Norman Spinrad

TRECÂND PRIN FLĂCĂRI

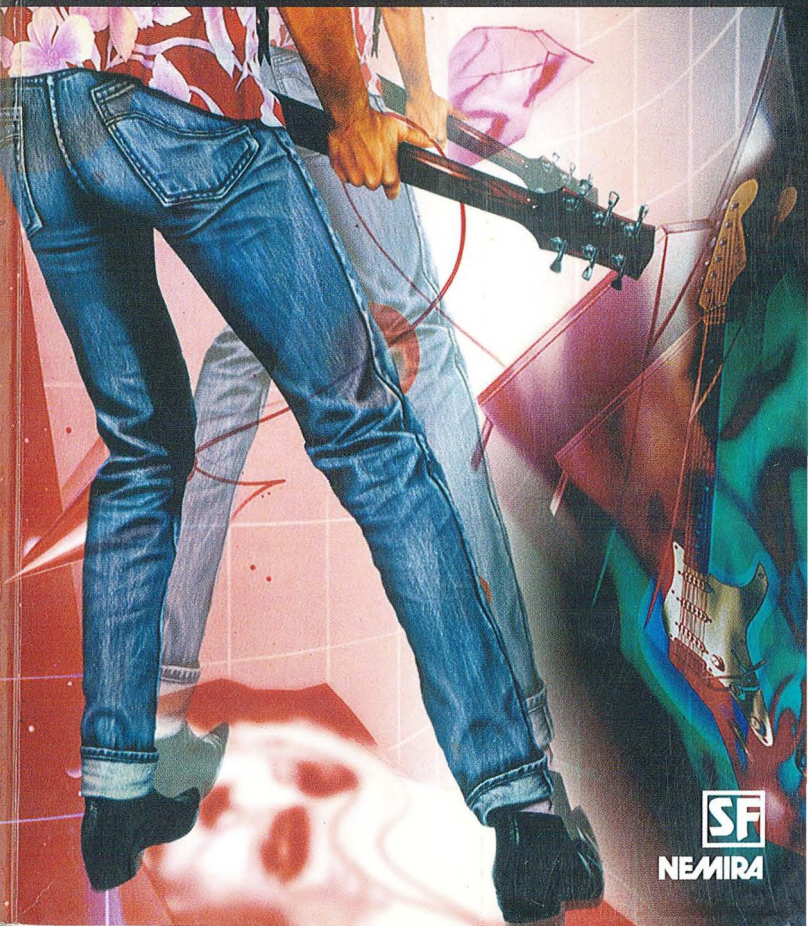

SF

NEMIRA

Norman Spinrad

TRECÂND PRIN FLĂCĂRI

Traducere din limba engleză de
LIVIU RADU și EUGEN CRISTEA

NEMIRA
2000

Coperta colecției: RĂZVAN LUSCOV

NORMAN SPINRAD
PASSING THROUGH THE FLAME
© Norman Spinrad, 1975
© Editura Nemira, 2000

Comercializarea în afara granițelor țării fără acordul editurii este interzisă.

Difuzare:
S.C. Nemira & Co, Str. Popa Tatu nr. 35, sector 1, București
Telefax: 314.21.22, 314.21.26
Clubul cărții: C.P. 26-38, București

e-mail: editura@nemira.ro
www.nemira.ro

ISBN 973-569-411-5

Hollywoodul pierdut

O dată cu visurile disperate de a ajunge o stea și de a deveni celebru în noul Hollywood al puterii și al luptei, se face auzită o tânguire:

Întreaga lume a luat foc, Doamne,
Trecând prin flăcări,
Suntem fiii focului, copii
Dansând în flăcări...

Trăim și murim în chinuri,
Dansând în flăcări,
Trăim și iubim în extaz,
Dansând în flăcări...

Partea întâi

„REGELE COLINEI"

I

Oare să sper într-adevăr că pot vinde această bucată din mine pentru treizeci de arginți ai reclamelor TV? se întrebă Paul Conrad, stând de unul singur în întuneric, în timp ce urmărea pe vechiul ecran decolorat cea de-a doua bobină din *Dedesubtul pământului.*

Un tip într-o haină de piele cafenie pășește într-un vagon al metroului din New York. O pată întunecată pe film îi maschează trăsăturile, dar nu izbutește să-i ascundă groaza când aruncă o privire rapidă către o bătrână care intră pe ușa alăturată înfășurată într-un impermeabil uzat, albastru, cu o basma galbenă, ținând strâns în mână o sacoșă de hârtie plină cu ziare vechi.

Privirile li se întâlnesc, și ea apare pe ecran prin ochii subiectivi ai bărbatului: o siluetă amenințătoare se conturează deasupra chipurilor inexpresive și apatice ale pasagerilor așezați, figura fiindu-i ascunsă în umbră.

Mda, prim-planul ăsta din unghiul de jos merge, chiar dacă e subexpus, gândi Paul. Dar cadrul următor, o reacție în prim-plan a bărbatului cu haină de piele, e atât de neclar, încât devine imperceptibil. Poate că proiectez asta numai ca să-mi demonstrez mie însumi că nu există calitate tehnică, că nu-i pot vinde lui Harry Wilcox nici măcar o fotogramă, chiar dacă aș vrea, că ispita celor două sute de dolari nu e deloc o ispită.

Ușile se închid și trenul se urnește. Bărbatul cu haină de piele se întoarce, aproape împleticindu-se, și începe să străbată rapid

metroul, în sens contrar direcției de mers, direct spre obiectivul aparatului. Aparatul se retrage ușor dinaintea bărbatului, astfel încât acesta pare că se năpustește afară din ecran, în timp ce șirurile de pasageri așezați, lămpile fluorescente pâlpâind deasupra și reclamele colorate se prefigurează în spatele lui ca o coadă de cometă.

Paul auzea vechiul aparat de proiecție scârțâind îndărătul său, vedea pata din colțul de sus din dreapta ecranului și lumina soarelui Californiei de Sud, constatând totuși că filmul lui depășea toate acestea, purtându-l înapoi cu doi ani și aproximativ cinci mii de kilometri către acel Paul care realizase *Dedesubtul pământului*, cu o investiție minimă, filmând în metroul newyorkez. Purtându-l înapoi, dincolo de nostalgie, în înseși realitatea filmului...

Bătrâna înfășurată în impermeabil se ține după bărbatul care aleargă, clătinându-se greoi în trenul ce se balansează, ca o forță inexorabilă a naturii. Pare să se integreze în ambianța metroului pe măsură ce se leagănă irezistibil către aparatul care se retrage, vânându-l pe bărbatul cu geacă de piele. Bătrânii îmbrăcați în haine de culoare închisă stau atârnați de șirurile de mânere aflate deasupra scaunelor, ca niște hălci de carne. Un tip neras, purtând o căciulă de piele cu apărătoare la urechi, își șterge nasul cu dosul mâinii. Murdăria pătează podeaua albastru-cenușie. Un negru drogat, cu un chip cadaveric, moțăie pe banca de plastic verde. Bătrâna, în impermeabil, ține strâns sacoșa, de parcă ar fi înseși esența celor văzute, în timp ce se bălăcește în miasmele de pe ecran.

Bărbatul cu haină de piele ajunge la capătul vagonului, trage brusc ușa grea, se clatină în spațiul mic dintre vagoanele în mișcare, deschide violent ușa următoare și țâșnește aproape alergând în celălalt vagon, împingând cu coatele pasagerii care-i stau în cale.

Bătrâna îl urmărește încet, un imens animal subacvatic înotând fără efort în mediul său natural.

Bărbatul care aleargă înghiontește o tânără, care urlă ceva către el, pe când acesta își croiește drum ca un nebun prin vagonul aglomerat către următorul.

Bătrâna cu impermeabilul uzat se ține după el liniștită din vagon în vagon.

Bărbatul care aleargă mai deschide încă o ușă grea, și ajunge într-un vagon aproape gol. Lumina pare slabă, cenușie, estompată. Un bețivan bătrân și bărbos doarme pe o bancă, strângând o sticlă la piept. Vizavi de el, șade un orb cu o cutie de tablă, însoțit de un Doberman. Un negru cu înfățișare feroce, îmbrăcat într-un caftan alb și turban, bate darabana în scaunul alăturat cu degetele pline de inele.

E ultimul vagon al metroului. Dincolo de ușa din capăt se cască doar un hău negru, pătat de lumini roșii, albastre și galbene. Podeaua vagonului e presărată cu ziare vechi.

Bărbatul cu haină de piele se oprește, privește în jur ca un bezmetic, ca o fiară hăituită. Înapoia lui, bătrâna intră în vagon, agitând ca pe un ciomag sacoșa cu ziare vechi...

Metroul se hurducăne, frânele scârțâie pe șine, și ajungem într-o stație aglomerată, pavată, în fremătătoarea Grand Central Station, unde peroanele explodează de lume, de lumină și de zgomot. Ușile metroului se deschid, și hoarde de oameni, înghiontindu-se, mormăind, se înghesuie înăuntru, în timp ce bărbatul cu haină de piele cafenie își croiește drum pe peronul metroului, unde dispare în maelstromul uman...

O lumină albă inundă ecranul și capătul filmului face *snap! snap! snap!* în aparatul de proiecție. Paul rămâne clipind un timp, apoi stinge aparatul, cufundând încăperea în semiîntuneric.

Fără speranță, gândi. N-are nici măcar calitatea tehnică pentru o reclamă TV. Uitasem cât de nasoale sunt prim-planurile, iar pe un ecran TV, lipsa contrastului potrivit transformă în rahat chiar și secvențele mai lungi. Cincisprezece mii de dolari, plus trei săptămâni din viață, și nu pot scoate nici două sute de dolari, montând materialul măcar pentru o reclamă.

– Cel mai bun film din lume, care nu poate fi difuzat! Nouăzeci și opt de minute de material măreț, tras în trei săptămâni de nebunie, pe cea mai ieftină peliculă color pe care am putut-o găsi, fără să am nici timp, nici bani, să developez zilnic materialul, ca să aflu că stricasem totul. Dacă aș fi izbutit să văd cel puțin probele, mi-aș fi dat seama că pur și simplu nu pot filma color în metrou cu pelicula și cu echipamentul pe care mi le-am permis. Aș fi putut să trec pe alb-negru înainte de a fi prea târziu, aș fi putut... Oh, rahat! Oricum, cine ar fi difuzat un lung-metraj în alb-negru?

Paul se duse la fereastră, deschise storurile, și lumina strălucitoare a soarelui Los-Angelesului inundă mica încăpere. Afară, un autobuz Volkwagen împodobit cu flori psihedelice de prost-gust se deplasa lent de-a lungul străzii liniștite din Hollywood, pe lângă șirurile de curți năpădite de buruieni ale vechilor apartamente și pe lângă monstruozitățile noi, semănând cu moteluri din beton, pastelate, care țâșneau printre ele ca niște ciuperci otrăvitoare, din plastic, răsărite peste noapte. Un șir de palmieri prăfuiți se întindea pe stradă în jos.

Asta-i California de-acum, nu New-Yorkul din urmă cu doi ani, gândi Paul. *Dedesubtul pământului* e un copil născut mort. N-ar fi trebuit să mă mai torturez singur privind iarăși materialul ăsta. Zâmbi

jalnic, deoarece încă nu recunoștea cât de fericit e la gândul că nu se simte ispitit să taie singura copie a filmului, pentru două sute de dolari amărâți, vânzând-o unui producător de reclame TV. N-ar fi putut să fie difuzată niciodată, dar filmul era real, reprezenta o parte din ceea ce fusese el, o parte din ceea ce era. Era artă, la naiba! Arta lui.

A distruge filmul – simțea asta –, ar fi însemnat să nege cea mai bună parte din el și l-ar fi transformat într-un alt fost sau niciodată fost visător din Hollywood, muncind tot restul vieții la dezgustătoarele filme porno, așteptând să dea Marea Lovitură, care nu va veni niciodată. A măcelări *Dedesubtul pământului* pentru două sute de dolari, ar fi un fel de sinucidere, o recunoaștere a înfrângerii finale.

Paul deschise fereastra, scoase capul afară și trase o gură adâncă de smog. Se simți brusc ceva mai ușurat, ca și cum ar fi scăpat de o mare amenințare.

·Ce dracu', gândi, niciodată nu te-ai apucat să tai din prima! Dracu' să-l ia pe Harry Wilcox, cu cei două sute de dolari ai lui! Ce înseamnă două sute de dolari? Șapte zile de lucru ca operator de filme porno.

Sau chiria și serviciile pe luna asta. Bani pe care ar fi putut să-i am până vinerea viitoare.

– Mai avem nevoie de câteva cadre în plus, Velva. Vrei vaselină?

– Sunt încă udă, Larry, dar n-ai vrea să muți reflectorul ăla blestemat? Nu mă pot concentra la regulat dacă mă orbești.

Velva Leecock se săltă într-un cot și luă prosopul de la machiora ei – care era și secretară de platou, servea și cafeaua, și era gagica de bază a lui Larry Farber, regizorul. Își șterse sudoarea de pe față, apoi își tamponă sânii. Pe peliculă color, dacă nu erau tari și în erecție, sfârcurile roz tindeau să-și piardă calitatea din cauza pielii albe ca frișca, iar protagonistul chiar că n-o excita. În filmele porno cu buget mic, o fată trebuie să se folosească de orice truc cunoscut; pe-aici, nimeni nu se pricepe și nici nu se preocupă cu adevărat de machiaj sau de lumini. Un bătrân ratat și obosit ca Larry Farber putea s-o facă până și pe Raquel Welch să arate ca o scroafă. Și e important ca fiecare centimetru de film în care apari să-ți pună cât mai bine în valoare trupul și chipul, chiar dacă te regulezi pe un pat de apă cu cine știe ce jigodie de mexican, doar ca să-ți scoți banii de chirie. Nu știi niciodată cine te poate vedea în film; marea bubuială poate veni de oriunde.

Velva azvârli prosopul și se întinse la loc pe patul de apă, cu brațele lungi desfăcute ca să-i ridice sânii, cu părul blond, lung, răs-

firat pe perna de catifea roșie. Știa cât de sexy arată, și lăsă frâu liber senzațiilor, amintire a propriei sale imagini goale în oglindă, s-o excite.

– Okay, luminile... mârâi, obosit, Farber.

O rază albă orbitoare îi înțepă dureros ochii, când același reflector afurisit își îndreptă lumina direct în figura ei.

– Fir-ar să fie de treabă nenorocită! V-am spus să mutați chestia aia! urlă Velva, săltându-se brusc și acoperindu-și fața cu antebrațul.

– Da' unde dracu' te crezi, la Metro-Goldwin-Mayer? bombăni Farber. Tragem un film de futai, nu *Pe aripile vântului*, și am nevoie de unghiul ăsta. Poate vrei să faci și regia, că văd că de lumini te-ai apucat deja.

Operatorul, parcă Paul îl chema, spuse:

– Ascultă, Larry, aș putea să mă dau puțin înapoi și spre stânga, aș folosi un obiectiv mai îngust, și-atunci aș putea aranja raza să nu-i pice drept în ochi. Uite, lasă-mă o clipă...

Sări peste patul de apă și potrivi lumina. Îi zâmbi scurt Velvei – păr castaniu ondulat, față tânără și netedă, ochi cenușiu-închis.

– Haide, acum revino unde erai și vezi dacă e-n ordine.

Își reluă poziția dinainte, privind direct în lumină. Încă era puternică și strălucitoare, dar n-o mai orbea; o adevărată profesionistă putea face față.

– Mulțam, spuse ea, zâmbindu-i ușor.

– *De nada*[1], îi răspunse el, revenind la aparat și deșurubând obiectivul.

Larry Farber păru iritat că operatorul se amestecase să aranjeze treaba, dar, din moment ce o *aranjase*, și din moment ce se filmase destul, și din moment ce Farber era un amărât de mâna a patra, care făcea de zece ani filme porno cretine și care știa că n-o să facă în viața lui altceva mai bun, își ținu gura, lăsându-l pe tânăr să-și vadă de treabă.

Paul ăsta chiar pare că știe să-și facă treaba, gândi Velva. Mă-ntreb cum ar fi să-i fac eu treaba, își spuse, chicotind pe tăcute.

Operatorul termină în sfârșit de schimbat obiectivul și-i făcu semn lui Farber că totul e-n ordine.

– Bine, spuse Farber, schițând o grimasă tristă. Velva, mișcă-te și prefă-te excitată. Conrad, vreau vreo nouăzeci de secunde din asta, ca s-o folosesc la montaj. Nu irosi pelicula. Bugetul e inexistent, și aproape l-am depășit.

– Ascultă, în New York, eu trag duzini de cadre practic unu la unu, zise Paul Conrad.

---

[1] Pentru nimic (lb. spaniolă, în original) (n. tr.).

– Minunat, mai e și contabil pe deasupra! mormăi Farber, de dragul de a vorbi.

– Larry, nu vreau să-ți spun decât că-mi cunosc meseria și încă ceva pe deasupra, rosti Conrad cu o siguranță în glas care stârni ceva în Velva. Vreau doar să te relaxezi și să te simți bine.

Replica asta, evident spectaculoasă, fusese rostită ca să-l facă pe Farber să se simtă oricum, numai bine nu. Paul Conrad, gândi Velva, e mai bun decât Farber, iar el știe asta, și vrea s-o afle toată lumea. Velva hotărî că e un învingător. Nu aparținea acestei lumi de putregaiuri porno și bătrâni ratați. Era în ascensiune. Velva simți cum se excită.

– Și-acum, după ce ne-am dat mari cu toții, putem filma nenorocitele alea de nouăzeci de secunde? întrebă Farber. Velva, dă din cur! Conrad, pune-ți în valoare neprețuitul tău talent!

Velva începu să-și rotească bazinul, mișcându-și trupul de la baza cutiei toracice, tălăzuind suprafața moale a patului de apă, în valuri ritmice sub șolduri și bazin. Privea direct în ochiul de sticlă al aparatului, în timp ce făcea dragoste cu aerul, imaginându-și ochiul lui Paul Conrad de partea cealaltă a vizorului, acționând pentru acel ochi – atât ochiul eventualului spectator al filmului, cât și al singurului bărbat din studio pe care dorea să-l excite.

– Bine, destul, stop! spuse Farber.

În mod deliberat, Velva continuă să se miște – îndeajuns ca Paul Conrad să-și ridice privirea din vizor și s-o observe câteva clipe cu ochiul liber. Îndeajuns ca ochii lui să-i întâlnească pe ai ei și să pară că-i adresează întrebarea la care ea să răspundă cu o ușoară privire plină de subînțeles. Îi zâmbi ușor, apoi se întoarse, clătinând trist din cap.

– Haide, Kalif, treci pe pat. O secvență lungă cu Velva deasupra, și pentru astăzi putem închide mustăria. Nici măcar nu trebuie să juisezi. Paul o să țină un plan mediu pe Velva.

Kalif se ridică din scaun și se aruncă pe spate pe patul de apă, alături de Velva. Avea cam treizeci de ani, un trup incredibil de păros, o chică de lungime medie, niște favoriți lungi, bine tăiați, și o mustăcioară ca de șobolan. Un Cesar Romero mai tânăr și mai spaniol, gândi Velva. Tipul n-o inspira deloc.

Aparent, sentimentul era reciproc pe moment.

– *Ei bine?* întrebă Farber cu vocea lui stridentă.

Kalif ridică din umeri.

– A fost o zi lungă, spuse. Eu nu sunt un Superman cubanez.

– Isuse Cristoase! Crezi că ești plătit pentru talentul tău de *actor*? Gândește-te la ceva care să te excite, nefericitule!

– De pildă?

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu, Velva, scoală-i-o!

Cu o grimasă, Velva își umezi arătătorul mâinii drepte, apoi atinse vârful organului nefuncțional al lui Kalif, îl trecu lent pe toată lungimea acestuia și apoi în despărțirea feselor. Un spasm și o pulsație indicară un oarecare progres. Inversă procedeul și lucrurile deveniră ceva mai ferme.

– N-o mai lua pe departe. N-avem o zi întreagă de pierdut.

În acea clipă, vocea lui Farber îi provocă Velvei o mică durere în măruntaie. Era aceeași durere pe care o simțise de mai multe ori în Nebraska, când un tip cu care ieșise, care n-o inspira, dar care avea o anumită forță, îi ceruse să se culce cu el, pe același ton scârbos și plin de siguranță. Ești frumoasă, păpușico, îi spusese un proprietar de cinema mizer, împingându-i capul între picioare, și a doua zi după-amiază era deja câștigătoarea unui concurs de frumusețe. Aceeași durere atunci, aceeași durere acum.

Îl fulgeră pe Farber cu o privire încărcată de otravă pură: Nu sunt o curvă de-alea ieftine, ratat nenorocit, sunt *Velva Leecock* și-o să ajung o mare vedetă, gândi ea. Peste doi ani, va trebui să aștepți șase luni ca să-ți acord o întâlnire în care să-mi săruți picioarele. Dar știa foarte bine să-și stăpânească furia. În loc să spună cu voce tare ce gândea, ascultă de glasul acela penibil, jalnic; închise ochii și continuă treaba rapid, sălbatic, până când Kalif grohăi și intră în erecție.

Îl scuipă afară ca pe un sâmbure de piersică și, ridicând privirea, întâlni ochii lui Paul Conrad. Mâinile operatorului erau încleștate și trupul lui subțirel era ușor adus de umeri. Velva rămase cu totul convinsă că și el împărtășea aceeași durere. Se înmuie pe dinăuntru. Paul înțelegea. Amândoi aveau același gând: să iasă din rahatul ăsta. Amândoi aveau să devină mari vedete. Împărtășeau gândul ăsta, la fel cum împărtășeau durerea din măruntaie, la fel cum împărtășeau furia.

Dintr-o dată însă, durerea dispăru. Velva zâmbi. Sprâncenele lui Paul se relaxară, și, clătinând din cap, acesta râse ușor.

– E-n regulă, așa o să meargă. Treceți în poziție. Paul, ai schimbat rola din aparat? Trebuie să...

– Ți-am spus că-mi cunosc treaba, mârâi Conrad. Am făcut filme întregi cu bani mai puțini decât acum.

– M-am săturat de gura ta, Conrad. Încă un cuvânt și...

– Știu: „N-o să mai lucrezi niciodată în orașul ăsta!" A fost o zi lungă și dură, Larry. Suntem cu toții puțin agitați.

Farber zâmbi.

– Bine, atunci hai să isprăvim, să mergem acasă și să ne regulăm!

Kalif, tehnicianul, gagica lui Farber, chiar și Paul reușiră să râdă silit. Numai Velva nu găsi nimic amuzant.

Kalif se întinse pe spate, cu capul pe pernă, și Velva îl încălecă ușor, orientându-se spre cameră, astfel încât capul și partea de sus a pieptului bărbatului să fie complet ascunse de trupul ei, văzându-i-se doar picioarele păroase cum se ivesc dintre ale ei, în timp ce-l călărea. Ochii care nu se văd se uită, cum vine vorba.

– Perfect. Bună poziție. Motor! Las-o să se miște.

Velva începu o mișcare deliberat dură, ridicându-și trupul cu coapsele și genunchii adunați, lăsându-se apoi în jos cu o rotație și o răsucire a șoldurilor. Își arcui spatele cât de tare putu, ridicându-și sânii la fiecare mișcare, ùmezindu-și din când în când buzele cu o mișcare leneșă a limbii.

Sus, rotație, jos, sus, rotație, jos... Era ca și cum ar fi călărit un cal de lemn la călușeii din Bâlciul Anual sau ca gimnastica ritmică pe care o făcea în fiecare dimineață și seară pentru a-și menține trupul în formă. Simțea în măruntaie frecarea mecanică a lui Kalif, dar faptul că făcea sex cu bărbatul care se întâmplase să fie în ea era lucrul la care se gândea cel mai puțin în clipa asta.

– Mai mult sentiment! urlă Farber. Să vedem ceva pasiune!

Velva mări tempoul.

– Am spus *sentiment, pasiune*, nu o mie de rotații pe minut!

Cum dracu' să am pasiune călărind calul ăsta de bâlci? gândi Velva. Îl simțea pe Kalif muindu-se. Nu dorea nimic altceva decât să se termine odată, să iasă din locul ăsta murdar, și...

Ochii i se fixară pe Paul Conrad, care o privea prin vizorul aparatului.

Da, pe el l-aș vrea acum în mine, își spuse ea. Cineva tânăr și puternic, în plină ascensiune la Hollywood, nu cufundat în mizeria de-aici. Cineva cu care o vedetă să se simtă bine făcând dragoste, cineva care s-ar simți bine făcând dragoste cu o vedetă.

Sus, rotație și jos... Velva continua să fixeze obiectivul aparatului, umplându-și mintea cu imaginea bărbatului care o privea prin aparat. Stând acolo în Levisul său bleu și strâmt, cu picioarele ușor depărtate, priceput să lucreze cu aparatul, cu atenția îndreptată spre trupul ei aflat în continuă mișcare.

În timp ce călărea ca la bâlci, își transformă jocul într-un fel de dans pentru Paul Conrad. Arcuindu-și sânii către el, își trecu limba peste buze într-un ritm mult mai senzual decât ceea ce se întâmpla dedesubtul ei și privi direct în obiectiv, încercând să grăiască din ochi: „Pentru tine! Pentru tine!"

– Bun, bun, mult mai bine! spuse Farber. Acum faceți exact ce trebuie!

Sus, rotație și jos... Își mișca șoldurile mecanic, în timp ce restul trupului dansa pentru Paul, pentru ochiul aparatului, pentru miile, milioanele de spectatori care aveau să vadă asta, s-o vadă pe Velva Leecock acolo sus, pe un imens ecran alb, în întuneric, ca Marilyn Monroe, Elizabeth Taylor, Raquel Welch, ca pe o vedetă de zece ori mai mare decât viața.

Simțea cum acea putere îi umple trupul, umflându-l ca pe un balon. Se simți strălucind, iradiind. Și ce dacă ăsta era un film porno ieftin? Velva *era* o vedetă, pentru că se simțea ca o vedetă și pentru că Paul Conrad prindea toate astea pe peliculă. Când o s-apară filmul, o să reușească să transmită ceea ce simțea, pentru că, în adâncul ei, era o vedetă. O adevărată vedetă e vedetă înainte de a o descoperi cineva. Iată de ce ea avea să fie, în mod inevitabil, descoperită.

– Asta e! strigă Farber. Acum să tragem și un orgasm. Dacă nu poți, prefă-te!

O să am orgasm pentru *tine* Paul, gândi Velva. O să-ți arăt cum trebuie să fie. Știa că poate călări călușelul o mie de ani și n-o să aibă niciodată orgasm. Așa că acum era cu adevărat un prilej de a *interpreta*.

Își ținu capul țeapăn în timp ce-și mișcă trupul și brațele cu sălbăticie, astfel încât să privească drept în obiectivul aparatului, chiar dacă părea că se pierde în frenezia sexuală, jucând scena direct pentru bărbatul din spatele vizorului și, prin intermediul lui, pentru miile de privitori din întunericul intimității lor.

Începu să geamă mai tare. În final, avu o zvâcnire exagerată și un țipăt pătrunzător, ascuțit.

– Asta e, stop! spuse Farber, cu o undă de iritare în glas.

Imediat, Velva îl lăsă pe Kalif să alunece afară din ea, țopăi de pe patul de apă și din câțiva pași repezi se proțăpi în fața lui Paul Conrad, asudată, privindu-l adânc în ochi.

– Ți-a plăcut cum am interpretat? întrebă ea.

Conrad schiță zâmbetul acela de băiețel șiret și răspunse:

– Mi-a plăcut dialogul.

– Îmi place cum ții aparatul.

– Îmi place că-ți place cum țin aparatul.

– Mi-ar plăcea să mă culc cu tine.

Clătină iar din cap în felul acela trist. Privi fugar decorul – patul de apă pe care Kalif se ștergea cu un prosop, Larry Farber care se uita acru la amândoi, mașinistul care demonta decorul, zugrăveala coș-

covită de pe tavan –, apoi își întoarse privirea spre ea, cu o expresie ceva mai hotărâtă.

Velva întinse mâna și trecu un deget ușor pe fermoarul jeanșilor lui, simțindu-l cum pulsează brusc.

Se înfioră, ridică din umeri și zâmbi.

– Doamnă, cred că m-ați convins.

II

– M-ai putea întreba, spuse Paul Conrad, ce caută un băiat ca mine într-un asemenea loc?

Lângă el, chipul perfect al Velvei Leecock era la fel de alb ca o rolă de film nedevelopată; replica trecuse pur și simplu pe lângă ea. De-aproape un an și jumătate sunt aici, gândi Paul, și încă nu m-am obișnuit cu *încetineala*.

Avusese nevoie de luni de zile să-și bage în cap că reacția mai lentă a minții celor din California nu înseamnă prostie, ci că, în fond, *el* era prostovanul, cu mintea încă zbârnâindu-i de două ori mai repede, conform ritmurilor frenetice ale Manhattanului. Încă îi venea să se dea cu capul de pereți când unul ca Larry Farber se chinuia de secole să facă ceva care putea fi dus la capăt în cinci minute. Deși credea că în cazul lui Farber era vorba de incompetență crasă. În New York, s-ar fi mișcat probabil mai repede și ar fi greșit mai des.

Uite, Velva – Velva era cu totul altfel.

Velva îl ciupi de piept, provocându-i un fior de-a lungul trupului gol.

– Uneori mi se pare că vorbești de unul singur, Paul. Nu știu dacă-ți bați joc de mine sau dacă ești doar nebun.

Paul îi zâmbi. Îi plăcea Velva Leecock. Era... *drăguță*.

Drăguță – ciudat mod de a gândi despre o fată care joacă în filme porno și care s-ar culca bucuroasă cu oricine ar putea s-o ajute să avanseze în carieră măcar cu un milimetru. Numai că Velva *avea* un fel de drăgălășenie, avea francheța aceea din Midwest în tot ceea ce făcea. Velva era cinstită, deschisă, și avea o neclintită încredere în sine. O fată din New York, care urmărea scopurile pe care le urmărea Velva și care făcea lucrurile pe care le făcea Velva, ar fi avut în cap numai tâmpenii. Velva reușea, cumva, să fie drăguță. Drăgălășenia

ar trebui să fie o calitate intrinsecă, la fel ca nevinovăția sau senzualitatea, gândi el. Acolo, undeva, se derulează un subiect de film...

– La ce te gândești acum? întrebă ea pe un ton serios.

Părea cu adevărat interesată de tot ceea ce-i trece lui prin minte.

– Oh, tocmai mă gândeam la un film pe care ar trebui să-l fac, într-o bună zi, despre un personaj ca tine...

Răspunsul lui avu efectul scontat. Ochii Velei luciră. Femeia se propti de căpătâiul patului din furnir de nuc, și, dintr-o dată, conversația deveni pentru ea mai excitantă decât sexul.

– Mi-ar *plăcea* să joc într-un film făcut de tine.

– Mi-ar plăcea să te pot lua într-un film, răspunse el, cu sensul: „Mi-ar plăcea să reușesc să fac orice fel de film, în afară de un film porno tâmpit."

– Sper să-ți amintești de asta când va veni vremea.

Se surprinse privind coșcoveala zugrăvelii ca frișca de pe tavanul dormitorului. Nu-și dădea seama de ce, dar din unghiul ăsta încăperea părea chiar mai neîncăpătoare și mai ponosită decât în realitate. Ce confortabil i se păruse același apartament acum un an și jumătate: un living spațios, o chicinetă-sufragerie, un dormitor, și un al doilea dormitor pentru echipamentul de film pe 16 mm pe care-l adusese de la New York. În New York, plătea o chirie mai mare pentru o mansardă mică și mizeră. Cât de minunat i s-ar fi părut atunci apartamentul din California! Patru camere în Hollywood – de fapt la trei cvartale de Hollywood Boulevard –, o mulțime de spații de parcare, mochetă pe toată podeaua, mobilă din furnir de nuc și vinilin, un băruleț pentru breakfast, un dispozitiv de gunoi, femei teatral de frumoase mergând pretutindeni. Vestul de Aur, unde totul era deschis și prietenos, atât de însorit, spațios și larg!

Un an și jumătate mai târziu, locuia într-un apartament de patru camere, cu mobilă din plastic, pe o stradă ca vai de lume, la periferia Hollywoodului, luptându-se să plătească o chirie pe care nu și-o putea permite, să-și țină Ramblerul în viață, și izbutea asta colaborând la atât de multe filme porno, pentru atât de puțini bani, încât nu reușise să facă nimic pe cont propriu de când sosise aici.

Și, în afară de unghiul aparatului prin care vedea lucrurile, nu se schimbase nimic.

– Când va veni clipa, repetă mohorât.

– Trebuie să ai încredere în tine, Paul.

– O, am încredere în mine, spuse, pot scrie un scenariu, pot regiza, filma și monta un film mai bine decât majoritatea incompetenților din orașul ăsta. Am o grămadă de trofee și o medalie sau

două de la diverse reviste și festivaluri de doi bani și pelicula celui mai bun film din lume care-nu-poate-fi-difuzat, ca să dovedesc toate astea. În *orașul* ăsta păduchios nu am încredere. Mii de agenți de televiziune se deplasează în Porsche să ia reclame pentru mâncare, iar ca să intri într-un sindicat trebuie doar să ți-o tragi cu George Meany. Până și taxa de înscriere e mai mare decât banii pe care pot eu să mi-i permit. Studiourile agonizează, și dacă vreunul fără palmares încearcă să ceară bani pentru o producție independentă, toți aleargă după el cu plasa de prins fluturi. Dar să nu mă înțelegi greșit, îmi place show-businessul! Paul era speriat de furia care îi dăduse brusc în clocot. Cred că niciodată n-am fost atât de deznădăjduit. Ca să ajungi să regizezi sau să scrii scenariul unui film, trebuie să fi regizat sau să fi scris înainte. Iar ca să intri pe ușa din față, ai nevoie de un agent. Ca să ai însă un agent, îți trebuie palmares. Cum o dai, nu-i bine...

– Dacă ai stofă de vedetă, mai devreme sau mai târziu vine și marea lovitură, spuse Velva, cu ochii ei de culoare violet plini de seriozitate. Și când vine, profiți cât se poate, pentru că ceea ce există în tine va străluci și toată lumea va remarca. Eu am stofă de vedetă, simt asta cu toată ființa mea. Și tu ai, Paul. Când te simți vedetă pe dinăuntru, *știi*! Nu ai senzația că pulsează în tine?

Îl îmbrățișă sălbatic.

Paul simți un gol grețos în stomac. Doamne, cu ce marfă jalnică era umplut sărmanul ei căpșor! Convingerea naivă că are, chipurile, „stofă de vedetă", oricare ar fi fost asta, și cumplita realitate că nu avea mai mult talent decât oricare dintre milioanele de femei frumoase care veneau la Hollywood cu gândul că lumea starurilor e o certitudine. Cât va mai continua să-și izbească chipul ei frumos și trupul de realitatea orașului și a propriilor ei limite? Va sfârși oare ca o curvă de lux sau va da lovitura și se va mărita cu vreun grăsan de producător TV cu o havană mai mare decât sula? Ori va sfârși într-un ocean de droguri?

Iar Velva era cu adevărat o fată drăguță. Îi plăcea de ea. Dar încrederea oarbă în certitudinea că va deveni o stea îi punea în față inutilitatea propriei lui existențe, nebunia lansării lui la Hollywood.

– De ce ai venit tu aici, Velva? întrebă.

– Unde *altundeva* să te duci ca să devii stea de cinema?

Paul izbucni în râs. Într-adevăr, unde altundeva? Dintr-o dată, sentimentul lui de superioritate dispăru. De fapt, ce diferență era între ei? Velva a venit la Hollywood să devină o *stea* de cinema, iar eu am venit la Hollywood să devin Realizator de Filme. Fiecare nenorocit

care a vrut să i-o tragă i-a băgat în cap că e o vedetă înnăscută, și eu am grămezi de medalii care-mi spun că sunt un Mare Talent. Zac aici, știind că ea n-are talent, iar undeva, cineva mă crede un nebun care se amăgește cu convingerea că *Dedesubtul pământului* e altceva decât un film fără valoare, lăudat de o mână de esteți fără talent, care n-au făcut în viața lor un film adevărat. Ce altceva avem în noi decât propria încredere în sine, până când putem într-adevăr *să arătăm ceva* lumii? Doamne, de-asta trebuie neapărat să fac un lung-metraj autentic: ceea ce există pe film, există cu adevărat! Marile creații închise în tine nu sunt decât niște vise.

– De ce-ai venit *tu* aici, Paul?

– Ca să ajung un mare regizor, desigur.

– Nu e minunat? Într-o bună zi o să ajungi un mare regizor și poate o să joc și eu în filmul care te va face celebru.

– Și în toate revistele vor apărea articole despre felul în care noii răsfățați ai Hollywood-ului s-au întâlnit în decorul unui film porno. Toate jegurile care au lucrat cândva cu noi în amărâtele alea de filme porno vor deveni colecționari ai materialelor noastre. Și vor trage copii după ele până se vor rupe negativele.

– Nu mă deranjează că fac filme porno, spuse solemn Velva. Vorbesc serios...

– Hei, îmi pare rău, n-am vrut să...

– Știu că n-ai vrut, zise, punându-i un deget pe buze. Dar nu sunt atât de proastă pe cât mă crezi tu. Să nu-ți imaginezi că nu știu cum merge treaba pe-aici. O femeie frumoasă își croiește drum dând-o în dreapta și-n stânga. Nu m-așteptam să fiu descoperită în drogheria lui Schwab. Ți-o tragi cu un tip, el te bagă într-un porno în care te vede cineva mai de sus și vrea să ți-o tragă și el, așa încât te bagă în ceva mai bun. Apoi cineva și mai important te vede în *asta*, și e obligat să te bage în ceva și mai bun ca să-ți poată da jos chiloții. Și tot așa urci pe scara importanței, până când, în cele din urmă, ajungi într-un film cu adevărat mare și te vede o țară întreagă care vrea să ți-o tragă. Ei bine, din momentul acesta nu trebuie să ți-o mai tragi cu nimeni, pentru că toți bărbații ăia vor merge la cinema numai ca să se excite. Și atunci ești o stea.

Vocea și atitudinea Velvei deveniseră mai serioase pe măsură ce-și derula scenariul aiuristic, gen Harold Robbins.

Paul nu știa dacă trebuie să râdă sau să vomite. Era caraghios, era grețos, și totuși era adevărat. Nu puteai nega că Velva, în felul ei, știa exact ce înseamnă să fii o stea. Jocul actoricesc, talentul, n-aveau loc în ecuația ei, și, de fapt, nici în felul în care funcționa sistemul la

ora actuală. Conta doar sentimentul transmis de o imagine pe film, și nu pe cine reprezenta, de fapt, imaginea aceea sau cum ajunsese materialul pe ecran. Firește, ceea ce nu înțelegea ea era că talentul de a excita bărbați în carne și oase nu implică neapărat să faci același lucru pe peliculă.

Îi spuse, încercând s-o necăjească:

– Și unde e locul meu în toată treaba asta? Nici măcar nu ți-am promis că te iau în vreun film, și chiar dacă ar fi fost așa, amândoi știm că nu eu aș face distribuția.

– Oh, dar într-o bună zi o să... vreau să zic...

Izbucni în râs, încântat.

– Știu ce vrei să spui! O mușcă de ureche până când încruntarea îi dispăru. Îmi place de tine, Velva, zise el. Și n-aș vrea să crezi că mă refer numai la făcut dragoste. Așa că, recunoaște cinstit, tu chiar crezi că dacă aș da marea lovitură și aș reuși să fac un film, aș risca să-l ratez distribuind pe cineva pe motiv că i-am tras-o? Crezi că *oricine* se excită atât de ușor?

– Numai că tu *n-o să ratezi nimic*, Paul! Am talent, simt asta în adâncul meu.

– Atunci de ce crezi că-ți poți croi drum numai regulându-te?

– Oooh, n-ai înțeles ce-am spus! Singurul mod prin care pot *dovedi* că sunt o stea e să apar într-un material care să-mi demonstreze calitățile. Și singurul mod ca să fac destul material e să joc în filme, iar dacă nu, singurul mod în care pot s-o fac e să mă culc cu cine trebuie. Așa merg lucrurile. Îl privi cu un zâmbet diavolesc pe chip. Spune-mi, înțeleptule, zise, ce-ar fi dacă ai reuși să prinzi scenariul și regia unui film mare numai trăgându-i-o unei babete și grase milionare, cu negi pe țâțe și dantură falsă? Un futai a-ntâia pentru sărmana babetă excitată, și obții un film de două milioane de dolari...

– Ah... îîî... nu cred c-aș fi în stare... Adică, mai bine-zis, nu cred că mi s-ar scula...

– Haide, fii cinstit. Pariez că ți se scoală doar gândindu-te la linia dublă de credit.

Îi trecu o mână prin păr. Vezi, ideea deja te excită.

Doamne, gândi Paul, aici m-a avut! E o idee ridicolă. Orașul e plin de curve masculine care se vând mult mai ieftin decât bugetul unui film, dar, dacă vreo babetă mi-ar propune târgul ăsta...

– Ei bine, dacă e în numele Artei...

Izbucniră amândoi în râs, gâdilându-se unul pe altul, după care se rostogoliră pe pat. În cele din urmă, Paul se trezi dedesubt și ea îl prinse înăuntru, făcând dragoste cu el. Îl încălecă stând cu spatele

drept, cu trupul ei frumos aproape de atingerea lui. În tot acest timp, Paul nu reuși să-și scoată din minte imaginea că se regula cu o urâțenie de babetă-producător.

Mai târziu, întins pe pat, îi cuprinse umerii cu brațul, simțind un alt fel de apropiere de Velva. Ca și cum amândoi ar fi împărtășit ceva nedefinit.

– Spune-mi, Velva, spuse Paul, te-a ajutat vreunul până acum?

– Tu ce crezi, am apărut într-o mulțime de filme, nu?

– Porno. Cu trupul tău, era și greu să nu-ți croiești drum acolo. Dar pariez că nu te-ai culcat niciodată cu cineva cu adevărat influent...

Simțea o curiozitate și un fel de blândă excitație perversă.

– O, da? făcu ea, cu mândrie feciorelnică. M-am culcat cu Jango Beck!

– Cu cine?

– Jango Beck!

Numele îi părea vag cunoscut de undeva.

– Cine e Jango Beck? întrebă el.

– Jango Beck e președintele de la Dark Star Records.

– Bună treabă!

– E și vicepreședinte la Eden Records.

– Și mai bună treabă.

Eden Records era o filială a Eden Productions Incorporated, ceea ce-l situa pe Beck aproape de industria filmului. Paul nu știa mare lucru despre industria discurilor, doar că era mai puternică decât industria filmului și, din câte auzise, de două ori mai coruptă.

– Și cu ce te-ai ales culcându-te cu acest magnat al discurilor?

– Ei bine, m-a invitat la o petrecere la el acasă... Ia stai, e sâmbătă viitoare! Ce-ar fi să vii și tu?

– Sunt sigur că motivul pentru care te-a invitat pe tine se poate cu greu aplica și în ceea ce mă privește.

– Nu-i adevărat, Paul, ai o părere greșită despre Jango Beck, spuse Velva, cu o expresie absentă în ochi. La petrecerile lui nu trebuie să-și facă griji să aibă gagici în plus. Și nu cred că e numai președintele unei corporații de discuri. E cel mai straniu personaj pe care l-am întâlnit vreodată. E înfricoșător și puternic, și..., mă rog, cu *greutate*. L-am întâlnit la Valhalla... știi, ranchul ăla pentru orgii, din Topanga, unde merg mulți tipi importanți. Trebuia să fi văzut tot felul de oameni pe care-i trata ca pe niște nimicuri, și *cum* o făcea, și cum ei îl lăsau s-o facă. Era înfricoșător și excitant în același timp. Petre-

cerea asta va fi, probabil, plină de tipi importanți. Din lumea discului, din lumea filmului, oameni cu bani, producători, staruri.

– Sună ca o petrecere clasică la Hollywood, desprinsă direct dintr-un film vechi.

– Da, cred că exact așa va fi. N-am mai fost niciodată la o asemenea petrecere – genul de petrecere unde se încheie marile afaceri, unde sunt descoperiți diverși oameni. Ar trebui să mergem amândoi. Simt eu asta...

– Că, în sfârșit, ai șansa să dai marea lovitură.

– Corect. E singura cale să fii alături de oamenii importanți ai orașului...

Paul zâmbi în sinea sa. Își imagina deja petrecerea... Rollsuri și Continentaluri umplând parcarea. Hippie bogați și actori de mâna a doua dându-se mari unii față de alții. Sandvișuri cu caviar ieftin și șampanie californiană. O sumedenie de producători, adunați laolaltă într-o încăpere, ca o caravană de căruțe așezate în cerc pentru a se apăra de dușmani, treizeci sau patruzeci de Velve, toate căutând să ajungă în patul cuiva important, o duzină sau două de Paul Conrazi încercând să dea lovitura-trăsnet. Poate chiar țigări cu marijuana trecute de la unul la altul de către un majordom pletos, vreo două grupuri de rock de mâna a treia cu care acest Beck are contract, cântând pentru invitați...

O orgie a falsității, în care fiecare se străduia să-l păcălească pe celălalt. Dar, pe de altă parte, Paul știa că genul ăsta de petreceri era unicul mijloc prin care oamenii dinafara sistemului puteau intra în contact cu cei dinăuntru. Toți știau asta, și tocmai din acest motiv „petrecerile de la Hollywood" erau ce erau. Șansele de izbândă erau foarte slabe, dar suficiente ca să-i țină pe țărani să trudească pentru lorzi. Și, cine știe, gândi el, poate *o să întâlnesc* pe cineva care să mă ducă la punctul de pornire. Un agent. Un producător. Un critic de film care a văzut vreun scurt-metraj de-al meu și i-a plăcut.

Sau poate chiar babeta bogată cu negi pe țâțe.

– Unde-a mers mia, merge și suta, spuse Paul.

– Ce?

– Ziceam că, în fond, ce-am de pierdut?

– Atunci, vii?

– Sigur. Poate tu dai peste producătorul cel gras, iar eu peste milionara cea știrbă. Sau poate dăm împreună peste un hermafrodit bogat.

– Ești *ciudat*, Paul Conrad, remarcă Velva, încruntându-se. Te rog un singur lucru însă. Mergem împreună, dar să nu lăsăm impresia că ai fi cu mine... Adică să pot să...

Paul izbucni în râs.

– Te-am înțeles perfect. Noi, cinicii, trebuie să ne ținem aproape. Sexul e sex, afacerile sunt afaceri.

– Tu *chiar* înțelegi! țipă fericită și-l trase deasupra ei.

III

Mike Taub nu-i întâlnise niciodată pe invitații săi, dar îi cunoștea după reputație, iar numele lor fuseseră pomenite în cursul negocierilor preliminare. Faptul că amândoi consimțiseră să prânzească împreună cu el în sufrageria privată din Eden Tower era un semn bun. În mod sigur, nu era genul care umblă după un prânz gratuit, ca să bage ceva la jgheab; faptul că se aflau amândoi aici însemna că tranzacția e pe drumul cel bun. Prânzul ăsta putea fi hotărâtor.

Anthony Carbo era înalt, cu pielea fină, de vreo patruzeci și cinci de ani, cu părul blond bătând în cenușiu. Purta un costum cafeniu la două rânduri, o cămașă galbenă cu nuanțe foarte subtile de maroniu și o cravată lată, castanie. Era președintele cunoscutei firme Carbo Enterprises, care aparținea unui tip plin de succes; se știa că afacerea se baza pe unele relații politice la nivel înalt.

Derek Williams era mai scund decât Carbo, iar croiala iscusită a costumului său gris-perle clasic la un singur rând îi masca tendința spre pântecoșenie. Purta o cămașă albă, o cravată lată, neagră, prinsă cu un ac din aur și safire, adică exact cât să puncteze o slabă nuanță de strălucire. Era cam de vârsta lui Carbo, dar avea părul bine tuns și încă negru, cu excepția câtorva fire cenușii în favoriții ușor șmecherești. Cunoscut ca vicepreședinte al Băncii de Vest și director al altor instituții financiare mai mici, acesta deținea o parte dintr-o firmă de brokeraj din New York și contribuise esențial la finanțarea în trecut a mai multor lung-metraje.

Taub se îngrijise ca totul să meargă bine. După o adâncă chibzuială, hotărâse să îmbrace costumul alb de tricot, gen 1930, care reușea să arate retro și futurist în același timp. Avea o cămașă roșie, o cravată de lățime medie, din lână, și ghete negre englezești, cu ornamentație de ținte aproape imperceptibilă. Unicele bijuterii erau

butonii de manșetă și acul de cravată asortate, în formă de discuri de aur. Părul său castaniu, lung până aproape de umeri, grijuliu aranjat, se potrivea perfect cu imaginea-etalon a președintelui studioului Eden Records: un business-man cu greutate, care poate oferi persoanelor potrivite (în nici un caz acestor tipi) o țigară cu marijuana făcută la mașină, dintr-o cutie de țigarete din aur. Efectul, spera el, era al unui tip din show-biz sigur pe sine, care se simțea la el acasă și în înaltele cercuri financiare.

Se gândise chiar și la rearanjarea încăperii, plasată ca un cuib de vulturi pe culmea lui Eden Tower, dominând Sunset Strip. Un întreg perete constituia o fereastră gigantică, ce dădea – spre Nord, în Sunset Boulevard, înspre casele pitorești și topografia răsucită a colinelor Hollywoodului – o vedere mult mai bună în timpul zilei decât peisajul dinspre Sud, mai spectaculos, care domina vasta întindere a zonei depresionare a Los Angelesului. Ceilalți pereți erau din chiparos sculptat cu catifea vișinie, covorul luxos era negru, iar candelabrul care atârna din tavanul alb, boltit, era confecționat din cristal pur, și nu din penibilele imitații de sticlă.

Dar pereții fuseseră decorați cu picturile originale ale copertelor albumelor apărute la Eden și copii ale Discurilor de Aur. Toate potrivite pentru a-i impresiona pe oamenii obișnuiți pe care îi aducea aici – specialiști, tipi din show-business, trupe de renume pe care încerca să le angajeze, gagici de mare clasă – însă cam prea comerciale ca să-i poată impresiona pe unii ca Williams și Carbo. Câțiva Picasso originali sau unul-doi Klee ar fi fost mai nimeriți, și, oricum, ar fi ajutat la scăderea impozitului.

Până acum, mâncaseră deja aici mulți tipi nesemnificativi, implicați în afacere; redecorarea încăperii ar fi însemnat riscul ca Williams și Carbo să observe acest lucru, ceea ce ar fi dus la concluzia că e un parvenit îngâmfat din show-biz, chestie într-adevăr nasoală. După ce o luă pe departe un timp, hotărî să meargă direct la țintă.

Stătea la masa rotundă din mijlocul încăperii, când George îi introduse pe Carbo și Williams. Se ridică, le strânse mâinile, se așeză o dată cu ei și-i întrebă ce-ar dori să bea, cu o nuanță de căldură în glas.

– Wild Turkey cu gheață și foarte puțină apă, spuse Williams.

– Aș dori o cupă mică de rom Demerara, cu un strop de bitter, ușor diluat cu o lingură de lapte de nucă de cocos, zise Carbo, reținându-și un zâmbet. Desigur, dacă barmanul dumneavoastră nu reușește așa ceva, e bună și o votcă-Martini foarte sec.

– Iar eu vreau un lichior de chimen, George, zise Taub cu blândețe, hotărând că nu-l place pe Carbo.

Tipul făcea clar pe deșteptul. Numai că Hector avea la îndemână orice fel de băutură sau amestec posibil, tocmai pentru asemenea ocazii. În scurt timp, Carbo avea să-și bea liniștit dezgustătoarea lui combinație.

– Lasă-mă să pun punctul pe i, domnule Taub, spuse Carbo. Dacă afacerea merge bine pe piață, compania mea va face contractul, iar banca domnului Williams va acorda partea majoră a finanțării. Așa încât, dacă din punct de vedere tehnic nu vom putea vorbi de soliștii implicați, recomandările noastre vor fi, probabil, decisive.

– Și, din moment ce dumneavoastră sunteți principala parte interesată de câștigurile lui Eden, adăugă Williams, tustrei putem rezolva treaba cu garanții că nici unul dintre noi nu se referă la cifre minore. Corect?

– Asta-i adevărat, admise Taub, cu ceva mai multă hotărâre în glas decât simțea.

Aici se petrecea ceva neobișnuit. Tipii ăștia știau cu siguranță că Horst era absolut hotărât să împiedice tranzacția și că, în prezent, nu participa la colegiul director. Îi atribuiau mai multă putere decât avea. Să însemne oare că avea mai puțină putere decât pretindeau ei? Sau ce?

Sosiră băuturile: Bourbonul lui Williams, lichiorul de chimen rece pentru Taub, într-un pahar delicat în formă de lalea, cu bucăți de mozaic pe margine, și porcăria de rom pentru Carbo, într-un pahar de vin aburit. Taub îl privi cu o anume satisfacție pe Carbo cum își sorbea băutura.

Surprinzător, Carbo zâmbi, clătinând ușor din cap. Măi să fie! Chiar îi *plăcea*!

– După cum stau lucrurile în clipa de față, spuse Carbo, afacerea pare interesantă din punctul meu de vedere, cu condiția, firește, să ne stabilim la o cifră rezonabilă. S-ar putea ca amplasamentul să nu fie la fel de bun ca atunci când Twentieth a vândut terenul lui Century City, însă o asemenea construcție la Hollywood ar putea ridica regiunea, dacă asigurăm un spațiu mare pentru parcări gratuite. Century City e un exemplu bun, numai că au făcut unele greșeli. Plănuim un complex care să atragă cât mai mult clasa de mijloc. Un hotel, restaurante și un magazin universal – asta în mod sigur – dar și un parc de distracții, un mare pasaj cu magazine gen Farmer's Market, poate chiar și o piscină. Studiile noastre preliminare arată că proprietatea e destul de întinsă pentru a permite toate astea și, firește, pentru un parking adecvat.

Taub savură lichiorul foarte rece cu aromă de chimen, o dată cu dulceața cuvintelor lui Carbo. Carbo îi dădea de înțeles foarte clar că planurile construcției lui erau avansate și că abia aștepta să ia în proprietate studioul. Dacă și planul meu s-ar potrivi! gândi el.

George aduse mici boluri cu gazpacho la gheață. O dată cu asta, Taub alesese un chablis rece, sec, deși un vin roșu ar fi fost mai potrivit. Dar se putea continua cu chablis și la salata de spanac, ceea ce evita snobismul de a bea trei feluri de vin la un prânz de afaceri.

– Aspectele financiare sunt un pic mai complicate, zise Williams. Dorim, într-un fel, să umflăm prețul.

– Să umflați prețul?

– După cum spuneam, e destul de complicat. În fond, cu cât putem face lucrurile mai complicate, cu atât mai bine. În esență, vrem să cumpărăm proprietatea fizică a studioului Eden și să beneficiem de o scutire de taxe cât de mare ne putem permite. Așa încât, trebuie să cădem de acord asupra celor două prețuri: unul pentru proprietatea actuală a studioului și altul pentru scutirea de taxe. Să zicem zece cenți la dolar pentru scutirea de taxe, șaptezeci și cinci de milioane pentru proprietate – cifre estimative. Cumpărăm marfa în calitate de asociație și rămânem pe ea un an, timp în care putem izbuti să ne acoperim pierderea, apoi renunțăm la proprietatea fizică și i-o vindem lui Tony la un preț mai scăzut, mai pierdem ceva, după care revenim în calitate de parteneri ai lui Tony în proiectul de construcție. Toată lumea să fie mulțumită, în afară de IRS.

– Mie mi se pare un pic neclar, interveni Taub, dar eu nu sunt contabil. Nu vreau altceva decât lichidarea lui Eden Pictures, astfel ca Eden Records să scape de sub tutela unei societăți în pierdere. Din punctul meu de vedere, banii pe care și-i scoate EPI din treaba asta reprezintă o deturnare de fonduri, deși, bineînțeles, eu n-am nimic împotriva deturnării de fonduri.

– Sună ca și cum ne-am putea înțelege, spuse Williams.

Carbo părea relaxat, manifestând o atenție agreabilă.

Sosi salata de spanac: frunze crocante de spanac, ușor topite în grăsime fierbinte, asezonate cu mici bucățele de slănină, șuncă tăiată fin, arpagic proaspăt, bucățele de ou fiert tare și un strop de oțet cu tarhon. Simplu, elegant, o trecere ușoară către felul principal de mâncare.

– Foarte bun, mormăi Carbo după cea de-a doua îmbucătură, prima sa remarcă verbală la adresa mâncării.

Conversația se potoli.

Acum era rândul lui Taub, și tustrei știau asta. Tranzacția era acceptată mutual, deși detaliile urmau să fie negociate de avocați și

contabili. Taub avea însă o problemă. În timp ce Carbo și Williams se aflau în postura de a da un acord verbal, el era doar numărul doi la Eden Productions Incorporated și, în momentul de față, controla doar o mică parte din colegiul director. Era un subiect dificil de pus pe tavă, și spera s-o facă după antreuri, care s-au dovedit, într-adevăr, o lovitură.

– Înțelegem că, din punctul dumneavoastră de vedere, ar exista unele probleme, zise Williams, terminându-și salata și lăsându-se ușor pe spate în timp ce își sorbea vinul.

Carbo agită chablisul în pahar, zâmbi și spuse:

– Poate reușim să vă ajutăm. În fond, interesele noastre coincid.

Taub se prefăcu preocupat de vin. Important era să nu se vadă poziția slabă în care se afla, de fapt, dar nu putea tăgădui că nu-și imaginase o cale de a-l fraieri pe Horst. Știa că Horst lupta să supraviețuiască, și nu era cretin. Horst își cunoștea interesul. Nu-mi permit să renunț la ajutorul pe care mi-l pot da tipii ăștia, gândi Taub, dar trebuie să am grijă să nu pară că am nevoie de el, altfel mi-am dat foc la valiză.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, George apăru cu tornedourile Rossini. Într-adevăr, Pedro se întrece pe sine, își spuse Taub, examinând antreurile. Fileurile de vacă erau acoperite cu un strat de un centimetru și ceva de pateu de ficat de gâscă de Strasbourg, împachetat, la rândul lui, într-un strat de trufe.

Farfurioarele de alături conțineau salată de asparagus în oțet, ciuperci coapte și spaghetti Caruso, presărate cu felioare proaspăt tăiate de ficat de gâscă, în locul clasicului ficat de găină. Hector pescuise o sticlă prăfuită de Mouton Rothschild '59, iar George o adusese într-un coș simplu, cu pânzele de păianjen încă atârnând pe ea.

Taub fu satisfăcut atunci când Carbo ridică ușor din sprâncene, în timp ce masa era servită, vinul destupat și aroma îi izbea nările. Williams nu dădu nici un semn de apropiere, dar înfulecă entuziasmat. Asta era momentul prielnic pentru a arunca pisica.

– Cred că putem fi cinstiți unii cu alții, spuse Taub. În clipa asta vă pot mărturisi convingerea că, spre mulțumirea mea, detaliile afacerii pot fi rezolvate. Totuși, ca să fiu sincer, există unele diferende în colegiul director...

Carbo gesticulă dezaprobator.

– Credeți-mă, domnule Taub, noi înțelegem situația. Ca președinte la Eden Pictures, John Horst ar păstra cu greu compania subsidiară de înregistrări ca să-și vândă studioul pe care-l conduce, și, desigur, ar lupta din răsputeri pentru acest scop.

Taub luă o înghițitură de vin și o bucățică de fileu. Slavă Domnului că reușise să vorbească fără să-i supere!

– Horst e depășit de vremuri. Încasările din filme la Eden sunt la limită, pentru că zilele de aur ale marilor studiouri s-au isprăvit. Pur și simplu nu există o cale de a face destule filme care să aducă suficiente încasări, pentru a justifica cheltuielile unui studio depășit cum este Eden. Numai profiturile de la Eden Records mențin EPI pe linia de plutire. Din păcate, Horst are un interes întemeiat ca să mențină studioul în funcțiune – e singurul lucru la care se pricepe.

– Ceea ce nu pricep, spuse Williams, este de ce ar sprijini cineva poziția lui Horst, când e limpede că studioul funcționează cu o pierdere planificată.

Taub ridică din umeri.

– Nu e nevoie de prea multă logică. Acum cincisprezece ani, Horst a preluat Eden ca pe un copil minune. Acum, nu mai e nici copil, nici minune, dar în cincisprezece ani a reușit să umple consiliul de conducere cu oameni de film care sunt de partea lui. Eden Records a început ca o modalitate de a scoate profit de pe urma unei serii de mari musicaluri făcute de Eden în anii cincizeci, și a fost considerat întotdeauna o întreprindere anexă. Astăzi, cea mai mare parte a cheltuielilor EPI se fac în studio – care lucrează în pierdere –, în vreme ce noi aducem tot profitul. Cei din direcție, care se ocupă cu filmul, sunt foarte mulțumiți să-și subvenționeze filmele prin înregistrări, și asta pentru totdeauna, iar contabilitatea încurcă totul în mod deliberat, astfel încât acționarii să afle cât mai greu care e situația reală.

– Ce mai afăcere! mormăi Williams. Mă-ntreb cum am reușit să scoatem un profit din majoritatea filmelor în care am investit.

– Ați investit în filme separate, nu într-un studio, replică Taub. Iată cum!

– Ei bine, problema pare destul de simplă, interveni Carbo. Ori consiliul de conducere va fi înlăturat de către acționari, ori Horst de către consiliu, lăsându-te pe dumneata în poziția supremă.

– Ar fi de preferat amândouă, spuse Williams. După cum văd eu lucrurile, cheia situației este Jango Beck.

– Exact, admise Carbo.

– Jango Beck?

Taub, care-și sorbea vinul, înghiți aproape jumătate de pahar. În mațe îi apăru un vârtej grețos, exact aceeași senzație că îi fuge pământul de sub picioare pe care o avusese cu aproape zece ani în urmă, la San Francisco, în camera de lucru, în întuneric, în filmul acela dezgustător de 8 mm, zgâriat, și cu Jango stând apatic alături de el.

– De ce vreți să-l amestecați pe Jango Beck în asta? întrebă Taub. Nu e genul de om cu care să vrei să tratezi afaceri.

– Beck are ceva greutate la Eden, nu credeți? zise Williams. Ca președinte la Dark Star Records și vicepreședinte la Eden Records, pare a fi de partea noastră, nu? Și e cunoscut ca un tip plin de resurse.

– Am putea s-o luăm și așa, spuse Taub.

Dacă vrei o modalitate mai elegantă de a-l face pui de cățea împuțit, gândi el. Filmul ăla, blestematul ăla de film! Ce-ar spune tipii ăștia despre așa ceva? Eu, satisfăcut cu o cravașă și cu un penis artificial de doi homosexuali...

„ Nu vreau decât să-ți salvez pielea, Mike", spusese Jango. „De-aia am cumpărat filmul. Știi ce-ar fi făcut Gruber, l-ar fi difuzat! Mai devreme sau mai târziu ar fi ajuns la șefii tăi, și bănuiesc că ești convins că bulangiii ăia ipocriți te-ar fi concediat pentru conduită imorală. Și apoi știi cât de convențională e nevastă-ta..."

Toate astea ieșiseră din gura lui Jango, numai că Jango fusese cel care-l dusese la petrecerea aia și-l burdușise cu cocaină, heroină și vin.

Șantaj cu zâmbetul pe buze...

– Ce-i drept, Jango e un tip plin de resurse, zise Taub. Însă am putea spune că ar vinde-o pe bunică-sa negustorilor de sclavi din Arabia Saudită, dacă ar obține un dolar de pe urma tranzacției.

– Dar ar avea un profit, nu? interveni Carbo, râzând și îndesând în gură o furculiță plină de spaghetti.

– Știe din ce parte bate vântul, afirmă Williams.

Firește că știe, gândi Taub. Întreaga scenă a șantajului avusese drept scop să-l facă pe Taub să promoveze primul LP al unui grup descoperit de Beck. Să difuzeze albumul peste tot și să dea grupul la radio cât mai des cu putință, fără să bată prea tare la ochi.

De asemenea, grupul trebuia promovat în fața tipilor cu relații la Warner, sau Eden, sau Capitol, deoarece Beck urma să tragă LP-ul pe banii lui, cu propria marcă Dark Star pe care o inventase în acest scop, și voia un specialist pentru distribuție. Succesul astfel rezultat al grupului l-ar fi determinat din punct de vedere „economic" pe Beck să nu revândă filmul acuzator.

Numai că grupul cu care îl șantajase Jango se întâmplă să fie Velvet Cloud[1]. Taub forțase nota, îl semnalase lui Harry Adler de la Eden, Beck făcuse un târg cu Adler, și, un an mai târziu, când Velvet Cloud se lansa ca o rachetă și Adler avea nevoie de un al doilea om,

---

[1] Norul-de-Catifea (n. tr.).

își amintise cine îl îndreptase spre cea mai bună achiziție făcută vreodată la Eden. Astfel că Mike dobândise reputația primului descoperitor al grupului Cloud, ceea ce îl lansase la Eden, unde se afla și astăzi. Toate astea numai pentru că fusese șantajat de Jango Beck.

Irene era prima nevastă din cele trei, iar filmul acela, dacă mai exista, ar fi stârnit doar câteva râsete în cercurile în care se-nvârtea acum, constituind, de fapt, o bună reclamă.

Taub se întâlnea adesea cu Beck pe coridoarele de la Eden Tower și, din când în când, luau masa împreună, mergeau fiecare la petrecerile celuilalt, comportându-se unul față de altul ca doi gentlemeni cu greutate. Totul era în roz.

Atunci de ce mi-e atât de teamă să-l implic pe Jango Beck în afacerea asta? se întrebă Taub. De ce am arsuri la stomac după aceste excepționale tornedouri Rossini?

Dar în adâncul măruntaielor tulburate, Taub știa exact de ce se teme de amestecul lui Jango Beck. Jango îl montase, îl ambalase ca pe un cadou și i-l trimisese prin poștă chiar lui, iar el se conformase perfect, pas cu pas. Firește că am dat lovitura, dar, dacă grupul s-ar fi întâmplat să fie Joe Sulă și Velvet Căcat, ar fi trebuit să-i lansez și pe ăștia, iar acum aș fi fost mort de vreo supradoză undeva într-o rigolă, sau m-aș fi agățat de vreo nenorocită de slujbă de disc-jockey la Kay-Bay, în loc să stau într-o încăpere pentru dejunuri private, în vârful lui Eden Tower, mâncând tornedo Rossini și încercând să duc la bun sfârșit o afacere de optzeci de milioane de dolari.

Și lui Jango nu-i pasă dacă am murit sau trăiesc. Doar norocul m-a salvat de la pierzanie. Data viitoare s-ar putea ca Jango să mă lase să fac autostopul afară din oraș, cu mintea făcută praf în cine știe ce crâșmă.

Circulau prea multe povești în care Jango Beck era implicat în acțiuni nasoale... familia Manson... Mafia... cocaină... culte satanice... politică radicală fanatică... scene sado-maso dure... Cu cât Taub stătea mai departe de treburile lui Jango Beck, cu atât mai bine. A fi obligat să împartă cu Beck umbrela aceleiași corporații, era mai mult decât nasol.

– Ascultați, mormăi Taub, am senzația că nu înțelegeți exact cum e Jango Beck. Nu puteți avea încredere în el mai mult decât...

– Să zicem doar că părțile cu care fac eu afaceri au și ele înțelegeri cu Beck, îi lămuri Carbo, și că aceste interese mă fac să cred că există anumite rațiuni pentru care Jango Beck va coopera la întreprinderea noastră specială.

Se lăsă în scaun. Taub nu știa exact ce vrea să spună Carbo, în schimb, știa al naibii de bine că nu *vrea* să afle. Ceea ce spusese Carbo suna îndeajuns de nasol. Stomacul lui Taub era, într-adevăr, un vârtej. Ar fi cerut o pastilă de Bromo chiar acum, dacă nu l-ar fi pus în postura de a insulta mâncarea oferită chiar de el.

– Și totuși, *cum* ne poate fi de folos Beck? întrebă Taub, șovăitor.

– E un individ plin de resurse, răspunse Williams.

– În afară de asta, să privim lucrurile în față, domnule Taub. După cum merg treburile în prezent, lui John Horst afacerea asta îi stă ca o bârnă în ochi. Mă tem că vă aflați în postura în care cu greu puteți refuza ajutorul, indiferent *de unde* ar veni.

– N-aș merge atât de departe, replică Taub. Horst e într-adevăr o problemă, dar există diverse căi de-a o rezolva.

Măcar dacă aș ghici care sunt astea, gândi el. În cazul în care ar exista măcar o cale de a pune o barieră între el și colegiul director, sau între colegiu și acționari... să demonstrez limpede că e un bătrân fost...

– Vreți să spuneți că aveți un plan? întrebă Williams.

– În linii mari, da, minți Taub, moment în care George aduse desertul: sufleu de ciocolată cu doar o picătură de Grand Marnier.

În timp ce George strângea masa, servea desertul și cafeaua, mintea lui Taub raționa cu viteză maximă. Horst poate pierde pâinea și cuțitul corporației. Șmecheria e să scoți puternic în evidență faptul că studioul e o gigantică gaură de șobolan în care se aruncă banii, dacă Horst ar fi atât de cretin să se bage într-o mare prăbușire, gen *Cleopatra*...

Taub ciuguli din sufleu, sorbi din cafea și zâmbi.

– Ce-ar fi ca Eden Pictures să facă un film cu buget mare, care să se dovedească a fi un monumental dezastru? Un buget de patru sau cinci milioane de dolari și la capătul celălalt un rahat pe care Horst ar fi fericit să-l difuzeze în drive-in-uri, ceva pe care să nu-l poată vinde nici măcar la TV...

– Asta înseamnă o bătaie cu ouă în valoare de trei sau patru milioane de dolari, spuse, gânditor, Carbo. O pierdere ușor identificabilă, pe care n-o poate acoperi nici un contabil de mare clasă...

– Îmi place, zise Williams, doborând doi iepuri dintr-o lovitură. Horst își rupe singur gâtul, afacerea merge mai departe, *iar* noi ne putem permite o pierdere adițională de trei sau patru milioane, pe care o vom achita cu trei sute de mii sau cam așa ceva. Foarte bine, domnule Taub.

Abia acum Taub luă o înghițitură serioasă din sufleul de ciocolată, savurând amestecul subtil de ciocolată și lichior de portocale. Le plăcea ideea – puteau deci uita totul despre amestecul lui Jango Beck. Acum mă pot concentra asupra adevăratei probleme, fără să-mi mai fac griji...

– Și cum plănuiți să-l convingeți pe Horst să facă o asemenea greșeală prostească? spuse Carbo, privindu-l cu suspiciune pe Taub pe deasupra cești de cafea.

– Ei bine... îîî... poate un fel de coproducție cu... îîî... ei bine, n-am fixat chiar toate amănuntele.

Sufleul de ciocolată ușor ca un fulg îi izbi stomacul ca plumbul topit.

Carbo vorbi cu o surprinzătoare asprime în glas:

– Ascultă, Taub, aici pregătim o mare afacere. Dacă ajungem la o înțelegere, îți lichidezi societatea ta de bază și poți să ajungi președinte al EPI. Cu toții vrem să izbutească acest târg. Doar dumneata *n-ai decât* o dorință fantezistă pe care nu știi cum s-o realizezi. Poți nega asta?

Taub reuși să privească pe deasupra cești de cafea din care sorbi, simțind cum lichidul acid îl arde pe esofag până în stomac. Tânjea după un Bromo.

– Ajungem iarăși la Jango Beck, spuse Williams.

– La dracu', aproape că strigă Taub, ce vă face să credeți că Beck ne poate fi de vreun folos?

– Să zicem că instinctul, răspunse Carbo cu blândețe.

– Nu putem avea încredere în Jango. Ăsta vă vinde și vă cumpără.

– Numai dacă e în interesul lui să facă asta.

– Chiar credeți că puteți ști care sunt interesele lui Jango Beck? aruncă Taub, sardonic. Uite ce e, eu am avut de-a face cu el *cândva – o singură dată*.

– Și asociații mei, preciză Carbo. Mai mult decât o dată.

– Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, *știți* ce înseamnă să tratezi cu Beck!

– Pentru ultima oară, domnule Taub, spuse Carbo, Beck e implicat în anumite zone în care sunt implicați și unii dintre asociații noștri, și considerăm că putem face un *quid pro quo* cu el. Un târg pe care va fi interesat să-l onoreze.

Taub își pierdu, în sfârșit, răbdarea.

– Mi se pare că dumneavoastră sunteți mult mai confuz decât mine, zise. Despre ce asociați și *quid pro quo* tot vorbiți?

Cu cine cred prostovanii ăștia că stau de vorbă, cu un amărât de funcționar?

– Nu e necesar să știi dumneata asta, îi răspunse Carbo.

– Rahat!

– Nu e nevoie să fii vulgar, spuse Carbo cu răceală. Ești bun să ne dai câteva detalii despre afacerile *dumitale* cu Jango Beck?

O băsică de acid arse gâtul lui Taub, umplându-i gura cu o acreală oribilă. Nemernicul ăsta de Carbo era stăpân pe situație.

– Drept la țintă, aprecie calm Taub.

– Bun. Acum lasă-mă să mai marchez un punct, spuse Carbo. Acest târg și tot ce înseamnă el pentru dumneata – ceea ce, domnule Taub, reprezintă mai mult decât pentru noi – e în pericol de a nu se mai face. O finanțare de optzeci de milioane de dolari n-o să-ți stea la dispoziție pe vecie, în timp ce dumneata te scremi încercând să-ți imaginezi cum ai putea duce treaba la bun sfârșit fără Jango Beck, pentru că te temi de el.

– Ce vreți să insinuați, domnule Carbo? întrebă Taub.

– Vreau să insinuez că trebuie să iei legătura cu Jango Beck. Cere-i sfatul și cooperarea. Cred că vei fi plăcut surprins.

– Și dacă nu?

– Mai există și alte proprietăți pe care le putem cumpăra, replică Williams.

Carbo și Williams reveniră la sufleul de ciocolată; aparent, discuția se încheiase. Taub scormonea în desert, în vreme ce invitații înfulecaseră totul cu entuziasm. Cine sunt acești terți asociați? se întrebă. Oare chiar vreau să aflu? Târgul ăsta nu prea îmi miroase a bine. Dar e singurul pe care-l am. Așa e și cazul ruletei rusești cu Jango.

Carbo îți termină sufleul, luă o ultimă sorbitură de cafea și-l privi pe Williams. Acesta încuviință, după care cei doi se ridicară.

– Trebuie să plecăm, anunță Carbo.

– Taub înclină din cap și-i însoți pe cei doi până la ușă.

– Ați luat vreo hotărâre? întrebă Williams, când George le deschise ușa.

– Am să vorbesc cu Beck.

Williams dădu din cap aprobator.

– Apropo, mulțumesc pentru dejunul încântător, spuse Carbo, exact înainte ca George să închidă ușa în urma lor.

Încântător *pe dracu'*! gândi Taub.

– George, adu-mi o Bromo!

IV

Ca o îndepărtată șoaptă fantomatică, Bill Horvath auzi zgomotul aparte al mașinii Porsche a lui Susan, de-a lungul canionului, pătrunzând în curbe, felul nervos în care vira – rapid la urcușuri, greoi la coborâșuri –, o pisică de metal pășind pe pernuțele lăbuțelor pe șoseaua canionului principal în orele singuratice dinaintea zorilor. Mașina lui Susan și nimic altceva.

Bill stătea de două ore pe imensa terasă care se ridica pe delușor, privind coastele abrupte și împădurite ale colinelor, în noaptea orașului Los-Angeles, întins ca viziunea de drog a unui covor persan de lumini, între cuibul lor de vulturi și ocean. Rămăsese acolo fumând marijuana, nu atât privind, cât ascultând: separând din toate zgomotele nopții – lătrături de câini, târâit de greieri, chemări ale păsărilor de noapte – numai pe cele care-i răsunau acum în urechi.

În scurt timp, zgomotul automobilului lui Susan se auzi deslușit. Imediat avea să treacă din viteza a patra, printr-a treia, în a doua, pentru a vira exact pe aleea lor privată. De câte ori am ascultat cântecul mașinii lui Susan întorcându-se la orele vrăjitoarelor? gândi amar Horvath. Îndeajuns, poate, ca să fac un cântec din asta...

O melodie sugerând succesiunea schimbării vitezei, o chitară scâncind prin schimbările de ton ale motorului la fiecare viteză, creșterea volumului, intervenția unei alte chitări când automobilul urcă dealul, apoi un crescendo și o terță finală total diferită atunci când sosește, o orgă tânguitoare, un tempo mai lent, contrapunct dureros pentru intrarea triumfală a corzilor... O va numi „Cântecul întoarcerii dureroase a lui Susan".

Jango l-ar cumpăra pe loc, gândi sardonic. Încă o durere devenită legendă.

Iiii, *rap*! Iiii, *rap*! Trecea prin viteze, încetinind, iar acum putea auzi urletul motorului când o luă pe aleea lungă. Întotdeauna accelera pe ultima porțiune a drumului în pantă. Oare ea știa că o aștepta aici pe terasă, ascultând ca un liliac zgomotele nopții, cele o mie de rotații pe minut fiind, într-un fel sau altul, un mesaj pentru dragostea lui sau un leac pentru teama lui de a nu o pierde cândva? Nu vorbiseră niciodată despre asta, dar, în fond, între ei existau foarte multe lucruri care nu fuseseră exprimate în cuvinte. Un singur lucru era sigur: dacă ea ar fi știut ce înseamnă pentru el zgomotul motorului ambalat urcând dealul, l-ar fi ambalat la maximum numai ca să-i atingă acea coardă sensibilă. Asta era Susan.

Dar poate asta era, în același timp, Star.

Susan plecase împreună cu el, aseară, la petrecerea lui Duke. Nu prea mai mergeau la multe petreceri, însă era vorba de o petrecere privată în cerc restrâns, câțiva vechi prieteni, drog bun, mâncare bună și o partidă de înot într-o vilă foarte retrasă pe plajă, la adăpost de fani și de linge-blide. O petrecere la care puteau fi pur și simplu Bill și Susan.

Și totuși, la ora fixată, plecaseră la petrecere în automobile Porsche gemene, asta fiind o altă latură a legendei lor.

Jango le făcuse cadou două Porsche Targas: lui, unul negru ca miezul nopții, cu dungi argintii, ei, unul cu o strălucire metalică de curcubeu – amândouă tapisate cu aceeași catifea roșie. Și, imediat, au apărut articole despre ele în *Rolling Stone*, în optzeci de milioane de reviste pentru fani, în *Life*, chiar și în *Road and Track*. Cele două Porsche reprezentau un mesaj – al lui Jango pentru ei, al lui Star și Velvet Cloud către lume. Iar mesajul era: Star e stăpână pe cele patru roți ale ei, e o creatură liberă, liberă dinaintea destinului, iubind lumea.

Numai că se îmbrăca nu ca Star, ci ca Susan, într-o simplă ie țărănească brodată. Oare asta conta? Părul negru, lung până la umeri, subtil colorat în roșu, trupul cu tendințe de îngrășare, pe care Horvath îl iubea atât de mult și la care Jango se uita amenințător pentru a-l vedea că se menține perfect, felul în care se mișca, vocea ușor răgușită, cu forța unui instrument muzical puternic în ea – asta era Star, și ar fi fost Star chiar îmbrăcată într-un sac pentru cartofi.

Chipul ei se afla acolo unde Susan se topea în Star topită în Susan. Pentru public, ochii ei verde-deschis erau giuvaerurile de lumină ale lui Star; în adâncul lor, Horvath zărea durerea lui Susan. Pentru public, zâmbetul palid care-i stăruia continuu pe buze era un semn al lui Buddha, al dragostei lui Star pentru lume; în el, Horvath vedea teama lui Susan care o devora centimetru cu centimetru.

– Seara asta-i seara noastră, iubire, îi șopti la ureche, strângându-l de mână, când urcau treptele vilei de pe plajă.

Așa spera și el, deși se îndoia.

Înăuntru, se aflau Duke și Marlene, Tanya, Tim Gray și doi dintre acompaniatorii lui, Joe Dugan și ultima sa cucerire, trei tipi de la Fog, patru admiratoare de mare clasă, care zăceau pe câteva perne răspândite pe uriașul covor persan din centrul livingului lui Duke. Fumau „iarbă" din patru narghilele mari de aramă, mâncau pui fript și-și treceau unul altuia sticle cu vin alb de la gheață. Un foc mare ardea în căminul de marmură neagră; ultimul album al lui Fog se auzea în surdină, iar marea șuiera și urla dincolo de ușile mari de sticlă care dădeau pe terasă. Totul părea liniștit și prietenos.

– Unde-ați fost până acum? întrebă Marlene, întâmpinându-i cu un zâmbet ușor, când se așezară pe covor.

Duke și Marlene stăteau tăcuți, strânși unul într-altul, iar Horvath îi invidie.

Trase un fum adânc din cea mai apropiată narghilea, îi trecu furtunul lui Susan și răspunse:

– Sus pe colină.

Marlene îi dădu un platou cu pui. Bill înșfăcă un copan și mușcă din el, apoi luă o gură de vin. Susan se aplecă spre el și mușcă și ea din copan. Cei din Fog și acompaniatorii lui Tim socoteau cum să-și împartă cele patru admiratoare. Joe și fata lui zăceau întinși, beți turtă. Tim și Tanya arătau ca și cum s-ar fi împăcat din nou.

Iar Bill și Susan fumau drog, beau vin, sporovăind cu prietenii și împărțind un copan de pui. Erau doar un cuplu obișnuit, pierzându-și vremea cu prietenii lor obișnuiți. Horvath se simțea excelent.

– Nu pricep de ce stați acolo sus pe dealuri, atât de departe de ocean, spuse Duke. Nu există ceva mai minunat decât să iei puțin „acid" și să te plimbi noaptea pe plajă...

– Și să intri în valuri după ce ai trecut de orgasm, adăugă Marlene.

– Nu-i rău să faci asta noaptea pe muntele nostru, replică Susan, cu o falsitate în glas pe care numai Horvath o sesiză, adevărul fiind că nu mai luaseră picătură de „acid" de peste un an.

Adierea nopții prin copaci, bufnițele hăulind, coioții surescitați, totul era viu, limpede și real...

Se simte tristețe în vocea ei, gândi Horvath. Dacă ne-am droga, ar fi o nouă călătorie în amintire, nopțile petrecute de unul singur, nopțile când ea venea acasă isterică... Cine sunt eu? Cine sunt eu? Smulgându-și hainele de pe ea, cântând în noapte, urlând în noapte, hai să mergem în Africa, hai să mergem în India, unde nu ne poate găsi nimeni și putem fi iarăși simpli îndrăgostiți, doar Bill și Susan făcând dragoste într-un pătuc, cine are nevoie de tot rahatul ăsta, bani, faimă, durere. Ah, dar ei au nevoie de mine! Le hrănesc nevoia! Am nevoie să le hrănesc nevoia. Nu pot trăi cu toată durerea asta fără răspuns. Prea multă durere ca să îndrăznesc să mă apuc din nou de „acid". Lărgește-ți conștiința, extinde-ți durere, de aceea existăm, Duke, de aceea existăm.

– Pentru mine, pare o călătorie în lumea lui Boris Karloff! exclamă Duke.

– Ah, parcă n-ai avea inimă!

Se deschise ușa și intră el, venind din noapte.

Era înalt și subțire, purta un șort negru, ghete maron și o cămașă din dril, brodată. Părul lung și sârmos, chipul, pământiu și tras. Avea buzele ca două linii strânse, iar ochii injectați păreau afundați cu totul în orbitele întunecate. O lingură de cupru pentru cocaină îi atârna de o curea după gât. Era învăluit de o aură rău prevestitoare.

Privirea îi căzu pe Susan, și Horvath o simți înfiorându-se de durerea lui, de pofta băloasă pe care o degaja, de sclipirea de speranță care-i apăru pe chip. Horvath pricepu ce se-ntâmplă cu drogatul care intrase: venise aici căutând izbăvirea, venise pentru Star.

– El e Rory, îl prezentă Duke. Omul meu. Furnizorul de marijuana cinstită, amfetamine, barbiturice, derivate și cocaină foarte bună.

Rory traversă camera și se așeză lângă ei, desprinzându-și cu greu ochii de la Susan, în timp ce scotea dintr-un buzunar o sticluță de medicamente plină cu pudră albă.

– Ce ziceți de puțină cocaină?

Trase lingura de după cap, o umplu și i-o dădu lui Duke.

Duke o luă din două aspirări.

– Bate de departe Blue Chip Stamps, aprecie el.

– Domniță...

Alese o porție de cocaină și pentru Marlene. După ce Marlene o aspiră și-i înapoie lingura, Rory o băgă adânc în sticlă și scoase o porție enormă.

– Și o porție dublă de praf al fericirii pentru doamna care ne trimite pe toți în Rai, zise el, ținând lingura sub nările lui Susan și privind-o țintă în ochi.

Din locul în care stătea, Horvath nu putea zări chipul lui Rory, dar ceva făcu să-i tremure lui Susan buza de jos, născând pe chipul ei zâmbetul acela nervos, atât de cunoscut.

Aspiră convulsiv jumătate din conținutul lingurii și tuși.

Rory îi ținea lingura în dreptul feței, așteptând-o să prizeze și restul.

– Destul deocamdată! spuse ea, din nou cu acel mic zâmbet dureros pe care cei de teapa lui Rory îl interpretează întotdeauna în cel mai prost mod cu putință, ca pe o comuniune insistentă cu sulele lor pulsânde.

Rory turnă cu grijă cocaina din sticlă în lingură, până când o umplu ceva mai puțin decât înainte.

– Pentru bărbatul care face cuvintele să zboare și sunetele să cânte! zise, ținând lingura sub nasul lui Horvath.

Durerea din ochii acestuia, sinceritatea totală exprimată de conformația gurii, acea strălucire bolnavă a unui bărbat în prezența izbăvitorilor din fantasmele lui îl înmuiară pe Horvath. Probabil că

până și Papa se plictisește de cei care-i tot sărută inelul, gândi Horvath. Până și el se plictisește să le împărtășească durerea. Și dacă durerea lui Rory mă face *pe mine* să mă simt astfel, cum s-o simți oare Susan? Priză cocaină din două inspirații înspăimântătoare, simțind-o cum îi explodează în cap și cum îi lasă un cumplit gust amar în gât.

Rory își turnă o porție mai mică, o aspiră cu nara stângă, apoi aspiră încă o porție cu cea dreaptă. Isuse Cristoase!

– Omule, aveam nevoie de asta! *Aveam nevoie de asta!* Rory o privea țintă pe Susan, cu o înfricoșătoare și dezgustătoare implorare de ajutor. Nenorocitul n-avea nimic bărbătesc în el! Trebuie să te văd aici în noaptea asta, Star, am toate albumele Velvet Cloud și am fost la toate concertele „live" începând din 1968, visând ani de zile clipa de față.

Întinse mâna după o bucată de pui, reușind, în cursul acțiunii, să se prelingă mai aproape de Susan.

– Adică să te întâlnesc. Să fiu destul de aproape să te ating, la naiba, ești ultima mea speranță, Star!

Marlene și Duke se simțeau stânjeniți, dar felul în care acesta rosti „Star" declanșă în Susan fiorul acela teribil și inevitabil, și-i apăru acel zâmbet larg, zâmbetul lui Star, pentru care Horvath și Jango se străduiseră șase luni. Gura largă, nările fremătând, ochii verzi strălucind, ușoara încruntare a sprâncenelor și o înclinare aproape imperceptibilă a capului sugerau înțelegere și triumf asupra durerii întregii lumi.

– Chiar suferi, nu-i așa? întrebă ea.

Horvath simțea durerea lui Rory reflectată și amplificată în vocea lui Susan vorbind cu inflexiunile lui Star, sinceritatea dragostei nețărmurite pe care o semănaseră în ea până când devenise o parte din suflet.

– Știi ceva, cred că e adevărat ce se spune despre tine! rosti Rory, aplecându-se astfel încât genunchii lui să-i atingă pe ai lui Susan, *ai lui Star*.

– Adică? spuse Susan.

– *Tu știi*, i se adresă Rory lui Horvath. Tu ai scris cântece despre asta. „Te voi încălzi, te voi iubi, te voi trece prin flacăra pasiunii mele..."

În ochii lui injectați era atâta durere de cățeluș neajutorat, când rosti aceste cuvinte, o disperare copleșitoare, atâta lipsă de speranță, încât îndepărtă până și dezgustul lui Horvath, lăsând loc doar milei și unei păreri în care nu mai credea.

Să revenim la secvența primului angajament găsit de Jango în San Francisco, în Haight, în Vara Dragostei, 1967, în noaptea în care cântaseră pentru prima dată „Ia acest trup". Locul era plin de consu-

matori de „speed" – un LSD prost –, plin de deznădejde. Ea purta fâșii de voal ce fluturau și se roteau, trecând prin tot spectrul de culori, în timp ce cânta și se mișca în fața unei roți multicolore, glasul ei umplând sala, modulându-și vocea cu inflexiuni care exprimau într-adevăr dragoste...

Ia acest trup, alină-ți durerea,
Lasă-mă să te aduc
Înapoi la tine...

Luminile se reflectau în ritmul muzicii pe chipurile tuturor acelor disperați, vibrațiile dragostei ieșind din chitara lui care parcă făcea dragoste cu glasul ei, dragoste care îi cuprindea pe toți.

Ia acest trup, sunt a ta,
Te voi încălzi, te voi iubi,
Te voi trece prin flacăra pasiunii mele...

O, Doamne, părea real, în noaptea aceea ei făcuseră ca totul să pară real! Era Haight, era Vara Dragostei, și oamenii, mulțumită lor, ieșiseră în stradă dansând. Și apoi, când acel sărman drogat se lipise de ei, implorând și scâncind după creatura din cântec, aceasta îl făcu pe Horvath să se simtă ca un Prinț al Noii Ere, lăsând-o să-i îndeplinească dorința.

Dar atunci fusese Vara Dragostei, acum patru ani, și poate că atunci fusese noaptea în care Susan începuse să moară, noaptea în care se născuse pentru prima dată Star. La sfârșitul acelei Veri a Dragostei dispăruse deja ceva din Univers. Dar unii ca Rory încă mai credeau că ea poate aduce acel ceva înapoi.

– Mda, cred că știu, mormăi Horvath. Așa cum spui, am scris cântece despre asta.

Bombănind ceva, Marlene se ridică și dispăru.

– Cred c-ar fi mai bine să-i umplu lui Tim narghileaua, zise Duke.

Și rămaseră în trei.

– Ascultă, bătrâne, începu Rory, sper că asta n-o să te dezguste, dar am o problemă, o problemă reală, și mă gândeam... vreau să zic... am nevoie, o, *la dracu'*!

Își turnă o porție din cutia cu cocaină și o aspiră. Mâinile îi tremurau, iar trupul începu să-i penduleze înainte și înapoi. Un fulger de furie străfulgeră mila lui Horvath, când văzu acest spectacol

dezgustător. Uitându-se în podea, Rory începu deodată să vorbească într-un amestec răvășit de cuvinte, provocat de drog.

– N-aș fi spus nimănui așa ceva, dar te apreciez și cred că ești pe bune, și cred că pot avea încredere în tine, chestia e că nu mi se mai scoală! Am încercat toate felurile de gagici, care făceau tot felul de șmecherii, mi-am frecat-o cu cocaină, am recurs la meditație, la dietă macrobiotică, o lună am mâncat numai carne, vreau să spun că am încercat *totul*, și n-am izbutit. Din când în când se mai scoală, dar... mintea mea e complet răsucită... Așa că m-am gândit... când am auzit c-o să veniți aici...

În mintea lui Horvath, furia făcu loc urii într-o spirală yin-yang și sufletul i se tulbură de milă amestecată cu dezgust. Dezgust față de sine. Sărmanul nenorocit își croise drum aici ca și cum s-ar fi târât la Lourdes, convins că atingerea lui Star i-ar fi putut salva viața murdară, i-ar fi putut băga un os în sexul lui flasc. Și a cui e vina? A mea. Nu Jango și cu mine suntem cei care am construit legenda prin cântece și spectacole, și coperte de albume, și imagine?

Bill se uită la Susan, care-l privea pe Rory cu acea urmă de zâmbet palid pe chip, zâmbet pe care Rory îl interpreta ca pe o confirmare a orice, dar despre care numai Horvath știa că înseamnă suferință. Suferința lui. Durerea lui Rory. Durerea ei. Pentru că Susan știa exact ce știa și Bill, că impotența era strict o chestiune de psihic, că poate fi vindecată doar prin credința fermă a victimei. De câte ori nu văzuse cum credința în Star distrusese vreun nenorocit? Ea simțea durerea lui Rory și era sigură că puterea de-a o învinge îi aparținea, deci și vina ar fi tot a ei, dacă n-ar reuși. Iar ea simte și durerea mea și știe ce durere aș simți dacă ar face-o. Și oricum ea suferă – ăsta-i lucrul cel mai cumplit.

Asta știe Susan. Astfel trăiește Susan. Aici am adus-o. Și eu sunt singurul care-i poate alina durerea cât de puțin...

Horvath îl privi pe Rory. Ochii îi întâlniră pe-ai lui Susan și împărtășiră dragostea, împărtășiră durerea. Buza de jos a lui Susan tremură. Degete reci trecură pe șira spinării lui Horvath; ochii îl înțepară și se umeziră.

Rory ridică privirea și se uită la Horvath, cu ochii goi și roșii plini de lacrimi de recunoștință.

– Oh, bătrâne... oh, bătrâne...

Horvath îl bătu pe umăr, urându-se că juca scena asta, urând picătura de egoism de care începuse să scape, urându-se pentru că se ura, și iubindu-și caracterul nenorocit. Cine poate spune unde sfârșește

egoismul și unde începe sfințenia? Numai Susan – dacă asta mai contează.

– O, Bill! oftă Susan, atingându-i mâna.

„Te iubesc" nu mai trebuia rostit.

Rrrrrr-iii! Automobilul Porsche în culorile curcubeului luă ultimul viraj înainte de a intra pe potecă. Apăru o clipă în raza lui vizuală, părul despletit al lui Susan fluturând în vânt, apoi străbătu aleea, ieșind iar din raza lui vizuală, trecu prin fața casei și apoi intră în garaj. Când opri motorul, tăcerea făcu o gaură în zgomotele nopții.

Trecu prin casă, îndreptându-se spre el și împingând înaintea ei un val de tăcere înghețată. Bill simțea tensiunea prezenței ei înainte de-a păși pe terasă, vibrațiile lui Susan umplându-i locurile pustii din suflet, descolăcindu-i ghemul din stomac.

Apoi, Susan păși pe terasă, cu părul încâlcit și încurcat din cauza șofatului în mașina decapotabilă, cu hainele mototolite și șleampăte, cu chipul trist și tras, cu ochii obosiți, adânciți mult în orbitele întunecate.

– Rău? șopti el prostește.

– Oribil.

– N-ar fi trebuit să te las.

– Of, Bill, Bill, spuse ea, izbucnind în lacrimi, atunci când sunt *ea*, cred că nu m-ai putea opri, fiindcă nici măcar nu sunt acolo.

Alergă cu picioarele goale pe scândurile de sequoia și el o prinse în brațe, strângând-o cu putere, sărutând-o lung și apăsat, spunându-i cât de mult o iubește de atâta amar de vreme.

V

Vântul fierbinte sufla de aproape două zile deasupra deșertului – Santa Ana, vântul care făcea ca zilele să fie fierbinți și pârjolitoare, iar nopțile sălbatice și stranii. Velva Leecock simțea că Santa Ana face ca orașul Los Angeles să semene și mai mult cu Hollywoodul noaptea. Rafale de vânt fierbinte ca sângele, care clătinau vârfurile copacilor, trânteau la pământ ramuri întregi de palmier, ridicau praful, dar nu răcoreau deloc în timpul nopții. Un asemenea vânt nu exista în Nebraska, unde vântul era vânt și avea efect de vânt. Santa Ana era un adevărat vânt al Hollywoodului, izvorât direct din efecte speciale, suflul perpetuu dinaintea unei furtuni care nu izbucnea

niciodată: ținea încordarea în aer, transforma întregul Los Angeles într-un decor al unui film romantic la tropice, făcea ca sângele să murmure și carnea să palpite. Velva iubea Santa Ana.

Și ce bine că Santa Ana sufla chiar în noaptea asta! Compensa puțin până și faptul că mergea la petrecerea lui Jango Beck în vechiul Rambler al lui Paul Conrad, în locul unui Jaguar lucios sau al unui Continental respectabil. Dar acolo aveau să fie nenumărate automobile și, o dată intrați în casă, nu ar observa nimeni cine cu ce marcă a venit. Velva purta o rochie de satin albastru-închis, cu un decolteu foarte adânc la spate, și care, în față, de-abia reușea să-i acopere sânii perfecți. Între sâni și jumătatea coapselor, rochia suficient de strâmtă îi sublinia mușchii netezi ai pântecelui, urma abia ghicită a unei linii între fese, și, mulată pe oasele bazinului, arăta tuturor că nu poartă nimic pe dedesubt. De la genunchi la jumătatea coapsei, rochia se evaza ușor și era despicată în ambele părți, dezvăluind porțiuni atâtătoare de coapse. Doar o rochie și pantofi cu toc înalt, nici o podoabă, sutien, ciorapi sau desuuri. Satinul i se freca de sfârcuri, făcând-o permanent conștientă de propriul ei trup. Se simțea la fel de sexy pe cum arăta, și arăta la fel de sexy pe cum se simțea.

– Ești pusă pe fapte mari în seara asta, nu? zise Paul când coti la dreapta de pe Sunset pe Fairfax.

– Nu-ți vine să mă mănânci?

Paul scoase un sunet înnăbușit, chicotind.

– Vrei să trag pe dreapta și să-ți demonstrez? Oricum, cred că mai târziu n-o să am șansa asta.

– Ții minte înțelegerea noastră, Paul...

– Firește, un producător grăsan pentru tine și o babetă bogată cu negi pe tâțe pentru mine. Hmmm... N-ai vrea să facem schimb?

– Cum?

Paul ridică mâna.

– Glumeam, spuse. Las-o baltă.

E un tip greu de înțeles, gândi Velva. Toate prostioarele pe care le debitează par să nu însemne nimic. Poate din cauză că e newyorkez – ăștia vorbesc mai repede decât gândesc.

Dar era drăguț. Era foarte bun la pat și înțelegea că singurul lucru care contează e cariera ei, ba mai mult, părea că acceptă asta fără să complice treburile. Ceea ce nu se putea spune despre majoritatea bărbaților din acest oraș cu care ieșise să se distreze.

La rândul ei, *știa* că Paul e în ascensiune. Ce-i drept, avea doar Ramblerul ăsta vechi și ruginit, iar majoritatea hainelor lui erau chestii hippie de proastă calitate, dar avusese bun-simțul să se îmbrace

potrivit pentru ocazia asta, și n-o făcea să se simtă stânjenită. Paul își lustruise impecabil vechile lui ghete cafenii și chiar o lăsase să-i aleagă o pereche de pantaloni din antilopă bleu, într-adevăr eleganți. În lipsă de altceva mai arătos și pentru că cheltuise o groază de bani pe pantaloni, își pusese o cămașă albă curată și o lăsase să-i confecționeze o cravată elegantă dintr-un vechi șal de-al ei. Își aranjase până și părul și favoriții. Arăta exact ca un tânăr scenarist sau regizor promițător, care urma să ajungă mare în scurt timp, și nu ca un operator de filme porno. Râde de mine că mă străduiesc să arăt ca o vedetă, gândi ea dar îi merge mintea să se îmbrace cum i-ar plăcea să fie de fapt.

Formau un cuplu prezentabil: o persoană cu evidentă înfățișare de vedetă, însoțită de un misterios tânăr în ascensiune. Dacă n-ar fi sosit în vechiul automobil jerpelit, totul ar fi fost perfect.

Paul o luă spre Vest, către Hollywood Boulevard. Ceva mai spre Est, strada era o arteră principală, cu cinematografe, restaurante ieftine, magazine de bijuterii false, magazine porno, magazine de postere, Muzeul Figurilor de Ceară ale Hollywoodului, restaurantul chinezesc Grauman, baruri pentru motocicliști, drogați, hippie și curve masculine. Velva considera că fabulosul colț Hollywood and Vine era cea mai deprimantă intersecție din lume. Hollywood and Vine îi sugera întotdeauna imagini ale vedetelor și premiere cu reflectoare, cu rochii albe și smochinguri; când, în cele din urmă, o să ajungă și ea acolo, o să fie Raiul pe pământ.

Numai că de îndată ce traversai La Brea spre Vest, Hollywood Boulevard devenea o stradă total diferită – răcoroasă și umbrită de pomi, cu apartamente noi și vechi, înalte sau mai joase, în stil californian, locuințe particulare, multă iederă, arbuști și palmieri pitici. Iar la dreapta vedeai versantul sudic al lui Hollywood Hills, marginea zonei canionului unde locuiau oameni care reușiseră să-și croiască un locșor cât de mic.

Paul o luă la dreapta pe Laurel Canyon Boulevard, după care începură să urce colinele de-a lungul unui drum ce urma vechiul curs al fluviului – o mare albie care se întindea de la creasta Mulholland Drive până la poalele munților, chiar pe Sunset Strip în jos. De jur-împrejur se înălțau dealuri uscate, acoperite cu arbuști încâlciți – arbori pitici încovoiați de foc – și eucalipți înalți. Case presărate pretutindeni pe versanți, așezate în mici adăposturi săpate în deal cu buldozerul sau suspendate în gol, pe fragile picioroange de lemn. Nici una nu semăna cu cealaltă, iar fiecare locuință era închiriată și ascunsă de propriile tufișuri: plante tropicale înmiresmate cu flori roșu-purpuriu,

iederă, pini, cactuși, flori de gheață, orice fel de plantă care-ți trecea prin cap, adusă din toate colțurile lumii.

De pe dealurile năpădite de vegetație se iveau sute de luminițe, amintindu-i Velvei de un Crăciun în Nebraska, petrecut cu mulți ani în urmă. Tatăl ei instalase în jurul pomului de Crăciun un imens trenuleț electric, un întreg sat de munte din hârtie creponată, ca într-o carte cu ilustrații ale Alpilor elvețieni: cabane și mici colibe țărănești presărate printre copacii firavi din plastic. Când s-au stins luminile în încăpere, micuțul munte a devenit dealul pe care stătea pomul de Crăciun, iar luminile vagoanelor de tren scoteau în evidență un sătuc aflat la periferia marelui oraș iluminat de becurile bradului care trona deasupra.

Santa Ana urla prin canion, înmiresmat de aroma amețitoare a vegetației care umplea dealurile. Canionul nu semăna deloc cu restul orașului Los Angeles, cu rețeaua lui nesfârșită de străzi, plastic, neon și metal strălucitor. Pentru Velva, dulcele și fierbintele Santa Ana purta aroma tuturor lucrurilor bune de pe lume, coborându-le de la festinul care-o aștepta în vârful colinei la petrecerea lui Jango Beck. Celebritate, bani, numele ei înscris cu litere luminoase, succes la bărbați. Lumea stelelor. Crăciunul. De fericire, Velva aproape izbucni în râs.

Urcară pe panta canionului, din ce în ce mai sus, trecură pe lângă micul magazin întunecat de țară, către Lookout Mountain Drive, care era mărginit în dreapta de ciudatele ruine ale castelului lui Hary Houdini, iar în stânga de casa bătrânului Tom Mix – o imensă cabană pseudorustică, împărțită acum în camere pentru muzicieni și hippie. Fostul Hollywood și actualul Hollywood, gândi Velva, cu o sfâșietoare tristețe.

Lookout Mountain Drive era un drum mai îngust, copleșit de copaci. Urcau din ce în ce mai sus, pe măsură ce panta versantului se mărea. Copacii se răsuceau și șuierau deasupra, atunci când Santa Ana le izbea coroanele dese. Undeva, în depărtare, o haită de coioți începu să scheaune, și de peste tot îi răspunseră urletele singuratice și lătrăturile unor câini izolați. Velva auzea scrâșnetele și huruiturile mașinilor sport și ale motocicletelor răsunând în toate direcțiile. Aici sus, sunetele persistau ciudat, adăugându-se atmosferei stranii. Traficanți de drog, astrologi, hippie, vrăjitoare ale Hollywoodului, și naiba știe câți alții se ascundeau în văgăunile și crăpăturile din Laurel Canyon. Clădiri moderne se aflau aproape lipite de colibe în ruină. și, totul fiind năpădit de copaci și de arbuști, cu greu le puteai distinge de la distanță.

Paul o luă la dreapta pe o alee îngustă cu inscripția „Drum privat". Imediat, drumul începu să șerpuiască printr-un întuneric asemenea cernelii. Aici nu se vedeau case sau lumini, ci doar razele galbene ale farurilor care luminau drumul și aruncau umbre adânci și schimbătoare într-o sălbăticie încâlcită de copaci, tufișuri de oțetari, frunze ascuțite, suculente și arbuști amorfi, semănând cu coralul.

În ciuda fierbințelii vântului Santa Ana, Velva se înfioră. Era ceva... amenințător pe drumul ăsta, în faptul că Jango Beck era înconjurat de peisajul acesta fantomatic, locuind în mijlocul unui exterior al unui film de groază. Te așteptai ca la următoarea cotitură să-ți țâșnească în față un vârcolac. Probabil că Beck are tone de bani, gândi ea. De ce oare nu amenajase peisajul, de ce nu plantase gazon, cedri, sau măcar să-l fi luminat?

Gonind prin întuneric, satinul rochiei îi mângâia trupul, iar peisajul pădurii fantomatice, senzația de amenințare îi biciuiau carnea... Totul începea să semene cu noaptea în care-l întâlnise pe Jango Beck. Același drum șerpuit, întunecat, îi purtase pe ea și pe nenorocitul ăla de Bert Romer prin același peisaj cu coline în Topanga Canyon, către Valhalla, *un ranch al orgiei*, pe legea mea!

Măcar Romer fusese cinstit. La apogeu, regizase câteva episoade TV, acum fiind fericit că-și găsise de lucru în industria porno și destul de inteligent să priceapă că nu putea să-i dea el jos chiloții. „La Valhalla vin o mulțime de oameni importanți", îi spusese. „Producători și regizori TV, scenariști și oameni de film. Până la urmă, dai tu peste cineva care să ne poată ajuta enorm pe amândoi. Cred că ne-am înțeles, Velva..."

S-au înțeles, și astfel noaptea de sâmbătă i-a găsit îndreptându-se către un ranch cu nenumărate încăperi. Trecând apoi printr-un lung coridor întunecos, cu multe uși închise de-o parte și de alta, către o încăpere spațioasă și zgomotoasă, Velva se întrebă cam cum ar putea arăta o orgie la Hollywood.

Realitatea în sine o dezamăgise. O imensă încăpere pătrată, cu un șemineu mare într-un capăt, cu Boleroul lui Ravel răsunând dintr-o consolă Early American ultimul răcnet, aflată în celălalt capăt al camerei – totul prea dulceag ca să poată fi exprimat în cuvinte. Un bar cu un barman negru într-o vestă roșie, iar pe pereți tablouri cu indivizi regulându-se. Câteva canapele și măsuțe cu fructe, nuci, cartofi prăjiți și lumânări, iar cei care nu luaseră loc la bar ședeau pe grămezile de perne enorme care acopereau aproape în întregime mocheta neagră.

Unii făceau dragoste – în cupluri, în trei, chiar în patru – sau alte lucruri prea complicate pentru ca Velva să le poată distinge. Alții, încă îmbrăcați, stăteau de vorbă, sorbindu-și băuturile și cunoscându-se unii pe alții. În afara celor goi care se regulau în mijlocul tuturor, ceilalți îi aminteau Velvei de orice petrecere prostească din Hollywood, la care fusese martoră, lucru care, într-un fel, o făcea să se simtă mai ciudat decât dacă ar fi participat la o orgie romană cu costume bizare.

Când Romer îi făcu introducerea, Velva încercă să evalueze mulțimea. Femeile erau toate arătoase, dar nici una nu avea ceea ce se numește înfățișare de vedetă. Bărbații goi erau în majoritate de vârstă mijlocie, și foarte puțini aveau trupurile sau tehnica de a face ceea ce făceau în fața aparatului. Cei care erau încă îmbrăcați arătau a fi producători TV, regizori și scenariști în haine sport. Probabil că dezbrăcați ar fi semănat cu cei goi, ceea ce însemna că bărbații goi ar fi semănat *cu ei*, dacă ar fi fost îmbrăcați. Ceea ce însemna că toată treaba asta urma să fie doar pierdere de timp.

– Hei, Bert!

Un slăbănog cu păr cărunt – cam la vreo cincizeci de ani –, într-o haină maron, cămașă galbenă și pantaloni cafenii, pocni din degete de parcă ar fi chemat un chelner. Lângă el stăteau un tip mai gras, ceva mai tânăr, îmbrăcat în diverse nuanțe de albastru, și o roșcată frumoasă, cu alură de lesbiană, într-o rochie strâmtă din vinilin negru.

Romer rânji larg și o conduse pe Velva spre grup.

– Nu te-am mai văzut de mult, Bert, zise slăbănogul, cântărind-o din ochi pe Velva când se așezară vizavi de el pe perne.

– În ultima vreme nu prea am mai făcut nimic pentru TV, spuse Romer. Sunt... îîî... sunt implicat în niște proiecte de film.

– Tuturor ne-ar plăcea să facem film, nu-i așa? rânji dolofanul.

În zâmbetul lui era ceva obraznic ca și cum știa al naibii de bine că Romer face filme porno.

– Velva, ți-i prezint pe Ted Yancy (Slăbănogul) și pe Albert Flood (Dolofanul), se grăbi Romer. Ted e producător, a realizat trei seriale de succes. Al e regizor TV. Ea e Velva Leecock. E...

– Nu-mi spune... actriță! rosti Yancy, adresându-i un zâmbet gen George Sanders.

– Cum de v-ați dat seama? întrebă Velva.

– Sunt producător, și când văd pe cineva, îmi dau seama dacă e actriță sau nu.

– Și Charlene e actriță, spuse Flood.

– Mda, mormăi roșcata, cu un oribil accent de Brooklyn. Hei, te deranjează s-o faci cu gagici?

– Sper că nu, spuse Yancy. Cel puțin nu în exclusivitate.

– Ar fi trebuit să aduc o lesbiană, Ted? scânci Romer. Știu regulile.

– *Reguli?* Nu mi-ai spus de nici o regulă.

Ce fel de reguli puteau exista la o orgie? Întreaga scenă începea s-o dezamăgească.

– De ce nu te duci să-ți iei ceva de băut, Bert? Îi explic eu Velvei regulile! se oferi Yancy.

– Mda, chiar! spuse Flood. De ce nu bei ceva să te relaxezi? Mai târziu putem vorbi despre sala de jocuri care-am auzit că se deschide la Universal, dar sper că nu vrei să discutăm afaceri până când nu ne simțim cu toții bine și relaxați, ce zici?

Fața nefericită a lui Romer se lăți brusc într-un zâmbet.

– Firește, Al. Ne vedem mai târziu.

Și plecă, lăsând-o singură pe Velva cu un producător TV, un regizor și cu roșcata din Brooklyn, care de fapt nu reprezenta o concurență serioasă.

Yancy și Flood schimbară priviri fugare cu subînțeles.

– Sărmanul Bert, mormăi Flood, și felul în care rosti cuvintele o excită pe Velva.

Sunau atât de neglijent superior, atât de deasupra lucrurilor.

– Regulile sunt foarte simple, Velva, spuse Yancy. Cu toții ne aflăm aici ca să ne simțim bine și să ne întâlnim cu oameni interesanți, nu crezi? Așa încât refuzul de a te culca cu cineva de-aici e considerat o lipsă de ospitalitate, înțelegi?

Velva încuviință, anticipând deja inevitabilul.

– Bine, admise Yancy. Pentru că Al și cu mine am vrea acum să trecem deja la treabă.

– Și Charlene.

– Și Charlene.

Desigur, doar pentru asta am venit aici, gândi Velva, s-o fac cu regizori și producători. Și acest Yancy a avut trei seriale de succes. Mi-aș fi dorit însă ca tipii ăștia să mă inspire ceva mai mult.

– La ce v-ați gândit? întrebă, scoțându-și rochia peste cap.

În mai puțin de două minute, se dezbrăcară cu toții. Charlene avea un trup frumos, deși sânii erau puțin lăsați. Yancy era slăbănog, dar nu arăta prea rău. Flood era gras și sleampăt, dar măcar era bine dotat. Părea că nimeni din încăpere nu observă ce făceau, nici măcar Romer, care avea o conversație agitată cu un tip de la bar.

După o perioadă de tatonare, reușiră în sfârșit să-și distribuie rolurile. Velva îngenunche, cu Charlene în spatele ei, care se așeză

cu fața între picioarele larg desfăcute ale Velvei. Flood o încălecă pe Charlene în poziția tradițională, iar Yancy se așeză în fața Velvei pentru o felație. Era ca și cum ar fi filmat un porno. Yancy era producătorul, iar Flood regizorul. Singurul obiect care lipsea era aparatul de filmat. Velva nu simți nimic când începu acțiunea, dar era hotărâtă să facă o impresie bună. Asta putea fi o mare lovitură. A fi vedetă TV nu era, desigur, același lucru cu a fi vedetă de film, dar putea însemna un important pas înainte.

Continuă un timp interminabil, carne în carne, mișcând și pulsând, oftaturi și gemete, comportându-se foarte abstract, ca și cum totul n-ar fi fost decât unul dintre acele prim-planuri de grup din filmele porno – părți de trupuri mișcându-se împreună, dar într-un cadru atât de strâns, încât nimeni nu poate spune cine și cui îi face.

Deodată simți o durere ascuțită și arzătoare în anus! Un nenorocit încerca s-o sodomizeze!

Îl scuipă afară pe Yancy, întoarse capul peste umăr și văzu un bătrân dezgustător și gras aplecat în spatele ei. Urlă de durere când o pătrunse mai adânc.

– Ce dracu' crezi că faci acolo, putregai gras?

– Tu ce crezi că fac, puștoaico? spuse grasul. Mai bine ține-ți gura.

– Amintește-ți regulile, zise Yancy, mânios.

O înșfăcă de cap, i-l întoarse brutal și-și introduse din nou sexul în gura ei. Durerea din rect se înteți.

Atunci, de undeva din spatele ei, auzi o voce moale, aproape șuierată, spunând:

– Nu cred c-ar trebui să faci asta. Îmi rănești simțămintele.

Se auzi un icnet, apoi o ușurare binecuvântată când Velva îl simți pe grăsan alunecând afară din ea.

Din nou, Velva îl lăsă pe Yancy și întoarse capul. Un bărbat înalt stătea deasupra grăsanului, ținându-l ușor de gât. Bărbatul înalt purta ghete negre, un costum din piele neagră strâns pe trup, cu șiruri de ținte de aramă pe pulpe și în josul brațelor, o curea lată din catifea roșie, închisă cu o cataramă masivă din aramă cu giuvaeruri, și o cămașă scrobită, galben-pal. Avea o podoabă capilară enormă – părul negru aranjat cu grijă, simetric, ca un gard viu, o coafură afro pentru un alb – și ochi căprui pătrunzători, adânci, care păreau aproape negri. Și, oh, ce aspect de vedetă avea! Velva nu avusese niciodată de-a face cu o asemenea copleșitoare înfățișare de vedetă.

Grăsanul era livid de furie.

– Știi cine sunt eu, nenorocit de motociclist pârțar ce ești? urlă.

– Știu cine ești, replică pe același ton liniștit bărbatul înalt și izbucni în râs. Ești Roger Adrian. Te crezi mare sculă într-o rețea care se scaldă în bani. Și mai știu și chestiile dezgustătoare pe care le produci. Firește, nu-ți imaginezi că te bucuri de un *credit* care poate concura cu al meu?

Grăsanul își roti ochii și păru pe punctul de a da drumul unor înjurături de camionagiu, dar Yancy interveni rapid:

– Ce faci aici, Jango?

– Dau o raită prin mahala.

– Ești Jango Beck? spuse grăsanul cu un glas total diferit, moale, și mai mult decât înfricoșat.

– Credeai că sunt Lash La Rue? zise Jango Beck, luând mâna de pe gâtul lui Adrian.

– Știi care sunt regulile aici, Beck, spuse Adrian pe un ton cu adevărat respectuos.

– Dacă le știu? *Eu le fac*. Și tocmai ai violat directiva fundamentală. Ești de prost-gust, replică Jango Beck. În seara asta, mai bine ai pleca. Poți reveni când o să-nveți care sunt manierele elegante la o orgie. O mică problemă interesantă, nu crezi?

Spre uimirea Velvei, Roger Adrian se înmuie ca un balon înțepat.

– Poate că am băut puțin cam mult, spuse neconvingător.

– Atunci cere-i scuze doamnei și bea o cafea foarte tare, înainte de a pleca.

– Iertați-mă, domnișoară, mormăi Adrian, și directorul executiv al marii rețele se eclipsă ca orice alt grăsan trist, stângaci.

Calitate de vedetă! Acest Jango Beck *chiar* o avea! Cine era? Ce...

Yancy îi luă capul Velvei și-și băgă sexul înapoi în gura ei. Velva se sufocă, tuși și se trase înapoi.

– Cred c-am văzut destul rahat într-o singură noapte, remarcă Beck. Și mai cred că doamna s-a cam săturat de plăcerea tovărășiei dumneavoastră. Nu-i așa, domnișoară?...

– Velva. Velva Leecock.

Jango Beck o luă de mână, o ridică ușor, adresându-i în același timp un zâmbet straniu, larg, gen Laurence Harvey.

– Hai să bem ceva împreună și să curățăm puțin din gustul ăsta amar! spuse.

Și o conduse de mână, afară din încăpere, prin coridor, într-un mic dormitor. În mijlocul încăperii se aflau un pat mare de apă, un mic bar, o canapea și două fotolii. Totul, în afară de covorul din blană

sintetică de leopard, era confecționat din piele neagră și aramă: patul, barul, canapeaua, chiar și pereții și tavanul. Nu existau ferestre.

– Aceasta este camera mea din piele neagră, o informă Beck. Nu prea am chemare pentru pielea neagră, dar când am, nu vreau să mă opresc la jumătatea drumului. Niciodată nu mă opresc la jumătatea drumului.

Schiță o jumătate de zâmbet straniu, se îndreptă spre bar și turnă două pahare de brandy. Velva nu era chiar îngrozită, dar avea viziunea bicelor, lanțurilor și cătușelor ascunse în spatele unor panouri secrete, în pereții din piele neagră.

Beck îi oferi un bol, sorbi puțin brandy din al lui și zise:

– Ți-e teamă de mine? De ce i-ar fi cuiva teamă de mine?

Velva sorbi o înghițitură zdravănă de brandy.

– Trebuie să recunoști că ești puțin ciudat, vreau să spun, *camera asta...*

– Un capriciu, explică Beck. Nici nu prea o folosesc. De fapt, nici nu prea vin la Valhalla. După cum ai văzut, clientela e alcătuită dintr-o grămadă de nemernici de proastă calitate, și cu pretenții pe deasupra. Chestia cu pielea neagră le provoacă o anumită frenezie, și eu așa îi vreau.

– Nu înțeleg... nu pari deloc genul care să vină într-un loc ca ăsta...

Beck râse și sorbi jumătate din coniacul lui.

– Isuse, crezi că aș veni într-un asemenea rai al futaiului pentru o *scenă de sex*? Locuința e proprietatea mea, sau oricum e sub controlul meu. Nu știi cine sunt?

– Pari a fi cineva important, spuse Velva.

Beck se trânti pe patul din apă, se rezemă cu spatele pe o pernă, sorbi din brandy și o privi pe Velva. Ochii lui căprui, adânci, parcă-și râdeau de ea, dar nu era nimic obraznic în asta; surâsul lui era cald și atâtător de prietenos.

– Chiar nu știi cine sunt? întrebă el. Asta-i bună!

Velva îi zâmbi, îndreptându-se astfel încât să-și arate sânii în poziția cea mai avantajoasă. Jango Beck trebuia să fie cineva *într-adevăr* mare, nu doar o mazetă ce conduce localul. Îi făcuse pe toți oamenii ăia importanți de la TV să se cace în pantaloni.

– De ce nu-mi povestești despre tine... Jango?

Cu o mișcare moale, de pisică, Beck se prelinse de pe pat, stând înaintea ei.

– Bucuros. Ai ghicit care-i subiectul meu preferat. Ca să începem cu începutul, spuse el, scoțându-și gheata dreaptă și șoseta neagră, acest palat al plăcerilor îmi aparține. E bun pentru piese de

schimb și o mulțime de pârghii. Își scoase și cealaltă gheată cu șoseta, le azvârli cu un gest măreț, apoi își desfăcu centura de catifea roșie. Sunt proprietarul Clubului Privat din San Francisco și al altor câtorva cluburi ici și colo, în amintirea vechilor timpuri. Își scoase centura, o fâșie de culoare roșu-aprins, și o aruncă peste umăr pe podea. (Măruntaiele Velvei începură să pulseze încet.) Firește că asta e doar reclama, adăugă el.

Își încrucișă brațele și înșfăcă ambele revere ale jachetei din piele neagră. Apoi desfăcu brațele, trăgând în josul încheieturilor ambele mâneci cu ținte de aramă. În sunetul metalic al fermoarelor Velcro, jacheta se desfăcu la margini și căzu în două jumătăți pe podea.

Beck începu să-și descheie cămașa galbenă.

– Sunt, de asemenea, managerul și producătorul lui Velvet Cloud.

Își scoase cămașa, dând la iveală un piept zvelt, ușor acoperit cu păr negru, scurt, creț, făcu o mișcare și-i aruncă Velvei cămașa.

– Și președinte și unic acționar principal la Dark Star Records.

Velva prinse cămașa, o aruncă deoparte, apoi întinse mâna spre goliciunea lui Beck.

Cochet, Beck se îndepărtă de ea, ridicând un deget. Se opri la vreun metru și jumătate, după care își puse mâinile în șolduri.

– Și, în plus, spuse, trăgând fermoarul Velcro de pe marginile pantalonilor, sunt vicepreședinte la Eden Records.

Pantalonii îi căzură la picioare în două jumătăți, dezvăluind un trup îngrijit, bine făcut, cu un smoc sârmos de păr pubian tuns, care se potrivea cu coafura lui afro.

– Restul, zise Jango Beck, trebuie să rămână un mister.

Velva rămăsese complet mută, holbându-se la el și simțindu-se excitată cum nu mai fusese de luni de zile. Ce bărbat sexy! Ce important bărbat sexy!

– Poți să te culci cu mine, dacă vrei, zise Jango Beck, afundându-se pe patul de apă și deschizându-și brațele ca o invitație.

Velva izbucni în râs și se azvârli asupra lui.

Era sfios, apoi tandru, apoi moale pentru multă, multă vreme, apoi adânc penetrant și hotărât, apoi aromat și fierbinte, apoi rapid și puternic. După ce Velva fu satisfăcută – *într-adevăr* satisfăcută –, trecu înapoi prin aceleași faze pe care le parcursese mai înainte. Era aproape cel mai bun partener sexual pe care-l avusese vreodată.

Numai că de-a lungul întregii acțiuni, păruse că e la un milion de kilometri distanță, rece și rezervat, și de câte ori se întâmplase să-l privească, ochii aceia întunecați parcă râdeau pe tăcute de ea. Nu era

un râs crud, dar, oricum, râdeau. O excitau într-un mod straniu, dar și puțin înfricoșător...

Și acum iată-mă, gândi ea, pe punctul de a-l întâlni pe Jango a doua oară. Ce știu de fapt despre el? M-am culcat cu el, dar ce știu de fapt?

Ramblerul luă o curbă, dând brusc la iveală, pe culmea dealului, la mare distanță deasupra lor, o gigantică clădire informă, pe jumătate acoperită de frunziș. Zeci de lumini în diverse nuanțe străluceau la ferestre de diverse forme, situate la cel puțin cinci sau șase nivele diferite. Copaci și viță, biciuiți de Santa Ana, tremurau înainte și înapoi în fața ferestrelor, dând naștere unor stranii efecte stroboscopice, transformând casa de pe deal într-un ciudat și cumva amenințător și gigantic spectacol de lumină. Frumos și totuși ușor sinistru, ca și stăpânul.

Drumul deveni drept și, înaintea lor, Velva observă luminile farurilor străpungând întunericul care ducea la castelul din povești de pe deal.

Castelul din povești? Nu, nu castelul din povești, se asemăna prea mult cu castelul lui Dracula. În realitate, Velva nu înțelegea ce simte. Parcă era fericită, înspăimântată, nervoasă și excitată – toate în același timp. Toate aceste senzații păreau topite în ea ca un ghem de panglici multicolore.

Dacă te gândeai bine, era exact ceea ce simțise în camera aceea de piele neagră, stând lipită de Jango Beck.

VI

Paul Conrad hotărî să fie impresionat. De ce nu? Jango Beck avea un bun ochi cinematografic; toate astea nu puteau fi o simplă potriveală prostească. Șoseaua șerpuind prin întuneric, ca o lungă estompare lentă prin întunecimea decorului din care veneai, apoi – *bang*! – te izbea cu un alt decor la următorul viraj. Conrad admira mai mult ceea ce nu fusese făcut. Terenurile proprietății pe calea de acces nu fuseseră amenajate, drumul nu era luminat, iar arborii pitici din jurul casei nu fuseseră înlocuiți cu gazon, garduri vii și cedri din plastic, să-ți vină să borăști. Locul era înfiorător, dar avea personalitate.

Intră în parcare prin spatele unui enorm Rolls negru; în urma Ramblerului său, o mașină italiană sport, roșie, de vreo treizeci de centimetri înălțime și șase metri lungime, mârâia și bolborosea nervoasă în viteza întâi. Velva oftă, fâțâindu-se pe locul ei, își aranjă rochia și privi furioasă. Paul se simți de parcă ar fi condus un camion de gunoi.

– Nu-ți face probleme, Velva, zise el. Nimeni important n-o să vadă cu ce am venit!

Velva îi zâmbi nervoasă.

Locul de parcare se afla la poalele versantului dealului, într-o depresiune care arăta ca o viroagă lărgită artificial. În jur avea un gard înalt, din lanțuri, acoperit de iederă; drumul dintre locul de parcare și casă era străjuit de un șir îngust de pini țepoși. Din interiorul casei nu se vedea aspectul dizgrațios al parcării. Încă un punct în plus pentru Jango Beck.

Paul își parcă Ramblerul între un Cadillac și un Mercedes, într-o zonă aproape plină a parcării, astfel încât la coborâre să fie văzuți de cât mai puțină lume. Asta, ca să-i facă pe plac Velvei. Firește, așa e, mă port delicat cu Velva. *Sigur* că mă port delicat. Oricum, manevra fu încununată de succes: când ieșiră din mașină, nu era absolut nimeni în zona lor de parcare.

– Ești fericită, Velva? Nu te-a văzut nimeni ieșind dintr-un dovleac.[1]

Numai că ea se îndrepta deja spre gloata multicoloră din capătul îndepărtat al parcării, cu o expresie luminoasă pe chip. Paul fu nevoit să alerge câțiva pași ca s-o prindă din urmă.

Se amestecară cu ușurință în mulțimea de oameni care ieșea din parcare. Și chiar că era o mulțime. Paul recunoscu câțiva tineri actori și actrițe; o pereche de staruri rock; Harry Crews, director de producție la BRG; Peter Fonda; John Horst, președintele EPI și un tip vag cunoscut, care putea fi ori Sonny Barger, ori Dennis Hopper într-o nouă reîncarnare. Cei pe care nu-i recunoștea afișau aceeași indiferență ca și cei pe care-i recunoscuse, cu excepția câtorva excentrici – trei motocicliști clasici, două fete înalte, care păreau ori curve din Las Vegas, ori travestiți din Los Angeles, trei perechi foarte negre cu coafuri afro, în dashiki, și cu surâsuri batjocoritoare. Oameni care ajunseseră în această realitate stranie prin aceeași întâmplare ca Velva și el.

Un drum lung, ușor în pantă, cu dale de piatră, ducea din parcare spre casă. Avea cam vreo nouăzeci de metri lungime, și pe ambele

---

[1] Aluzie la basmul *Cenușăreasa* (n. tr.).

părți erau plasate bănci de piatră la distanță de nouă metri între ele. În spatele fiecărei bănci se afla câte un stâlp de bronz decolorat, cu lămpi de gaz originale în vârf. De-o parte și de alta a drumului erau plantați arbori pitici, lăsați să crească în voie: frunze țepoase, arbuști răsuciți, tulpini de cactuși uscați, rochița-rândunicii ca o ameobă, păr țepos, fiecare încercând să le înghită pe celelalte. Felinarele sclipind dădeau iluzia mișcării și făceau ca vegetația să pară un imens monstru amorf, ceva coborât dintr-un vechi film science-fiction, o masă vie alcătuită din tentacule, pseudopode, gheare și guri hulpave, pline de dinți. Deși urcușul era lung și în pantă, și mulți dintre Oamenii Frumoși care-l parcurgeau erau de vârstă mijlocie, nici măcar o singură bancă de piatră nu era ocupată. Nimeni nu dorea să simtă în spate respirația Monstrului Vegetal.

Lui Paul îi plăcea efectul.

Din frunziș, drumul dădea într-o peluză de iarbă tunsă scurt, în fața casei; zidurile de arbori pitici care o împrejmuiau făceau ca aceasta să pară o poieniță într-o sălbăticie nesfârșită.

Casa însăși semăna mult cu o ruină pe jumătate năpădită de junglă. Trepte largi din dale de piatră duceau spre un balcon îngust, acoperit, care se întindea pe toată lungimea casei. În centrul fațadei se afla o intrare spațioasă, în stil georgian, flancată de cinci ferestre mari pe fiecare parte. Cu excepția portalului, a ușii și a ferestrelor, casa era în întregime năpădită de iederă și de rochița-rândunicii. Păreau a fi trei etaje de ferestre ascunse deasupra și în spatele parterului, ca un zigurat, dar vegetația densă nu-ți permitea să-ți dai seama cu exactitate. Un turn mare, cilindric, din cărămidă roșie, se ivea în mijlocul acestei mase vegetale, încununate de o emisferă geodezică luminată din interior de lumini stroboscopice în culori schimbătoare. Lui Paul îi sugera irezistibil un gigantic penis în erecție. Un alt turn, mai înalt și mai subțire, turtit și crenelat în vârf, se ridica din vegetația ca o junglă, în stânga clădirii principale. Pe acoperișul turnului se aflau patru palmieri pitici, iar la vreo doi metri sub grădina de pe acoperiș, un inel de ferestre pe toată circumferința. Dedesubt, în dreapta, o aripă joasă a clădirii cu mai multe coridoare era în totalitate năpădită de plante tropicale, cu excepția ferestrelor, care erau întunecate.

– Ce înfiorător! șopti Velva la urechea lui Paul. Trebuie să fi costat enorm, dar ce nebunie îngrozitoare!

– Mie-mi place, spuse Paul. Are personalitate. Și ce decor de film ar putea fi!

– Mă și văd urmărită prin tufișuri de o gorilă uriașă!

Paul își îngustă ochii și vorbi cu un pronunțat accent nemțesc:

– Hmmmmm... da... și în rolul lui King Kong, o să-l avem, poate, pe Charley Manson, nu?...

– N-ai haz!

– Ai putea ajunge vedetă!

– Hai să intrăm!

Urcară treptele într-un grup de vreo doisprezece invitați, unul sau două chipuri ușor de recunoscut de spectatorii obișnuiți ai TV sau de fanii filmelor obscurului Roger Corman. Ușa se deschise și nu existau gărzi de corp sau tipi care să-ți ceară invitațiile; pur și simplu, fiecare intra nestingherit.

Cum pătrundeai pe ușă, te trezeai într-un foaier spațios, o incintă alcătuită din trei mari arcade, care dădeau într-o cameră lungă și întinsă pe toată suprafața casei. În fața șirului de ferestre din stânga intrării era plasată o masă enormă, pe care se afla bufetul, iar în dreptul ferestrelor din dreapta, un bar aglomerat, prezidat de trei tipi pletoși, în jachete țipătoare. Un cuartet de jazz alcătuit din negri se auzea în surdină la capătul din dreapta al încăperii, și câteva perechi mai în vârstă dansau. Globuri mari de culoare portocalie, amplasate pe tavanul bleu-ciel, aruncau o lumină de asfințit.

Trei pereți erau pictați într-un roz pastelat, iar peretele lung din fundul încăperii era alcătuit dintr-o serie de arcade maure largi, cu arabescuri complicate, pictate în roșu, verde, albastru și auriu, care dădeau un efect de covor persan. Prin fiecare arcadă pătrundeau în camera principală lumini de diverse feluri: ca un foc de șemineu portocaliu pâlpâitor, neon albastru stroboscopic, roșu estompat, verde crud, galben, violet. Efectul lor era ca și cum misterioase grădini orientale ale plăcerii ar fi fost ascunse, exact în spatele enormului decor maur. Cu excepția celor de la bufet și bar, puțini oameni zăboveau în camera din față, majoritatea fiind din executivul studiourilor, la peste cincizeci de ani, sau neveste cretine ale bărbaților interesanți, care se agățau de ei ca niște lipitori.

– Nu vrei să mâncăm ceva? întrebă Velva.

Paul aruncă o privire spre mulțimea din fața bufetului, spre farfuriile mari de argint, pline ochi cu chifteluțe, rumaki, cârnăciori, costiță, pui fript, creveți și legume chinezești, spre bolurile imense cu salată, platourile uriașe cu antreuri și muntele gigantic de caviar negru. La cât de savuros arătau, misterele ascunse dincolo de arcade păreau și mai ispititoare.

– Detest statul la coadă, replică Paul. Hai să dăm mai întâi o raită. Mâncarea aia n-o să dispară dintr-o dată.

Velva se bosumflă.

– Măcar adu-mi ceva de băut, spuse ea. Un Martini sec cu o măslină și mult vermut.

Paul se strâmbă și-și croi cu greu drum printre oameni într-o latură a barului, unde se afla o mulțime de pletoși, purtând tricouri elegante, cu nume de trupe rock sau case de discuri, și împodobite cu imagini bizare, în diverse culori. Cei mai mulți își umplură platourile până la refuz cu chifteluțe, salată, pui fript, caviar – toate la un loc într-un amestec grețos, pe care-l înfulecau lacomi, împreună cu înghițituri hulpave de băutură pe gratis. Se sileau să atragă atenția unei brunete distante, frumoase, într-o rochie verde-deschis, rezemată de bar, zâmbind gen Public Relations, spre hazul lor dizgrațios.

– am impresia că ultimul lor album a fost o mică deziluzie...

– așa cum spuneau săptămâna trecută în *Rolling Stone*...

– n-a mai avut un hit ca lumea de la „Dulăii cu zgardă neagră"...

– când apare noul album al lui Cloud...

– un citat din articolul meu despre album, Sandy...

Cel mai ostentativ dintre aceste personaje – să fi fost critici rock? – era un grăsuliu cu păr șaten rar, purtând un tricou cu propria lui imagine. Avea un platou de mâncare, care, practic, dădea peafară – bucățele și felii căzând de pe margini pe podea – într-o mână nesigură și un pahar mare cu băutură în cealaltă, în timp ce încerca să țină o pereche de discuri la fiecare subsuoară asudată. Vorbea fără încetare, balansându-se, și volumul lui enorm bloca complet accesul lui Paul către bar.

– Nu știu când voi reuși să scriu din nou despre Blackwish, Sandy...

– Scuzați-mă...

– ... și nu sunt sigur că sunt pregătiți pentru prezentarea pe care o să le-o fac în articolul meu...

– Scuzați-mă...

– ... firește, aș putea fi convins să-mi schimb părerea, dacă aș putea avea o întrevedere liniștită, în particular, cu Candy.

– Vreți, vă rog, să vă dați puțin la o parte?

– Înțeleg că, oricum, e nerăbdătoare să mă întâlnească, iar eu...

– Asta se poate aranja, Artie, spuse, obosită, bruneta. Desigur că *întrevederea* nu înseamnă o promisiune în plus...

– *În plus*, ar fi extraordinar, numai că eu...

– Mută-ți curu' ăla gras din drumul meu, Artie! urlă Paul, rânjind fals cu gura până la urechi când izbuti, în sfârșit, să atragă atenția grăsuliului.

Ceilalți din echipa în tricouri avură un schimb de priviri, apoi se uitară la Artie și la Paul, hotărând să nu reacționeze.

Artie însuși părea că nu știe cum să reacționeze. Spunându-i pe numele mic într-o manieră insultătoare, Paul dovedise că-l cunoaște și că Artie e cu el în termeni de „pupă-mă-n cur". Se presupunea că Artie știa cine e, dar, de fapt, nu știa, și prin felul lui de a se comporta, simțea că nu-și poate permite să-și trădeze ignoranța. Așa încât pufăi o dată sau de două ori ca un pește pe uscat, zâmbi șters și îi făcu loc lui Paul.

Sandy-cea-în rochie-verde-deschis râse pe înfundate, îi zâmbi lui Paul și-l măsură rapid de sus până jos. Paul înclină ușor din cap.

Comandă un Martini pentru Velva și un Bourbon cu gheață. Când sosiră băuturile, trecu pe lângă grăsan.

– Ne mai vedem, Artie, zise el.

– Cine-i ăsta, Sandy? îl auzi Paul pe grăsan în spatele lui. Chipul mi-e cunoscut, dar numele îmi stă pe limbă.

– Călărețul Singuratic, răspunse sec Sandy.

Paul reveni la o Velva nefericită, care stătea nervoasă de una singură, cu oamenii roind în jurul ei, fără ca nimeni să-i remarce trupul fantastic și „înfățișarea de vedetă". Ce căuta el aici? Dându-se mare în fața unor critici rock ipocriți și făcând pe doica, cu o starletă porno pe care n-o băga nimeni în seamă.

Luă o înghițitură zdravănă de Bourbon și regretă că nu comandase unul dublu.

– Da' mult timp ți-a mai trebuit, spuse Velva, gustând din acel Martini oribil, cu o strâmbătură acră.

– Barul era înconjurat de oratori sclipitori. Nu m-am putut dezlipi de ei.

– Hmm?

– Nu contează, hai să aruncăm o privire.

Paul alese la întâmplare o arcadă și o conduse pe Velva prin ea. O lumină roșie blândă ilumina o cameră în stil hippie-oriental: perne de felurite mărimi, forme și culori pe un covor bej, moale. Patru narghilele de aramă mari și bețigașe de santal ce ardeau în poala unui Buddha de aramă. O muzică indiană gravă, în surdină, venea dintr-un casetofon situat într-un colț. Alte două arcade duceau în alte două încăperi. Cam vreo doisprezece oameni zăceau pe perne, trăgând din furtunul narghilelelor și vorbind încet unii cu alții. Femeile erau tinere, în cea mai mare parte destul de sfrijite, și îmbrăcate în haine stil hippie foarte scumpe: rochii largi, brodate de mână, antilopă cu perle, halate de mătase. Bărbații erau în majoritate pletoși, în costume

extravagante și elegant croite, ultramoderne, antilopă, mătase, piele în culori vii.

– încărcătura de la München a întârziat trei săptămâni, așa că am...

– măcar Jango nu-și bate joc de tine când...

– dinamită, dar cam puțină...

– mai bine decât o cantitate mare de hașiș nasol...

– depinde de cât de întreg vrei să rămâi...

– Aici, omule, trage un fum, spuse un bărbat cu păr lung, blond, și cu o barbă asemănătoare, oferindu-i lui Paul mușțiucul de os al unei narghilele.

Paul trase moderat și-și simți plămânii umplându-se de hașiș dur, puternic.

Lângă el, Velva începu să tușească; fumul îi ieșea pe nas și pe gură. Un râs ușor umplu încăperea. Velva înapoie furtunul unui negru într-un costum alb-gălbui.

– Rahat de calitate, nu-i așa? zise negrul, cu un rânjet viclean.

Velva îl înhață pe Paul de mână și aproape că-l târî printr-o arcadă în altă încăpere. Aceasta era decorată ca un living comun: canapele, fotolii, mese pentru cafea, o lumină albă, difuză, provenită de la lămpi normale. Cei de-aici arătau ca invitații unui cocktail-party obișnuit – bărbații în costume clasice, femeile în rochii pentru cocktail și pantaloni.

Excepția principală o constituia un tip chel, cu o barbă mai degrabă neîngrijită, în pantaloni gri, lăbărțați, și o jachetă de catifea cafenie, veche, cu petice de piele la coate. Paul îl recunoscu pe Barry Stein, editor, publicist și fondator al *Flash*-ului din Los Angeles, cel mai vechi și mai bine vândut ziar subversiv din America. Stătea liniștit într-un colț, vorbind cu un tip mic de statură, spilcuit, cu un păr argintiu strălucitor, și care arăta ca și cum s-ar fi rătăcit într-o lume inversă.

Velva se îndreptă spre bărbatul cu păr argintiu, zâmbi și spuse:

– Hello, domnul Marvin!

Tipul cel scund ridică privirea și îi examină trupul, fără nici o expresie pe chip.

– Velva Leecock, spuse ea. Am jucat în mai multe filme finanțate de dumneavoastră.

– Asta-i minunat, replică Marvin. Mă scuzați...

O ignoră pe Velva și continuă conversația cu Stein:

– Deci crezi că nenorociții ăia mă plac mai mult pe mine decât pe tine...

Velva rămase bosumflată o clipă, apoi reveni la Paul.

– La dracu', mormăi, asta-i prima persoană de-aici pe care o cunosc.

– Cine e?

– Nu știi? Harry Marvin.

– Regele pornoului?

– Desigur, răspunse Velva. Am fost în vreo șase dintre filmele finanțate de el, și nici măcar n-a vrut să-mi *vorbească*!

Paul clătină din cap cu tristețe. Șansa ca Harry Marvin să recunoască în public, la o petrecere, una dintre vedetele filmelor sale porno era practic nulă. Marvin era unul dintre regii neîncoronați ai pornoului – cărți, reviste, fetișuri și câte și mai câte. Numai departamentul editurilor din San Fernando Valley ocupa trei clădiri imense ale corporației. Dar ce căuta să stea de vorbă cu Barry Stein? O petrecere foarte ciudată, într-adevăr...

În încăpere se auziră câteva sâsâituri bruște în clipa în care un tip înalt, cu o constituție atletică, păși înăuntru. Rămase o clipă în mijlocul camerei, apoi scrută zona cu ochii lui albaștri, ca o puternică rază laser. Avea un păr șaten până aproape de umeri și o mustață groasă, dar stătea pe picioare și se mișca asemenea unui marinar în retragere sau o Beretă Verde hipertiroidiană. Fiecare mușchi al feței și trupului era încordat, iar ochii iradiau atât frică, cât și moarte potențială.

Examină pe rând fiecare bărbat din încăpere cu sclipiri rapide, mecanice, ale ochilor, apoi, fără un cuvânt, se îndreptă cu un pas de două ori mai rapid spre arcada următoare, lăsând în urma lui ceva ca de gheață.

Paul îl urmări până când ieși din cameră și, când tipul dispăru, observă rotițele plasate de fiecare parte a arcadei. Privi la baza peretelui și descoperi un spațiu îngust între baza peretelui și podea. În celălalt colț, peretele se sprijinea pe mai multe rotițe. Ridicând privirea, Paul observă că mai exista un spațiu cam de treizeci de centimetri între capătul de sus al peretelui și tavan. O privire fugitivă de jur-împrejur îi demonstră că toți pereții erau montați pe rotițe.

– Dumnezeule, murmură el, e un decor!

– Ce?

– Camera asta e alcătuită din patru flancuri pe roți. Hai să dăm o raită rapidă prin toată casa! Mă-ntreb dacă nu cumva e în întregime la fel.

O conduse pe Velva printr-o arcadă într-o încăpere scăldată în lumină violet. Pereții străluceau în spirale de crepuscul roșu, albastru-deschis, acvamarin, care-ți zăpăceau ochii. Un perete întreg era un poster gigantic, cu un bărbat alb având o imensă coafură afro;

ochii săi păreau spirale verde-albăstriu, care parcă se roteau la infinit. Un pletos în jeanși peticiți și tricou cânta ceva abia perceptibil pe o chitară electrică scoasă din priză. Un alt pletos stătea lângă el, bătând ritmul cu o scoabă pe o măsuță joasă, iar cel de-al treilea, așezat pe o canapea, își flutura în ritm părul sârmos. Cinci fete ședeau pe podea, holbându-se cu venerație la acest trio. Pe masă se afla un bol de piatră, plin cu pilule și capsule de diverse mărimi, forme și culori, arătând ca o bucată mare de zahăr.

Și aici pereții erau montați pe roți. Probabil că toate camerele sunt decoruri, gândi Paul. Mă-ntreb cât de multe sunt?

Lumina din camera următoare era verde-pal. Două canapele mari, semicirculare, fuseseră plasate una în fața celeilalte lângă o masă rotundă. John Horst, președintele EPI – un tip la vreo cincizeci de ani, bine conservat, cu părul blond, argintiu pe la tâmple –, căuta să atragă atenția unui grup de tineri actori și actrițe, și unor tipi care păreau a fi scenariști și regizori. O femeie chipeșă, între două vârste, într-o rochie bleu, stătea parcă înmărmurită alături de el.

– Ăsta nu e John Horst? îi șopti Velva la ureche.

– Îhâm.

– Bine, atunci hai să ne așezăm.

– Nu acum.

– Uite ce e, Paul, eu am venit aici ca să...

Un tip cu înfățișare obosită, în costum bleu-royal la două rânduri, cămașă galbenă și cravată tot bleu-royal, intră în cameră. Conversația se opri brusc, iar chipul comunicativ al lui Horst deveni o mască împietrită.

– Hello, Mike! spuse el, glacial.

– Hello, John! L-ai văzut cumva pe Jango?

– Nu.

– Hmmm...

Bărbatul în costum bleu-royal dădu din cap, scoase o țigară cu marijuana dintr-o tabacheră de aur, o aprinse și părăsi camera, pufăind nervos. Horst își afișă din nou zâmbetul suav și continuă de unde rămăsese:

– În momentul de față, avem mai multe filme în lucru, inclusiv un proiect science-fiction care ar putea să fie filmul anului, dacă am rezolva problemele de producție. E inspirat dintr-o carte numită *Omul demolat*, iar scenariul...

– Hai să ne așezăm, Paul. Dacă reușim să facem cunoștință cu John Horst...

– Of, pentru numele... Uite ce e, Velva, doar n-o să faci cunoștință cu el aici, și, în afară de asta, vreau să văd restul casei.

– Ei bine, eu vreau să rămân în zonă.

– Perfect, atunci rămâi. Dau o raită și ne-ntâlnim aici peste zece minute.

Velva se bosumflă, apoi încuviință și se așează lângă o roșcată care arăta cel puțin la fel de bine ca ea. Paul se întoarse, oftă, se simți ușurat, întrebându-se de ce. Ceva din adâncul minții sale se strecura la suprafață și voia să fie distras cât mai puțin posibil. Dorea să soarbă pe-ndelete această petrecere stranie, deoarece acel ceva care bătea la poarta conștiinței lui era legat de petrecere, de încăperile care nu erau altceva decât decoruri adunate într-un model aleatoriu... Dar *era* aleatoriu?

Următoarea încăpere în care intră semăna cu o cameră de tortură vizuală. Pereții erau oglinzi, iar unica sursă de lumină o constituia un nemilos stroboscop alb, care spărgea timpul în intervale de strălucire orbitoare și întuneric adânc, făcând ca totul să țopăie și să pâlpâie ca într-un film mut. Aici, nimeni nu rămânea prea mult; nu exista nici măcar o singură piesă de mobilier. Oamenii se clătinau prin încăpere în mișcări bruște și flashuri, ca într-un bazin agitat și suprapopulat cu pești tropicali: o starletă, un motociclist, o bătrână arătoasă, într-o rochie gri, un pletos eretic, care semăna cu Tom Degețelul, un altul îmbrăcat în ceva ce aducea cu o uniformă Air Force. Ochiul nu putea forma imagini coerente, iar mintea începea să se spargă.

Clătinându-se, Paul se îndreptă printr-o arcadă în decorul următor. O lumină blândă, artificială, de flacără de cămin, radia dintr-un imens glob mat, așezat în vârful unui piedestal înalt din centrul camerei. Lângă cei doi pereți fără arcade fuseseră plasate două canapele joase. Pe măsuțele din fața fiecăreia se aflau boluri și țigări cu marijuana răsucite cu dibăcie. Pe o canapea, trei bărbați la vreo treizeci de ani ședeau și-l ascultau pe un tip strălucitor, care putea avea la fel de bine treizeci sau cincizeci de ani. Era gol până la brâu, purta pantaloni din catifea roșie și avea părul blond, lung până la umeri. într-un straniu contrast cu trăsăturile clare de indian.

– deci trebuie să priviți star-systemul de la Hollywood ca pe o paletă, exact cum își privește artistul tablourile. Dacă vrei un personaj colorat ca John Wayne, mă rog, îl distribui pe John Wayne. Oricine știe cum e un personaj ca John Wayne, așa că, de îndată ce bătrânul Duke pornește camera, el aduce toată adâncimea personajului din toate filmele dinainte...

Cealaltă canapea era goală, și Paul se lăsă greu pe ea. Ce petrecere ciudată, gândi el, și ce decor! Își imagină o scenă gigantică împărțită de aceste panouri pe roți în mai multe cămăruțe – de fapt, decoruri. Fiecare decor era o realitate diferită, și toate fuseseră interconectate în diverse feluri, ca un labirint cu mai multe soluții, astfel că puteai rătăci prin ele la infinit, pierzându-ți simțul orientării, până când petrecerea, labirintul fără sfârșit al decorurilor realității, devenea unicul tău univers...

– chiar personaje mărunte. Pune-l pe Henry Silva să meargă printr-un decor de petrecere, și lucrurile devin brusc îngrozitor de amenințătoare...

Însă Beck uitase un singur lucru, gândi Paul. Dacă ai fi putut urca pe șine pereții cu roți și ai fi putut mișca roțile cu mici motorașe electrice, totul ar fi putut fi conectat la un panou de control și schimbat încontinuu configurațiile decorurilor, în timp ce petrecerea ar merge înainte. Invitații ar fi rătăcit prin realități în continuă schimbare, iar cel care controla tot universul în miniatură ar putea schimba decorurile din jurul lor în funcție de fantezia lui, organizând juxtapuneri, conflicte, scenarii, comploturi...

– sau poți folosi starurile arhetip *împotriva* lor înșile. Închipuiți-vă cum ar fi să-l distribuiți pe Steve McQueen într-un rol de homosexual, sau pe Henry Fonda într-un comandant al unui lagăr de concentrare nazist...

Isuse, ce idee de film! *Cetățeanul Kane* extras din *Anul trecut la Marienbad*... O imensă metaforă extinsă în orice fel de realitate, cu orice fel de persoană imaginabilă. Și undeva sus, într-o mansardă, sau cine știe unde, un zeu al acestui univers în miniatură, jucându-se cu butoanele, mișcând decorurile, schimbând realitățile, amestecându-i pe unii cu alții, schimbându-le viețile. Firește! Și pe acest tip nu-l vezi *niciodată*, tot ce afli despre el venind din modul în care manipulează decorurile... Paul rânji cu răutate. I-aș spune *Tipul-de-Sus*, gândi.

Era o idee confuză, dar pe Paul îl fascina, îl impulsiona, îl făcea s-o uite pe Velva, să-și uite propria sa condiție, să se uite pe sine. Rătăci prin încăperea următoare: numai mobilă ultramodernă din plastic, în culori elementare foarte vii. Un negru albinos, destul de sinistru ca înfățișare, vorbea cu directorul de producție al MGM, cu un accent englezesc care părea original. Casa asta, gândi Paul, este micul univers al lui Jango Beck.

Oare ce ne-ar revela această petrecere, dacă Beck ar fi Tipul-de-Sus? Dacă ghicești asta, ai cheia ideii, putând construi un alt personaj în același mod.

O altă încăpere: panouri de lemn, un șemineu fals, canapele daneze moderne și fotolii. Un tip scund, îmbrăcat extravagant, cu păr negru, drept, și cu o aură de energie nervoasă, citea un manuscris galben unui grup de oameni, interpretând singur toate rolurile.

Traficanți de hașiș. Directori de studiou. Presa rock. Muzicieni burdușiți de amfetamine. Scenariști. Regizori. Paraziți ai Hollywoodului. Câteva staruri de film. Indianul acela blond, straniu. Tipul de-aici citindu-și scenariul. Velva Leecock. Barry Stein și Harry Marvin. Un tip înspăimântător mergând tiptil ca o pisică ucigașă. Cu ce se potrivesc toate astea? Cu Jango Beck. Dar Beck cu ce se potrivește? Unde se intersectează toate aceste realități? În persoana lui Beck – e petrecerea lui, și nimic altceva nu pare a se interconecta cu aceste decoruri auzi sunetele stranii din pivniță și coborî tăcut, în întuneric. Paul se simți cuprins de o copleșitoare dorință de a-l întâlni pe Jango Beck. Casa, cu peisajul ei cinematic, cu decorurile ei, cu aceste stranii realități diverse și cu oamenii din ele; totul era o materializare a personalității invizibilului Beck. Exista o siluetă psihică a lui Beck în arhitectură, în designul interior, în iluminat, în peisaj și carne. În felul lui ciudat, Beck era un artist, iar această petrecere exprima forma lui de artă, dar nu se potrivea cu nimic din ceea ce și-ar fi imaginat Paul. Era ceva marțian în toate astea...

– micuțul spiriduș de sticlă implora, exact când laba enormă și păroasă îl transformă într-un milion de fragmente scânteietoare de curcubeu –

Paul păși printr-o altă arcadă. Brusc, ieșise afară din labirint: într-un coridor lung, îngust, întins pe toată lățimea casei, în spatele ei. În dreapta, o scară în spirală ducea spre marele turn pe care-l văzuse de-afară. Peretele lung din exterior era alcătuit dintr-un șir de uși de sticlă dând într-un balcon imens.

Păși prin cea mai apropiată ușă în aerul cald al nopții, împrospătat de aroma dulce a vegetației canionului. Pe cer străluceau imperceptibil stele palide, copleșite pe de-a-ntregul de peisajul nocturn al orașului Los Angeles care se întindea într-un arc maiestuos, departe, sub imensul balcon semicircular.

Afară, pe balcon, se aflau vreo douăzeci sau treizeci de oameni, evadând pentru câteva clipe din universul complex al petrecerii, în aerul nopții.

Fire subțiri de giuvaeruri albe și roșii – farurile și stopurile mașinilor – pluteau printre cvartale de clădiri scânteietoare, o pictură abstractă poantilistă a unui oraș, făcută cu o paletă de lumini. Spre Sud, se schimbau trei semafoare, iar spre Sud-Est, semnalizările de culoare albastră stroboscopice indicau aeroportul. Dinspre oraș răzbătea o vibrație zumzăitoare pe care Paul n-o auzea cu urechile, ci o simțea în stomac. Era o viziune ametitoare, oceanică, a măreției umane, fiind totodată o obscenă cicatrice geometrică la poalele munților împăduriți: un imens cancer mecanic pe trupul geologic al naturii.

– Mișcă-ți curu' gras la o parte! spuse o voce plăcută în spatele lui.

Paul se întoarse și dădu cu ochii de femeia tânără în rochie verde-deschis, care îi zâmbea. Mai văzu că avea ochi gri-verde inteligenți, cu trăsături hotărâte, și o expresie ușor tristă, sarcastică a buzelor. Putea să aibă la fel de bine douăzeci și opt sau treizeci și cinci de ani.

– Hello, spuse Paul. Ce s-a întâmplat cu amicii tăi linge-blide?

– S-au ghiftuit, s-au îmbătat, s-au făcut cui și acum vor să facă amor. Presa rock – Dumnezeu să-i binecuvânteze, să-i secе și să nu mi-i mai scoată niciodată în cale.

– Tipii ăia chiar sunt de folos cuiva?

Ridică din umeri.

– Cine știe? Revista *Rolling Stone* ajută la vânzarea unor discuri, și probabil că și *Flash* înseamnă ceva. Restul sunt de mâna a doua, dar măcar se vând ieftin. Hrănește-i de câteva ori pe lună, încarcă-i cu albume, băutură, drog și tricouri elegante, lasă-i pe cei mai importanți să i-o tragă din când în când unei cântărețe de acompaniament dintr-o formație de mâna a treia, și sunt oamenii tăi. Jango îi cumpără pe toți cu cheltuieli minime, și bănuiesc că obține exact cât a plătit.

– Îl cunoști pe Jango Beck?

Fata izbucni într-un scurt hohot de râs.

– Eu lucrez pentru Jango. Din când în când, mă și culc cu Marele Bărbat. Nimeni nu-l cunoaște cu adevărat pe Jango Beck.

– Pare un tip fascinant.

– Așa e. Dar și un șarpe e la fel.

– Dar lucrezi pentru el. Și te culci cu el.

– Ți-am zis, e fascinant.

– Dar, după spusele tale, și un șarpe e la fel.

– Ei bine, amândoi știm ce simbolizează șarpele, așa-i? Asta-i o conversație ciudată. Poate că amândoi suntem aici încercând să facem o lipitură, și nu găsim alt subiect decât Jango Beck.

– Mă rog, ăsta e micul lui univers, nu crezi? spuse Paul. Oricum, nu încerc să fac lipitura cu tine, cel puțin nu deocamdată. Sunt cu... *Isuse*!

Își dădu brusc seama că Velva îl aștepta în labirintul lui Beck... de cât timp... douăzeci, treizeci, patruzeci de minute? Probabil îi ghiorăiau mațele – dacă nu cumva a săltat deja un producător.

– Păcat! spuse femeia cu rochie verde. Pari interesant! Isteț. Oricine ai fi, îmi place cum îți merge mintea. Bănuiesc că nu poți scăpa de fata cu care ești...

– Un gentleman nu scapă niciodată de o doamnă... Dar există o șansă de cincizeci la sută ca doamna să scape de mine...

– Bun, dacă o face, mă găsești pe-aici. Cauți o grămadă de bețivani în tricouri elegante și întrebi de Sandra Bayne.

Se întoarse, pași înapoi spre ușile de sticlă, îi adresă un sărut batjocoritor și dispăru în casă, în zăpăceala petrecerii. Paul o privi cum pleacă, întrebându-se dacă avea s-o mai vadă vreodată. După o scurtă pauză, o urmă înăuntru.

VII

Revenind în coridor, în fața șirului de arcade care ducea spre petrecere, Paul constată că habar n-avea cum să se întoarcă în camera în care rămăsese Velva. Își aminti că era în încăperea cu lumină verde și canapele semicirculare, dar unde se afla *asta*? Între bârlogul traficanților și camera stroboscopică? Între bârlogul traficanților și camera cu lumină de cuarț? Și chiar dacă mi-aș aminti poziția, cum ajung acolo? se întrebă el.

Paul constată că uitase ordinea în care trecuse prin camere, sau câte camere sunt, sau modelul legăturilor dintre ele. După cum se orienta, putea fi foarte bine în filmul pe care și-l imaginase, în care încăperile se deplasau și se schimbau încontinuu. Se mișcase dintr-un decor într-altul, ca un personaj dintr-un film – decor! stop! motor! stop! motor! – *țop, țop, țop* dintr-o realitate în alta, fără nici un sens de tranziție topologică! Nu era altceva de făcut decât să plonjeze la

loc în film și să vadă ce se-ntâmplă. Oricum, nu pot exista *chiar atâtea* încăperi...

Intră la întâmplare într-o arcadă și se trezi într-o lume rece a albastrului: covor bleumarin, pereți de un albastru glacial, lămpi globulare bleu și mobilă pneumatică din plastic, în aceleași culori glaciale. Un tip în costum maron vorbea cu indianul blond, în timp ce, într-un colț mai îndepărtat, negrul albinos schimba priviri pline de subînțeles cu o frumusețe neagră, subțirică, într-un sari.

– nu-ți poate oferi decât minimum de la Guild, dar ar vrea să vorbească despre o parte din profitul producătorului...

– în ce mă privește, domnișoară Devi, găsesc atmosfera din Calcutta ciudată, după gustul meu...

În cameră năvăli boxerul pletos, cu înfățișare cazonă, cercetând în continuare chipuri și umbre de inamici. Sau, gândi Paul, poate de posibile victime. Un scurt semn de recunoaștere între el și negrul albinos: pe de-o parte, teamă, pe de alta, ceva viclean.

– Hello, Chris, zise albinosul, într-o șoaptă ușoară.

– Ești aici cu afaceri, Cornelius?

– Știi că nu sunt îndeajuns de masochist ca să lucrez pentru Jango Beck. N-am tăria ta de caracter.

– Nu asta voiam să spun.

În loc de răspuns, albinosul izbucni în râs.

– Jerry, să nu treci prin alei întunecoase, și poți fi sigur c-o să fac și eu la fel, adăugă Chris, ieșind din încăpere.

Mă-ntreb cum sunt cele două realități care s-au intersectat, gândi Paul. Evident, Chris lucrează pentru Beck și, din cine știe ce motiv, faptul că l-a văzut aici pe Cornelius l-a înspăimântat. Complotul se adâncește. Dar ar fi trebuit să-mi dau seama de asta pe balcon, când priveam orașul.

Paul păși printr-o arcadă în camera stroboscopică, unde în lumina intermitentă stăteau trei perechi îngemănate, sărutându-se și contorsionându-se ca niște siluete pâlpâitoare într-un vechi film porno. Paul râse – îi trecu prin minte, ca un rapid cadru flash-forward, o imagine a Sandrei Bayne – și plecă prin arcada următoare, trezindu-se în camera cu lumină verde, unde o lăsase pe Velva.

Numai că Velva nu era acolo, și nici John Horst. Câțiva dintre actorii tineri, actrițe și scenariști mai rămăseseră, vorbind între ei și cu negrul în costum alb-gălbui din bârlogul cu hașiș. Oare Velva reușise să facă lipitura cu John Horst? Bravo ei! Dacă ea s-a ocupat de asta, poate că eu o s-o găsesc pe Sandra Bayne. Ceea ce înseamnă că am *doi* oameni de căutat, mărindu-mi șansele de a găsi măcar

unul. Pe de altă parte, am lăsat-o să stea aici prea mult. Poate s-a înfuriat. Ei bine, dacă n-o găsesc înaintea Sandrei Bayne...

Era prea complicat să încerce să-și imagineze o progresie logică. Singura soluție rămânea să continue căutarea și să ia legătura cu prima ieșită în cale. Problema era pe cine *spera* să o găsească prima, iar treaba asta, prin însăși natura ei, era o problemă nasoală.

Deci, deplasându-se mai departe, Paul pătrunse în camera cu lumină de cuarț. Artie, criticul rock grăsan, vorbea pe canapea cu trei muzicieni, în timp ce cinci admiratoare, înghesuite una într-alta, încuviințând, se holbau la posterul gigantic, la claia de păr, la ochii spiralați, la gura ușor sardonică – toate în globuri solarizate verzi, albastre și roșii. Beck trebuie să fie, gândi Paul. Cu chipul cui altcuiva ar decora el un perete întreg? Dar posterul solarizat al lui Jango Beck nu-i spunea nimic; chipul era fragmentat în pete abstracte de culoare, transformat în ceva inuman și cu totul enigmatic.

Când trecu de-a lungul camerei, Artie îi făcu semn cu mâna și-l învrednici cu un fals zâmbet de recunoaștere. Paul îi răspunse la fel atunci când trecu pe lângă el și ieși din cameră.

Se afla acum în încăperea în care-i venise ideea cu Tipul-de-Sus – încăpere luminată de globul care dădea o pseudolumină de șemineu, pe piedestalul înalt. Numai că indianul blond și auditoriul său dispăruseră; în locul lor, pe o canapea, stătea John Horst cu matroana chipeșă în rochie bleu, ascultându-l pe tipul scund și dinamic, care, ceva mai devreme, începuse să citească manuscrisul galben. Încă îl ținea strâns, agitându-l încoace și-ncolo, țopăind pe călcâie.

– așa încât, atunci când a spus asta, mi-a sărit țandăra și am plonjat peste masă asupra căcănarului idiot! L-am trosnit pe cretin exact în boașe...

– Iertați-mă, domnule Horst...

Horst ridică privirea spre Paul cu expresia exasperată a unui patrician care-și ascunde plictiseala.

– Da? spuse tăios, în timp ce tipul scund se încruntă.

Paul se simți brusc ca un țărănoi prost și se înfurie pe cei doi care-l făcuseră să se simtă astfel. Le putea citi expresia de pe chip ca indicațiile scrise pe un scenariu. Horst era convins că are de-a face cu un parvenit în ascensiune, care încerca să profite de mărinimia lui, iar tipul cel scund era înfuriat că un dobitoc îi întrerupsese peroarația.

– Îîîî, o caut pe doamna cu care eram, zise Paul. O blondă foarte arătoasă în rochie bleu, foarte strânsă pe corp. Ultima oară când am văzut-o era în aceeași cameră cu dumneavoastră.

– Mă tem că n-am remarcat, spuse Horst, glacial.

– Dacă o găsiți, întrebați-o dacă n-are o soră nimfomană, interveni tipul cel scund. Doamne, ce indivizi mai apar pe la petrecerile lui Beck!

Storcându-și fără succes mintea ca să-i dea o replică usturătoare, Paul mai rămase o clipă, simțindu-se penibil când cei doi refuzară să mai țină seama de prezența lui. Într-o bună zi... într-o bună zi... of, rahat! Renunță, păși printr-o altă arcadă și schimbă iarăși realitatea.

Se afla înapoi în prima încăpere în care intrase cu Velva, din salonul principal: lumină roșie difuză, perne pe un covor bej, santal arzând în poala unui Buddha de aramă. Dar întreaga ambianță se schimbase. Vreo doisprezece tipi diverși ședeau pe perne, halind din farfuriile de la bufet – critici rock, câțiva actori, indivizi care păreau a fi agenți, starlete, oameni de afaceri, în costume de afaceri. Încăperea era pur și simplu primul loc unde găsiseră să se așeze, după ce-și luaseră mâncarea.

Doi dintre ocupanții dinainte – tipul în costum de mătase, cu păr și barbă blonde, și negresa subțirică, cu rochie de mătase brodată – ședeau lângă o narghilea, fumând haşiș și chicotind liniștiți. Arătau ca un grup de actori dintr-un alt film, în pauza de prânz, într-un decor exotic scos din uz, în timp ce două fantome din ultimul film tras acolo bântuiau zăbăuci.

Dar acum, Paul măcar știa pe unde s-o ia. Încăperea mare, cu bufet și bar, se afla exact dincolo de arcada din stânga. Constată că i se făcuse foame. Apoi își aminti că Velva voise să mănânce acum o oră sau două. Și dacă nu e acolo, își zise el, atâta pagubă, poate că la bar dau peste Sandra Bayne.

Încăperea era ceva mai aglomerată decât fusese mai devreme. Oamenii stăteau câte patru-cinci la coadă în jurul barului, așteptând să comande băuturi. Și la masă era o coadă lungă. Un văl de fum de țigară alcătuia un strat de smog artificial lângă plafonul albastru-deschis, amestecându-se subtil cu aromele băuturii și mâncării. Se forma astfel o ușoară miasmă de rânced care plutea în aer, ca un miros al trecerii timpului petrecerii. Acum nu mai dansa nimeni, iar orchestra de negri cânta pentru sine acorduri lejere și relaxante; muzicienii arătau ca și cum ar fi dat bine iama prin „iarba" care se găsea din belșug în celelalte camere.

Criticii rock dispăruseră de la bar, iar Sandra Bayne nu se vedea pe nicăieri. Paul o zări însă pe Velva așteptând la coada de la bufet. Vorbea cu un tip într-o geacă de antilopă maron, cu ciucuri, și o pălărie australiană pleoștită, asortată cu geaca. Ochii lui își dădeau toată silința să alunece în josul rochiei Velvei.

– Paul! Aici!

Îi făcu semn cu mâna și-i adresă un zâmbet gen mă-bucur-că-te-văd. Cel puțin nu părea furioasă c-o lăsase să aștepte atât timp singură.

– Jack, el e Paul Conrad, prietenul meu, tipul despre care ți-am vorbit, spuse Velva, când Paul se așeză lângă ea la coadă, în ciuda câtorva bombăneli ale celor din spate și a unui oftat abia perceptibil al tipului cu pălărie pleoștită.

– Paul, el este Jack Wilkes, este... ce spuneai că ești, fotograf de modă?

– Fotograf de *război*, pentru numele lui Dumnezeu! replică Wilkes cu o voce amețită de bere, care, într-un fel, părea potrivită cu mustața cafenie pe oală.

La o examinare mai atentă, privirea lui se dovedi a fi complet tulbure; era beat criță.

– Ah... ați fotografiat vreo luptă ca lumea în ultima vreme? întrebă Paul.

– Glumești? În ultimii doi ani, am văzut atâta carne arsă și atâția copii măcelăriți încât sunt beat de șase săptămâni, și, dacă am baftă, o să rămân așa până când o să-mi scot din creierul meu însângerat ultima amintire despre Viet-fut-nam. Până la urmă, poate o să ajung fotograf de modă sau alcoolic în vreun cartier mărginaș, ceea ce e mai bine decât să-mi câștig existența trăgând poze grețoase cu vietnamezi prăjiți, crede-mă, amice, tu zici că jocu' ăsta e doar ohă și dat din clanță...

– Jack tocmai s-a întors din Vietnam, spuse Velva.

– Mi-am dat seama.

Din fericire, le veni rândul la bufet înainte ca Wilkes să continue povestea. Paul își luă în farfurie rumaki, ciuperci chinezești cu legume și costiță, în timp ce Velva se repezi asupra salatei și a unui munte enorm de caviar negru. În vreme ce Wilkes își arunca pe farfurie tot ce vedea în fața ochilor, Paul și Velva izbutiră să se strecoare rapid prin mulțimea din jurul bufetului, scăpând astfel de Wilkes, și dispărură în camera orientală. Și mai mulți înfulecau acum în lumina roșie difuză, iar cele patru narghilele erau din nou ocupate, diferiți tipi trăgând hașiș, între două înghițituri de haleală și băutură pe gratis. Reușiră să găsească două perne libere într-un colț; de-abia după ce se așezară, chipul Velvei se încreți într-o strâmbătură de furie.

– *Unde* ai fost? O jumătate de oră mi-au dat târcoale tot felul de prostovani ca ăla, turnându-mi numai tâmpenii.

– M-am rătăcit.

– Te-ai rătăcit? La o petrecere?

– Aici e un adevărat labirint, spuse Paul. În afară de asta, nu erai unde te-am lăsat. Ce s-a întâmplat?

Velva umplu cu caviar o frunză de lăptucă și o azvârli în gură. Mestecă, se strâmbă, mestecă iar și înghiți.

– Am încercat să vorbesc cu Horst, dar era înconjurat de toți tipii ăia oribili, și nici măcar n-am reușit să-l fac să mă observe. Pe urmă a intrat un tip și i-a spus că îl caută unul pe nume Billy Lee, la care Horst a pălit și s-a cărat. Am rămas pe loc așteptându-te și atunci au intrat câțiva traficanți de droguri, de-ăia nasoi, și practic au început să facă trafic la vedere. Așa încât, atunci când am văzut că nu apari, într-un târziu, am plecat de-acolo și am mișunat un timp pe-aici. Câțiva au încercat să mă agațe, dar erau niște nimeni, și n-am izbutit să dau peste cineva important. Până la urmă, mi-am zis că lucrul cel mai bun e să-mi iau ceva de mâncare.

Mai luă o îmbucătură de caviar și salată, de data asta, una ceva mai mică, pe care o mestecă de două ori și o înghiți rapid.

– Tu ce-ai făcut în vremea asta?

Paul mușcă dintr-o costiță și hotărî că adevărul – sau măcar cea mai mare parte din el – ar mulțumi-o, evitând astfel o scenă.

– Mi-a venit o idee pentru un film, zise. Mă plimbam, impregnându-mă de culori și atmosferă, și au început să-mi încolțească în minte tot felul de idei. Un film despre o petrecere stranie, într-o casă cam ca asta...

Ochii Velvei sclipiră.

– Un film? Cum se numește? Crezi că aș putea avea și eu un rol în el, un rol bun? Una peste alta, amintește-ți că, dacă nu eram eu, n-ai fi ajuns la petrecerea asta, și dacă petrecerea ți-a dat ideea unui film...

Paul râse, clătinând trist din cap.

– Uite ce e, Velva, de îndată ce obțin fonduri ca să fac *orice* film, o să te distribui în el, bine? Asta te face fericită?

E loc pentru amândoi într-un castel de nisip, gândi el.

Velva se aplecă, îl sărută apăsat pe gură, îi deschise buzele, apăsându-le de-ale ei, și-i strecură limba înăuntru, umplându-i gura cu gustul sărat al caviarului și cu mirosul respirației cu gust de pește. Paul se clătină o clipă, apoi îi întoarse sărutul.

– Oh, Paul! strigă ea cu o voce de fetiță fericită.

– Ia-o ușor, că n-am dat încă peste milionara cu negi pe țâțe. De fapt, cred că nici nu există așa ceva în casa asta.

– Am încredere în tine, ești un învingător, știu c-o să reușești, și sunt fericită c-o să reușim împreună.

Paul era și mișcat, dar și iritat. Dacă și eu aș avea atâta încredere în mine... La dracu', dacă aș avea și eu încă atâta încredere în mine, mi-aș pierde mințile, asta e, pentru că toată încrederea din lume n-o să-mi poată face rost de milioane de dolari ca să pornesc un film, și cam atât n-ar costa Tipul-de-Sus, nemaivorbind de decorurile complicate, plus că ar trebui să am și o mulțime de actori cât de cât acceptabili... În clipa de față, am doar o idee și o actriță netalentată care crede în mine, pentru că sunt un regizor care i-a promis c-o ia în film, chiar dacă n-am nici un ban...

– Uite ce e, Velva...

Paul se opri în mijlocul frazei. Conversația din încăpere se întrerupse brusc. O apariție inopinată, încadrată ca o icoană în arcada dinspre salonul principal, făcuse să se curme acțiunea.

Femeia purta o salopetă de mătase bleumarin, care părea pictată pe trupul ei de la gât până la genunchi, subliniindu-i pubisul în materialul scânteietor și evidențiindu-i musculatura solidă și bine conturată a stomacului, sânii drepți și sfârcurile erecte. De la genunchi în jos și dincolo de coate, costumul se evaza puternic în manșete enorme, bogat brodate în roșu-aprins, auriu, galben și verde, cu dragoni, păsări ale Paradisului, pești tropicali și flori. Peste umeri, își azvârlise o mantie scurtă, tot bleumarin, dar brodată în întregime la fel ca manșetele și tivită cu mătase verde. Părul lung, negru, cu o subtilă nuanță de roșu, îi cădea pe umeri. În adâncurile ochilor ei imenși, verzi, sclipea un anume mister întunecat.

Paul își dădu seama imediat cine e. Cine n-ar fi știut? Era Star. Star de la Velvet Cloud, și, ca personalitate cel puțin, avea același gen de prezență acaparatoare care îți taie răsuflarea, gen care făcuse staruri din Marilyn Monroe, Clark Gable, Mick Jagger. Aceasta era „calitatea de vedetă" de care vorbea mereu Velva – însușirea de a ieși pe o scenă sau de a intra într-o încăpere, dominând-o imediat și total, fără a face, de fapt, absolut nimic –, numai că aici era de-adevăratelea!

Star traversă încăperea; un bărbat înalt, costeliv, cu părul șaten lung și drept și cu o expresie chinuită pe chip, o urmă la jumătate de pas. Ăsta trebuia să fie Bill Horvath, iubitul ei de multă vreme și inteligența creatoare a grupului Velvet Cloud. Trecu prin cameră și ieși prin cealaltă arcadă, lăsând în urmă o undă de tăcere creată de la sine, o încărcătură electrică și apoi o izbucnire bruscă a conversației întrerupte ca și cum ar fi aplaudat niște spectatori.

Doamne, dacă ar apărea așa *ceva* pe film, dacă aș reuși să *fac* să apară pe peliculă... Paul constată că se ridicase și păși către arcada prin care se topiseră Star și Horvath.

– Acum unde mai dispari? spuse Velva, arțăgoasă. Alergi cu limba scoasă după creatura aia?

– Filmul, spuse Paul. N-o vezi în film? Impactul, numai felul cum traversează ea o cameră...

– Eu nu văd altceva decât o hippie înțolită extravagant.

Instinctul îi dictă lui Paul să urmeze traiectoria lui Star prin toată petrecerea, să observe cu ochiul aparatului de filmat efectul produs de persoana ei asupra realităților prin care avea să treacă, să compare percepția lui instantanee cu judecata rece a regizorului. Conștientizarea faptului că avea multe de învățat din asta se amesteca ușor cu dorința nebună de a o folosi într-un film, iscând în el o poftă cumplită de a avea un aparat în mână chiar aici și acum, deoarece știa că ăsta era singurul test adevărat, că ceea ce simțea trupește nu apărea întotdeauna pe peliculă.

Cu Velva pe urme, Paul plonjă prin arcadă după Star. Pătrunse într-un living clasic, cu canapele, fotolii, lămpi și mese, dar Star și Horvath trecuseră deja prin el. Disprețul învăluia gelozia atât de puternic, încât Paul nu simțea pe piele decât gheare de pisică, auzind mârâitul felin. Ochii tuturor bărbaților din încăpere erau îndreptați spre arcada îndepărtată, strălucind în fluorescența luminii de cuarț. O panoramare rapidă de 270 de grade de fețele bărbaților – chipuri din încăpere –, încheiată cu o transfocare pe vidul ultraviolet al arcadei, ar descrie întreg tabloul în vreo douăzeci de secunde de film.

Și... tăietura pe contra-plan, din interiorul încăperii cu lumină de cuarț, privind înapoi prin arcadă la chipurile pofticioase ale bărbaților, la fețele de pisică ale femeilor. Star stă la capătul unei canapele, vorbind cu un tânăr muzician pletos, care leagănă ușor chitara pe care o ține în poală. În lumina de cuarț, părul ei are o nuanță fluorescentă roșu-fantomatic, ochii îi strălucesc verde-pal ca giuvaerurile, iar costumul strâns pe corp, la cea mai mică mișcare, se unduiește în fâșii de lumină electrică bleu. Horvath stă în picioare lângă canapea, privind cu ochii mijiți, cu gura încrețită într-un zâmbet sardonic, imensul poster al lui Jango Beck care umple un perete întreg. Trei fete tinere așezate pe podea îl privesc pe Horvath cu adorație. Un tip la vreo treizeci de ani, cu o tunsoare elegantă și un costum Sy Devore Hollywood, șade pe o altă canapea, între o fată subțirică, androgină, cu părul tăiat scurt, și un pletos profetic, care amintește de Charles Manson. Trei bărbați pătrund în încăpere, venind din camera din care tocmai a ieșit Star, și privesc, încercând și nereușind să pară superindiferenți.

– am căutat să cădem de acord, Star, dar...

Star bagă mâna în bolul de marmură de pe măsuța joasă din fața ei, scoate un pumn de felurite pilule și le lasă să se scurgă lent printre degete. Tânărul muzician zâmbește slab.

– Te vor toca până când o să te scurgi ca nisipul printre degetele propriei tale vieți, spune Star cu o voce plăcută, guturală, puternică.

– Mda, mă rog...

Ea îi pune un deget pe buze.

– Știu, zice. Cu toții am trecut pe-acolo, unde simți că trebuie să iei drog ca să declanșezi energia sau să oprești durerea. Dar nu faci nimic altceva decât să dai de la tine, și când ai dat tot ce-ai avut... Îl sărută ușor pe buze. Trebuie să umpli pustietatea și să învingi durerea când ai de-a face numai cu așa ceva. Evadarea este calea, dacă te-ai prins. Chiar dacă nu te-ai prins. Pune un braț în jurul lui și-l sărută iar. Să compui muzică frumoasă, îi zice ea. Să fie muzică frumoasă.

Horvath, care în tot acest timp privise impasibil posterul, o ia de mână ca un fel de semnal imperceptibil, și ies din încăpere.

Tăietură, gândește Paul, pe un prim-plan al tânărului muzician. Vedem cum i se relaxează falca, deschizându-i gura, cum i se măresc ochii, și mușchii feței i se înmoaie ca o mască de ceară care începe să se topească la soare.

– doar o dată...

– poate, pușlamule, dar să nu-ți închipui că poți lua totul pentru tine...

Una dintre fetele de pe podea scoate din bolul de marmură o pilulă roșie și una albă și le înghite fără apă, cu gestul unui puști care mănâncă M&M. Muzicianul privește inexpresiv în ochii pierduți ai admiratoarelor sale. Clipește, se scutură, clatină din cap.

Stop – mormăi pentru sine Paul, sfâșiat în interior pentru că nu poate trage pe peliculă acest material. Dac-aș fi fost atât de nesimțit, încât să-mi fi adus aparatul! O clipă de realitate pură pierdută pentru totdeauna! Bergman să fi făcut scenariul, Fellini să fi regizat și Laszlo Kovacs să fi filmat, puteai să tragi douăzeci și șapte de duble, și tot nu scoteai momente ca astea.

Până și Velva trebuia să fie în stare să simtă că Star avea ceea ce reclama ea pentru sine – „stofă de vedetă", prezență total carismatică, și încă din aceea care *se vede* pe peliculă. Oricine o numea Star spunea un mare adevăr.

Cu Velva agățată de el, Paul o urmă pe Star în decorul următor, cu un aparat fantomă pulsându-i în mână și în ochi. Se aflau din nou în încăperea în care Velva încercase să-i facă avansuri timide lui John Horst. Actori tineri, actrițe, regizori și scenariști continuau să converseze între ei și cu negrul traficant în costum alb-gălbui. Numai

că acum circulau de jur-împrejur trei pipe subțiri de aramă și aerul era greoi din cauza fumului dulceag.

Star și Horvath stăteau împreună la marginea grupului, șovăitori și ezitanți. Chipul lui era fioros, cumva ranchiunos, și în clipa asta părea mai puternic decât chipul lui Star, deoarece ochii ei erau neașteptat de lipsiți de viață. Pentru prima dată, contrastul îl convinse pe Paul de inteligența și forța din ochii lui Horvath. Nu mai părea doar însoțitorul ei. Povestea asta, oricare-ar fi, avea adâncimi pe care Paul nici măcar nu le bănuia.

Cei din încăpere știau în mod evident cine erau cei doi, dar se prefăceau cât se poate de indiferenți, trecându-și unul altuia pipele cu hașiș, conversând, luând act de prezența lui Star numai prin priviri piezișe, furișate.

Dar când una dintre pipele cu hașiș reveni în mâna negrului, acesta se îndreptă spre Star, schiță o plecăciune și îi puse pipa între buze. O clipă, pe chipul ei trecu o umbră de teamă de neînțeles. Negrul ținu un chibrit deasupra micului bol al pipei de aramă. Star trase gânditoare.

– Cum crezi că *te* poate salva ea? spuse Horvath cu un glas rece, sarcastic.

– Hei, omule, replică negrul, nu vreau nimic de la oameni ca voi, care mi-ați dat deja totul. Exceptând poate să-i mulțumesc doamnei, pentru că există pe această planetă. E clar?

Star scoase lent fumul și, pe măsură ce fumul îi ieșea din gură, în mușchii feței îi revenea tonusul, spatele i se îndreptă, iar ochii își recăpătau strălucirea de smarald. Când îi înapoie negrului pipa, zâmbetul ei era radios. Părea transfigurată, plină din nou de ea.

Negrul întinse pipa spre Horvath.

– Îmi sunteți simpatici. Niciodată n-o să știți cum, dar erați acolo exact când aveam nevoie de voi. Dacă aș putea, m-ar bucura să vă fiu de folos cândva.

Horvath îi înapoie pipa și expresia feței i se îndulci.

– Dă-o mai departe, spuse Star. Într-o bună zi, cineva o să aibă nevoie de tine. Să fii acolo. Asta e dragostea, treci prin ea, trece prin tine. Ia-o și dă-o mai departe: n-o poți restitui, te-ai prins?

– M-am...

Și cei doi traversară lent încăperea, revigorați, transformați trecând într-o arcadă plină de flashuri dure, orbitoare, de lumină și întuneric. Paul și Velva îi urmă prin camera stroboscopică. Star și Horvath, cu spatele drept, pășeau ca două personalități strălucitoare unul lângă altul prin alternanțele de lumină și întuneric.

Efectul stroboscopic le stiliza mișcările în arhetipuri ale lor înșiși, transformând realitatea într-un film al ei și conferind prezenței lor o dimensiune mitică.

Paul și-ar fi vândut sufletul pentru un aparat de filmat, privindu-i cum înoată prin curentul de timp sincopat al camerei stroboscopice – un efect nenatural, mistic, născut din îmbinarea stării lor sufletești de moment cu magia efectului luminilor. Paul știa cu o siguranță plină de disperare că acea clipă magică *ar fi apărut* pe film doar dacă ar fi avut în mână un aparat cu care să-l înregistreze.

Un straniu moment de tranziție se petrecu atunci când ieșiră din universul pâlpâitor al camerei stroboscopice în universul liniștit, ca de acvariu, al încăperii albastre – covor albastru-închis, pereți în nuanța gheții, mobilă pneumatică albastră, lumină subacvatică albastră.

O idee străbătu creierul lui Paul: o nouă formă de tranziție cinematografică. Puteai trece stroboscopic de la un decor la altul, folosind o tăietură triciclică. Vechiul decor, negru, noul decor, negru, vechiul decor, negru, noul decor, negru, noul decor. Puteai arăta cele două realități interferându-se. Nici o tranziție cinematică a imaginii, nici o tăietură, nici o „scădere a luminii". Ceva într-adevăr nou, care era la fel de simplu de făcut ca o plăcintă pe o Moviola.

Cei din camera albastră își urmau propriile lor traiectorii domoale. Negrul albinos și femeia subțirică în sari erau întinși pe o canapea ca un imens blazon azuriu, șoptindu-și ceva unul altuia. Patru alte cupluri ședeau la un loc, sorbindu-se din ochi și ignorând orice altceva. Unul dintre ele era alcătuit dintr-un ins mic de statură și subțirel ca un fir de iarbă, cu părul blond ondulat și cu barbă, și un negru atletic, într-un tricou de satin negru mulat și jeanși. Totul rece și albastru, parfumat și calm.

Star și Horvath parcă se armonizară cu această atmosferă, se îndrăgostiră, se întoarseră unul către celălalt, devenind un alt cuplu îmbrățișat. Paul se simți ca un cititor de contor într-o colonie de nudiști, stând acolo cu Velva, ca un privitor, cu aparatul de filmat ectoplasmic în mână. Dincolo-De-*Tot-Ce-Era-În-Jur*. Era ca un vis pe care-l avea din când în când, trezindu-se în metroul newyorkez la o oră de vârf, fără pantaloni. Toată lumea se prefăcea că nu observă ca să nu strice cadrul, dar asta făcea lucrurile și mai stânjenitoare. Iar Paul, stând cu Velva într-o încăpere plină de cupluri, era silit să se confrunte cu realitatea neplăcută a faptului că *nu* formau deloc un cuplu, din cauza izolării lor extreme.

Și atunci, intervenind în această fulgerătoare combinație a zeilor norocului, Star se întoarse brusc, adresându-i-se:

– De ce vă țineți după noi?

Când spuse asta, îi privi drept în ochi. Era atât de amețitor de frumoasă, cu ochii atât de prietenoși și vorbise ca și cum ar fi rostit o frază de genul: „Nu doriți o bucățică de ciocolată?" Paul constată că nu era în stare să reacționeze în vreun fel; stătea acolo cu fața și mintea golite.

– Ne-ați urmărit peste tot, zise Star, și considerați, probabil, că motivul dumneavoastră e prea ciudat ca să-l dezvăluiți. Ei bine, credeți-mă, nimic din ceea ce-mi puteți spune nu poate fi mai șocant pentru mine decât toate șocurile de care am avut parte până acum.

Star îi atinse mâna; Horvath schiță o jumătate de pas înapoi. Paul se simțea de parcă s-ar fi scufundat într-o ușoară transă. Legăturile sinaptice dintre mintea lui și gură făcură scurtcircuit, și se trezi vorbind înainte de a gândi:

– Nu fac un film.

Și, auzindu-și cuvintele ce-i zburară de pe buze, fără un scenariu prealabil în minte, constată că deseori își *construia* dialogul în cap și abia apoi îl rostea, mai degrabă ca un actor, decât spontan.

Star stătea calmă dinaintea lui – o așteptare, o mare de liniște, o prezență răscolindu-i cele mai intime adâncuri.

– Sunt realizator de film și v-am observat mișcările când vă plimbați prin încăperi, și voiam să fac un film despre asta, dar, neavând aparat, am tras filmul fără. Ce dracu' tot spun eu aici?

– E ca și cum ai spune că-ți trăiești viața ca pe un film pe care ți-l faci, replică Star. Înregistrezi realitatea în loc s-o trăiești. Păsești afară din cursul tău și observi. Iar dacă exagerezi, îți pierzi propriul punct de referință.

Era atâta tristețe în glasul ei, atâta tandrețe. Și atât adevăr.

– E foarte ușor să te prinzi în ceea ce trăiești și pe urmă să te trezești că nu mai știi cum să ieși, zise Horvath cu o autoritate amară în glas.

Vorbărie de realizator de filme, gândi Paul. Să faci un film, să fii un film. Una dintre dezamăgirile de a nu fi în stare să faci un film direct, în care să poți crea realitate, s-o înregistrezi, s-o montezi și s-o uiți. Trebuie să înregistrezi ce se-ntâmplă în viața ta ca să ai material, și începi să experimentezi orice ca fiind *material*. Ceea ce, al naibii de sigur, este tocmai ce-am făcut eu în seara asta! Dar, totodată, fără această constrângere de a trăi în interfața dintre film și realitate, marfa ta ar fi lipsită de viață. Viața trebuie să fie materialul brut al artei tale, trebuie să-ți consumi propria-ți esență. Dar,

dacă mergi prea departe, singurul lucru care mai rămâne din tine e un zâmbet tâmp.

– E cel mai periculos joc dintre toate, afirmă Star.

– Dar e singurul în oraș, răspunse Paul.

Star oftă, apoi îl sărută ușor pe Paul – un gest blând, cald, care îl făcu pentru o clipă să resimtă fiori deosebit de plăcuți în tot corpul. Cât de ușor ar fi să se îndrăgostească de ea! Și cât de ireal...

– Păstrează o bucată din tine numai pentru mine, spuse Star. Tu ești tot ce ai. Când te-ai consumat... când te lași devorat de ceea ce crezi că vrei să fii...

Un tremur îi scutură trupul; în ochi i se citea durerea. Instinctiv, Paul întinse mâna spre Star, dar ea i-o apucă, o strânse, și ceea ce pusese stăpânire pe el dispăru.

– Măcar nu te încurca să faci un film când nici măcar n-ai un aparat în mână.

Îi lăsă mâna și înclină din cap. Era un semn de rămas-bun. Horvath o luă de mână și ieșiră din încăperea albastră în holul ce dădea spre balconul mare.

Paul se trezi cu Velva care, dintr-o dată, părea o străină, un intrus în universul privat ce clocotea în jurul întâlnirii nedigerate, și poate indigeste, cu Star. Cu originalul, oricare-ar fi fost acela.

– Ce-a însemnat tot rahatu' ăsta idi...

– Te rog, spuse aspru Paul, apoi continuă, mai blând: Mă simt cam ciudat. Hai să luăm puțin aer.

Expresia Velvei se îndulci.

– Ți-a cam luat mințile, nu?

Paul nu putu decât să încuviințeze.

Velva zâmbi înțelegătoare, strângându-i mâna.

– Am trecut și eu prin asta, spuse. Șeful clasei în liceu, din familia cea mai bună din oraș, și cu un futai mai bun decât și-ar fi putut imagina vreodată o fată de șaisprezece ani. Ei bine, s-a dovedit a fi cel mai fals...

– Nu e deloc așa...

– Poate da, poate nu. Oricum ai da-o, Paul, ți-a luat mințile. Nu-ți dai seama când cineva face pe Fecioara Maria?

– O Fecioară Maria care se culcă cu toți, sau așa umblă vorba?

– Uite ce e, chiar crezi că există vreun tip pe lumea asta care să nu fie tulburat la gândul de-a se culca cu Fecioara Maria? O tipă care știe că poate cuceri jucând acest rol, mai ales dacă și ea se simte bine cucerind bărbați. Și eu aș putea face la fel, dar trebuie să știi unde să tragi linia, altfel nu ești decât o târâtură scârboasă.

– Și dacă e originalul?

– Atunci m-aș arunca și eu. Numai că nu e, și deci nu o s-o fac. Totul e o chestie ieftină. Tu nu-ți dai seama cât de fals a fost totul?

Paul oftă exasperat, convins fiind că ceea ce simțise nu fusese ceva fals. Era *ceva* real, dar Dumnezeu știa ce anume. Constată că nu-și putea aminti exact *de ce* îl impresionase Star atât de profund, sau măcar cum făcuse asta. Știa doar că se simte transformat, mai plin, mai în contact direct cu propria lui realitate interioară. Cu numai câteva cuvinte și o atingere îl purtase în altă lume. Și ăsta era un lucru pe care nu-l putea falsifica nimeni.

– Hai să luăm puțin aer, spuse el. Orice-ar fi fost, acum s-a terminat.

Afară, pe balcon, parfumul amețitor al Santei Ana țâșni ca tămâia în creierul lui Paul. Imensul peisaj al luminilor scânteietoare, orașul Los Angeles sclipind la poalele munților, șuiera la un nivel subsonic. Balconul devenise mult mai aglomerat, fiind vorba de o mare petrecere. Oamenii se plimbau, ignorând conștient imaginea copleșitoare ce le domina universul vizual, asemenea pictorilor pe care și-i amintea din copilărie, inundând faleza din Coney Island într-o noapte fierbinte de vară, scăldați în ritmurile și vibrațiile mării.

Star stătea rezemată de balustrada balconului, încadrându-și trupul în strălucirea ce pulsa din luminile orașului de la poale. Un grup cam de vreo doisprezece oameni se înghesuia în jurul ei și al lui Bill Horvath, încălzindu-se la razele ei. Contrar voinței sale, Paul se deplasă la marginea acestei mici aglomerații. Să observe. Să facă o alegere conștientă a observației, să tragă un film fantastic și să știe asta, să pătrundă în acel moment total conștient de parametrii acestuia, și astfel să alcătuiască un întreg.

– cea mai mare realizare pe care am văzut-o de la...

– fiecare dintre discurile dumneavoastră...

– poate cel mai bun lucru în care am fost implicat...

– cântând „Ia acest trup", în noaptea în care ne-am întâlnit. Ne-a făcut să ne împăcăm și întotdeauna am...

– îndrăgostit de tine de ani de zile...

În jurul ei, bolboroseau și mișunau, ca niște cățeluși, tineri visători, așa-ziși discipoli. O devorau ca pe o cutie de bomboane, dar fără să-i consume esența, pentru că radia mai multă energie decât puteau aceștia devora. Ochii verzi păreau că strălucesc ca două giuvaeruri pe cerul din spatele ei, reliefați de lumina copleșitoare de dedesubt – o imensă bucată de iluminare teatrală venită din partea sorții. Star stătea acolo tăcută, cu trupul arcuit către cei adunați,

zâmbind absentă, învrednicindu-i cu o înclinare de cap ocazională. Pur și simplu, își permitea să fie focarul deplin al fanteziilor, dorințelor, poftelor și amintirilor pe care le proiectau cu toții asupra ei, dar făcea asta fără efort, călărind ca un surfer pe valul energiei lor emoționale și folosind pentru sine forța acestui val.

Iar Bill Horvath stătea liniștit în umbra ei, ascuns de creasta valului.

Atunci, Paul observă o agitație de-a lungul balconului către ei, o schimbare în mișcarea browniană a plimbăreților, astfel încât acum păreau grupați de-a lungul unei cărări pe care o ființă invizibilă se îndrepta către Star. Cineva care atrăgea atenția, care făcea să crească zgomotul, pe măsură ce se apropia, ca valul exploziei sonice a unui jet.

Deodată, Paul îl văzu. Era înalt, cu o enormă claie de păr negru, frumos aranjat. Purta un costum de culoarea laptelui, cu o vipușcă de antilopă maron, o cravată asortată, tot din antilopă, și cizme înalte, din piele de crocodil, în care erau vârâți pantalonii strâmți. Două femei superbe, cu înfățișare dură, mergeau cu un pas în urma lui: o caucaziană blondă și o negresă cu coafură afro. Amândouă purtau bluze și pantaloni de piele neagră mulați, decorați cu șiruri și serpentine de ținte argintii, și cizme înalte din piele de crocodil, care se asortau cu cele ale bărbatului.

Velva îi șopti lui Paul:

– Ăsta-i Jango Beck.

Beck își croia drum prin mulțime, înclinând din cap, zâmbind și vorbind cu stele de cinema, traficanți de droguri, regizori, scenariști, motocicliști, directori de studiouri, critici rock, drogați, pornografi, stele ale undergroundului și hippioți. Sau cel puțin așa apăreau prin obiectivul aparatului-fantomă prin care îi vedea Paul. Chipul lui Beck era colțuros, dar avea pielea netedă ca a unui copil. Comportamentul lui era în același timp agreabil și ironic. Un animal de pradă stând la pândă în spatele unei gazele extravagante? Sau un rechin cu o inimă de aur? Imposibil de precizat.

Cele două femei îl urmau tăcute, schimbând din când în când priviri și ușoare atingeri, și aruncând din când în când priviri reci ca oțelul celor din jurul lui Beck.

– Jango! Când crezi că vei reuși să-i angajezi la Den?

– trebuie să-ți vorbesc despre niște afaceri grase...

– când astrele sunt în poziție favorabilă. Te mai caut peste vreo oră, și o să port o garoafă roșie la rever ca să mă recunoști, bine?...

– mai mulți bani pentru Mișcare, să dăm ceva din profitul prădat, înapoi poporului...

– marțea viitoare, noaptea, la Pacific Palisades, o mulțime de investitori importanți de pe Coasta de Est...

– cât privește finanțarea unui film, am un scenariu dinamită și doi sau trei regizori a-ntâia care abia așteaptă să-l facă...

– dacă te prinzi cum e decorul ăla...

– Când Mișcarea o să-mi demonstreze că are stil, poate să-mi ceară bani, căci nu dau înapoi în fața propunerilor de pe urma cărora sunt în pierdere. Am o ședință marți seara, dar, dacă-i puteți reține până la nouă, poate ajung. Să finanțez ceva cu propriii mei bani, e împotriva convingerilor mele, și nici măcar nu sunt proprietarul companiei de discuri pe care o am, decât printr-o a patra dimensiune. Ai ceva pentru vineri.

Jango Beck se deplasa grațios, dar rapid, prin mulțime, răspunzând fiecăruia pe loc, reușind să înainteze fără a ignora pe cineva sau a-i reteza vorba prea tăios.

Tehnica asta îl făcu pe Paul să se gândească la un politician care strânge mâinile tuturor sau la un prinț italian renascentist, păcălindu-și curtenii uneltitori.

Grupul din jurul lui Star tăcu brusc atunci când traiectoria lui Beck intersectă perimetrul său. În loc să sară cu gura pe Beck, oamenii se dădură la o parte, plini de respect față de el și de Star, pregătind locul de întâlnire a celor două stele polare ale petrecerii – Regina Luminii și Regele-Șopârlă.

Beck trecu pe dinaintea lui Paul, și acesta avu un prim-plan al unui chip de vârstă nedefinită, cu ochi căprui atât de întunecați, încât păreau o pupilă imensă, și o gură mobilă, cu buze subțiri. Într-adevăr, Regele-Șopârlă.

Beck zâmbi larg, luând mâna lui Star.

– Hello, Susan.

– Hello, Jango.

Păru să-și dezvăluie o latură subtilă.

– Hello, Bill.

– Hello, Beck.

Rostise numele ca pe o insultă, accentuată și azvârlită direct în față lui Jango Beck. Cele două femei în haine de piele se zbârliră ca niște pisici, apoi se topiră la fel de repede în aura lui Beck, când acesta încasă cuvintele cu un zâmbet.

– Cum vă plac gărzile mele de corp? zise Beck. Îmi păzesc atât de bine corpul, fiindcă tânjesc după el. Culcă-te întotdeauna cu gărzile tale de corp și asigură-te că faci o treabă bună.

– Te reprezintă, Jango, spuse, sarcastic, Horvath.

– Mă bucur că devii antipatic, Bill. Asta demonstrează că energia ta e ascunsă undeva, înăuntru. Poate reușești să canalizezi ceva din ea într-o direcție creatoare. Poate scrii câteva cântece noi. Sau poate apăreți în public, fie și numai pentru a demonstra lumii că Velvet Cloud încă mai poate cânta pe viu. Sunteți o marfă a-ntâia. Nici unul dintre noi nu-și poate permite să trândăvească.

În ochii lui Star sclipi groaza.

– Fără spectacole pe viu. Știi de ce.

– Doar nu ți-o fi frică de câțiva dezmățați îmbibați de marijuana, de câteva mii de pelerini la Lourdes, Susan? E capitalul nostru de bază.

– Nu poate cânta în public, spuse Horvath. Îi face rău.

– Dacă tu nu poți scrie nimic nou, iar ea nu poate apărea în public, unde o s-ajungem? O atracție numărul unu care n-are nimic de arătat, aici o s-ajungem. Ridicol, nu credeți?

Buza de jos a lui Susan începu să tremure.

– Jango, nu mă poți face să cânt în public!

Beck ridică din umeri, trecând absent o mână pe coapsa negresei.

– Bineînțeles că te pot face să cânți, Susan. Ca manager al tău, am împuternicirea legală de a te obliga să-ți respecți contractele.

Star păli și începu să tremure.

– Te rog, Jango...

Beck zâmbi gen William Buckley.

– Așa e mult mai bine. *Pot* să te silesc să cânți, dar *n-o* să te pun s-o faci până când nu-ți revii. Crezi că aș risca să-ți distrug mințile? Mă crezi un monstru fără inimă?

– Mori după bani? întrebă Horvath.

– Bravo, Bill, bravo! Începi să te înviorezi. Curând, voi doi veți ajunge acolo unde va hotărî muzica să vă ducă. Acolo unde vă e locul. Sunt prietenul vostru. Pot s-aștept.

O îmbrățișă scurt pe Star, care tremura, în timp ce femeile în costum de piele neagră se frecau pe șolduri și zâmbeau.

– Ne mai vedem, spuse Beck, întorcându-se către mulțime, către spectatorii amuțiți pentru care jucase această sceneță ciudată. Chiar în clipa asta, trebuie să mă văd cu un tip care a dat faliment.

Și intră în casă, însoțit de paznicele sale lesbiene, lăsând în urmă o explozie de mișcare, zgomot brusc și vibrații supersonice.

Paul nu mai văzuse niciodată un tip ca Jango Beck. E drept, nu mai văzuse nici o tipă ca Star, dar Beck o atacase ca o pisică jucându-se cu un șoarece terorizat. De ce-i făcuse așa ceva în public?

Numai ca să demonstreze că e în stare de asta? Ca să demonstreze tuturor cât de înfricoșător poate fi?

Recunoaște, chiar și tu ai simțit ceva înfricoșător în fața lui Jango Beck. Cum ar mai arăta acum *Tipul-de-Sus*, când cel care controlează realitățile se-ntâmplă să fie exact așa în realitate?

Ar fi un film mare de realizat, dar în nici un caz nu mi-aș dori să fac parte din el.

VIII

Durerile de mațe ale lui Mike Taub începuseră pe drumul de la locuința lui din Bel Air la casa bântuită din Laurel Canyon, a lui Jango Beck. Acum, mergând prin coridorul lung dintre clădirea principală și turnul privat al lui Jango, se simțea de parcă ar fi înghițit o nicovală, iar în gură avea un gust de Lysol. Se opri, scoase dintr-un buzunar o sticluță de Binaca și înghiți două guri zdravene, ca să-i treacă arsurile și să-și facă respirația suportabilă pentru cei din jur. De-aș putea lua ceva care să-mi amelioreze gustul întâlnirii cu Jango Beck, gândi el când ajunse la ușa liftului din capătul coridorului. Dacă nenorociții ăia de Carbo și Williams n-ar fi implicați cu Jango în cine știe ce rahat! Dacă Horst ar avea un atac de cord și-ar muri pe loc...

Taub apăsă pe butonul de aramă și chemă liftul. Ușa se deschise și păși înăuntru. Interiorul micului lift era decorat cu catifea neagră, iar podeaua cu roșu. În loc de numere, butoanele celor patru nivele aveau imagini stilizate asemănătoare semnelor internaționale de circulație: un raft cu un bărbat luând o carte, un birou cu o siluetă așezată dinapoia lui, o cadă de baie cu un bărbat frecându-se pe spate cu peria și un pat pe care făceau dragoste două siluete. Strâmbându-se, Taub apăsă acest ultim buton. Ușa se închise și liftul porni lin în sus. Era stilul lui Jango să vrea să-l întâlnească în blestematul ăla de dormitor, în loc să trateze afaceri în birou, ca orice ființă umană civilizată.

Liftul se opri la fel de lin, ușa se deschise, și Taub păși afară. Se afla într-o încăpere mare, circulară, cu tavanul înalt, constituit dintr-o oglindă imensă. Un șir de ferestre din-podea-până-în-tavan se întindea pe toată circumferința camerei, cu excepția micii suprafețe ocupate de palierul liftului, desăvârșind iluzia de spațiu deschis. Deși Taub mai fusese aici și știa la ce să se aștepte, se simți totuși cuprins de amețeală, deoarece șirul de ferestre dădea într-un hău negru de

jur-împrejur. Într-o parte, colinele întunecate, sălbatice, cu fărâme de lumină ale Hollywood Hills, în cealaltă, strălucirea ireală a peisajului nocturn al orașului, amândouă profilate în depărtare, cu mult sub nivelul încăperii. Plafonul-oglindă amplifica iluzia, făcând încăperea să semene cu o platformă în aer liber, pe picioroange, aflată în vârful celei mai înalte culmi, un coșmar acrofobic dus la cea mai înaltă perfecțiune.

Pe podea se găseau un covor gros, verde, și o serie asortată de dulapuri joase din lemn de trandafir, taburete și mese. Patru lămpi înalte din aramă, cu picior, dădeau o lumină roșie, albastră, verde și galbenă, din extremitățile camerei, creând o ciudată lumină albă în centru, care căpăta culoare doar spre margini. Un imens pat de apă rotund domina centrul camerei. Cadrul patului era de asemenea din lemn de trandafir, iar căpătâiul acestuia era decorat cu catifea roșie și prevăzut cu o serie de lămpi, rafturi, scrumiere și un băruleț. O măsuță asemănătoare, deși mai joasă, avea un televizor color, un radio, un magnetofon, o consolă telefonică și difuzoare încorporate.

Jango Beck ședea întins pe pat, sprijinit pe pernele din catifea roșie, cu un pahar de brandy în mână. Purta un costum alb cu vipușcă din antilopă maron și cizme înalte din piele de crocodil. De-o parte și de alta, cu capetele pe stomacul lui Beck, erau două dintre cele mai dure și totuși cele mai frumoase lesbiene pe care le văzuse vreodată Taub: o blondă cu pielea superbă și ochii albaștri adânci, cu gura cărnoasă, sălbatică, și o negresă cu coafură afro, cu trăsăturile fine, ascuțite, aproape semite. Amândouă purtau salopete din piele neagră, mulate, cu modele din ținte de argint. Fiecare ținea o mână în interiorul coapselor lui Beck și cealaltă pe șoldul tovarășei de pat. Taub era tulburat, dezgustat și înfricoșat în același timp – o zvâcnire bolnăvicioasă îl străpungea în șale și în mațe.

– Hello, Mike, spuse familiar Beck. Ia loc. Vrei un brandy?

– Mda, răspunse Taub, cocoțându-se pe marginea patului de apă cât mai departe cu putință de Beck și de cele două lesbiene ale lui.

Beck îi turnă în pahar brandy dintr-o carafă de cristal, i-l dădu și își trecu absent mâna prin părul blondei. Aceasta fremătă, mișcă mâna mai sus, de-a lungul coapsei lui Beck, strecurându-i cealaltă mână în V-ul de piele dintre picioarele negresei. Taub goli jumătate din brandy cu o înghițitură care trimise un fulger de foc în stomacul său dureros.

– Mi s-a spus că ai o afacere despre care vrei să discutăm, se interesă Beck, sorbind din brandy.

Taub aprobă din cap.

– Cunoști elementele generale ale tranzacției. Sprijinim cheltuielile studiourilor Eden ale lui Horst, deoarece el și-a consolidat o poziție destul de puternică în colegiul director ca să poată bloca vânzarea studioului. Dacă putem vinde în câștig Eden Pictures, scăpăm de o permanentă scurgere de capital și blocăm o mare cantitate de fond de rulment.

– Și Horst e dat la o parte, iar tu devii președinte al EPI, comentă Beck, trecându-și mâna peste sânii negresei.

Taub întoarse privirea și se trezi holbându-se la întunericul amețitor de-afară. Reveni în grabă la Beck. Lesbiana neagră înaintase pe pieptul lui, astfel încât acum îi cuprindea gâtul cu brațele; blonda masa cu ambele mâini fesele negresei.

– Bine, deci intenționez să fiu marele învingător, recunoscu Taub. Dar, dacă eu ajung numărul unu, tu vei fi numărul doi.

Beck izbucni în râs.

– Acolo unde mă aflu eu, *sunt* deja numărul unu. Controlez în totalitate Dark Star, am Velvet Cloud, adică cea mai bună achiziție a corporației, și am un cont de cheltuieli nelimitat ca vicepreședinte la Eden Records. Toate avantajele și nici o complicație. Colecționarea unor titluri impresionante sau folosirea numelui meu în diverse grupări organizate mă fac să borăsc.

Taub mai luă o înghițitură de brandy. Mergea exact la fel de rău precum își imaginase. Cretinii ăia de Carbo și Williams chiar nu înțeleg ce înseamnă să ai de-a face cu Jango Beck.

Beck mușcă ușor urechea negresei.

– În altă ordine de idei, spuse el, nu mă simt prea atașat de John Horst. Nu văd însă vreun avantaj pentru mine, într-un caz sau altul. De ce nu vrei să-mi spui exact ce ai în cap, Mike? S-ar putea să-mi stimulezi imaginația.

Negresa alunecă de pe Beck și se întoarse pe spate lângă el. Blonda se târî jumătate peste pieptul lui Beck și o sărută pe negresă pe gură, în timp ce Beck o masa alene pe spate. Taub se simți pe punctul de a se năpusti în grămadă, de a țâșni în lift, de a renunța. Dar mai ales de a isprăvi, într-un fel sau altul, cu scena asta oribilă.

– Uite ce e, Jango, noi trebuie să umplem de rahat numele lui Horst în fața colegiului director, să demonstrăm că începerea filmului e o pierdere de vreme, astfel încât chiar și un cretin să-și dea seama că, pentru corporație, e o investiție fără speranță. Deci, care-ar fi cea mai bună cale de a face asta?

– Spune-mi tu, Mike. Doar știi ce nevinovat sunt când e vorba de afaceri.

– Soluția, spuse Taub, este de a păcăli Eden Pictures, astfel ca să dea un rateu final, să facă un film tâmpit cu un buget de trei-patru-cinci milioane de dolari, care să fie atât de prost, încât Horst să nu reușească să-l difuzeze nici măcar la TV, să-i implore pe cei de la *drive-in*-uri să-l cumpere ca umplutură. Cu o asemenea pierdere și cu studioul deja clătinându-se, Horst va fi în rahat până în gât. Vânzarea va reuși, Horst va fi dat la o parte, eu devin președinte EPI și putem chiar scăpa de pierderi pentru zece cenți la dolar.

Jango Beck băgă mâna într-un sertar, scoase o havană lungă, subțire, o aprinse și suflă fumul. Își mută cealaltă mână de pe spatele blondei între picioarele negresei în timp ce blonda își freca obrajii de sânii negresei, apoi înclină din cap aprobator.

– O soluție elegantă, Mike. Într-adevăr, elegantă. Are mai multă eleganță decât aș fi bănuit că există la tine. Firește, mai e un mic amănunt neînsemnat, pe care sunt sigur că deja l-ai rezolvat. Și anume, cum propui ca un director executiv atât de experimentat ca Horst să facă o asemenea boacănă fatală?

Iluminarea stranie dădu naștere brusc unui curcubeu la periferia câmpului vizual al lui Taub, și încăperea păru că se rotește ca un călușel pe un turn de întuneric, amenințând să-l azvârle jos, jos, jos, într-un lung vârtej spiralat, către vidul îndepărtat de dedesubt. Cele două lesbiene în piele neagră, contorsionându-se peste Beck, deveniră două alte lesbiene pe un așternut soios în Haight, pâlpâind pe un ecran, în timp ce Jango Beck stătea în întuneric, în spatele lui. O băsică de acid gastric explodă în gâtul lui Taub. Se simțea încolțit și slab, și neajutorat.

– Ei bine... a... îîî... aici m-am împotmolit, Jango, spuse el, neconvingător. Carbo și Williams mi-au sugerat că tu... cu... îîî...

Beck trase gânditor din havană. Blonda se rostogoli înapoi peste trupul lui și se cuibări la subsuoară, în timp ce Beck își desfăcu larg brațele, într-un gest măreț. Lesbiana neagră se cuibări la cealaltă subsuoară a lui Beck. Cele două femei începură să-și maseze una alteia sexul.

– Hai să vorbim deschis, Mike, zise Beck. Vrei să te ajut accelerând vânzarea, silindu-l pe Horst să cadă în capcana unui ultim dezastru final. Numai că nu știi cum să-l determini pe Horst să facă ceva atât de evident stupid, și deci vrei să găsesc *eu* ceva. Asta-i poanta?

Taub se simți ridicol, umilit, înfrânt. Totuși, acum când Jango e pe punctul de a accepta ideea asta cretină, reflectă el, m-aș putea duce la Carbo și Williams și să le spun că am făcut tot posibilul să-l implic

pe Jango, dar el n-a mărșat. Poate că atunci, Jango, ieșind din discuție, aș găsi o cale de a-i convinge să facă târgul.

– Asta-i poanta, Jango, recunoscu calm Taub.

Beck trase din havană.

– Spune-mi, Mike, dacă te ajut să pornești treaba, ce am eu din afacerea asta?

Taub nu reuși să răspundă nimic.

Beck goli restul de brandy și-l privi țintă pe Taub. Ochii lui adânci, căprui, păreau două tuneluri fără capăt, ducând Dumnezeu știe unde.

– Nu-ți face probleme, Mike, zise el, o să mă gândesc eu la ceva.

– Hmm?

– Îmi place ideea. O consider o întrecere artistică. Cât privește răsplata mea – am fost eu vreodată în pierdere când e vorba de profit?

Încăperea începu să se rotească iarăși. În ciuda tuturor strădaniilor, Taub se trezi din nou cu soarta în mâinile lui Jango Beck, afundându-se în vârtejul mașinațiilor acestuia. Era prea simplu. Carbo și Williams avuseseră mare dreptate în discuția lor, și Jango cedase mult prea ușor. Taub își înăbuși un râgâit, apoi aproape vomită o bulă mare de lichid care îi arse gâtul.

Pe patul de apă, Beck și cele două lesbiene se rostogoleau într-o încâlceală de membre și torsuri.

– Ne mai vedem la petrecere, mormăi Jango. Se pare că trebuie să eliberez ceva tensiuni aici.

Scurta coborâre a liftului păru o coborâre dureroasă în măruntaie, a unui montagne-russe în josul marelui deal. Taub simți că stomacul nu-i va mai reveni niciodată la loc. Totul a decurs așa cum bănuia, dar, într-un fel, ceva nu era în ordine. Cu Jango în coaste, nimic nu putea fi atât de simplu pe cât părea.

– Să ne odihnim aici câteva minute, spuse Velva Leecock, prăbușindu-se pe o pernă de pe podeaua ciudatei încăperi orientale.

Vreo doisprezece oameni mâncau din farfuriile ținute în poală, iar numeroși alții apăreau regulat cu băuturi proaspete de la bar. Dacă exista vreun loc la petrecerea asta îngrozitoare unde o fată să-și imagineze măcar că poate fi *văzută* de cât mai mulți oameni, apoi ăsta era.

Paul se așeză lângă ea, sorbindu-și Bourbonul. Velva luă o înghițitură din cel de-al doilea Martini în seara aceea. Amestecul avea un gust cumplit, dar era ceva sofisticat și te făcea să te simți bine după două sau trei pahare, astfel că nu erai obligat să faci nesfârșite drumuri în cine știe ce încăpere împuțită, cu miros respingător de

cocaină, plină cu tot felul de boșorogi care nici măcar nu-și puteau ține paharul în mână.

– Băiete, petrecerea asta a fost o nasulie, spuse el. N-am putut ajunge lângă John Horst, singurii bărbați care-au încercat să mă salte fiind ori niște drogați nenorociți, ori hippioți beți, și nici măcar Harry Marvin nu m-a luat în seamă. Ce dracu' se-ntâmplă cu *mine* în seara asta, Paul?

Paul își luase de mult gândul de la înșelătoarea sa vedetă rock, așa încât îi atinse ușor mâna și-i zâmbi copilărește.

– Nu se-ntâmplă nimic cu tine, Velva. Ești la fel de frumoasă ca-ntotdeauna. Numai că te-aștepți la prea mult. Cu câteva excepții, ca Beck și Horst, cărora li se *face* curte, toți cei de-aici încearcă să se curteze unii pe alții. Deci te afli într-o competiție superdură și totul depinde numai de noroc. Nici eu n-am dat peste milionara cu negi pe țâțe. Relaxează-te și lasă-te în voia întâmplării.

Velva sorbi hulpav încă o gură de Martini. Paul *este* într-adevăr drăguț, gândi ea. Firește, curva aia hippie îi luase mințile, dar așa sunt bărbații. Iar una peste alta, știe că mă aflu aici ca să-ntâlnesc pe cineva important, și nu e gelos, așa încât n-am dreptul să fiu geloasă dacă se-ncurcă cu cineva. Măcar să-și fi pierdut timpul căutând pe cineva *important*, în loc să se lase pradă instinctelor...

– Iată că se-ntâmplă ceva, spuse Paul, arătând spre arcada ce ducea spre încăperea principală.

Velva se întoarse și-l văzu intrând pe Jango Beck, cu un pocal de vin alb și o farfurie de ficătei împănați cu șuncă. Bărbatul se opri în arcadă și privi la întâmplare prin încăpere, cu ochii aceia ciudați și sexy. Era evident că fiecare voia să-l strige, dar tot atât de evident era că nimeni nu-l cunoștea de fapt, că nimeni nu îndrăznea.

Un val de adrenalină o străbătu pe Velva. Asta-i marea mea șansă! Pe un ecran al minții evocă amintirea trupului lui Beck făcând dragoste cu ea, cu măruntaiele îndreptându-se spre orgasm, în timp ce-i strecura în ureche limba lui sinuoasă. Simți cum i se întăresc sfârcurile, cum se umezește între picioare, pe măsură ce o străbătea energia sexuală. Fu cuprinsă de pofta pe care o evocase, și o exteriorizâ prin arcuirea spatelui, prin mărirea ochilor, prin adierea subliminală a parfumului. Oh, da, acum iradia stofă de vedetă; o simțea în tensiunea sfârcurilor, în fierbințeala dintre picioare, în parfumul amețitor al respirației.

Ochii lui Jango Beck îi întâlniră, în sfârșit, pe-ai ei; Velva îi privi țintă, turnând toată cantitatea de energie sexuală și stofa de vedetă pe care le putea aduna în acea legătură subtilă dintre ea și Beck.

Și izbuti! Ochii lui Beck parcă scânteiară; apoi rânji ușor, înclină capul imperceptibil și, în cele din urmă, traversă camera, îndreptându-se spre ei.

– Am senzația că ne-am mai întâlnit, zise Beck și se lăsă pe vine cu picioarele lui lungi, ținând totuși pocalul și farfuria – o figură dificilă, pe care o execută cu grație neglijentă. Da, am făcut dragoste. Valhalla. Bădăranul ăla de Roger Adrian... Ești actriță. Velva? Velva? Beck ridică din umeri și-i adresă un zâmbet larg, care o făcu să-i bată inima mai tare. Mă tem că memoria mea nu e perfectă.

– Velva Leecock, răspunse ea. Și el e Paul Conrad. Realizator de film.

– Ce interesant! spuse Beck.

Paul se strâmbă și încercă să se topească într-un loc mai retras, binecuvântat fie el! Asta e! își zise Velva. Vorbesc cu cel mai important om din toată petrecerea, pe care *deja* l-am regulat! Trebuie să țin cont de asta!

– Paul și cu mine suntem asociați, declară ea, recunoscând astfel disponibilitatea ei imediată și trecerea la discuții de afaceri, în același timp. O să facem un film împreună. Eu o să joc în el, iar Paul va scrie scenariul, va face regia și montajul.

Paul se ghemui și păru foarte stânjenit. Sărmanul de el, habar n-are să se poarte cu oamenii, gândi Velva. Prin forțe proprii, n-o să ajungă niciodată, nicăieri.

Jango Beck luă o îmbucătură și sorbi din vin.

– Într-adevăr? spuse. Ai jucat într-un film pe care să-l fi văzut și eu?

Velva se crispă stingherită. Și-acum ce să spun? Nu-i pot spune că am cine știe ce palmares, dar nici că fac numai filme porno. Simțea cum Marea Lovitură îi alunecă printre degetele transpirate. Ei bine, Jango Beck e un tip foarte ciudat. Poate reușesc să-l conving.

– Adevărul e că, până acum, n-am apărut decât în filme porno. Futai normal și felații, nimic pervers.

Ochii lui Jango Beck o priviră ca un abis. Zâmbi, și ceva în felul în care-o făcu trimise valuri de ușurare prin ea, desfăcându-i nodurile din măruntaie.

– N-ar trebui să te rușinezi de asta, spuse Beck. Dacă ți-aș povesti cum am început eu, ai afla destule ca să mă bagi în pușcărie pentru cincizeci de ani. În afară de asta, dacă aș căuta o nouă vedetă, primul lucru pe care l-aș face ar fi să mă uit la cât mai mult material porno de-al ei pe care aș putea pune mâna.

– *Adevărat?*

Beck mestecă încă o bucată de ficăței cu șuncă.

– Singurul lucru pe care nu-l poate truca nimeni este carisma sexuală, afirmă el. Fără ea, cea mai frumoasă femeie din lume, cu tot talentul actoricesc și cu cea mai bună pregătire, nu va ajunge niciodată stea de cinema, iar cu ea, o femeie care arată ca dracu' merge la sigur. Uită-te la un material cu o femeie care face dragoste, și poți spune într-o clipă dacă are sau nu carismă.

Paul înghiți restul de Bourbon și privi deliberat în mijlocul încăperii, dincolo de Jango Beck. Velva se trase mai aproape de Beck. Simțea o dorință puternică de a sări pe el, de a-i linge peste tot trupul atrăgător, de a face dragoste chiar aici și acum. Ce bărbat frumos! Înțelege *totul*. E un producător înnăscut. Eu jucând rolul principal, Paul scriind scenariul și regizând, iar Jango Beck producătorul... Având și forța, și banii de a finanța un film mare, numai pocnind din degete!

Își puse ușor mâna pe coapsa lui Beck, îi zâmbi și-și trecu limba peste buze. Beck rânji ca o pisică pe care o mângâi, aproape torcând. Voia să facă iarăși dragoste cu ea, era sigură de asta. Dintr-o dată, totul mergea ca pe roate.

– Ar trebui, într-adevăr, să intri în lumea filmului, Jango. E clar că știi despre ce-i vorba mai bine decât majoritatea ciurucurilor care se dau mari.

Beck se lumină; parcă era un puști căruia i se spune cât de bun a fost la primul lui futai.

– Chiar așa? se bucură Jango. Habar n-ai cât de încântat sunt să te aud spunând asta. În taină, gândeam și eu același lucru. Nu sunt scenarist sau regizor, dar, în mod sigur, mă pricep să descopăr oameni talentați și să-i pun la treabă, să dau idei bune și sfaturile cele mai grozave. Chiar crezi că aș fi un producător bun? Spune-mi adevărul acum, Velva, chiar ai avea încredere să fiu producătorul unui film în care o să joci tu? Chiar dacă n-am deloc palmares?

Velvei nu-i venea să-și creadă urechilor. Era prea frumos, de-a dreptul fantastic. Un tip bogat și puternic ca Jango Beck îi cerea ei să aibă încredere s-o lanseze în lumea starurilor!

– Sigur că m-aș bizui pe tine, Jango! Dacă am avea pe cineva ca Paul să scrie scenariul și să-l regizeze.

Beck luă o înghițitură mare de vin.

– Asta-i minunat! Mă simt exact ca în noaptea în care i-am descoperit pe Velvet Cloud. Simt cum se adună forțele karmice. Știi

ceva, am în cap chiar și o idee pentru un film. Domnule Conrad, ca realizator profesionist, v-aș putea solicita o părere?

Isuse Cristoase, gândi Paul dezgustat, acum vrea să intru și *eu* în jocul lui de rahat. Se așteaptă să-i fiu complice, să-l ajut s-o tortureze pe sărmana Velva cu jocul lui ieftin! Ei bine, jocul se joacă în doi, nenorocitule!

– Firește, domnule Beck! spuse Paul cu superioritate, dându-se mare. Nu mă deranjează să ofer amatorilor câteva mici sfaturi pe gratis.

– Bun, bun, spuse Jango Beck, ațintindu-l cu o privire ce păru brusc foarte cinstită și iradiind o forță extraordinară, de o seriozitate rar întâlnită. După cum știi, mă ocup de afacerile cu înregistrări și dirijez mai multe trupe de vârf, inclusiv trupa Velvet Cloud. Ideea mea de bază este de a realiza un mare festival rock, angajându-i pe cei din Velvet Cloud și din alte grupuri cu contracte la Dark Star sau Eden, pe care apoi să-i filmez. Cum a fost, de pildă, filmul *Woodstock*, un fantastic succes comercial.

– Sau ca *Rulota cu leacuri pentru futai*, care a fost un fantastic rahat, răspunse Paul, simțind o plăcere deosebită să batjocorească ideea de rahat a lui Beck. Woodstock a constituit un eveniment spontan, un moment istoric, care s-a întâmplat să se desfășoare în fața camerelor de filmat. Din cauza asta, se poate spune că și *Gimme Shelter* a fost o mare baftă, deși nu poți greși când filmezi formația Rolling Stones decât dacă ești Godard și crezi atât de mult în tine, încât poți face nouăzeci de minute plictisitoare cu Mick Jagger. Dar după acele două filme, orice prostănac din Hollywood, mort după bani, crede că poate crea artificial aceeași situație și scoate un film ieftin, care să fie o lovitură sigură la box-office. Erau niște rahați cu toții, și cu toții au pierdut banii. Îi zâmbi dulce lui Jango Beck și adăugă: Iertați-mă că v-am lovit atât de dur, domnule Beck, dar dumneavoastră mi-ați cerut-o.

– Nu, nu! Ai perfectă dreptate. Numai un idiot ar face o reclamă deșănțată unui fals film rock gen *Rulota leacurilor pentru futai* sau *Câinii turbați și englezii*. Ai lovit drept la țintă, îmi place cum gândești. Dar ce zici de altă mare lovitură, *Love Story*!

– Nu înțeleg unde vreți să ajungeți...

– Cunoști *Medium Cool* al lui Haskel Wexler?

– Desigur. Un film pe care s-a întâmplat să-l tragă în Chicago atunci când au năvălit răsculații la convenția democratică. Răscoala a făcut filmul.

– Corect! Și Wexler a avut baftă. Dar de ce să ne bazăm numai pe noroc? Să creăm un eveniment istoric, o situație de tipul Woodstock, ca decor, apoi, pe acest fond, să tragem o poveste de dragoste scenarizată, elaborată. O colaborare între determinism și șansă! N-a mai făcut nimeni așa ceva! Imaginați-vă ce-ai fi obținut dacă filmai *Love Story* având ca fundal Woodstockul!

– Asta-i ideea dumneavoastră? se interesă Paul.

– Doar atât am dezvoltat-o. Nu sunt scenarist sau regizor, dar, crede-mă, știu cum să creez evenimente. Vreau să produc un film în mod creator. Să organizez festivalul, să mă ocup de partea muzicală, de finanțare și așa mai departe. Apoi să am pe cineva ca dumneata, care să transforme ideea de bază într-un scenariu și să regizeze povestea de dragoste pe fondul festivalului. Ce crezi?

Chipul lui Beck era iluminat ca al unui proaspăt tătic; părea, într-adevăr, transfigurat. Paul reflectă asupra ideii. În fond, era o idee de rahat, dar ce nu era de rahat la Hollywood? *Dacă* festivalul rock devenea destul de interesant și *dacă* povestea de dragoste nu era o tâmpenie, treaba putea fi un succes de public.

Numai că ar fi fost prea costisitor. La Hollywood, n-ar veni nimeni cu câteva milioane pentru un asemenea film, după atâtea rateuri cu filme rock. Era încă un castel de nisip. Iar Beck nu părea atât de prost încât să nu știe asta...

Isuse, nemernicul a aruncat-o în cârca *mea*! constată deodată Paul. Același joc nebunesc pe care l-a jucat și cu Velva. Și eu am fost o victimă la fel de ușoară ca ea!

– Nu e chiar artă de mare calitate, spuse Paul cu prefăcătorie, dar ar putea aduce destui bani, dacă s-ar găsi cineva suficient de nebun să finanțeze un film ca ăsta în zilele noastre.

Beck izbucni în râs.

– Să finanțeze? Nu-ți face probleme cu finanțarea. Asta o pot face înainte de plecarea ultimului invitat din seara asta. Hmmm... ascultă, Paul, care e palmaresul tău?

– Un milion de metri de filme porno, o duzină de scurt-metraje premiate și un film care nu poate fi difuzat, răspunse Paul fără ezitare.

Se săturase să fie victima acestui farsor răutăcios, sadic.

– Ce mama naibii, suntem cu toții amatori? Cine sunt *eu* să te-ntreb de palmares? Eu mă iau după instinct. Lasă-mă să-ți pun o ultimă întrebare: crezi că poți scrie scenariul și regia unui film ca ăsta? Simți că îl ai în tine?

– Bineînțeles. Sunt un copil-minune. Printre altele, pot să fac și montajul. Când începem?

Beck își termină vinul și se ridică asemenea unui indian de cauciuc, proțăpindu-se pe picioarele lui lungi cât o zi de post.

– O iei puțin înaintea lucrurilor. Oricum, mai pierde-ți timpul pe-aici câteva ceasuri. Bagă băutură în tine, apoi suge ceva drog, orice-ți place. Roata norocului a început să se învârtească.

Le ură noroc cu paharul gol, înghiți o ultimă îmbucătură de rumaki, se întoarse și dispăru prin arcada îndepărtată.

Velva îl îmbrățișă pe Paul mai-mai să-i rupă oasele.

– Of, Paul, e atât de minunat! Suntem pe drumul care duce în vârf!

– Velva, Velva, nu te mai amăgi. Totul e o farsă. Tipul ăsta dă pe gură numai tâmpenii.

Dar, constată că nimic n-o putea scoate pe Velva din ale ei.

– O să vezi! spuse. Jango Beck este exact ce ne trebuie. Sînt eu asta. El e producătorul gras cu havană și milionara bătrână cu negi pe tâte – totul ambalat într-o caroserie sexy.

– Poate, dar tu ai cumpăra o mașină de ocazie de la omul ăsta?

Gluma trecu pe lângă ea. Numai că, gândi Paul, deja o cumpărase. Și, pentru o clipă, la fel am făcut și eu.

Chris Sargent păși printr-o arcadă într-o încăpere luminată în verde și îi examină pe cei din jur. Nici urmă de Jango. Un grup de actori cu înfățișare de homosexuali, câteva gagici superbe, cu toții inofensivi. Un fante negrotei, într-un costum alb-gălbui, arăta ca un proxenet sau traficant de droguri, la un nivel mediu, dar cine știe de care parte? Fii cu ochii pe el, nu-l lăsa să-ți cadă în spate.

Dintre toate locurile în care l-aș fi putut încolți pe Beck, am fost nevoit să-l vânez prin toată petrecerea asta blestemată, cu sute de oameni pe care nu-i cunosc, dintre care oricine m-ar ucide ar fi răsplătit, dacă s-ar prinde Jango. Sau chiar dacă nu s-ar prinde. Nu poate fi Cornelius, căci prea ar bate la ochi. Ar trebui să fie o coincidență, sau ideea murdară despre umor a lui Jango. Oricare de-aici ar putea fi tipul, sau nici unul, numai că aici e un teritoriu de trafic civilizat și nu ar fi indicat să reacționez prea repede, fiindcă nu-mi pot permite să trag în fantome.

Totuși, greutatea Lugerului în tocul de pe umăr îi dădea un sentiment de minimă siguranță. Era încărcat cu gloanțe dum-dum și, în locurile astea strâmte, ar fi făcut bucăți o gorilă, din prima împușcătură. Nu trebuia să se îngrijoreze că avea să fie doborât de un muribund. Dar, dacă îl aștepta vreun profesionist, ar folosi aceeași

armă; primul glonț ar fi de-ajuns. Și dacă *este* cineva aici, o să mă recunoască și o să facă el prima mișcare. Trebuie să fiu atent și rapid, dar nu chiar atât de rapid încât să dobor vreun tip care tocmai vrea să-și scoată țigările din buzunar. Unde gura mă-sii e Jango?

Sargent păși printr-o arcadă în camera stroboscopică. Flashurile alternative de lumină albă strălucitoare și beznă parcă încetineau scurgerea timpului. Totul părea să se petreacă lent, ceea ce făcea ca timpul lui de reacție să devină relativ rapid. Numai că bruștele contraste lumină-întuneric îi traumatizau ochii, determinându-l să vadă imagini remanente în întuneric, care persistau și în ciclul următor, aure fantomatice suprapunându-se una peste alta. Oricum, Jango nu e aici – sunt numai cupluri îmbrățișate. Or fi atât de vicleni încât să-mi fi pus pe urme o *gagică*? Organizația acționa în stilul ei cretin italienesc, dar în multe privințe era împietrită în atitudini convenționale. Ar folosi gagici în organizare sau la cules de informații, dar nu le-ar da prin cap să folosească o femeie ca să ucidă un bărbat.

Dar exact ideea asta i-ar veni lui Jango Beck, dacă ar fi desemnat să mă înfunde.

Sargent scoate dintr-un buzunar cutiuța cu pilule, înghițind încă cinci miligrame de methredină. Orice stimulent contează.

Ieși din camera stroboscopică, intrând apoi într-o încăpere cu lumină portocalie, blândă și pâlpâitoare, ce provenea dintr-un glob situat în vârful unui pilon înalt.

Două canapele joase, cu mese dinaintea lor. O canapea era goală, iar pe cealaltă, un tip în cămașă de catifea roșie și pantaloni de catifea albastră se gagicărea cu două tipe gen starletă. Iarăși, nici urmă de Jango.

– poate fi nasol, oamenii te văd...

– nu știu, să faci dragoste în fața unei camere e o scenă dură, și dacă maică-mea ar...

– dac-aș putea să-mi aleg eu tipul cu care s-o fac, am un prieten care ar...

Am mai fost în încăperea asta de cel puțin două ori, constată Sargent. Isuse, locul ăsta e un labirint, mai rău decât orice pădure tropicală sau junglă, și m-am rătăcit. Dar cel care mă urmărește trebuie să aibă la fel de multe necazuri ca mine, cel care-l caut pe Jango. Totul depinde de noroc.

Observă pe cele două mese boluri de țigări cu marijuana. Ce dracu', aș putea să iau una. Nervii îmi sunt mai întinși ca o coardă de pian, dar nu vreau să reacționez *prea* repede.

Sargent se așeză, aprinse o țigară și gustă fumul: răcoros și dulce. Acapulco Gold, probabil din ultimul transport. Ce încurcătură se produsese!

Cei din Poliția Federală atacase camioanele la jumătatea drumului spre coastă, și contrabandiștii fuseseră nevoiți să omoare aproape doisprezece dintre ei, înainte ca prostovanii să-și dea seama că se aflau sub tirul mortierelor de pe ambele părți ale drumului și să se retragă. După aceea au trimis un blestemat de elicopter care a reușit să distrugă un camion, înainte ca Sargent însuși să-l doboare cu Bazooka. Ceea ce a însemnat că celelalte patru camioane au fost supraîncărcate, deci s-au supraîncălzit.

În cele din urmă, am reușit să ajungem la ascunzătoarea de la sud de El Dorado și să ducem „iarba" pe navă; apoi, când m-am dus să ridic cocaina, nemernicul ăla de ucigaș mă aștepta, și dacă n-ar fi fost atât de cretin încât să-i lucească arma în razele soarelui, probabil că mi-ar fi luat gâtul. După aceea, vasul a fost urmărit de o canonieră mexicană care nu ne-a dat mare bătaie de cap, pentru că aveam de două ori viteza ei și rachete antitanc teleghidate, din Vietnam, dacă treaba s-ar fi nasolit. Dar asta însemna că toată poliția de coastă o să ne pândească luni de zile. Și s-ar fi putut să mai însemne că cineva le ciripea informații mexicanilor.

Totuși, nu prea se leagă, gândi Sargent. Jango n-ar fi câștigat nimic dacă le-ar fi ciripit mexicanilor despre propriul lui transport, și n-ar avea nici un sens să mă curețe. Iar conform celor spuse de Jango, avem o înțelegere fermă cu organizația: noi facem „iarba", ei se ocupă de trafic, și aruncăm cocaina pe piață. Atunci de ce să vrea *el* să mă curețe?

Sargent fumă jumătate din țigara enormă, apoi o stinse; nu-i folosea la nimic să fie drogat. Se ridică și verifică încăperea următoare: canapele și scaune de piele în stil danez, un fals șemineu electric, doi homosexuali în plin proces de agățat, un chelios cu ceva de băut în mână, total absent, o femeie la vreo patruzeci de ani încercând să-și treacă timpul cu un puști care părea burdușit cu LSD sau alt drog psihedelic. Nici urmă de Jango.

Poate că Jango m-a mințit tot timpul, gândi Sargent. Poate că *n-avem* nici un fel de înțelegere cu organizația și jocul lui este să-i înfrunte. Dar, în cazul ăsta, de ce să nu-mi fi spus și mie? Doamne, dacă se ajunge la o înțelegere între organizație și Green Mountain Boys, atunci italienii ăia n-au timp nici să-și spună rugăciunea. Noi suntem luptători cu experiența junglei, iar ei sunt în majoritate mardeiași de două parale, țărănoi cu picioarele strâmbe. Noi avem cele

două nave de mare viteză, mortiere, Bazooka, mitraliere M-60, puști cu lunetă, mai multe puști automate M-16 decât ne trebuie, chiar și patru puști Stoner. Jango a pus la punct operațiunea asta ca o mică armată de gherilă. Numai veterani ai războiului din Vietnam, cu pregătire de comando, sau Berete Verzi. O sută de oameni, jumătate din cei care ne-ar fi necesari pentru operațiunile noastre. Suficientă tehnică de luptă din Vietnam pentru a cuceri oricare dintre republicile Americii Centrale.

„Pentru a rezista Federalilor și armatei mexicane", spusese Jango. Dar, dacă era numai o acoperire? Dacă adevăratul joc era de a lupta cu organizația pentru *toate* activitățile?

La dracu', nici asta nu se leagă! De ce-ar fi așteptat atât organizația ca să mă lovească? De ce Jango să nu-mi fi spus direct ce avea de gând să facă atunci când a pus la cale să-i împușcăm?

Doar dacă nu cumva ceva se-mpute pe-aici, și organizația e pe urmele lui Jango. Iar scârba asta împuțită ne aruncă pe mine și întreaga operațiune mexicană în gura lupului, ca să iasă el basma curată...

Mda, ăsta-i singurul lucru care are sens.

Sargent simți greutatea Lugerului pregătit, lipit de trup. O hotărâre calmă, ca de robot, puse stăpânire pe el; în sfârșit avea un plan strategic de acțiune.

N-o să-mi pierd timpul așteptând să vină careva să mă facă sită. Mai devreme sau mai târziu, tot o să-l găsesc pe Jango în petrecerea asta blestemată, și atunci, ori o să-mi dea satisfacție, ori o să primească un dum-dum între ochi, indiferent de consecințe! Jango nu e fanatic; dacă el crede că o să-l omor pe loc și îmi asum riscul, o să vorbească.

Câți dintre cei de-aici o să se bage? Aș putea să-i zbor creierii lui Beck, să mai trag câteva focuri în mulțime ca să produc panică, și am toate șansele să ies din casă și să mă pitesc între arbuști. Și, o dată ajuns în pădure, n-o să mă poată găsi nici cu elicopterul.

Sargent simți cum încordarea nervoasă se transformă în energie utilă, concentrată, iar frica în supervigilență. Se afla în elementul lui. Avea un obiectiv, avea arma potrivită pentru așa ceva, și o cale de evadare, dacă era nevoie.

Iar Jango știe că-l pot ucide și, în plus, mai știe că și eu știu asta. Pentru că el m-a ales să conduc operațiunea. Știe ce *pot* face și ceea ce *voi* face. Și mai știe că, dacă mă trage în piept, înseamnă același lucru.

Mișcându-se ușor pe tălpile picioarelor, cu ochii descriind un arc de 120 de grade la fiecare trei secunde, Sargent își continuă căutarea.

IX

Deplasându-se de-a lungul coridorului cu panouri de sequoia, la cinci pași în spatele lui Billy Lee, John Horst se trezi îndreptându-și privirea spre fesele lui Bill, ce pulsau sub pantalonii de doc albi, mulați, atât de imaculați, de impecabil călcați, atât de ironic de puri. Carne netedă, încordată, lipită de materialul nou și curat.

Atâta doar că Billy Lee nu mai era copilul-vedetă, cu membre firave, un puști de cincisprezece ani care juca roluri de puști de doisprezece ani. Mergea pe douăzeci și șase, și ceea ce, la cincisprezece ani, fusese o nuanță erotică de moliciune copilărească, ce invita la trezirea unei sexualități polimorfice, atât la adolescenți de ambele sexe cât și în cazul unor bătrâni obișnuiți, devenise, la tânărul servitor de douăzeci și șase de ani, homosexualitate în stare germinală, nedefinită.

Billy nu mai era de mult în stare să le inspire atâtări secrete aberante bărbaților îndeobște heterosexuali. În cel mai bun caz – cu părul lui negru, ondulat, cu trupul zvelt, cu talia subțire și cu figura de puști bosumflat – putea reuși ca prostituată masculină sau ca un gigolo platonic pentru genul de babetă hidoasă, care, cu bani mai puțini, ar fi trebuit să se mulțumească numai cu îngrijirea pudelilor.

În loc de asta, era țuțărul lui Jango Beck.

Ajunseră la capătul coridorului. Billy apăsă pe buton și ușa liftului se deschise prin glisare. Se dădu la o parte și, cu o ușoară înclinare, îl invită pe Horst să intre. Ochii săi mari și negri, lipsiți de expresie, erau adumbriți de gene enorme și sprâncene încruntate, iar gura lui de heruvim, cu buze groase, era încremenită într-o grimasă de cruzime rafinată, ca un zâmbet decadent, de Borgia.

– După dumneavoastră, domnule Horst!

Horst păși în lift pe lângă Billy, simțind tensiunea cărnii acestuia, o senzație de pielea găinii pe ceafă; nu redeșteptarea poftei perverse, ci fantoma dezgustătoare a acelei amintiri a poftei transformate în dezgust față de sine. Billy intră după el, cu spatele. Îl înghesuia oare în mod subtil, vârându-se în spațiul trupului său mai mult decât era normal? Era oare un gest deliberat? Billy apăsă pe buton. Ușa se închise, glisând, și liftul pluti ușor în sus. Horst simți brusc o groază irațională, sechestrat în această mică firidă – cu pereții în catifea neagră și mochetă groasă roșie, cu izul stilului decadent de viață al lui Jango Beck –, alături de acest homosexual stricat, într-un memento abject și chiar periculos al unei nebunii de câteva minute.

Fusese genul de episod care i se putea întâmpla oricărui bărbat normal, și, după aceea, Horst avusese mari bătăi de cap să se convingă de asta. Mulțumită lui Mildred și copiilor, îl consultaseră discret trei psihiatri – fără a da nume, desigur.

Pe atunci, Mildred era gravidă în șase luni, dintr-o imprudență, iar Billy îl făcea pe Tom Hacker să se urce pe pereți. Tom era un regizor foarte competent, numai că pur și simplu nu știa să conducă un puști de cincisprezece ani care juca... mă rog, ca o pizdă. Așa încât, acesta căutase să-i paseze problema lui Dick Birnbaum care, pe-atunci, producea filmul *O raită prin junglă* pentru Eden. Dick nu era tipul care să înghită mofturile unui puști de cincisprezece ani, mai ales că avea un fiu de vârsta lui. În consecință, încercase să-l terorizeze pe Billy Lee ca un tată furios, ceea ce a declanșat, cum era de prevăzut, o scenă de țipete, spargerea unei scrumiere și refuzul ferm de a mai lucra cu Birnbaum, refuz care amenința încheierea filmului la jumătate.

Ca urmare, John Horst, băiatul-minune, președinte la Eden Pictures, se trezi în bizara postură de a fi silit să tămâieze o vedetă-copil bosumflată. Se investise deja o jumătate de milion în *O raită prin junglă*, așa încât nu-l putea abandona pe puști, cum și-ar fi dorit.

Birnbaum însuși l-a adus pe Billy în biroul lui Horst. Puștiul purta costumul din filmul *O raită prin junglă* – un tricou alb, mulat, și jeanși strâmți, care subliniau tăietura dintre fese, bine calculați pentru a trezi sentimente obscure de identificare sexuală, bazate pe narcisism accentuat, și nu numai pe emanații ale vârstei. Avea ochii imenși, de căprioară, încadrați de gene negre, stufoase, care stârneau invidia oricărei starlete, părul negru ondulat, în mod savant zburlit de cel mai bun frizer din oraș, și pielea delicată, de culoarea și consistența fildeșului. Iar gura sa posacă și nervoasă arăta de parcă tocmai mușcase dintr-o balegă.

– Iată-l pe Dennis Beleaua, John, și, în ceea ce-l privește, ești mai mult decât bine venit, spuse Birnbaum, închizând ușa după el.

Billy Lee se îndreptă spre imensul birou din lemn de tec al lui Horst. Bucata asta informă de mobilă era destinată să-l facă pe cel care ședea în spatele ei să pară că șade pe un tron, iar pe cei din față să se simtă de mărimea unei alune. În loc să ia loc pe unul dintre fotoliile din care figura unui tip înalt de-abia s-ar fi zărit peste birou, Billy țopăi și se așeză chiar pe marginea biroului, de unde, dintr-o poziție dominantă, privea în jos spre Horst, de la o distanță de aproape șaizeci de centimetri.

– Toți cei de-aici mă tratează ca pe un obiect, domnule Horst! Stai acolo, Billy, zâmbește spre aparat, Billy, ține lancea așa, Billy, asta e, Billy, fii băiat bun, Billy, încă o dublă, Billy, și-o să-ți dau o acadea. În noiembrie împlinesc șaisprezece ani. M-am săturat să fiu tratat ca un puști.

– Nu cred că ești un puști, Billy, zise Horst. Cred că ești un tânăr actor care face o treabă bună jucând rolul unor puști de doisprezece ani.

Asta e doar în parte adevărat, gândi Horst.

– Bine, în cazul ăsta, cred că m-am săturat să interpretez rolul unor puști de doisprezece ani, pentru că toată lumea se poartă cu mine de parcă m-aș identifica chiar cu acei puști. De ce nu pot să joc roluri de vârsta mea?

Horst oftă. Îl înțelegea pe băiat. Nimic nu e mai umilitor pentru un adolescent decât să fie considerat mai tânăr. Dar când Billy Lee nu o să mai fie în stare să joace rolul unor puști, o să fie debarcat. N-avea nimic din ceea ce se numește talent actoricesc; totul era un truc al aparatului, luminii și scenariului. Îl puneau să treacă printre decoruri, iar el apărea ca un băiețel de doisprezece ani care trăia scenele respective. Asta era măsura talentului lui. În fond, era doar un *obiect*.

– Pentru că așa pari tu pe peliculă, Bill, spuse Horst. Există o mulțime de actori mai în vârstă care ar da orice să pară pe peliculă cu câțiva ani mai tineri. Zece ani de-acum înainte, te poți considera norocos.

– Dar *eu nu am* doisprezece ani!

Billy se aplecă și mai mult și-l privi cu ochi de cățeluș lovit. Horst observă că în spatele acestor istericale se ascundea o nefericire reală, ceva foarte adânc.

– Ce te nemulțumește, de fapt, Billy? întrebă el. Poate îți pot fi de folos.

Încrâncenarea băiatului dispăru. Coborî privirea spre suprafața lucitoare a biroului.

– Nimeni nu mă poate ajuta, răspunse el, moale.

– De ce nu-ncerci? Ce-ai de pierdut?

Billy ridică privirea direct spre Horst, cu ochii aceia imenși, limpezi, de alcov, plini de lacrimi. Ceva din ochii acestuia stârni în Horst un freamăt ultrasensibil. Își aminti de cea de-a treia sau cea de-a patra fată din viața lui, singura la care ținuse cu adevărat. Așa erau ochii ei după prima și singura dată când făcuseră dragoste. Erau, în același timp, ochii unui băiat pe care-l cunoscuse în tabără, când avea unsprezece ani; Teddy jucase ca pivot doi în echipa taberei.

iar el ca extremă. Apropierea continuase și dincolo de teren. Suprapunerea amintirilor rechemate de ațintirea ochilor lui Billy Lee era destul de supărătoare; faptul că în ultimele două luni făcuse rar dragoste cu Mildred îl umpluse de o energie sexuală frustrată, care putea fi declanșată de un mâner potrivit.

– Problema mea este... este... este sexul, domnule Horst. Mă gândesc la asta tot timpul.

Cuvintele îl făcură pe Horst să constate că are o erecție. În ultimele zile avusese o mulțime de erecții, pentru că, de multă vreme, nu dusese nici una la bun sfârșit. Nu ar fi fost înțelept din punct de vedere medical să facă dragoste cu Mildred, chiar dacă trupul ei diform era în stare s-o facă. La poziția lui, n-ar fi fost o problemă să se culce cu oricâte femei frumoase și-ar fi dorit, dar Horst considera aspectul moral insurmontabil. O iubea pe Mildred, care avea o sarcină dificilă, și, dacă ea trebuia să stea fără să facă dragoste, trebuia să se conformeze și el. Aveau o căsnicie fericită; nu-i fusese niciodată necredincios. Totodată, un director executiv care începe să reguleze starlete în dreapta și-n stânga riscă să devină o caricatură. Deși îl bătea gândul ăsta de zece sau cincisprezece ori pe zi.

– Nu facem toți la fel? spuse Horst nepăsător, fără să vadă deocamdată în Billy un puști de doisprezece ani pe ecran, nici unul de cincisprezece ani în realitate, și neștiind de fapt cum îl vedea.

– Numai că eu sunt virgin, domnule Horst. Am aproape șaisprezece ani și sunt virgin. Asta mă scoate din minți. Mi-aș dori atât de mult...

Pofta care sclipi în ochii aceia blânzi, negri, agonia frustrării din buzele groase cuprinse măruntaiele lui Horst cu o imagine în oglindă a propriei sale lascivități. Dar la puștiul ăsta era și mai rău. Trupul lui se afla în culmea sexuală și *n-avusese* niciodată o fată. Nu-i de mirare că era greu de stăpânit, că exploda la fiecare cinci minute – sărmanul nenorocit era înnebunit să fută pentru prima oară!

– Care-i problema ta, Billy? spuse Horst. Un puști atât de arătos ca tine, care pe deasupra mai e și stea de cinema, ar trebui să găsească pe cineva numai cu un cuvânt.

– Dar nu pricepeți că *toată lumea crede că am doisprezece ani*? Nu-i nimeni atât de tânăr încât să vrea să se culce cu un puști de doisprezece ani!

Creierul lui Horst începu să se învârtejească. Iată-l aici, vorbind cu un puști de cincisprezece ani despre problemele lui de futai pentru că toată lumea crede că are doisprezece, și, în același timp, simțindu-se la fel de excitat ca Billy. Avu o cumplită presimțire a ceea ce urma să facă. Îl va cupla pe puștiul de cincisprezece ani cu o starletă de

douăzeci... sau, și mai bine, cu Magda ori Simone, ori vreo altă actriță de patruzeci de ani, care-l pot binecuvânta pentru tot restul zilelor, fiindcă le-a adus o prospătură de șaisprezece ani, și încă un tip atât de arătos ca Billy Lee. O s-o facă, *dar pentru el* nu-și va lua nici o gagică, deoarece a sălta actrițe pentru un puști de șaisprezece ani e moral, dar a-ți înșela soția, nu. Așa simt din tot sufletul, constată el, dar pare într-adevăr straniu.

– Uite ce e, Billy, în jurul tău sunt o mulțime de femei mai în vârstă, care ar fi fericite să se ocupe de problema ta, chiar mai mult decât te-ai bucura tu, spuse Horst. Știu că-ți vine greu să te întâlnești cu asemenea femei, dar ar fi o posibilitate să faci cunoștință cu...

– *Femei în vârstă!* Aaaah! Oooh!... Fața lui Billy se strâmbă de dezgust, ca aceea a unei fete care descoperă un melc sub o stâncă umedă. N-aș putea suporta să mă culc cu o femeie în vârstă!

Horst izbucni în râs.

– Persoana la care mă gândesc eu nu e chiar atât de bătrână încât să-ți fie bunică, zise el. De fapt, majoritatea bărbaților din lume ar fi încântați să...

– Nu înțelegeți, domnule Horst! Nu-mi doresc deloc o femeie.

Când rosti asta, Billy se aplecă, astfel încât ochii lui imenși, arzători, se aflau la numai câțiva centimetri de Horst; prin țesătura bleu a jeanșilor strâmți, Horst zări umflătura bruscă dintre picioare. Horst simți un val perfid în măruntaie, urmat de dezgust, un alt spasm de poftă, apoi spaimă. Camera parcă se rotea în jurul focarului acelor ochi căprui rugători. O venă începu să pulseze în tâmpla lui Horst.

– Scenele alea de la piscină, se bâlbâi băiatul. Mă scot din minți. Am... am mereu senzațiile acelea... Nu... nu pot nici măcar să mă uit la un vestiar... toate trupurile alea goale... nu... nu mă pot abține să mă excit.

Isuse, ce se-ntâmplă aici? Ce se-ntâmplă cu mine? Mintea lui Horst se strădui să se agațe de ceva însă nu izbuti, ci se trezi alunecând, atârnând pe marginea unui abis care se eroda rapid. Copilul meu vedetă se dovedește a fi homosexual. Și e isterizat de poftă.

– Chiar și acum sunt excitat, domnule Horst, spuse moale Billy, cu buzele tremurând, cu ochii aceia arzători și umezi, ochii amantului de demult al lui Horst, ochii celui mai bun prieten de unsprezece ani. Numai când vorbesc despre asta... numai când mă gândesc la asta...

Valuri de greață trecură prin Horst, alimentate de valurile de poftă incitantă ce se spărgeau de țărmurile psihicului său, amestecându-se. Era atât de lasciv, ochii aceia erau atât de frumoși, îmi amintesc cum erau ochii aceia, Doamne, Doamne, ce se-ntâmplă cu mine?

– Billy, aceste senzații pe care le ai sunt normale la un băiat tânăr. Le avem cu toții, eu...

(Plonjoane în pielea goală cu Teddy, cu trupurile strălucind prin apa fluviului în soare, luptându-se apoi în iarbă.)

– ... le-am avut din când în când, copil fiind...

– Chiar le-ați avut, domnule Horst?

Băiatul își atinse absent V-ul jeanșilor când își răsuci trupul într-o curbă sinuoasă pe birou, având privirea încărcată de dorință.

Puștiul ăsta încearcă să mă seducă, constată Horst. Sunt pe punctul de a fi sedus de o vedetă-copil, un virgin de șaisprezece ani. Măruntaiele îi pulsară, capul i se învârteji, și un gol grețos îi ciuguli intestinele. Ce se petrece cu mine?

– Sunt doar senzații vagi, nu-i așa, Billy? Un fel de dorințe sexuale amorfe. Tu, de fapt, nu ești homosexual, treci numai printr-o confuzie sexuală normală la un adolescent. De îndată ce vei face dragoste de câteva ori... Probabil nici măcar nu știi cum să exprimi aceste... dorințe... nici măcar nu știi exact ce crezi că vrei...

– O, nu, domnule Horst, șopti Billy. Știu exact ce vreau. Știu exact ce vreau să faceți dumneavoastră!

Băiatul se ridică și se jucă ușor cu catarama centurii, privindu-l țintă pe Horst. Horst constată că nu se poate mișca, nu poate rosti un cuvânt. Gânduri contradictorii îi năpădiseră mintea: spaime, întrebări, culpe și dorințe. Era paralizat ca un iepure în fața unei cobre care se balansează.

Probabil că Billy îi citi în ochi. Lent, fără să-și ia privirea de la Horst, își desfăcu catarama, apoi butonul de aramă al prohabului. Scoase capătul tricoului din centura jeanșilor și-l lăsă să atârne. O spaimă mortală, cumplită, îl cuprinse pe Horst. Ce vrea băiatul ăsta? Nu se gândea decât la patru lucruri posibile pe care le-ar putea face doi bărbați între ei – de fapt, numai la două, plus chestiunea cine cui îi face... La ce mă gândesc? De ce mi-e frică de ceea ce vrea el? Doar n-o să... N-aș putea să...

Băiatul își scoase tricoul. Avea pieptul bronzat, neted, ușor curbat și ciudat de lipsit de păr, ca al unei femei. Ca al unei fetițe. Ca al unei fetițe de treisprezece ani, pe care o prinsese înotând goală în lac, când el avea paisprezece ani. Aceleași sfârcuri mici, cafenii, erecte, pe carnea netedă, ușor bombată. Îl lăsase să-și plimbe mâinile pe tot pieptul și în jos, între fesele ei mătăsoase. Asta fusese tot. Tânjise s-o trântească pe malul râului și să se satisfacă în carnea ei dureros de tandră, dar nu îndrăznise. Nu îndrăznise. Nu îndrăznise.

– Vreau să mă dezbrac de tot, spuse Billy, întinzând mâna spre fermoarul jeanșilor. Și vreau să stau pe burtă, pe birou, și... și... nu pot să vă spun, trebuie să vă arăt.

Se opri ca o statuie, cu capătul de aramă al fermoarului între două degete delicate, roz. Câtă forță simți Horst în acest gest împietrit! Câtă groază, câtă spaimă de cumplitul moment care se apropia cu fatalitatea unei lame de ghilotină căzând prin aer.

– E-n regulă, dacă vă arăt, domnule Horst? spuse Billy, și momentul acela cumplit își făcea simțită prezența.

Acum trebuia să spună *nu*, în caz contrar însemnând că acceptă. Știa ce vrea Billy. Șalele îl dureau de dorință. Sufletul i se umplu de o vină dureroasă și de scârbă față de sine. Era paralizat, incapabil să reacționeze, să ia o decizie conștientă. Dar, dacă nu se hotăra acum, altcineva urma să decidă în numele lui.

John Horst rămase în spatele biroului și nu spuse nimic.

Billy Lee zâmbi triumfător și-și desfăcu fermoarul. Sunetul parcă se reverberă în încăpere ca un gong enorm. Băiatul își scoase jeanșii, apoi chiloții. Avea trupul neted, moale, și fără păr, cu excepția unor smocuri la subsuori și a părului pubian ca al unei femei.

Buza de jos îi tremura; se aplecă pe birou și-și deschise larg brațele, cu fața lipită de mobilă.

– Fă-mi ca și cum ai face-o cu o femeie! strigă el răgușit, contorsionându-se și săltând pe birou.

Horst se încurcă în haine, și o ceață roșie îl învălui. Billy, amantul lui și Teddy deveniră, într-un fel, același morman de carne moale. Se afundă în lumea senzațiilor total animalice – unica eliberare a minții față de contemplarea a ceea ce făcea. Ca o consecință, era cel mai pur act sexual biologic pe care-l încercase vreodată. Acesta, combinat cu îndelungata frustrare, îl duse spre un orgasm care-l lăsă aproape în stare de inconștiență.

Doctorul Richter îi explicase totul după aceea – îi explicase de ce simțise atât de intens contactul cu Billy, lucru care nu se mai întâmplase înainte. O reacție normală în împrejurări anormale, el nefiind genul de homosexual. A avut senzația unei ușoare vinovății, pentru că o înșelase pe Mildred, dar povestea a fost doar o reacție rațională mai mult decât trecătoare, și nu un transfer afectiv normal.

După aceea, Billy îi mulțumise sincer și profund, fără să folosească vreodată incidentul împotriva lui, nici măcar atunci când cariera lui cinematografică se evaporase, câțiva ani mai târziu. Pierduse urma lui Billy, pierduse urma amintirii acelui moment...

Până acum trei ani, când Billy reapăruse ca ţuţăr al lui Jango Beck. Atât şi nimic mai mult: Billy era asistentul lui Beck. Nu-şi vorbiseră niciodată. Nu se mai întâlniseră decât foarte rapid în rarele ocazii de afaceri. Beck nu vorbea nicicând de Billy în prezenţa lui Horst; de parcă îi dădea tot atâta atenţie cât unei mobile. Jango Beck nu făcea altceva decât să-l ţină pe Billy Lee în preajmă. Dar, deşi conştient că propriile lui senzaţii proiectate asupra situaţiei erau cele care creau efectul, Horst nu-şi putea înăbuşi sentimentul unei ameninţări ce emana din prezenţa lui Billy în apropierea lui Beck. Chiar dacă Beck avea sau nu vreo bănuială despre ceea ce se petrecuse între ei, Billy Lee se adăuga atmosferei ameninţătoare în care era învăluit Jango Beck. Într-un fel, faptul că nu ştia dacă Beck aflase sau nu, înrăutăţea lucrurile.

Liftul se opri şi uşa se deschise. Veşmântul alb al lui Billy Lee îl conduse în biroul lui Jango Beck, care stătea în spatele unui imens birou circular din piatră. Biroul era un vechi altar aztec, de sacrificiu. În centrul pietrei cenuşii, decolorate, se afla o adâncitură de mărimea unui pepene, destinată primirii ofrandelor de inimi umane. Din acest receptacul, un şanţ ducea spre cea mai apropiată margine a biroului: un canal pentru scurgerea sângelui. În imediata apropiere a lui Beck, o porţiune semicirculară a altarului fusese şlefuită şi placată cu lemn de trandafir, pentru a forma o suprafaţă de birou clasic. Două telefoane, o mapă de birou, un radio, o lampă, un ceas şi mai multe stilouri răspândite pe această porţiune dădeau o nuanţă de nebunie obişnuitului.

Încăperea din turnul circular era tapetată cu lemn de trandafir, plafonul decorat cu catifea bleu-royal, iar podeaua acoperită cu un imens covor în stil aztec abstracţionist – totul în unghiuri, figuri de monştri groteşti şi pete în culorile de bază, în nuanţe deschise. O lumină albă, blândă, provenea din armături fixate pe cornişe, iar un singur reflector cu lumină trandafirie, plasat în mijlocul tavanului, scotea în evidenţă silueta sinuoasă a lui Beck. Acesta şedea în spatele altarului, fumând o havană cafenie, subţire.

– Ia loc, John, spuse Beck, gesticulând cu mâna în care ţinea havana. Mulţumesc, Billy.

Billy Lee îi zâmbi scurt lui Horst, înainte de-a se face nevăzut în lift. Horst se lăsă să cadă într-un scaun de sfoară, simţindu-se obosit şi greoi, deja dezavantajat psihologic.

– Bănuiesc că ştiţi despre ce vreau să vorbesc, zise Beck.

– Cred că despre încercarea lui Taub de a vinde studioul. Nu avem nici o altă afacere în comun! Slavă Domnului!

Beck încuviință, părul afro clătinându-i-se și săltând ca o coamă de leu care se rostogolește.

– Mike Taub a avut o mică discuție cu mine în noaptea asta. Vrea să-l ajut să-ți forțeze mâna sau să forțez realizarea târgului cu orice preț.

Jango Beck pufăi gânditor din havană, suflă fumul și examină vârful incandescent al acesteia. Mă ține pe ghimpi, gândi Horst. Bine, să mă țină. E posibil ca nemernicul ăsta să aibă destulă putere ca să-mi distrugă poziția din colegiul director. Numai Dumnezeu știe câte acțiuni EPI deține, dacă nu le cauți prin toate firmele lui.

– Mike are o mică schemă abilă și elegantă, spuse Beck, într-un târziu. Figura e să atragă studioul Eden în capcana de a da un imens rateu final, o bombă de patru milioane de dolari, care-ți va distruge credibilitatea și-i va face pe acționari să înțeleagă că realizarea unui film e întotdeauna un rahat financiar.

Horst simți cum i se diminuează încordarea.

– Taub nu e atât de deștept, iar eu nu sunt atât de tâmpit.

Beck izbucni în râs.

– Ai perfectă dreptate. Mike e un căcănar. Habar n-are cum s-o descurce, astfel că mi-a cerut *mie* să mă gândesc la ceva. Și cum eu nu spun niciodată nu, m-am hotărât să-i fac acest serviciu.

– Pregătești terenul pentru ceva. Continuă!

Jango Beck înclină din cap și se aplecă, rezemându-se pe coate. În lumina roșiatică, ochii îi sclipeau de parcă ar fi fost două bucățele de obsidian. Horst simți același gol îngrozitor în mațe, aceeași tulburare a sufletului ca în ziua aceea de demult, când Billy Lee își atinsese fermoarul.

– M-am gândit la un măreț proiect de film, spuse Beck. Inițiem un festival rock de patru zile, ceva cu adevărat grandios, un fel de Târg Universal Woodstock. Toate grupurile care participă au contracte cu Eden sau cu Dark Star. Apoi găsim pe cineva care să tragă un fel de *Love Story* pe acest fundal, în loc să facem obișnuitul film de reclamă exagerată.

– Ei bine, asta *este* cea mai proastă idee a anului, declară Horst, fără să-i vină să creadă.

Beck avea mai multă minte. Genul ăsta de festival ar putea costa numai el un milion – capitalul investit ar fi enorm. Și, la capătul celălalt, ce rahat ar ieși?

Beck se lăsă pe spate, zâmbind diabolic.

– Exact asta va gândi Mike când o să-i prezint ideea și o să-i spun că ți-am și vândut-o, zise. Eden aruncă trei milioane ca să facă un rahat, iar tu ești dat afară cu șuturi în cur!

– Ultima idee n-am prins-o. De ce mi-aș tăia singur craca?

Jango Beck suflă un nor de fum, examinându-l cum se rotește în conul de lumină trandafirie care-l înconjura.

– Pentru că *Mike* va fi cel care-și va tăia craca, zise el. Și dacă filmul iese bine? Și dacă *Eden Records* iese rău la socoteală? Atunci, afacerea lui Mike e moartă, studioul e în siguranță și prietenul tău sincer îl scoate pe Taub din președinția de la Eden Records. De departe, cea mai elegantă soluție pe care par s-o indice condițiile date.

Horst rațională rapid. Chiar acum, am o oarecare majoritate în colegiu, oameni care-mi sunt loiali, dar, dacă Taub și Beck se dau de partea acționarilor, nici nu vreau să mă gândesc ce se poate întâmpla, mai ales că anul ăsta studioul e din nou în pierdere cu două milioane! Pe cine vreau să păcălesc? Mă lupt cu acțiunea unei corporații. Încă un an sau doi în pierdere, și Eden Pictures e terminată. Doar dacă nu reușesc să-l prind pe Taub cu ocaua mică. Așa că, îmi place sau nu, trebuie măcar să fiu politicos cu Jango Beck.

– E-n regulă, spuse. Aș vrea să aud propunerea ta, măcar.

– Las-o mai domol! zise Beck. Cheltuiala cea mai mare o reprezintă festivalul. Filmarea poveștii de dragoste efective nu implică mai mult de două roluri principale, câteva mai mici și câteva decoruri interioare. Un bun regizor de film cu buget mic ar putea s-o scoată la capăt cu mai puțin de un sfert de milion. Am și găsit unul dintre acei puști strălucitori, cu multe premii, care poate scrie scenariul, regiza, monta, și-și poate lua singur cafeaua. I-am văzut materialul, și pușiul e genial în transformarea unui nimic într-un produs de calitate. Neavând însă palmares real, pot să-l conving pe Taub că am făcut rost de fraierul care ne trebuie. Ce știe, de fapt, Mike despre film-business? Te-ai prins, nu? Îl avem pe acest strălucitor puști Conrad, care poate scoate filmul la un sfert de milion, și-l poate face și bine!

– Și cum rămâne cu cheltuielile pentru festivalul rock?

– Aici o să-l înfundăm pe Taub, spuse Beck. Pentru că, în cele din urmă, vom trece cheltuielile festivalului în contul corporației Eden Records. Eden Pictures iese la public cu un film care, în acte, costă un sfert de milion, dar are un deviz de producție de trei milioane de dolari. Iar Mike va trebui să-și deschidă portofelul ca să acopere diferența.

Horst se trezi ascultându-l pe Beck și visând cu ochii deschiși, cu speranță crescândă. Dacă o asemenea treabă poate fi pusă în

practică, câștigurile corporației ar reveni la normal, Taub ar fi un om terminat, iar studioul s-ar alege cu un chilipir neașteptat.

– Cum? spuse Horst.

Beck îl privi cu viclenie, fluturând mâna ca un mare cartofor.

– Iuteală de mână și nebăgare de seamă, spuse. Eu sunt producătorul filmului. Ca producător, eu supraveghez, desigur, drepturile de înregistrare, iar cu toate trupele de la Eden și Dark Star care vor cânta în festival, drepturile vor fi foarte mari. Vând drepturile de înregistrare la Dark Star, adică mie însumi, pentru un dolar, apoi mă răzgândesc și le revând la Eden Records pentru *mucho dinero*[1], dar tot la un preț convenabil. În timp ce se desfășoară această acțiune, accept cheltuielile festivalului ca președinte la Dark Star și ca producător, iar când îi revând drepturile de înregistrare lui Taub, am contractele scrise, astfel încât cheltuielile festivalului să fie și ele incluse. Taub n-o să știe niciodată ce cumpără o dată cu drepturile de înregistrare, până când Eden Records nu primește nota.

– Cum crezi c-o să reușești așa ceva cu Taub?

– Cheia tranzacției este contractul pe care producătorul filmului îl semnează cu președintele de la Dark Star Records – adică un contract în care eu reprezint ambii parteneri!

Dumnezeule, gândi Horst, s-ar putea într-adevăr să iasă! Dacă totul merge din rău în mai rău, și filmul va fi un dezastru, în registrele studioului ar costa doar un sfert de milion. L-am putea prezenta drept un film pentru TV și am putea scoate un profit. Unicul adăpost pentru un eventual dezastru e în mâna lui Beck.

– Și dacă Taub se prinde de șmecheria contractului între Dark Star și Eden Records? întrebă. Atunci vă treziți în brațe cu costurile festivalului, ca și Dark Star...

– E minunat să vezi cum se preocupă cineva de fericirea mea, John, zise Beck. Dar e într-adevăr foarte simplu. Eu nu semnez contractul despre care ți-am vorbit pentru drepturile de înregistrare până când Taub n-a semnat deja contractul de revânzare.

– Nu ține, replică Horst. În felul ăsta, dacă Taub refuză să semneze, Dark Star poate pur și simplu să refuze cheltuielile pentru festival, și atunci mi le puneți mie în cârcă.

– O problemă interesantă, constată Beck. Unul dintre noi trebuie să aibă încredere în celălalt. În afară de cazul în care mă unesc cu o companie de producție independentă și-mi păstrez jumătate din

[1] Mai mulți bani (lb. spaniolă, în original) (n. tr.).

încasările filmului. Și dacă nu iese treaba, pot pur și simplu să falimentez corporația.

– Las-o baltă, spuse Horst. Câștigul tău n-ar fi mai mare de treizeci procente din câștigul net. Iar acest film trebuie să fie clar o producție Eden. Altfel, care-i poanta?

– Bine, atunci de ce să nu fac contractul cu tine ca producător al filmului, alături de toate celelalte acte implicate? zise Beck. Eu nu vreau altceva decât un salariu decent ca producător, dreptul de a dispune de înregistrări, și treizeci procente din câștigul net după distribuirea filmului. Bineînțeles, trebuie să am împuternicirea imediată de a semna cecurile Eden, dacă va trebui să mă ocup de asta înainte de a avea o confirmare clară ca producător.

– Numai pentru producția de film.

– S-a făcut. Deci ne-am înțeles, John.

– Poate, spuse Horst. În cazul în care toată afacerea supraviețuiește unei examinări mai atente. Dar mă-ntreb dacă nu cumva am prea mare încredere în tine.

Jango Beck zâmbi larg, batjocoritor-inocent.

– Sunt un personaj foarte demn de încredere, spuse.

Horst pufăi zgomotos.

Beck se aplecă peste altarul de piatră aztec și-l privi pe Horst drept în față. Conul de lumină păru dintr-o dată sângeriu. Claia imensă de păr a lui Beck părea vie, ca a Meduzei. Buzele subțiri erau încremenite într-un zâmbet cald, deschis, și totuși... și totuși...

– Sunt pur, spuse Beck, sunt curat, sunt discret, și niciodată n-am pricinuit vreun rău cuiva, dacă n-a fost necesar. Și crede-mă, știu niște lucruri care le-ar putea face oamenilor părul măciucă.

– Bănuiesc, mormăi Horst.

Se întrebă o clipă dacă Beck făcea aluzie la Billy, sau dacă nu cumva fantoma propriei sale vinovății sublinia ceea ce auzise.

– Crede-mă, John, simt că pot avea încredere în tine. Și-mi place să lucrez cu oameni pe care mă pot bizui. Batem palma?

Beck întinse mâna peste altarul de piatră. Cu brațul întins la maximum, Horst de-abia izbuti să-i strângă mâna deasupra centrului biroului, exact deasupra adânciturii pentru inimi umane. Mâna lui Beck era rece și uscată. Strânsoarea lui ușoară îi dădu senzația unei forțe enorme ținute în frâu, dar gata de acțiune în orice clipă.

Scara în spirală ducea către sunetul puternic al muzicii și al vocilor umane. Un blond înalt cobora încet, ținând la piept o roșcată amețită, într-un mini de vinilin roșu și o bluză aproape inexistentă.

Chris Sargent așteptă nervos la picioarele scării până când cei doi coborâră și dispărură afară, pe balcon. Văzând că, momentan, coridorul și scările sunt pustii, Sargent își verifică Lugerul din tocul de pe umăr, desfăcu butonul pentru a-l putea scoate cu maximum de viteză și țopăi pe scări cât de repede putu, sărind câte două sau trei trepte deodată. Pe o asemenea scară, te simțeai cumplit de vulnerabil; putea să te pândească cineva fie la bază, fie în capul scărilor, să te țintească la următoarea spirală, și să-ți zboare creierii înainte de-a apuca să-l vezi la față pe nemernic.

Scara dădea într-un fel de maelström: un imens ring circular de dans, sub un dom geodezic translucid, cu multe fațete, ca interiorul ochiului unei insecte uriașe. Roți colorate, ce se învârteau în fața unor spoturi puternice, transformau plafonul strălucitor într-un caleidoscop nebunesc de străfulgerări schimbătoare în roșu, albastru, verde, galben. Sub dom, se aflau cel puțin o sută de oameni, o treime din ei dansând după muzica amplificată la maximum a unei trupe rock care cânta într-o scoică imensă, construită în zidul sculptat, ceilalți mișunând la întâmplare. Siluete colorate scânteiau după un model propriu de mișcare, deasupra dansatorilor care se răsuceau și se contorsionau, transformând întreg decorul în fragmente abstracționiste de mișcare, bucăți dintr-o sticlă spartă învârtindu-se ca pe un disc, sincopate parcă de furtunosul ritm electric al muzicii.

Lui Sargent nu-i plăcea deloc treaba asta. Ochii nu i se puteau concentra clar asupra cuiva mai mult de-o fracțiune de secundă; ritmurile dansatorilor, muzica și sclipirile mișcătoare ale luminilor colorate se interferau unele cu altele. Ei bine, măcar dacă e vreunul pe-aici care mă pândește, are și el aceeași problemă...

Și atunci, șansa îi surâse. La nici nouă metri depărtare, stând în centrul unui mic grup de oameni, îmbrăcat într-un costum care-și schimba continuu culorile o dată cu umbrele colorate ce treceau peste el, se afla silueta înaltă, inconfundabilă, a lui Jango Beck.

Sargent își descheie geaca pentru o mișcare mai rapidă, dacă ar fi fost cazul, și își croi drum prin mulțime, dând lumea la o parte cu coatele și cu privirea. Beck era flancat de două femei dure ca stânca, în costume de piele neagră cu ținte: o negresă buimăcitoare cu coafură afro și o blondă cu ochi adânci, vineții. Bună marfă, gândi Sargent, și simți o tulburare în șale pe care cu greu și-o putea îngădui în noaptea asta. Băiete, mi-ar plăcea să le iau în pat pe cele două lesbiene și să le pun la încercare pielea lor neagră! M-am săturat ca de dracu' să regulez curve mexicane. Dar în noaptea asta se petreceau lucruri mai tari...

– e o problemă pentru Sandy Bayne, dar, cinstit vorbind, s-ar putea să-mi pese mai puțin de ce lehăie despre mine ratații ăștia în ziare...

– cred că ai o obligație față de cei care cumpără discurile Dark Star și plătesc ca să vadă trupele voastre...

– în fond, rockul este muzica poporului, iar exploatarea...

– unica mea obligație e să dau o valoare cinstită în schimbul banilor primiți. Sunt convins că ăia care spun că eu sunt hoț nu fac altceva decât să fure, la rândul lor, energia altora...

Jango trăncănea cu un tip cu laț sălbatice, într-un tricou din satin albastru-deschis, cu o brunetă sfrijită, încleștată de brațul tipului de parcă n-ar fi putut sta în picioare fără el, și un pletos între două vârste, cu o atitudine afectată, într-un costum elegant, tip pe care Sargent îl recunoscu ca fiind unul dintre avocații cu greutate ai Mișcării. Diverși linge-blide lingeau blide.

– dacă unii oameni ca tine le-ar înapoia un sfert din profit celor care au făcut posibile aceste profituri, numai un sfert am putea izbuti să...

– când spui oameni, bănuiesc că ai accepta un cec pe numele tău...

– *Jango!* strigă Sargent.

Beck se întoarse, îl văzu, zâmbi și strigă:

– Hello, Chris! Apoi reveni spre avocatul Mișcării. Necazul cu...

– Vreau să-ți vorbesc între patru ochi, Jango. *Acum.*

Glasul lui Sargent era la fel de dur și de ascuțit ca lama unui cuțit, despicând pur și simplu conversația. Beck se întoarse din nou să-l privească, și, de data asta, nu mai afișa un zâmbet insolent, ci o expresie vicleană, de om de afaceri. Căcănarul în tricou elegant și avocatul Mișcării se găsiră s-o facă pe supărații.

– Cine crezi că...

– Du-ți necazul în altă parte, omule...

Sargent nu le dădu nici o atenție, continuând să-l fixeze pe Beck.

– Acum, Jango. Singur. Doar dacă nu vrei chiar aici și acum.

Beck oftă, ridică din umeri către invitați, și-l urmă pe Sargent spre scări, de-a lungul ringului de dans aglomerat, scânteind, înghesuit. Sargent observă cum cele două lesbiene în piele neagră îl urmează și zise:

– Singur înseamnă singur.

– Sunt gărzile mele de corp.

– Nu mă îndoiesc. Scapă de ele.

Jango Beck le făcu un semn din cap, și cele două femei se amestecară la loc în mulțime, lovindu-și cururile unul de altul. Poate îl fac

să-mi împrumute și mie gărzile lui de corp, gândi Sargent. Dacă nu-i zbor mai întâi creierii ăia blestemați.

Jango înclina din cap și le zâmbea tuturor celor pe lângă care trecea, mergând cu pas leneș, lent, care începea să-l scoată din sărite pe Sargent. Dar, după ce ajunseră la scări, coborâră jumătate dintre ele și rămaseră singuri, Sargent se trezi în fața cu un Jango Beck total diferit.

– Ei bine, Chris, spuse Beck, fără nici o urmă de zâmbet, cu ochii duri și reci, ce naiba-nseamnă toată chestia asta? Sper să fie ceva de bine. Nu suport tipii care-mi fac figuri de-astea în fața oaspeților mei, dacă n-au un motiv foarte serios.

Sargent băgă mâna în geacă și apucă Lugerul cu dreapta.

– Asta e un motiv îndeajuns de serios? întrebă el.

– Asta-i un rahat pustesc, și tu știi asta. Nu mă face să-mi pierd timpul cu tine.

Sargent fu cuprins de o furie cumplită. Scoase Lugerul și-l ținu leneș în palmă, fără să-l îndrepte spre Beck.

– S-ar putea să nu mai ai mult timp de pierdut.

– Ascunde chestia aia înainte s-o vadă careva, zise Beck, cu o nepăsare mocnită. Împușcă-mă și o să omori găina cu ouă de aur, amândoi știm asta. La fel fac și cascadorii de doi bani, așa că spune ce vrei, fără proptele. Nu mă impresionează.

Degetul lui Sargent se strânse pe trăgaci. Mâna i se încleștă pe patul Lugerului și îndreptă arma exact între ochii lui Beck. Pe chipul acestuia nu se citea nici umbră de teamă; privea drept în țeava pistolului fără să clipească, iar buzele subțiri începură să schițeze un zâmbet superior. Sargent auzi niște pași pe treptele de deasupra.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Chris, zise Jango, obosit, arătând cu capul în direcția zgomotului.

Ceva îl făcu pe Sargent să strecoare mâna cu pistolul în buzunarul de la geacă atunci când doi tipi în costum de oameni de afaceri trecură pe lângă ei, coborând scările.

– au aici licența Wankel, și pariez că încasările lor vor ieși prin tavan...

– dar, cu timpul, mi-aș pune banii în mișcare...

Din nou, singur, cu Beck, Sargent simți o tulburare ciudată în îndrăzneala lui, amestecul acela de mânie și frustrare pe care-l simțise când avusese de-a face cu soldați de doi bani în Vietnam. Niște saci de mațe cretini, pe care i-ar fi putut elimina într-o clipă, și totuși, cu excepția a două neînsemnate explozii de grenadă, fusese silit să înghită rahatul tocmai când aștepta să-i ucidă. Aveau un fel ciudat de a te păcăli și înghițeai gălușca. La fel procedase și Jango cu el, acum.

Continua să țină strâns Lugerul, numai că-l ținea în buzunar. Beck se rezemă de balustradă.

– Acum vrei să-mi spui ce te frământă? întrebă el liniștit, rezonabil.

Înțelepciunea din glasul acestuia zgârie ca un șmirghel nervii lui Sargent.

– Un nenorocit a încercat să mă ucidă, se plânse el.

– Ai un temperament nasol, Chris. Unul ca tine e născut să-și facă dușmani.

– Las-o baltă, Jango. Știi foarte bine la ce mă refer. Un *profesionist* a încercat să-mi ia gâtul.

Pe Sargent îl cuprinse furia când își aminti cum ieșise din locuința lui Carlos, cu pachetul de cocaină sub brațul stâng. Soarele strălucea pe cerul albastru deasupra dealului ca o junglă, oglindit în depărtare, dedesubt, în marea complet calmă. Prăpădul cumplit de pe coastă se isprăvise, și el aspirase o doză serioasă din marfă, împreună cu Carlos, și o udase cu vreo două păhărele de tequila. Se simțea îmbătat de drog, puțin ametit și ușor ca fulgul. Mergea vesel și ferice pe poteca de lângă locuința lui Carlos, către mașina sa, fără nici o grijă, un prostănac cu garda jos, nebănuind absolut nimic.

Să tot fi fost la vreo optsprezece metri de Toyota când a început totul. O sclipire a razelor de soare pe metal, în spatele unui copac, pe partea opusă celei în care se afla mașina, zgomotul unei împușcături, el aruncându-se la pământ și smulgându-și brusc Lugerul; totul se petrecuse dintr-o dată. Numai instinctul și norocul l-au salvat.

Văzu scânteierea unei puști în tufișuri; apoi un alt glonț îi trecu pe deasupra capului. Dar izbutise să ajungă în dreptul mașinii, situată între el și asasin, iar tipul din tufișuri se afla într-un unghi imposibil. Sargent începu să se târască pe burtă, spre mașină. Apoi zări o siluetă mișcându-se în tufișuri și schimbându-și poziția pentru a ținti mai bine.

„Ai căcat-o, nenorocitule", mormăise Sargent.

Într-o serie rapidă de mișcări bine coordonate, se ridică, alergând cu trupul aplecat, trase șase focuri rapide în direcția în care bănuia că se află asasinul și sprintă către Toyota. Ajunse la mașină înainte ca tipul din tufișuri să se ridice, trase un ultim foc la întâmplare în direcția lui și se adăposti în spatele capotei. Un glonț din tufișuri străbătu parbrizul exact deasupra capului său, împroșcându-l cu bucăți de sticlă. Deschise portiera din spate a Toyotei, înșfăcă un M-16 de pe banchetă și îl armă pe foc rapid.

Se deplasă în partea din față a mașinii, ridicând pentru o clipă capul deasupra capotei. Imediat, sclipirea focului în tufiș, și un glonț trecu la aproape de cinci centimetri de el. Pușiul ăsta era dat naibii.

Dar nu îndeajuns. Sargent puse M-16 în poziție de tragere și goli jumătate din încărcător în direcția din care venise focul. Prin aer începură să zboare bucăți de frunziș, se auziră trei țipete ascuțite, apoi tăcere. N-o fi M-16 cea mai precisă armă din lume, dar nici nu trebuia.

Carlos și oamenii lui alergau deja de-a lungul potecii, agitându-și pistoalele ca Polițiștii din Keystone. Răscoliră tufișurile un minut sau două înainte de a găsi trupul. Mort de-a binelea, lovit în inimă, gât, pântece și cap. Un gringo cu pielea închisă la culoare. Purta un tricou, jeanși negri și cizme Wellington. Nu avea nici un act de identitate asupra sa.

Carlos se trase zdravăn de mustață.

„Nu *soldado*, fără îndoială – spusese laconic. Ai vreo neînțelegere cu ceilalți gringo? *Muy malo, Chris, muy malo*[1]. Ăsta era un *asesino*, cum îi spuneți voi, un ucigaș cu simbrie?"

Sargent fu străbătut de o furie acerbă când își aminti cum trecuse atât de aproape de moarte. Nemernicul fusese trimis în mod sigur fie de organizație, fie de Beck.

– Până și Carlos a categorisit-o drept treabă de profesionist, îi spuse lui Jango.

– Mă rog, asta e una dintre regulile jocului, răspunse Jango, cu blândețe.

– Uite ce e, Beck. Nu-mi place să vorbesc pe ocolite. Ori organizația l-a trimis după mine, ori tu. Deci, cine?

Pentru prima dată, în ochii lui Jango apăru o sclipire de furie. Lent, foarte lent, aceasta se transformă în altceva, ceva rece, ca de reptilă.

– Dacă aș fi vrut să te ucid, Chris, fii sigur că n-aș fi recurs la ceva atât de vulgar și de riscant ca angajarea unui pistolar. Mă insulți, sugerând că aș fi putut recurge la ceva atât de grosolan și țărănesc. Și ineficient. Știi bine că nu e stilul meu, deci îți dai seama că nu eu am vrut să te ucid. Nu-i așa, Chris? Și chiar crezi că m-aș complica să te mint?

Sargent simți cum energia i se scurge înspre Beck ca și cum ochii lui sorbeau materia din el ca niște pompe de vid. Are dreptate, n-are nici un motiv să mă ucidă, și un ucigaș plătit *chiar* că nu e stilul lui.

– Dacă nu tu, atunci organizația. De ce? Credeam că avem o înțelegere cu ei.

---

[1] Foarte rău (lb. spaniolă, în original) (n. tr.).

Beck ridică din umeri.

– Am avut o înțelegere, spuse. Numai că s-au lăcomit prea mult. Acum vor tot comerțul cu cocaină. Sau măcar oferta finală. Vor să ne ocupăm de marfă pentru un anume preț. Firește, nu intenționez să devin un funcționar al unor tipi ca ăștia, și nici să renunț la comerțul cu cocaină, dacă nu e absolut necesar. E o chestiune de principiu.

– De ce dracu' nu mi-ai spus asta înainte să începă ăia să tragă?

– Pentru că n-am știut ce vor face până când n-au început să tragă. În clipa asta, ai permisiunea mea să tratezi cu ei cum crezi că e mai bine. Cu condiția ca nimeni important din organizație să nu pățească nimic.

– Despre ce naiba vorbești? Au încercat să-mi ia gâtul! Și vor mai încerca. Ascultă-mă, Beck, oricare dintre oamenii lor, și vorbesc serios, *oricare* îmi iese în față, va fi un om mort. Oricare dintre oamenii organizației din Mexic va fi un om mort, când mă întorc. Asta-i prioritatea numărul unu. O să le iau gâtul nenorociților ălora, și asta cât mai repede.

– Nu m-ai ascultat cu atenție, Chris, spuse Beck. Asta e o dispută în lumea afacerilor la nivel înalt. Care implică nu numai traficul cu cocaină, ci și alte arii de interes mutual. Încerc să negociez o înțelegere la nivelul meu, iar convorbirile, cel puțin, se desfășoară într-o manieră civilizată. Dar, dacă tu o să-ncepi să ucizi tipi importanți din organizație, negocierile vor sări în aer. S-ar putea chiar să-mi ia *mie* gâtul.

Sargent ajunse pe punctul de a scoate Lugerul și de a-i zbura creierii lui Beck. Scârba dracului! Din moment ce organizația are un contract de căcat asupra mea, eu trebuie să dau înapoi și să mă port cu mănuși, ca nu cumva să-i ia gâtul lui Jango! Ca nu cumva să-i zădărnicesc „negocierile la nivel înalt", cum zice el! Și unde am mai auzit eu *asta* înainte?

– E același căcat cu care am fost intoxicați în Vietnam! Nu le luați gâtul gălbiorilor, că ne-am futut negocierile la nivel înalt! Iar eu îți spun că o să obții exact ce vrei, numai că tipii cu care negociezi o să fie reduși la tăcere.

– Iar eu spun că eu sunt șeful acestei chestii, Chris, rosti apăsat Beck, apoi se rezemă de balustrada scării cu o urmă de zâmbet pe buze și o expresie de șarpe în ochi. Cine crezi că se ocupă de plățile mexicanilor? Crezi că mexicanii nu sunt și ei pe felie? Crezi că n-a trebuit să plătim elicopterul pe care l-ai distrus, să plătim pentru polițiștii pe care i-ai ucis? Crezi că politica nu e implicată, ca și în State? Dacă mexicanii le-ar vrea răul celor din Green Mountain, fii sigur că ar pune mâna pe tine. Cu ajutorul CIA. Dar văd că nu vor, iar eu evit

să amestec Statele Unite în treaba asta. Dacă nu m-aș ocupa eu de toate, n-ai rezista nici șase săptămâni. Așa încât să nu-ți treacă prin cap ideea cretină de a lua totul pe cont propriu.

– Dar au tras în mine! Și eu ce trebuie să fac?

– Apără-te! Apără transporturile noastre. Dar, în nici un caz, nu intra în război total cu organizația. Așa cum ți-am spus, sunt în tratative și despre alte treburi de interes mutual cu oameni ai organizației la nivel înalt, și sper să se termine cu bine. Între timp, trebuie să menținem răfuielile la nivelurile mai de jos. Organizația înțelege treaba asta. Ar fi bine să ți-o bagi și tu în cap.

– Nivelurile mai de jos! Dar ei trag în *mine*!

Beck ridică din umeri.

– Treaba ta e să nu cauți să înțelegi...

– Futu-ți...

O pâclă roșie căzu pe ochii lui Sargent. Înainte să-și dea seama ce face, Lugerul era afară din buzunar și țintea capul lui Beck. Degetul începu să apese pe trăgaci...

Cu calmul și grația bruscă ale unui șarpe cu clopoței lovit, Beck se repezi la el din amăgitoarea poziție rezemată, îi înșfăcă de încheietură mâna cu pistolul și o trase în sus.

Strânsoarea lui Beck era surprinzător de puternică, dar Sargent era mai forțos și, printr-o mișcare constantă, lentă, dar inexorabilă, puterea lui superioară începu să-i îndrepte brațul spre orizontală, în ciuda împotrivirii lui Jango Beck. În același timp, ochii stranii, negru-căprui, ai lui Beck îi fixau pe-ai lui, distrugându-i energia psihică și dominându-l așa cum ochii unui om obișnuit înfrâng voința unui câine. Era o înfruntare între furia ucigătoare a lui Sargent și impenetrabilitatea dură a lui Beck, iar competiția era la fel de inegală ca aceea fizică, în care ar fi învins forța lui Sargent.

Atunci, Jango Beck făcu subit un lucru neașteptat. Zâmbi și relaxă deodată tensiunea din braț, de fapt, aduse chiar el la orizontală mâna înarmată a lui Sargent, îndreptând Lugerul direct spre fața sa.

– Dacă asta vrei, dă-i drumul, Chris, spuse Jango. Nu voiam decât să mă asigur c-o să ajungi și aici.

Sargent simți cum i se înmoaie degetul pe trăgaci, simți slăbind strânsoarea pe pistol, simți cum slăbește dorința de a ucide, fără să înțeleagă de ce.

Beck îi dădu drumul. Greutatea pistolului îi coborî brațul întins la maximum cu vreo douăzeci de grade, astfel încât acum Lugerul era îndreptat spre pieptul lui Beck. Beck i se oferea singur drept țintă; Sargent se simți dintr-o dată complet ridicol.

– O să-ți spun eu ce am de gând să fac, Chris, zise Beck. O să mă întorc și o să urc scările, pentru că în clipa asta discuția noastră a luat sfârșit. N-o să privesc înapoi. Poți să mă împușți dacă vrei, dar n-ai s-o faci, pentru că te vei gândi cât o să câștigi și unde o să te duci dacă n-o să mai exist eu.

După care se înclină ironic, se întoarse și începu să urce scările, cu claia enormă de păr negru ondulat legănându-se obraznic la fiecare treaptă.

Un timp, Sargent rămase prostește cu Lugerul în mână, îndreptat spre locul gol în care fusese Jango Beck. Apoi, spasmodic, se răsuci și-l îndreptă spre ceafa lui Beck, care urca scara în spirală. O imagine rapidă îi apăru în minte – un glonț izbind ceafa lui Jango Beck, aschii de os, fragmente roșii de creier și cheaguri explodând din pădurea deasă de păr, gura vicleană redusă pentru totdeauna la tăcere, ochii batjocoritori la fel de morți ca două bucăți de cărbune ars.

O să te omor, nemernicule, nimeni nu mi-a vorbit vreodată astfel – și se gândi la banii pe care-i băga la pușculiță în Elveția. Ar trebui să-l omor pe puiul de căței, apoi pe fiecare tip al organizației din Mexic, și am putea-o duce la capăt în șase săptămâni – femei, drog, pileală, vile grecești, libertatea pe care numai banii ți-o asigură –, însă unde ne-ar duce asta: nici o posibilitate de plasare în State, nimeni care să-i cumpere pe mexicani. Mai întâi, ar trebui să-i iau gâtul lui Jango – ce eram eu înainte de a mă întâlni cu Beck, un caftangiu prin San Francisco –, Jango Beck e capul întregii operațiuni, și, dacă-i tai capul, moare trupul.

Spirale în spirale, dorințele contradictorii se goniră una pe alta, bântuind prin mintea lui Sargent, în vreme ce Jango Beck continua să urce scările lent și încrezător. Ce să fac? Ce naiba să fac? Dracu' să te ia, Beck!

Degetul de pe trăgaci începu să se încordeze din proprie inițiativă, nervii și mușchii rezolvând dilema minții – și, exact în clipa aceea, Beck dispăru din raza lui vizuală, după spirala ascendentă a scării.

Cu trupul urlând de furia adrenalinei, Sargent urcă rapid două trepte, auzi vocile unor tipi care coborau, se opri, rămase nemișcat și puse pistolul la loc în tocul de pe umăr. Rămase țintuit o clipă – un vulcan de energie frustrată în adâncurile cărnii încremenite.

Apoi, ceața roșie care-i cuprinsese mintea îi puse trupul în mișcare. Coborî orbește treptele, traversă coridorul și ieși pe balcon, ciocnindu-se de un bărbat bine clădit, în salopetă neagră, cu o cravată de culoarea petrolului.

– Uită-te pe unde mergi, cretinule!

Tipul solid se întoarse spre Sargent, roșu de furie, cu brațele legănându-se amenințător.

Sargent de-abia îl luă în seamă și-l izbi în piept cu antebrațul stâng, fără vreun efort deosebit. Uriașul grohăi, se îndreptă spre el, apoi îi văzu expresia de pe chip și se retrase.

– ai văzut, dom'le, fața tipului...

– moartea-n vacanță, puiule...

– monștrii care apar pe la petrecerile lui Jango. Într-o bună zi, o să iasă cu moarte de om...

Chris Sargent de-abia înregistră expresiile îngrozite de pe fețele umflate ale prostovanilor, când păși pe balconul aglomerat în căutarea a ceva ce uitase, dar de care o să-și amintească atunci când o să vadă. De-abia auzi căcaturile pe care și le spuneau – distingea mai ales emoția, frica, ca și cum ar fi vorbit vietnameza sau laoțiana. Lasă-i să trăncănească, lasă-i să se uite, lasă-i să se cace în pantaloni, bulangiii ăștia prostovani, paraziți inutili!

Și-ar fi dorit să-i inspire și lui Jango Beck aceeași spaimă lașă, să-l treacă toate sudorile, să-l vadă scâncind, salivând, târându-se, implorând pentru viața lui de rahat, înainte de a primi un dum-dum în creierul lui împuțit! Acolo îi e locul, pe podea, lingându-mi cizmele de frică, exact înainte de a-i zbura creierii.

Mi-ar plăcea să-l văd pe vreunul făcând o mișcare, m-ar bucura să văd un macaronar încercând așa ceva! Hai, dați-i drumul, hai, să miște măcar unul! Blestemat să-ți fie sufletul tău împuțit, Beck, mai devreme sau mai târziu, o să vin eu după tine, jur că o să vin!

Cu creierul înfierbântat, Sargent își croi drum prin balcon, până în labirintul lui Beck, ca o rachetă dezorientată, înaintând spre ciocnirea inevitabilă cu soarta necunoscută.

X

– M-am plictisit de petrecerea asta, spuse Paul. Ce-ar fi să renunțăm și să mergem acasă?

Velva Leecock se rezemă de balustrada balconului, fără să ia în seamă vorbele lui Paul. Privea splendoarea peisajului nocturn al orașului, îmbătându-se de parfumul fierbinte al Santei Ana, plăcut amețită după patru – sau cinci – Martini. Asta înseamnă să trăiești, gândea, pe vârful unui munte, să privești totul de la înălțime. Când

o să terminăm filmul și eu voi fi o stea, o să am și eu un loc ca ăsta, sus, pe coline, și n-o să cobor în oraș decât ca să merg în restaurante, în cluburi și să filmez. Până și pe croitori și coafori am să-i chem numai în locuința mea de sus. Chiar și filmele de publicitate le voi face aici, nu? Am pierdut prea multă vreme la periferia Hollywoodului și în mizerabila de San Fernando Valley... Firește că Beverly Hills are mai multă clasă, iar Bel Air e cel mai bun loc de construit, și poți face rost de un amplasament în vârful colinei cu un peisaj fabulos. Acolo și-a construit Wilt Chamberlain palatul, și privește *absolut totul* de sus...

– Te simți bine, Velva? Ești cam verde la față!

Paul se prefăcea preocupat de starea ei, dar, în realitate, era plictisit și încerca s-o determine să plece de la petrecere. Nu era *chiar* atât de proastă.

– Mă simt excelent, spuse. Mă simt minunat. Și, în mod sigur, nu am intenția să plec până nu vorbim din nou cu Jango Beck. Ai auzit ce-a zis. Probabil, chiar în clipa asta își face socotelile legate de finanțarea filmului. A filmului *nostru*, filmul care va face din tine un mare regizor, iar din mine, o stea. Cum poți să te *gândești* să plecăm?

Într-adevăr, e un tip imposibil! Nu face decât să se plângă cât de cumplit e să facă doar filme porno, să declare ce mare realizator de filme e el, că e imposibil să ajungă să dea marea lovitură la Hollywood, iar când cineva îi oferă toate astea pe o tavă de argint, refuză să creadă.

– Velva, Velva, nemernicul s-a dat mare față de noi. De ce-ar vrea cineva să facă film cu un scenarist-regizor necunoscut și cu o vedetă fără palmares?

– Pentru că Jango Beck are instinctul de a descoperi talentele și stofa de vedetă, ai auzit ce zicea.

– Rahat! spuse Paul, și se îndepărtă de ea, privind peste colinele împădurite spre orașul de dedesubt.

Velva îl atinse tandru pe ceafă.

– Trebuie să ai încredere în tine, Paul! Eu cred în tine. Jango Beck crede în tine. Tu de ce n-ai încredere în tine? Fără asta, nu poți obține nimic.

– Nu cred decât că Beck e unul care se dă mare. Ideea lui de film nu e ceva serios, nimeni n-ar susține o treabă ca asta, iar cât privește angajarea mea ca scenarist-regizor, iar a ta ca protagonistă... Ridică din umeri și oftă. Ce rost are? N-asculți nimic din ceea ce-ți vorbesc.

Velva privi luminile orașului de aur, imaginându-și-le rearanjate într-o gigantică reclamă cu numele „Velva Leecock", cu litere strălucitoare, înalte de treizeci de metri.

– Te ascult. Te ascult și mă întristez. Dacă ai avea puțină încredere în tine, dacă ai fi convins că e scris să se-ntâmple ceva bun, pentru că, în adâncul tău, ești o vedetă, și meriți asta, atunci n-ai mai bombăni atât în cea mai minunată noapte din viața ta.

– Dacă asta e cea mai minunată noapte din viața mea, replică sarcastic Paul, atunci ar trebui să încalec balustrada asta și să m-arunc în gol. Cu puțin noroc, s-ar putea să apar în *Hollywood Reporter*. „Deznădăjduit plin de speranțe se zdrobește, în cele din urmă, la Sunset Strip..."

– Ah, *aici* erați! V-am căutat peste tot!

Velva se întoarse și se trezi privind în ochii întunecați și sexy ai lui Jango Beck, un Jango Beck care chiar părea emoționat că vede. Paul se întoarse mai lent, cu o expresie acră pe chip.

– Hello, domnule Beck. Ați rezolvat deja afacerea cu filmul dumneavoastră?

– Roma nu a fost incendiată într-o singură zi, Paul, zise Jango Beck. Am căzut de acord asupra problemelor de bază, dar, firește, nimeni nu va semna nimic până când nu va lua contact cu voi. De-asta vă și căutam. Puteți veni la biroul meu de la Dark Star Records, miercurea viitoare, pe la paisprezece și jumătate?

Velva își stăpâni cu greu chicotele văzând cum Paul se holbează la Jango și respiră ca un pește pe uscat. Arăta, într-adevăr, ridicol, ca un amestec între Don Knotts și Jim Nabors, un țărănoi uluit.

– Ascultați, dacă nu puteți miercuri, mutăm întâlnirea vineri, se grăbi să spună Beck. Dacă se suprapune cu vreo filmare sau alt program. Dar *aș vrea* să încheiem totul cât mai curând posibil. Știți cum tind treburile să-ți scape printre degete, în orașul ăsta, dacă stai prea mult timp fără contracte.

– Ah, nu, nu... eu pot miercuri, reuși să articuleze Paul.

– Bun. Ne vedem atunci.

Jango Beck se întoarse spre centrul aglomerat al balconului, și pe Velva o cuprinse un val de teamă și de greață.

– Și cu *mine* cum rămâne? întrebă ea.

Jango Beck se opri și se întoarse din nou, cu claia de păr negru unduindu-i-se ca un nor de furtună, cu mici fulgere sclipindu-i în ochi. E aproape cel mai sexy tip pe care l-am întâlnit vreodată, gândi Velva. Când schiță și un zâmbet cu buzele lui senzuale, Velva simți cum se cutremură de plăcere.

– Oh, și tu, bineînțeles, spuse Jango. Văd în tine o viitoare mare stea a ecranului. O Jane Russell a lui Howard Hughes. O Susan Schiller a lui Bill Horvath.

Se aplecă și o sărută ușor pe buze, trimițându-i șocuri electrice prin trup până la baza coloanei vertebrale. Apoi dădu din cap, se întoarse și se pierdu în mulțimea oaspeților săi.

Velva rămase privindu-l pe Jango Beck cum mergea, legănându-și brațele, vorbind cu oameni influenți – actori, actrițe, producători, regizori, editorialiști –, copleșiți de recunoașterea faptului că *ea* și, firește, Paul, erau într-adevăr cei mai importanți oaspeți la această petrecere. Viitorul scenarist-regizor marcant... și... viitoarea mare stea a ecranului! Jango Beck în persoană spusese astfel!

Îl îmbrățișă sălbatic pe Paul.

– Am reușit! Am reușit! strigă. O să ajung o stea!

Paul rămase pasiv în brațele ei.

– Nu-i adevărat, mormăi. Nu-mi vine să cred că e adevărat...

– Hai să ieșim de-aici! îi șopti Susan Schiller lui Bill. Atmosfera mă sufocă.

Era o încăpere rece, decorată cu mobilă modernă, în culori sintetice primare, agresive, iluminată cu o lumină neutră, incoloră; o sală de așteptare a unui aeroport. Când intraseră prima dată aici, fusese o ușurare.

Ultima încăpere în care pătrunseseră, cu lumina caldă a unui șemineu artificial, cu canapele joase și atmosferă *funk*, îi atrăsese unii către alții pe cei din interior, și mișunaseră cu toții în jurul ei. Un grăsan enorm, cu propria-i fotografie pe tricou, sugerând cu o importanță arogantă că articolul lui din *Flash* era definitoriu pentru cariera ei, care degaja, în timp ce vorbea, valuri de singurătate, dispreț față de sine și disperare. Un homosexual parfumat din belșug și exagerat efeminat, prefăcându-se că se mândrește să fie păsărică, dar iradiind atâta poftă față de ea, poftă profund frământată și distorsionată de straturi multiple de autodecepție, încât el o percepea doar ca pe o durere dispersată. Un scenarist TV, sau cam așa ceva, în haine elegante gen Beverly Hills, care făcuse pe grozavul în fața sa, arătând prin poziția lui și prin nuanțele cuvintelor ce mare sculă e el, în timp ce își exercita teroarea sexuală asupra ei. Avusese senzația că se dezvoltă într-un ocean de durere și dorință, cu simțul propriului eu erodându-se, devenind nimic altceva decât focarul acelei dorințe, devenind pe dinăuntru Star.

Încăperea asta de plastic rece, cu grupuri izolate de două sau trei fotolii tari, lucioase, fusese ca o gură de aer, ca și cum ar fi pășit dintr-o bălăceală în noroi fierbinte într-un duș rece. Când intrase alături de Bill, nu fuseseră remarcați decât prin câteva priviri fugare.

O femeie mai în vârstă, cu înfățișare plăcută, într-o rochie de cocteil, încerca să agațe un derbedeu roșcat, ametit de drog, să se hrănească din tinerețea lui, fără a-și da seama că, în interior, tipul era un bătrân de un milion de ani. Se mai aflau înăuntru încă trei cupluri în diverse faze ale acroșării, și trei bărbați la patru ace, de vreo patruzeci de ani, tânjind fără speranță după fiecare tânăr care intra și făcând între ei glume cu subînțeles. Derbedeul roșcat și cei trei bărbați pofticioși o priveau pe furiș, când stătea deoparte cu Bill, dar exista ceva în dispunerea mobilei, a luminii și a suprafețelor netede și lucioase care făcea ca fiecare să păstreze o distanță fizică și psihică, exact ca în sala de așteptare a unui aeroport.

La început fusese ceva relaxant, stând acolo singuri, doar Bill și Susan, fără a fi nevoiți să vorbească. Dar, încet-încet, Susan simțea crescând o anume încordare, o cristalizare a forțelor psihice din încăpere către focarul lor: cei trei bărbați între două vârste, în căutare de carne tânără, derbedeul roșcat încercând să scape de femeia care dorea ceea ce el nu trebuia să-i dea și voind să se cufunde în ceea ce-și imagina că i-ar putea oferi *lui* Star, și propria ei personalitate ca Star – centrul cristalizării. Păreau încremeniți cu toții în propria lor izolare, ca și cum liniile forței psihice care-i unea ar fi fost niște grinzi rigide, care îi țintuia pe loc, un cristal înghețat în geometria lui imuabilă, o clipă de dorință și durere prinsă în balansul propriei dinamici, incapabil de a se descompune sau sparge. În cele din urmă, nu exista nici o posibilitate de relaxare, ci numai senzația de a fi căzut în cursa unei pânze de păianjen rigide, din sticlă sfărâmicioasă, ascuțită ca o lamă.

Bill înclină din cap, îi luă mâna și se ridicară. Când traversară camera, Susan simți cum cristalul psihic se sfărâmă, cum se deplasează printre cioburi purtătoare de disperare, așteptări înșelate, ocazii visate și nevalorificate, un milion de oglinzi sfărâmate de egoismul ei, zece mii de ani de karma rea prăbușindu-se în fragmente din cauza atingerii întâmplătoare a mâinii ei. Dar, în același timp, se simțea ca și cum s-ar fi învârtit furioasă prin celulele unei închisori din sticlă, croindu-și drum către libertate printre zidurile fragile create chiar de ea.

În clipa aceea, Susan deveni conștientă de gândurile care o năpădeau și sări într-o altă realitate, mai lucidă, spunându-și: „Nu cumva îmi pierd mințile? S-ar putea ca într-o zi să mă trezesc așa și să nu-mi mai pot reveni."

Ca și cum i-ar fi ghicit gândurile, Bill o întrebă:

– Te simți bine, copilaș?

– Până acum a fost nasol, dar mi-am revenit.

Îi simți atingerea mâinii, prezența dătătoare de siguranță a iubirii lui. Ce dragoste mai era și asta? A lui împărtășea durerea ei, a ei împărtășea durerea stârnită în el de durerea ei, înțelegerea lor mutuală că durerea era karma lor și că milioane de oameni o considerau dragoste. Și *era* dragoste, o dragoste care, într-un fel, încă supraviețuia și depășea toate obstacolele.

– Te iubesc, șopti Susan când păsiră prin arcadă într-o altă încăpere.

Câte nuanțe cuprindeau aceste două cuvinte, câtă durere, câtă fericire!

Încăperea aceasta avea un decor liniștitor, unitar – panouri de lemn și mobilă tapițată cu piele scumpă –, și era destul de aglomerată. Toate locurile fuseseră ocupate, și vreo doisprezece oameni stăteau în jur, cu pahare de băutură în mână, sau țigări cu marijuana, conversând între ei, în timp ce, în surdină, se auzea un fond instrumental cu piese din repertoriul formației Beatles. Mike Taub stătea între Teddy Jones și un tip cărunt, într-un costum de culoarea cărbunelui, care arăta ca un agent de pariuri sau ca un proprietar de club. Într-un colț, Peter Fonda discuta cu două gagici. Prin toată încăperea erau răspândiți tipi din diverse trupe și câteva chipuri fără nume, cunoscute de pe micul ecran. Câțiva agenți în căutare de talente încercau să-și facă treaba.

Susan simți cum începe să se relaxeze; în tot acest decor exista ceva liniștitor, ciudat de familiar. Era la fel de fals ca grija unui traficant de droguri față de clienții săi, dar era o scenă de *business*, de show-business, businessul lor, și, din punct de vedere emoțional, neutru. Cu picioarele pe pământ.

– ne trebuie mai mult mălai, dacă tragem un album, Jake, gândește-te cât băgăm în publicitate...

– poate anumite avantaje de la un mare furnizor ca GAC, dar încearcă să-l găsești la telefon pe impresarul personal...

– nu renunțați la reclamă, eu am trăit șase luni din resturile unor asemenea chestii...

– Ferrari sunt mișto de condus, dar treaba e că trebuie să ai mare grijă la partea mecanică și...

Taub le făcu un semn cu mâna, și amândoi îi răspunseră fals, dar era-n regulă, era atât de frumos, de obișnuit.

Orrie Lewis se ridică, îi părăsi pe cei cu care vorbea, o îmbrățișă, apoi îl îmbrățișă pe Bill.

– Când o să vedem un nou album cu Cloud, Bill? Universul așteaptă cu sufletul la gură.

Susan îl simți pe Bill tresărind.

– Când o să-mi bată muza la ușa dormitorului, mormăi el, schițând un zâmbet.

– Asta-i un vers dintr-un cântec nou? Dacă nu, ar trebui să fie.

Orrie chicoti și se topi la loc în învălmășeala generală.

– Mă simt bine aici, Bill, spuse Susan. Mai bine decât atunci când am sosit la petrecere.

– Mda, mă rog, numărul pe care l-a făcut Jango a fost o dezamăgire de zile mari. Pot să te fac să apari în public, dar *n-o să fac asta* până nu-ți revii, deși între timp ai putea să te agiți un pic.

– Vezi tu, chestia aia pe care a zis-o el despre „în curând veți fi acolo unde vă va duce muzica", poate că...

– Știi unde te-a dus muzica, copilaș, zise Bill. Departe de tine însăți. Departe de mine.

– Am putea schimba povestea, ai putea scrie un album nou care să n-aibă nimic de-a face cu... cu...

– E puțin cam târziu pentru asta.

Fusese o bucurie atât de mare, gândi Susan. Să cânți cuvinte frumoase scrise de Bill despre mine, pentru mine, să cânți lumii cântecele lui de dragoste pentru mine, să simți cum dragostea umple universul, să-i simți pe toți dorind dragostea, având nevoie de dragoste, cerșind dragostea, dorind să fie sclavii dragostei, încercând s-o soarbă din carnea mea, simțind durerea, devenind obiectul care îndepărtează durerea...

Încărcături de electricitate statică păreau să muște din periferia senzitivă a lui Susan; încăperea parcă vibra, începu să amețească, iar sunetele se domoliră.

Și luă contact conștient cu bărbatul hidos, care stătea la mai puțin de un metru de ea, privind-o. Avea părul lung, alb și sârmos, strâns cu o bentiță cu perle. Pantalonii de catifea roșie și un oribil dashiki de lână atârnau grotesc pe silueta sa emaciată. Chipul lui slăbănog, pământiu, era brăzdat de o rețea densă de riduri. Avea nasul ca un plisc, gura, ca o cicatrice cumplit răsucită, iar ochii săi imenși, urduroși, erau plini de-o amenințare groaznică, de-o durere dezgustătoare. Era o caricatură monstruoasă a unui hippie senil, un spectru batjocoritor al unui viitor înspăimântător. Dar, în același timp, era o ființă umană bântuită de o copleșitoare durere.

Încăperea păru că se transformă într-un tunel concentrat asupra acelor ochi îndurerați. Formele care se mișcau dincolo de conul de atenție îndreptat spre bătrân deveniră abstracte și neclare, ca și cum numai chipul acela distrus ar fi fost focalizat corect și în întregime real. Susan se trezi pășind către bătrân. La brațul ei, Bill părea la peste

un milion de kilometri depărtare când ea se prăbuși în nesfârșitul tunel către durere, fără să se împotrivească, fără voință.

– Hello. Eu sunt Star.

Cuvintele ivite pe buze păreau un fluid care o străbătea, atâtându-i carnea din interior. Simți apăsarea trupului pe pantalonii strâmți de mătase. Simți sucurile inundându-i sexul. Simți grație în fiecare mișcare. Simți dorința de a absorbi durerea bătrânului și de a o transforma în fericire, simți dorința și forța. Ea era Star.

Bătrânul păru că se cocoșează și mai mult când se îndreptă spre ea, cu gura răsucită într-un rânjet amar, dar cu ochii căutându-i înfometați pe-ai ei.

– Știu cine ești, spuse el, cu un croncănit scrâșnit, ca și cum s-ar fi scuzat. Cum de te adresezi unui bătrân împuțit ca mine? Ascultă, doamnă, am văzut de toate, am făcut de toate, și n-am nevoie de mila ta scârboasă. Am cunoscut Village atunci când era *într-adevăr* Village, și Provincetown înainte de a fi năpădit de turiști, și San Francisco înainte ca Ginsberg și Kerouac și gloata aia de rataţi să-l transforme într-o grădină zoologică. Am consumat peyotă cu indienii din Mexic înainte ca Hitler să declanșeze campania din Rhineland. Am futut cinci sute de femei frumoase și cam tot atâtea nasoale. Mi-am spart creierii luptând pentru IWW și pentru Partidul Comunist și pentru Eugene V. Debs. Tu n-ai auzit în viața ta de Eugene V. Debs. Am avut o viață extraordinară, am avut o viață plină, și acum sunt cel mai nasol bărbat pe care l-ai văzut vreodată. Nimeni nu trăiește veșnic, fetițo, așa că păstrează-ți mila ta de rahat pentrú altcineva.

Un val gigantic de durere iradia din ființa lui, mai puternic decât tot ceea ce simțise vreodată Susan, dar sufletul îi era deschis spre el, și valul o năpădea, și, într-un fel, era transformat într-o energie psihică primară, neutră, iar ea o reflecta înapoi spre el, sub formă de dragoste. Îl vedea cum reacționează, în relaxarea mușchilor, în izgonirea conștientizării durerii care-i măcina măruntaiele, în tristețea blândă, directă, care-i apăru în privirea pierdută.

– Ești nemaipomenită, fetițo, spuse calm. Sunt convins că știi asta.

Susan îi atinse tandru pielea uscată a obrazului.

– Și tu ești la fel, replică Susan. Ai un suflet mare și frumos.

La atingerea ei, chipul i se încreți într-un rânjet, dar Susan îi zări lacrimile apărându-i în ochi. Râse nervos, neîndrăznind s-o sărute.

– Dac-aș fi avut măcar douăzeci de ani mai puțin...

– Poate într-o viitoare încarnare, spuse ea cu sinceritate.

Bătrânul oftă.

– Of, Isuse! Am iubit enorm în viața asta, știi? Iar acum nu mai am timp și nu mai am pe nimeni să mă iubească înainte de marea plecare.

– Eu te iubesc. Să crezi asta. Să crezi în mine. Sufletul nu moare niciodată.

Star simți pe mână lacrimi fierbinți.

Lent, cu delicatețe, cuprinse în mâini fața bătrânului și-i trase gura spre ea. Cu o forță tandră, îi despărți buzele ofilite cu ale ei, gustând suflarea putredă a morții neiertătoare din răsuflarea lui. Tremurând, înghiți acest sirocco[1] al decăderii și își strecură limba în gura bătrânului, lăsându-l s-o dezmierde cu a lui. Pentru o clipă nesfârșită, murdăria dispăru, și i se păru că vede sufletul bătrânului ca o strălucire roșie scurgându-se în noaptea eternă. Ocroti acea cenușă fierbinte aflată pe moarte, o îmbrățișă, o încălzi cu dragostea ei.

Când buzele li se despărțiră, ochii lui străluceau și buzele îi rămaseră împietrite într-un zâmbet care parcă retrăia amintirea fiecărei femei pe care o iubise. Chipul acestuia nu mai era o epavă respingătoare, ci monumentul renăscut al unui suflet ce trăise prea mult.

Privind metamorfoza pe care o provocase, Star simțea înlăuntrul ei un ocean imens de dragoste, întins deasupra și dincolo de țărmurile sinelui. Susan privea chipul acela ruinat, ochii urduroși, resimțind în gură gustul putred al decăderii, și se trezi cuprinsă de un acces de tremurături. Moleculele de aer din încăpere deveniseră un milion de ace de sticlă. Un vânt rece o străbătu când rememoră ceea ce făcuse și nu se regăsi deloc acolo. Deloc.

– Să-ți amintești de mine, spuse ea, izbutind să schițeze un zâmbet.

Apoi, înainte ca bătrânul să poată scoate vreun sunet, se întoarse, simțind atingerea tandră, sigură, a mâinii lui Bill, și-l lăsă, recunoscătoare, s-o scoată din încăpere, departe de ceea ce făcuse Star, și, printr-o arcadă, într-o altă realitate.

Încăperea era de-un albastru rece, cu pereți albaștri, mobilă albastră gonflabilă și lumină albastră ca gheața, care făcea ca totul să pară cu zece grade mai rece. Bill Horvath examină chipul lui Susan, iar încăperea parcă răcori și febra din ochii ei.

– Doamne, Bill, am o senzație atât de ciudată. Nu știu cine sunt, Susan sau Star. Nu știu care dintre ele sunt, și nu știu care aș vrea să fiu.

---

[1] Vânt cald și uscat care bate pe coastele Mării Mediterane (din fr.) (n. tr.).

– să structurezi un film întreg în jurul acestor personalități de mit, să fixezi mai întâi distribuția și abia după aceea să elaborezi scenariul...

Bill observa durerea și tulburarea din ochii ei, dar asta tot era mai bine decât ceea ce se manifestase acolo cu câteva clipe mai înainte – siguranța aceea nebunească, cumplită. Aceștia, măcar, erau ochii lui *Susan*.

– Nu există nici un Star, spuse el. Ea e un personaj pe care l-am creat noi – tu, Jango și cu mine. Tu ești Susan Schiller. Star e o imagine de pe copertele albumelor și ale posterelor, o imagine în capul oamenilor. Tu ești Susan, iubito, *Susan*.

– dar ce rost are să te mai încurci cu un scenariu? Creează doar o situație, să zicem Malamute Saloon în *Febra aurului din Alaska*, și aruncă-i acolo pe Lee Marvin, Steve McQueen, Orson Welles, Fay Dunaway, și lasă să reacționeze personajele lor din film...

– Acolo n-am fost Susan, am fost... am fost...

– există foarte puțini oameni de genul ăsta, staruri înnăscute, nu actori. Habar n-avem cum sunt ei în interior, și nici nu contează, pentru că imaginea lor are o realitate care ajunge dincolo de persoana lor particulară. Și iată una în carne și oase!

Un bărbat între două vârste, gol până la brâu, cu trăsături de indian și păr blond, lung, vorbise unui grup de vreo șase oameni, iar acum o privea pe Susan cu un zâmbet larg pe gura cu buze groase și cu o lucire frenetică în privire, care-l făcură pe Horvath să fie străbătut de un frison.

– V-o prezint pe Star, de la Velvet Cloud, una dintre zeițele dragostei, contemporană cu noi, spuse vorbitorul cu o voce moale și alunecoasă. Cu toții simțim că o cunoaștem mai bine decât pe propriile noastre soții, nu-i așa? Când o vedem, știm exact pe cine vedem, prindem dintr-o singură privire toate aceste minunate nuanțe ale înțelesurilor. Nu ne-o putem imagina vreodată râgâind sau stând pe closet. Dar tu râgâi, nu-i așa, și stai și pe closet?

Ceva cald și prietenos din glasul lui o făcu pe Susan să se relaxeze și să zâmbească.

– Dacă vrei să știi, trag și bășini, spuse ea.

Horvath izbucni în râs o dată cu Susan, numai că cei din jurul bărbatului gol până la brâu o vedeau pe Star, și când izbucniră în râs, era un râs ireal, fiindcă ceea ce spusese Susan din proprie inițiativă putea fi, la fel de bine, un răspuns perfect dat de imaginea lui Star.

– Vedeți, ce ziceam eu. râgâie, stă pe closet și trage chiar bășini, dar asta nu contează. Pentru noi, așa ceva nu e real decât dacă o vedem

făcând astfel într-un film, caz în care am iubi-o și mai mult. Ești zeița dragostei, draga mea, chiar dacă mergi acasă și comiți acte dezgustătoare și de nepovestit, în intimitatea propriului tău dormitor.

– Care-i poanta, George?

– Poanta e că imaginea publică proiectată de o vedetă înnăscută devine mai puternică și, de fapt, mai reală decât ceea ce este ea pe dinăuntru ca ființă umană obișnuită. Nu crezi?

Zâmbea cald și prietenos, dar Horvath observă cum cuvintele lui sfârtecau măruntaiele lui Susan ca un cuțit răsucit cu cruzime.

– Dar sunt eu! țipă ea. Nu-ți dai seama că sunt *eu*?

Începu să tremure, își mușcă buza de jos și îl trase pe Bill afară din cameră prin cea mai apropiată arcadă, luptându-se cu panica, în timp ce chipul îi rămăsese împietrit în masca unui strigăt tăcut.

Susan descoperi că pătrunsese în talmeș-balmeșul realității sincopate a camerei stroboscopice. Star și Bill Horvath se deplasau prin vechile lor filme, proiectate pe pereți. În lumina strălucitoare a stroboscopului, își văzu propria-i carne ca un film al ei însăși, detașându-se de ființa care o observa. Bill era doar un alt personaj al filmului pe care-l vedea cu ochii minții.

Pe pereții-oglindă, o văzu pe Star așa cum o vedea lumea dinafară – o creatură care iradiază o frumusețe supranaturală, cu părul negru fluturând, imagine pe care ea însăși ar fi iubit-o ca pe ceva situat în afara ființei sale reale. Vedea trupul lui Star mișcându-se conform propriei voințe, dar fiecare mișcare era transfigurată de stroboscopul sclipitor într-o stilizare a ei înseși, un element de dans abstracționist.

– Of, Bill, suntem ceea ce vrem noi înșine să devenim, spuse. Eu sunt Star. Nu există nici o Susan. Uită-te în jurul tău, vezi aici vreo Susan? Este trupul ăsta Susan? Trăim într-o poveste despre noi pe care am scris-o singuri.

Bill o îmbrățișă, îngropându-și capul în carnea acesteia; pe pereți, imaginea lui se agăță de trupul acelei zeițe ireale.

– O, iubito, iubito, ce-am făcut din tine?

Ea îi cuprinse capul în mâini, apropiindu-i buzele de-ale ei, simțind durerea; pe pereții cu oglinzi, mișcarea umană normală era transfigurată într-un gest ritual.

– E-n regulă, Bill, spuse ea, iar cuvintele păreau că țâșnesc din zeița stroboscopului, nu de pe propriile-i buze. Îl sărută cu tandrețe. Suntem ceea ce devenim.

Buzele li se despărțiră și ea privi în ochii lui tulburați, plini de dragoste. Simți o lumină aurie scurgându-i-se din trup pentru a-l învălui pe-al lui – puterea dragostei ei. Gura îi tremura, iar chipul parcă îi strălucea.

– Te iubesc, copilaș.

– Cine mă iubește? Cine e acolo, înăuntru?

– Eu, răspunse gura ei din carne. Eu, spuse gura imaginii pâlpâitoare din fața ei.

Se cutremură ca și cum un ciudat fior electric i-ar fi traversat corpul. În jur, totul părea depărtat și ireal. Pâlpâirea îi pătrunsese acum în interior; fiecare străfulgerare de întuneric o afunda, parcă, în neființă, fiecare străfulgerare de lumină – într-un film stilizat al ei însăși, fără nici o însușire umană.

– Hai să ieșim de-aici, spuse Bill.

Recunoscătoare, se lăsă condusă afară din încăperea stroboscopică și se trezi brusc în realitatea unui întuneric cumplit, străpuns doar de conuri ascuțite de lumină gălbuie, care proveneau din niște proiectoare de deasupra – ieșind la iveală când un fotoliu de piele neagră, când o masă cu o tavă de fructe, o canapea portocalie în formă de seceră, un covor persan acoperit cu perne. Fiecare con al realității era la vedere față de celelalte, deși izolat de întunericul dens.

Într-unul dintre aceste conuri de lumină, Jango Beck stătea pe marginea unei canapele bleu, împreună cu un bărbat chelios, în pantaloni lăbărțați și o jachetă cafenie uzată. Cheliosul asuda ușor în lumina aspră, și Star zări parcă o ușoară aură de deznădejde neagră plutind în aerul din jurul trupului său.

Jango Beck parcă făcea o gaură mare în spațiul pe care-l ocupa, cu chipul adânc cufundat în penumbra părului, cu ochii transformați în bucățele de sticlă neagră, din cauza luminii orbitoare. Într-un fel, absența totală a vreunei aure psihice în jurul lui o izbi amenințător și, da, fascinant. Părea o insectă prețioasă: o formă de viață total străină și rece, care scânteia cu strălucirea unei suprafețe impenetrabile.

Ezitând în întuneric, Star se întrebă dacă ar fi fost posibil să-și croiască drum prin încăpere evitând zonele de lumină, evitând pătrunderea în realitatea care conținea făptura de neînțeles care îi născise nașterea.

– De când am ratat povestea aia cu narcoticele, ziarul *Flash* a căzut în rahat, spuse cheliosul. Urmarea e un căcat cât toate zilele, dar guvernul a decis să-l suspende, așa că ne-au pus să trimitem o notă de douăzeci de mii de dolari și onorariile avocatului, și nici o tipografie nu poate colabora cu noi fără să n-aibă probleme în

instanță. În consecință, deși ziarul are un oarece profit săptămânal, ne scufundăm.

Jango Beck clătină din cap; spiralele părului său negru parcă se răsuciră, pentru o clipă, ca niște șerpi.

– E o propunere destinată eșecului, Barry, zise el. Ce gaură aveți, patruzeci-cincizeci de mii?

– Cam așa ceva. Dar, dacă cineva ne-ar scoate cu vreo treizeci de mii, mălaiul ăsta ar rămâne acolo ca gaj, am putea declanșa iar operațiunea la negru și, o dată procesul câștigat, acel cineva și-ar lua mălaiul înapoi. Nici măcar nu m-aș atinge de el.

– Dacă însă pierdeți procesul, s-a dus și mălaiul.

– N-o să-l pierdem.

– Cele din urmă cuvinte celebre.

– Ascultă, Jango, *Flash* merită să supraviețuiască...

– De acord. E un ziar pe care-l apreciez. Dar nu la valoarea de treizeci de bătrâne. Nu cu banii mei câștigați cu greu.

– Hai, Jango, las-o baltă, știm cu toții de unde-ți vin banii. Jaful asupra oamenilor prin industria înregistrărilor. Cluburi de cinci dolari pe care oamenii nu și le pot permite. Trafic de droguri.

– E caraghios să discreditezi drogul, mai ales că ai intrat în belea apărând dreptul oamenilor de a-l consuma, zise Jango, apoi zâmbi, și Star simți scrâșnetul dinților de obsidian într-un soare tropical arzător. Să-ți spun ceva, totuși. Chiar îmi place ziarul, și, dacă dau peste vreun prostovan care ar vrea să...

– *O să-ți iau gâtul, nenorocitule!*

Ca un demon țâșnind din adâncuri la viață, o apariție furibundă în pantaloni negri și geacă arămie se ivi într-o rază de lumină lângă Jango Beck. Ochii îi sclipeau, mușchii puternici erau încordați ca niște colaci de sârmă, iar gura arăta ca o cicatrice strâmbă sub mustața pe oală. Valuri de energie criminală alimentau aerul din jurul lui, cu o forță enormă, bolnavă, dincolo de înțelegerea lui Star. Durerea acestuia o făcu să se clatine într-o senzație de vomă.

Jango Beck țâșni în picioare și se roti ca un șarpe care se descolăcește. Se holbă prin întuneric la demonul furios care ieșise dintr-o fântână fără fund, de o răceală ca gheața, privind chiorâș și fălindu-se ca o pasăre de pradă.

– Nu credeam că te interesează așa ceva, Chris, spuse el.

La vorbele lui Jango, fulgere roșii sclipiră în furtuna declanșată de furia tipului, și numai o imensă rezervă de stăpânire interioară transformă furia în cuvinte, în locul unei crime săvârșite orbește.

– Să-ți fie clar, Beck, dacă nu anulezi războiul ăsta săptămâna viitoare, *sunt* hotărât să-ți arunc curul în aer! O să vin personal după tine, și o să afli asta atunci când capul o să-ți explodeze ca un pepene. Așa am învățat eu regula jocului în Vietnam.

Star nu fusese niciodată atât de aproape de moartea iminentă a cuiva. Un cuvânt, un zgomot întâmplător ar fi declanșat această bombă umană, și miezul întunecat al furiei turbate nu lăsa nici o umbră de îndoială că ar fi în stare să ucidă, că a mai ucis. Exista un cancer în sufletul lui, un cancer din care-și hrănea mândria distructivă.

Numai că Jango Beck alunecă din lumină în întuneric ca un șarpe. Celălalt tip băgă mâna în geacă după ceva cu greutatea unei găuri-în-realitate – o armă, un pistol –, dar înainte de-a izbuti s-o scoată, Jango se ivi din întuneric în conul lui de lumină, înfruntându-l cu masca unui Buddha calm, în care ochii îi străluceau ca doi tăciuni batjocoritori.

– Ar fi bine să-ți amintești că nu stai de vorbă cu vreun cretin din West Point călare pe mătură sau cu un rege al drogurilor pe care-l ai la degetul mic, spuse liniștit Jango. M-am băgat în afacerea asta în amintirea vremurilor trecute. Am o vacă mai mare de muls. Dacă ți-e teamă să continui să lucrezi pentru mine, întrerup toată operațiunea fără supărare. Pot să-mi permit!

– Iar eu nu pot, și știi asta!

– Exact!

Cuvântul răsună și rămase în aer ca o lovitură de gong, o manta a puterii. Bărbatul numit Chris tremură de frustrare. Furia se prăbuși asupra ei însăși, energia ucigătoare se strânse brusc în misterioasa carcasă sonică creată de ultimul cuvânt al lui Jango; închisă, furia se transformă, devenind un foc negru de dispreț criminal față de sine. Susan fu năpădită de valuri de durere, absorbind-o ca un vârtej întunecat.

Se trezi păsind în cel mai apropiat con de lumină. Trupul îi era luminat de spotul aspru dinafară, iar pe dinăuntru, de o anume sursă de energie pulsând de dincolo de adâncurile ei. Era Star, era dragoste, și dorința, dorința cumplită pentru acest întuneric în mișcare, pentru acest bărbat devorat de propria lui sete de sânge, o chema, n-o lăsa în pace...

– Ești un monstru, Jango, rosti vocea lui Star.

Jango Beck se întoarse.

– Hello, Susa... Se opri, se întrerupse, făcu o plecăciune ironică. Hello, Star!

– Ești un monstru care ia mințile oamenilor.

– Viața e un joc cu sumă zero.

Chris o privi, cu o dorință bruscă, amestecată în minte cu o furie frustrată, clocotitoare. Susan simțea hidoșenia dorinței, pofta de a-i sfâșia hainele, de a-i zgâria carnea, de a o trânti pe podeaua cea mai apropiată și de a o viola până când va implora milă, și dincolo, mult dincolo, un dezgustător amestec de ură și dragoste, alimentat de cumplita durere din interior. Dincolo de frică și dezgust, simțea o milă nesfârșită, o strălucire altruistă de siguranță liniștită, transformându-se, în piele și coapse, într-o căldură aurie.

Observa cum Chris primea vibrațiile dragostei în care îl scălda, dar era zăpăcit, înspăimântat, neîncrezător. Și Jango părea că simte ceea ce se petrece, și, ca o reptilă, alunecă înapoi în întuneric.

– Mă dorești, nu-i așa? spuse Susan cu simplitate.

Chris rămase pe loc, neîndrăznind să scoată un sunet, fără să schițeze vreo mișcare.

Star se simți învăluită în propria ei lumină aurie, dominând-o, scăldându-se în ea, contopindu-se în ea, într-un târziu.

– Mă poți avea, spuse. Chiar acum. Poți avea tot ce trebuie să dăruiesc.

Se mișcă prin întuneric către el, simțindu-i neajutorarea. Aruncă o privire peste umăr, și îl văzu pe Bill mimând un sărut, cu câteva lacrimi ivindu-i-se în ochi. Dar cel mai tare o duru expresia lui de venerație.

Partea a doua

„ȘI ÎNCEPURĂ ÎNCORDAREA, NELINIȘTEA ȘI VRAJBA"

I

– Jango Beck vrea să-ți vorbească, Mike.

Mike Taub oftă, ronțăi o pilulă de Maalox și înghiți fără apă materia ca o cretă înecăcioasă.

– Trimite-l înăuntru, Betty, spuse, închizând interfonul.

Întinse mâna după cutiuța cu tranchilizante din sertarul aflat în stânga la mijloc al biroului său de tec, în formă de rinichi, apoi se răzgândi. Ar fi fost o mare greșeală să trateze cu Jango sub influența unui sedativ, și, oricum, în clipa asta nu i-ar fi fost de folos toată thorazina din Hollywood.

După petrecerea aia blestemată, Jango evitase orice convorbire, sub un pretext mai mult sau mai puțin plauzibil, în timp ce peste tot la Eden Tower umbla vorba despre afacerea pe care o punea pe picioare. Beck răspândea zvonuri conform cărora Velvet Cloud și-au revenit și urmau să înregistreze un nou album în cadrul așa-numitului Carnaval al Vieții, pe care avea să-l organizeze chiar el. Povestea fiecărui producător sau manager de grup despre valoarea reclamei trupelor ce dețineau contracte cu Eden sau Dark Star, despre faptul că un album tras la festivalul rock avea să țâșnească precum o rachetă, recompensat fără limită. Încerca deja să declanșeze o concurență acerbă între ele. Afacerea asta blestemată începe să capete contur real, și totul se petrece fără știrea mea.

Taub împinse înapoi fotoliul de piele roșie, se ridică și începu să se preumble nervos prin încăpere. Biroul se afla, desigur, pe colț,

fiind și cel mai mare din turn, și, în consecință, era ceva drum de străbătut. Pereții dinspre Nord și Vest erau alcătuiți din panouri de sticlă dintr-o singură bucată. Într-o zi senină, fără smog (ceea ce se întâmpla doar de vreo zece ori pe an), puteai privi spre Vest întinderea orașului Los Angeles și observa soarele topindu-se în Pacific ca o minge de vată de zahăr portocalie pe un panou de sticlă albastră fierbinte. Într-o asemenea zi, înțelegeai de unde vine numele de Sunset Boulevard – o panglică largă de lumini crepusculare spre Vest, de-a lungul Los Angelesului, îndreptându-se ca o săgeată spre limita dintre soare și ocean.

În restul timpului, oceanul era ascuns de un cumplit smog cafeniu, făcând peisajul mult mai puțin înălțător, iar Taub prefera atunci partea de nord din apropierea Colinelor Hollywoodului. Și pentru că ferestrele dădeau direct spre Sunset Strip, creând senzația că nu se află nimic solid între tine și prăpastia imensă, Taub construise o mobilă enormă din tec, pentru a asigura un zid-psihologic-de-susținere, vreo nouăzeci de centimetri înălțime, în fața ferestrelor. Obiectul se întindea de-a lungul a șase metri, pe lângă peretele de nord, apoi făcea o cotitură în unghi drept, prelungindu-se pe încă alți opt metri și ceva. Era alcătuit dintr-un bar, un monstruos echipament stereo, câteva difuzoare și rafturi pentru cărți, un frigider, o sobă, un dulăpior cu medicamente, o chiuvetă, niște rafturi cu discuri, un televizor color, câteva dulăpioare cu pahare și veselă, o etajeră cu vinuri și avea o mulțime de spații goale pentru viitoarele instalații. Partea de sus era plină cu scrumiere, brichete, narghilele, piese de sculptură africană în lemn și jad chinezesc, complicate instrumente de tăiat țigările cu marijuana, niște cutii de păstrat trabucurile, alte cutii elegante și inutile, un Space Clock Spilhaus, un radio cu toate benzile, și diverse amintiri ale clipelor trecute. Printre cei de la Eden Tower, obiectul era cunoscut sub numele de Marele Zid Chinezesc al lui Mike Taub.

Biroul lui Taub era confortabil instalat în colțul opus unghiului Marelui Zid, cât mai departe posibil de ferestrele uriașe, iar spațiul imens dintre ele era presărat cu canapele, fotolii din piele (unul dintre ele prevăzut cu un dispozitiv vibrator), șei de cămilă, măsuțe joase, pe care erau îngrămădite tot felul de nimicuri, și un mic pat de apă destinat regulatului.

Prin acest birou, Taub bântuia ca un bob de mazăre într-o ladă. Ar fi preferat un spațiu ceva mai mic, la o scară ceva mai umană, dar președintele de la Eden Records trebuia să aibă cel mai spațios birou din turn, și, de vreme ce fiecare subaltern își măsura propriul statut

după mărimea biroului, ei bine, acesta era *gigantic*. Făcuse cel mai bun lucru luând-o ușor, dirijând afacerea în pas de marș.

Când Taub trecu prin dreptul ușii, aceasta se deschise. Jango Beck păși înăuntru și se sincroniză cu plimbarea lui Taub. Purta ceea ce la prima vedere păreau a fi jeanși Levis și o geacă albastră, aceeași marcă. Numai că erau făcute din catifea, nu din doc, iar țintele erau replici în aur ale originalelor din aramă ieftină. De asemenea, Beck purta o centură militară originală, cu extremitățile pătrate ale cataramei din aramă ascuțite ca un brici, în stilul găștilor din New Yorkul anilor cincizeci. Jango în stare pură, gândi Taub, dârdâind un pic în regiunea splinei.

– Mike, necazurile tale au luat sfârșit, spuse Beck. I-am vândut pontul lui Horst până în cele mai mici amănunte. *Carnavalul Vieții* va fi cel mai scump film rock făcut vreodată, și va fi o bombă pe lângă care cea de la Hiroshima pare pârtul unui șoricel.

– Cum l-ai convins pe John Horst, i-ai strecurat o pilulă de peyotă în Martini?

Mai degrabă, pare că mă pregătește pentru numărul cu șantajul, gândi Taub, prins cu scula în curul unui copilaș. Doamne, cum m-am băgat în treaba asta?

Jango Beck se opri din mers, se așeză pe o șa de cămilă, privindu-l pe Taub ca pe vânzătorul unui covor fermecat uzat, și spuse:

– L-am convins că, în toată afacerea, tu pici de fazan.

– Ceeee?

– Uite târgul pe care i l-am prezentat lui Horst. Eu produc filmul și, în calitate de producător, îmi vând mie însumi, ca reprezentant al Dark Star, drepturile de înregistrare pentru un dolar, apoi mă răzgândesc și ți le revând ție pentru *mucho dinero*. Pe parcurs, îți strecor rapid un pont – cu alte cuvinte, că Eden Records acoperă nota de plată a festivalului rock atunci când se liniștesc apele. Am un mare realizator de film total necunoscut, care, pe fondul festivalului, va filma o poveste de dragoste, pentru o sumă de sub un sfert de milion. Astfel încât, Eden Pictures se trezește în final cu un film ieftin bun, cu venituri gigantice, iar Eden Records se alege cu tașca din care să acopere cheltuielile festivalului. Horst rămâne învingător, iar tu un rahat.

Neputincios, Taub se prăbuși într-un fotoliu, în fața lui Beck.

– Cred că trebuie să renunț, spuse.

Beck izbucni în râs.

– Splendid, nu-i așa? Îl ducem pe Horst exact acolo unde vrem.

– Oare? zise Taub, privind pe fereastră cerul cafeniu din cauza smogului de deasupra orașului.

Îl cuprinse brusc un acces de amețeală și se concentră rapid asupra modelului încâlcit al covorului persan de sub picioarele sale. Ceea ce înrăutăți și mai mult lucrurile.

– Trebuie să recunoști că afacerea pusă la cale de mine ți se pare destul de macabră.

– Mda. Cred că trebuie să recunosc.

– Atunci, imaginează-ți cum i se pare lui Horst.

– Despre ce dracu' vorbești, Jango?

– Despre *credibilitate*, replică Beck. Poanta de bază e că târgul pare foarte credibil din punctul de vedere al lui Horst. Așa că-l putem agăța exact acolo unde nu se-așteaptă.

– Adică?

– Adică, filmul va fi un mare rahat, deoarece puștiul care-l va realiza, departe de a fi un geniu, e un lăbar al cărui talent acoperă întreaga zonă, de la arta cu pretenții de neînțeles până la cel mai josnic porno. Am văzut deja materialul pe care el îl consideră cel mai bun, și pot să-ți spun că, într-o zi senină, duhnește tocmai de la Catalina. Și, tocmai ca să mă asigur că filmul va duhni, o să fac eu distribuția. Protagonistul va fi Rick Gentry, iar protagonista, o vedetă porno fără talent. Horst se va trezi în brațe cu un film lângă care va trebui să se îngroape cu un țăruș în inimă.

Jango Beck zâmbi cu viclenie.

– Și nici măcar nu va fi un rahat ieftin, spuse. Ca producător, voi reuși să irosesc bugetul de un sfert de milion numai pe prospecție, deși, firește, plățile vor fi amânate atunci când filmările se află în plină desfășurare. Mai mult, organizarea festivalului rock va necesita enorme ciubucuri pentru politicienii și jandarmii pe care-i vom alege să se bucure de festival. Și poanta e că *Horst* va fi încărcat cu cheltuielile festivalului.

– Cum? întrebă, precaut, Taub.

De data asta, Jango a mers prea departe. Și-a dat prea mult silința să mă convingă că-l ia de fazan pe Horst, contând pe vanitatea mea ca să mă facă să cred că n-o să am aceeași soartă. Chiar *atâta* vanitate n-am eu!

Beck se ridică și începu să meargă în cercuri mici.

– Exact cum am stabilit. Eden Records se ocupă de festivalul rock, iar Eden Pictures – adică eu – se deplasează acolo și-l filmează. Am redactat un contract supercomplex care te implică cât mai puțin posibil.

– Minunat! Emoționant!

– Dar nicăieri în contract nu se pomenește ceva despre drepturile de a filma festivalul, zise Jango Beck.

– Hmm? spuse lent Taub, ridicându-se și pășind alături de Beck, în timp ce acesta umbla încoace și-ncolo prin fața ferestrei de nord. Începea să se prindă vag cum vine chestiunea.

– Horst crede că ai fost păcălit organizând festivalul cu banii din înregistrări, continuă Beck. Însă el scapă din vedere faptul că, dacă Eden Records plătește festivalul, festivalul *îi aparține*. Și deci toate drepturile ce decurg de-aici, *inclusiv* dreptul de filmare. Astfel că prostănacul de Jango Beck trage un film în calitate de funcționar la Eden Pictures, și, când termină, se trezește încărcat cu nota pentru drepturile de filmare de la Eden Records – notă care, absolut întâmplător, este egală cu cheltuielile festivalului. Și, pentru că eu sunt un prostănac onest, accept nota în numele corporației Eden Pictures.

– Îmi place! strigă Taub. E minunat! Horst are o creștere bruscă a cheltuielilor, și nimic cu care să le acopere, deci a căcat-o, în timp ce noi putem chiar compensa cei zece cenți la dolar din combinația Carbo-Williams. Iar înregistrările... Doamne, putem înregistra în festival albume „live" cu fiecare trupă cu care avem contract și putem să ne folosim de prilej pentru o publicitate gigantică a albumelor, pe cheltuiala lui Horst! Nu ține să-l tragi pe sfoară pe Jango Beck!

Asta, firește, e băscălie.

– Și tu cu ce te alegi de-aici, Jango? întrebă Taub. În cele din urmă, ajungi să produci un film de rahat, și atât. Unde e procentajul tău?

Beck se opri din mers și se rezemă de Marele Zid.

– Tu va trebui să plătești la Dark Star Records un milion de dolari pentru drepturile de înregistrare ale *Carnavalului Vieții*, spuse.

– Un milion de dolari? E ridicol.

– Crezi? Putem trage vreo cincisprezece sau douăzeci de albume, deci ar veni, de fapt, cincizeci de miare pe album. Nu crezi că festivalul merită atâta publicitate? Crezi că te poți descurca singur? În afară de asta, n-am precizat că mi-ai putea plăti pentru apariția unui talent de la Eden în filmul meu. N-am precizat că plata ar putea fi, la rândul ei, un milion. Încă un cui în sicriul lui John Horst.

– Deci, din treaba asta, tu îți tragi un milion de dolari în propriul buzunar. Toată vrăjeala e ca să iei de la EPI, prin fraudă, un milion.

– Fraudă e un cuvânt foarte neplăcut, spuse Jango. Oricum, nu poate fi atacată niciodată într-un tribunal. Totul este cât se poate de legal.

– Dar nu cât se poate de moral...

Beck ridică din umeri.

– Moralitatea este opiumul clasei conducătoare. Oare să las moralitatea să mă împiedice de a face ușor un milion?

Taub îl examină pe Beck, care se rezemase de biroul de tec. Jango arăta mulțumit de sine, ușor entuziast.

Întotdeauna arată mulțumit de sine, dar nu atât de entuziast, și nu ți-e întotdeauna atât de simplu să distingi în ce stare se află. Jango mă ajută să-l dau în gât pe Horst și rezolvă vânzarea studioului, dar, în schimb, suge de la EPI un milion, cu complicitatea mea. *Quid pro quo*, drept la țintă. E unica modalitate în care-ți poți permite să tratezi cu Jango Beck – dacă afli cu exactitate cum își realizează profiturile lui uriașe. Eu îi azvârl un șperț de-un milion de dolari, și asta-i cușer.

– Bine, Jango, încuviință Taub. Batem palma.

Constată că stomacul i se liniștise, nu mai era nervos, iar lumea începea să fie roz. Se îndreptă spre bar, scoase două pahare de cristal, pentru brandy, și turnă din cea mai veche și mai prăfuită sticlă de coniac VSOP – marfă nemarcată, pe care o ciugulise în urma falimentului unui nobil francez sărac. Îi oferi lui Beck paharul, încălzindu-l pe-al lui în mâini. Aroma coniacului îi umplu trupul cu energie și o stare plăcută, când îl inhala, ca pe o cocaină de bună calitate.

Ciocniră paharele.

– Să ne zăpăcim dușmanii!

– Oricare ar fi ei!

Înconjurat de maldăre până în tavan de ediții vechi de ziare, de mormane de manuscrise îngălbenite, de cești din poliuretan pline cu mucuri de țigări, copii promoționale de albume și cărți, ziare underground din toate colțurile țării, Barry Stein stătea în spatele biroului său de la *Flash*, din Los Angeles, așteptând un telefon care ori distrugea ziarul, ori îl trăgea încă o dată de pe marginea prăpastiei.

Stein cam bănuia de unde putea veni sărutul morții. Garda Financiară putea suspenda lesne ziarul pentru neachitarea taxelor restante, deși avocatul său considera faptul puțin verosimil. Mai verosimil, i se putea înmâna o hotărâre judecătorească interzicând *Flash*-ului să publice o altă ediție până când nu depunea garanția de douăzeci de mii de dolari în urma procesului intentat ziarului de Biroul Federal al Narcoticelor, pentru amestec în treburile secrete. Sau guvernul putea „convinge" cele trei tipografii, cărora Stein le datora șaptesprezece mii de dolari, să ducă ziarul la faliment.

Capitalul și guvernul alcătuiesc o rețea puternică, gândi Stein, și, când își pun în gând să te distrugă, își dau mâna. Și nu există nici un dubiu că deconspirarea unor rețele de narcotice pe treizeci și trei

de niveluri în Statele Unite și Mexic îi făcuse pe cei de la Guvern să vadă roșu dinaintea ochilor când venea vorba de *Flash*, din mai multe puncte de vedere.

Stein își mai aprinse o țigară și privi telefonul cu vopseaua scorojită, fiind incapabil să se concentreze la sumarul ediției din această săptămână, cu șanse slabe de a fi tipărită. Trebuia ori să facă rost de o tipografie care să tipărească ziarul fără garanție împotriva urmăririi penale, ori vreo zână a underground-ului să-i arunce în poală treizeci de mii de dolari – zece mii pentru garanția tipografică și douăzeci de mii pentru încălcarea legii secretului.

Deși, dacă aș face rost de douăzeci de mii în bloc, astfel încât să pot garanta continuarea publicației, ar trebui să fiu în stare să manglesc alte zece din bucățele. În ultimii opt ani, am făcut-o adesea.

Numai că fără cei douăzeci de mii de dolari în următoarele două zile, cel mai vechi și mai răspândit ziar underground din Statele Unite nu va izbuti să mai apară în nici o nouă ediție, și Stein era convins că apelase la toate filierele cu bani pe care le avea după opt ani de criză financiară. Ivan Blue se laudă că are o sursă la *Apple*, numai că fiecare personaj cu greutate al Mișcării încearcă să scoată, în zilele astea, un ban de la John Lennon. Totuși, Ivan știe să fie convingător, iar douăzeci de mii nu înseamnă prea mult mălai pentru John și Yoko, în cazul în care Ivan reușește să-i convingă de importanța acestei ediții.

Și erau implicate subiecte importante – libertatea presei și dreptul contraculturii de a-și apăra propria viață. Deși totul se putea termina foarte bine prin distrugerea ziarului *Flash*, Stein nu regreta că publicase numele, amplasarea, descrierea și funcțiile celor treizeci și trei de agenți de la Narcotice care alcătuiseră cea mai notabilă unitate antidrog-contrabandă din Sud-Vest, înainte ca *Flash* să tragă semnalul de alarmă. Cei de la Narcotice nu aveau dreptul legal sau moral la anonimat. Firește că John și Yoko o să țină seama de asta, iar Jango Beck avea să remarce acest lucru cu și mai mare limpezime.

Stein suflă fumul țigării. Faptul că unica mare speranță o reprezenta Jango Beck, un artizan al jafului capitalist prin excelență, era o măsură a disperării. Beck întruchipează antiteza a tot ceea ce susține *Flash*, gândi Stein. Are conștiința socială a unui cămătar dintr-un ghetou. Toată averea lui se bazează pe jefuirea oamenilor și nici o para chioară nu s-a întors vreodată înapoi, în sânul comunității.

Și totuși, Stein trebuia să recunoască faptul că Jango Beck îl fascinează. Beck are putere și e conștient de asta, se folosește de ea, și nemernicul *este* un răzvrătit; nimeni nu l-ar putea acuza vreodată că face parte din vreo altă organizație decât a sa. Puterea este cea care

modelează realitatea socială, iar puterea lui Beck este gigantică. Dacă măcar l-aș putea convinge să folosească un pic din ea pentru a ajuta Mișcarea, treaba ar merge de la sine. Salvarea ziarului ar fi doar începutul. Trebuie să existe o pârghie care să-l miște pe Jango Beck.

Scrumul din țigara nescuturată a lui Stein căzu pe unul dintre albumele de pe biroul său: *Purple Midnight*, o selecție a celor mai mari hituri ale lui Velvet Cloud. Stein mătură scrumul pe podeaua slinoasă. Beck e pretutindeni! Trebuie să facem o cronică pe săptămână a două sau trei albume de la Dark Star, și cu ce ne alegem din asta – cu două sau trei nenorocite de jumătăți de pagină de reclame pe lună...

Deodată, o idee se înfiripă în mintea lui Stein. O idee murdară. Editorialul lui Artie Dugan înseamnă ceva în industria discului. Ce-ar fi să înceapă să scrie despre tot ce scoate Dark Star?

Ce-ar fi dacă am relua o trecere în revistă a discurilor, în această ediție, ca să lăudăm produsele de la Dark Star? Ce-ar fi dacă am face aluzie la o mare expunere despre Dark Star? Și apoi să mergem la Beck și să-i cerem să-și ia angajamentul că ne asigură o pagină întreagă color cu reclame, în fiecare săptămână, timp de un an. Să ne tragem banii în avans iar în schimbul lor, să-i promovăm produsele. Un joc al capitalismului corupt, desigur, dar *Flash* nu se poate salva decât prin el însuși. Când n-ai absolut nimic, n-ai nici nimic de pierdut.

Numai că asta trebuie să se întâmple în urma unei hotărâri luate în comun. E prea dur să mă comport cu oamenii mei ca un șef.

Stein părăsi biroul și merse rapid de-a lungul unui coridor decorat cu postere, ediții vechi ale *Flash*-ului, fotografii obscene și graffiti, până în camera de tehnoredactare. Pe două mese lungi, din mijlocul încăperii, Hal Jonas, redactorul-șef, alături de cei din jur care-i dădeau o mână de ajutor, macheta paginile ziarului. Agățate în agrafe pe perete, atârnau în panglici lungi articole aflate în șpalt, titluri se scurgeau din mașinăria din colțul îndepărtat, și mormane de fotografii stăteau aruncate la întâmplare prin încăpere. Aceste materiale brute erau tăiate și lipite pe foi mari de hârtie, fixate pe planșete de lemn, care erau apoi atârnate în ordine pe cârlige fixate de jur-împrejurul camerei. Când toate paginile erau machetate, aveau să fie duse la tipografie și la foto offset, și *Flash* urma să apară. Desigur, în eventualitatea verosimilă că putea găsi o tipografie.

Jonas – un bărbat slab, în jeanși negri și un tricou cu Hush Puppy de la Eden – stătea aplecat deasupra machetei, punând cap la cap fragmentele unui articol. Lângă el, Betty, dispecer cu ziua, reteza titlurile cu un cuțit X-acto. În partea opusă a mesei, redactorul

foto, Doug Kent, frunzărea printr-o grămadă de fotografii, iar Dick O'Brian, reporter și tip cu greutate al Mișcării, lipea un alt articol. La cealaltă masă, Artie Dugan, un obez într-un tricou cu Velvet Cloud, citea un manuscris, în timp ce Laura, Toby King și Zip lipeau diverse articole.

Pe fundal se auzea muzică rock dintr-un vechi radio FM, dar asta nu reușea să ascundă nivelul scăzut al energiei. Ziarul era machetat pentru că așa se obișnuia în fiecare marți, dar Stein observa că nimeni nu pune suflet, că nu există un scop. Oamenii lui erau conștienți că machetează un ziar care probabil nu va apărea, astfel că munceau ca niște automate în variantă Disney. Nimeni nu vorbea cu nimeni, nu se certa asupra locului în pagină a articolelor, al reclamelor sau fotografiilor. Erau ca roboții umani din tipografiile Guvernului în care lucrase Stein la Chicago, acum douăzeci de ani. Prefăcându-se că lucrează.

Asta îl făcu pe Stein să se simtă ca un boss, lucru care nu-i plăcea deloc.

Când intră în încăpere, nimeni nu rosti vreun cuvânt; puteai să tai posomoreala cu cuțitul.

– Cum merge, Hal? întrebă Stein, într-un târziu, silit să spargă tăcerea.

– Bine, răspunse Jonas, fără să ridice privirea. Avem suficiente reclame pentru o ediție de cincizeci de pagini. Un material bun despre Camarillo. O transcriere a interviului cu Leary. O ediție tocmai bună de dus la tipografie – dacă o exista vreuna.

Deoarece Stein își petrecea majoritatea timpului luptând în procese și încercând să țină ziarul în viață, Jonas devenise redactor *de facto*, iar Stein constată că începuse să considere *Flash*-ul ca pe propriul său ziar. Mai văzuse întâmplându-se asta și cu alți redactori-șefi – un redactor-șef care n-ar fi căzut în capcana asta, într-o astfel de situație, nu-și merita titlul de redactor-șef.

Dar lui Stein nu-i plăcea să se simtă un intrus în comunitatea propriei lui încăperi de machetat. Trebuia să scape de poziția celui care salvează mereu ziarul și să revină la aceea de a-l *conduce* cu adevărat.

– *Vom avea*, până la urmă, o tipografie? întrebă O'Brian.

– Nu știu. Tocmai mă gândeam la câteva soluții.

– Ca, de pildă? întrebă Jonas, cu nasul încă îngropat în foile de hârtie.

– Ivan Blue o să vorbească cu cei de la Apple...

– Ivan Blue e în rahat până în gât, spuse O'Brian. A luat-o pe cont propriu numai pentru că a fost de câteva ori la Cavett. Chiar îl vezi pe John Lennon dându-i lui Ivan douăzeci de mii?

– Mă rog, mă gândeam la o alternativă, și de-asta am...

– Ce fel de alternativă?

Betty îi aruncă lui Jonas o privire otrăvită. Stein o aprecia pentru sprijinul moral, dar îi displăcea disidența crescândă în care părea să se implice. Ei bine, dacă salvez ziarul, vom fi din nou împreună cu toții, și, dacă nu, chiar n-are nici o importanță.

– Mă gândeam la Jango Beck, spuse Stein. L-am văzut la...

– Jango Beck? surâse, batjocoritor, O'Brian. Capitalistul ăla nenorocit?

– Jango e un răzvrătit al acestei societăți, exact ca și noi.

– Tot la fel e și un drogat care îți ia gâtul pentru un dolar, mârâi Jonas.

– În afară de asta, Beck e un nenorocit de capitalist *mărunt*, sublinie O'Brian. Ai auzit vreodată să fi dat ceva mălai Mișcării?

– Cred că am găsit o cale de a obține bani de la Beck, spuse Stein. Dar e o întreprindere dificilă, și aș vrea să votăm. Vă rog, veniți cu toții aici și să se ducă cineva să-i cheme și pe băieții de la departamentul de reclame, pe cei de la subscripții și pe Fat Jack. Avem de luat o hotărâre importantă.

În câteva minute, oamenii lui Stein se adunară în jurul lui: echipa editorială, departamentul de publicitate, cele două fete care se ocupau cu listele de subscripție, dispecerul, chiar și Fat Jack, administratorul. Lipseau numai corespondenții de presă și fotografii, fiind răspândiți prin oraș și prin țară.

Barry Stein se așeză pe marginea uneia dintre mesele de machetat, privindu-și familia. De-a lungul anilor, avusese loc o migrație lentă în cadrul ziarului, astfel că Stein era singurul rămas din echipa inițială, dar continuitatea, sentimentul comunității rămăseseră intacte. În timpul celor opt ani de viață ai ziarului, Stein ținuse șase neveste, iar de la trei dintre ele, avusese copii pe care nu-i mai văzuse de mult.

Pe nesimțite, *Flash* a devenit viața mea, constată el. Oamenii aceștia sunt unica mea familie, iar ziarul ăsta este întregul meu univers. N-o să las Guvernul să ne bage pumnul în gură. Chiar dacă voi fi silit să joc la fel de murdar ca el.

– Nu mai e nevoie să vă spun că ne aflăm, într-adevăr, într-o mare dificultate. Pentru a supraviețui, *Flash* are nevoie de douăzeci de mii de dolari și de cineva care să ne tipărească până joi. Are cineva vreun unchi bogat, care să fie, pe deasupra, și proprietarul unei tipografii?

Liniștea mormântală care întâmpină această jalnică încercare de umor negru era un semn rău. Stein se trezi holbându-se la douăzeci și patru de chipuri aspre. Mai rău decât aspre, resemnate.

– Am mai fost în asemenea situații și înainte, continuă el, și am supraviețuit. Și o să supraviețuim și de data asta, pentru că suntem nevoiți s-o facem. Luptăm pentru mult mai mult decât slujbele noastre. Când O'Brian a venit la mine cu informația despre narcotice, aș fi putut juca cinstit, trecând-o sub tăcere, iar astăzi n-am fi avut bătăi de cap. Numai că menirea ziarului *Flash* n-a fost niciodată profitul. Noi existăm pentru a servi comunitatea, și, deoarece suntem cea mai puternică voce a opoziției, *trebuie* să supraviețuim. Cu orice preț.

Nici o tresărire, nici o expresie pe vreun chip. Tentativa lui Stein de entuziasm retoric trecuse pe deasupra ca Lenny Bruce la o înmormântare baptistă. Ei bine, n-a mai rămas nimic altceva decât să spună lucrurilor pe nume.

– E-n regulă. Sunt în căutarea a două modalități de a face rost de mălai. Ivan Blue încearcă să vorbească la Apple sau cu John Lennon personal, referitor la...

– Of, Doamne...

– jegul ăla superegoist...

– nu-ți ține răsuflarea, Barry...

– asta-i cea mai bună soluție a ta?...

– la fel de bine ar trebui vorbit cu Mick Jagger...

Ostilitatea îl îngrozi și-l surprinse pe Stein. Înainte, exista mai multă solidaritate, vechea echipă fiind alcătuită dintr-o materie mai dură. Spiritul comunității devenea mai puternic în fața amenințărilor, nu se disipa. Puștii ăștia nu mai aveau sentimentul cuprinzător al luptei revoluționare.

Oftând, Stein hotărî să transforme starea apăsătoare într-un oarecare avantaj.

– După cum văd, suntem cu toții de acord că nu putem sta cu mâinile în sân, așteptând să cadă John Lennon din cer și să ne salveze. Trebuie să încercăm celălalt demers, care măcar ne e mai la îndemână. Trebuie să încercăm să scoatem banii de la Jango Beck.

– Jango Beck...

– ți-a băgat careva țigările în DMT[1]

– un ticălos fără inimă...

[1] DMT – dimetil triptamină, un halucinogen sintetic apărut prin anii șaptezeci, făcându-i-se publicitate ca unei „mini-călătorii" (cu efect de circa o oră, opus efectului de patru-opt ore al LSD-ului) (n. tr.).

Stein ridică mâna pentru a liniști spiritele.

– Nu-mi fac nici o iluzie în ceea ce privește mobilurile lui Jango Beck. Dar Beck e implicat în industria înregistrărilor și își vinde discurile cititorilor noștri, astfel că, prin el, avem o pârghie, dacă avem curajul s-o folosim.

Asta îi făcu să tacă. Până și Jonas îl privea acum cu atenție, întrebându-se ce-avea de gând să scoată din pălărie bătrânul Barry. Una era să editezi un ziar, și alta să-l conduci, să fii răspunzător de existența lui neîntreruptă.

– Cât obținem lunar din reclama pentru Dark Star? îl întrebă pe șeful departamentului publicitar.

– Poate o mie.

– Ei bine, asta e un flecușteț. Noi publicăm o groază de reportaje despre discurile de la Dark Star, și, anul ăsta, majoritatea au fost favorabile. Pe toate copertele discurilor lui Beck au fost extrase citate din editorialele lui Artie. Cred că merită o pagină întreagă color de reclamă în *Flash*, în fiecare săptămână. Și mă gândesc că, într-un gest de solidaritate, Beck ne-ar putea plăti reclama pe un an în avans.

– corect!...

– Eden și Warner ar putea face la fel...

– ai dat lovitura, Barry!...

După ce vacarmul scăzu un pic, Artie Dugan, care-și sprijinise greutatea pe cealaltă masă, spuse mai degrabă stânjenit:

– Și cum crezi că vei duce la bun sfârșit asta, Barry?

– Prin șantaj, replică Stein.

– dificil...

– puterea...

– nu există nici o cale de a-l șantaja pe Jango Beck!...

– Și cum ai de gând să-l șantajezi pe Jango Beck, Barry? întrebă Dugan pe un ton ciudat de potolit.

– Ți-am văzut editorialul de săptămâna asta, Artie. Trei cronici favorabile pentru discurile Dark Star. Propun să machetăm tot săptămâna asta două articole despre discuri, cu două dintre editorialele tale. Unul cu chestiile obișnuite, celălalt cu masacrul corporației Dark Star Records. Un harcea-parcea răutăcios despre noile apariții. Un articol special despre jafurile lui Beck. Interviuri cu dușmanii lui Beck. Orice rahat pe care-l putem afla sau născoci. Apoi, îi duc ambele machete lui Beck și-l las pe el să aleagă.

– Într-adevăr, ăsta e șantaj, spuse aprobator O'Brian.

– e curată sinucidere să joci astfel cu Jango Beck...

– mai bine decât nimic...

– Numai că Beck poate să-ți respingă propunerea, deoarece noi nu vom fi în stare să scoatem o altă ediție fără banii lui, spuse Toby.

– Nu cred că Jango știe treaba asta, replică Stein. Oricum am lua-o, n-avem nimic de pierdut.

– Fă-mă să înțeleg, Barry, interveni Artie Dugan, parcă scoțând cuvintele cu cleștele. Îmi sugerezi să compromit integritatea editorialului meu, scriind cronici proaste ale albumelor despre care tocmai vorbisem de bine? Adică să scriu altceva decât părerea mea cinstită despre...

– Las-o-n gura mă-sii, Dugan! urlă Jonas. Orice ratat de mâna a treia din orașul ăsta știe că poate cumpăra de la tine o cronică dacă îți oferă în schimb un tricou, două bilete la un concert, un futai sau îți publică numele pe o copertă de disc.

Dugan afișă o expresie de indignare cumplită, dar nu reuși să păcălească pe nimeni. Era un tip corupt – toți știau asta –, dar se folosea de posibilitatea de a fi mituit ca să-și consolideze puterea în industria discurilor și să devină cel mai bine cotat cronicar dintre toți. Asta i-a adus faimă, a făcut ca ziarul să se vândă mulțumită editorialului său și a adus ziarului multe reclame pentru discuri. Artie Dugan reprezenta genul de compromis pe care trebuia să-l facă un ziar al comunității, pentru a supraviețui într-o economie capitalistă. De fapt, nu se temea decât de faptul că-și pune în pericol vaca de muls, atacând o companie importantă. Ei bine, Lenin se referise la asta în butada despre omletă și ouă.

– totuși, e un lucru de rahat...

– mai de rahat decât falimentul?...

– e singura cale de a trata cu exploatatori ca...

– dar nu ca și cum am da, într-adevăr, drumul ediției cu șantajul...

Peste zarva generală, Stein constată că derivația telefonică dintr-un intrând apropiat începuse să sune. Era un bun motiv să-i lase o vreme să se porcăiască între ei, să ridice obiecții, astfel încât să revină într-un minut sau două și să-i dirijeze spre hotărârea cea mai potrivită. Se apropie de telefon, lăsând adunarea să se spargă în certuri pe mici grupuri.

Ridică receptorul.

– Los Angeles, *Flash*.

– Cu domnul Barry Stein, vă rog, se auzi o voce de femeie.

– La telefon.

– Domnule Stein, vă caută Jango Beck.

Un fior rece îl străbătu pe Stein, ca și cum în încăperea de machetare fusese descoperit un microfon, ca și cum ar fi fost prins cu

pantalonii în vine, ca și cum Beck îi citise gândurile. Dar așa ceva e imposibil, n-are cum să afle, acum o jumătate de oră nici măcar nu-mi venise ideea, și chiar săptămâna trecută am căutat peste tot „plosnițe"...

– am putea da de dracu' dacă se prinde de bluful nostru și se duce la *Rolling Stone*...

– ce mai contează, dacă oricum dăm faliment...

– se zvonește că Beck poate face mai mult rău decât să ne dea pe mâna mass-media...

– Hello, Barry, cred că am ceva vești bune pentru tine.

La telefon, vocea lui Jango Beck era liniștită și prietenoasă. Stein se relaxă un pic, dar numai un pic; cu Jango Beck, nu știai niciodată ce se ascunde dincolo de fațada momentului.

– Mi-ar fi de folos ceva vești bune, răspunse, precaut, Stein.

– Ți-amintești când susțineau că ziarul merită să supraviețuiască, dar modul în care ai propus afacerea nu era bun, și n-aș fi vrut să-mi bag mălaiul în așa ceva...

– Te-ai răzgândit?

– nu poți duce o luptă revoluționară devenind exact ca exploatatorii împotriva cărora lupți...

– ochi pentru ochi, ascultați-mă pe mine...

– Nu mă răzgândesc când e vorba de aruncat banii în vânt, spuse Beck. Dar sper să-ți amintești ce-ți spuneam eu – că o să încerc să găsesc vreun fraier destul de tâmpit să garanteze pentru tine. Ei bine, cred c-am găsit omul.

Stein simți cum i se accelerează pulsul, cum speranța îi crește în piept ca un imens balon cald de aer supraoxigenat.

– Cine?

– Harry Marvin, zise Jango Beck.

– Regele pornografiei? întrebă, neîncrezător, Stein.

Își aminti că pierduse ceva timp vorbind cu Marvin la petrecerea lui Beck. Marvin i se păruse un necioplit care reușise în viață și care încerca să se autoeduce pentru a deveni ceea ce el credea că înseamnă o imagine de clasă – scop pe care, desigur, era incapabil să-l atingă. Marvin considera însă o mare scofală faptul că amândoi erau „oameni de afaceri răzvrătiți și prieteni", persecutați de poliție și de tribunale. Harry Marvin pe post de salvator al *Flash*-ului?

– Și cum rămâne cu integritatea ziarului?

– mare integritate mai are un ziar mort...

– credibilitatea mea în calitate de cronicar...

– căcat...

– Marvin în persoană, precizează Jango Beck. Am anticipat puțin și ți-am fixat o întâlnire cu el astă-seară la opt, în locuința lui din Valley – Uzina de Scabroșenii, știi unde e, nu?

– Mda. Dar de ce-ar fi interesat Harry Marvin în salvarea *Flash*-ului?

– Cine știe? Nu știu decât că se descurcă bine cu cărți porcoase și filme de futai și are o capacitate de tipărire mult mai mare decât e nevoie. Poate că îi trebuie o scutire de impozit. Poate vrea să ascundă ceva capital. Personal, cred că e un găozar norocos, un șobolan scârbos care merită să fie curățat. S-a întâmplat ca numele tău să fie pomenit într-o conversație despre o altă problemă și eu i-am turnat povestea, iar el și-a amintit că a stat de vorbă cu tine și s-a arătat interesat.

– Și tu ce ai din toată treaba asta?

– Dacă Marvin garantează pentru tine, n-o să-mi mai ceri mie mălaiul. Și, într-o bună zi, poate că o să am nevoie să-mi faci și tu un serviciu. De ce cred oamenii întotdeauna că vreau să-i trag în piept?

– nu dau doi bani pe Jango Beck...

– dar, dacă companiile de înregistrări se prind de asta, n-o să fim în stare să...

– într-adevăr, un act de dreptate...

– Iartă-mă, Jango, spuse Stein. Chiar îmi pare rău. Vreau să-ți mulțumesc pentru ce-ai făcut.

Oare l-am judecat greșit? Sau e generos cu banii oricui, în afară de-ai lui? Și când te gândești că eram cât pe-aci să-l șantajez; ăștia încă se ceartă pe chestia asta.

– Atunci, dă-i bătaie înainte, Barry! *Ciao*.

– *Ciao*, Jango.

Simțindu-se ca un rahat în ploaie, deși fremătând de speranță, Stein puse receptorul în furcă și reveni în camera de machetare. Ce țară ciudată mai e și asta, când un rechin exploatator trimite un alt porc de capitalist în ajutorul unui ziar al colectivității. Uneori, nu-ți poți deosebi prietenii de porci.

– Care-i treaba? întrebă Jonas.

Barry Stein rânji larg.

– Pare să fi fost telefonul pe care-l așteptam. Nu va mai fi nevoie să-l șantajăm pe Jango Beck.

– Ne-a scos John Lennon din încurcătură?

Stein clătină din cap.

– A fost zâna cea bună din povești. Până mâine dimineață, o să aflu dacă reușim sau nu.

– Și de unde se presupune că vor veni banii?

Stein făcu o pauză de gândire. Oamenii lui n-ar fi fost extaziați de numele lui Marvin; dacă le-ar fi spus ce are de gând să facă, și înțelegerea dădea greș, ar fi fost considerată trădare. Dacă Marvin chiar ar fi salvat ziarul, asta ar fi putut să fie propria lui justificare. Dar nu era nimerit să le spună dinainte și să-și piardă încrederea de care încă se bucura.

– A trebuit să promit că nu scot o vorbă până când nu se rezolvă târgul, spuse Stein. Mâine dimineață, într-un fel sau altul, veți afla ce și cum.

– Credeam că ăsta e un ziar al comunității, zise O'Brian. Credeam că asta implică luarea în comun a deciziilor. Te comporți ca un proprietar, Barry.

Stein tresări. O'Brian îl lovise exact în coarda cea mai sensibilă. Dar *Flash* era ziarul lui, familia lui, și el purta responsabilitatea menținerii lui în viață, chiar dacă asta însemna că, din când în când, trebuia să se comporte ca un porc și să i se mai și spună acest lucru. Orice revoluționar adevărat știe că scopul scuză mijloacele. Dar nu e întotdeauna ușor să suporți implicațiile acestui adevăr.

– Până mâine, va trebui să mă credeți cu toții pe cuvânt.

Se întoarse și ieși din încăpere, simțind apăsarea jenantă a privirilor din spatele său; plin de speranță, hotărât, dar, în clipa aceea, foarte singur.

II

Toyota venea pe creastă în jos, de-a lungul drumului ce mușca dintr-un șir de dealuri ce coborau treptat către ocean. Chris Sargent mângâia lenes pistolul M-16 din poală, scrutând arbuștii de pe marginea drumului ca și cum ar fi măturat peisajul cu un radar. Ciudat cât de mult seamănă porțiunea asta de drum cu poteca ce duce spre casa lui Jango Back, gândi el. Aceeași specie de arbori pitici, aceeași pustietate, aceeași senzație că stă cineva la pândă, gata să se repeadă asupra ta. Dacă am organiza o ambuscadă pe porțiunea asta a drumului, am putea apăra casa lui Jango de o mică armată, sau am putea nimici o mică armată...

– Sper ca bulangiii ăia de măcaronari să încerce ceva, spuse șoferul. Sper să fie atât de cretini încât să încerce ceva.

Cu pielea măslinie și părul negru, Aaron Baum putea fi luat drept mexican; ura chestia asta, detestându-i și pe mexicani din același motiv. Nu-i plăcea să fie folosit pentru această însușire, așa încât s-a străduit ca spaniola pe care o vorbea să nu treacă de stadiul de începător, pentru a evita să mai fie trimis în astfel de misiuni. Lui Sargent nu-i plăcea o asemenea atitudine, nu-i plăcea să vadă un bărbat lăsând intenționat să se irosească o atare însușire valoroasă, dar Baum era un șofer bun și se pricepea să mânuiască rachetele antitanc ghidate prin cablu, astfel că, oricum, aceasta îi folosea.

– Nu te mai plimba, sperând să tragă cineva în tine, zise Sargent. S-ar putea să fii ucis!

Baum micșoră viteza Toyotei într-o curbă strânsă, ținând ușor mâinile pe volan, dar cu chipul încordat și hotărât. Poate prea hotărât.

– Atunci, la ce bun toată înscenarea asta? întrebă el.

– Să nu mă înțelegi greșit, spuse Sargent. Câțiva broscari morți reprezintă un mesaj pe care aș vrea să-l transmit organizației, mai ales dacă îi facem să pară neajutorați în cursul acțiunii.

De asemenea, gândi el, nu-mi place să-mi risc pielea. Firește, să folosești aceeași Toyota pentru un alt transport de cocaină, înseamnă s-o cauți cu lumânarea – cea mai bună cale de a afla dacă sunt destul de cretini încât să încerce din nou. Poate că, după felul în care i-am luat gâtul ucigașului plătit, se vor organiza suficient de bine ca să se înspăimânte de-adevăratelea când îi vom nimici.

Sargent n-avea nici o îndoială că detașamentul pe care-l organizase în vederea acestei misiuni putea pulveriza pe oricine ar fi încercat să atace Toyota. Automobilul arăta normal, doar că avea un blindaj de doi centimetri și jumătate pe partea dinăuntru a portierelor, în jurul rezervorului de benzină, al motorului și în spatele radiatorului, la parafoc. Sargent și Baum purtau amândoi pe sub haine armuri din fibră de sticlă. N-aveau altceva de făcut decât să nu stea în raza ferestrelor și să fie atenți un minut sau două.

Orice ambuscadă a celor din organizație s-ar fi așteptat la o ariergardă, dacă, bineînțeles, se așteptau la ceva, iar Land Roverul situat la treizeci de lungimi de mașină în spatele Toyotei ar fi fost pe placul minților lor cretine. Vechiul camion Ford, rablagit, cu fundul lat, aflat *înaintea* vehiculului țintă, nu le putea stârni curiozitatea. Era o matahală ruginită, transportând o încărcătură împuțită de pui, purcelușI piperniciți, paie, legume și *campesinos*[1].

[1] Țărani mexicani (lb. spaniolă în orig.) (N. tr.)

Numai că așa-zișii *campesinos* erau opt Green Mountain Boys, iar paiele ascundeau o mitralieră M-60, o Bazooka și opt M-16. Cabina avea radioul obișnuit, un echipament scump de detecție a căldurii, care putea repera cu precizie corpurile umane care s-ar ascunde în tufișuri, și, de dragul excesului criminal, un țintaș de frunte cu o pușcă Stoner. Dacă era o ambuscadă, organizația avea să rămână cu un mic gust amar lăsat de armamentul și oamenii pe care-i atacase.

Dar toate astea nu reprezintă decât un joc stupid. În loc să ucidem soldații organizației, ar trebui să capturăm câțiva, să-i tragem de limbă ca să căpătăm informații despre cadrele lor inferioare, să arestăm rapid cât mai mulți, să-i interogăm în grabă, apoi să-i lovim brusc pe cei din eșaloanele mai înalte. Asta i-ar face pe nemernici să priceapă!

Nenorocirea e că ar pricepe și Jango, și toată armata mexicană ar năvăli peste noi, condusă probabil de agenți secreți. E greu de crezut că Jango îi poate mitui pe cei de la CIA și pe cei de la Narcotice, dar deloc greu de crezut că ar sări după noi, dacă el ar înceta s-o facă. Și tipii ăia știu să joace după regulile noastre. Mulți dintre ei s-au enervat când Jango m-a făcut să dau în vileag rețeaua celor de la Narcotice unui ziar underground, în loc să le arunc cadavrele în ocean, dar, dacă Jango *chiar* i-a uns pe Federali, trebuie să recunosc că a făcut o mutare deșteaptă. Acum nu ne mai stau în cale, ca și când ar fi morți, iar treizeci și trei de polițiști de la Narcotice morți e ceva de care nimeni n-ar putea să ne scape.

La curba următoare, un măgăruș stătea pe jumătate în șosea; Baum se deplasă ușor lateral pentru a-l evita, fără să reducă viteza. Departe, în față, Sargent zări pentru o clipă camionul, înainte ca mai multe șerpuiri ale drumului să i-l ascundă vederii. În afară de cele trei vehicule ale lor, drumul părea pustiu, din câte își dădu seama.

Un drum pustiu printre dealuri pustii, sub un cer albastru, ușor albit de soare. Uniformitatea străină a Mexicului, unde oamenii vorbeau o limbă care de-abia pătrundea în conștiința lui, iar femeile reprezentau pentru el niște trupuri distante. Știa că singurii oameni în care poate avea încredere erau oamenii lui. Câtă vreme îi ținea sub un control rezonabil.

Seamănă prea mult cu Vietnamul. Expedițiile montane pentru cumpărarea recoltei se aseamănă cu patrulele din munți încercând să distrugă recolta de orez a vietnamezilor, numai că acum jucăm de partea cealaltă. *Campesinos* de la care cumpărăm nu sunt mai demni de încredere decât orientalii. Complicațiile în care mai intrăm din când în când cu *banditos* sunt ca niște acțiuni de comando, și poți

compara Poliția Federală și armata mexicană cu unitățile armatei regulate nord-vietnameze fără a exagera prea mult, exceptând doar gradul de competență.

Desigur, Saigonul putea fi cu greu comparat cu Acapulco, și chiar de-ar fi fost așa, cum ar fi putut ajunge la el pe vremurile alea? Prin ceea ce reprezintă marea diferență dintre atunci și acum: banul. Încă doi ani, și vin la rând Statele și Europa, cu o grămadă de bani, și nu o să mai fie nevoit să bântuie prin rahatul țărilor din „lumea a treia".

Mâncare bună, care n-are gustul a ceva căruia nu i-ar supraviețui nici un alb, haine bune și locuri elegante în care să le porți, un sălaș luxos cu tot ce mi-am dorit în materie de drog, băutură, gadget, un Porsche Targa și femei, ca să se potrivească la toate astea.

Raiul înseamnă drog bun, pileală bună și o supergagicuță într-un Porsche Targa. Și sunt convins că Raiul există pentru că am gustat din el! Și încă cum!

Nu văzusem niciodată ceva asemănător unei asemenea mașini. Un Porsche Targa pictat ca un curcubeu, o mașinărie joasă, lucioasă, îngustă, strălucind într-un vârtej de culori ca o pată de ulei. Și, în interior, tapițerie de catifea în culoarea sângelui, atât de groasă și de moale de parcă înotai în ea. O supermașină pentru superfemei. Un trup ca în visele ce te bântuie după un marș de trei zile în junglă, un trup de femelă, o curvă spurcată duhnind a băutură și a sudoare bărbătească. Părul negru vopsit în roșu, căzându-i pe umeri în cascadă, imensii ochi verzi în care ai vrea să te pierzi pentru totdeauna.

Acolo, afară, în parcarea lui Jango, cu aerul nopții mirosind ca opiumul și ca parfumul de femeie, și cu mâna celei mai frumoase femei pe care o văzuse vreodată în mâna lui, Sargent alunecase în irealitate, într-un vis erotic ca la cincisprezece ani. Nu-i venea să creadă că i se întâmplă lui așa ceva. Nu știa exact *ce* i se întâmplă. Își urma impulsurile sexului și-i plăcea.

– Cum de m-ai ales tocmai pe mine? întrebă prostește.

Erau primele cuvinte pe care își amintea Sargent că i le spusese atunci când îl oprise să-l sfâșie în bucăți pe Beck, când ea îl făcuse să uite de ce venise acolo, pășind, pur și simplu, în lumină și oferindu-i-se. Oare era vreuna dintre acele gagicuțe pe care le excită violența, care nu poate rezista unui bărbat furios, care-și dorește căldura aceea care s-o subjuge sexual atât de tare, încât să-i simtă gustul? Ce altceva putea determina o asemenea femeie – o frumusețe fantastică, de-ți lua mințile, și o stea a muzicii – să se arunce asupra mea la prima vedere? Nu arăt rău, dar, să recunoaștem, nici nu sunt dintre

ăia care înnebunesc femeile cărora le cade privirea asupra mea. Trebuie că n-a rezistat la scena aia cu Jango. Chiar își dorea ceva sex năprasnic. Ei bine, eu sunt băiatul gata s-o satisfacă!

– Aveai nevoie de mine, răspunse ea. Să-ți îndepărtezi durerea și s-o transformi în dragoste.

Îl îmbrățișă și-l sărută. Buzele ei erau aproape moi, iar limba era tandră, dulce, aproape timidă. Deși tocmai îi mărturisise că-i place durerea. Voia să fie dur. Dar nu era nimic dur în felul în care săruta. Era într-adevăr ceva straniu.

– Cum spui tu, iubito. Țelul meu e să te satisfac. Vrei să conduc eu?

– Lasă-mă pe mine.

– E-n regulă.

Intrară în Porsche, ea dădu drumul la motor, și mașina pulsă ca un lucru însuflețit. Trepidațiile masau trupul încordat al lui Sargent ca niște prevestiri a ceea ce urma să vie. Lăsându-se pe spate în tapițeria adâncă de catifea, cu carnea vibrând de pulsația mașinăriei de mare compresie dinapoia lui, și cu o femeie fantastică la volan, nerăbdătoare să-l aibă în pat, Sargent plutea pe un nor împurpurat de dorință. O să-i sfâșii hainele și o s-o fut până când o să implore milă. Până când o să leșine.

– Ai un loc în care ne-am putea duce? întrebă ea. Am putea merge la mine acasă, dar aș prefera să nu-i fac așa ceva soțului meu, dacă nu e neapărat nevoie.

– *Soțului tău?*

Pentru o clipă, parcă era o altă ființă. Orice i-ar fi trecut acum prin minte, îi schimba chipul: ușor înspăimântat, ușor trist, ușor obosit. Greu de spus care era schimbarea, dar ea exista. Însă trecu la fel de repede precum venise.

– E-n regulă, zise. Mă înțelege. Dar n-aș ține cu tot dinadinsul să dăm peste el. S-ar putea să nu vă îngăduiți.

Sargent pricepu *asta* cu mare ușurință. Era aproape singurul lucru pe care îl *putea* pricepe, din toate câte i se întâmplau.

– Locuiesc într-un motel în Studio City. Moorpark, dincolo de Coldwater. Bine?

Ea încuviință, băgă mașina în viteză și porniră într-o cursă turbată pe șoseaua de la Jango Beck spre Lookout Mountain, apoi pe Laurel Canyon Boulevard, sus, peste creasta Colinelor Hollywoodului, la Mulholland, și apoi în jos, către San Fernando Valley. Conducea rapid, dar nu prea bine, schimbând uneori prea devreme vitezele, alteori prea târziu, fiind nevoită uneori să frâneze în mijlocul unei

curbe, pierzând turația în timpul schimbărilor neglijente de viteză, apoi făcând să urle motorul în viteza a doua înainte de-a băga în a treia. Dar Sargent se simțea ciudat de sigur, afundat în căușul scaunului de catifea, clătinându-se la curbe într-o mașină care, indiferent cât de prost era condusă, nu fusese niciodată folosită la întreaga ei capacitate. Îi plăcea cum conduce. Încerca să-l ducă în pat cât mai repede cu putință, iar pofta ei imensă o făcea să greșească la șofat. Asta îl excita...

– Cred că avem ceva aici...

Vocea metalică a lui McCracken în stația radio din camion îl readuse pe Sargent în prezent. Trei mașini la curba următoare, cu motoarele în funcțiune.

Sargent înșfăcă microfonul.

– Treci pe lângă ele, dar încetinește și lasă distanță între noi. Cum fac ăia o mișcare, îi dai drumul înainte, nu aștepți ordine.

– Am înțeles.

– Încetinește puțin, Baum, ordonă Sargent. De îndată ce fac ăia o mișcare, calci frâna, oprești motorul și bagi capul la cutie. Oprești cât poți mai departe de ei.

– E-n regulă.

Sargent puse carabina M-16 pe foc automat rapid, își desfăcu centura de siguranță și dădu ultimele ordine celor din Land Rover.

– Inamici pe drum în sus. Păstrați distanța până când oprim noi, apoi răspândiți-vă pe flancuri.

– Am înțeles.

Băieții din Land Rover n-aveau să vadă, probabil, nimic din acțiune. Doi tipi cu M-16 și unul cu Bazooka o să-și croiască drum prin tufișuri de fiecare parte a drumului, pentru a asigura foc încrucișat din flancuri, în eventualitatea că s-ar întâmpla ceva cu camionul sau ar merge rău altceva. Mai bine să ucizi decât să fii ucis. În afară de asta, Sargent dorea ca totul să fie o copleșitoare demonstrație de putere de foc. Voia ca organizația să priceapă că ei nu se încurcă cu gangsteri de rahat sau *banditos* în stil mexican, atunci când apelase la Green Mountain Boys, că se confruntă cu o forță militară bine echipată și bine condusă, o armată de gherilă. Dacă Jango nu mă lasă să-i curăț definitiv pe nemernicii ăștia, măcar îi pot demonstra că sunt capabil s-o fac dacă și când îmi pun mintea. Asta le-ar insufla mai mult respect.

Drumul făcea o curbă lungă la dreapta, după un deal, apoi cobora puțin, se ridica, și făcea încă o curbă lungă la stânga, după dealul următor. Sargent își imagina un drum prăfuit întinzându-se

mai departe, spre centrul depresiunii. Organizația își alesese un loc foarte bun pentru ambuscadă. Toyota urma să fie exact pe linia de foc a celor ce blocaseră intersecția, și unica modalitate de a reveni la adăpost ar fi fost mersul înapoi, după curba dealului, în timp ce te aflai sub gloanțe. Foarte deștept.

Totodată, oricine s-ar fi aflat în intersecție ar fi fost o țintă ușoară pentru cei din porțiunea de sus a drumului, de după dealul următor, și Sargent vedea cum camionul trecuse deja de intersecție și urca încet panta următoare. Cine plănuise treaba asta nu se bazase, evident, pe atacul în porțiunea *îndepărtată* a blocajului șoselei.

Un calm straniu, nebunesc puse stăpânire pe Sargent când Toyota ieși din curbă la dreapta și începu să coboare pe panta dealului, simțindu-se aproape la fel de straniu ca în Targa lui Star, în jurul Colinelor Hollywoodului. În ambele cazuri, era transportat într-un vehicul condus de altcineva, către o clipă prestabilită de satisfacție fizică violentă, la fel de implacabil ca și cum s-ar fi deplasat pe șine. Senzația semăna cu parașutismul, în clipa în care parașuta începe să se deschidă, dar încă nu-ți poate frâna căderea liberă. Știi că e pe cale să se întâmple, și totuși cazi în gol.

Clipa în care Star opri automobilul Porsche lângă camera lui de motel era exact clipa în care se deschise parașuta sau clipa care se apropia pe măsură ce Toyota se îndrepta către ambuscadă – plutirea se isprăvise, valul forței fizice, îndelung așteptat, era acolo.

Ieși rapid din mașină, urcă cele trei trepte dintr-o singură săritură, deschise ușa camerei de motel, aprinse lumina și păși înăuntru, știind, fără să se uite, că ea îl urma ca un cățeluș. Această bruscă explozie de mișcare plină de sensuri, după alunecarea în pernele de catifea, prin noapte, îi trimise în trup valuri de energie animalică, făcându-l hiperconștient de încordarea mușchilor sub piele, de furii refulate și dorințe ce pulsau una împotriva alteia în adâncurile lui.

Se răsuci, o prinse în brațe, o ridică, o duse de-a lungul încăperii, o trânti în așternutul maron-gălbui – toate aceste acțiuni într-o singură mișcare continuă. Icni surprinsă; ochii ei verzi se dilatară de șoc și dorință; părul i se răsfiră în dezordine pe pernă. Sargent își smulse geaca, o azvârli, își scoase holsterul de pe umăr, îl lăsă să cadă pe podea, își scoase cămașa, rupând doi nasturi, și sări asupra femeii cu o forță care o făcu să-și piardă respirația, iar patul scârțâi și mugi în agonie.

Îi strivi buzele cu gura, vârându-i adânc în gură limba țeapănă, împingând ca un piston – o anticipare a ceea ce urma să primească. Ea mormăi și se zvârcoli sub el, plăcându-i, târfă pofticioasă!

Își desfăcu catarama centurii, își desfăcu pantalonii, apoi fermoarul. Mâinile îi alergau frenetic pe sânii ei, frământându-i, simțind cum se întăresc sfârcurile când îi ciupea prin materialul mătăsos al costumului ei bleumarin. Își mișca rapid mâinile peste trupul ei și între picioare, strivind-o, strângând, masând, în vreme ce ea se zvârcolea sub el, gemând și scâncind în gura lui dură, deschisă.

Mâinile lui căutau fără rezultat nasturii, în timp ce limba pătrundea mai adânc și mai dur în gura ei, cu dinții apăsându-i buzele până când simți gustul sângelui. Înjurând în gând, Sargent își dezlipi buzele de-ale ei, privind-o. Ochii acesteia erau sălbatici de poftă, buzele umflate și mușcate, și văzu mici porțiuni de piele înroșită în colțurile gurii.

Gâfâia după aer, rotindu-și capul pe pernă.

– Isuse, of, Isuse...

– Îți place, nu-i așa, curvă! mormăi el.

Înșfăcă marginea de jos a bluzei ei strâmte, o scoase din centura pantalonilor și, cu o mișcare sălbatică, i-o trase în sus peste sâni, apoi o scoase pe cap, agățându-i o clipă părul când reuși s-o scoată de tot. Ea țipă ușor când i-o scoase de pe părul lung, încâlcit.

Sargent își îngropă gura în adâncitura sânilor, mușcând din unul, apoi din celălalt, mușcând din carnea tare a sfârcurilor până când o auzi urlând. În același timp, găsi fermoarul pantalonilor, îl desfăcu și îi trase sub genunchi.

– Isuse, Isuse, oprește-te, oprește-te...

Îi depărtă coapsele și o pătrunse cu o zvâcnire bruscă, care îi trimise valuri de plăcere în pântece, purtându-l spre culmea extazului...

– Oooh... oooh... oooh...

Folosi fiecare gram de putere musculară din spate și din picioare, fiecare bucățică de tensiune înăbușită, fiecare cantitate de furie care îi fierbea în sistemul nervos, canalizându-le pe toate în punctul în care duritatea și puterea lui se intersectau cu moliciunea ei neajutorată. Nu dură mult și, când termină, aproape că-i explodă capul...

– Uite-i! strigă Baum, apăsând frânele, schimbând vitezele, oprind motorul, trăgând frâna de mână și culcându-se la adăpostul parafocului.

Mai jos, trei mașini pătrunseseră în intersecție: două berline americane pe fiecare margine a drumului dinaintea Toyotei și, între ele, o rulotă plasată de-a latul, cu plăci de oțel blocând ferestrele din spate. Patru bărbați țâșniră din fiecare mașină, iar șase din rulotă. Se adăpostiră după observatorul care bloca drumul; Sargent reuși să distingă trei pușți cu lunetă și câteva mitraliere de tip vechi. Sus,

pe povârnișul dealului îndepărtat, văzu vechiul camion Ford dând cu spatele pe panta dealului, neobservat, către dosul obstacolului, cu siluetele clătinându-se alături de paie, porci și pui, dând la iveală mitraliere M-60, Bazooka în formă de burlan...

Numai atât reuși să vadă, pentru că deja se aplecase o dată cu Baum în spatele zidului blindat, iar tipii de după blocajul rutier deschiseră focul. Pocnetele staccato ale împușcăturilor scuipate de armele automate răsunau în capul lui Sargent ca Anul Nou la chinezi, și parbrizul Toyotei fu brusc transformat în mii de bucăți sub impactul unei duzini de gloanțe, împroșcându-i pe Sargent și Baum cu cioburi de sticlă. La fel de rapid, gloanțele șuierară pe deasupra capetelor lor și sfărâmară luneta mașinii. *Cuush!* Brusc, mașina se înclină spre roata din stânga față când explodă cauciucul. *Cuush!* Explodă și cel din dreapta față, și Toyota încremeni cu botul în jos.

– Isuse Cristoase... mormăi Baum.

Sargent, ghemuit sub bord, în spatele parafocului blindat, continua să rânjească în timp ce gloanțele urlau prin aer deasupra capului, iar bucăți din ricoșeuri cădeau pe lemnul armat.

Uuup! Auzi o explozie ușoară, ciudat de blândă. *Uuup!* Un alt proiectil de Bazooka explodă. UUUP! UUUP! UUUP! O clipă, focul armelor automate scăzu în intensitate, și auzi țipete, urlete și înjurături. Aproape imediat, gloanțele începură iar să ciuruiască Toyota, dar nu cu forța dinainte.

Și, deodată, focul inamic fu înecat de clănțănitul mitralierei M-60. *Uuup! Uuup!* Apoi, o a doua explozie puternică, ca a rezervorului unei mașini sărind în aer. M-60 continuă să clănțăne, și sunetul comasat al armelor automate era, oricum, mai puternic, dar parcă nimic nu mai lovea acum Toyota.

Ridicând țeava pistolului M-16, Sargent aruncă o privire precaută peste buza bordului și prin gaura zimțată în care fusese parbrizul.

În depresiune, cele două berline care flancau ceea ce fusese rulota, erau resturi arzânde, aproape distruse de loviturile directe ale Bazookăi. Rulota însăși explodase și zăcea ruptă în trei sau patru fragmente mari și câteva duzini de altele mai mici, sub fumul gros și negru al benzinei ce ardea.

Camionul Ford era parcat la mai puțin de douăzeci de metri înapoia acestei harababuri. Olsen trăgea în plin cu mitraliera grea în cei trei tipi care mai rămăseseră în picioare după baricada în flăcări; apoi se prăbușiră și aceștia. Între obstacolul în flăcări și Toyota se aflau trei cadavre cu mâinile încleștate pe mitraliere și doi tipi alergând în cerc și trăgând cu sălbăticie – probabil avuseseră în

vedere Toyota atunci când Bazooka și M-60 au deschis focul. Cei din camionul Ford se răspândiseră pe ambele laturi ale șoselei, înconjuraseră mașinile în flăcări și se ocupau de cei doi soldați ai organizației, pe care-i împușcară în clipa în care se apropiară de ei.

Unul dintre ei țipă strident, azvârli arma în aer și se prăbuși. Sargent îndreptă pistolul M-16 spre cel care rămăsese și apăsă pe trăgaci. Tipul se clătină în aer ca și cum ar fi fost izbit de trei sau patru rafale de vânt contrare, după care se prăbuși. Sargent habar n-avea dacă el îl ucisese, sau dacă fusese doborât de focul încrucișat al Green Mountain Boys care avansau pe panta dealului, în sus.

Lupta nu durase mai mult de două-trei minute, două sau trei minute de zgomot și pericol, în care timpul se contractase, două sau trei minute având impactul psihic al unei jumătăți de oră. Acum se lăsase tăcerea, cu excepția bolboroselii liniștitoare a mașinilor care ardeau și a pălăvrăgelii oamenilor din apropierea rămășițelor distruse. Tăcerea coborî la fel de brusc ca schimbul de focuri, provocând ecouri stranii în creierul lui Sargent. Acum, parcă totul se mișca mai lent, pe măsură ce reacțiile lui rapide se treziră blocate în perspectiva relativ calmă a realității terestre.

Deschise portiera Toyotei și păși afară în lumina orbitoare a soarelui, și adrenalina îl învălui, ca o lâncezeală plăcută foarte asemănătoare cu clipele de după orgasm. Cerul, constată el, era de-un albastru profund, limpede, presărat cu câțiva nori pufoși, albi, iar încâlceala bogată a arborilor pitici parcă se încălzea la soarele galben și fierbinte, contorsionându-se într-o plăcere vegetală în ralenti. Mirosurile amestecate ale benzinei arzânde și ale prafului de pușcă îi treziră straturile profunde ale minții. Ar fi vrut să întindă mâna și să atingă fumul negru ce se ridica în vălătuci, atât de bogat și de provocator la pipăit, ca părul unei femei răsfirat pe pernă, în dulcile clipe după un futai bun, zdravăn.

Ca părul *ei*, negru, vopsit în aceeași tentă subtilă de flacără, răsfirat pe perna din camera motelului din Moorpark, cu sânii atârnând, cu gura aspirând aerul, cu ochii plini de lacrimi, trupul lui peste șalele ei, cu încordarea, energia animalică sleită și satisfăcută.

– Cum e? gâfâi Sargent, rostogolindu-se de pe ea.

Întinse mâna spre noptieră după un pachet de Camel, scoase o țigară, o aprinse și inhală adânc fumul dulce. Aproape instantaneu, „iarba" pătrunse parcă în fiecare celulă a ființei sale, ca și cum ar fi vrut să umple cu vacuum biochimic metabolismul lui, vacuum creat de pierderea cathartică a toxinelor cauzate de stres. Plutea pe un nor

de extaz leneș, stând gol la soare pe malul unui fluviu adânc, privind scurgerea fără de sfârșit a apei.

Star se ridică lent într-un cot și-l privi. Chipul ei era acoperit de sudoare; buzele, umflate și tandre; pielea, înroșită și îmbujorată; ochii, plini de lacrimi. Sargent îi zâmbi și îi dădu o țigară. Cu siguranță, o regulase dumnezeiește.

– Doamne... spuse ea cu o voce groasă, incredulă. Doamne...

Luă țigara fără ca măcar să se uite la ea. Îi atârna în mână, în timp ce continua să-l privească cu ochi care erau inerte fântâni verzi de atenție, sorbindu-l. Nici o femeie nu-l privise vreodată astfel. Asta ar fi trebuit să-l excite, să-l facă să se simtă regele colinei, dar era ceva deranjant în ei. Ceva ce nu era convins că vrea să priceapă.

– Întotdeauna faci dragoste așa? zise ea.

Sargent îi puse o mână pe coapsă.

– Nu întotdeauna sunt atât de inspirat.

Star izbucni pe neașteptate în lacrimi. Sughiță o dată, se abținu, inspirând adânc, apoi își recăpătă controlul. Dar pe chip avea o expresie pierdută, tristă. Chipul unei femei tinere care avea deja optzeci de ani.

– Hei, care-i problema?

– Chiar nu știi care-i problema?

– Nu, chiar nu știu care-i problema!

– Sărman prostănac.

Cuvintele erau pline de dispreț, condescendență și scârbă. Îi atinse obrazul cu mâna, punând ușor cealaltă mână peste mâna lui, care i se odihnea pe coapsă.

– Sărman prostănac, repetă ea, iar cuvintele erau în mod evident cuvinte de dragoste, fiecare silabă mângâindu-i auzul.

Îl sărută delicat pe buze – un sărut afectuos, deși, într-un fel, nesexual. Sargent nu-și amintea să fi fost sărutat vreodată astfel.

– Problema e că am întâlnit prea multă durere. M-am culcat cu prea mulți bărbați chinuiți. În mintea mea, dragostea și durerea sunt puțin amestecate, Chris.

– Asta nu-i un motiv să fii furioasă, spuse Sargent. N-ar trebui să te simți nasol că-ți place să faci dragoste. Majoritatea femeilor o fac. Trebuie să te bucuri de asta, orice-ar fi. E singurul lucru pe care-l ai.

– Nu ești chiar atât de rău pe cât pari.

– Chiar atât de rău par?

Îl împinse cu gingășie, îl îmbrățișă, dezmierdându-l în timp ce-i vorbea:

– Colinzi de colo-colo la o petrecere, emanând furie dezagreabilă pentru cei din jur, ești la un pas de a-l ucide pe Jango Beck, apoi mă arunci pe un pat de motel și mă violezi, după care mă întrebi dacă pari chiar atât de rău? Sărman copil, ești cu nervii la pământ.

Lui Sargent îi displăceau cele întâmplate. Îi displăceau total. Ea îl excita un pic, îl insulta un pic, îi spunea că-l place și-l făcea să se simtă vinovat, când el n-avea nici un motiv să se simtă vinovat. Și-l mai făcea să se și autocompătimească. De ce trebuia să se autocompătimească?

– Nu-mi fac decât treaba, zise el, având aceeași senzație ca atunci când unul dintre găozarii de la West Point îl etichetase drept degenerat și criminal, pentru că le îngăduise celor din brigada lui să fumeze puțin drog în timp ce distrugeau un sat burdușit de vietnamezi.

– Lasă-mă să-mi fac și eu treaba, spuse ea. Și vezi dacă nu-ți place mai mult.

Rostind aceste cuvinte, îi șerpui limba în jurul urechii, zgândărindu-i orificiul cu vârful limbii și provocându-i un fior de extaz de-a lungul unui traseu nevisat înainte, ce pornea de la ureche înspre șale. Își trecu lent buzele de la ureche spre gură, într-o alunecare de mici sărutări umede, apoi îl sărută tandru pe gură, oftându-i în plămâni, în timp ce se rostogolea deasupra lui.

Sargent era excitat cum nu fusese niciodată, arzând de pasiune, dar ciudat de apatic. Ca un automat, încercă s-o rostogolească pe spate, dar ea îl opri numai prin simpla apăsare a mâinilor pe încheieturi, desfăcându-i larg brațele pe pat. Apoi se ridică lent deasupra trupului său, până când se atinseră numai cu picioarele și cu buzele.

Când buzele li se descleștară, Sargent deschise ochii, constatând abia atunci că-i ținuse multă vreme închiși. Deasupra lui plutea o apariție, trupul unei zeițe sculptat într-un nor. Corpul îi ardea de dorință. Era o viziune a lascivității în jungla nopții, dincolo de ceea ce-și dorise el dintotdeauna și nu credea că va avea vreodată. A poseda o femeie ca Star, era un lucru pe care și-l închipuise de mult, dar a o poseda astfel, era o imagine care nu-i apăruse niciodată în minte înainte de-a o avea în realitate. Se trezi în mijlocul celei mai frumoase clipe din viața lui.

Femeia se arcui lent înspre el, lăsând sfârcurile sânilor să-i mângâie ușor pieptul. Sargent se înfioră de plăcere. Ea își roti umerii, deplasându-și sfârcurile spre buricul lui, și Sargent gemu tare, pierdut într-o senzație electrică. Își înfundă capul în aurora de păr negru lucitor și-și apăsă buzele pe sânul drept, mușcându-i ușor sfârcul. Se prăbuși în extaz; impulsuri protoplasmice instinctive începură să-i

rotească bazinul în ritmul sferelor. Se afla undeva, dincolo de Lună, pe aceeași orbită cu Star a lui.

Aceasta își coborî doar o clipă trupul peste al lui, după care se ridică și-l încălecă asemenea unei zeițe maiestuoase, cu pieptul arcuindu-se înainte și înapoi, cu sânii drepți înălțându-se deasupra lui, ca sculptura mândră de pe prova unei corăbii. El se zvârcoli într-o plăcere metabolică, aidoma animalului care era, în timp ce ea-l călărea cu o ușoară mișcare vălurită a șoldurilor. Inima lui era plină de o dragoste incoerentă, în timp ce ea-l privea țintă, oglindind în ochi extazul pe care i-l provoca plăcerea lui, trimițându-i-l înapoi, înecându-l în reacția propriei lui desfătări. Într-adevăr, *ea făcea dragoste* cu el, umplându-l cu o tandrețe enormă și violentă, la care nu îndrăznise să se gândească vreodată.

Ajunse să privească direct în adâncimile acelea verzi și lichide, adâncimi care reflectau dragostea lui pentru ea, dragostea ei pentru el, a lui, a ei, desfătarea lor, și amestecul de plăcere fizică și dragoste i se încrustă în suflet, o parte din el care va străluci veșnic.

Ceva mai târziu, ea îl sărută, fără să scoată un cuvânt, și se cuibăriră unul în brațele celuilalt multă vreme, într-o tăcere plină de satisfacție și de înțelesuri.

După o eternitate incomensurabilă, spuse:

– Voi fi nevoită să plec înainte de răsăritul soarelui.

– Știu.

– Probabil, n-o să te mai văd niciodată.

– Știu.

– Poți să-nțelegi?

– Nu.

– Poți încerca.

– Mda, pot încerca.

Nu mai scoaseră nici un cuvânt. Sargent constată că nu mai avea nimic de spus, că ea spusese totul. Și totuși, nu înțelegea nimic, exceptând faptul că în interior se simțea altul, că fusese schimbat într-un mod imposibil de definit. Nu era în stare să spună care e diferența, deoarece eul lui era cel care fusese schimbat. Adormi, întrebându-se ce fel de Chris Sargent se va trezi de dimineață.

Când se trezi, Star se evaporase ca o fantomă a nopții. Doar mirosul ei dăinuia ca o dovadă că fusese reală. Mirosul ei și o mică parte din el, undeva în adânc, care fusese modificată, care-l făcu să se trezească cu un zâmbet și cu o dorință tandră, care era plăcere, nu durere, care făcea ca lumina soarelui pătrunzând prin fereastră să pară mai strălucitoare. Care făcea ca gânguritul păsărilor de afară

să pară ceva ce merită să fie ascultat. Care-l făcea să se simtă alt om. Care-l făcea să vibreze interior. Conștient și viu și întreg. Clipe dulci, dulci.

La fel de dulce cum merg acum pe dealul ăsta, în lumina soarelui, știind că eu sunt în viață și că nenorociții ăia de broscari sunt morți, gândi el, trecând pe lângă cei doi morți care se apropiaseră mai mult de Toyota, încercând să-i răpească pentru vecie dulceața. Mai jos, băieții scoseseră țigări și marijuana, rătăcind la întâmplare în jurul mașinilor distruse, al cadavrelor, râzând și înjurând, relaxându-se. Howe și Corning aspirau cocaină, și asta îl enervă un pic, fiindcă mergeau cam prea departe. Dar, la dracu', doar pentru asta trăiește – o treabă dusă la bun sfârșit, fără pierderi, o amenințare distrusă, un inamic redus la tăcere, un cer albastru, senin, și am învins, și suntem vii și nevătămați.

Land Roverul urlă trecând pe lângă el, aruncând pietriș de pe marginea drumului și înclinându-se șovăielnic într-o parte. Duke și Smith îi făcură semn cu mâna când trecură pe lângă el, iar el le răspunse. Green Mountain Boys izbândiseră încă o dată.

Se trezi întrebându-se de ce în clipa asta de triumf se simțea, dintr-o dată, foarte trist.

Barry Stein își conduse Karmann Ghia sa albastră lângă un gard de lanțuri, ce delimita o curte mare de expediție a camioanelor. Toate – începând de la cele care transportau suluri imense de hârtie, până la cele care cărau ziarele – erau parcate pe pista de asfalt, sau încărcau și descărcau la banda de transportoare înșirate în spatele Uzinei-de-Spurcăciuni.

Stein nu știa prea multe despre Harry Marvin, cu excepția faptului că era unul dintre cei mai bogați pornografi din țară. Aici, în zona de jos a Văii San Fernando, ascunsă în harababura fioroasă a unor ateliere de reparații auto, stații de benzină mizerabile, parcuri de rulote și gigantice turnuri Babel de mașini distruse, imensa uzină a lui Marvin avea reputația de a fi Ramificația-de-Sud-a-Spurcăciunii, Pittsburgul Pornografiei. Un șuvoi murdar de filme, cărți și reviste se scurgea din Uzina-de-Spurcăciuni pentru a polua fluidele trupești vitale ale unei națiuni cu nervii încordați la maximum.

Fie și numai din acest motiv, Barry Stein nu-l avea la inimă pe Harry Marvin. Guvernul avea rațiuni înalte ca să nu țină pornografia sub control. Tot sistemul său de control social se baza pe energia psihică opusă represiunii sexuale. Ideea de a vinde oamenilor de bine

obiecte pentru a se masturba îi scotea din minți pe potentați, deoarece erau conștienți că nu pot ține sub control un bărbat cu sula în mână.

Dar, pe de altă parte, Harry Marvin își extrăgea seva din sexualitatea constrânsă, din singurătate și disperare; adică din produsul finit al controlului asupra vieților claselor de jos, devorându-le ca o broască țestoasă-vampir. El reprezenta forma cea mai de jos a vampirului social – cu alte cuvinte, cea mai avansată formă de capitalist parazit – și de aceea, Barry Stein era îndreptățit să-l disprețuiască.

Când Stein pătrunse printr-o ușă fără inscripție, situată în fațada de ciment a clădirii, și se trezi într-o mică zonă întunecată, această ambivalență îi provocă o neliniștitoare senzație de dezorientare.

– Hello, domnule Stein!

Harry Marvin, un tip mărunțel, spilcuit, cu părul argintiu, stătea într-un fotoliu aflat undeva, în umbră, cu spatele spre ușă.

– Mă bucur să vă văd din nou, spuse el. Cea mai mare parte a clădirii e închisă, de aceea e atât de întuneric. Nu e nimic sinistru. Mare parte din treabă o facem în timpul orelor normale de lucru.

– Nu m-am gândit că arată sinistru, domnule Marvin.

– Veți rămâne surprins aflând cum gândesc oamenii ignoranți despre industria erecției. Noi nu facem altceva decât să fabricăm și să distribuim un produs, exact ca toți ceilalți.

– Bere la cutie, mașini, țigări, construcții de locuințe și sex – toate o apă și-un pământ, nu-i așa?

Harry Marvin se lumină.

– Corect! Cred c-o să ne înțelegem, domnule Stein. *Barry*. La urma urmei, și dumneata ai un produs legal pentru a-l distribui, nu crezi? Amândoi luptăm împotriva acelorași căcănari, așa-i? Trebuie să ne unim forțele, altfel gangsterii care conduc tribunalele și guvernul ne pun pielea pe băț. Nemernicii ăia nu-i înghit pe cei care au destul curaj să-i tragă în piept.

Stein simți un acces brusc, spontan, de prietenie pentru Marvin, o sclipire de solidaritate psihică. Una peste alta, e clar că tipul ăsta trage în piept Guvernul de ani de zile. Și mai iese și basma curată.

– Tocmai din acest motiv am ajuns eu în situația de față, domnule Marvin.

– Harry, te rog, *Harry*. Hai să mergem în biroul meu, să bem o cafea și să stăm de vorbă.

Marvin îl conduse pe Stein de-a lungul unui coridor întunecos, pe lângă încăperi imense ce răsunau de zgomotul pașilor lor, pline de siluete amenințătoare și tăcute ale preselor rapide și ale noilor tipuri de mașini de copertat, pe lângă săliițe de postsincron, săli de

montaj, și mai multe încăperi spațioase, cu aspect de depozit, împărțite în mici firide redacționale, și intrară într-un birou mare, soios, care pe Stein îl făcu imediat să se simtă ca acasă. Biroul lui Marvin era o piesă modernă și luxoasă de mobilă daneză, potopit de maldăre de reviste, manuscrise, facturi, scrisori, scrumiere, creioane, cești de cafea, fotografii și tăieturi din ziare. Pereții din panouri de sequoia erau practic invizibili în spatele panourilor cu buletine de știri, calendare, fotografii cu bărbați goi, femei, copii și animale în toate pozițiile sexuale posibile, coperte de reviste cu gagici, reviste de fetișuri, reviste pentru homosexuali, reviste pentru zoofili, romane despre sex, postere din filme, benzi desenate tăiate din ziare și reviste. Lângă un perete se afla o canapea de piele imensă, plină ochi cu grămezi de romane și reviste, astfel că singurele locuri în care te puteai așeza erau scaunul rotitor din spatele biroului și cele patru scaune metalice pliante răspândite prin încăpere.

– Ai aici un adevărat stabiliment, remarcă Stein, trăgându-și un scaun lângă biroul lui Marvin, în timp ce acesta se așeză și turnă cafea din filtrul electric de pe birou.

– Mda, pornografia e o industrie de bază, iar o bucată din baza asta o dețin eu, replică Marvin. Dacă te gândești bine, industria porno aduce un venit anual mai mare decât Broadwayul, sau decât industria de tacâmuri, sau poate chiar decât editorii de manuale școlare. Și totuși, cei care au un venit pe jumătate cât al meu mă consideră un rahat. Dă-i în gura mă-sii! îmi spun. Când se satură să mă facă gangster și pervers, se duc la ei acasă, se închid în toaletă și și-o iau la labă, uitându-se pe revistele mele. În afacerea asta, dușmanii sunt, în același timp, unii dintre cei mai buni clienți.

Îi dădu lui Stein o ceașcă din polistiren cu cafea neagră, se lăsă pe spate în scaun, sorbi din cafea și-l examină pe Stein așa cum făcuse unchiul lui bătrân și bogat, Albert, acum douăzeci de ani, la Chicago. Unchiul Albert fusese și el un rechin, un speculant al recoltelor agricole viitoare, care se îmbogățise păcălindu-i pe fermieri și pe intermediarii care-i păcăleau pe consumatori. Și totuși, lui Stein îi plăcuse întotdeauna unchiul Albert; bătrânul pirat era învăluit într-un aer de umanism nedefinit și total nejustificat, un stil care te făcea să-i uiți felul de a fi. În ciuda împrejurărilor, Stein se simți atras fără voie de Marvin, la fel cum fusese atras de unchiul Albert. Se disprețuia un pic pentru că-i plăcea de Marvin, dar n-avea ce face.

– Așadar, Barry, hai să vorbim despre problema ta și să vedem dacă putem rezolva ceva.

– Înțeleg că Jango Beck ți-a spus tot ce n-am apucat eu să-ți spun la petrecere...

Marvin încuviință.

– Ai nevoie de o tipografie care să-ți tipărească ziarul, fără vreo garanție, și mai ai nevoie de douăzeci de mii de dolari drept garanție pentru procesul intentat de Biroul Federal de Narcotice, și încă de șaptesprezece mii de dolari pentru a achita facturile tipăriturilor anterioare. Asta ar acoperi totul, ce zici?

Stein reuși să-și ascundă surpriza numai printr-un excesiv act de voință. Știam că e perfect informat, dar cum s-o fi prins de vechile facturi? Cât de mult știe?

– Cu siguranță, cunoști al naibii de bine dedesubturile afacerii mele, spuse el, precaut.

– Când fac o afacere cu cineva, vreau să știu cu cine și ce fel de afacere fac, așa e înțelept, nu? Așa că, hai s-o luăm pe rând. Pentru tipografie, nu trebuie să-ți faci griji. Am un atelier separat la cinci minute de-aici, care oricum preia, în majoritate, lucrări din afară. Poți să-ți tipărești acolo ziarul. Iar eu o să ți-l vând ție. În loc să plătești facturile pentru tipografii, îmi plătești factura pe care mi-o semnezi pentru vânzare. În felul ăsta, nu pot fi agățat că am tipărit un material în afara legii, dacă *Flash* o încurcă din nou, pentru că în acte nu eu sunt proprietarul tipografiei, ci tu. Și, în douăzeci de ani, poți fi proprietarul ei pentru totdeauna. Asta îți rezolvă problema tipăririi, și e un târg avantajos pentru amândoi. Eu vând o capacitate de tipărire suplimentară, iar tu capeți o proprietate profitabilă care, până la urmă, îți va mări capitalul afacerii tale.

De data asta, Stein nu reuși să-și stăpânească plăcerea și surpriza. Marvin îi oferea un târg excepțional, ceea ce nu putea nega sau ascunde. O să-mi salvez ziarul și să-mi adun și ceva dividende, totodată. În loc să arunc banii în vânt pe tipografii, mă aleg cu un bun de preț, o adevărată fabrică de bani. Și dacă, într-adevăr, fac treaba cu un profit mare, viitorul *Flash*-ului e asigurat, și voi putea investi *în* Mișcare, în loc să risipesc banii! Aș putea finanța activități importante ale Mișcării, aș putea fi un animator și un creator.

– E o ofertă foarte generoasă, domnule Marvin... Harry...

– E o ofertă *solidă*. Nu sunt un filantrop, dar, dacă pot ajuta să supraviețuiască un prieten aflat în conflict cu legea, și să nu pierd nimic în urma acestui ajutor, de ce n-aș face-o? Săptămâna viitoare s-ar putea să fiu eu cel pe care criminalii cărora le aparține Guvernul vor să-l dea în gât, corect?

– Mi-e jenă să-ți precizez... Harry... dar chiar și-așa rămâi cu o gaură de treizeci și șapte de mii de dolari...

Marvin sorbi din cafea, îl privi pe Stein și se încruntă.

– Asta *e* o problemă. Te-aș subaprecia dacă ți-aș spune că nu-mi pot permite să-ți împrumut treizeci și șapte de mii de dolari, așa-i? Iar tu m-ai subaprecia *pe mine*, dacă te-ai aștepta să creditez cu suma asta un tip în situația ta nesigură...

– Dar eu am *Flash*-ul, prin care îți pot înapoia împrumutul, spuse Stein. Noi vindem o sută de mii de ziare pe săptămână, iar veniturile noastre din reclame sunt bune. Exceptând frecușurile astea cu legea și tipografiile, e o afacere prosperă.

– Stai o clipă! Îmi ceri să cred că *Flash*-ul servește drept garanție pentru plata creditorilor? Asta-i ca și cum ai arunca banii la canal. *Flash*-ul ar rămâne oricum dator, iar dacă dă faliment, eu sunt cel care plătește oalele sparte.

– *Flash*-ul n-o să dea faliment, pentru că o să câștigăm procesul, și atunci o să-ți pot înapoia douăzeci de mii. Nu riști decât șaptesprezece mii. Chiar și în starea actuală, ziarul e destul de valoros ca să asigure o garanție de șaptesprezece mii de dolari.

Ceea ce, firește, nu era situația exactă, din moment ce *Flash*-ul mai datora vreo treisprezece mii de dolari câtorva finanțiști ai Mișcării, o datorie cu o poveste atât de întortocheată, încât nimeni nu-și mai amintea exact. Dar asta era o problemă internă a Mișcării și se putea ca Marvin să nu știe nimic despre ea.

Marvin încuviință.

– Dacă asta ar fi toată treaba, aș zice că e-n regulă. Numai că tu vorbești de parcă câștigarea procesului e ceva sigur.

– Avocații mei...

– Nu-mi spune căcaturi despre avocați. Crede-mă, avocații mei îi bagă în buzunar pe-ai tăi, iar dacă ai afla cât îi plătesc, ai face un atac de cord. Și, cu toate astea, sunt agățat și frecat, ba uneori chiar condamnat pentru o mulțime de acuzații de obscenitate. Am avut treizeci de condamnări și am fost târât de nenumărate ori prin tribunale, și totuși căcănarii ăia se jură pe toate cele că vor câștiga de fiecare dată, când le fluturi banii pe la nas.

Marvin zâmbi trist, apoi adăugă:

– Să nu mai vorbim despre subiectul „avocați".

– Dar ăștia sunt avocații *Mișcării*, dedicați...

– Nu-mi spune mie cât de mult sunt dedicați, știu foarte bine ce-i interesează: să-și burdușească buzunarele.

Stein constată că păşeşte pe un teren minat. Nu numai pentru că Marvin nu pricepea, pur şi simplu, diferenţa dintre avocaţii lui hapsâni şi oamenii devotaţi Mişcării, ca Owen France, ci pentru că Marvin avea dreptate în ce priveşte nesiguranţa situaţiei, şi amândoi erau conştienţi de asta. Owen era la fel de sigur pe abilitatea lui în câştigarea proceselor, ca şi Marvin de oamenii lui plătiţi cu bani grei, chiar dacă pentru raţiuni total diferite. Cu toate astea, a pierdut cel puţin o treime dintre cazuri, ca orice fiinţă umană obişnuită. Şi a crede că datele evidente ale cazului ar putea salva *Flash*-ul însemna a crede în dreptatea Guvernului. Nici Marvin, nici eu n-avem chiar atâta încredere în tribunale, aşa că mai bine n-aş încerca să-l păcălesc.

– Şi dacă mă oblig să garantez cu tipografia ceilalţi douăzeci de mii de dolari? întrebă el.

Marvin îl privi neîncrezător.

– Cu care tipografie?

– Cu tipografia care va deveni proprietatea mea.

– Vorbeşti despre tipografia *mea*! Care nu-ţi va aparţine cu adevărat decât atunci când o vei achita în întregime, peste douăzeci de ani!

– Mai adaugă douăzeci de mii la preţul tipografiei, propuse Stein. Stipulând faptul că nu încep să iau dividende până când nu sunt achitate primele douăzeci de mii.

– Achitate cu dobândă!

– Cu opt la sută dobândă pe an. Dacă voi câştiga procesul, îţi achit cele douăzeci de mii pe loc. Dacă nu, ţi le achit în intervalul deja stabilit.

– Cu doisprezece la sută dobândă pe întreaga sumă neachitată.

– Cu nouă!

Marvin se relaxă şi zâmbi.

– Hai să nu mai pierdem timpul, pentru că amândoi ştim că o să ne fixăm la zece, aşa-i?

Stein rânji, începând să simtă strălucirea triumfului.

– Corect. N-are nici un rost să ne vindem castraveţi unul altuia, Harry.

– Absolut nici un rost, acceptă Marvin. Aşa încât, cred că n-o să strâmbi din nas când o să-ţi spun că mi-ar plăcea să contrasemnăm ambele înţelegeri, pentru a fi garantate una prin cealaltă. În felul ăsta, n-o să-ţi poţi concentra activele într-un sens şi pasivele în celălalt, iar pe mine să mă laşi cu buzele umflate, ce zici?

– Vrei să spui că, dacă nu-mi îndeplinesc obligaţiile fie pentru plata tipografiei, fie pentru plata datoriilor vechi, pierd ziarul?

– Plus orice alt câștig din tipografie. În fond, îți fac un mare serviciu. Dacă mă lași cu ochii în soare, măcar am dreptul să recuperez cât mai mult din investiție, nu?

– Da, așa-i corect... recunoscu Stein.

Nu-i pot cere să-și asume cu mine un risc pe care nici eu nu mi l-aș asuma. Îmi împrumută bani pe vorbe goale. Dividendele mele inexistente la *Flash* asigură o valoare de treizeci și șapte de mii de dolari. Cu greu pot refuza să-i înapoiez împrumutul în numele meu, mai ales că Marvin îmi salvează ziarul. Salvează ziarul! Regele pornografiei din San Fernando Valley salvează *Flash*-ul! Am reușit! Reușesc! Ne-am salvat pielea! Și asta mă va îmbogăți!

– Bine, Barry, deci ne-am înțeles, spuse Marvin, întinzând mâna.

Strânsoarea lui Marvin era puternică și sinceră când dădură mâinile în mod convențional. Sub imboldul momentului, Stein schimbă strânsoarea pentru a da mâinile în stilul Mișcării, cu ele sub forma unui pătrat, una peste alta, și cu antebrațele ridicate.

– Ce-i asta, întrebă Marvin, lupte libere?

Stein izbucni în râs.

– E strângerea de mână a Mișcării. Ca și cum te-am fi făcut unul de-ai noștri.

Ochii lui Harry Marvin sclipiră.

– Firește, de ce nu? O să le-o tragem împreună, Barry, așa-i?

– Tot înainte! exclamă Stein.

– Da, firește, tot înainte!

III

Paul Conrad își parcă Ramblerul în garajul de la Eden Tower și așteptă liftul în subsolul cenușiu și întunecos al falusului avântat în alb-și-sticlă. Aici nu erau pereți de furnir ca în reclame și podele de marmură ca la Hollywood, ci doar ecourile motoarelor de automobil, negri leneși, în salopete de mecanic, și vapori de benzină.

Palatele pastelate ale plăcerii, instituțiile cu pereți de sticlă, restaurantele luxoase cu prețuri excesive și boutique-urile de pe Sunset Strip, unde-ți lăsai toți banii, creșteau pe înălțimile orașului Los Angeles ca niște ciuperci otrăvitoare. Câteva garaje pe două nivele la baza unei clădiri de douăzeci și cinci de etaje reprezentau noțiunea de mister subteran al acestuia. De fiecare dată când parca

în vreunul dintre garajele existente aici, era cuprins de un acces de nostalgie pentru maiestuosul labirint subteran al New Yorkului: imensul oraș independent, care ciuruia adâncurile de granit ale Manhattanului. Stațiile de metrou erau o junglă de tarabe cu hot-dogs, de frizerii, dughene de lustragii, tarabe cu ziare, magazine cu haine vechi, restaurante ieftine – fiecare zonă cu propria ei personalitate. Iar în locuri ca Rockefeller Center și Grand Central, aceste oaze ale metroului se transformau în orășele cu rețele de mari magazine, prăvălii scumpe, restaurante de bună calitate, fațade ale depozitelor, baruri și freamătul electric al Manhattanului. Lumea metroului, unde filmase el *Dedesubtul pământului*.

Paul intră în lift și ușile se închiseră automat, plăcile de aluminiu izgonindu-i din minte decorul garajului, asemenea unui regizor de montaj celest care îi tăie filmul realității. În interiorul liftului era un alt univers: Los Angelesul metalului colorat, al tapetului omniprezent, al panourilor de furnir pseudobaroc, al zumzăitului electric venind de undeva, al iluminatului indirect și al Muzicii revărsându-se dintr-un difuzor ascuns.

Numai în *acest* lift, Muzica era rock în stare pură, un amplu potpuriu instrumental din succesele lui Bob Dylan – toate amestecate într-un spumos fond sonor.

Apăsă pe butonul etajului al douăzecilea, și liftul țâșni în sus fără zgomot, orice senzație de mișcare fiind înecată într-o cascadă de muzică de fond veselă și într-un decor de sală de așteptare. Anestezie tip Los Angeles. Suficientă să te facă să borăști. Și un pic înspăimântătoare. Într-o bună zi, toată California de sud se va transforma într-un Disneyland: roboți – de două ori mai nostimi și mai atrăgători decât fragilele ființe umane asudate – derulând cântece după benzi de computer printr-o simulare a realității care copiază viața, fiind chiar și așa mult mai plăcuți decât imperfectul obiect natural. În fond, nu propusese pe bune Sam Yorty, principalul disc-jockey din LA, să se transforme Watts într-o „Niggerland", cu băștinași sugând dolarii turiștilor prin simularea unor vechi spectacole ale menestrelilor?

Ce stupid mod de a gândi într-un moment ca ăsta, constată Paul. Nu trebuie să aduc snobismul New Yorkului într-o conferință care m-ar salva din rahatul în care se află viața mea aici, în Hollywood, unde am venit, în primul rând, deoarece nu există nici o cale de a face film în New York. Îmi place sau nu, Los Angeles e unicul loc în care pot rezolva ceva, și, dacă voi duce tratative, ar fi bine să nu dau vina pe Los Angeles pentru neșansa mea de zi cu zi.

Care e pe punctul de a se schimba, își reaminti el. Care deja s-a schimbat. Mi-aș fi putut oare imagina, acum o săptămână, că astăzi o să-mi fac griji să nu ratez o întâlnire în care se va pune la punct primul meu film? Mi-aș fi vândut sufletul ca să pot avea o astfel de întâlnire. Și nu-i de mirare că n-am putut rezolva nimic! Când ești atât de disperat, mirosul disperării tale îi gonește pe toți – ceea ce te convinge că ai ghinion, sau că, poate, nu ai atât talent pe cât credeai, și asta te disperă și mai mult, și aluneci în jos, în jos, în jos...

Așa că nu mai strâmba din nas că te afli într-un lift de casă de curve, îndreptându-te spre etajul al douăzecilea, ca să închei un târg cu Eden Tower, de pe urma căruia o să faci primul tău film! Așa că, bucură-te din plin, chiar dacă pare adevărat sau nu!

Liftul se opri la etajul al zecelea și mai luă două secretare cu picioare perfecte, cu niște cururi californiene vânjoase, și o aură de competență și importanță. La etajul al treisprezecelea, intrară în lift doi bărbați între două vârste, strălucind de sănătate, frumos bronzați, cu costume spectaculos croite, cu părul îngrijit pieptănat, depășind puțin ceafa. Directorii și secretarele degajau acea autoîncredere a membrilor aristocrației din Los Angeles: cei care, în mod legitim, puteau afirma că sunt implicați, într-un fel sau altul, în show-business.

Acum o săptămână, Paul ar fi simțit invidie și dispreț în prezența unor astfel de tipi. Dispreț față de veneratia lor pentru film ca show-business, nu față de cinema ca artă; invidie pentru apropierea de centrele puterii în care se afla vraja, acolo unde, de fapt, se puteau realiza filme cu un buget ca lumea. Acolo unde un regizor putea irosi un buget de zece ori mai mare decât al filmului *Dedesubtul pământului* pe un film de rahat, care se întâmpla să-l excite. Acolo unde mai exista încă forța de a produce filme mari, și unde găozarii se pișau pe ea, făcând flecușteț care țin de show-business.

Dar astăzi, gândi, voi deveni și eu unul dintre găozari. Ciudat, cât de atractiv arată găozăria văzută din interior!

Liftul se opri la etajul al douăzecilea, ușa se deschise, iar Paul pătrunse într-o junglă. Marea sală de așteptare era sufocată de plante în ghivece: palmieri pitici, arbori de cauciuc, ferigi uriașe, plante exotice zemoase, miniaturi bonsai de stejar și mesquite, cactuși de toate felurile, inclusiv o masă enormă de peri țepoși. Un întreg perete constituia o cascadă ce cădea peste stânci negre, colțuroase, într-un bazin nu prea adânc, înconjurat de o grădină cu ciuperci sinistru colorate. Pe stânci creșteau mușchi, iar în bazin înotau pești aurii. Ceilalți pereți, cu excepția unui set de uși de sticlă, erau încărcați de iederă. Podeaua era acoperită cu Astroturf verde-închis, cu excepția unor

poteci din dale de piatră, care duceau către mobila strălucitoare a sălilor de așteptare convenționale, plasată în această grădină interioară ca băncile dintr-un parc. În locul Muzicii, șase papagali viu colorați, legați de bănci, cârâiau și gâlgâiau.

Paul se apropie de biroul recepționerului ca unul care tocmai iese din jungla Amazoniei. Recepționerul era un negru tânăr, imens, musculos, chel și gol de la brâu în sus.

– Bine ați venit la Dark Star Records! spuse recepționerul cu o voce dură și totuși prietenoasă.

Avea ochii unui bodyguard și zâmbetul unui maestru de ceremonii de la un club de noapte. În ansamblu, efectul era destul de amenințător.

– Îîî... sunt așteptat la o întâlnire cu Jango Beck...

– Mda, Conrad, așa e. Ceilalți tipi au sosit deja, îl informă negrul, apoi apăsă pe butonul interfonului. Hei, Sandy, a sosit Paul Conrad. Vino și ia-l înainte să-l mănânce vreun crocodil! Apoi i se adresă lui Paul: Sandy Bayne o să vină să te ia într-un minut. Între timp, poate ți-ar plăcea să hrănești peștii de aur. Chiar lângă bazin e un borcan cu firimituri. Dar nu te băga la papagali, ăștia chiar *sunt* căcănari.

Luă un exemplar botit din *Nova Express* și se cufundă în lectură.

Paul rătăci năucit prin grădină, holbându-se la elesteul peștilor de aur, ascultând apa căzând și papagalii cârâind, și încercând să priceapă ce era în mintea lui Jango Beck. A spune că decorul ăsta e ciudat, însemna a nu spune nimic; a spune că e destinat să-ți ia mințile, să trimită vizitatorul în bârlogul ametitor al lui Beck, însemna a recunoaște un lucru evident. Numai că exista ceva în asta, în felul lui Beck, întrecea cu mult înțelegerea lui Paul. Ceva care, în ultimă instanță, te dezorienta.

În concluzie, te afli într-o stare de spirit nasoală când intrai în negocieri importante, în care Beck avea ultimul cuvânt. Paul începu să simtă că o parte din puterea uriașă a lui Beck se baza pe acest efect de dezorientare, pe această nepricepere a celorlalți de a ataca adevărul lui suprem. S-ar fi putut să fie o grosolănie înnăscută, sau doar o serie de trucuri inteligente, dar Jango Beck ori te intimida, ori știa cum să procedeze ca să pară că te intimidează. Nu era doar înspăimântător, ci îți insufla teamă.

– Bine ați venit în Casa Maimuțelor! rosti un glas de femeie în spatele lui.

Paul se întoarse și o văzu pe Sandra Bayne, doamna de la Public Relations, femeia cu care nu prea reușise să lege nimic la petrecere.

– Așa îi spuneam noi înainte ca Jango să renunțe, într-un târziu, la maimuțe. Se pișau pe oameni și se căcau aproape peste tot. Putea aici ca la Grădina Zoologică.

Purta un costum din piele cafenie, cu o fustă scurtă, iar părul îi atârna pe umeri. Arăta ceva mai tânără ca la petrecere. Paul se întrebă câți ani avea, de fapt. Putea să aibă la fel de bine douăzeci și șapte sau treizeci și șapte. Dar, oricum, era arătoasă.

– E cu totul altceva, spuse Paul. Singura sală de așteptare din Hollywood cu aromă de junglă.

– Jango le spune celor de la contabilitate că e un lucru bun pentru Public Relations, fiindcă asta arată că EPI e bine orientat din punct de vedere ecologic. Ai încercat vreodată să justifici la contabilitate o notă de plată pentru curățatul căcatului de maimuță?

– Vrei să spui că toată *asta* e decontată din cheltuielile EPI? Adică pe el nu-l costă nimic din banii lui?

Sandra Bayne izbucni în râs.

– Jango nu plătește *nimic* din banii lui. Uneori, cred că n-are deloc bani, ci doar o serie de posibilități de deconturi nelimitate. Iar pe 15 aprilie, le spune celor de la Serviciul de Taxe cât de mult îi datorează *el* lui.

– Iuțeala de mână și nebăgarea de seamă?

Privirile li se întâlniră; Paul simți cum se naște între ei o mică scânteie de complicitate. Sandra îi adresă un zâmbet anume, neprofesional, un zâmbet numai pentru el.

– Iuțeala de mână a lui Jango Beck e mai mare decât va fi vreodată atenția ta, Paul Conrad, spuse ea abia perceptibil.

– Adică?

– Adică mie îmi place chipul tău, și mi-ar plăcea ca acest chip să nu treacă prin mașina de tocat. Să nu cumva să crezi că Jango îți face, pur și simplu, o favoare. Jango nu face niciodată așa ceva. Jango nu face niciodată ceva simplu, consideră asta un lucru imoral.

– Vrei să spui că trebuie să caut calul de dar la dinți?

– Vreau să spun că nu trebuie să-ți bagi capul tău arătos în gura calului de dar, pentru că pe-aici caii au prostul obicei de a se transforma în crocodili.

– Numai că mie îmi plac parabolele orientale, spuse, sec, Paul.

Se cam plictisise să fie luat drept fecioara gata să fie sacrificată balaurului. Desigur, Beck avea rațiuni egoiste: voia să fie producătorul unui film de succes, să scoată bani din asta, să-și vadă propria-i concepție înscrisă pe peliculă, și nu putea face totul de unul singur.

Ce era atât de machiavelic în asta? Ce era rău în a lua târgul exact așa cum era?

– Ascultă, eu îmi cam bat cuie în tălpi vorbindu-ți astfel despre șeful meu, îi spuse Sandy, atingându-l ușor pe umăr. Îmi ești simpatic, Paul. Știu că trebuie să profiți de o asemenea ocazie. Ai fi nebun dacă ai renunța. Numai că nu trebuie să crezi tot ce-ți spune Jango. Să nu crezi că lucrurile sunt atât de simple pe cât par. Trebuie să...

– Paul, Paul, aici erai? Nu-i fantastic locul ăsta?

Velva Leecock țâșni din lift, agitându-și brațele și strigând. Purta o salopetă strâmtă de culoarea levănticăi, care-i scotea în evidență sânii, și o pălărie neagră de pai cu boruri largi, care era un fundal potrivit pentru pletele ei blonde. Mergea șontâc-șontâc, cu eleganța pe care i-o îngăduiau tocurile înalte cu care nu era obișnuită.

Slavă Domnului, bine că n-are ochelari de soare, gândi Paul.

Își croi drum către ei, mângâind frunzele, mirosind florile, holbându-se în ghivecele mari de ceramică, bucurându-se nespus. Când ajunse lângă ei, atenția îi fu atrasă mai întâi de peștii de aur; se aplecă, scormoni apa cu degetul și scânci de încântare când gurile deschise ale peștilor apărură la suprafață.

– Nu e minunat? exclamă ea. Un elesteu cu pești! Papagali! Bunicul meu avea un fel de seră ca asta, dar nu s-a gândit niciodată la pești sau papagali.

Paul simți o undă de afecțiune pentru Velva, îmbrăcată după propria-i concepție despre starul de cinema, dar capabilă încă să se bucure ca o fetiță de grădina interioară. Și făcându-l și pe el conștient de frumusețea grădinii, deoarece, dacă nu încercai să cercetezi mai atent mintea enigmatică din spatele creației, îți dădeai seama că Beck crease cu adevărat o reală bucurie a sufletului, o operă de artă. Și era înduioșător s-o vezi pe Velva sedusă de frumusețe, eliberată de obsesia personalității lui Beck asupra propriei imagini.

– Probabil ți-ar fi plăcut maimuțele, spuse Sandra Bayne.

– Maimuțele? O, maimuțele ar fi fost ceva extraordinar!

– Ei bine, atunci să n-o lăsăm pe gorila-șefă să aștepte. Eu-Tarzan, tu-Jane. Probabil, o să vă înțelegeți de minune.

Paul rămase surprins de aroganța Sandrei. De ce-și scotea pisica ghearele? Pentru că știe că Velva a fost cu mine la petrecere? Hmmm...

Sandra Bayne îi conduse prin ușile de sticlă, pe lângă uriașul recepționer negru, într-o încăpere prozaică spațioasă, cu pereți de culoarea lămâiei și tavanul albastru-închis – un salon de stenografie, împărțit în mici nișe. Dar fiecare stenografă avea pe birou o plantă

în ghiveci, și la intrare se afla o colivie mare cu niște cintezoi viu colorați, un acvariu cu pești tropicali cu pene, care bolboroseau.

În capătul acestei încăperi începea un coridor larg, și ei o luară de-a lungul lui – pereți galbeni, tavan bleu și uși de abanos, închise, cu numele și funcțiile celor dinapoia lor săpate adânc în lemn, împodobite apoi cu vopsea aurie. Coridorul se sfârșea cu o ușă imensă, acoperită cu o gigantică fotografie alb-negru a lui Jango Beck. Imaginea din fotografie rânjea, ținând mânerul ușii în gură, ca pe un trandafir.

– Trebuie să fie ciudat să muncești aici, zise Paul.

– O să-ți dai seama singur, răspunse Sandra Bayne, oprindu-se în dreptul unei alte uși, pe care scria „Cameră de Conferințe".

Deschise ușa și se dădu la o parte, înclinându-se ușor către Paul, cu o urmă de zâmbet sălbatic.

– Lăsați orice speranță, voi ce intrați aici, îi spuse ea și închise ușa în urma lor.

Pereții camerei de conferințe fuseseră pictați în culoarea verde a unei mese de biliard. Stucaturile și plafonul erau din stejar masiv, lăcuit. Un imens candelabru Tiffany, agățat de un lanț de aramă, proiecta un con de lumină ca de catedrală, deasupra mesei ovale din mijloc, confecționată tot din stejar lăcuit. Cinci scaune de stejar cu spătar înalt, tapițate cu catifea roșie de Burgundia, erau dispuse în jurul mesei: într-un capăt, două scaune goale, și doi bărbați care stăteau de fiecare parte a lui Beck, la capătul opus. Pe masă se aflau o carafă cu brandy, un bol cu țigări cu marijuana, cinci pahare mici, cinci scrumiere, un telefon, o brichetă de aur, cinci teancuri de hârtie, cinci pixuri. În cameră nu mai era nimic altceva – nici un ceas, nici o fotografie, nici o piesă de mobilier. Locul avea solemnitatea unei biserici și funcționalitatea unei mese de biliard. Și nu existau nici ferestre. Părea concepută ca să te scoată din minți.

Jango Beck se ridică să-i întâmpine. Purta pantaloni din catifea neagră, cu betelia foarte lată, o cămașă simplă, albă, cu guler răsfrânt și mâneci bufante, terminate cu manșete strânse, și o centură neagră, cu o cataramă de argint, mare și pătrată.

– Paul, Velva, poftiți, vă așteptam. Am pus deja la punct toate micile amănunte ale afacerii. S-a stabilit, vom face *Carnavalul Vieții*.

– *Carnavalul Vieții?*

– Titlul de lucru al filmului. Sunt sigur că, până la urmă, vei propune ceva mai bun. Luați loc, luați loc, spuse Beck, turnându-și puțin brandy, luând o țigară și așezându-se din nou pe scaun. Serviți-vă cu ceva drog sau pileală. Se opri, până se așezară și ei. Paul Conrad, Velva

Leecock – John Horst, președintele de la Eden Pictures, Mike Taub, președintele de la Eden Records, care vor fi implicați în acest proiect.

Taub – un bărbat tuns îngrijit, într-un superb costum negru, cu mici pete mustar, la două rânduri – rămase nemișcat și cu chipul împietrit, ca și cum invitația de a bea sau fuma era un fel de șiretlic subtil. Horst, îmbrăcat mai conservator, într-un costum cafeniu, cămașă albă și cravată de lână, își puse apăsat mâinile pe masa de stejar. Voci nevăzute îi șoptiră lui Paul să nu se atingă de nimic, și, în aparență, aceleași voci i se adresau și Velvei.

– Ai o grădină foarte frumoasă, Jango, comentă Velva. Secretara ta mi-a spus că ai avut și maimuțe. Trebuie să fi fost minunate. Ce s-a-ntâmplat cu ele?

Beck dădu entuziasmat din cap.

– Se potriveau locului, dar, din nefericire, se comportau ca maimuțele. Odată, una a ajuns chiar în lift și a început să apese pe butoane. Ce scenă, o clădire plină de paznici străduindu-se să oprească un lift răpit de o maimuță! Am încercat să-mi imaginez cu ce le-aș putea înlocui...

– Ce-ai zice de șopârle? sugeră Velva. Iguane mari, verzi.

– Splendid! exclamă Beck. Da, exact așa voi face! Dar ar fi bine să ne gândim cum să le ținem departe de lifturi...

– Ce-ar fi dacă...

– Am venit aici să discutăm despre un film, sau despre șopârle? spuse John Horst calm, dar, în mod evident, cu o anume îngrijorare.

– Da, Jango, pentru numele lui Dumnezeu!

Beck ridică din umeri spre Velva.

– Unii oameni n-au suflet. Bine, să trecem la afaceri. Nu voi intra în problemele financiare, Paul, pentru că o să ai destule pe cap la care să te gândești și fără să mai fii implicat în asta. Și cunoști deja ideea de bază a filmului. Vreau să fiu producătorul lui. Înțeleg că ești un realizator de filme de tip european; așa încât vreau să te angajez să faci filmul. Poți regiza, scrie, monta, chiar poți munci ca operator, sau poți să-i lași pe alții, la latitudinea ta. Bineînțeles, orice aranjezi cu alții ți se va scădea din câștig. Dacă aș fi în locul tău, aș scrie scenariul, aș regiza și aș monta de unul singur.

Un sunet puternic al unui gong de argint răsună în ființa lui Paul, o manta de bunăstare și încredere pe care o simțise doar o singură dată înainte: când filmase *Dedesubtul pământului* în metroul din New York, când actorii jucau, iar el simțea măreția materialului pe care-l realiza, când era adâncit în realizarea filmului ca într-o experiență copleșitoare, un act de creație. Și atunci era înfierbântat de

aceeași încredere în sine, de senzația aceea de plutire deasupra destinului. Se simțise din nou pe creasta valului după o lungă prăbușire în adâncurile pornografiei și ale disprețului de sine, și își făgăduise să nu se mai prăbușească niciodată.

Cu o ușurare pe care o percepu ca suprarealistă, spuse:

– Prefer să lucrez așa cum m-ați sfătuit.

Beck îl privi radios.

– Bun, bun. Minunat. Vom fi numai noi doi. Va fi filmul nostru!

Paul se simți cuprins în îmbrățișarea psihică a lui Beck. Dar nu se simțea amenințat; Beck degaja forță și încredere, considerându-l egalul său. Filmul *nostru*. Nu puteam să dau peste un producător mai bun. Iar el nu putea găsi un realizator de filme mai bun ca mine! Doamne, e minunat să te simți din nou astfel! E minunat să simți că poți face ceva important, că ai un Jango Beck care-ți mărturisește că e conștient de talentul tău. Minunat? Măreț? Asta înseamnă să trăiești!

– Jango te-a recomandat călduros, domnule Conrad, zise Horst. Iar proiectul *îi* aparține. Cu toate astea, nu a fost foarte explicit în ceea ce privește palmaresul dumitale...

Jango Beck privi țintă în ochii lui Paul; în adâncul acelei priviri, Paul simțea râsul, dar, în același timp, și un fluid puternic de sprijin psihic.

– Povestește-i despre tine, Paul, îl îndemnă el, calm.

Dumnezeule, Jango chiar n-are habar de palmaresul meu, nu știe absolut nimic despre *Dedesubtul pământului*, n-am vorbit niciodată despre asta. Paul fu străbătut de un fior de spaimă – oare Jango ar fi avut atâta încredere în el, dacă ar fi știut cum ratase *Dedesubtul pământului*? Ce răspuns să-i dea lui Horst fără să strice tot? Avea certitudinea că Beck îi va sprijini orice acțiune și se simțea încă plutind pe acel impetuos val al destinului, dar constată că nu se temea să se joace nițel cu Horst.

– Sunt absolvent de cinematografie. Am obținut douăzeci și patru de premii la festivaluri, pentru opt scurt-metraje...

Se întrerupse, examinând chipul lui Horst și sperând, împotriva oricărei rațiuni, că nu o să fie silit să vorbească despre *Dedesubtul pământului*. Văzu cum gura lui Horst începe să se încrețească. Taub, dimpotrivă, părea încântat.

– Totodată, am lucrat destul de mult aici, în Hollywood, la... îîî... producții cu buget mic... îîî... ca operator și asistent de regie...

În expresia ochilor lui Horst, în colțurile gurii acestuia, văzu că afacerea începe să se strice. În schimb, Taub se lăsase pe spate și aproape că zâmbea. Aruncă o privire spre Beck, în speranța unui sfat,

a unui semn, orice, dar Beck îi întoarse pur și simplu privirea cumplit de neutră și cumplit de opacă. Ca și cum ar fi spus: „Tu ești regizorul, pustiul, așa că regizează!"

Cu o inutilă precauție, Paul continuă:

– La New York, am scris de asemenea scenariul, am propus, regizat și montat propriul meu film artistic.

Fața lui Horst se relaxă; a lui Taub deveni mai neutră. Jango Beck nu clipea. Lipsit de expresie și imobil, putea fi la fel de bine o insectă.

– Cum se numea? întrebă Horst. Poate l-am văzut.

– Mă-ndoiesc să-l fi văzut, domnule Horst.

– Una peste alta, lucrez în industria filmului. Am văzut o mulțime de materiale la care nici măcar nu te-ai gândi.

Paul inspiră adânc.

– Se numea *Dedesubtul pământului*.

– Despre ce era vorba în el?

– Era un fel de poveste metafizică de spionaj, trasă în întregime în metroul din New York City, povesti Paul. Un membru al unui serviciu secret, poate fi CIA sau NKVD sau chiar Mafia – asta n-ai cum s-o afli din film –, e urmărit de agenții unei organizații rivale, care trebuie să-l captureze cu orice preț. Nu poți descoperi de ce fuge el sau de ce e urmărit sau cine sunt cei care-l urmăresc. La începutul filmului, fugarul hotărăște să dispară în rețeaua metroului newyorkez și să nu mai iasă niciodată de-acolo. Se adaptează vieții din metrou, doarme în vagoane și în stații, folosește toaletele publice, mănâncă în pasajele subterane. Asta e ideea de bază a filmului – oamenii pe care-i întâlnește și adaptarea lui la rețeaua metroului ca la o locuință permanentă. În film, nu e prins niciodată, iar urmăritorii nu renunță nici ei. Am folosit șase actori și am înhățat chiar și neprofesioniști, pe loc, în metrou. Am tras tot materialul în trei săptămâni, cu numai cincisprezece mii de dolari.

Când isprăvi, Paul fredona interior, văzând cum chipul lui Horst revine la viață cu un entuziasm real. La naiba, *Dedesubtul pământului* era un material excelent, o idee măreață, într-un fel – un film măreț!

– Seamănă puțin cu *Mickey One*, despre care eu cred că a fost un mare film, spuse Horst. Un mare film, care a fost ucis de box-office. Dar, dacă l-aș fi finanțat eu, nu mi-ar fi părut rău după bani. Mi-aș fi dorit să văd filmul dumitale. Cine l-a difuzat?

Cum să-i spun că nu l-a difuzat nimeni? gândi Paul. Cum să-i spun că n-am avut bani să-l fac ca lumea? Am fost un labagiu, domnule Horst, și am ratat toată chestia. Oare așa să pun problema?

Aruncă o privire spre Beck, care acum juca rolul Regelui-Șopârlă, deci nici un ajutor de-aici, dar Horst părea înțelegător, o creatură a industriei filmului, însă un tip cu adevărat preocupat de film. Poate un tip capabil să înțeleagă exact adevărul. N-am o poveste mai bună decât adevărul – constată Paul.

– Nu l-a difuzat nimeni, spuse. Calitatea tehnică era îngrozitoare. Nu poți trage un film color de calitate în metrourile New Yorkului, cu numai cincisprezece mii de dolari. Sunt expert mondial în materie, și am învățat asta pe pielea mea.

Horst înclină din cap, înțelegător.

– Un buget total de cincisprezece mii de dolari pentru un film color... Am avut contracte cu regizori care scânceau după bugete de cinci sute de mii de dolari. Crezi că ai fi putut realiza filmul tău, în bune condiții, cu un buget de cinci sute de mii de dolari?

– Și un remake după *Cleopatra* pe deasupra, răspunse simplu Paul.

Apoi rânji. Horst zâmbi. Totul era în regulă!

– Nu poți fi calic, spuse Beck. Trebuie să cheltuiești suma corectă de bani pentru a face un lucru corect, nici un penny mai mult, nici un penny mai puțin. Am văzut filmul lui Paul, și, dacă ar fi avut încă patruzeci de mii de dolari, ar fi izbândit. Cineva care face ceea ce a făcut Paul cu cincisprezece mii de dolari nu va avea absolut nici o problemă, lucrând cu un buget redus, dar decent.

Paul jubila. Ce plăcere o să fie să lucrez cu un asemenea producător! Cu un șef de studiouri, care crede că face o afacere. La naiba, chiar *face* o afacere! Vom ieși cu toții cu fața curată! Iată un târg cinstit, creator, cuser.

Dar de ce-o fi mințit Jango, afirmând c-a văzut *Dedesubtul pământului*?

– N-am nici o obiecție în privința lui Paul, declară Horst. Jango, dacă-l vrei, e al tău.

– Bine, admise Beck, am lămurit asta. Acum întrebarea e dacă va accepta Paul târgul.

Dacă accept târgul? Dați-mi contractele și le semnez cu sânge.

Dar Jango Beck se lăsă pe spate și spuse:

– Paul, înainte de a da un răspuns, vreau să te fac să înțelegi cum e târgul, ca să n-avem probleme mai târziu. Oamenii lucrează mai bine dacă scapă de conversația asta încă de la început. Își aprinse țigara, trase un fum scurt, și-l fixă pe Paul. Eu sunt producătorul, și intenționez să fiu un producător creator, nu doar să semnez cecuri. Ideea filmului îmi aparține. În consecință, eu voi aproba scenariul.

O dată scenariul aprobat, nu mă mai amestec până când nu e tras tot materialul, moment în care îl vei monta, spre satisfacția noastră reciprocă.

– Pare a fi absolut corect, își exprimă părerea Paul.

Controlul absolut asupra scenariului și montajului final nu l-ar putea avea decât Isus Cristos și Stanley Kubrick, niciodată un nou-venit. După legile Hollywoodului, Beck se comportă peste măsură de generos. Am izbuti să colaborăm fără incidente.

– Și cum rămâne cu muzica și distribuția? întrebă Taub. Ar fi bine să clarificăm și asta, Jango. În film sunt implicate și studiourile Eden Records.

– Tocmai despre asta voiam să vorbesc, Mike, răspunse Beck, blând. Vezi tu, Paul, vânzarea discurilor și publicitatea vor face posibil acest proiect. Peste douăzeci de artiști și trupe de la Eden și Dark Star vor înregistra albume „live" la festivalul rock pe care-l organizăm în vederea filmului. Astfel că Mike și cu mine vom supraveghea tot festivalul, deoarece va trebui să stoarcem din el maximum de publicitate pentru albumele „live". Ceea ce înseamnă că noi îl organizăm, iar tu, pe acest fundal, vei trage filmul. Noi nu-ți spunem cum să filmezi, tu nu ne spui cum să organizăm un festival rock.

– Nici măcar n-aș ști cum să încep, dacă ar fi vorba să vă dau indicații cum se organizează un festival rock, declară Paul, precaut.

Unde voiau să ajungă?

– Bine, zise Beck, deci ne-am înțeles. Conform acestei situații, va trebui să exercit un anume control asupra montajului și un control final al coloanei sonore, pentru a fi sigur că albumele cele mai bune – cele cu posibilități maxime de vânzare – beneficiază în film de maximum de promovare. Că în film apar cei mai buni artiști. Și, desigur, că vor avea succesul scontat. Ceea ce înseamnă că eu, în calitate de producător, fixez și distribuția.

Pereții verzi ai încăperii parcă deveniră brusc proeminenți, ca și cum lentilele ochilor lui Paul ar fi făcut o rapidă schimbare de focar. Observă firicele de praf în lumina proiectată de candelabrul Tiffany. Deveni conștient că participa la un fel de pocher, că interesul lui Beck nu coincidea total cu al lui. Că el, Paul, nu era un Kubrick, cu forța de-a putea exercita un control total asupra realității în care lucra, dar și asupra realității pe care o crea în film. Că el nu avea deloc forță, cu excepția faptului că putea câștiga numai prin talent și abilitate – ceea ce, lucru deja recunoscut de Beck, reprezenta o însușire bogată pentru oricine altcineva, dar nu pentru un adevărat regizor de mâna-ntâi.

– Cinstit vorbind, n-aș putea spune că-mi place chestia asta, afirmă Paul.

Jango Beck zâmbi.

– Cinstit vorbind, n-aș putea spune că m-așteptam să-ți placă. Întrebarea e, restul târgului ți se pare destul de atrăgător ca să fii de acord?

Știind că răspunsul era evident, Paul se trezi făcând ceva ce i s-ar fi părut de neconceput cu o jumătate de oră în urmă. Ar trebui să nu dau prea repede un răspuns afirmativ, gândi el. Ar trebui să văd mai întâi câți bani pot obține.

– Ce înseamnă *restul* târgului? se interesă el. Care e bugetul? Eu cu ce mă aleg?

Jango Beck dădu pe gât tot paharul cu brandy.

– Bugetul de producție va fi de trei sute de mii. Bineînțeles că asta nu include festivalul rock sau orice altceva legat de el. Atât vei primi ca să filmezi o poveste de dragoste cu două personaje principale. Crezi că te poți descurca?

Din privirea lui Beck, Paul pricepu că știa al naibii de bine că era mai mult decât suficient.

– Firește, nu-i nici o problemă. Acum, în ceea ce privește câștigul meu...

– N-am de gând să te las să te arunci la preț, zise Beck. O să-ți dau un salariu de șapte sute cincizeci de dolari pe săptămână, pentru scenariu și montaj, dar care să nu depășească cincizeci de mii. Vei primi diferența dintre salariu și cei cincizeci de mii de dolari în ziua prezentării filmului. Vei primi cinci procente din profitul producătorului, care se plătește anual. În fond, ăsta nu e un film cu buget mare.

Din nou, expresia feței lui Beck îl convinse pe Paul că acesta știa perfect ce ofertă mărinimoasă îi făcea. Paul se așteptase la o ofertă inițială de maximum douăzeci de mii de dolari, pe care el s-ar fi zbătut s-o urce la treizeci de mii. Nici măcar nu-i trecuse prin minte să ceară cincizeci de mii, plus procente din încasări. Încercă din răsputeri să-și mascheze încântarea, nu din vreun motiv practic, ci pur și simplu pentru a evita să pară scârbos.

– În ce privește distribuția... spuse. Aș dori să aflu, măcar în mare, ce gândiți înainte de-a mă angaja în afacere... V-ați gândit la cineva anume pentru rolurile principale?

Jango Beck trase lung din țigară, suflând un rotocol de fum spre tavan.

– Până acum, numai la protagonistă, răspunse el. Protagonista e Velva Leecock.

Velva, care se făcuse mică în fotoliu, deveni brusc focarul atenției celor din încăpere. Paul nu reuși să detecteze nici cea mai mică mișcare, dar chipul ei căpătă viață, iar trupul parcă i se maturiză. Era tulburată. *Era într-adevăr* tulburată. Mike Taub, din cine știe ce motive, părea foarte satisfăcut. Numai John Horst părea să-și dea seama de dezastru.

Numai el și cu mine știm câte ceva despre ceea ce înseamnă film, constată Paul. Suntem singurii care știm ce rateu ar fi Velva – o reîntoarcere la cele mai proaste filme ale anilor cincizeci. Dar Beck m-a pus în gardă. Dacă deschid gura să spun că mă îndoiesc de propunerea lui, mă lupt contra mea, punând în pericol un proiect care înseamnă totul pentru mine. Iar Velva e aici, în încăpere, dar, de fapt, se află în al nouălea cer. Horst va trebui să fie cel care-i va tăia aripile.

– Ești sigur de asta, Jango? interveni Horst. Nu vreau să vă jignesc, domnișoară Leecock, dar nu aveți legitimitatea de a...

– Să nu vorbim despre garanții, John, ripostă Beck. Ce garanții prezentau Velvet Cloud atunci când i-am descoperit? Zero! Ripe Fruit? Mai puțin decât zero! Eu îmi câștig existența descoperind talente și punându-le să lucreze pentru mine. Le simt ca un porc care râmă după trufe. Eu nu citesc listele și memoriile de activitate. Nici măcar nu știu de ce sunt convins că Velva va ajunge un star, doar simt asta. Rareori greșesc, când mă ghidez după instinct.

– Sper că poți motiva o asemenea alegere, preciză Horst.

Jango Beck aruncă o privire spre Velva, nu spre Horst, iradiind după sexualitate. Velva o devoră, parcă plutind spre Beck.

– Dacă vrei o justificare convențională, John, am să ți-o dau pe cea mai tradițională din Hollywood, spuse Beck. Eu sunt producătorul, iar doamna s-a regulat cu mine ca să obțină rolul.

Taub chicoti, iar Velva roși sub pălăria de pai; Paul nu știa dacă de jenă sau de plăcere. Fața lui Horst împietri într-o expresie de dezgust.

Înainte ca Horst să deschidă gura, Jango Beck îi amplifică dezgustul, zâmbind și privindu-l țintă în ochii furioși:

– E marea și vechea tradiție a Hollywoodului, John, ca directorii de producție să-și reguleze vedetele. În fond, dacă o vedetă nu-și poate excita producătorul, pe cine altcineva te-ai aștepta să tulbure? N-am dreptate?

Ceva parcă se scurse lent din Horst; Paul nu-și putea da seama ce anume. Dar furia de pe chip se topi treptat în ceva ce semăna mai mult

a resemnare. Cât timp se petrecu această transformare de alchimie, Beck îl privi tăcut o clipă, după care izbucni în râs, eliminând tensiunea.

– Nu mai fii atât de serios, John. N-am vrut decât să subliniez un lucru. Adică faptul că nu cred în garanții sau în logică și că n-am de gând să-ți mai răspund la acest gen de întrebări.

– Am înțeles, răspunse Horst. Pentru asta, nu era nevoie s-o pui într-o situație delicată pe domnișoara Leecock.

Beck râse.

– Domnișoară Leecock, te simți jenată? Ridică mâna. Nu trebuie să răspunzi.

Velva chicoti.

– Vezi, asta e, spuse Beck. Interpretez acest chicotit drept o dovadă a stofei de vedetă. Imaginați-vă aceste ultime minute ca un fragment dintr-un film.

Apoi, Beck deveni brusc serios, prinzându-l pe Paul în universurile întunecate din spatele ochilor lui stranii, dominatori, țintuindu-l cu întreaga atenție.

– Asta-i târgul, Paul, și, în privința lui, nu mai există nici o altă negociere. Am nevoie de un bărbat adevărat. Un regizor trebuie să gândească și să decidă pe loc, corect? Așa încât, spune-mi în clipa asta, batem palma sau nu?

În mintea lui Paul, semnificația deplină a comportamentului lui Back izbucni și se dezvoltă până la o serie întreagă de implicații interdependente, pe care le parcurse într-o fracțiune de secundă. Beck îi demonstrase că nici măcar Horst nu-și poate impune autoritatea în fața lui. Îi demonstrase, cu alte cuvinte, că șansa de a face filmul fără a o avea pe Velva protagonistă era nulă. Și, acționând astfel, subliniase cu claritate că târgul pe care i-l oferea e definitiv sub toate aspectele, că Paul nu va avea posibilitatea să îmbunătățească mai târziu situația. Îi demonstrase în mod limpede cine e șeful. Și-l făcuse pe Paul deosebit de conștient că nu va avea posibilitatea de a-l prinde pe Jango – că niciodată nu-l va înțelege îndeajuns. Jango Beck urma să se infiltreze în realizarea acestui film, ca o forță puternică și total imprevizibilă.

Asta mă va implica total și încă ceva pe deasupra, constată Paul, și când o să isprăvesc, va fi mai puțin decât aș fi putut să fac. Dar e un film de categoria întâi și e singurul joc în care merită să intru.

Jango Beck îl privi neclintit. Pariez că știe tot ce-am gândit. Pariez că își dă seama că și eu știu că știe chiar acum, și pariez că exact așa

a plănuit totul. Domnule Jango Beck, sunteți un individ care răsucește mințile a-ntâia. Dar, dacă mergeți pe mâna asta, trebuie să intru și eu în joc. Măcar e o miză care merită.

– Batem palma, domnule Beck, răspunse.

– Ne vedem la Grădina Zoologică, Paul, spuse Sandra Bayne, cu o ușoară fluturare a mâinii, când se închiseră ușile liftului.

Un puști haios, într-adevăr un puști haios, gândi ea. Nu m-ar mira să mă încurc cu el. Garantez că în spatele ochilor lui se ascunde mai mult decât un nou țuțăr de-al lui Jango.

– SGRAAUCK! VRAAC! GRIIC!

Doi papagali se apucaseră de un concurs de țipete, scârțâind și legănându-se ametiți pe balansoarele lor.

– HEI! urlă Hakim, și, uluitor, papagalii tăcură brusc, în timp ce bâzâi soneria interfonului. Hei, Jango, păsările astea ale tale sunt niște nasulii *cretine* zise el. Cât de curând, o să le pun la frigare. Mda, bine. Hei, Sandy, marele bărbat vrea să mergi până la el în birou.

Misiune îndeplinită. Hakim reveni la lectura romanului lui William Burroughs. Avea doar două romane ale lui Burroughs și le relua mereu de la capăt, ca și cum ar fi încercat să-și graveze în creier modelul literelor. Hakim venise aici de o lună, și cam asta era tot ce știa Sandra despre el, și cam tot ce-ar fi vrut să știe. Pe-aici, cu cât știi mai puțin, cu atât mai bine. Ce azil de nebuni!

Trecu pe lângă Hakim, prin ușile de sticlă și de-a lungul coridorului nesfârșit, care ducea spre biroul lui Jango.

Înăuntru, Jango ședea tolănit pe canapeaua de apă, cu brațele larg desfăcute pe spetează semicirculară, întins pe suprafața de catifea neagră a ceea ce el pretindea a fi cel mai mare pat de apă circular din lume. Chiar dacă era sau nu deținătorul recordului, era *plăcut* să faci dragoste pe imensa suprafață ondulatorie; ca și cum ai fi făcut dragoste pe valurile tandre ale unei mări fără țărmuri. Jango o putea face să călătorească acolo, singură, cu plăcerile trupului, uitând complet de lumea din jur.

– Am încheiat afacerea, spuse Jango, bătând cu palma lângă el, pe patul de apă, de parcă ar fi adresat o invitație.

Sandra se așeză pe pat, cât mai departe de Jango; în clipa asta, nu avea starea unei călătorii dintr-acelea. Jango clipi indiferent și nu mai repetă gestul. Asta e unul dintre lucrurile pentru care merită să lucrezi pentru Jango, gândi ea. Unul dintre lucrurile pentru care-l agreez. Ce îngrozitor ar fi dacă ar face dragoste cu mine ori de câte ori aș vrea eu, sau dacă m-aș culca cu el ori de câte ori și-ar dori el

asta. Ar fi o *relație*. O relație cu Jango ar însemna sfârșitul la casa de nebuni sau, mai rău, cutiuța cu somnifere. Dar să stai în preajma unui tip cu atât de multă sexualitate animală ca Jango și să nu te culci cu el deloc, ar însemna o tensiune prea mare pentru sistemul nervos.

Jango sări brusc de pe canapeaua de apă în spatele chestiei pe care el o numea birou, sprijinit pe șase stâlpi subțiri de crom – o lespede informă de marmură neagră, care se răsucea în jurul fotoliului ca un nor înghețat. Fotoliul însuși avea forma unei jumătăți de ou din crom, tapițat cu pluș de culoarea cerului; învelea trupul înalt, subțire, al lui Jango ca o canapea de astronaut.

Apăsă câteva butoane pe consola de teck ce se curba în jurul biroului, exact în fața lui. Era ultimul răcnet în materie de telefonie, instalat de un pasionat nebun al telefonului. Șase linii exterioare intrau în consolă. La celălalt capăt se aflau șase jacuri pentru cele șase extensii telefonice de pe birou, un interfon și suficiente contactoare pentru o mică linie de cale ferată. Numai Jango și cel care instalase panoul înțelegeau cum funcționează, iar cu ajutorul instalației, Jango se putea juca cum dorea cu telefoanele. Își putea pune la punct propriile-i teleconferințe. Putea muta telefoanele de pe o linie pe alta, putea aranja conversații între șase oameni și putea schimba partenerii de discuție după dorință. Sau putea ține conferințe între cei din birou și alți șase care telefonau. Sandra era absolut convinsă că putea înregistra conversațiile de pe fiecare linie printr-un simplu declic, sau putea pune benzi înregistrate pentru orice fel de solicitare. Era ca un cyborg în turnul de control al unui aeroport, stând acolo în gogoașa lui albastră-argintie, conectat la complexul de telefoane.

– Fă-mi legătura cu Art Leroy, Bill Horvath, Jonas Green, Danny Sullivan, Chick Day, spuse Jango într-unul dintre receptoare.

Sandra se așeză pe o canapea cu dungi zebrate albastru-și-galben, lângă birou, și se concentră, privind păianjenul în plasă.

Restul încăperii părea conceput să facă mai puțin înfricoșător cuibul păianjenului. În spate se afla o fereastră enormă dând spre Sud, peste ținutul de jos al orașului Los Angeles, un ocean întins de amestecuri pastelate, luminat de soare și umbrit de un strat gros de smog, care se ridica dintr-o ceață bleu-cenușie spre vârful clădirilor, ajungând deasupra lor ca o hidoasă pată cafenie. Ceilalți trei pereți aveau un colorit, în albastru, roșu și galben; culori care se repetau în tonuri estompate în figurile geometrice complexe ale covorului. Încăperea era dominată mai mult de patul de apă decât de birou, iar scaunele obișnuite fuseseră înlocuite de canapele joase. Iluminatul era de asemenea controlat de consola de pe birou: lămpi

mici, situate pretutindeni în încăpere, cu becuri felurit colorate. Jango putea schimba atmosfera numai prin simpla învârtire a degetelor.

În clipa aceasta, totul era luminat ca ziua, ca pentru afaceri.

– Vreau să organizăm o scurtă conferință de presă, vineri, o anunță Jango. Lipitorile rockului, nu greii mass-media. O să te ocupi tu, eu nu voi fi de față. Vreau să anunți că Dark Star împreună cu Eden vor să organizeze cel mai mare festival rock în beneficiul clienților lor credincioși și că intrarea va fi gratuită. O să-l numim Carnavalul Vieții.

– Asta-i tot? Nimic despre film?

– Nu vreau să părem niște găinari care profită de prostia celorlalți. Așa încât, mai întâi, anunțăm organizarea festivalului și după aceea, în săptămâna următoare, oferim câteva detalii mărunte și spumoase despre acest minunat și gratuit Carnaval al Vieții, iar atunci când toată lumea e cu drogul în cap, Eden Pictures anunță calm că se va face și un film. Asta e unul dintre avantajele muncii cu necunoscuți: publicitatea va fi de partea festivalului, acolo unde îi e locul, în și nu va pierde timpul cu filmul, creând o atmosferă nasoală. Altfel, s-ar putea să pară că noi organizăm acest minunat festival gratuit numai ca să dăm câteva cadre și puțină culoare unui film.

– Adică exact ceea ce ai de gând să faci.

– Nu *exact* ce fac, dar destul de aproape ca să evităm să *pară* ceea ce fac, de fapt.

– Aici nu m-am prins, swami.

– Asta-i regula jocului, Sandy. Vreau să nu se prindă nimeni de chestie, și dacă te încurc pe tine, vei fi și tu în stare, la rândul tău, să-i încurci pe toți bulangiii care se dau mari scule în presa rock și a Mișcării.

– Dorința ta e lege pentru mine, spuse Sandra.

Chiar și atunci când n-o înțeleg. Chiar și atunci când nu-mi place. Jango, oare te iubesc cumva ciudat, în manieră marțiană?

Jango observă o lumină pe consolă. Ridică un receptor.

– Mda. Știi înțelegerea, nu-mi pasă cât iei, tu ai pornit-o. Poate. Corect, totul e acoperit. Vineri, exact. *Ciao.*

Puse receptorul în furcă.

– Problema noastră de Public Relations e să acționăm astfel încât filmul să nu pară o exploatare a celor din festival. Știi în ce rahat am putea intra dacă cei din Mișcare hotărăsc să facă tam-tam, publicitate proastă sau să încerce să stoarcă mită de la mine.

Jango ridică alt receptor.

– Chickie, iubitule! O să fii încântat când o să afli că vreau să mai bag niște bani în echipament. Știu, dar s-a ivit o ocazie unică,

...o să fie nevoie de mult mai multe decât avem. Înregistrările în aer liber, zi și noapte, calitate de studio, șaisprezece piste, în trei sau patru locuri simultan. Exact. Cât? Oho! nu, e-n ordine, vorbim sâmbătă.

Pentru a mia oară, Sandra Bayne se trezi examinându-l pe Jango Beck ca și cum ar fi fost cine știe ce creatură rară, readusă la viață dintr-o junglă exotică. Părul negru ondulat, în care-ți puteai afunda mâinile, trupul subțire, sensibil, în stare să facă dragoste cu fiecare mușchi, ochii negri, plini de viață. Era un mascul animal. Dar interiorul minții lui era *terra incognita*.

L-am văzut pretându-se la lucruri incredibil de josnice – șantajând oameni, distrugând cariere, aducându-i pe unii în stare să-și piardă mințile, culcându-se cu homosexuali și lesbiene, și Dumnezeu mai știe ce, iar dacă jumătate dintre povești sunt adevărate, din cauza lui au fost uciși oameni, pe alții i-a făcut dependenți de heroină, a pus talente reale să semneze contracte de sclavi. Deși, casa lui e plină de lucruri minunate, e bun la pat, sprijină oamenii în care crede, nu-l poți învesti cu încredere, nici dacă te fuți cu el.

Lucrez pentru el și mă culc cu el de trei ani *deja*, și totuși nu-l înțeleg deloc. Ca și cum n-ar fi chiar o ființă umană. La urma urmei, nimic nu e sigur.

Jango Beck puse receptorul în furcă.

– Bine, Sandy, cunoști instrucțiunile.

– Jango, vrei să-mi faci un serviciu?

– Orice, iubito, dacă nu mă costă bani.

– Ai putea să-mi spui ce rol joacă Paul Conrad în târgul ăsta meschin?

– Oooh-ho-hoo, te interesează copilul-minune! exclamă Jango, cu o expresie jucăușă în ochi.

– E un puști haios pe care n-aș vrea să-l văd nimicit, insistă Sandra, fără convingere și fără a se sinchisi, de fapt, știind că oricum nu-l putea influența pe Jango. Sper că nu-i pregătești ceva nasol.

– Corect, spuse Jango, râzând ușor. Nu te interesează, dar vrei să-i protejezi luciul pielii lui tandre.

– Ei bine, poate că-mi place. Un pic. Eviți răspunsul la întrebare.

Jango își propti picioarele pe consola de marmură.

– Nu evit răspunsul, Sandy. Întrebarea nu-și are rostul. Habar n-am ce-i pregătesc. Afacerea asta e atât de complicată, încât nu știu ce-o să se întâmple. Conrad poate câștiga, sau Conrad poate pierde. E o cantitate necunoscută, n-am văzut nici un centimetru din filmele lui. Nici măcar nu știu dacă e un geniu sau un prostovan netalentat.

Cinnm?

– E un factor aleatoriu, pe care l-am aruncat în vâltoare ca să fac lucrurile mai interesante pentru mine, declară Jango. Știi cât de mult detest determinismul.

– Dar pariezi pe el, sau contra lui?

Jango Beck zâmbi.

– Sandy, Sandy, n-o să înveți niciodată? Eu nu joc astfel. Eu pot să câștig, pierzând, sau pot să pierd, câștigând. Chestiunea e să pun sistemul în mișcare și să mă las dus de val. Inamicul este entropia – tendința către simplism. E nevoie de haos și complexitate. Îmi plac surprizele și, din moment ce puțini oameni sunt capabili să mă surprindă, sunt obligat să mă străduiesc să-mi fac singur surprize.

– Ești un mare rahat!

Jango se ridică, făcu o plecăciune și spuse:

– Iar tu ești profetul meu!

Pe nesimțite, un val de afecțiune pentru Jango Beck o învălui pe Sandra, o dorință irațională, nejustificată, nemotivată de a-l atinge, chiar dacă el se comporta ca un rahat.

Dar o face atât de bine! În tot orașul ăsta nu există bărbat ca el. Aș dori să-l pot iubi... aș dori... habar n-am ce-aș dori...

Mascându-și simțămintele încălcite, Sandra Bayne se îndreptă spre Beck cu un sentiment fără margini, transformat în ceea ce putea ea cuprinde și înțelege din zona relației lor: dorința.

– Of, taci din gură și hai să ne futem, spuse Sandra, cu o răceală neconvingătoare.

IV

– Pot și nu pot, pricepi ce vreau să spun, Bill? zise Susan, simțind ceva glacial în adâncul ființei, chiar și în fierbințeala soarelui după-amiezei, și temându-se de spectacolul din Carnavalul Vieții mai mult decât se temuse vreodată de ceva în viață.

Și totuși... și totuși, când Jango o sună pe Star, când apasă pe butoane, când muzica începu să cânte...

– Poate că aș putea să fac eu ceva, poate că nu trebuie să te ocupi tu... spuse Bill, rezemându-se de balustrada terasei, gol de la brâu în sus, cu pletele fluturându-i în vânt, cu ochii țintă la ea, absorbind energiile interioare uscate, aproape golite.

Doamne, te iubesc, gândi Susan. Când ne sfâșiem unul pe altul, te iubesc.

– Ce poți să faci? întrebă femeia. Să mergi mai departe fără mine, numai tu și băieții? În afară de asta...

– Scriu ceva material nou. Un întreg album care va rezolva problema cu Star și-l va mulțumi și pe Jango. Rahat, nu știu! exclamă el și izbi cu pumnul balustrada de lemn, apoi se schimonosi de durere. La dracu'!

Susan traversă terasa spre el, îl îmbrățișă, îi simți încordarea din trup și furia din suflet. Asta îi declanșă o stare de calm, o forță trezită de dragostea ei pentru el. Ne alimentăm unul pe altul, gândi ea. Ajungem la capăt și atunci descoperim că încă mai avem de dat, mai avem materie de consumat.

– Știi ce-o să se-ntâmple. Exact cum spunea Jango, e inevitabil, e destinul nostru.

– Tocmai afirmai că n-o să poți...

– Am zis că pot și nu pot. Sunt îngrozită, eu nu vreau să cânt *live*, dar *Star* poate: *Star* trebuie să poată, asta e viața lui Star, și Star devine pe zi ce trece mai puternică, mai puternică, mai puternică...

– Termină cu rahatul ăsta!

Bill o răsuci, îi înșfăcă de brațe și o scuturâ, cu buzele încrețite, cu degetele învinețindu-i carnea. Îl privi cum o privește privindu-l, și clipa de amețeală psihică trecu, iar o dată cu ea, și furia lui Bill. Mâinile slăbiră strânsoarea, și ea se prăbuși pe pieptul lui gol, scurgându-se în brațele lui. Cu pielea obrajilor îi simți tăria pieptului, și cu mușchii spatelui, tandrețea îmbrățișării. Asta însemna să fii Susan. *Susan*.

– Ce ne facem, iubitico?

Pentru o clipă i se păru că se adresează sieși, atât de mult erau topiți unul într-altul.

– Pentru că Jango are dreptate, răspunse ea. Poate că ar trebui să ne lăsăm duși de val și să ne liniștim, poate că... oricum, nu putem schimba nimic...

Acum douăzeci de minute, stând aici, afară, în lumina soarelui, sub cerul albastru, Jango Beck sugerase mult mai mult decât un producător și manager care amenință niște cântăreți refractari; simțise în el ceva din vechiul prieten înțelept, acel guru care fusese mereu alături de ei și care, într-o manieră ciudată, înțelegea mai mult decât o făcuse vreodată Bill. Ochii lui ca două ochiuri reci de apă sub baldachinul cerului...

Nu-i așa că *acum* nu sunteți fericiți? spuse Jango. Firește că-i așa, pentru că luptați contra propriului vostru destin, încercând să negați ceea ce sunteți. În felul ăsta, nu puteți câștiga. Trebuie să vă lăsați purtați de val, să vă mișcați o dată cu el, să vă folosiți de forța lui. O persoană puternică poate înota o dată cu curenții fluviului și îi poate folosi pentru a ajunge exact în locul pe care și-l dorește, dar, dacă o să continuați să înotați contra curentului, o să obosiți și o să vă înecați.

– Ce prostie! mormăi Bill, privind deliberat dincolo de Jango, înspre arbuștii încâlciți din valea de sub terasă.

Dar Susan simți cum vorbele lui Jango i se scurg în adâncul ființei, impresionând-o din interior. Acționând, într-un fel, exact așa cum îi spusese el să acționeze asupra destinului.

– Te temi de ceea ce devii, spuse Jango. Dar nu mai poți da înapoi. Nu mai poți reveni la puștoaica drogată din Haight, în Vara Dragostei. Locul în care ai fost nu mai există, iar cea care ai fost nu mai există nici ea. Nu te poți împotrivi să plutești înainte; trebuie să devii ceea ce ești destinată să devii. Unica ta opțiune reală este dacă vrei s-ajungi pe culmi demnă, sau să fii târâtă, lovită și huiduită.

Bill se întoarse spre Jango.

– Căcănar mizerabil, nu vrei altceva decât să-ți mai tragi niște mălai din suferința noastră!

Jango își lărgi câmpul de observație pentru a-l include și pe Bill, iradiind încă acel calm glacial.

– Bineînțeles că vreau să mai câștig niște bani de pe urma lui Velvet Cloud. Voi nu vreți? Dar nu din suferința voastră! Voi suferiți acum, dar eu câți bani fac în vreme ce tu pierzi timpul, incapabil să scrii un simplu cântec, iar Susan se dă de ceasul morții la gândul de a cânta „live"? Eu fac bani atunci când *voi* faceți bani, iar asta se întâmplă atunci când dispare suferința. Am mai văzut asemenea crize artistice. Suferința vine din frică, iar frica vine din suferință. Singura cale de a ieși din rahatul ăsta este de a înfrunta direct suferința, frica. Fiți ceea ce sunteți destinați să fiți, și atunci nu va mai exista frică sau suferință. Dacă vreți să treceți prin foc, trebuie să pășiți în flacără.

– Cu alte cuvinte, spuse Bill, să te faci frate cu dracu'!

– Nu vreau decât să vă ajut...

– Nu vrei decât ca noi să scoatem un album nou pentru blestematul ăsta de festival al tău, ca să te mai îmbogățești un pic...

Jango ridică din umeri.

– Firește că vreau să mă îmbogățesc. Cine nu vrea? Dar nu mă pot îmbogăți decât prin deblocarea creativității voastre – voi vă simțiți mai bine, iar eu devin mai bogat. Dacă aș fi nemernicul pe care-l credeți voi, pur și simplu, aș semna un contract obligatoriu între mine, ca manager al vostru și ca producător, iar apoi v-aș da în judecată pentru nerespectarea contractului, dacă nu v-ați face apariția.

– Chiar crezi că ne poți speria cu un proces, omule?

– Nu frica ar fi pârghia, spuse Jango. Ci, pur și simplu, bătrâna foame. S-ar pune poprire pe tot ce vă aparține și chiar dacă, eventual, ați câștiga, conturile voastre din bancă ar fi înghețate pe luni de zile. Va trebui să vă întoarceți la muncă numai ca să vă asigurați mâncarea. Se întrerupse și își miji ochii. Poate chiar de așa ceva aveți nevoie. O întoarcere la realitatea inițială... Apoi zâmbi și-l atinse ușor pe Bill pe umăr. Îți dai seama ce-aș putea face dacă, într-adevăr, aș fi un nenorocit de exploatator fără scrupule? Nu vă bucurați că sunt un om sensibil, un prieten realmente interesat de bunăstarea voastră?

Susan simțise amenințarea reală din glasul lui Jango; numai un idiot nu și-ar fi dat seama că adusese ideea în discuție ca pe o soluție finală. Dar în tot ce spusese a existat și o anume sinceritate, o nuanță stranie de onestitate ipocrită. Dacă vrei să treci prin foc, trebuie să pășești în flacără.

...Ce-ar fi să renunț la luptă și să mă las purtată numai de muzică? Să renunț și să devin ceea ce sunt destinată să fiu? Ar putea fi mai rău decât ceea ce fac acum, luptând clipă de clipă împotriva eului meu?

– Ți-amintești ce spunea Jango, Bill? întrebă ea. Că trebuie să pășești în flacără, ca să treci prin foc? Poate e un adevăr. Poate ar trebui pur și simplu să ne lăsăm purtați de muzică și să fim ceea ce suntem destinați să fim. Cândva am crezut în asta, am crezut cu tărie...

– Și uite unde ne-a adus, comentă cu amărăciune Bill. Uite unde te-am adus eu. La limita dezastrului.

Își ridică capul de pe pieptul lui, privindu-l adânc în ochi.

– Nu te învinovăți, spuse ea. Orice s-ar întâmpla, nu te învinovăți. Tot ce-am făcut, am făcut împreună. Orice vom deveni, vom deveni împreună.

– Numai tu, Jango Beck și cu mine, spuse Bill. Eu scriind pentru Star, tu trăind în pielea ei, iar Jango manevrându-ne pe amândoi.

– Și oamenii care au nevoie de noi, replică Susan. Oamenii pe care Star îi poate ajuta pentru că noi i-am făcut să creadă... Putem oare să ne îndepărtăm de oamenii care cred în noi?

– Dă-i în pizda mă-sii! mârâi Bill, dar Susan simți falsitatea frazei.

Bill, cel pe care-l iubea, Bill, care elaborase totul încă de la început, nu putea, în nici un caz, întoarce spatele dorinței oamenilor, nu putea fi cinicul care încerca acum să fie cu disperare.

– Doar nu vorbești serios, Bill!

Ochii i se îmblânziră.

– Poate că nu. Dar în mod sigur mi-aș dori. Eu am nevoie de tine, iubitico, mai mult decât oricine altcineva. Am nevoie de *Susan*, nu de Star.

Îi puse un deget pe buze, apoi îl sărută lung și apăsat, gustând sarea stresului de pe buzele lui, încercând să scoată din el unda stătută de disperare, simțindu-i trupul tremurând, lipit de-al ei.

Traversară în tăcere casa până în dormitor, în tăcere se dezbrăcară, și tot în tăcere Bill aprinse cele patru lumânări cu aromă de căpșuni de pe stâlpii patului de apă. Ea rămase timp îndelungat privindu-i goliciunea, în vreme ce aroma dulce umplea încăperea, în vreme ce el îi privea trupul, în vreme ce el se excita dinaintea ei, și totul semăna cu un ritual, o scenă pe care o repetaseră de atâtea ori, încât acum treceau prin ea ca niște roboți. Nu pentru că sexul nu mai avea sens pentru ei, ci tocmai pentru că avea prea mult sens, astfel încât fiecare clipă, fiecare mișcare erau pline de amintiri și implicații, înghețate într-un dans al dragostei al cărui ritm nu îndrăznea să-l rupă de teamă să nu fărâmițeze modelul fragil al dragostei lor și să... să...

Se aruncă asupra lui, departe de gânduri, departe de teama pe care n-o putea denumi – pe care nu îndrăznea s-o numească –, și încercă să-și îngroape în gustul gurii lui senzația care bolborosea în ea ca o smoală neagră în adâncurile ființei, senzația cărnii lui lipite de-a ei și, după un timp prea scurt, scânteia plăcerii fizice pure când o culcă pe pat și o pătrunse.

O pătrunse, dar nu o posedă. O penetră, dar nu în suflet. Nu simți fuziunea încântătoare în rapiditatea plăcerii reciproce. Simțea dulceața și dragostea în ritmul șoldurilor lui, dâra ușoară a săruturilor pe gât și claviculă, și îi răspunse cu un dans propriu al dragostei, cu mici strigăte gemute. Îi simțea plăcerea, își simțea propria-i plăcere, dar plăcerea *lor*, comuniunea pe care o împărțeau, dispăruse. Se ascundea undeva, dincolo de personajele false pe care încercau să le întruchipeze, deoarece sentimentele care-i traversau erau prea dureroase pentru a putea fi împărtășite. El făcea dragoste cu ea, ea făcea dragoste cu el, dar nu făceau dragoste împreună.

Jucăm teatru, gândi tristă, când îl simți îndreptându-se spre orgasm. Jucăm teatru chiar între noi. În disperare de cauză, ajunse pe punctul de a mima un orgasm, o treabă meschină, la care nici nu

visase vreodată. Și, parcă în batjocură, în timp ce gemea și se zvârcolea într-un extaz simulat, jocul, spectacolul, atrase după sine lucrul real, sau o variantă electrică și rece a lucrului real, o străfulgerare de eliberare fizică care o traversă cu toată căldura umană a unei încărcături de electricitate statică.

După ce un timp îndelungat Bill rămase gâfâind deasupra ei, cu obrazul îngropat în pernă, își găsi, în sfârșit, cuvintele:

– Bill, cred că ar trebui să încercăm să scoatem un album împreună. Să-i adunăm pe băieți, să vedem dacă poți scrie ceva, să încercăm să revenim din nou la viață. Mă simt moartă, împotrivindu-mă. Încep să simt că lupt în tabăra care n-are dreptate.

– Ești sigură? Doar n-ai de gând să înregistrezi pentru Carnavalul Vieții?

– Numai un album, spuse ea. Numai ca să facem din nou ceva împreună.

În sinea ei se îndoia. Dragostea noastră a fost mereu nedespărțită de muzica noastră. Dacă oprim muzica, s-ar putea să pierdem dragostea. Poate că o pierdem chiar acum. Poate că singura cale prin care o putem salva e să ne lăsăm purtați de muzică. S-o lăsăm să ne aducă înapoi la noi înșine. Sau acolo unde suntem destinați să ajungem...

Când muzica bate la ușa dormitorului meu
Și pașii nu mă mai poartă pe-aici fără rost,
Atunci voi zbura ca o pasăre spre soarele argintiu
Și-napoi nu voi privi după nimeni
Și voi zbura prin ceruri până voi muri
Și voi zăcea dincolo de spațiu și timp
Atunci nu mai contează că vorbele cântecului
Nu mai rimează cu viața mea...

Bill Horvath scoase din chitară acorduri de mare tehnică profesională, iar Susan cântă cu glas limpede, fără variațiuni, versurile scrise de el, chitara lui Mark se acordă perfect cu a lui, tobele lui Jerry se auzeau ca fundal, acolo unde le era locul, iar orga lui Bobby dădea o forță secundară vocii lui Susan, în loc s-o acopere – totul era perfect.

Și totul era nasol, iar Horvath era conștient de asta. Nu era Velvet Cloud. În interior era ceva mort. Era Susan cântând ceva scris de un prostănac anonim din acest blestemat Eden Tower, unul fără nici o idee, dar cu un cec în mână. Și cel care scrie așa ceva sunt eu, gândi. Nu Velvet Cloud.

– E-n regulă, să luăm o pauză, propuse el.

Jerry, Mark și Bobby părăsiseră studioul de repetiții ca să meargă împreună la toaletă; Susan și Horvath rămaseră în urmă cu Jango Beck. Așa merge treaba, îșI spuse Horvath, privindu-i cum pleacă. Velvet Cloud înseamnă Susan și cu mine, băieții sunt doar cei din umbră. Simpli muzicieni, dar noi suntem cu totul altceva. Poate din cauza asta Velvet Cloud nu mai e Velvet Cloud.

– E un material utilizabil, spuse Jango Beck, ridicându-se din fotoliul său de regizor și îndreptându-se spre ei. Dar numai atât. În cel mai bun caz, un cântec de umplutură pe orice album de primă calitate.

Purta un costum de catifea roșie și o cămașă neagră cu volănașe; din cauza acestei combinații, coafura afro părea mai bogată, mai masivă, iar ochii parcă-i luceau ca tăciunii aprinși. Jango ajuns pe culmea exasperării, gândi Horvath.

– Trebuie să veniți cu un material mai bun decât ăsta, Bill, continuă Jango, văzând că Horvath nu-i răspunde. Nu mai sunt decât cinci luni și jumătate până la Ziua Muncii.

– Și de ce-i importantă Ziua Muncii? întrebă Horvath, fără prea mult interes.

– Vreau ca Velvet Cloud să fie pregătit pentru înregistrarea unui album nou de Ziua Muncii, spuse Beck, zâmbind ca o pisică Cheshire șmecheră. La Carnavalul Vieții.

Un fulger electric globular păru să explodeze în măruntaiele lui Horvath, lăsându-i stomacul rece și gol, și nervii vibrând de furie.

– M-ai tras în piept să adun ceva material nou, sau ai convins-o pe Susan să mă silească s-o fac, dar n-ai să izbutești să ne dai o linguriță de praf și să ne păcălești să mai și filmăm. Nici vorbă de spectacole „live" și nici vorbă să ne prinzi la mai puțin de zece mile de Altamont-ul ăsta al dumitale.

Lângă el, simțea cum reacțiile lui Susan vibrau la limita disperării, ca un fierăstrău circular mușcând din metal. Nenorocitul!

– Niciodată nu m-am băgat în heroină, Bill. Heroina e o mâncătoare de energie, ceea ce nu e stilul meu. Eu sunt o sursă gigantică de energie, eu n-o mănânc, ci o dau afară. Eu ajut oamenii să-și descopere sursele de energie în ei înșiși.

– Adică?

Beck scoase o țigară cu marijuana dintr-o casetă de abanos și argint, o aprinse, trase din ea și i-o dădu lui Horvath. În mod reflex, Horvath trase un fum și i-o trecu mai departe lui Susan. Dulce, moale și puternică – obișnuita marfă-dinamită a lui Jango.

– Asta înseamnă că trebuie să ai încredere în mine, Bill, zise Jango, expirând fumul. Înseamnă că știu unde-i sursa ta de energie și ce anume o blochează, și cum poate fi deblocată, dar n-o să mă îngraș pe socoteala ta. Când o să rezolvăm treaba, tu o să fii mai fericit, iar eu mai bogat. Dacă n-o să reușești, o să te ia dracu' și n-o să-ți aduci contribuția la splendoarea modului meu de viață. Avem același interes.

– Pe tine te interesează doar banii, Beck.

– Banii înseamnă energie într-o stare suspendată de transfer. O gâlmă în configurația fluxului. Mă interesează să maximizez fluxul de energie prin mine. Mălaiul este combustibilul pentru energie înaltă.

– Din gura ta curge doar rahat, Jango.

– Rahatul este alt combustibil puternic, întreaga lume funcționează pe baza lui.

– Mă scârbești!

– În sfârșit, am ajuns undeva! Poate scoți un cântec din asta: *M-ai făcut ce sunt, acum mă scârbești!* Cam ăsta-i nivelul ultimelor tale creații, bă, Jim Morrisonu' lu' pește! Nu poți s-o pui pe Susan să cânte așa ceva și să meargă, știi prea bine, Bill. Tu ești Velvet Cloud, ești mare, ești energie pentru mase. Sursa ta de energie este imaginea lui Star însămânțată în ceea ce simți tu pentru Susan, însămânțată în ceea ce simte ea pentru tine, însămânțată în ceea ce așteaptă și au nevoie oamenii. Când dirijezi asta, toată energia curge prin tine. Când n-o faci, ești o imitație, ești ceva de categoria a treia.

– Nu știam că ți-ai deschis o dugheană de psihiatru! mormăi Horvath, incapabil să-l privească pe Beck în ochi, incapabil să facă față reflectării din ei a cunoașterii de către Beck a cunoașterii *sale* că Jango spunea adevărul.

– Te rog, Bill, interveni Susan pentru prima dată, luându-și chiștocul pe jumătate consumat dintre buze. Vreau să-l aud, vreau să aud ce are de zis.

Avea privirea ațintită asupra lui Jango. Horvath ura momentele acestea, când recunoștea puterea lui Jango asupra ei, când îl trata pe individ ca pe un guru, nu ca pe monstrul ce-i sugea sângele. Sigur, Jango ajungea în profunzimi, dar căuta acolo un singur lucru: bani.

– Am mai spus, continuă Beck, sau ești Velvet Cloud, sau nu ești nimic. Sau te sprijini pe ceea ce ești cu adevărat, sau încetezi să fii real. Devii o fantomă a ta, ca Lennon sau Dylan. După care te topești în aer...

– Și Carnavalul Vieții...

– E calea ta spre casă. E o călătorie spre Velvet Cloud de altădată. Un sfert de milion de oameni veniți să se distreze. Vibrații bune. Intrare gratuită. Ceva vin și ceva drog tot pe gratis. Dragoste plutind în aer.

– *Vin și drog pe gratis?* șopti Susan.

Beck îi aruncă un zâmbet larg și fals.

– Dacă faci un carnaval, atunci să fie *carnaval*! De altfel, o să-mi recuperez toate cheltuielile.

– Întotdeauna ți le recuperezi, mormăi Horvath.

– Vei cânta în fața spectatorilor, sau nu ești Velvet Cloud! Vei cânta material adevărat de-al lui Velvet Cloud în carne și oase, sau grupul se va desființa. De altfel s-a desființat. Crezi că eu nu văd că Bobby, Mark și Jerry nu se mai amețesc împreună? Nu mai sunteți Velvet Cloud. Nu mai sunteți ce-ați fost pentru că te străduiești să nu mai fii cel care a făcut ca grupul să formeze un întreg.

– Știi că nu putem cânta „live". Știi ce-i face asta minții lui Susan.

– Poate te gândești prea mult la starea minții mele, se răsti Susan.

Horvath o privi surprins, dar femeia păru și ea la fel de surprinsă, în timp ce Jango arăta exact ca o pisică ce tocmai terminase o farfurie cu smântână.

– Poate Jango are dreptate, poate că am dat-o în bară tocmai pentru că luptăm împotriva a ceea ce suntem. Poate ar trebui să...

– Susan...

În ochii ei pulsa puterea pe care o avea pe scenă, pe care o avusese la petrecerea lui Jango, pe care o avea pe când conducea pe marginea prăpastiei. Erau ochii lui Star.

– Am spus *poate*, Bill, continuă ea cu blândețe. Poate ar trebui să scrii din nou despre ceea ce simțim. Poate făcând muzică despre asta, am ajunge să ne schimbăm. Poate, întorcându-te la ceea ce suntem, ai redeveni marele compozitor care ești. Dar numai pentru un album, se adresă ea direct lui Jango. Fără apariție în public. Nu sunt pregătită pentru așa ceva, zise ea, tremurând, devenind din nou Susan și trăgând nervoasă din țigarea cu marijuana.

– Încă nu, o corectă Jango Beck.

– Niciodată, zise Horvath. Chiar dacă ai dreptate în privința a ceea ce ne lipsește ca grup, există un preț pe care nu dorim să-l plătim pentru faimă și bani.

– Nu ești cinstit cu voi, Bill. Există în toate astea, pentru voi doi, ceva mai mult decât faimă și bani. Nu-mi spune că ai uitat!

Horvath simți un fulger sălbatic curgând prin el, fantoma unei simțiri care, cândva, îl umpluse. Îl pândi un moment, apoi îl părăsi, lăsându-l să tânjească după ceva a cărei înfățișare nu și-o reamintea...

– Bine, înregistrarea în studio a câtorva cântece de tipul celor ale lui Star n-o să facă rău nimănui. Dacă așa vrei, copilaș...

Cu nervii încordați ca niște sârme de înaltă tensiune, Susan își conduse automobilul Porsche în parcarea de la High Castle, pătrunzând într-un adevărat labirint, îl înghesui între șirurile de Porsche, Alfa, Cobra, Ferrari și alte mașini scumpe, asortate, și îl parcă lângă mașina lui Bill, cu un scrâșnet furios de frâne.

Fusese o adevărată plimbare, pe coline, prin Sunset Boulevard, prin Strip la Doheny, apoi către zona de graniță de lângă Melrose, unde Hollywood și Beverly Hills se strecoară liniștit unul în altul, urmând tot timpul fumul lui Bill. Când Bill scotea toți dracii din mașină, avea nevoie de întreaga concentrare doar ca să se țină după el. Să-l fugărească pe drumurile din canionul vântos, era o chestie aproape terifiantă.

– Asta da plimbare, copile, zise ea, ieșind din mașină, plină de vibrații pozitive, din cauza șofatului, a aerului nopții și a faptului că făcea împreună cu Bill un lucru la care el se pricepea foarte bine.

E plăcut să te simți bine împreună cu Bill, gândi ea. E plăcut să-l vezi făcând ceva ce-i prieste cu adevărat.

– Mă simt grozav în noaptea asta, declară Bill. Să termini cu ceva pe care te-ai săturat să asculți, înseamnă o adevărată schimbare.

O luă de mână și ieșiră din parcare, apoi merseră pe o alee scurtă, spre intrare. Ca pe vremuri, doar ei doi, împreună pentru o noapte, într-un loc în care să nu-i sâcâie nimeni după munca zdravănă din timpul zilei.

Nu existau nici formații, nici agenți, nici reporteri mărunți la High Castle. Acesta era un club particular, deschis doar pentru membrii și oaspeții acestora, iar calitatea de membru se obținea doar pe bază de invitație. Un fel de Daisy în versiune *underground*, în străfundurile din plastic ale lui Beverly Hills, dar, în loc de actori, regizori, scenariști și ciracii lor, membrii de-aici erau muzicieni, directori și producători de la cele mai țicnite firme de discuri, crema presei rock, staruri underground de diferite tipuri, câțiva traficanți de droguri și orice creatură exotică pe care Jango Beck o considera interesantă.

Bill ciocăni la o ușă neagră, simplă, fără firmă. Deschise un tânăr pletos, în costum cafeniu, de antilopă. Individul se uită la ei, înclină din cap și închise ușa în urma lor. Susan îi zâmbi, mulțumindu-i astfel

pentru felul în care o făcea să se simtă acasă. Jango știa cu adevărat cum să te dispună, gândi ea. E atât de bun la asta, că nu-ți dai seama unde se ascunde eul lui real. Dacă există vreun eu al lui.

Trecură printr-un hol întunecos, ocoliră un colț, apoi pătrunseră în salon. Pereții erau panelați cu stâlpi de telegraf, îmbătrâniți de vreme, despicați în lungime, iar tavanul înalt nu se vedea din cauza unui covor de plante verzi agățătoare – iederă, ferigi aeriene, plante-păianjen, mușchi spaniol. Lumina simula crepusculul de la sfârșitul după-amiezei. Centrul încăperii – un hău pătrat, uriaș, de vreo șase metri – fusese acoperit cu o mochetă cafenie, fuseseră presărate perne de forme și culori diferite, ca niște ciuperci strălucitoare aflate pe solul Pădurii Negre, unele servind drept sofale, altele drept mese. Pe aleea largă ce înconjura hăul se aflau răspândite mese rotunde din lemn și fotolii solide, creând un efect de cafenea de stradă. În fața unui zid se găsea o scenă mică, pe care se agita câteodată cineva, iar vizavi era un bar cu scaune. Oamenii mâncau și beau pe promenada din jurul gropii. Dacă voiau să se dea la cineva, se învârteau în zona gropii. Dacă voiau să meargă mai departe, existau camere particulare în spate.

Susan simțea în aer prezența lui Jango. El conducea clubul pentru membri (sau aceștia îl finanțau pentru el). Acesta concepuse totul, avusese ideea, imaginase locul și îi strânsese pe toți laolaltă. Ca o extensie a propriei sale realități, precum orice casă în care locuia – dar deosebită de casa lui –, High Castle nu-i lăsă lui Susan impresia că se află în bârlogul păianjenului. Era Jango, dar nu un Jango *amenințător*.

Bill o conduse la o masă de la care se vedea groapa. Comandă o friptură cu ceapă, un cartof copt și o sticlă cu bere. Ea comandă legume fierte cu orez cafeniu și ceai englezesc tare. Bărbatul scoase o țigară cu marijuana, o aprinse și i-o trecu ei. Femeia trase din țigară, gândindu-se cât de tipic *Jango* fusese ca acesta să declare că fumatul de drog era permis la High Castle, să convingă oamenii nu numai că era permis, dar și că se aflau în siguranță. O insulă de *acasă* într-o mare ostilă.

Localul plin ochi: vreo doisprezece indivizi în groapă și câteva zeci la mese, la bar sau în mișcare. High Castle nu arăta ca un club, ci ca o petrecere continuă, bine dimensionată. *Era* o petrecere, în sensul că majoritatea oamenilor se cunoscuseră între ei, la un moment dat.

– Cred că am obținut cu adevărat o versiune finală a *Alunecării spre stele*, zise Bill. O s-o folosim în album. Avem două cântece gata de înregistrare. Merge încet, dar sigur. O să ne descurcăm bine.

Ochii lui luceau, erau vii, iar el zâmbea. Zâmbise în ultimele săptămâni mai mult decât în șase luni. Velvet Cloud începuse să-și revină. Ne reaminteam cu toții cine suntem și cât de departe am ajuns împreună. Ne întorceam din nou la muzică.

Mâncarea fu adusă de o fată cu părul negru, îmbrăcată într-o rochie albă, brodată de mână, toată numai flori multicolore. Angajații de la High Castle se îmbrăcau cum voiau, nu primeau bacșiș și deveneau membri cu drepturi depline ai clubului, după ce-și terminau tura. Erau de tot soiul: de la fete cu ochii mari până la hippioți bătrâni, de la zdrahoni tineri până la Annie, bucătăreasa de șaptezeci și cinci de ani.

Se apucară să mănânce. Orezul avea boabele ferme, aproape crocante, iar porumbul, morcovii, broccoli, ciupercile și anghinarea erau fierbinți, clare, bine fierte, dar întregi, și parcă ai fi mâncat flori parfumate. Câțiva indivizi – Dauke, Marlene, Snyder the Spider, Artie Dugan – înclinară din cap spre ei, dar nici unul nu se vârî în realitatea lor.

Leon Russel cânta ca și cum le-ar fi șoptit la ureche. Instalația de sunet era fantastică – o amplificare monstruoasă, care ar fi putut zgâlțâi pereții ca tunetul, dar care alimenta câteva zeci de difuzoare de putere medie, distribuite peste tot, și nu câțiva giganți, așa că puteai cânta în urechea oricui cu o șoaptă sau cu un țipăt. Majoritatea celor care interpretau aici nu se lăsau complexați de-o asemenea instalație, considerând-o ca o extensie a ființei lor. Era cel mai bun loc în care să cânți, din punct de vedere tehnic, fără a mai pomeni de atmosferă. Existau reguli stricte împotriva înregistrării recitalurilor în High Castle – altfel, locul ar fi devenit un studio aglomerat, zi și noapte.

– Goniți-mă, dacă deranjez, dar aș putea să vă vorbesc un minut?

Un individ bărbos, cu părul castaniu, de lungime medie, cârlionțat spre vârfuri, chel în creștet, se ivise lângă masa lor. Susan își aminti că-l văzuse la ultima petrecere a lui Jango. Individul cu care discutase Jango, înainte ca sărmanul Chris să fie gata să-l omoare...

Bill se retrase vizibil în sine și întrebă:

– Te cunosc?

– Nu personal, dar cred că-mi știi articolele. Sunt Barry Stein.

Căuta cu privirea ceva sau pe cineva; părea nervos, plin de-o energie nenaturală.

– Da, sigur, de la *Flash*. Nu cumva încerci să ne iei un interviu?

– Voiam să vă întreb ceva despre Jango Beck.

– Omule, ești cam nesimțit să vii așa și să vrei să-mi iei un interviu! Nu că n-aș avea ce să-ți spun despre Beck...

– Nu vreau un interviu. Vreau să mă ajutați să-mi salvez ziarul dintr-o chestie nasoală.

Stein arăta cu adevărat speriat. Speriat și, în același timp, furios, ca un vulcan care căuta cea mai sigură cale să izbucnească.

Bill se uită la Susan. De ce nu? îi transmiseră ochii ei. Am făcut o plimbare amuzantă, avem destulă energie.

– Jango Beck și nasulelile se potrivesc perfect, răspunse Bill. Ia-ți un scaun, frățioare.

Stein zâmbi fără vlagă, în timp ce se așeza.

– Știam că pot să mă bizui pe voi! zise el. Asta vă face ceea ce sunteți.

– Și tu ce ești? întrebă Bill, pe jumătate distrat, pe jumătate plictisit.

– Făcut praf, răspunse Stein. Încerc să mă lămuresc dacă figura mi-a făcut-o Jango Beck sau nu.

– La ce ți-ar folosi?

– Ce vrei să spui?

– Dacă Beck te-a fraierit, ai fost fraierit de un maestru. Dacă vrei să te răzbuni, o s-o pățești și mai rău.

– Nu vreau să mă răzbun. Vreau să mă retrag.

– Din ce?

Susan simți fâstâceala lui Stein. Bill se jucase cu el, dar individul fusese zăpăcit dinainte să se așeze pe scaun.

– Îl derutezi, Bill! zise ea, cu un surâs, cât să-l facă și pe Bill să zâmbească și să lase mintea lui Stein să revină pe făgașul inițial.

– Beck a fost impresarul vostru de la început. De aceea am dorit să discut cu voi, când v-am văzut. Încerc să-l găsesc pe Jango, drept care am venit la High Castle împreună cu Artie Dugan. Ce legături are Jango, de fapt?

– Ce legături? întrebă Bill, răutăcios. Nu cred c-ai vrea să știi. Nici eu. Droguri, pe toate planurile. Dacă o legătură aduce bani, Beck o face. Ar vinde droguri proaste până și mamei lui, apoi i-ar vinde metadonă, ca să-și revină.

– Nu, Bill, i-ar vinde droguri proaste și apoi *i-ar da* bani să-și cumpere metadonă, îl corectă Susan.

Stein arăta tot mai speriat, iar Bill se amuza de frica acestuia. Bill nu făcea decât să se distreze pe seama problemelor lui cu Jango; era prietenos, dar Stein se afla la marginea terorii și lua totul în serios.

– Oricum, va obține un profit, conchise Bill.

– Jango Beck este, cu adevărat, un traficant mare de droguri? întrebă Stein. Suficient de tare ca să aibă legături cu Mafia?

– Mafia este destul de tare ca să aibă legături cu Jango Beck.

– Gata, Bill! interveni Susan, eliminând orice amenințare a egoului bărbatului printr-un zâmbet. Știi că Mafia nu-i în stilul lui Jango. Omule... Barry, nu vrei să ne spui despre ce-i vorba?

Stein îi zâmbi, recunoscător.

– Ziarul meu intrase în datorii. Mai mari ca de obicei. Unul din Beretele Verzi, ticnit și drogat, ne-a strecurat o listă cu agenți de la Narcotice care lucrau sub acoperire, iar eu am publicat-o și le-am făcut praf acoperirea. Guvernul federal n-a găsit nici un motiv să mă aresteze, așa că agenții m-au dat în judecată pentru violarea intimității. Iar cât timp cazul se târâia prin tribunale, nimeni nu voia să-mi tipărească *Flash*-ul, și, dacă nu plăteam o garanție, nu puteam să continuăm afacerea. O șmecherie drăguță ca să mă distrugă, fără să folosească în justiție un caz plin de găuri.

– Nu-mi spune mai departe, îl întrerupse Susan. Și Jango te-a salvat.

– De unde știi?

– E stilul lui.

– Când a salvat Jango pe cineva? se interesă Bill.

– Poate ne-a salvat pe noi, replică ea. Te-ai uitat în oglindă, în ultimul timp? Arăți mult mai bine, copilaș, de când Jango ne-a silit să ne întoarcem în lume.

Bill se uită la ea: încruntare, zâmbet, ridicat din umeri.

– De fapt, Beck nu m-a salvat, zise Stein. M-a trimis la cineva din umbră, care mi-a vândut o tipografie în condiții convenabile și mi-a împrumutat banii necesari. Acum, am descoperit că tipografia este un loc prin care mi se scurg în permanență bani. Dacă o păstrez, dau faliment, iar gangsterul cu care m-a pus Beck în legătură își va recupera tipografia și va căpăta și *Flash*-ul. Dacă renunț la contractul semnat pentru tipografie, bastardul nu numai că-și ia înapoi tipografia, dar îmi ia și ziarul. Nu pot să scap de tipografie, fără să pierd ziarul, și nu pot să păstrez tipografia, fără să dau faliment. Beck m-a fraierit ca să capete oricum proprietatea *Flash*-ului, ca un porc gras capitalist.

– Nu înțeleg nici jumătate din tot rahatul, comentă Bill, dar mi se pare o chestie tipică Jango Beck.

– Și cum te putem ajuta *noi*? întrebă Susan.

– Îl cunoașteți pe Beck mai bine ca oricine. Nu știu dacă a încercat într-adevăr să mă ajute, iar eu am dat-o în bară, caz în care

ar putea să mă ajute să ies din rahat, sau a pus la cale toată povestea, caz în care e un porc și n-am încotro, trebuie să mă lupt cu el.

Barry Stein o privi în timp ce vorbea, iar femeia auzi vaietul înfrângerii din sufletul lui. Mintea individului era direcționată pe trei făgașuri și nu știa încotro s-o ia. Fusese prins într-o plasă a cărei natură n-o pricepea – o plasă țesută de Jango.

– Nu se pune problema că Jango n-ar fi un porc, zise Bill. Ai fi prost să-i ceri să te scoată dintr-un rahat în care te-a vârât chiar el. Dacă își închipuie că poate să obțină bani salvându-ți curul, atunci ești norocos. Dacă însă crede că scoate bani împingându-te mai jos, ai bulit-o. Dacă aș fi în locul tău și aș avea de ales, m-aș ține departe de Jango Beck.

Vocea lui Bill pătrunse prin crăpăturile minții schizoide a lui Stein, lărgindu-le, precum rădăcinile unui copac ce se înfig într-un zid de piatră. Stein fremăta de paranoia neagră.

– Privește în spate, spuse Susan.

Femeia văzu o lucire îndărătul ochilor ei reflectați de ochii lui Stein, când acesta se întoarse spre ea. Se cufundă în ei. Nu-și retrase privirea. Bill se uită la ea, apoi păru să se cufunde în scaun, preocupându-se să-și mănânce friptura.

– Ce vrei să spui cu „privește în spate"?

Energia curgea în jurul ei și prin ea, se simțea dirijând puterea, fără să fie târâtă de ea. Și-i era bine, îi era bine!

– Uită-te dincolo de Jango Beck. Privește dincolo de ziarul tău. Uită-te după cel mai rău lucru care se poate întâmpla și privește dincolo de acesta.

– Încerci să mă înnebunești? întrebă Stein.

– Încearcă. Îți vei folosi mintea la ceva mai bun.

– Cel mai rău lucru care îmi se poate întâmpla este să-mi pierd ziarul și să-l preia un tâlhar, să-l rupă de Mișcare și de cultură, iar eu să fiu blamat pentru asta, să fiu înfrânt, să-mi pierd prietenii și motivul de a trăi. Nu ți se pare destul de rău?

– Acum privește dincolo de asta.

– Dincolo de asta? Dincolo de sfârșit?

– Dincolo de distrugerea persoanei tale. Dincolo de Barry Stein, editor și publicist al ziarului *Flash*. Dincolo, spre cel adevărat din tine. Spre ceea ce nu vei pierde. Spre ceea ce nu poți pierde.

Stein o cercetă cu privirea. Un val de schimbare subtilă interioară sclipi spre ea din spatele ochilor bărbatului. Susan simți o mare parte din tensiunea lui diminuându-se. Bărbatul trăise o revelație chiar în centrul său.

Vei fi aici, zise ea. Vei rămâne aici. Vei fi în stare să fii ceea ce ești. Nu vei muri în interior.

Stein schiță un zâmbet, un zâmbet nu prea fericit, dar un zâmbet adevărat.

– Așa deci? întrebă el, dând din cap.

– Așa că, de ce n-ai fi de-acum? Încetează să ghicești ce ți s-ar întâmpla și caută să fii cât de bun cu putință.

Bărbatul continuă s-o privească, iar ea simți și mai multe rearanjări interioare. Individul se întorcea în centru. Nu era locul cel mai bun din lume în care să te afli, dar era cel mai bun în care putea fi mintea lui, în circumstanțele respective, și fiind acolo, omul își dădu seama de asta.

– Da, înțeleg ce vrei să zici, spuse Stein. Am transpirat ca un capitalist jalnic, nu ca un revoluționar. Mă simt cu adevărat mai bine.

Rânji, apoi se ridică. Bill se uită la el. Cei doi se priviră, încruntați.

Aș vrea să vă mulțumesc...

Mulțumesc pentru că vrei să ne mulțumești, replică Bill, cu ochii îndurerați și mândri. Mulțumește-i lui... Star.

Stein o privi, înclină din cap, dar nu găsi nimic de zis. Bill își scutură capul, pierdut în propria-i zăpăceală. Femeia zâmbi, scoțându-l pe Stein din înlemneală. Individul dădu iarăși din cap, se întoarse, se opri și îi aruncă o privire.

Doamnă, dumneata ești realitatea, zise el, apoi plecă.

Poate sunt, gândi ea. Poate chiar sunt.

V

– Mai vrei cafea, Paul? întrebă Cindy când se ivi în biroul interior, cu fierbătorul în mână, făcând o pauză de-o clipă, după care privi spre canapeaua acoperită cu vinilin cenușiu. Sau poate altceva?

Paul Conrad o studie. Era drăguță, cu părul ei roșu, cu nasul cârn, cu trupul ascuns de-un costum albastru cu fustă. Se prezentase într-un mod direct, din prima lui zi la Eden Pictures:

– Bat nouăzeci de cuvinte pe minut, notez sub dictare o sută de cuvinte pe minut, mă regulez bine.

Totul spus ca o constatare, iar după două zile, când a luat-o, s-a dovedit a fi atletică, grijulie și de încredere. A treia oară îl plictisise.

– Nu, mulțumesc, îmi ajunge, răspunse Paul și apăsă comutatorul mașinii sale de scris IMB Selectric, după care rămase privind rola de hârtie și ascultând bâzâitul mașinii, ca un Mare Artist-pe-Gânduri.

Cindy ridică din umeri și ieși, cu fierbător cu tot, în biroul exterior.

Mă întreb dacă-i raportează lui Beck, gândi Paul. Mă întreb dacă din acest motiv apare tot timpul pe-aici, cu o scuză sau alta – ca să-i spună lui Jango cât de mult am scris.

Doamne, am ajuns paranoic!

Poate că vine aici pentru că n-are nimic de făcut, și de aceea s-a oferit să se reguleze cu mine – din plictiseală. Eu stau aici, încercând să scriu un rând, iar ea nu face nimic, așteptând să termin, ca să poată dactilografia manuscrisul final cu nouăzeci de cuvinte pe minut.

Probabil, Beck mi-a dat o secretară de care n-am nevoie ca să simt niște ochi ce privesc peste umărul meu. Dar să nu fiu înțeles greșit, îmi place Hollywoodul.

Privirea lui Paul rătăci de la hârtia goală din mașina de scris la pereții bej și la imprimatele japoneze din biroul mic, la singura fereastră ce permitea să vezi, dincolo de-o stradă a studioului, exteriorul din stucatură galbenă al studioului de sunet numărul patru, la mașina *lui*, din spațiul *lui* de parcare – MG-TD de-un roșu strălucitor, parcată între un Mercedes și un Cadillac, cu roțile din față proptite de o piatră albă, pe care se afla numele său scris cu litere negre. Alt joc al minții pe care-l juca Jango Beck cu el...

Beck venise să-l salute, în prima sa zi în studio, și fusese îngrozit văzându-i Ramblerul vechi, paradit.

„Nu pot avea angajat ca scenarist și regizor pe cineva cu un hârb ca ăsta!" exclamase el.

A doua zi, Paul găsise o mașină pe locul lui de parcare, un MG-TD roșu, clasica mașină englezească de sport a anilor cincizeci, numai linii drepte, faruri exterioare, perdele laterale, roți cu spițe și șarm britanic. Mașina era minunată, perfect reconstituită, cu podoabe sclipitoare, cu vopsea nouă bine lustruită și pielărie nouă, moale. Paul nu-și reținuse un fior adolescentin când Beck îi înmânase cheile.

„Din partea casei", zisese Beck. „O trec ca parte a prețurilor de transport. Sper să te transporte."

După câteva zile, curiozitatea lui Paul puse capăt gratitudinii lui, pentru că află prețul mașinii – ceva mai puțin de trei mii de dolari. O mașină clasică, dar nu una scumpă. Un cadou generos, un articol de lux din străinătate. În același timp, un obiect de o reală frumusețe și prețios, deși fără valoare.

Simțise că Beck îi transmisese un mesaj complicat o dată cu darul, însă nu-l descoperise. Poate fusese ales ca să nu-l descopere.

Totuși, dacă mă apuc să caut înțelesuri, le găsesc peste tot în jurul meu. Beck a înconjurat tot proiectul cu tonuri obscure, fixând niște parametri care să facă scenariul imposibil de scris.

Tot ce-mi rămâne de făcut, e să concep un scenariu pe baza ideii aiuristice a lui Beck, despre un film ce poate fi realizat cu un non-talent ca Velva și cu un individ doar de Dumnezeu știut pe post de partener al ei, scenariu care să nu fie distrus de imaginile grupurilor rock în concert – imagini pe care Beck să le poată vârî în film după plac, ca pe niște reclame la televizor. Și un film care să fie suficient de bun ca să-mi creeze un nume de producător de filme, ceva pe baza căruia să pot solicita credit, nu să-mi cer scuze.

Era ceva oribil, după cum se întâmplase și în cazul celor trei încercări de a scrie scenarii pentru seriale la televiziune. Reușise să obțină un angajament pentru un serial cu un doctor, unul cu spioni și pentru o chestie despre o familie din suburbii și cimpanzeul ei, dar nu i se dăduseră bani. Nu reușise să-și stoarcă mintea ca să scoată materiale pentru niște producători care n-aveau idee ce anume e dramatic și ce nu e.

– Dă-mi o poveste despre doi copii și cimpanzeul lor, care să aibă umor bun, pentru familie, dar să fie în primul rând ceva serios, cu morală, să nu fie o predică, care să nu arate un negru cu copiii, fără să fie prezent și un alb adult, și care să nu fie asemănător cu cele treizeci și șapte de episoade din *Afaceri cu maimuța*, pe care le-am turnat deja.

Ca să scrii un asemenea căcat, ți-ar fi trebuit niște porumbei dresați să bată cu ciocurile, la întâmplare, în tastaturile mașinilor de scris!

Iar *Carnavalul Vieții* arăta mai degrabă ca un serial TV cu buget enorm, decât ca un film, ca un rahat îngrozitor, cu parametri creativi imposibili, ca și chestia numită *Afaceri cu maimuța*.

Chiar și denumirea de lucru era groaznică. Poate ar trebui s-o reintituleze *Afaceri cu maimuța*. Sau *Carnavalul giugiulelii*. De fapt, proiectul începea să semene tot mai mult cu o reclamă uriașă pentru discurile pe care plănuia Eden să le înregistreze la Carnavalul Vieții. Mai rău decât un serial TV cinstit, se transforma într-o reclamă specială promoțională, cum erau acelea care se făceau în fiecare an pentru noile modele de automobile, sau într-un documentar la Disneyland sau la ferma Knott's Berry.

Dar știai că o să ajungi aici, copile, își reaminti el, obligându-și ochii să privească hârtia albă din mașina de scris. În lipsă de ceva mai bun, dactilografie:

Date:
Velva
Carnavalul Vieții

Partener masculin necunoscut
300 000 de dolari buget
Formații înregistrate vârâte în film de Beck
Rezultat:
băiat întâlnește fată, băiat pierde fată, să-i ia dracu'&¢%$#!
Abia aici am ajuns după opt zile! Sunt pe-o cale greșită.

Paul opri mașina de scris și începu să se plimbe prin cămărùță. Se gândi să prânzească devreme. Îi trecu prin cap s-o reguleze pe Cindy. Se duse la fereastră și contemplă un colțișor din Eden: studioul de sunet numărul patru, un șir de clădiri din stucatură galbenă, la marginea străzii, o bucățică de zid cenușiu, din ciment, ce înconjura studioul, un curier în uniformă pedalând de zor, o fată frumoasă, doi figuranți îmbrăcați în cowboy. Clădirea părea pe jumătate goală, probabil lucra la capacitate redusă, iar o parte din ceea ce realizau era pentru televiziune. Studiourile Hollywoodului erau niște dinozauri pe moarte.

Iar eu sùnt la o sută douăzeci de pagini albe de viață, prins în capcana celor mai căcăcioase aspecte ale sistemului hollywoodian. Cred că tocmai am început să gândesc mai cinic. *Carnavalul Vieții* nu va fi un film, va fi un amărât de puzzle. Beck mi-a dat piesele, și mai bine aș găsi o cale să le potrivesc.

Se sili să se așeze în fața mașinii de scris.

Puncte tari:
...???
...???

Dacă aș avea ceva cu care să încep! Nu poate fi Velva, pentru că nu va fi în stare să joace vreo parte neobișnuită, și nici personajul masculin, pentru că l-am angajat pe spusele lui Beck.

Trebuie să fie chiar Carnavalul Vieții.

Ideea se ivi brusc în mintea lui Paul, cu o evidență atât de brutală, încât acesta se înjură pe sine însuși că nu-l văzuse mai devreme.

Greșeala mea a fost că am încercat să concep filmul ca o poveste de dragoste, având Carnavalul Vieții drept fundal. Cu Velva ca eroină principală, ar fi fost curat rahat, iar după asta, mai trebuia să plasezi și festivalul ca decor. De ce să nu răsucim totul și să nu folosim povestea de dragoste ca vehicul pentru a face un documentar deghizat despre festivalul rock al lui Beck? De ce să nu transced formatul ce mi-a fost impus, în loc să lupt împotriva lui?

Dacă asta vrea Beck cu adevărat și-mi fac bine jocurile, pot să filmez pe lângă Velva și să fac din Carnavalul Vieții adevăratul star. Un sfert de milion de oameni care reacționează în masă – trebuie să iasă un film din asta!

Da, și s-ar numi *Woodstock*, îi șopti o pasăre în ureche. Sau *Gimme Shelter*, dacă n-ai destul noroc.

Dar de ce ar trebui ca acest festival rock să semene cu Woodstock sau Altamont? De ce n-am crea un mediu unic, care să genereze un festival total diferit de alte festivaluri rock, iar filmările să nu semene cu alte filmări de festivaluri rock? Pentru prima oară de când venise la Eden, Paul simți o energie creativă vibrând sub suprafața sufletului său, așteptând să fie eliberată. Nu știa încă s-o manevreze, dar știa că-i acolo și că-i pe cale s-o înșface. Pentru că redusese problema la ceva cu care se putea descurca: transformarea Carnavalului Vieții într-un eveniment unic, încât să rezulte un film unic. Într-un fel ciudat, situația creativă era analogă celei din *Dedesubtul pământului*. Acolo, sistemul metroului new yorkez fusese adevăratul star, iar povestea, doar un mod de a conduce camera de filmare prin realitatea fascinantă. Aici exista o provocare mai mare (și un potențial avantaj) de a crea o realitate fascinantă din rahat.

Iar Beck este expert în crearea unei ambianțe neobișnuite.

Apucă telefonul și apăsă butonul pentru biroul exterior, apoi zise:

– Cindy, stabilește-mi o discuție despre scenariu cu Jango Beck!

– Un *scenarist* stabilind o discuție despre scenariu cu un *producător*? Următorul lucru va fi că oamenii mă vor regula *pe mine* pentru c-am participat la așa ceva! Ce-a ajuns orașul ăsta!

– Trăim vremuri interesante, Cindy, trăim vremuri interesante!

– Stai jos, Paul. Discut cu tine imediat ce termin cu găoaza asta, zise Beck, luând un telefon de pe biroul lui ciudat. Ascultă, dacă-mi faci greutăți, putem să-l plasăm în altă parte. Chiar așa! N-am spus

asta. Sigur că ai dreptul la ceva. Un braț și un picior e ceva, dar tu ceri ambele urechi și coada...

Beck continuă să vorbească la telefon, oferindu-i lui Paul șansa de a se obișnui cu biroul straniu, cu imaginea ferestrelor mari, prin care se vedea smogul din ținutul de joasă înălțime, patul de apă uriaș, circular, din centru, duzinile de lămpi mici, pereții și tapiseriile în culori primare strălucitoare, roșu, albastru, galben. Nu arăta sau nu semăna ca vreun alt birou pe care-l cunoștea Paul. Singura chestie care semăna, de departe, cu mobila de birou era pupitrul din marmură neagră, de formă neregulată, îndărătul căruia stătea Beck, în scaunul său ca o jumătate de ou cromată. Dar consola de control și telefoanele îl făceau să semene mai mult cu fotoliul unui pilot spațial dintr-un film de science-fiction, decât cu biroul unui director.

De fapt, întreaga cameră îi amintea de un film de science-fiction. Tunica cu guler înalt, în roșu și auriu, pe care o purta Beck, și lumina de-un portocaliu-intens, aproape marțian, a soarelui ce dispărea, care se scurgea prin fereastra-tablou, completa efectul de altă lume.

– ... săptămâna viitoare, de-aici încolo, mai bine ai trata cu Mike Taub. În regulă. La revedere.

Paul se așeză pe canapeaua galben-pal, în fața biroului lui Beck, în timp ce acesta lăsa jos receptorul.

– Să vedem dacă am priceput bine. Tu, scenarist și regizor, mi-ai cerut mie, producător, să discutăm despre scenariu?

– S-ar putea spune și așa, răspunse Paul. Sau ai putea spune că eu, regizorul, ți-am cerut ție, decoratorul, să discutăm.

– Decoratorul? Cine spune că sunt decorator? De altfel, n-ai încă un scenariu. Nu-i prea devreme să discutăm despre decoruri?

Paul răsuflă adânc și decise s-o ia de-a dreptul. Ar fi fost o prostie să încerce un joc elaborat cu Jango Beck.

– La Carnavalul Vieții. La festival. Aș vrea să discutăm cum va arăta.

Figura lui Beck deveni dură.

– Eu nu mă amestec în decorurile tale, tu nu te amesteci în festivalul meu rock! Am avut impresia că ai priceput asta!

– Dar festivalul *este* decorul principal!

Paul se așteptase la vreun protest din partea lui Beck, dar expresia lui Beck deveni neutră, în ochii lui negri apărând doar un vid complet. Brusc, Paul simți că nu se confrunta cu un producător în ale cărui treburi voia să se amestece, ci cu ceva necunoscut, opac.

– Ascult, zise Beck, monoton.

Exista o putere în vocea sa lipsită de amabilitate, puterea unei cartele perforate aflate sub vestă. În același timp, Paul simți un interes adevărat emanând din el, o dorință zdravănă de a învăța ceva. În acel moment extrem de bizar, Paul se trezi *că-l place* pe Jango Beck, iar acea afecțiune îl umplu cu simțământul propriei sale puteri și cu încredere.

– Ascultă, Jango, nu discut dreptul tău de a controla distribuția. Dar am de lucrat cu ce mi-ai dat. Iar ceea ce mi-ai dat este o eroină principală care nu poate interpreta cum se iese dintr-o parcare, o poveste de dragoste. Carnavalul Vieții și... ai găsit un actor pentru rolul principal?

Beck clătină din cap în sens negativ.

– Aș avea câteva posibilități... Voiam să văd mai întâi scenariul.

Atunci de ce ai ales-o pe *Velva* înainte de a vedea scenariul? se întrebă Paul. Dar deschiderea discuției despre asta nu i-ar fi folosit la nimic.

– Atunci nu pot să mă bazez pe un interpret principal care să ducă singur filmul. Asta nu-mi lasă decât posibilitatea ca festivalul însuși să fie starul filmului. Deci...

Beck ridică palma mâinii drepte și apucă un receptor cu stânga.

– Mda. Nu fi speriat. Eden nu va chema poliția. Sigur. Nu-ți face griji în privința lui Taub. Ai primit marfa cea nouă? Bine. Un apartament nou? Nu, mai bine unul vechi, refă-i interiorul, să nu bănuiască nimeni nimic. Corect. Pe mai târziu.

Apoi puse jos receptorul și-i zise:

– Continuă, Paul.

Razele soarelui începuseră să slăbească. Beck manevră niște comutatoare de pe consola din fața lui, și se aprinseră patru lămpi albe, cu lumină blândă, risipind întunericul.

– Am avut ceva necazuri cu scenariul, zise Paul. Evident, povestea urma să fie o variantă a celei în care un băiat întâlnește o fată, dar am renunțat, pentru că nu asta trebuia să fie miezul filmului, ci însuși festivalul. Și, iarăși evident, nu puteam face obișnuitul film despre un festival rock, chiar cu o poveste de dragoste aruncată în el, pentru că asta s-a mai făcut. Trebuie deci să transformăm Carnavalul Vieții în ceva unic.

Jango Beck devenise foarte-sprinten. Ochii lui negri sclipeau în tonuri roșii, el însuși părând să se întindă spre Paul. O ceață roz păru să coboare peste cunoștința lui Paul, pe măsură ce momentul se expanda într-un nexus de semnificații.

– Ia spune-mi exact ce-ai în minte! ceru Back, cu un ton de evidentă neutralitate.

Paul se simți cuprins de panică, pentru că nu știa exact ce avea în minte, nu știa cum să facă din festival un eveniment unic. Ochii îi fugeau nervos de la o veioză la alta, apoi își dădu seama, deodată, că lucirea roșie din ochii lui Beck, ceața roz, cu o semnificație cosmică, ce pătrunsese în conștiința lui, rezultau de la lumina de un roșu-intens aruncată de trei lămpi. Beck aprinsese un set din locul lui blestemat și se jucase cu mintea mea! Era un căcăcios ca și mine!

Paul își stăpâni râsul și începu să improvizeze, lăsând cuvintele să curgă din el, să-i inunde ființa cu un minunat simțământ al puterii.

– Festivalul trebuie să fie mai mult decât un festival rock, să fie un fel de Târg al Lumii Apelor. Exotic, dar, în primul rând, să fie vizual. Dacă avem așa ceva, atunci o simplă poveste de dragoste ajunge. Velva va juca rolul unei fete oarecare din America, lucru de care-i cu adevărat în stare, iar protagonistul masculin va fi ceva exotic, un străin sau ceva de genul ăsta. Ei se vor întâlni în mediul acela fantasmagoric pentru câteva zile de dragoste care nu pot avea loc nicăieri în altă parte, iar dragostea lor va muri o dată cu realitatea trecătoare care se întinde, apoi dispare.

– Nu-i rău, comentă Beck. *Love story* altoit cu *Woodstock*, ieșit din *Brigadoon*. Adevărate arhetipuri. Dar nu-mi place ideea ca protagonistul să fie un străin.

– Bine, atunci fă-l un intelectual de pe Coasta de Est, iar pe ea o fată americană tipică, din Vestul Mijlociu.

– Un intelectual de pe Coasta de Est cu *boașe*. Norman Mailer, nu Truman Capote.

– Scrie pentru ceva gen *Esquire*, iar ea... a câștigat o excursie la festival la un concurs tâmpit.

– Intersecția a trei realități: porumbul din Vestul Mijlociu, mâncătorul de stridii și contracultura. Mda, îmi place...

Jango Beck privi în gol un moment, jucându-se cu comutatoarele consolei sale. Luminile roșii slăbiră, apoi se iviră altele, albastre și galbene, izgonind atmosfera grea, făcând biroul să pară aerisit, vesel.

– Mda, sigur c-o să meargă, zise Beck, zâmbindu-i lui Paul. Îmi place cum îți merge mintea. Ca de obicei, instinctul meu a fost bun. Dar ce-i cu Carnavalul Vieții? Ca să meargă treaba, trebuie să domine filmul, cum ai spus. Ce idee ai?

– În primul rând, nu-mi place numele. Sună ca al oricărui festival rock tâmpit.

– Se pare că o să folosim ceva numit Ranchul Sunset Ridge. Am putea să-l botezăm Sunset-nu-știu-cum, în funcție de ce idee ai despre festival.

Paul rânji.

– Cred că ai spus că-i treaba *ta*, Jango!

Beck râse cu toată figura, cu excepția ochilor.

– Dacă-i ceva ce-mi place, atunci îmi plac șmecherii! Sigur, ca producător voi avea grijă de tot ce-i necesar festivalului. Dar acum sunt Jango Beck, decoratorul, care discută cu regizorul. Aș vrea să-ți aud fanteziile în legătură cu chestia asta, Paul.

Paul se lăsă pe spetează pentru prima oară, simțindu-se calm, călărind pe creasta succesului ce se înălța. Mai mult, simțea că discuta cu un spirit amabil, cu un om căruia putea să-i vorbească liber, ca de la un creator la altul. De ce-l judecau cu toții greșit pe Jango? De ce *eu* l-am judecat greșit?

– Bine, Jango, fantezia se bazează pe un bâlci al lumii acvatice. Obișnuitele recitaluri de douăzeci și patru de ore ale grupurilor rock, dar și o pauză, grupuri de clovni rătăcitori și actori, exhibiții, expoziții de artă și mașini, poate chiar reprezentații de circ. Corturi și domuri geodezice. Picturi pe trupuri! Avioane făcând acrobații deasupra! Zeci de chestii vizuale, simultane, tot timpul! Sigur, nu-s prea clar în privința amănuntelor...

– Nu te sinchisi de amănunte, mă ocup eu de toate detaliile. Din moment ce am ideea, mă țin de ea. Am găsit chiar un nume nou. Îți convine Sunset City?

– Oricum, e mai bine, răspunse Paul, distrat, începând să înțeleagă că ceea ce sugerase putea costa oricât. Uh!... îmi dau seama că proiectul o să fie puțin mai costisitor...

– *Puțin mai costisitor?* Drace, asta adaugă cel puțin un milion la buget!

Inima lui Paul încetă să bată. Avea dreptate, se va ajunge la costuri uluitoare, dacă ar face exact felul ăla de festival...

– Ei bine, poate vom găsi altă cale să...

– Ce vorbești! exclamă Beck. Îmi place! E perfect! Ești un geniu!

Hâmm? Ce? Dar bugetul...

Bugetul? Dă-l dracului de buget! Chestia asta îl privește pe John Horst. Nu vreau să te zgârcești. Vreau să te simți liber să faci orice dorești, fără să te sinchisești de niște firfirici amărâți. Nu-mi place avariția. Libertatea creativă a artistului nu trebuie împiedicată

punându-l pe acesta să se gândească la *costuri*. La urma urmei, sunt doar bani, nu-i așa?

Apoi îi zâmbi conspirativ lui Paul.

– Nici măcar nu-s banii *noștri*!

După aceea ridică un receptor.

– Mda, Bruce. Nu-mi pasă ce scrie în contract. Am alte contracte care... Bine, și eu pot să joc murdar, după cum știi prea bine!

Beck puse mâna peste microfonul telefonului o clipă, îi zâmbi lui Paul, înclină din cap și-i făcu semn de despărțire cu mâna.

– Bruce, Bruce, nu mă obliga să scotocesc în rahații vechi!

Paul se trezi ieșind din biroul lui Jango Beck în posesia unei victorii enorme, a unui premiu fantastic. I-am vândut ideea despre festival și despre film, iar el mi-a dat un buget nelimitat, lucrul pe care-l dorește orice regizor! Am reușit! Sau el a reușit...

Dar ce? Și de ce? Totul pare grozav, dar n-are nici un chichirez. Ce se întâmplă? Care-i proiectul adevărat? Ce urmărește Jango Beck?

Sau sunt un paranoic nerecunoscător, care se uită în gura unui asemenea cal de dar?

Când închise ușa biroului, își aminti ce-i spusese Sandra Bayne în jungla de la recepție: „Pe aici, caii de dar se transformă în crocodili."

Știa ea ceva?

Trebuia să știe ceva!

Iată-l că vine. Nu arată ciudat? se întrebă Sandra Bayne, stând în ușa biroului ei și pândindu-l pe Paul Conrad, care ieșea din vizuina lui Jango și se îndrepta încet, pe hol, spre ea. Bărbatul purta pantaloni verzi, un pulover negru și o jachetă cafenie din antilopă, totul având croiala unui parvenitism subit. Se mișca plin de încredere, cu ușurința unui om pe care Jango l-a făcut să creadă că a dat ce are mai bun, dar pe figura lui nu se citea amețeală, nu se citeau iluzii. Mă întreb cum o arăta figura lui Jango acum... Puștiul – nu, nu mai e puști – a reușit să obțină un meci egal cu Jango?

Paul o văzu în cadrul ușii și-i zâmbi. O grămadă de energie în zâmbetul lui, ceea ce o atrase. Nici nu mă opun, gândi ea, răspunzându-i la zâmbet pe deplin conștientă că trupul ei îl simțea pe al lui. Mă dă gata!

– Salut! zise el, când se apropie de ușă.

– Salut. Cum a fost ședința cu Jango?

Paul se opri, se rezemă de ușor și o privi cu ochii lui mari, cenușii.

– Sper să-mi spui tu.

– Mai vii?

Nu grăbim cumva lucrurile?

– Unii dintre noi învață încet, spuse Sandra.

Un răspuns la fel de bun ca și pasa lui oblică. Să vadă mai întâi care-i jocul.

– Poate că asta-i problema mea. Mi se pare dificil să-mi imaginez ce se întâmplă de fapt pe aici. Nu-mi imaginez nici măcar ce abia s-a întâmplat.

– Jungo te-a regulat în legătură cu scenariul?

Bărbatul râse – un râs adevărat, opus râsului hollywoodian.

– Drace, nu! Am venit aici să-l fac să scoată mai mulți bani pentru a transforma Carnavalul Vieții într-o versiune gen DeMille a unui festival rock și, în loc să ne certăm, nu numai că a acceptat ideea să cheltuiască un milion pentru festival, dar *i-a și plăcut* ideea. Mai mult, mi-a spus că, din motive practice, voi avea un buget nelimitat. Mi-a zis să nu mă gândesc la costuri. Am, oare, o putere misterioasă asupra producătorilor, sau se întâmplă lucruri suspecte pe-aici?

Când termină, o privi adânc în ochi, fiind aproape convins că ea va considera onestitatea față de el un imperativ mai puternic decât loialitatea față de Jango.

– Tot timpul se întâmplă ceva suspect pe-aici, răspunse Sandra.

El nu pricepe cum lucrează Jango, că Jango nu dezvăluie *nimănui* mai mult decât consideră el necesar. Iar cât anume din ce știm e adevărat, doar Jango are habar. Să-i spun asta și să-l sperii zdravăn? Sau să-mi fac jocul meu?

– Pot să te mituiesc să-ți trădezi șeful? întrebă Paul, făcând ca vorbele să pară în același timp o glumă din cauza zâmbetului, un semnal sexual ambiguu, dar, totodată, și serioase.

Tipul e mai tare decât am crezut, e *direct*! Sigur că ne îndreptăm pe căi diferite spre același loc. Vom petrece noaptea în patul meu, Paul Conrad, nu te face că nu știi!

– Ai putea să-mi oferi o cină diseară, să vorbim despre lună și despre stele și, întâmplător, s-ar putea să discutăm și despre subiectul Jango Beck.

Bărbatul zâmbi și mai larg, apropiindu-și fața mai mult de-a ei.

– Mi-ai luat vorba din gură! Domnișoară Bayne, nu vrei să cinăm împreună diseară?

– Domnule Conrad, mă temeam că n-o să mă mai întrebi vreodată!

După câteva idei neinspirate, Paul decise să cineze la *Cyrano's*. Restaurantele din California reprezentau un mister pentru el. În

recenta lui încarnare de realizator de filme porno, bugetul îl limitase la *Kalifornia Koffee Shop*, versiuni ale ceea ce în New York erau dughene slinoase, grecești, pentru hamburgeri, precum *Bob's Big Boy* sau *Sizzler*. Evident, o friptură Specială New York Sizzler de 1,99 dolari nu se numea la fel și aici. Pe de altă parte, toate restaurantele considerate *bune* în șirul de restaurante La Cienega erau chestii exagerat de scumpe, reprezentate de gigantica tavernă polineziană, care avea o cascadă în interior și servea mâncare chinezească proastă, transformată în *polineziană*, prin adăugarea de cireșe în maraschino și ananas din conserve. Chiar dacă acum își permitea să nu mai meargă în asemenea locuri, nu-i venea s-o invite pe Sandy Bayne să cineze într-un apartament suplimentar al studioului.

Cyrano's, pe Sunset Strip, la câteva cvartale de Eden Tower, îi amintea de *Café Figaro* din New York, o cafenea veche din Village, care fusese dărâmată ca să facă loc pentru Blimpy Base. Pe de altă parte, reînvierea în California a acestei *Café Figaro* îi amintea de „Queen Mary" transplantată în Long Beach sau de oasele Podului Londrei albindu-se în soarele deșertului, la Lake Havasu City.

Mai mult, *Cyrano's* era un local acceptabil al industriei mâncării, ca și un loc în care puteai invita o doamnă la masă, încât situația rămânea ambiguă. Cam așa simțea Paul, într-un loc de parcare din zona încă aglomerată a traficului de la ora optsprezece și jumătate, așteptând să se ivească Sandra Bayne din Eden Tower.

S-o bag în pat sau s-o storc de informații despre Beck? Sau ăsta-i târgul? Îmi vând curul pentru un pic de drog interior? Dacă asta fac, de ce mă răscolește ideea atât de mult?

Poate ar fi mai bine să nu examinez lucrurile prea îndeaproape, își spuse el, pe când Sandra îi făcea semn cu mâna de pe treptele clădirii. Purta același costum albastru, cu vestă neagră, fără mâneci, pe care-l purtase în birou, dar avea părul lăsat liber pe umeri. Acesta sălta și se răsucea, iar femeia trebui să și-l dea la o parte de pe ochi pe când se cățăra în MG-ul decapotabil. În momentul acela de mișcare spontană, părea foarte sexy. Din nou, Paul se trezi întrebându-se ce vârstă avea ea, ce trecut, cine și ce era.

– Salut, nu știam că ai o decapotabilă! îi zise Sandra, în timp ce el porni motorul și se lansă în curbă, aruncându-i iar părul în ochi.

– Nu-ți face griji în privința părului. M-am gândit să mergem în jos pe Strip, la *Cyrano's*.

Aceste cuvinte le spuse fără intonație, menținând ambiguitatea situației între întâlnire sentimentală și întâlnire de afaceri. Din cine știe ce motiv, i se părea un joc drăguț, ce le făcea plăcere ambilor.

Avea să se gândească la trupul ei, la sfârșitul serii, iar în timpul cinei, la modul în care să obțină niște informații despre ce făcea Jango.

Femeia nu zise nimic, lăsându-se pe spătarul banchetei și privindu-l cu poftă declarată în ochi.

Cyrano's nu era prea aglomerat la ora aceea timpurie pentru cină. Localul părea plicticos și liniștit, spre deosebire de balamucul din timpul prânzului și cinei, care făcea ca locul să fie evitat. Sandra Bayne admiră alegerea sau cel puțin respectă ceea ce reprezenta ea. Paul era un novice la nivelul acela al jocului și alesese un loc în care să nu se simtă intimidat, un restaurant care – cu cămin, mese rotunde, mașină espresso din argint și iluminare de cafenea – avea atmosfera New Yorkului, scoțând la iveală un aspect benefic. Dacă era natural, ai fi zis că-i un câștigător prin fire, iar dacă nu era, atunci era un foarte bun regizor.

Sandra sorbi din Martini, se uită la Paul, care se juca acum cu băutura lui, și spuse:

– După ce m-ai adus cu înțelepciune aici, domnule Conrad, poți să mă întrebi orice vrei. Dar pentru fiecare întrebare la care îți răspund trebuie să răspunzi și tu la una de-a mea.

El îi zâmbi atrăgător și răspunse:

– Mi se pare corect. De ce e încântat Jango Beck să aibă un buget mare la *Carnavalul Vieții*, care se pare că a fost rebotezat *Sunset City*?

– Festivalul rock, sau filmul?

– Festivalul rock.

– Nu știu.

– Bine, atunci filmul.

Sandra își trecu ușor limba peste buze.

– Nici asta nu știu, spuse ea.

Chelnerul aduse vacă Bordelaise pentru Sandra, vițel Oscar pentru Paul și o jumătate de sticlă de St. Emilion. Paul se strâmbă la ea, prefăcându-se speriat, pe când chelnerul servi mâncarea și-și făcu recitalul cu vinul. Între timp, femeia își lipi gamba de a lui pe sub masă și îi semnală, printr-o ușoară frecare, că nu fusese un accident.

– Acum o să-ți pun eu trei întrebări, zise ea, după ce plecă ospătarul.

– Trei? Te-am întrebat de trei ori, tu m-ai întrebat o dată și mi-ai răspuns o singură dată, deci ai dreptul la o întrebare.

– Mă mulțumesc cu două, propuse Sandra și-și mișcă din nou piciorul, încât gambele le erau lipite.

Paul zâmbi, ridică din umeri și dădu din cap.

– Prima: trăiești cu cineva acum? A doua: te vezi cu cineva, ai vreo legătură serioasă?

Fu încântată să vadă o îmbujorare a pometilor lui Paul și mări ușor apăsarea gambei pe-a lui.

– Nu și nu, îi răspunse el.

– Ce-i cu Velva Leecock?

Paul rânji, vârî o îmbucătură în gură, mestecă fără grabă și înghiți, după care zise:

– Ai consumat cele două întrebări.

– Atunci să continuăm.

– De ce are Jango atâta încredere în mine, deși n-a văzut nimic din ce-am făcut?

Sandra își tăie o bucățică de carne, o mestecă încet, folosindu-se de asta ca de o scuză pentru pauză, și medită. Să-i spun adevărul? Să-i spun că Jango l-a transformat într-un factor aleatoriu, ca să facă lucrurile mai interesante din punctul lui de vedere? Dacă-i spun, cum să-i explic ce înseamnă asta, din moment ce nu știu nici eu?

– Jango acționează din instinct. Îi place figura ta.

– Mi-e greu să cred așa ceva.

– De ce? Și eu acționez din instinct, iar mie îmi place și mai mult figura ta.

Ca dovadă, își frecă toată gamba de-a lui, privindu-l în ochii lui cenușii, profunzi.

– Acum spune-mi ce-i cu Velva Leecock.

Paul sorbi o înghițitură de vin, păstrându-și ochii ațintiți într-ai ei și declanșându-i un tremur interior.

– Ne-am culcat din când în când, un timp. Nimic serios.

Un fior urcă în măruntaiele ei, pe când el își freca piciorul de-al ei.

– Acum sunt liber ca pasărea cerului, conchise Paul.

Sandra își sorbi vinul, privi bărbatul în ochi și își trecu ușor limba pe marginea paharului.

– Suntem la egalitate. E rândul tău.

– Trăiești cu cineva acum? Te întâlnești cu cineva, ai vreo relație serioasă?

Vorbise privind în farfurie, ascunzându-și ochii. Întrebase în șoaptă, dar pe un ton potrivit.

– Locuiesc singură în casa pe care am primit-o în urma celui de-al doilea divorț, iar singura persoană cu care aș putea considera că am o legătură serioasă este Jango. Poți să spui că Jango este serios?

Îi aruncase știrea cea rea despre cele două divorțuri, apoi îi distrăsese atenția cu Jango. Foarte bine, Sandy, Marele Bărbat va fi mândru de tine. Dar, oare, tu poți fi mândră de tine?

Paul o privi cu ochi inexpresivi, nu reci, ci doar care-i păzeau gândurile. Sau era chiar paranoia?

– Este o întrebare oficială?

– Dacă poți da un răspuns oficial.

– N-am vreun răspuns, oficial sau nu. Se pare că am schimbat locurile. Eu te-am întrebat despre viața ta amoroasă, iar tu mi-ai cerut *mie* să ți-l explic pe Jango Beck.

– Asta poate să-ți dea o idee cam câtă încredere am în Jango, zise Sandra.

Paul zâmbi, ținând încă piciorul apăsat pe-al ei, apoi spuse:

– Sau cât de multe știu despre viața ta amoroasă.

Sandra se aplecă peste masă, impulsivă, și-i plantă un sărut iute, umed, pe buze. Paul nu păru surprins.

– Mergem undeva să facem schimb de experiență? întrebă ea. Ai o periuță de dinți de rezervă acasă?

– Nu.

– Atunci o să mergem la mine.

Îndrumat de Sandra, Paul conduse pe Strip, către Laurel Canyon Boulevard, apoi prin canion, după aceea în North Hollywood, în San Fernando Valley, care semăna cu Hollywoodul din cealaltă parte a colinelor tot atât de mult pe cât seamănă Parisul din Texas cu Parisul din Franța. Aici se găsea în mare parte marfa proastă a văii: șiruri de rulote și case cu apartamente ca acelea din moteluri, centre comerciale, intrări în autostradă, prăvălii gigantice și o grămadă de mașini. Asta este ceea ce New Yorkul își imaginează ca fiind California de Sud, izvorul nonculturii americane, își spuse Paul. Toate astea îi reaminteau de industria pornografiei, de lipsa de speranță a actorilor aflați permanent în șomaj, de vânzătorii de mașini vechi, care *fuseseră cândva în show business*: un loc în care oamenii se scufundă, după ce sunt deja terminați.

Pentru ce fel de scenă mă pregătesc? se minună Paul. O călătorie în inima sufletului american? De ce-am făcut asta? Ea este cu cel puțin trei ani mai mare ca mine, a divorțat de două ori și are o casă în San Fernando Valley. Am început să cred că nu știe prea multe despre afacerile lui Beck, chiar dacă s-a culcat cu el. Deci fac așa ceva pentru că mă întoarce pe dos. Sau pentru că eu o întorc pe dos, iar asta mă întoarce pe mine pe dos?

Sandra îl ghidă pe Ventura Boulevard, în Lankershim, apoi într-unul dintre labirinturile liniare din San Fernando Valley – cvartal după cvartal de străzi rezidențiale identice – și, în cele din urmă, într-o zonă în care casele erau mai vechi, cumva mai individualizate, iar străzile se întindeau sub copertina groasă a copacilor mari, cu coroane bogate. Nu mai semăna cu San Fernando Valley – clădirile lăsau impresia că fuseseră presărate cu grijă într-o pădure și exista un simț al comuniunii cu pământul. Briza agita coroanele copacilor. Se auzeau greieri cântând în noapte.

Conduse spre o casă cu aspect banal, din cărămidă, îmbătrânită de-a binelea, năpădită de iederă și tufișuri – totul întreținut cum se cuvine, dar nu cosmetizat în stilul steril al văii.

– Rod, al doilea soț al meu, lucra în domeniul relațiilor cu publicul, zise ea, deschizând ușa grea din lemn. L-am întâlnit pentru că lucram la aceeași agenție. Era cu adevărat cineva, în comparație cu primul meu soț. Pe Harvey l-am cunoscut la colegiul Valley State și ne-am căsătorit pe când mai eram încă la școală. Acum, predă într-un gimnaziu din Fullerton și-i fericit. Deci Rod era cu adevărat un tip din Hollywood pentru mine, care abia ieșisem din Vale. M-am născut și am crescut în Encino, știi, care se laudă cu faimoasa căruță gigantică a lui Ralph Williams.

Femeia continuă să vorbească rapid, pe când îl conducea, printr-un hol cu panel, din lemn de culoare închisă, într-o sufragerie cu un cămin mare din cărămidă, cu un covor gros, de culoarea vinului de Burgundia, cu tablouri comune pe pereți, felurite ciudățenii, resturi de mobilă, sculptură africană în lemn și mobilă modernă, acoperită cu pluș mustar, cafeniu și verde.

– Rod se afla în scena show businessului, acolo unde vrea să fie orice tânără divorțată din San Fernando Valley, și făcea parte din alt soi de amanți decât Harv.

Se apropie de cămin, răsuci maneta de la gaz și aprinse jeturile de sub grătarul pentru bușteni cu un chibrit lung, din lemn. O imitație rezonabilă de lumină de foc sclipea în vatră. Stinse apoi lustra albă, încât camera era luminată doar de flăcările portocalii care dansau. Umbre profunde și lumina focului pâlpâind deasupra abanosului, roșului de Burgundia, al verdelui și cafeniului pământean. Paul începu să se simtă mai în largul lui. Camera spunea câte ceva despre femeia care înlătura toate rezervele lui logice. Într-un fel, toate astea se aflau în ea, și-i plăcea.

– Am umblat împreună, ne-am căsătorit, ne-am pomenit în căsuța asta simpatică, unde au avut loc uneori scene satisfăcător de

bizare, apoi întâmplarea a făcut ca Rod să intre într-o afacere cu Jango Beck.

Sandra puse doi butuci mici peste focul de gaz, iar aceștia se aprinseră după un moment, umplând aerul cu aromă de fum.

Se întoarse, își scoase vesta, aruncă pantofii și îi zâmbi obosită.

– N-ai venit aici să auzi pălăvrăgeli despre foștii mei soți, zise ea.

El îi răspunse cu un zâmbet la fel de obosit:

– Nu mă deranjează să ascult. Tocmai ajunseseși la partea interesantă.

Râseră împreună și se apropiară unul de celălalt.

– Chiar vrei să auzi ce fel de triunghi am alcătuit Rod, Jango și cu mine? întrebă ea, privindu-l în ochi.

Ceva sclipea acolo, în adâncul verde. Bărbatul simțea mirosul de mosc al apropierii ei. Era întoarsă pe dos și-l întorcea pe dos și pe el.

– Voi fi fascinat, răspunse Paul.

Sandra își puse mâna dreaptă pe după ceafa lui și-l trase spre ea, sărutându-l cu gura deschisă, cu limba moale, lentă, cu o delicioasă ironie în felul în care își arcuia trupul, departe de sărut.

– Facem dragoste sau discutăm despre Jango? îl iscodi ea. În ce ordine vrei, dar, te rog, să le menținem separat! Să începetăm cu joaca de-a reversul lui Mata Hari. Nu te excită să-ți vinzi trupul tânăr pentru a obține informații de la o intelectuală sofisticată?

Un val de poftă îl năpădi pe Paul. Da, exact asta îl întărâta! Subtila răsturnare de roluri, libertatea sălbatică din modelul sexual previzibil. În același timp, se simți oarecum vinovat pentru că implica o ființă reală într-o fantezie sexuală atât de complicată.

– Nu-i chiar așa, repliçă el. Nu folosesc...

Ea îi acoperi buzele cu un deget.

– Ne folosim unul pe celălalt, iubitule. Nici unuia nu-i pasă și ne bucurăm amândoi de ce facem. Iar eu mă bucur acum de partea mea de înțelegere.

Se trase mai aproape de el, îi acoperi gura cu a ei, plimbându-și mâinile pe spatele lui, până la mijloc. Paul o smuci spre el, se cufundă el însuși în sărut, simți carnea urmându-i fantezia, și, deodată, o dori pe femeia mai în vârstă – sursa lui de informații, sufletul acela blând și înțelegător, intelectuala sofisticată – cu o poftă sinceră.

Se lăsară pe covor împreună, cu buzele și trupurile înlănțuite. Sărutul se întrerupse când căzură din genunchi într-o parte.

– Aici? întrebă el.

– De ce nu?

Sandra contemplă figura lui Paul în timp ce își deschidea fermoarul rochiei și se strecura afară din ea, simțind mângâierea stofei care i se mișca pe piele. El îmi privește trupul, gândi femeia, pe când acesta i se ivea gol, la lumina focului, ca un fluture ce iese din cocon. Nu se gândește la Jango, se gândește să mă reguleze. Mi se dăruiește, dar se gândește, se gândește că știu că așa merg lucrurile și că-mi place.

Își trase rochia peste cap, bombănindu-se că purta un sutien urât, alb, aruncă vestmântul într-o parte, desprinse sutienul și-l scoase. Bărbatul îi atinse ușor cu degetul un sfârc, apoi își descheie pantalonii – o secvență de gesturi care o străbătură ca electricitatea. Paul ieși iute din haine și fără ceremonie, apoi se așezară, amândoi goi, pe covorul moale, de culoarea vinului de Burgundia.

– Frei ză-mi dai invormazia? zise el, cu accentul exagerat al lui Erich von Stroheim.

– Nu spun nimic de bunăvoie, răspunse Sandra, rostogolindu-se pe spate ca o pisică. Nici dacă mă fuți!

El se înecă, se holbă la ea, apoi izbucni în râs și o înșfăcă, după care se rostogoliră pe podea, el deasupra, apoi ea deasupra. Cândva, în timpul rostogolirii, Sandra reuși să-i găsească gura cu a ei, iar rostogolirea brutală sfârși într-o lentă ridicare și coborâre, și făcură dragoste în tangajul trupurilor ce se ondulau lent. El o luă o dată, de două ori de deasupra, iar când termină și el, rămaseră unul lângă altul.

Așa cum trebuie să fie și cum atât de rar se întâmplă, gândi Sandra, stând agățată de trupul lui. Cred că ar trebui să facem ceva bun împreună. Ooooh, cred că tocmai *am făcut* ceva bun împreună...

– Acum să revenim la informații...

– Doar nu crezi că o să cedez atât de iute! chicoti ea.

Sandra se rostogoli încet de lângă el, apoi rămaseră alături în întuneric. Paul o cuprinse cu brațul, iar ea se ghemui la pieptul lui. Îl simțea, se simțea bine.

– Mă predau, îți spun tot ce vrei să auzi.

– Vreau să aud doar ceea ce vrei să-mi spui.

– Hai, Paul, recunoaște că vrei să-ți povestesc despre mine, Rod și Jango Beck!

– Recunosc, râse el, dacă admiți că mori de poftă să-mi povestești.

– E tot ce pot să-ți spun despre Jango, într-un fel, zise ea, devenind deodată serioasă. Îți voi spune ceea ce vreau să știi. Pentru că, într-un fel, îmi pasă de tine. Poate că ar fi drăguț să nu fie doar o întâlnire de-o noapte – să ne vedem când avem chef, așa-i?

– Așa-i, se trezi Paul încuviințând. Sigur, de ce nu?

– Bine, iubitule, atunci păzește-ți curul dulce de Jango Beck. Rod lucra într-o firmă mare de relații cu publicul și am fost invitați la o petrecere a lui Jango. Am început să discutăm cu el. Voia să creeze o firmă independentă de relații cu publicul, pentru formațiile care depindeau de firma sa Dark Star – însă nu *prea* independentă. Voia ceva mai credibil decât publicitatea firmei sale, dar care să se afle, totuși, sub controlul său. În același timp, se dădea subtil la mine în văzul lui Rod. Ca să scurtez o poveste lungă, am sfârșit regulându-mă cu Jango peste două zile, iar peste o săptămână, agenția Rod Dexter intra în afaceri, finanțată de Jango. Rod a devenit tot mai mare, umflându-se în pene. Jango deținea jumătate din agenție, lucru destul de corect, dar avea un buton sub deget, pe care putea să-l apese când voia să-și retragă creditul. Pe față, era o agenție independentă, de fapt, fiind o creatură a lui Jango. În scurt timp, ne-am trezit implicați în chestii ciudate, despre care nu știam nimic. Jango îi trimitea clienți lui Rod și-l obliga pe acesta să-i trateze într-un fel bizar. Uneori era obligat să le facă figuri urâte. Rod detesta să fie jucăria lui Jango, să nu i se spună de ce făcea acele lucruri murdare. Dar îi plăcea că scotea atâția bani și-i plăcea să arate ca un tip dur și priceput. Bineînțeles, a început să reguleze pe oricine vedea. Și să ia LSD. Și să se îmbete. Să le facă frecvent pe toate trei deodată. Venisem să lucrez cu el când a înființat agenția, iar, pe măsură ce Rod o lua la vale, Jango discuta tot mai mult cu mine, pentru că Rod devenea tot mai mult o legumă. Jango mă trata ca pe o făptură omenească. Ne regulam din când în când, pentru că ne plăcea. Am început astfel să conduc agenția pentru el. Am decis să divorțez de Rod, dar Rod a decis să fie nasol, deși pe vremea aceea o făcea, probabil, din obișnuință. Atunci, Jango a oprit creditul pentru agenția Rod Dexter și s-a dovedit că Rod îi datora mult mălai, pentru că Jango pusese zălog pe jumătate din agenție pentru un împrumut pe care-l făcuse la el. Jango l-a amenințat că-l dă în judecată, dacă Rod nu-mi acordă divorțul și casa. Rod a cedat. Iar Jango a pus toate contractele de reprezentare la dispoziția unui departament de relații cu publicul din propria lui firmă și m-a angajat ca șefă al acestuia. Apoi a salvat agenția Dexter vânzând jumătatea lui unui gangster soios, care voia să fie partener tăcut într-o afacere legitimă și care era dispus s-o finanțeze până-și revenea Rod din pierderea contractelor lui Jango. Rod și gangsterul fac afaceri împreună și acum am și auzit că le merge bine. Iar eu lucrez pentru Jango Beck.

Paul încerca să înțeleagă ce-i debitase Sandra. Era un avertisment? Sau ce?

– Ce înseamnă asta, Sandy?

Ea râse ironic și-l sărută ușor pe sfârc.

– Asta-i poanta, iubitule! *Tu* poți să-mi spui *mie* ce-ar putea să însemne?

VI

– Un loc ciudat în care să ne întâlnim, domnule Taub! zise inspectorul Ryan, aplecându-se peste fața de masă albă, ca să fie auzit mai bine.

Ting Ho era aglomerat la ora aceea de prânz. Existau doar vreo douăsprezece mese și mai puțin de patruzeci de oameni în salonul mic, dar zgomotul locului și pașii chelnerilor îl umpleau cu un clămpănit de fond.

Jango părea pe atât de încântat de alegerea lui Taub, pe cât de stânjenit părea Ryan. Beck arăta ciudat în costumul de antilopă de culoarea ruginei, cu franjuri și centură prinsă cu o cataramă uriașă, cioplită în lemn, potrivindu-se cu clientela din Hollywoodul de jos. Rânjea, pe când supraveghea salonul, mesele înghesuite, intrarea directă din bucătărie, care tot înghițea și scuipa chelneri grăbiți, de parcă alesese chiar el localul.

– Îmi place, declară Beck. Nu ne va urmări nimeni într-un loc ca acesta și-i prea mult zgomot ca să audă cineva ce vorbim. Abia ne auzim unul pe celălalt.

Taub deschise de meniuri, îl privi pe Beck luând-o pe-a sa, deschizând-o și încruntându-se uluit.

– În plus, zise Taub, mâncarea de-aici este excelentă.

O să-ți arăt câte ceva, jigodie! gândi el.

– Încearcă carnea de porc tocată Szechuan, sau puiul cu alune, sau brânza de soia Szechuan, propuse el, liniștit, numind trei dintre felurile cele mai condimentate din meniu.

– Nu-mi place mâncarea chinezească, obiectă Ryan, care arăta ridicol de aranjat în costumul lui albastru, de modă veche, cu cămașă albă, cu părul cenușiu tuns și pielea roz, roz.

Ești un rahat, un pui de lele, gândi Taub. Ryan arăta, se îmbrăca, vorbea și se părea că mănâncă exact ca un politician mărunt. Probabil că nu mănânci decât pui cu smântână și fasole fiartă, caraghiosule!

Apăru un chelner care vibra de nerăbdare.

– Pui chow mein, orez copt și ruladă de ou, comandă Ryan.

Beck se uită la Taub, zâmbi și ridică din umeri.

– Comandă pentru amândoi, Mike, alege ceva să-ți ia gura foc, zise el.

Taub alese fasole bătută Szechuan, pui cu alune și, ca să schimbe gustul, un fel vegetarian mai puțin iute, dar subtil: Sărbătoarea lui Buddha.

– Domnul Beck m-a informat că vreți să organizați împreună un mare festival rock undeva, în comitatul Los Angeles, merse direct la țintă Ryan.

– Știți, probabil, că în țară n-a mai avut loc nici un festival rock de doi ani. Nici o municipalitate nu s-ar bucura să aibă un sfert de milion de hippioți înghesuiți pe teritoriul său. Nici proprietarii nu ar dori să le fie năpădite terenurile de-o hoardă de drogați.

– Noi nu suntem o mână de speculanți beți, care încearcă să găsească un loc unde să ridice o scenă, să vândă bilete și să lase un sfert de milion de puști să se descurce singuri, zise Taub. Festivalurile rock sunt o asemenea belea, pentru că nu există suficiente toalete, locuri de dormit și hrană ieftină, decentă. Sunset City nu va fi așa. Va fi condus și finanțat de oameni de afaceri de succes – de John Horst, de domnul Beck și de mine. Va fi sprijinit de toate resursele unui studio cinematografic important. Se opri, îl privi pe Ryan în față și aproape râse când adăugă: Nu vom face economii.

Dincolo de masă, lângă Ryan, Jango încuviință din cap, amuzat. Nasul lui Ryan se ridicase ca botul unui câine care adulmecă un os bun.

Ryan era tipul de ipocrit care-i întorcea lui Mike Taub stomacul pe dos. Se vindea cui dădea mai mult, și toată lumea știa asta. Nimic rău, căci majoritatea politicienilor făceau la fel. Dar jigodia făcuse carieră publică atacând pornografia, hippioții, drogurile, filmele „ușoare", discurile „orientate spre droguri", barurile pentru homosexuali și mașinile Volkswagen. Taub nu crezuse când Jango îi spusese că-și vor croi drum pentru festival prin intermediul lui Quentin Ryan, adevăratul inamic public al drogului, al mișcării hippie, al fututului și pilelii. Ryan se opusese oricărui festival rock desfășurat în comitatul Los Angeles. Dar, îi atrăsese atenția Jango, totuși, avuseseră loc.

Taub nu înțelesese ce-a vrut să spună. Acum, când agitase aroma banilor în fața lui Ryan și văzuse activându-se un reflex pavlovian bine antrenat, își dăduse seama că bastardul luptase atât de zdravăn în public împotriva festivalurilor, ca să-i jumulească de bani pe organizatori. Așta-i un porc chiar și pentru un capitalist convins ca mine!

– Ceva liniștitor, domnule Taub, declară Ryan, cu voce mai prietenoasă.

– Festivalul nu va constitui o povară pentru cei care plătesc impozite, zise Jango. Vom avea hrană ieftină subvenționată, multă apă și o grămadă de toalete. Ne permitem, pentru că am creat acest eveniment pentru a face un film important, cu un buget de trei milioane de dolari.

Taub rămase cu gura căscată. *Trei milioane de dolari!* Isuse, când crescuse bugetul la trei milioane? Apoi, Taub râse în sinea sa. Nu-s obișnuit să cheltuiesc atâți bani cât pot, gândi el, e împotriva reflexelor mele. Dar e amuzant. Nimic nu se compară cu cheltuirea banilor dușmanului!

– Foarte impresionant! exclamă Ryan. Los Angelesul poate consuma mai multe producții cu buget mare decât produc acum studiourile. Sunt dispus să depun toate eforturile ca să ajut proiectul dumneavoastră, domnilor. Dar vă dați seama că se vor ivi multe probleme legate de organizarea unui mare festival rock în comitatul Los Angeles. Puteți convinge comitatul să vă lase să dați spectacolul în jurisdicția sa sau puteți obține o licență de la municipalitate. Veți avea de-a face cu două-trei jurisdicții polițienești care se suprapun. Poate cu un organism zonal, local. Statul sau chiar agenții federali ar dori să fie siguri că nu vor exista probleme cu droguri.

Chelnerul sosi și așeză farfuriile aburinde, acoperite, pe masă. Ryan avea un platou separat cu chow mein, orez copt și ruladă de ou. Taub aranjă cele trei farfurii acoperite între el și Jango.

Jango ridică un capac, luă cu bețișoarele un cub alunecos, alb, de fasole bătută, și-l vârî în gură, fără să reacționeze la fierbințeala sosului.

– Aceasta este o investiție importantă a unei corporații de marcă, zise el. Am stabilit un fond pentru rezolvarea acestor exigențe, nu-i așa, Mike?

Taub încuviință din cap, gustă din puiul foarte condimentat și alese o cifră la întâmplare.

– Avem prevăzut în buget o sută cincizeci de mii de dolari pentru relații cu statul, comitatul și guvernul local.

De ce nu? Doar sunt din banii lui John Horst – un pic mai multă untură pe felie.

– Mi se pare potrivit, comentă Ryan.

Potrivit pe dracu', hoț mizerabil, o să fii plătit de trei ori pe cât meriți!

– Am dori să punem banii într-un fel de custodie pe bază de angajament, zise Jango. Un fel de contract neoficial. Aș vrea să-i păstreze cineva neutru până când se desfășoară festivalul. Iar atunci vor fi împărțiți imparțial, după cum se cuvine.

– Cineva cu experiență în strecurarea prin mediul politic, declară Taub. Cineva capabil să-i folosească pentru a... unge ușile.

Își răcori gura cu niște bok choy din Sărbătoarea lui Buddha.

– Cineva care să nu poată fi acuzat de partialitate în favoarea noastră, adăugă Jango. Cineva care nu-i un promotor zgomotos al festivalurilor rock sau al contraculturii. Cineva incoruptibil și demn de încredere, ca tine.

Ryan încetă să mestece. Se uită la Jango. Acesta îi zâmbi obraznic, provocându-l pe inspector să se supere pentru cele spuse. Ryan își mută privirea la Taub, iar Taub îi adresă un zâmbet de tipul să te ia dracu'. Apoi, inspectorul se uită în farfurie, începând să terciuiască rulada de ou cu furculița.

– Aș vrea să vă fiu de folos în privința asta, zise el. Bineînțeles, tranzacția nu trebuie să apară în nici un act public. Orașul ăsta e plin de ziariști de scandal, care ar face-o să arate altfel decât este.

– Vreți bani gheață? întrebă Taub, servindu-se cu fasole bătută fierbinte.

Într-o pungă de hârtie, la un colț de stradă, canalie?

Ryan îl privi tăios, de deasupra ruladei. O roșeață profundă îi transformase culoarea feței din roz în stacojiu. Taub îi aruncă o privire calmă, provocându-l să-i spună ceva, simțind un fior de bărbăție și putere.

Inspectorul se uită din nou în farfurie, la rulada lui. Roșeața îi dispăru.

– Ar fi calea cea mai simplă, zise el, liniștit.

Jango se uită peste masă la Taub, zâmbi ușor, iar Taub se simți subit cuprins de un sentiment de camaraderie pentru Beck. Vârî în gură o îmbucătură zdravănă de fasole fierbinte, bucurându-se de acreala ei plăcută, de cumsecădenia stomacului, care-i permitea această senzație. Doamne, m-am simțit bine săptămânile astea! Nimic nu-i mai bun pentru digestie decât să cheltuiești banii altuia. Cu excepția faptului de a da jos jigodiile care te-au regulat!

Taub vârî în gură o bucată de pui foarte condimentat.

– E cu adevărat gustos, domnule inspector, zise el. Nu vreți să încercați?

Ryan se holbă neîncrezător la puiul cu alune. Îi zâmbi slab lui Taub, luă o bucată cu furculița și o vârî în gură.

– Isuse! șopti el, răgușit, ducând șervețelul la gură.

– Poate preferi asta, îi propuse Jango, împingând fasolea pe masă, spre Ryan.

Privirea lui Taub o întâlni pe a lui Jango, într-un râs tăcut. Chestia aia era și mai iute!

John Horst luă o ultimă îmbucătură de pateu de ficat, sorbi din cafea și mestecă încet, privind peste masă la Jango Beck.

– Sunt încântat că acest Conrad a produs, în cele din urmă, o variantă de scenariu, zise el.

Beck aprinse un trabuc și suflă fumul într-o parte, departe de fața lui Horst.

– Puștiul este *unul care face filme*, John! În timp ce scrie scenariul, se gândește la regie, decoruri, actori și buget, așa că poate să ajungă oriunde, dacă ne înțelegem. Eu sunt răspunzător de întârziere. Ar fi trebuit să-mi dau seama mai devreme.

Horst înclină din cap, neașteptându-se la ceva care să semene cu umilința din partea lui Jango Beck. Poate l-am judecat greșit. Un producător trebuie să fie un tampon între talentul său și oamenii de sus, iar asta face Beck pentru Conrad, indiferent de adevăratele circumstanțe. Își face treaba, chiar foarte bine pentru un novice.

– După prima variantă, se pare că poți turna filmul pentru o jumătate de milion, zise Horst.

Puștiul ăla, Conrad, dovedea o surprinzătoare finețe scriind un scenariu destinat să mențină bugetul redus. În afară de exterioarele de la festival, toată chestia putea fi trasă cu doar șapte interioare – două apartamente, două birouri, două camere de motel, o cabină de avion – și cu câteva imagini de pe oricare aeroport convenabil. Avem destule decoruri prin studio, pline de praf, ca să aranjăm totul fără să construim nimic nou. Și doar zece dialoguri între cele două staruri, nici unul important.

Jango Beck îi rânji.

– Proiectul *nostru* poate să ajungă chiar sub o jumătate de milion. Nu cred însă că Mike Taub o să fie atât de norocos.

Horst sorbi din cafea, se lăsă pe speteaza scaunului și contemplă holul directorilor, aproape gol. Prin politica nedeclarată a studioului, sfânta sfintelor era rezervată directorilor marcanți ai studioului și producătorilor de film. Producătorii pentru televiziune erau expediați în sufrageria particulară, împreună cu starurile, regizorii și scenariștii mai importanți.

Poți să deduci starea de sănătate a unui studio după mulțimea din holul conducerii, sala de mese și cantină, gândi Horst. În zilele bune de altădată, locul ăsta era plin, la fel și sala de mese și cantina. Făceam patru-cinci filme simultan, iar acum le spunem la toate

„filme cu buget mare", cu echipe numeroase și o grămadă de figuranți. Acum, locul ăsta e aproape gol, în afară de noi și Cy Coleman, care încerca să convingă niște directori de rețea de televiziune să facă un episod-pilot de nouăzeci de minute cu două sute cincizeci de mii de dolari. Televiziunea ne dă destul de lucru ca să păstrăm sala de mese plină, dar cantina nu mai geme de lume ca altădată, pentru că nu e nevoie de echipe mari și de figuranți suplimentari pentru un episod de-o oră, în valoare de o sută cincizeci de mii de dolari – robotează ce ținea capul lui Eden deasupra apei. Sau măcar suficient de aproape de suprafață cât să iasă și să ia o gură de aer din când în când.

Horst se uită peste masă la Jango Beck – o siluetă șocantă, într-un costum de catifea albastră cu picățele maron, un tricou bej și o batistă cafenie. E posibil ca *ăsta* să fie salvatorul studiourilor Eden Pictures, ca producător de film important? L-am judecat greșit pe Jango Beck?

– Ce fel de facturi îi vei mări lui Taub? întrebă el.

Cu cât Beck cheltuia mai mulți bani pentru festival, cu atât mai mult avea să vadă tâmpitul de Taub cât trebuie să plătească Eden Records, și cu atât mai mult va valora filmul. Dacă vom avea un film de succes, de trei milioane de dolari, voi reuși să conving consiliul să-mi aprobe și să-mi finanțeze alte filme, gândi Horst. O dată Taub înlăturat din drum, iar studioul în siguranță, putând să revină la un buget decent, vom putea realiza filme bune, iar asta va aduce bani. Și dintre toți oamenii, tocmai Jango Beck face asta pentru noi!

Beck sugea din trabuc.

– Nu-i măresc facturile lui Taub. Îl las să și le mărească singur.

– Să și le mărească singur?

– Da. Taub știe că face un festival rock cu banii tăi. Bineînțeles, vrea să cheltuiască din ei cât mai mult posibil. Deci, care-i cea mai bună cale de a mări cheltuielile festivalului? Am făcut planul în mare, după cât mă pricep, iar el cheltuiește banii după cum se pricepe.

Horst clătină din cap, uimit. Ce om avea de partea lui! Mai bine ca Taub să mărească facturile, crezând că-mi face mie figura! O adevărată justiție poetică. Sper să nu fie o risipă inutilă...

– Cred că banii vor fi cheltuiți în vederea maximizării valorii de producere a filmului, zise Horst.

– Asta-i planul lui Conrad. Vom inventa o serie de evenimente și atracții care vor însemna un fundal uluitor pentru film, iar treaba lui Taub este să organizeze toate detaliile și să le plătească. Dacă vrea să arunce *mai mulți* bani pentru ideile *lui* țicnite, cine suntem noi să-l oprim?

– Nădăjduiesc că știi ce faci. Prima schiță a lui Conrad e destul de vagă privind amănuntele festivalului.

– Asta pentru că vom crea un eveniment parțial spontan. Nu știm exact ce se va întâmpla.

– Partea asta nu-mi place. Dacă nu se întâmplă nimic interesant? Atunci vom obține doar o poveste de dragoste banală, fără staruri importante, într-un film promoțional despre un festival plictisitor...

Jango Beck pufăi puternic din trabuc și râse, uitându-se peste masă la Horst.

– Nu-ți face griji, John! Garantez că, orice s-ar întâmpla, n-o să fie plictisitor, îl asigură el.

Fără vreun motiv aparent, cuvintele lui Beck, modul în care le spusese îl înfiorară pe Horst.

– Ce vrei să zici? întrebă acesta.

Jango își ațintă privirea asupra lui, pentru o fracțiune neliniștitoare de secundă, apoi se lăsă pe spătarul scaunului, sorbi din cafea și explică:

– Vreau să zic că *eu* am desemnat festivalul ca fundal pentru filmările lui Conrad, iar Taub se ocupă doar de detalii banale. Chestia asta e în stilul meu obișnuit de rău, afirmă el, zâmbind. Adevărat, colaborez cu întâmplarea, dar n-o las să-mi conducă întreg spectacolul.

Horst simți din nou un fior de spaimă, dar de data asta știa de ce. Beck vorbea englezește, dar Horst nu înțelegea ce spune. Întrebase despre costuri de producție, despre felul scenelor urmau să fie turnate pe parcursul a trei sferturi din film, și i se răspunsese cu un hocus-pocus despre *evenimente parțial spontane* și *colaborarea cu întâmplarea*. Oare știe cu adevărat ce face, sau e bun doar să se prefacă? Poate să producă un film, sau doar un rahat?

– Ascultă, Jango, recunosc că te-ai descurcat bine până aici, dar dă-ți seama că n-ai experiență în domeniu. Vreau să știu cum *va arăta* filmul în cea mai mare parte a proiecției, chestie care nu-i lipsită de importanță. Am primit de la tine doar o primă schiță a scenariului, așa că nu-mi mai pomeni de ea. Trebuie să ai suficient material vizual pentru ca scenariul să țină. Te-am întrebat ce evenimente vizuale pregătești, iar tu mi-ai răspuns cu generalități. Ce înseamnă asta?

Beck râse zgomotos.

– Am crezut că m-ai întrebat ce se va întâmpla la festival în sens karmic, nu ce fel de program pregătesc. Nu fi îngrijorat, fiindcă ne-am gândit la o mulțime de extravaganțe: o alee centrală a carnavalului, focuri de artificii pe timpul nopții, expoziții industriale și un bâlci popular. Plus orice idee țicnită vom avea Taub, Conrad și cu

mine înainte de Ziua Muncii. Nu te aștepta să-ți spun ce se *va întâmpla*. Dacă aș ști de pe acum, m-aș plictisi să merg mai departe.

Isuse, de ce l-am judecat întotdeauna greșit pe individul ăsta? gândi Horst. Face ca totul să arate foarte profesional. Dar de ce nu mi-a spus, de ce a încercat, la început, să mă facă să cred că-i un producător care are pe cap o aiureală ce nu se poate filma?

– De ce nu mi-ai relatat toate astea de la început, Jango?

Beck râse, își sprijini coatele de masă și-l privi pe Horst în ochi.

– Credeam că știi cât de bine mă pricep să clădesc realități parțial controlate, răspunse el. Asta-i natura jocului meu.

Horst se întrebă de ce cuvintele acelea inocente îl făcură să se înfioreze iarăși de spaimă.

Mike Taub se rezemă de spătarul scaunului, lăsând puhoiul raportului financiar al lui McDonnel să curgă fără înțeles peste el. Până azi, întâlnirile comitetului directoral al EPI îl îngroziseră. Birnbaum, Palacci și Sanderson erau ciracii lui Horst din mediile filmului, iar Palmer, Gilbert și McDonnel, tipi de bancheri, cărora nu le păsa decât de bilanțuri. Așa că Horst avea un bloc solid de patru voturi, care nu putea fi depășit decât de-o unanimitate formată din Taub, Beck și bancheri, eveniment ce nu se petrecuse încă vreodată.

Camera urâtă, pătrată, dintr-o clădire mică, anonimă, pentru birouri, din zona Eden, în locul uneia din Eden Tower, îl chinuise întotdeauna pe Taub. Panelul vechi, uleios, pereții bej, masa de ședințe lungă, veche, emanau o duhoare de bibliotecă veche sau, și mai rău, de birou de director de școală, un loc în care-l convoca periodic Horst ca să-l pună la locul lui.

Horst stătea în capul mesei, cu Beck în stânga și Taub în dreapta. Cei trei ciraci ai lui Horst – bătrâni cărunți, chelioși, cu costume de culoare deschisă și cămăși stridente – stăteau pe partea lui Jango. Bancherii – bărbați mai tineri, dolofani, în costume negre, cu cămăși albe – se aflau pe partea lui Taub. De obicei, în locul acela nu căutai vreun sprijin.

Dar azi, Taub se trezi aruncând priviri pe furiș către Jango, care căuta o susținere psihologică din întâlnirea ocazională a privirilor. Jango purta o parodie de uniformă de bancher: un costum negru cu picățele, cămașă albă și cravată Ivy League, de culoare închisă. Poanta consta în faptul că totul era făcut din catifea.

McDonnel continua nepăsător. Voi obține puterea, gândi Taub. Dacă-l potcovesc pe Horst cu cheltuielile festivalului, bancherii vor sări de partea mea mai iute decât gândacii ce aleargă pe-o tigaie

încinsă, iar împreună cu Jango, vom fi cinci la patru împotrivă, pentru a împinge la vinderea studioului și a-l da pe Horst afară. Horst arată atât de hollywoodian de modă veche în costumul lui cafeniu deschis, cu cămașă galbenă și părul sculptural, blond încărunțit, deși a fost întotdeauna o cochilie goală, indiferent dacă și-a dat seama sau nu. Joacă-te de-a președintele cât mai poți, John, căci nu va dura mult până te vei alătura dinozaurilor.

– ... profit net de un sfert de milion, șapte sute patruzeci și patru de dolari, declară McDonnel, apoi făcu o pauză, puse hârtiile înapoi în servietă, își șterse buzele, aprinse o țigară și adoptă, deodată, tonul unui inchizitor. Aș vrea să aud ce buget propunem pentru proiectul Sunset City. O cifră pe care se pare că nu-i nimeni în stare să mi-o comunice.

Taub evită să-l privească pe Jango, dar remarcă, plin de satisfacție, că Horst se uită drept la Beck. John se cacă pe el. E convins că va căptuși Eden Records cu facturile festivalului, dar nu vrea să aflu și eu, și nici nu vrea să-și dea seama consiliul directoral cam ce joc se joacă, după cum nu vreau nici eu, nici Jango. Ce ciudat, de data asta, suntem toți trei în aceeași tabără!

Până la urmă, din milă, Jango îi răspunse trezorierului:

– La ce vă referiți, la festival sau la film?

– La tot proiectul, replică, plin de acreală, McDonnel. Cine-i răspunzător de proiect?

Jango se uită la Horst, apoi la Taub și ridică din umeri.

– Greu de răspuns, Ed. Mike se ocupă de festival, eu produc filmul, iar John strânge baierele pungii. Cine crezi că răspunde de tot proiectul?

– Cred că nici unul, și vreau să știu câți bani ați cheltuit deja, și câți aveți de gând să mai cheltuiți.

Ceilalți doi bancheri încuviințară din cap ca niște pinguini solemni. Horst părea nervos, dar își păstra controlul asupra stării sale. Jango era relaxat și amuzat, iar Taub încântat să-l lase să vorbească. La fel și Horst, după cum se părea.

– Ei bine, Mike răspunde de festival, iar John îmi urmărește cheltuielile. De ce nu-i întrebi pe ei, să poți trage o concluzie?

Taub își ținu răsuflarea, în timp ce ochii de-un albastru-deschis priviră spre el, apoi se opriră asupra lui Horst, care răspunse ferm:

– Filmul are un buget de cinci sute de mii de dolari. Mă aștept să se realizeze sub cheltuielile prevăzute. Care-i situația la tine, Mike? întrebă el, zâmbind plin de încredere.

– N-am cheltuit prea mult, zise încet Taub, trăgând de timp și încercând să-și găsească drum prin labirint.

Horst știe că voi avea cheltuieli uriașe, dar se așteaptă să fiu pedepsit pentru ele, și atunci nu va critica nici o cifră pe care-o voi comunica.

– Zece mii pe publicitate, o sută șaizeci pentru asistență tehnică și juridică, vreo douăzeci pentru tot felul de mărunțișuri... Sub două sute de mii.

McDonnel se uită la el cu cele două globuri de gheață pe care le avea în loc de ochi.

– Cât va costa festivalul, Mike?

Taub îl privi pe Jango, căutând un sprijin, dar nu văzu decât degetele lungi, mobile, ale lui Beck. O să mint, gândi Taub. Dar o să mint astfel încât să nu pară după aceea că am mințit intenționat. Horst n-o să mă contrazică acum, iar Jango mă va susține...

– O întrebare complicată, Ed... Cele mai multe dintre cheltuieli vor consta în înregistrarea a cel puțin douăzeci de discuri „live", de către formațiile noastre, bani ce ar fi fost, oricum, cheltuiți mai târziu în studiourile noastre...

– Cât, Mike?

Taub văzu că McDonnel nu se lăsa. Făcu iute niște socoteli în minte. Pot să ascund mita, banii plătiți artiștilor, cheltuielile tehnice pentru înregistrări, pentru relații publice, consultanță, și alte mărunțișuri pe care să le preia Eden Records până voi dori să le scot la suprafață. Mai pot să scad douăzeci la sută, pe care să le justific ulterior prin rahatul obișnuit...

– Să zicem aproximativ un milion și jumătate, răspunse el, privindu-l în ochi pe McDonnel cu o expresie de încredere în sine.

Suma părea reală, iar figura lui McDonnel se îmblânzi, din moment ce Horst rămase impasibil, fără să atace estimarea globală.

– O grămadă de bani! aprecie McDonnel.

Asta spunea *de obicei*. Cred că am scăpat...

– Avem, totuși, un film sub două milioane, interveni Horst.

– Ne așteptăm să ne scoatem banii? întrebă Gilbert.

În cele din urmă, Jango vorbi din nou:

– Domnilor, trebuie să aveți în vedere valoarea celor douăzeci de albume pe care le vom înregistra la festival, să țineți seama de valoarea promoțională considerabilă a filmului, care-i destinat să asigure vânzarea acestor albume, și apoi să scădeți valoarea promoțională a filmului din bugetul total, ca să obțineți cifra reală.

– Și cât va fi? se interesă Gilbert.

– *Quién sabe?*[1] răspunse Jango, zâmbind nevinovat. Cu siguranță, ceva cu șase zerouri.

McDonnel arăta aproape fericit.

– Pare rezonabil, dar am impresia că nu răspunde nimeni de toată chestia asta afurisită.

– Din cauză că-i o colaborare între casa de filme și cea de discuri, interveni Taub. Nu-i așa, John?

Horst aprobă din cap și-l completă:

– Eu răspund de bugetul filmului, iar Mike de cel al festivalului.

– Iar mie mi se pare că nu răspunde nimeni de tot proiectul, se încăpățână McDonnel. Cine semnează cecurile acum?

– Oh, eu le semnez pentru tot, ca producător, zise Jango. John contrasemnează cecurile pentru film, iar Mike pe celelalte.

– Deci, tu răspunzi?

– Mai degrabă-i o chestie ambiguă.

– Ăsta-i necazul.

Jango își sprijini coatele de masă și se uită amuzat la McDonnel.

– Eu sunt în favoarea ambiguității. Tu nu?

– Nu, nu sunt. Insist ca unul dintre voi trei să-și asume responsabilitatea întregului proiect.

McDonnel privi spre ceilalți doi bancheri, iar aceștia înclinară din cap, aprobându-l.

Isuse, nu vreau să iau parte la *asta*, gândi Taub. M-ar tenta să fiu șeful lui Horst un timp, dar atunci nu aș putea să-l încarc pe el cu cheltuielile festivalului. Și nici nu vreau ca individul să privească mereu peste umărul meu...

Horst se uita la Jango, părând la fel de puțin încântat. Bineînțeles că se află în aceeași situație ca mine! Taub se uită și el la Jango, iar după o clipă toți se uitau la Beck.

– *Eu?* întrebă Jango, cu prefăcută umilință.

– Tu, răspunse McDonnel. Ești singurul care semnezi toate cecurile. Ești singurul în poziția de a controla bugetul general.

– E în regulă, Jango, zise Taub.

– De acord, spuse și Horst.

Jango zâmbi sardonic.

– Sunt emoționat, domnilor. Dar, dacă accept această responsabilitate, ar fi echitabil să fiu plătit pentru necazurile suplimentare. Alte cincizeci de mii ar însemna un gest frumos, nu credeți?

---

[1] Cine știe? (lb. spaniolă în orig.) (n. tr.).

– Aveți vreo obiecție? întrebă Horst, pe un ton care indica aliaților lui că ar fi bine să nu aibă. Nici eu. Dacă nu mai există alte obiecții, considerăm moțiunea acceptată și vom trece la alte treburi.

Urmă o clipă de tăcere.

Doamne, oare am făcut-o? gândi Taub. Pot să-l trimit pe Horst la azilul săracilor, și să mă păzească doar Jango! Jango și cu mine conducem întreaga afacere!

Privirea lui o întâlni pe a lui Beck, într-un moment de comuniune tăcută. Apoi, Jango se uită în altă parte, iar Taub văzu că el și Horst se priveau unul pe altul. Prea mult! Sărmanul tâmpit credea și el că o să câștige!

VII

– Nu fi speriat, iubitule, nu te vor mușca, zise Sandra Bayne, sărutându-l ușor pe buze pe Paul Conrad. N-au dinți.

Îl cercetă pe Paul, verificându-i înfățișarea. Cizme negre, cu fermoar, și pantalonii albaștri erau perfecți, dar cămașa avea o croială prea la modă, iar părul lui nostim, vălurit, era doar până la cinci centimetri sub urechi și mult, mult prea curat. Aș fi vrut să arăți astăzi ceva mai hippie, gândi ea.

Paul îi răspunse la sărut și întrebă:

– De ce-ar trebui să fiu speriat? Sunt aceiași indivizi care se învârtesc pe la petrecerile tale și ale lui Jango, nu? Nu mă intimidează.

Zâmbi plin de încredere, special pentru ea. *Eu* nu mai vreau pic de hippie în personalitatea ta, Paul. Îmi place stilul tău. Dar nu contează ce vreau *eu*. Hmmmm...

Femeia îi descheie cei doi nasturi de sus ai cămășii și își trecu mâna prin părul lui pieptănat cu grijă, zburlindu-l un pic, dându-i un aspect mai lejer.

– Hei, ce faci... nu aici...

– Nu te atac, te ajut doar să fii mai prezentabil în fața presei rock. Trebuie să arăți ca un om din popor, nu ca un director hollywoodian filfizon.

– Foarte bine, replică Paul, ridicând pumnul. Puterea poporului! Și așa mai departe.

– Te rog, nu glumi! Nu vor aprecia asta. Te voi anunța, tu vei zâmbi. Te voi prezenta, ei îți vor pune câteva întrebări, tu vei da

câteva răspunsuri banale. Nu vrem să facem publicitate filmului acum. Vrem să facem anunțul fără surle și trâmbițe. Să nu dai declarații care pot fi citate.

– Nu prea pricep...

Ce să-ți spun, Paul, că va fi o conferință de presă ostilă, pentru că se afirmă că filmul e o exploatare a oamenilor care vin la festival? Că filmul *va fi* o exploatare, că lui Jango nu-i pasă decât să-și lanseze albumele? Sărman copil, o să auzi destule, să te saturi!

– Nu-i treaba ta să pricepi, zise ea cu blândețe. Mergem să-i întâlnim pe frații și surorile din presa underground?

– Condu-mă, Svengali!

Sandra îl conduse prin anticamera mică, în sala de conferințe a studiourilor Eden Tower. Camera fusese pusă la dispoziție de Mike Taub, nu de Jango. Jango nu dorea ca aura lui să învăluie încă proiectul, sau cel puțin asta fusese scuza pe care o găsise pentru ea când îi ceruse să folosească sala aceea, în locul vizuinii mai populare de la Dark Star, din catifea.

Intrară în cameră direct pe podiumul de jos de la un capăt – o platformă înaltă doar de un metru și douăzeci de centimetri, cu un microfon și patru scaune obișnuite. Restul încăperii era ocupat de douăzeci și patru de mese intime, rotunde. Pe ele se găseau sticle cu vin alb și roșu (Chablis Paul Masson și vin de Burgundia, din munții Almadén) –, grămezi de cupe din plastic și platouri simple cu prăjituri și gustări reci. Arlene Braithwaite, într-o mini ce-i acoperea doar jumătate din cur, mergea de la masă la masă, împărțind discret țigări cu marijuana și zâmbete indiscrete.

În cameră se aflau vreo douăzeci și cinci de persoane, îngrămădite la mesele de lângă podium. Mulțimea obișnuită: scribii obișnuiți de la *Rolling Stone*; Cindy Paoluzzi, care acoperea zona Hollywood pentru trei-patru reviste dezgustătoare pentru fani adolescenți; câte o pereche de la *FM&Fine Arts, LA* și *Staff*; câțiva indivizi de la radio; Artie Dugan; câțiva paraziți ca Eric Green, care apăreau oriunde se dădea ceva gratis și care publicau suficient prin publicații de mâna a patra ca să-și mențină acreditarea de presă dubioasă.

Tipul de mulțime dorit de Jango, gândi Sandra. Indivizi mărunți, nesemnificativi. Ochii îi fură atrași de burdihanul lui Artie Dugan, cu o țintă roșie și albastră pe tricoul de-un galben viu. Bărbatul bărbos și chel de la masa lui era Barry Stein.

Ce caută *ăsta* aici? E important în *politică*, niciodată n-a scris la *Flash* despre rock. Se trezi că-i prinde mâna lui Paul și-o strânge.

Prezența lui Stein o făcea, într-un fel, nervoasă, și descoperi cu o plăcere stranie că-și căutase, instinctiv, sprijin în carnea lui Paul.

Paul o privi rece, bizar, în fugă, în timp ce mergeau pe podium. Ce-am greșit? Mâna lui părea, într-a ei, încordată și distantă, nu caldă și reconfortantă.

Momentul cel rău – dacă fusese – trecu atunci când puștii din sală se întoarseră cu scaunele spre podium, iar Sandra folosi ambele mâini să aranjeze microfonul.

– Stai jos cât timp te prezint, dragule, șopti ea în urechea lui Paul.

El încuviință din cap, îi zâmbi fugar și se așeză. Am fost în show-business prea mult timp, gândi ea, am început să fiu paranoică.

– Bună ziua, oameni buni, bine ați venit în Turnul din Pisa, se porni ea. Jango ar fi vrut să vină și el, dar era prea ocupat să fure bomboane de la copii.

Nici o reacție, prea mulți dintre ei cred că acesta-i adevărul. Nu arată prea drogați. Mai bine să trecem peste preliminarii...

– Acum a aflat oricine din univers de marele festival Sunset City, pe care-l organizează Dark Star și Eden în week-end-ul din Ziua Muncii la ranchul Sunset Ridge, din munții Santa Monica. Peste douăzeci de formații de vârf, intrare liberă, mâncare ieftină și băutură, prăvălii, un bâlci popular și o mulțime de surprize pe care nebunii de la Eden și Dark Star le visează pentru clienții lor loiali. E felul nostru de a vă spune că vă iubim și sperăm că-i o ocazie pentru toți să arate cât de mult se iubesc...

– E adevărat că Velvet Cloud vor apărea la Sunset City? răcni Artie Dugan, cu baritonul său uleios.

– Sperăm să fie așa, dar n-am semnat încă nimic cu nimeni...

– Vor veni the Dead?

– Airplane...

– Bob Dylan...

Isuse, se lasă cu scandal! Sandra ridică mâinile.

– Această conferință de presă nu-i destinată anunțării grupurilor care vor participa la...

– E adevărat că toate formațiile ce vor cânta la festival au contract fie cu Eden, fie cu Dark Star? răcni, mai degrabă pus pe tărăboi, Dugan.

Drace, de unde au aflat *asta*?

– Ți-am spus, Artie, nu s-a semnat încă nici un contract. Fii bun, lasă-mă să-mi fac anunțul cutremurător, apoi puteți pune întrebări. Relaxați-vă, beți niște vin, mâncați o prăjitură...

În timp ce murmurul scădea, Sandra aruncă o privire spre Paul. Avea o expresie indescifrabilă, dar îi simțea stânjeneala. Localnicii n-au astâmpăr în seara asta, iar el și-a dat seama. Nu te speria, puiule, Sandra o să te apere!

– Acum, anunțul cutremurător! Eden Pictures împreună cu Eden Records și Dark Star au plăcerea să vă anunțe că la festivalul Sunset City se va face un film artistic, scris și regizat de un tânăr realizator strălucit, Paul Conrad, al cărui trup binecuvântează scena lângă mine! Paul!

Paul merse pe podium cu figura înlemnită. Sandra îl luă de mână pe când se apropia și i-o strânse, să aibă noroc. Simți din nou distanțarea aceea bizară în strânsoarea lui. Cu ce-am greșit, iubitule?

Continuând să-l țină Paul de mână, dădu drumul introducerii pe care o pregătise:

– Paul Conrad este de fel din New York, unde a făcut multe scurt-metraje, care au fost premiate, și un film artistic, *Dedesubtul pământului*, turnat în întregime în sistemul de metrou newyorkez, un underground clasic în orice sens al cuvântului (*mormăituri*). A lucrat la Hollywood în mai multe proiecte, ca asistent de regie și camaraman, și deține controlul creativ total asupra acestui film, care se va numi tot *Sunset City*. Acum, spuse ea, punând brațul pe mâna lui Paul, cu un gest protector, așteptăm întrebări!

– Va fi un documentar ca *Woodstock?* se interesă Bob Hunt, de la *Staff*.

– Nu, răspunse Paul.

– Un documentar ca *Gimme Shelter*?

Râsete stânjenite, cărora li se alătură și Paul. Dar Sandra simți ostilitatea, atât în întrebare, cât și în tonul râsetelor.

– Sper să nu fie, replică Paul.

Alte râsete, de data asta și mai neplăcute. Femeia simți încordarea trupului lui Paul sub brațul ei. Își furișă mâna în spatele lui și își strecură degetele sub centura acestuia, pe carnea netedă de deasupra bucilor. Sunt cu tine, iubitule, îi transmise ea telepatic, te descurci bine.

– Nu va fi documentar, interveni ea. Nu-i așa, Paul?

Îi simți bucile întărindu-se, și strecură degetele mai jos, dorindu-și să coboare și mai mult.

– Așa e, spuse Paul, cu o tensiune ciudată în glas. Va fi un film artistic normal, cu scenariu, interpretat de actori, folosind Sunset City ca fundal.

Of, asta a fost o prostie! Sandra simțea vibrațiile negative pulsând spre estradă. Orice formă a verbului „a folosi" însemna un cuvânt urât aici.

– Ce fel de poveste va fi?

– Povestea tipică de dragoste, răspunse Paul, înainte ca Sandra să găsească o cale de a ocoli întrebarea. Un băiat întâlnește o fată.

Și mai multe vibrații negative.

Sandra îl ciupi de carne pe sub pantaloni, încercând să-i semnaleze că trebuia s-o lase pe ea să vorbească. El se încordă și făcu iute doi pași într-o parte, desprinzându-se brusc, așa încât se văzu mâna ce-i ieși din pantaloni. Paul roși, dar Sandra râse și se strâmbă la auditoriu, recunoscătoare pentru situația comică și indiferentă la scena petrecută pe socoteala ei.

– O fată înhață un băiat, zise ea, făcându-i ochi dulci, spre încântarea spectatorilor. Fata îl pierde pe băiat?

Se râse un pic, dar Paul se uită la ea cu adevărat supărat. Sandra îi făcu semn, încercând să-i transmită că o să salveze situația. Fir-ar să fie, de ce nu te prinzi?

Se apropie ușor de el, pe estradă.

– Fata îl are pe băiat? continuă ea, privindu-l implorator.

Alte râsete, dar mai puține de data asta. Femeia sesiză un fel de înțelegere care începe să pătrundă în furia lui. Paul se uită la Sandra, clipind cu exagerată grosolănie, iar ea îl iubi pentru perfecțiunea gestului.

– Va fi un film sexist? răcni o voce feminină.

– Nu, dragă, răspunse Paul cu vocea lui W.C. Fields, dar cu siguranță că asta se transformă într-o conferință de presă sexistă. Apoi, făcând un pas înapoi, adăugă cu voce normală: Pe dos!

Toți râseră, cu excepția lui Paul.

Sandra se întoarse la microfon și-l preluă.

– Dorește cineva să ne întrebe ceva despre orice, cu excepția vieților noastre sexuale?

– Aș vrea să pun câteva întrebări, dacă nu vă deranjează, zise Barry Stein, țanțoș, vorbind atât de lent, atât de îngâmfat, atât de deranjant, aproape pompos, că se făcu imediat tăcere deplină, iar Sandrei nu-i plăcu deloc tonul lui. Ce fel de poveste de dragoste va fi și ce fel de mesaj va conține?

– Mesaj? se minună Paul.

– *Woodstock* a fost o poveste de dragoste cu un mesaj. Mesajul oamenilor care au apărut în film. N-au fost exploatați. N-au spus: „Uitați-vă la ciudații ăștia!" Ce fel de mesaj va avea *Sunset City*? Va

celebra modul de viață al sutelor de mii de oameni pe care-i vei folosi ca figuranți pe gratis, sau va fi o exploatare a poporului?

Sandra începu să spună ceva despre mesaje și Western Union, dar Paul o întrerupse cu un gest al mâinii și, schimbându-și subit vocea, se transformă într-un profesionist care părea cu cinci ani mai în vârstă și mai puternic.

– Să lămurim un lucru, eu fac filme, nu fac propagandă. Am scris un scenariu despre o întâlnire imposibilă și despre doi oameni care se îndrăgostesc și se pierd unul pe celălalt. Despre asta-i filmul. Asta-i totul, pricepeți?

Sandra rămase paralizată de emoții contradictorii. Pe de o parte, imaginea personalității lui Paul, înflorind așa, deodată, și dominând încăperea, o umplea de mândrie. Pe de altă parte, strica totul cu nepăsare, se certa cu indivizii ăia, intra în conflict cu Stein, lucru pe care acesta îl dorea, evident, din cine știe ce motiv îngrozitor.

– Acum înțeleg cu ce fel de atitudine se vor înfrunta oamenii la acest festival, zise Stein. Spune-mi, domnule Conrad, cine produce povestea asta?

– Jango Beck, răspunse Paul, cu candoare.

Vai! gândi Sandra.

– Jango Beck, spuse încet Stein, rostogolind cuvântul în gură, apoi scuipându-l afară. Jango Beck, care a făcut milioane de pe urma poporului, din care nici un bănuț n-a revenit acasă! Și acum, subit, e fratele nostru, organizează un festival rock gratuit pentru frații și surorile sale, doar ca să ne arate cât de mult îi pasă de ei... De fapt, ca să-i folosească drept figuranți într-un film ieftin de exploatare care-i jupoaie!

Paul făcu iute doi pași în față, iar oamenii de la mese se retraseră involuntar.

– Nu înțeleg cum poți desființa un film care nici n-a început să fie turnat! se răsti el. Căruia nici măcar nu i-ai citit scenariul! adăugă, cu o voce blândă, plângătoare.

– Nu-mi pasă cât de bun va fi sau nu va fi filmul, omule, replică Stein. Dacă asta poate penetra egoul tău sau nu. Vreau ca oamenii care vor participa la el să nu fie o colecție minunată de triburi la care să se zgâiască ăia cu cravate, ca poporul, Mișcarea, să fie prezentate cu simpatie. Ca filmul tău să aducă o contribuție politică pozitivă la forțele de eliberare, nu să fie o contribuție politică regresivă la forțele social-fascismului și represiunii politice!

– Corect!

Isuse, e groaznic, gândi Sandra, în timp ce pumnii se ridicau, iar doi tâmpiți răcneau: „Putere poporului!" Doamne, cum vor fi prezentate astea în *Flash* și *Rolling Stone*!

– Am afirmat că nu-s propagandistul nimănui, zise Paul. Filmul va arăta cum sunt oamenii și ce fac. Ceea ce sunt oamenii și ceea ce fac ei constituie niște lucruri dincolo de controlul meu. Și dincolo de controlul tău, indiferent dacă *asta* pătrunde în egoul *tău* sau nu!

– Grozav! răcni cineva.

– Rahat! replică Barry Stein.

Paul încleștă pumnii.

– Doamne, își zise Sandra, asta ne mai lipsea, o bătaie cu pumnii!

– Nu mă face rahat, și n-o să te fac nici eu!

– Ai să...

– Lăsați rahații în seama mea, interveni Sandra, cu un zâmbet larg, fals, potolindu-i pe amândoi. Măcar eu sunt plătită pentru asta. Hai, băieți, să nu transformăm totul într-un Altamont chiar înainte de a începe.

Veni din spatele podiumului, îl luă de mână pe Paul și-l sărută ușor pe buze. Acesta se retrase de surpriză și furie.

– Te-aș săruta și pe tine, Barry, dar nu ești la fel de frumos.

Urmară șoapte stânjenite și mormăituri nebinevoitoare, dar lucrurile își reluară făgașul. Sandra îl conduse pe Paul înapoi pe podium, mâna lui emanând căldura unui clește de homar și având figura ca o mască de lemn peste o musculatură de furie.

– Dacă are cineva întrebări amuzante, necontroversabile...

– Cine-s starurile? piui Cindy, dintotdeauna neinteresată de politică.

– Doar actrița principală a semnat, replică Sandra. O actriță tânără, numită Velva Leecock.

– Când veți anunța cine-i actorul principal?

– ... grupurile la care vă așteptați...

– ... nu mai țipați...

– ... echipe care fac parte din sindicate, sau...

Din fericire, conferința de presă se termină cu obișnuitele întrebări tâmpite, fără probleme. Nici Paul și nici Barry Stein n-au mai scos o vorbă, iar Sandra a reușit să termine totul în cinci minute, fără nici un fel de pagube.

Dar, după aceea, Paul îi întoarse spatele și plecă. Ce i-am făcut? se miră ea, privindu-l cum dispare pe ușă. Nu vreau să te pierd, copile, oh, nu, nu vreau să te pierd...

Paul Conrad ședea la masă, prost-dispus, ciugulind din carcasa rece, lipicioasă, a curcanului pe jumătate mâncat, simțind încă în gură gustul de fiere amară al conferinței de presă. Ce încercase femeia să dovedească? se întreba pentru a suta oară. Că tânărul regizor o

regula? Că avea de-a face cu un bărbat mai tânăr? Că putea să-i taie coaiele în public și să plece cu ele? Că-i la dispoziția ei?

Se ridică, aruncă restul cinei în lada de gunoi, se duse în sufragerie și începu să strângă cuvertura grea, albastră-cenușie. Apartamentul, cu mobila lui pseudodaneză și scene plastice pictate pe pereții de culoarea smântânii, i se păru deodată deprimant, o închisoare făcută chiar de el.

Trebuie să aflu cu cine sunt *acum*. Totul se întâmplă prea repede. De la cerșit la șapte sute cincizeci de dolari pe săptămână. De la regulatul unei inocente ca Velva la încurcatul cu cineva ca Sandra, care defilează cu mine în fața conferinței de presă de parcă aș fi un trofeu, de parcă aș fi pudelul ei. De la tânjirea după o șansă de a face un film adevărat la a deveni paranoic, pentru că am un producător care vrea să risipesc bani.

Se întoarse în bucătărie, își amestecă un Bourbon cu apă, apoi continuă să se plimbe, ca și cum ar fi vrut să se prindă din urmă. În cele două luni în care primise salariu de șapte sute cincizeci de dolari pe săptămână, Paul își schimbase foarte puțin stilul de viață. MG-ul, pe care i-l încredințase Jango. Un dulap cu haine noi. Dorința de a mânca orice, în oricare restaurant, fără să se gândească la preț. Îndepărtarea de oamenii pe care-i cunoscuse în industria filmelor porno, inclusiv de Velva. Poate și începutul unei legături cu o femeie mai în vârstă ca el, divorțată de două ori, care se arătase capabilă să-l domine, tratându-l ca pe un copil în public, ca pe un nimic!

Se așeză pe marginea canapelei verzi, neconfortabile, cu adevărat conștient de atractivitatea ei. Cu două luni în urmă, Paul cel care am fost s-ar fi crezut în Rai dacă l-ar fi văzut pe Paul cel care am devenit. Dar nu mai sunt puștiul ăla, își dădu el seama. Sunt un scenarist și un regizor implicat într-un proiect pe care nu-l înțeleg, lucrez în condiții care n-au sens și am o legătură cu o femeie care mă tratează în public ca pe un cur. Dacă aș fi rămas puștiul ăla, asta ar fi fost ideea mea de Rai. Dar nu mai sunt, mă aflu într-o nouă realitate, și, surpriză, asta nu-i mai perfectă decât cea dinainte.

Lui Paul i se părea că dacă locuia în acel apartament mobilat, era ca un melc ce cară o cochilie veche, inutilă. Nu sunt tipul care a închiriat locuința asta, dar nici nu știu ce-am devenit, și de aceea mă agăț de ea ca de un cordon de siguranță. Pentru că n-am nici cea mai mică idee în ce mă transform. Sorbi zdravăn din Bourbon, scuturând din cap.

Păcat că Jango nu m-a mutat cu totul într-o făptură nouă, când mi-a dat mașina, gândi el, sarcastic. Poate ar fi trebuit să mă schimbe

și pe mine, să mă scoată din interiorul meu și să mă umple cu versiunea lui despre mine...

BRRZZZZZZZZZZZZZZ... BRRZZZZZZZZZZZZZZZ...

Soneria sună, întrerupând autoflagelarea lui Paul. Acesta se duse la ușă și-o deschise.

– Salut!

În ușă se afla Sandra Bayne. Purta o rochie largă, galbenă, fără ceva pe dedesubt. Părul castaniu, lung, îi atârna liber pe umeri. Surâdea, dar în ochi i se citea teamă. Ducea o frapieră cu o sticlă de șampanie și două pahare pentru vin, din plastic. Arăta, în același timp, tânără și bătrână: suflet de adolescentă în trup de femeie matură.

– Salut, răspunse Paul, neștiind ce să spună.

– Cred că ești supărat pe mine, și nu vreau. Pot să intru și să aflu motivul supărării, să mă scuz și să promit că n-o să mai fac altă dată?

Paul se trase într-o parte, dând din cap prostește. Femeia intră în sufragerie, puse frapiera și paharele pe măsuța de cafea, privi în jur, scuturând din cap aproape imperceptibil, apoi se așeză. Paul rămase în ușă, privind-o cum intră în locuința lui și o apreciază ca pe un apartament de motel pe termen lung – după cum și era –, simțindu-se ca acasă, atât cât era cu putință, fără ca el să-i adreseze un cuvânt de bun venit. Se simțea furios și se compătimea, dar, în același timp, se simțea și iubit.

Închise ușa și se apropie de Sandra, fără să se așeze. Femeia se uită la el, zâmbi și bătu cu mâna în canapea, lângă ea.

– Stai jos. Simte-te ca acasă, îi zise Sandra.

El râse, involuntar, și se așeză, ghemuindu-se pe marginea canapelei și încercând să-și imagineze ce să-i spună.

– Despre ce-i vorba, iubitule?

– Adică, nu știi?

– Nu știu.

În vocea ei era sinceritate, iar în ochi, blândețe. Paul fu convins imediat că nu-și dăduse seama că-l umilise. Chestia asta îl exaspera, dar îl îmblânzea.

– Vrei, cu adevărat, să-ți spun?

– Îh...

Sandra scoase șampania, desfăcu staniolul și făcu să sară dopul, lăsând să curgă spuma în frapieră. Umplu cele două pahare, îi dădu unul, îl privi cu o solemnitate stranie, emoționantă, și ciocni paharul ei din plastic de-al lui.

– Între noi, doar adevărul! zise ea, sorbind din băutură.

Cu un gest mecanic, Paul sorbi și el, simțindu-se stupid și emoționat. Simțindu-se ca un tâmpit pentru că-i purta ranchiună pentru ceea ce făcuse la conferința de presă. Simțind afecțiunea – dragostea – pe care femeia o radia spre el. Simțindu-se ca un rahat pentru că voise s-o bestelească pentru modul în care-l tratase. Și dându-și seama că tot ceea ce făcuse ea fusese prea grosolan ca să poată fi ignorat, *mai ales* dacă nu înțelesese. Mai ales dacă ei îi păsa de el și dorea o relație. Mai ales dacă lui îi păsa de ea și dorea s-o vadă în continuare. Șampania era rece, făcea balonașe, dar prea dulce pentru gustul lui.

– Între noi, doar adevărul! zise și el. Foarte bine, dacă nu știi, o să-ți spun eu. Nu-mi place să fiu tratat în public ca un trofeu sexual. Ca un copil. Ca un pudel.

Ochii femeii scânteiară a durere, a neînțelegere, a furie.

– Paul Conrad, despre ce naiba vorbești?

El simți că furia ei o trezește pe-a lui.

– M-ai dus acolo ca pe un băiețaș, mi-ai vârât mâna în pantaloni, ai râs de mine în fața a douăzeci de oameni, m-ai dat gata cu o rutină prostească, *și acum mă întrebi despre ce vorbesc?*

Sandra îl privi tăcută multă vreme. Paul văzu cum furia i se scurge din priviri, văzu cum îi ia locul înțelegerea, văzu tandrețea înlocuind înțelegerea, iar în el simți oglindindu-se același proces. Femeia puse mâna liberă peste a lui, iar bărbatul găsi că-i place.

– Sărman copil! N-ai înțeles ce se întâmplă? Te-am ținut de mână când am simțit vibrații negative, pentru că aveam nevoie de sprijin. Și am vârât mâna în pantalonii tăi pentru că... pentru că...

Se aplecă, îl sărută pe buze, îi vârî limba adânc în gură, iar mâna i se întinse sub catarama centurii acestuia, strângând, mângâind. După un timp, întrerupse sărutul, dar rămase cu mâna pe loc, ținându-l posesiv, umplându-l de-un amestec fierbinte de poftă și tandrețe.

– Pentru că te doream, spuse ea, în cele din urmă.

Paul își simți carnea înflorind sub atingerea femeii, se simți atras de ea, simți o poftă crescândă, pe când îl mângâia cu o familiaritate pe cât de plăcută, pe atât de excitantă. Dar amintirea conferinței de presă îi stătea ca un ghimpe în minte și-i strica plăcerea.

– Bine, zise el tandru, poți să-ți iei mâna de pe mine. O să trăiesc și fără asta. De ce m-ai umilit? întrebă apoi, cu răceală în glas.

– Copile, nu te-am umilit! Nu știu de ce, dar a fost o conferință de presă ostilă, Stein, îndeosebi, a încercat să te facă bucăți. Mi-am exercitat doar meseria, protejându-te, oprind confruntarea, distrăgând atenția cu glume. Am folosit tot ce mi-a trecut prin minte. Îmi pare rău. Îmi pare rău cu adevărat, dacă te-am rănit.

– M-am descurcat, zise Paul, obosit. Cel puțin am rămas eu însumi.

Sandra îl sărută umed pe buze.

– Te-ai descurcat foarte bine, iubitule. L-ai doborât. De aceea a trebuit să te opresc.

– Cum?

– I-ai dat lui Stein tot ce-a vrut. L-ai atacat, ai vorbit prea mult, i-ai oferit informații. Ai părut un bastard arogant, și așa se va scrie în *Flash*, și în celelalte ziare despre conferința de presă. Sper că am oprit totul înainte de a-ți crea necazuri cu adevărat. Nu vreau să arăți rău, iubitule, adăugă ea, punând paharul jos, atingându-i buzele cu un deget și rânjind. Cum ți-ar fi plăcut să fii făcut bucăți în presă, când iubita ta este șefa departamentului de relații cu publicul al celui care te-a angajat?

Paul se trezi și el rânjind.

– Data viitoare, spune-mi și mie ce se întâmplă. Nu mai face un număr ca ăsta în public.

– Bine. Tu Tarzan, eu Jane.

– Nu-i chiar așa.

– Nu?

– Nu, nu-i așa. Și nu vreau să faci pe Jane pentru Tarzanul *tău*, zise el, reușind să zâmbească, pentru a pune capăt conversației. Nici nu vreau să mă gândesc la maimuța păroasă care joacă rolul lui Cheetah.

– Kreegah! țipă Sandra, mișcându-și mâna între picioarele lui, apoi aruncându-se peste el și aruncând paharul cu șampanie din mână peste mocheta anonimă din apartamentul mobilat.

Paul râse, iar gura ei avea gust dulce și spumos.

Paul turnă restul de șampanie și căzu înapoi pe pernă. Rămăsese câte o jumătate de pahar pentru fiecare. Luă o înghițitură. Era caldă, plată și siropoasă, iar Paul își simțea capul fierbinte, roz și încâlcit pe dinăuntru. Strânse trupul gol al Sandrei lângă el. Pielea ei arăta ca o catifea trandafiriu-portocalie, la lumina singurei lumânări de pe noptieră. Trandafiriul blând al trupului femeii părea să se topească în moliciunea confuză, roz, produsă de șampanie în mintea lui. Fără motiv, își aduse aminte de timpul în care simțea trupul Velvei lângă al lui, chiar în patul acela. Sandra arată cu mult mai bine, gândi el. Cât de mult înseamnă asta...

– La ce te gândești, iubitule? întrebă Sandra, cu capul pe pieptul lui.

– Nu mă gândesc, doar mă simt bine.

– Hmmmmmm...

– Cred că însemnăm ceva unul pentru celălalt...

– Hmmmmmm...

– Dar mă întreb ce anume.

Femeia îl privi, îl sărută ușor pe bărbie și-i zise:

– Ce-i adevărat, îmi place să spun că te iubesc. Îmi dai voie? N-o să crezi că sună artificial?

– N-o să cred că sună artificial.

– Bine, te iubesc!

Cuvintele avură un efect bizar asupra lui Paul. Îl făcură să vibreze, dar și să se simtă stânjenit, nesigur și puțin trist. Pentru că știa că trebuie să le pronunțe și el, și știa că o s-o facă, dar o parte ascunsă a lui refuza să spună acele două cuvinte inofensive.

– Te iubesc, zise el, aplecându-se s-o sărute pe gât.

Cuvintele sunaseră artificial în gura lui.

– Asta înseamnă că suntem, oficial, iubiți, declară Sandy. Am avut prima noastră ceartă, ne-am împăcat, ne-am spus că ne iubim... Nu-i romantic?

– Al dracu' de romantic! răspunse Paul, simțindu-se straniu, aproape de ea, dar, în același timp, departe, fericit și amărât, chiar un pic speriat.

Nu înțeleg, gândi el, zăpăcit. Sunt sigur că nu pricep ce se întâmplă în eul meu.

– Ce părere ai de-un futai romantic? întrebă Sandra, chicotind și luând paharul cu șampanie. Cu acest fruct plat al viței din California, te botez iubitul meu, zise ea și-i turnă șampania dulce pe burtă. Apoi se rostogoli de lângă el, se lăsă pe spate în cealaltă parte a patului și deschise larg brațele, îndreptându-și sânii spre tavan. Fă-o, Paul! îi ceru ea, iar confuzia interioară a acestuia fu înlăturată de un val de poftă, de afecțiune, da, de afecțiune, o adevărată dragoste sexuală, admise el.

Bărbatul chicoti, apoi turnă șampania lui peste sânii femeii. Lichidul dulce se scurse pe pieptul ei, pe burtă și pătrunse între coapsele moi ale acesteia.

Se rostogoli peste ea, urmă cursul șampaniei pe trupul femeii cu limba și buzele, dulceața lichidului amestecându-se cu mătasea pielii ei, cu blândețea oftaturilor de plăcere, cu pofta lui dureros de delicioasă de a-i provoca plăcere, pentru a forma o singură senzație care să-l facă să uite totul, în afară de insuportabila dulceață a momentului. Împreună cu iubita lui regăsită.

VIII

Soarele de munte bătea în fruntea lui Chris Sargent, adăugându-se la căldura focului furiei sale. Își scoase Lugerul din tocul de la brâu și-l puse în fața patronului gras. Mexicanul tremură, iar sudoarea i se scurse de pe obraz în mustață.

– Îl curăți, Chris? întrebă Bellows, grăbit, cu figura lui colțuroasă spintecată de un zâmbet ca de crocodil, ridicând încet și involuntar pistolul M-6 în poziție de tragere, de parcă ar fi avut o erecție.

Sargent se uită în jur, încercând să gândească, forțându-se să se lase condus de logică, nu de emoții. Jos, în vâlcea, câmpurile erau acoperite cu snopi de plante secerate. Aici, la jumătatea drumului spre culme, cele trei parcele ascunse în tufărișuri erau goale. Iarba dispăruse, gândi el, și nimic din ceea ce le-ar face porcilor ăstora n-o va aduce înapoi. În vârful dealului, cele patru camioane fuseseră doar pe jumătate umplute. La marginea câmpurilor secerate, McCracken, Browder, Coleman, Pulaski și Brown alcătuiseră un cerc de arme în jurul celor vreo zece peoni îngroziți.

Va câștiga ceva omorându-l pe căcăciosul ăla tâmpit de Montez sau pe vreun cirac al lui? Cultivatorii ăștia de marijuana sunt risipiți pe tot muntele și nu obișnuiesc să discute între ei. Montez livrase drog de calitate în trecut. Asta-i o plantație mică, dar bună. Trucul constă în a face să nu se mai întâmple niciodată așa ceva.

Mâna lui Sargent trase trăgaciul Lugerului în mod teatral.

– *Madre de Dios!* șopti Montez. *En nombre de la Virgen*[1], señor Chris...

– Împușcă-l pe porc, Chris!

– Gura, Frank!

Isuse, Bellows mai degrabă ar omorî decât ar fute. Obișnuia să taie urechi, în Vietnam...

– *En inglés*, Montez, ordonă Sargent. *Tu sabes?*[2]

Montez dădu din cap cu frenezie.

– N-am avut de ales, señor Chris! Au venit aici acum trei zile, *muy malo gringos*[3] cu multe arme și au zis că trebuie să le vând *la mota*[4] sau o iau singuri și mă omoară. *Por Dios*, señor Chris, ce

[1] Maica Domnului! În numele Fecioarei (lb. spaniolă în orig.) (n. tr.).

[2] Vorbește în engleză! Știi? (lb. spaniolă în orig.) (n. tr.).

[3] Mulți nord-americani (lb. spaniolă în orig.) (n. tr.).

[4] Iarba (lb. spaniolă în orig.) (n. tr.).

puteam să fac, mi-au zis că n-o să-ți mai vând niciodată recolta, că n-o să te întorci. Sunt om sărac, știu doar să cultiv marijuana, nu vreau să am de-a face cu *guerras*[1] ale *norteamericanos*, vreau doar să trăim, oamenii mei și cu mine.

– Omoară-l pe fiul ăsta de lele, Chris, zise Bellows. Să le dăm coloraților o lecție. Dacă-i lași să continue cu rahaturi de-astea, o să ne calce în picioare!

Sargent se răsuci spre Bellows.

– Eu dau ordine aici! Eu decid cui dau o lecție și cum! Acum ține-ți gura până nu decid că *tu* ai nevoie de-o lecție!

Bellows se uită urât la el, dar nu era suficient de tâmpit să încerce ceva. Doamne, băieții deveniseră nervoși din cauza scandalului. Trebuie să rezolv iute cu porcii ăștia mexicani și s-o ștergem, înainte de a ne apuca să ne curățăm între noi. Se întoarse spre Montez.

– După cum vezi, ne-am întors, *verdad*[2]?

– *Verdad*, señor Chris.

– Și o să continuăm să ne întoarcem, *tu sabes?* Până când ție și peonilor tăi o să vă crească bărbi albe, lungi până la *cojones*. Dacă o să aveți noroc să trăiți atât de mult. Și niciodată n-o să te găsim fără recoltă pe care să ne-o vinzi. O să juri pe numele Fecioarei și pe viața mamei tale.

– *En nombre de la Virgen y la vida de mi madre! Si! Si!*

Montez mormăia și bombănea ușurat. Sargent găsi spectacolul grețos, dar își dădu seama că jurământul mexicanului nu valora un ban. Soiosul trebuia să primească o lecție pe care să n-o uite cât va trăi. Să fie mai speriat de noi decât de soldații organizației, dacă aceștia vor reveni, dacă vor apuca să trăiască s-o facă. Sargent aruncă o privire spre Bellows, urmărindu-l cu ochii mijiți. Și asta le va arăta băieților că-s deștept, nu moale. Altfel o să am probleme cu disciplina.

– Aduceți oamenii aici! strigă el. Înșirați-i pe două rânduri!

În câteva minute, băieții aliniară peonii în spatele patronului lor.

– Dați-vă înapoi. Alcătuiți un pluton de execuție!

Cei cinci oameni se înșirară la zece pași în fața prizonierilor. Bellows se uită la Sargent și își trecu carabina M-16 pe foc rapid. Browder, Coleman, Pulaski și Brown urmau doar ordinele, fără să manifeste vreo emoție, ca niște soldați adevărați. Bart McCracken se strâmbă acuzator spre Sargent și-și șterse sudoarea de pe figura uscățivă, dar nu deschise gura. McCracken era deștept; Sargent își

[1] Războaiele (lb. spaniolă în orig.) (n. tr.).

[2] Adevărat? (lb. spaniolă în orig.) (n. tr.).

propuse să țină minte și să-i dea conducerea următorului grup liber. Mexicanii urlau și jeleau.

– Pregătiți-vă...

Oamenii traseră siguranțele armelor, le trecură pe foc automat și le ținură la piept. Patru dintre peoni căzură în genunchi, iar alți doi începură să se roage. Montez se uita la Sargent, înspăimântat, fără să priceapă nimic.

– Ochiți...

Cei șase oameni duseră armele în poziție de tragere. Alți doi peoni căzură în genunchi. Montez tremura, fără să se controleze. O căldură puternică, emanând din măruntaie și stomac, se răspândi în trupul lui Sargent. Un cuvânt, o mișcare a brațului, și ticăloșii ăia lași vor pieri. Tâmpiții, credeau că ne pot regula cu împuțiții ăia de macaronari...

Se stăpâni. Soldații organizației erau dușmanii, nu pârliții ăștia. Pe ăia trebuia să-i bage sub brazdă, iar pe amărâții ăștia doar să-i sperie zdravăn. N-ar avea nici satisfacție, nici profit dacă-i curăța.

Sargent ridică mâna stângă. Se duse la Montez, îi zvârli pălăria, îl apucă de păr, îi smuci capul și îl pocni peste gură cu țeava Lugerului. Montez țipă, scuipă un dinte, apoi sânge. Sargent îi vârî țeava pistolului în gură. Montez începu să dea ochii peste cap. Sargent îl readuse în simțiri, trăgându-l dureros de păr.

– Spune mulțumesc. Mulțumește-mi că-ți las viața fără valoare.

Își scoase pistolul din gura lui Montez.

– *Muchisimas gracias*, murmură mexicanul, prin durere și sânge.

– Acum vreau *dinero*[1] pe care ți i-au plătit macaronarii. Toți. *Pronto!*

Montez scotoci în buzunar și scoase un teanc gros de bancnote cu valoare mare în pesos. Isuse, nici măcar nu l-au plătit pe pârlit în dolari! Poate că se purtase prea blând cu mexicanii!

– Bine, dezbrăcați-vă! Scoate-ți *tu camisas*[2].

După o gesticulare terifiantă a lui Montez și o ușoară agitare a Lugerului lui Sargent, cei treisprezece mexicani aruncară hainele. Plutonul de execuție ținea armele ațintite asupra lor. Bellows arăta iar încruntat. McCracken rânjea șmecherește.

– Strânge-le la un loc.

Montez strânse hainele și le așeză la picioarele lui Sargent. Acesta își scoase bricheta.

---

[1] Banii (lb. spaniolă în orig.) (n. tr.).

[2] Cămășile (lb. spaniolă în orig.) (n. tr.).

– *Me cago* pe dinero ăștia scârboși, zise el, aruncând teancul de bancnote peste hainele făcute în casă. Mă cac pe banii ăștia murdari!

Se aplecă și dădu foc banilor și hainelor.

Montez gemu disperat, și majoritatea peonilor începu să jelească – partea lor de bani se afla în buzunarele hainelor, după cum își închipuise Sargent. Asta da lecție să n-o uite! Banii și hainele arseră iute, cu fum puțin, ca niște ziare vechi.

Oamenii lui Sargent mârâiau. Sargent izbucni în râs. Cui îi plăcea să vadă mălaiul arzând? Dar trebuia să facă chestia asta.

– Gata! Nu mai bombăniți pentru câteva mii amărâte de pesos. Vreau să dați foc la șoproane. Bellows, ia-i pe Pulaski și Brown, duceți-vă pe deal și ardeți colibele. Vreau să ardeți orice lucru nenorocit pe care-l au mexicanii ăștia!

– Omule, te-ai înmuiat de tot! zise Bellows. Trebuia să-i împușcăm pe toți și să le țintuim urechile de cel mai apropiat indicator rutier!

Bellows se uita la Sargent cu reproș, aproape amenințător. Ceilalți se opriră din drum, să pândească înfruntarea. Cu excepția lui McCracken, care clătină din cap văzând prostia lui Bellows, ceilalți păreau neutri.

– O să vedem cât de moale sunt când o să înhățăm niște soldați ai organizației. Exact asta vom face. Încărcăm toată iarba pe care am strâns-o în două camioane, Browder și Brown le vor conduce la navă, iar ceilalți vom merge după macaronari. McCracken, mișcă-ți curul la radio și dă ordin echipelor lui Baum și Smitty să facă același lucru – să trimită drogul colectat la bărci, în câteva camioane, cu cât mai puțini oameni posibil, și să se pregătească pentru o misiune caută-și-distruge.

Apoi, Sargent se uită spre Bellows.

– Îi vom prinde pe căcăcioșii ăia și le vom trimite urechile și sulele înapoi la organizație în hârtie de ambalaj!

Bellows rânji cu gura până la urechi.

– *Acum* vorbești ca adevăratul Chris Sargent! exclamă el.

– Barry, sigur că-i apreciez stilul, dar nu-s atât de tâmpit să-mi vâr nasul în orice afacere în care-i implicat Jango Beck!

Lașitatea obișnuită a lui Ivan Blue, gândi Barry Stein. Ivan e un porc de șovin masculin și un artist de rahat – nu-i de mirare că apreciază stilul lui Beck! Atunci de ce-mi place atât de mult jigodia asta aiurită?

O chelneriță în jeanși și halat albastru apăru cu mâncarea: friptură cu cartofi prăjiți pentru Stein, legume fierte pentru doam-

na-de-o-lună a lui Ivan, vită Stroganoff pentru Ivan. Lui Ivan îi plăcea mâncarea fină și insistase să comande un vin roșu scump, franțuzesc. Pentru un revoluționar dedicat Mișcării, Ivan reușea să fie bogat majoritatea timpului. Localul ăla era cu adevărat în stilul lui.

În ceea ce-l privea, Stein se simțea în High Castle ca un pește pe uscat, nu numai din cauză că localul era condus de Jango Beck. Lemnul îmbătrânit, lumina slabă, verdeața păreau destul de primitoare, și era nemaipomenit să poți fuma iarbă într-un local public. Și apoi, se vedeau destule gagici care-l atrăgeau, decorând locul, gagici care ar fi fost impresionate să-l întâlnească pe editorul și redactorul-șef de la *Flash*. Dar locul ăsta arăta prea mult a *show business*. Muzicanți rock și formații de înaltă clasă. Directori de case de discuri și traficanți-de-droguri-pentru-staruri. Versiunea contraculturii pentru Oamenii Minunați. Evident, o scenă pentru elită. Și încă... ceva...

– Nu înțeleg cum te-ai lăsat fraierit de Jango, încât să ai de-a face cu un tâlhar ca Harry Marvin, zise Ivan, între două înghițituri de Stroganoff.

– Un superstar al Mișcării, pe care-l cunosc, n-a reușit să-i convingă pe John și Yoko să iasă cu mălaiul de care aveam nevoie să țin în viață *Flash*-ul.

Ivan ridică din umeri, luând o înghițitură zdravănă de vin.

– Știi cum stau lucrurile. Toți le cer bani. Fac tot ce pot.

– Asta fac și eu.

– Așa e, omule! răspunse Ivan cu căldură. Nu te acuz. Să vedem lucrurile astfel: dacă nu te combinai cu Marvin, lucrurile ar fi mers mai rău. Ziarul ar fi murit. Măcar ai rămas în joc. Dacă n-aș fi crezut în *Flash*, aș fi venit din San Francisco să stabilesc o întâlnire cu Beck?

Stein tăie o bucată de friptură, mestecând-o absent. Asta-l face pe Ivan ceea ce e. Singur, un egotist, un tip ce caută putere – de-aia e în stare să scoată *Dick Cavett*, să sprijine ziare, să pătrundă pe uși ce ar fi trântite în fața oamenilor din Mișcare care nu poartă costum de Superman, care n-au priceperea să se autopromoveze. Are putere, dar dorește s-o folosească pentru popor.

– Apreciez ce-ai făcut, Ivan, zise Stein. Jango mă evită sistematic de când s-au întâmplat toate astea. Semn sigur că trage foloase din afacere.

– Nu crezi că felul în care ai tratat proiectul Sunset City are vreo legătură cu asta? zise Ivan, râzând. De ce să salveze Jango Beck un ziar care-i face praf copilul?

– Pui găina înaintea oului. Pe lângă faptul că Sunset City ni se pare cel mai mare jaf capitalist din toate timpurile, ne-am străduit

să-i dăm lui Beck un motiv să ne ajute să scăpăm de Marvin. Sper că, lăsând în pace Sunset City, va fi *quid*-ul meu pentru *pro quo*-ul său.

– Ho-ho-ho! Foarte machiavelic!

– Cine ești *tu* să mă acuzi că-s machiavelic?

Ivan Blue își goli paharul, apoi îl umplu din nou.

– Cine te acuză? întrebă el. Ăsta-i un compliment. Știi ce cred despre așa-zișii revoluționari care se consideră prea puri ca să folosească trucurile înaltei societăți împotriva înaltei societăți. Asta-mi place la tine, Barry, nu ești un fraier.

– Ăsta-i cel mai drăguț lucru pe care mi l-a spus cineva săptămâna asta.

O agitație lângă intrarea în camera mare, pătrată, îi atrase atenția lui Stein. Privi peste umăr și-l văzu pe Jango Beck apropiindu-se de masa lor, înclinând din cap și făcând semne către fiecare masă de pe pasarela din jurul gropii centrale, bătând bărbații pe umăr, bătând femeile pe mână, acționând ca un lord în conacul său. Purta un costum de-un alb imaculat, cizme albe, cămașă albă și o lavalieră albă. Totul accentua profunzimea ochilor săi negri și scotea în evidență tufărișul de păr negru. Stein simți un fior de teamă când Beck ajunse la masa lor. Poate fusese o prostie că încercase să-l atragă pe Jango într-un asemenea fel.

– Salut, Jango, spuse Ivan, simplu. Asta-i Suzanne. Bineînțeles că-l cunoști pe Barry. L-am întâlnit accidental venind aici.

– Bună Ivan, bună Suzanne, zise Beck, așezându-se în fața lui Ivan, între Stein și Suzanne, după care se uită la Stein un moment, cu o expresie indescifrabilă. Bună, Barry.

– Ai niște iarbă la tine? întrebă Ivan. Apoi îi explică lui Suzanne: Jango are întotdeauna drog ultrafin.

Jango scoase din buzunarul jachetei o casetă din jad verde, din care extrase o țigară groasă. O vârî în gură, o aprinse, trase un fum și o trecu în gura Suzannei, cu un zâmbet, cu un scurt contact din priviri. Expiră fumul și spuse:

– Ai fost întotdeauna un gagiu de avangardă, Ivan.

– Pentru că nu posed nimic, răspunse Ivan. Tot ce am, aparține poporului.

Suzanne îi trecu chiștocul lui Ivan și se zgâi direct la Jango.

– Și viceversa, nu?

– Omul trebuie să le știe pe toate...

Blue trase zdravăn din țigară, oferindu-i chiștocul lui Stein. Acesta aspiră îndelung – Acapulco Gold, marfă tare, gustoasă și

plăcută. Ivan expiră un nor de fum, savurându-l ca pe vin în timp ce-l rostogolea printre buzele-i groase, senzuale.

– Foarte bun!

– Vrei să cumperi o livră?

– Știi că eu nu *cumpăr* nimic, zise Ivan. Vrei să-mi dai pe gratis?

Jango râse. Stein îi întinse chistocul, iar o clipă, privirile li se întâlniră. Nu citi nimic pe figura lui Beck – nici căldură, nici surpriză că-l vedea, nici ostilitate, nimic. De parcă privea într-un vid psihic. Simți energia scurgându-se din el în Jango Beck. Cum să deschid vorba că vreau să scap de Marvin?

Beck își îndreptă atenția din nou spre Ivan.

– Mi-e greu să cred că ai venit tocmai din San Fancisco după niște drog gratuit, spuse el.

Ivan vârî o înghițitură de Stroganoff în gură, sorbi din vin, apoi răspunse:

– Oh, asta-i doar ca deschidere. Am venit aici ca să aflu cât de mult va contribui festivalul Sunset City la Mișcare.

Beck se lăsă pe speteaza scaunului, băgă chistocul arzând în gură și pufăi ușor.

– Ești un adevărat comediant! zise el.

– Vorbesc serios, Jango. Vei strânge un sfert de milion de oameni, iar ei reprezintă doar o parte dintre cei care ne urmează, nu-i așa, Barry?

Bunul Ivan, aș vrea să fiu la fel de priceput ca el, gândi Stein. Fără să fiu însă la fel de cinic.

– Are dreptate, spuse el.

Jango scoase chistocul din gură, îl dădu Suzannei, privind-o în ochi, apoi spuse calm:

– Știu exact ce gândește Barry despre Sunset City. A tipărit destul rahat pe subiectul ăsta.

– Am citit și eu *Flash*, replică Ivan. Sunt implicați mulți bani în chestia asta. Vreo douăzeci de albume „live" – toate cu artiști de la Eden și Dark Star, dacă mă iau după presă. Filmul ăla de exploatare. Tone de relatări în mass-media.

– Deci? întrebă Beck, pe un ton evident beligerant.

Suzanne îi trecu țigara lui Ivan, cu privirea ațintită asupra lui Beck. Stein văzu că, în cele din urmă, Ivan se prinsese de spectacol; o umbră de enervare îi întunecă fața, iar expresia îi deveni aproape dușmănoasă.

– Deci, cred că Mișcarea ar trebui să beneficieze de chestia asta, că o parte din câștig ar trebui să se întoarcă la popor.

– Și asta înseamnă?

Ivan trase îndelung din chiștoc, apoi expiră.

– Asta înseamnă că zece la sută din venitul filmului și zece la sută din încasările discurilor vor fi vărsate drept contribuție la cauza Mișcării.

– Ți-ai ieșit din mințile tale împuțite! zise furios Beck. Apoi se uită la Suzanne, zâmbi și-i spuse mai blând: Bătrânul tău și-a ieșit din minți.

– Ne putem târgui, propuse Ivan. Poate ne înțelegem la șapte procente. Dar sunt ferm într-o privință: vreau să conduc programul politic. Cuvântări între reprezentații, sesiuni întinse pentru înălțarea conștiinței, oamenii să voteze ca să condamne militarismul, rasismul, sexismul, capitalismul exploatator, violul ecologic. Și, bineînțeles, relatare în mass-media a tuturor evenimentelor.

Jango Beck se uită la Ivan. Și Stein se uita la acesta, abia venindu-i să creadă într-o asemenea prostie, de a încerca să-l șantajeze astfel pe Beck. Era un dezastru! Ce legătură aveau toate astea cu salvarea *Flash*-ului?

– Știi, îmi place stilul tău, Ivan, zise foarte încet Beck. Dacă altcineva ar fi încercat așa ceva cu mine, s-ar fi trezit că i-a dispărut curul. Pentru totdeauna!

Ivan râse.

– Scutește-mă de teatru! exclamă el.

– Nu glumesc, Ivan. Interesează-te în jur. Vezi dacă poți să rămâi cu trupul cald în cazul în care vrei să mă storci de mălai, așa cum ai încercat.

Jango îi aruncă o privire lui Ivan peste masă. Din locul în care se găsea, Stein nu-i vedea figura lui Beck, dar observă schimbările de pe fața lui Ivan: zâmbetul acestuia fu înlocuit de neîncredere, de stânjeneală, apoi de ceva foarte apropiat de teamă. Ochii lui Suzanne se ațintiră când asupra lui Beck, când asupra lui Ivan. În ei se citea o distanțare de Ivan, o micșorare a stimei pentru acesta. Își îndreptă din nou atenția asupra lui Beck, iar ochii îi sclipeau, plini de excitare. Ivan nu părea să-și dea seama, fiind atent doar la Jango. Un fior de spaimă îl trecu pe Stein. Doamne, n-am mai văzut întâmplându-i-se așa ceva lui Ivan Blue!

Ivan râse din nou, de data asta liniștit.

– În regulă, Jango. Văd că nu te pot fraieri ca pe orice muritor. Nu m-am așteptat să scot ceva mălai de la tine. A fost doar o discuție introductivă la ceea ce vreau, de fapt, de la tine.

– Spune, îl îndemnă Beck, cu voce rece, aspră.

Ivan trase nervos din chistoc și i-l trecu lui Stein, care aspiră puternic, încercând să sugă un dram de curaj din fumul dulce. Nu l-am văzut niciodată pe Jango astfel. Am auzit despre așa ceva, dar n-am văzut niciodată. Individul a omorât oameni. Pot să miros asta, pot să-i simt gustul...

– În primul rând, zise Ivan, am vorbit serios despre stabilirea unei orientări politice la Sunset City. E o șansă prea bună s-o pierdem, înseamnă să continuăm de unde s-a oprit Woodstock. Fă ce vrei, dar lasă-ne suficient timp să prezentăm un program politic decent. Patru ore pe zi din douăzeci și patru nu-i prea mult.

Jango continuă să-l privească pe Ivan și zise, cu voce plină de venin:

– Primul rând implică și existența unui al doilea rând. Ce mai vrei?

Ivan se lăsă pe spătar, rânjind satisfăcut. Drace, gândi Stein, l-am judecat complet greșit!

– Barry are niște probleme cu un gangster macaronar, tu le-ai făcut legătura...

Jango se întoarse spre Stein cu fălcile încleștate, de-l făcu pe Stein să simtă crampe la stomac.

– Ești o scârbă ingrată, Stein! se răsti el. Te-am evitat pentru că știam că ai încercat să mă vezi pentru povestea asta măruntă, dar dacă m-ai adus aici pentru așa ceva, să-ți spun un lucru! N-aveai bani și ai venit la mine să te salvez, iar eu am făcut-o, găsind pe cineva suficient de prost ca să investească în situația în care te aflai. S-a dovedit că n-ai fost suficient de deștept să manipulezi un fraier ca Harry Marvin, așa că ai venit să-ți salvez încă o dată curul stupid! Și ai înjurat Sunset City câteva săptămâni!

Un val de furie străbătu prin frica lui Stein, iar acesta izbucni:

– Știai ce fel de gangster era Marvin! Și m-ai trimis la el! Acum pierd ziarul dacă nu pot să plătesc ratele la tipografia pe care mi-a vârât-o pe gât, și nu pot să păstrez afurisita de tipografie pentru că mă duce la faliment! Ai băgat *Flash*-ul în rahat!

– Te-ai băgat *singur* în rahat! Ce vrei să fac eu?

– Să-i spui lui Marvin să-și ia tipografia înapoi și să-mi lase ziarul.

– De ce crezi că pot face asta?

– Poți.

Figura lui Jango deveni rece, lipsită de emoții, reptiliană.

– Presupunând că pot, și presupunând că o fac, eu cu ce mă aleg?

Stein își ținu răsuflarea, încercând să descopere pe figura lui Beck vreo informație la care să reacționeze, dar nu reuși. Se azvârli cu capul înainte și zise:

– Îți garantez eu că Sunset City se va bucura de articole mult mai favorabile în *Flash*.

Beck își frecă mâinile.

– Deci asta e. Mișcarea își pedepsește dușmanii și-și răsplătește binefăcătorii.

Vocea lui era neutră, făcând ca speranța să curgă prin Stein. Poate reușesc să scot măcar atât de la el!

Beck luă chiștocul din mâna lui Stein, pufăi, se lăsă pe spătar și își mută privirea de la Stein la Ivan, apoi la Suzanne.

– Să repet, ca să-mi fie clar târgul, zise el, iar Stein simți căldura strecurându-se în glasul lui Beck. Dacă îl fac pe Harry Marvin să ia înapoi tipografia și să-ți lase revista, și dacă vă las să folosiți patru ore pe zi din festival pentru rahaturi politice, Sunset City se va bucura de cooperare din partea Mișcării și a presei underground.

– Cred că putem garanta asta.

– Și dacă nu?

Stein își înălță fruntea, ridicând din umeri. Ivan Blue îi imită gestul.

Cu iuțeala unui șarpe cu clopoței care mușcă, Jango Beck sări de pe scaun, cu o grimasă de furie, iar vocea lui umplu încăperea, atrăgând atenția tuturor din High Castle.

– Șantajiști împuțiți! Puteți să vă luați Mișcarea, ziarul și planurile voastre putrede de șantaj și să vi le vârâți în cur! Nimeni nu-l șantajează pe Jango Beck! Nu va fi nici un fel de program politic la Sunset City, nici un discurs, nu va urca nimeni pe scenă și nu va fi prezentat nimic la expoziții fără ca *eu* să aprob, iar eu spun nu, nu-mi trebuie escroci care să folosească festivalul *meu* pentru a răspândi o grămadă de rahaturi comuniste care să-mi reducă veniturile filmului și ale albumelor! Poți să tipărești *asta* în fițuica ta ieftină, împuțită! Afară cu voi, pișăcioșilor! Să vă ia dracu'!

Beck apucă marginea mesei și o ridică, răsturnând-o, azvârlind mâncarea pe jos și în poala lui Ivan Blue, sparse paharele și sticla de vin, care se răspândiră pe podea, creând o baltă sângerie. Continuându-și gestul, aruncă brațele în aer, a furie și dezgust, apoi ieși din camera ce rămăsese tăcută, și din High Castle.

Mult timp după ce plecase, domni acalmia.

– Oho! oftă Suzanne, iar oamenii începură să vorbească pretutindeni deodată, umplând încăperea de-un zumzăit frenetic, ce făcu

să-i țiuie urechile lui Barry Stein. Împuțitul ăla de fiu de lele! Porcul capitalist! Bastardul egotist, escroc va afla că nu se poate căca pe popor!

– Găsește-mi un loc în care să stau în oraș, Barry, zise Ivan Blue, cu pielea rozalie de furie, cu pumnii încleștați. Avem treabă! Nimeni nu-mi face *mie* asta în public!

Stein nu-l văzuse niciodată în halul ăla. O venă îi pulsa la tâmplă, iar buzele îi deveniseră purpurii.

– Of, Ivan, spuse Suzanne cu o voce subțire, sceptică, ce poți să faci împotriva unuia ca ăsta?

Ivan se răsuci spre ea, răstindu-se:

– O să-ți spun eu ce vom face! Vom prelua rahatul ăla de festival! Îl vom lua de la Jango Beck și-l vom înapoia poporului! Ești de partea mea, Barry?

– Da, se trezi Stein spunând. Mizerabilul ăla scârbos ne-a umilit! Sigur că-s alături de tine!

Dar în timp ce mergeau spre ieșire, Stein observă că nimeni nu îndrăznea să le zică o vorbă de încurajare, nimeni nu îndrăznea să-i privească în ochi, și se întreba dacă nu cumva cururile lor sunt exact acolo unde-s șuturile. Ale lor, nu al lui Jango Beck.

Dar nu înseamnă asta să fii revoluționar?

Frank Bellows se rezemă de-o stâncă și mângâie Bazooka, simțindu-se tot mai excitat. McCracken se sprijinea de-un copac, sorbind Bourbon dintr-o ploscă. Chris Sargent stătea întins pe burtă pe creasta dealului, uitându-se pe panta colinei acoperite cu tufișuri și în valea de la poalele ei.

Câmpurile lui Gomez erau acoperite cu mirișteа de după seceriș, iar peonii ședeau în fața șirului de colibe, fumând nervoși, sub supravegherea armelor celor cinci paznici. La marginea ogoarelor curățate, se aflau parcate în semicerc șapte camioane, păzite de încă patru soldați ai organizației. Cinci dintre ele fuseseră încărcate cu marijuana mărunțită și parțial uscată. Vreo zece soldați leneveau prin jur, pilindu-se sau jucând cărți. Sargent îi supraveghea de peste două ore, și nimeni nu făcuse nimic. Cercetașii lui Baum îi ținuseră sub observație de opt ore, iar soldații terminaseră de încărcat iarba cu șase ore în urmă.

N-are nici un chichirez, gândi Sargent. Am hăituit jigodiile alea timp de cinci zile, prin toți munții, iar după spusele mexicanilor n-au stat niciodată mai mult de trei ore într-un loc. Probabil știu că-i

vânăm. Și, cu toate astea, stau aici de cel puțin zece ore, ca niște rațe de casă, fără nici un motiv. O șmecherie, altceva nu poate fi!

Sargent revăzu în minte amplasarea oamenilor săi, căutând vreo fisură în dispozitiv. Ei trei erau postați pe culme, și în spatele lor nu se afla nici un deal mai înalt. Camioanele fuseseră parcate într-o vale învecinată, unde nu puteau fi descoperite, iar Pulaski și Coleman se urcaseră în copaci, deasupra lor, pentru orice eventualitate. Echipa lui Smitty, pe cealaltă culme, instalase o M-60. Focul încrucișat urma să fie ucigător. Gagii erau niște rațe tâmpite.

Dar de ce erau atât de tâmpiți?

Bellows se târî lângă el, atent să nu fie văzut.

– Ce mai așteptăm? îl întrebă. Omule, n-o să cerem întăriri prin radio! Vrei să ceri niște avioane Phantom care să-i bombardeze? Nu suntem în Vietnam, Chris!

– Nu-mi place, răspunse Sargent. Pare o capcană. Stau și ne așteaptă. Ne provoacă să-i atacăm.

– Pe dracu', jigodiile alea habar n-au că suntem aici! Eu și Rademacher putem să le servim vreo șase proiectile de Bazooka înainte să se prindă unde ne aflăm, apoi să-i ținem sub foc încrucișat până să știe ce i-a lovit. Dacă aruncăm în aer camioanele, nu mai au unde să se ascundă. Isuse, ce-i cu tine, Chris?

McCracken li se alătură, îi întinse lui Sargent sticla, apoi acesta sorbi și i-o trecu lui Bellows.

– Mai degrabă aș vrea un chiștoc, mormăi Bellows.

– Ca să vadă porcii iar fumul și să-ți facă țeasta praf! se răsti Sargent. Ce părere ai, Bart?

McCracken privi în vale, în timp ce-și sugea un dinte.

– Nu-mi place. Adică toți se poartă prostește, gagiii plănuiesc ceva. Probabil că-s mai mulți ascunși undeva și așteaptă să venim.

– Am cercetat toată zona, spuse Bellows. Indivizii-s niște tâlhari, nu profesioniști ca noi. N-au unde să ascundă alți gagii. Aștia-s, cei pe care-i vedeți. Eu zic să ne ducem peste ei.

– Da, nu putem să stăm aici o veșnicie, conchise Sargent, oftând. Au rămas, efectiv, doar trei ore de lumină.

Am putea, totuși, să le-o facem, gândi el. Dacă plănuiesc ceva, poate-i obligăm să scoată totul la iveală înainte de vreme.

– Bine, Frank, adu radioul!

Bellows rânji, trase o dușcă din sticlă, se târî în spatele stâncii și se întoarse cu Bazooka și radioul.

– Dă-mi niște cartușe, McCracken! zise el.

McCracken încuviință din cap și se duse după lada cu muniții.

– Dă-mi-l pe Smitty și zi-i să se pregătească.

– Duck, aici e colonelul. Pregătirea!

Sargent așteptă până când apăru McCracken cu muniția pentru Bazooka și două carabine M-16, apoi luă radioul.

– Vreau să trimiți mitraliera și un pușcaș la cincizeci de iarzi pe panta colinei și la vreo șaptezeci de iarzi în dreapta ta. După ce-au ajuns pe poziții, să-i dea drumul. Dar voi să nu deschideți focul și să nu vă dezvăluiți poziția decât atunci când încep ei să riposteze cu foc. Vreau să mă asigur că știm unde-s toți ai noștri înainte de a afla adversarul. Ai priceput?

– Da.

– Am terminat.

– Foarte nostim! exclamă Bellows, încărcând Bazooka și ochind ceva din vale.

Sargent privi spre panta opusă, unde se afla echipa lui Smitty. Observă cum se mișca frunzișul, dar nimic mai mult. Dacă n-ar fi știut unde să se uite, n-ar fi zărit nimic, fiindcă desișul era destul de gros, iar băieții se pricepeau să se miște fără să facă valuri. Jos, în vale, băieții din organizație leneveau încă, jucau cărți și își făceau siesta. Isuse, ce tâmpenie! Dacă-mi iese spectacolul, o să le am cururile! Numai dacă nu-i, totuși, o capcană...

Pe panta de dincolo de vale, Sargent zări mișcare în tufișuri, în locul pe care-l alesese pentru poziția de foc falsă. Apucă o M-16, o îndreptă în jos și potrivi arma pe foc rapid. Bellows ochise camioanele de-un minut, iar McCracken devenise alert, gata să-l aprovizioneze cu muniție.

– Bine, asta-i! Nu trageți aiurea. Așteptați să încep eu.

O pauză lungă, tăcută...

O fulgerare! Apoi alta! Un muget prelungit și un răpăit. Două șuvoaie de gloanțe se abătură asupra camioanelor și a oamenilor din vale.

Peonii gemeau, urlau și se rugau în colibe. Gloanțele pătrunseră în cabinele a două camioane, iar paznicii se aruncară pe burtă sub mașini. Doi jucători de cărți se ghemuiră și se târâră spre tufișuri. Oamenii alergau în toate părțile – era ca un foc de artificii chinezesc...

– Nici un foc de răspuns! Ce naiba...

Ghemuit sub un camion, un individ solid, cu pantaloni negri și jachetă de jeansi, flutura o batistă albă legată de țeava puștii.

– Se predau! strigă McCracken.

– E un truc! răcni Bellows. Să-i dăm gata până nu se adăpostesc mai bine!

Se aplecă, ridică Bazooka...

Sargent lovi țeava armei cu muchea palmei, deplasând-o.

– Opriți focul! țipă el. Lăsați-i să spună ce vor!

Stătea pe jumătate ghemuit. Nici un foc din partea oamenilor din vale. Agită carabina M-16 de trei ori deasupra capului. Mitraliera M-60 clămpăni de câteva ori și tăcu. Pușcașul mai trase o rafală scurtă, apoi încetă și el focul. Sargent se culcă din nou pe burtă.

Încă nici un foc de răspuns. Ce naiba se întâmpla?

Jos, individul în jachetă de jeansi flutura încă steagul alb. Toți ceilalți soldați ai organizației se aflau în spatele colibelor sau sub camioane, cu excepția a trei indivizi trântiți la pământ în spațiu deschis.

– La dracu', mârâi Bellows, acum s-au adăpostit!

– Putem să-i scoatem ușor la iveală cu Bazooka, replică Sargent. Să vedem ce-o să se întâmple înainte de a ne dezvălui toate pozițiile. McCracken, ia radioul și asigură-te că oamenii lui Smitty nu trag.

Stând lungit în tufișuri, Sargent făcu mâinile pâlnie și răcni din fundul plămânilor:

– ARUNCAȚI ARMELE! ARUNCAȚI ARMELE! SĂ LE PUTEM VEDEA! ARUNCAȚI ARMELE! ARUNCAȚI ARMELE, SĂ LE PUTEM VEDEA!

Auzi răcnete și certuri jos, apoi, lucru de mirare, puști și automate zburară de sub camioane, de după colibe, din marginea tufișurilor. Isuse, gagiii nu glumeau! Se predau cu adevărat!

– E un truc, mormăi Bellows.

– Un fel de truc, răspunse Sargent, știind însă că Bellows avea dreptate, că nu trebuia să riște nimic. Hai să vadă cât de departe mergeau... IEȘIȚI DIN ASCUNZĂTORI ȘI ALINIAȚI-VĂ ÎN FAȚA CAMIOANELOR CU MÂINILE PE CAP! răcni el, fără să se lase văzut.

În vale, avură loc alte discuții și, unul câte unul, oamenii se târâră de sub camioane, apărură de după colibe, din marginea desișurilor, iar după două minute, șaptesprezece indivizi stăteau aliniați în fața camioanelor, lângă tipul cu steagul alb. Împreună cu cei trei răniți de pe sol, făceau douăzeci – atâția erau cu toții.

– TU, ĂLA CU STEAGUL, ARUNCĂ ARMA!

Carabina cu maioul legat de ea zbură la zece pași.

Abia acum Sargent se ridică și apăru la vedere. Nu înțeleg chestia asta, își zise el. Nu înțeleg nimic. Răsuflă adânc. Bine. N-am altceva de făcut decât să cobor și să aflu despre ce-i vorba.

– McCracken, vii cu mine. Bellows, știi ce ai de făcut dacă o să se întâmple ceva. Vezi să nu te trezești trăgând din senin, că te halesc!

– Dacă o să mai ai cu ce.

Sargent își croi drum prin tufișuri pe pantă, urmat la cinci pași de McCracken. Avu nevoie de mai puțin de cinci minute să ajungă la indivizii care stăteau în fața camioanelor, cu mâinile lipite de țeastă. Era un grup de tipi anonimi – majoritatea la treizeci și ceva de ani, cu părul scurt, figurile rase, îmbrăcați în jeanși simpli, obișnuiți, fără însemne. Puteai să pui pariu că nu găseai vreun act de identificare în mașină.

Sargent se opri în fața bărbatului care agitase steagul alb. Acesta părea ceva mai în vârstă decât ceilalți, cu părul negru, neted, începând să încărunțească, și cu mustăcioară. Arăta mai mult furios decât speriat.

Sargent îi vârî țeava carabinei în burtă și zise:

– Să nu faci vreo prostie. Sunteți încercuiți.

– Ce dracu' te-a apucat? se răsti mustăciosul. De ce-ai deschis focul?

– De ce-am deschis focul? Ați înhățat jumătate din recolta de marijuana de pe teritoriul nostru și mă întrebi de ce tragem?

– Noi vă așteptam la întâlnire și voi, pramatiilor, v-ați apucat să ne împușcați!

– Întâlnire? Ce întâlnire? Cu cine? Despre ce naiba vorbești?

– Adică n-ai luat legătura cu Beck în ultimele patruzeci și opt de ore?

– Cu Beck? Crezi că gândește în locul meu? De ce-aș fi luat legătura cu Jango Beck?

Mustăciosul scutură din cap și exclamă:

– Isuse! Ce aiureală! Ascultă, Sargent, s-a terminat! Gata!

Ce naiba bombăne maimuțoiul ăsta? Sargent se jucă un pic cu arma.

– Mai bine ai vorbi direct, altfel te împușc eu, amice!

Șefulețul organizației păru că se stăpânește cu greu, dar carabina M-16 ațintită spre burta lui îi oferea suficiente motive să stea potolit.

– Am încheiat pace cu Beck, zise el. Am primit ordin să mă întâlnesc aici cu tine și să-ți predau marijuana.

– *Ce?*

– Îți reiei comerțul cu droguri. Nu ne mai amestecăm. Trăim și-i lăsăm și pe alții să trăiască. Ordin de sus.

– Ce-i chestia asta?

Mustăciosul ridică din umeri, apoi răspunse:

– Acum știi cât știu și eu.

– Dacă-i vreo șmecherie...

– Verifică.

– McCracken, întoarce-te pe culme, ia legătura prin radio cu Browder, zi-i să folosească drăcovenia aia mare din camion și să

prindă baza de pe navă, să vadă dacă au primit vreun mesaj de la Jango în ultimele două zile. Apoi cară-ți curul aici *muy pronto*.

McCracken încuviință din cap și o luă la fugă spre culme.

– O să dureze, Sargent, zise mustăciosul. Putem să lăsăm mâinile în jos?

– Mda, sigur, răspunse Sargent, absent. Lăsați mâinile în jos, așezați-vă și îngrijiți-vă răniții. Fumați, dacă vreți. Numai să nu faceți vreo prostie.

– Ți-am spus, s-a terminat!

– Sigur, s-a terminat, mormăi Sargent.

Scoase un chistoc și pufăi din el neglijent, așteptând întoarcerea lui McCracken. Soarele ardea puternic. Soldații organizației se relaxară, aprinseră țigări, scoaseră o sticlă și pansară cei trei răniți. Sargent fumă jumătate din chistocul cu marijuana și începu să se simtă bine. Nimeni nu încerca nimic suspect. După câteva minute, îi văzu pe cei din echipa lui Smitty, de pe dealul apropiat, ridicându-se și dezmorțindu-și picioarele. Dacă-i un truc, gândi el, nu văd ce-ar putea face. Dar, dacă nu-i, cum de-a reușit Jango să pună capăt războiului în condițiile *noastre*? Cine-a auzit să cedeze organizația atât de ușor?

După zece minute, McCracken se împletici în josul pantei, cu o expresie prostească pe figură.

– E adevărat! zise el. Aveau un mesaj despre o întâlnire aici, ca să preluăm marijuana. Și altul, să te vezi cu Jango în casa lui Jet Warren, peste opt zile.

– Fiul de lele! exclamă Sargent.

Doamne, nu pricep! Cum de i-a fraierit Jango? Trase din chistoc.

– Hei, tu! se adresă el liderului advers. Ai vreo idee despre ce-au discutat șefii tăi cu Jango Beck?

Mustăciosul se încruntă la el.

– Crede-mă, chestia asta mi se pare fără sens, așa cum îți pare și ție, zise acesta.

– Înțeleg ce gândești, replică Sargent, râzând, și-i întinse chistocul. Trage de-aici și relaxează-te! Acum suntem amici!

Dădu din cap. Doamne, le-a făcut-o Jango! Cine altul ar fi putut convinge Mafia să dea înapoi, să nu-i arunce în ocean?

Dar undeva, în adâncul lui, Sargent se simțea nemulțumit, de parcă *el* ar fi fost cel fraierit, de parcă-i fusese furat ceva prețios și personal.

– Să vă spun care-i viziunea mea, zise Ivan Blue, șezând la masa de montaj și întinzând brațele, să cuprindă camera de montaj de la *Flash*, Mișcarea, chiar și contracultura. Să vă expun viziunea

mea, să puteți s-o completați, apoi să plănuim cum să transformăm fantezia în realitate.

Așezat la altă masă, Barry Stein se simțea la periferia evenimentelor, dar nu-i păsa. Ivan era plin de energie, insuflându-le tuturor simțământul că totul e posibil. Nu absorbea energia din ceilalți, ca un tip lipsit de putere, o amplifica pe cea din el, în loc s-o diminueze pe-a lor, purtându-se ca un adevărat lider. Câtă deosebire! *Flash* nu mai era o fițuică dirijată de o facțiune, pradă unui gangster soios, așteptând securea să cadă. Devenise centrul unei acțiuni revoluționare în desfășurare. Întreaga echipă era pătrunsă de un țel, iar în conjunctura aceea, situația economică devenise doar un obstacol suplimentar, ce trebuia depășit de acțiunea revoluționară, și nu mai era factorul principal al vieții ziarului. Dacă prețul pentru asta consta în a-l lăsa pe Ivan să ocupe scena centrală o vreme, Stein dorea să-l plătească.

– Woodstock s-a dovedit a fi un sfârșit când ar fi trebuit să fie un început, zise Ivan. Sunset City va fi ceea ce n-a fost Woodstock – un nucleu *permanent* al noii Americi, o capitală a Națiunii Woodstock. Gândiți-vă la asta! Modalități de manevrare a unui sfert de milion de oameni timp de patru zile. Corturi, toalete, apă, hrană și o scenă mare cu echipament de sunet, să fie auzit de oricine. Totul urmând să fie folosit pentru escrocarea poporului, pentru a scoate o mână de discuri și un film ieftin de exploatare. Asta-i viziunea lui Jango Beck despre Sunset City, o fraiereală!

– Așa-i!

Ivan se sculă și începu să se plimbe, ațintindu-și ochii albaștri asupra celor din jur: echipa de la *Flash*, Suzanne, Rod McAllister, de la Alianța Poporului, Ruby Berger, de la Comitetul de Acțiune al Studenților Militanți, și Ory Battenburg, de la Conspirația Soarelui, trei tipi importanți, din afara orașului, pe care reușise să-i aducă în Los Angeles doar în două zile.

Ivan se uită la Stein și se așeză alături de acesta, un gest pe care Stein îl înțelese și-l aprecie.

– Am discutat cu Barry și iată care-i viziunea *noastră* despre Sunset City, zise el. Un comitet revoluționar va prelua controlul scenei și al echipamentului de amplificare, va reda festivalul poporului și-l va transforma în Parlamentul Națiunii Woodstock. Vom da rezoluții. Vom face educație. Când cele patru zile ale festivalului se vor termina, vom lăsa în urmă ceva permanent și minunat. Posibilitățile de a manipula un sfert de milion de oameni timp de patru zile vor fi transformate în posibilități de a sprijini o populație permanentă

de zece – douăzeci de mii de oameni pentru o perioadă nelimitată. O capitală permanentă, o zonă liberă, un Parlament al triburilor, un nou început.

Ochii celorlalți sclipeau, deși afișau grimase sceptice.

– Un discurs frumos, Ivan, replică McAllister. Dar ce înseamnă asta în termeni concreți?

Ivan Blue ridică din umeri.

– Eu sunt un vizionar, nu un organizator. Barry se pricepe la detalii... Spune-i cum vezi lucrurile, omule!

Stein simți cum îi era pasată puterea ca un baston de sprint în echipă. Ivan își aspiră vibrațiile și-i trecu conducerea ședinței. Acesta era momentul-cheie, când trebuia să le arate podul dintre fantezie și realitate.

– Bine, la început vom prelua controlul scenei și al echipamentului de amplificare, ca să comunicăm cu oamenii. După asta, vom anunța intenția de a cere sprijinul celor prezenți. Dacă vom avea un sfert de milion de oameni de partea noastră, Beck și Taub n-o să poată să ne oprească sau să cheme trupe. Apoi vom constitui Parlamentul Națiunii Woodstock, format din reprezentanții oricărui grup politic și cultural imaginabil din contracultură, aleși de oameni pe loc. Acest Parlament va fi organismul care va conduce Sunset City. Vom scrie o Constituție și un Manifest și vom solicita ca douăzeci de mii de oameni să rămână acolo după ce se termină festivalul. Vor fi alcătuite comitete pentru hrană, instalații sanitare, ordine publică etc., iar pentru prima oară în istorie Mișcarea va avea controlul fizic al unei bucăți de teritoriu. După asta, depinde de popor.

– Da, admise Ivan. Vedeți, se poate face!

– Ce-i cu curcanii? întrebă Dick O'Brian.

– Câți gardieni poate să aibă Beck? replică Stein. Nu atâția, încât să lupte cu un sfert de milion de oameni.

– Vorbesc de curcani *adevărați*. Ce-o să se întâmple după ce lumea se va întoarce acasă? Curcanii și garda națională îi vor ataca pe cei zece-douăzeci de mii de indivizi rămași.

– Să-i reținem pe toți până negociem cu autoritățile?

– Cum o să supraviețuiască orașul acela de frați și surori? întrebă Ruby Berger. Adică, ce-o să mănânce?

– Trebuie să stabilim o bază economică, răspunse Stein. Agricultură. Sprijin de la oamenii din întreaga națiune. Nu-mi place, dar turismul va fi un factor important la început. Zece-douăzeci de mii de oameni trăind în singura zonă cu adevărat liberă din lume, creând Era Vărsătorului, în loc să viseze la ea, reprezintă în mod cert o atracție.

– Putem convinge o serie de oameni potriviți să-și mute activitatea în noua capitală, sugeră Ory Battenburg. Artiști în domeniul înregistrărilor, ateliere pentru magazine de lux, meseriași de toate soiurile.

– Corect! exclamă O'Brian. De fapt, va fi o serie de expoziții de produse manufacturiere și îmbrăcăminte, ca parte a Bâlciului Popular, pe care-l vor înființa Beck și Taub. Trebuie doar să-i convingem să rămână.

– Iar Eden Records ne va aproviziona cu amabilitate cu echipament de înregistrare de prima calitate, adăugă Stein.

– Și echipamentul cinematografic care va fi acolo? Putem face filme!

– Vom muta ziarul *Flash* în Sunset City, declară, impulsiv, Stein. Dacă am strânge mălai să cumpărăm o tipografie...

Doamne, de ce nu? Pot să las chestia de-aici să dea faliment și să-i rămână lui Marvin doar numele ziarului și datoriile. Putem strânge toate publicațiile de benzi desenate și ziare underground, poate chiar și *Rolling Stone*, să alcătuim o cooperativă tipografică, să tipărim *orice* acolo...

– Ce-ar fi să avem o zonă liberă pentru droguri? I-am proteja pe marii traficanți pentru o taxă de zece la sută din venituri.

– Putem produce acid![1]

– Putem cultiva marijuana!

– Desigur!

Ivan îl bătu pe Stein pe umăr.

– Am făcut-o! Am făcut-o! Ne cred! *Cred!*

Tot trupul lui părea că vibrează. Se îmbăta cu propria-i carismă.

– ... magazin de motociclete pentru Îngerii Iadului...

– ... un oraș de domuri geodezice...

Ideile și energia zumzăiau prin încăpere ca un roi de albine frenetice, dar totul devenise nefocalizat, se transforma în fantezii. Nici măcar Ivan nu părea să-și dea seama că așa ceva nu putea fi transformat într-un plan practic. Nu poți face o revoluție doar cu credința. Ăsta trebuie să fie rolul meu, înțelese Stein. Ivan poate furniza carismă, energie, dar eu voi fi cel cu picioarele pe pământ, pentru a preveni ca totul să devină o farsă.

– ... recunoaștere de către Algeria și Cuba...

– ... negocieri pentru repatrierea tuturor prizonierilor politici...

[1] LSD (n. tr.).

– O secundă! răcni Stein, în acel vălmășag. Să împărțim rahatul împreună, înainte de a repartiza Țara Făgăduinței!

Conversația încrucișată se liniști și muri, iar Barry Stein se trezi în focarul unei mări de figuri tinere. Sunt cel mai bătrân de-aici, își dădu el seama. Sunt conducătorul cel mai de seamă. Sunt singurul care știe cum să se descurce în realitatea funcțională a societății în care ne aflăm. Ivan poate fi omul din frunte, poate focaliza cea mai mare parte a succesului, dar *responsabilitatea* îmi aparține. Nimeni nu l-a numit pe Ivan Blue responsabil. Eu sunt Marele Bătrân al acestei revoluții deosebite.

Un înveselitor și, simultan, un trist satori.

– Mai întâi, trebuie să ne ținem gura, zise Stein. Nimic din ce s-a spus aici nu trebuie repetat prematur altcuiva. Dacă Jango Beck află intențiile noastre...

Se cutremură, amintindu-și izbucnirea lui Beck de la High Castle, amintindu-și vocea glacială cu care spusese că Jango Beck este capabil de orice dacă-i împins prea mult. În asta, incluzând și lichidarea adversarilor săi...

Stein constată că menționarea numelui lui Beck îi potolise întru câtva. Nici unul dintre cei prezenți nu ignora reputația lui Beck. Aici nu era vorba de o escrocherie a lui Bill Graham sau a unui promotor apărut peste noapte. Aici era vorba de un act revoluționar împotriva unui tip cu greutate. Asta era adevărata chestie. Pe bune.

– În al doilea rând, înainte să ne gândim ce-o să facem după ce punem mâna pe Sunset City, trebuie să avem planuri concrete de preluare. Ne trebuie un comitet care să facă planurile alea, și să nu afle mai mulți oameni decât e necesar ce conțin ele.

– Propun ca Barry să fie conducătorul comitetului revoluționar, spuse Ivan, destul de previzibil.

– De acord.

– Altcineva? întrebă Stein, știind că nu exista decât o singură alegere logică.

– Ivan Blue, zise Battenburg.

– Se acceptă.

Stein trase aer în piept. Ultimul lucru de care avem nevoie ar fi o luptă între facțiuni.

– Uite ce-i, interveni el. Eu nu vreau să fiu președinte și cred că nici Ivan nu dorește așa ceva. Comitetul nu trebuie să fie atât de mare, ca să *aibă nevoie* de un președinte. Eu și Ivan putem lucra împreună fără să alergăm după o funcție ca asta. Propun un comitet

format din mine, Ivan și Ruby Berger. Fără președinte. Un comitet al egalilor.

– Corect!

– De acord cu moțiunea!

Rezoluția fu adoptată prin consens general. Ruby Berger era o alegere bună pentru cel de-al treilea membru, fiindcă avea experiență organizatorică, era femeie și nu avea de-a face cu *Flash*-ul sau cu Ivan Blue. Ivan se uită ciudat la Stein, dar acesta știa că își va da seama cum stau lucrurile după ce comitetul va începe să funcționeze.

– Acest comitet nu-i împuternicit să facă altceva decât să organizeze capturarea, declară McAllister. Vreau să fie bine înțeles.

– După ce vom prelua festivalul, comitetul se va autodizolva, îl asigură Stein. Poporul își va alege conducătorii permanenți, în modul cel mai democratic.

– Îndată ce vom deține un organism bine constituit, care să dirijeze lucrurile, ne vom autodizolva, afirmă și Ivan. Avem nevoie de propuneri de programe, bineînțeles, dar orice reprezentant al vreunui grup, orice frate sau soră care dorește va fi liber să vorbească. Poporul va decide totul.

– Putere poporului!

Ivan ridică mecanic pumnul în aer, dar, încă o dată, Stein observă acea expresie specifică de furie pe figura lui, acea vrăjmășie personală pe care o văzuse la High Castle.

– Așa să fie! strigă Ivan și ridică degetul mijlociu spre tavan, iar expresia i se schimbă brusc, redevenind Ivan cel familiar, aproape lipsit de malițiozitate. Și degetul ăsta pentru Jango Beck!

IX

John Horst mesteca încet o bucată de omletă cu brânză, în timp ce-l privea pe Paul Conrad atacând direct salata bucătarului său, aparent neimpresionat de onoarea de a cina în sediul directorilor cu conducătorul studioului. În mod pervers, se trezi că-i place puștiul pentru indiferența cu care trata această ocazie ceremonială. De câte ori mi-a fost întors stomacul pe dos la prânz de producători și directori cu nasul pe sus! Puștiul pare complet orb la sistemul de relații tradițional din studio. Chiar așa, sau poate nu-i pasă.

Fiind obligat să prezideze, neputincios, alunecarea lentă în jos a studiourilor Eden Pictures, alunecare produsă de forțe aflate dincolo de controlul oricărui om – inevitabila erodare a veniturilor filmelor artistice în fața televiziunii libere, fără un declin corespunzător al costurilor de producție –, Horst își pierduse respectul față de sistemul tradițional al studiourilor hollywoodiene, sistem în vârful căruia se găsea. Regizorii și producătorii de modă veche care gândeau că un film de un milion de dolari poate fi considerat ieftin reprezentau greutăți legate de picioarele studiourilor care se scufundau. Singurul set de încălțări de ciment mai greu decât ei erau sindicatele, care creau un nivel ridicat de șomaj, impunând bugete atât de umflate, încât Hollywoodul avea costuri prea mari pentru piața de film.

Tineri precum Conrad, care nu apucaseră luxul de altădată și care se gândeau la cincizeci de mii de dolari când auzeau cuvintele „buget redus", reprezentau speranța industriei Hollywoodului. Dacă asta însemna că ei îi considerau pe capii studiourilor ceva mai puțin decât figuri părintești atotputernice, atunci, Horst era dornic să plătească un asemenea preț. Dacă le dau un buget de-o jumătate de milion de dolari pupătorilor în cur de soiul celor cu care am avut de-a face în ultimii zece ani, o să urle că-i jalnic de puțin. Dacă ofer același buget unui puști creator, precum Conrad, ăsta o să mă creadă în sinea lui extravagant de risipitor.

– Am considerat că trebuie să ne cunoaștem mai bine, Paul, având în vedere că vei începe filmările în trei săptămâni, zise Horst, apoi sorbi din cafea.

– Apreciez asta cu adevărat, domnule Horst, răspunse Conrad și zâmbi conspirativ, afișând o expresie nu prea obișnuită pentru un regizor tânăr față de șeful lui suprem. La urma urmei, dacă suntem cinstiți cu noi înșine, noi doi suntem singurii implicați în proiectul ăsta care știm cu adevărat ceva despre filme. Taub habar nu are, iar Jango e un mare promotor, dar fără experiență în domeniul filmului... Eu nu-s chiar un vechi profesionist, dar dumneavoastră sunteți singura persoană din proiectul ăsta afurisit care știe cât știu și eu.

În sinceritatea lui Conrad se ghicea ceva total jignitor – sau era o formă mai sofisticată de lingușeală.

– Nu cumva mă perii, Paul?

Figura lui Conrad deveni o idee mai crispată. Păru subit mai bătrân, mai matur.

– Examinați singur situația, domnule Horst, și vă puteți răspunde la întrebare.

Horst fu inundat brusc de un val cald de comuniune între el și Conrad, exact felul de comuniune dintre generații după care tânjea și care-i lipsea atât de mult în relațiile cu cei doi fii bețivi ai săi.

Are dreptate – *suntem* singurii doi oameni din acest proiect care se pot privi ca profesioniști competenți, chiar dacă ne separă cei douăzeci de ani de experiență ai mei. Dar ce curaj din partea lui să-mi spună asta! Dacă Rich și Tod ar fi așa, în loc să-mi folosească numele ca să reguleze starlete și să terorizeze talente creatoare, iar după aia să râdă de mine pe la spate! Da, îmi place băiatul ăsta!

– Înțeleg ce vrei să zici. Trebuie să știi că poți să-mi vorbești în spiritul relațiilor de muncă, să-mi ceri sfatul ca un profesionist altuia, fără ca poziția mea în studio să-ți stea în cale.

Conrad sorbi din cafea, privind în farfurie.

– Mă bucur că gândiți așa. Pentru că aș dori să discut ceva deschis cu dumneavoastră.

– Ceva care te face nervos?

Conrad zâmbi fals și zise:

– Voi începe să filmez peste trei săptămâni. Îmi lipsește actorul principal, nu controlez distribuția, producătorul n-a făcut un film în viața lui, iar actrița din rolul principal pe care mi-a repartizat-o este, cu toată bunăvoința, o ciubotă. N-am motive să fiu nervos?

– Jango Beck îți face necazuri?

– Dacă-mi face necazuri Jango Beck? întrebă Conrad, cu o grimasă gânditoare. Nu știu. În multe feluri e grozav să lucrezi cu el. Nu-mi face necazuri cu scenariul. De fapt, m-a ajutat uneori. Nu mă sâcâie cu bugetul și a conceput un festival interesant. Mă simt ca un porc plângându-mă de el, pentru că-i producătorul ideal în toate privințele, cu excepția uneia. Dar...

– Dar?

– Dar, domnule Horst, cum să încep filmările peste trei săptămâni fără un interpret principal?

– Ai discutat cu Beck?

– Mi-a promis că va lua o decizie în cinci zile. Dar...

– Dar?

– Nici măcar nu mi-a spus pe cine are în vedere. Iar doamna din rolul principal... Am lucrat cu ea la un film porno, nu știe să joace deloc...

– Jango pretinde că adulmecă talentele. Susține că Velva Leecock are calități de star, ceea ce nu-i același lucru cu talentul actoricesc. Oricum, și-a dovedit abilitatea în descoperirea de învingători în alte domenii.

Se uită gânditor, peste masă, la Conrad. Ia să vedem ce stofă de învingător are puștiul?

– Vrei să spui că nu crezi că poți s-o îndrumi cu succes?

Conrad îl privi pe Horst cu o sinceritate ce-l scotea din minți.

– Pot face un film cu ea, indiferent dacă pot s-o îndrum sau nu. Ați văzut scenariul: a fost croit în jurul ei, deci își joacă, practic, propriul rol. Nu-mi fac probleme cu Velva, e o treabă pe care am rezolvat-o deja. Dar...

– Dar?

– Dar scenariul e încheiat și n-am un interpret principal. Dacă Jango îmi dă pe cineva care-i echivalentul masculin al Velvei, am încurcat-o, pentru că scenariul are nevoie de un personaj anume, un scriitor newyorkez dur, cinic, sofisticat. Ce-o să se întâmple dacă mă trezesc cu Slim Pickens sau Don Knotts?

– Deci, ce vrei să fac, Paul? întrebă Horst, nefericit, știind că era filmul lui Beck, că de filmul ăla depindeau mult mai multe, nu numai cariera lui Paul Conrad, că situația fiind cea care era, nu-și putea permite o ceartă adevărată cu Beck, indiferent cât de mult îl plăcea pe Conrad, indiferent câtă dreptate avea puștiul.

Se simțea neputincios și găunos. Ca un tată care dăduse greș. Ca atunci când o vizitase pe Jodi în văgăuna hippie din Berkeley, iubind-o și știind că nu putea s-o salveze. Vreau să te ajut, Paul, dar ce pot să fac? Am nevoie de sprijinul lui Beck ca să-l torpilez pe Mike Taub. E în joc viitorul studioului.

Și nici măcar nu pot să-ți spun *de ce* nu te pot ajuta.

– Speram să aranjați o întâlnire între noi trei înainte ca Jango să ia o decizie. Cel puțin va fi obligat să țină seama de părerea a doi profesioniști care știu despre ce vorbesc.

– Asta-i tot? întrebă Horst, neîncrezător.

– Ce-ar mai putea fi? Să nu mă înțelegeți greșit, fiindcă nu mă plâng de Jango ca producător. Nu visez să-i vârâți pe gât alegerea mea. E inteligent, într-un fel, cel mai sclipitor om pe care l-am întâlnit. Dar n-are experiență în domeniul ăsta, lucru dovedit prin alegerea Velvei. Știți de ce fel de actor avem nevoie pentru a-l interpreta pe Doug Winter. Știu și eu, dar habar n-am dacă Jango știe, și cred că ați putea să-l faceți măcar să ne asculte sfatul.

Horst se simți cuprins de-o ușurare jenantă.

– Sunt convins că pot aranja asta.

Iar eu credeam că vrei să profiți de faptul că te plac, ca să-i forțez mâna lui Jango. Și, dorind să te ajut, urma să te las baltă și să mă simt las. Mă învârtesc prea mult după afurisiții mei de fii!

– Grozav, domnule Horst! exclamă Conrad. Sunt sigur că o să facem un film decent, o dată ce rezolvăm asta.

– Și eu sunt sigur, Paul. După soiul de oameni cu care am lucrat, ești o adevărată comoară.

Dați-mi încă zece pușți ca ăsta și o să scot douăzeci de filme mari pe an cu costurile a opt de-acum. Cheltuielile pentru fiecare film vor fi reduse la jumătate, vom obține profit de la majoritatea filmelor, chiar cu valori minime de box-office, și vom avea din nou un studio sănătos, fără să fie nevoie să scotocim prin gunoi pentru televiziune.

La naiba, după ce Beck o să mă scape de Taub și o să am iarăși mână liberă, exact asta o să se întâmple la Eden Pictures!

– Azi a sunat Jodi, zise Mildred, ridicându-se de pe canapeaua de culoarea mustarului și ducându-se pe podeaua de gresie a sufrageriei uriașe către bar, unde își turnă cel de-al treilea Martini. Cu taxă inversă, bineînțeles.

Horst își privi soția revenind spre el prin încăperea nesfârșită, cu tavan înalt, cu un cămin masiv din piatră, cu mobilă modernă, amestecată cu piese vechi, spaniole. O cameră ce-i amintea de decorurile din *Citizen Kane* de câțiva ani, de când se mutaseră de-aici copiii. Într-o casă care-i reamintea de studio; camere pline de ecouri, ca niște șiruri de decoruri pe jumătate folosite, cochilie goală a unui trecut dispărut, în care el și Mildred se fâțâiau ca niște fantome mărunte, neîntâlnind pe nimeni, în afara unor servitori ocazionali. Casa asta fusese făcută pentru petreceri uriașe, ca acelea date de producătorii și directorii în ascensiune, nu de cineva care ajunsese de multă vreme în vârf.

Dar păstrez încă mausoleul ăsta, gândi Horst, ca și cum, dacă l-aș vinde și m-aș muta într-un loc la o scară mai omenească, ar însemna recunoașterea a ceva ce nu vreau să recunosc.

Mildred veni prin sufragerie cu țopăitul ei țeapăn, pe jumătate cocârjată, dar cu o stăpânire de oțel. Se așeză la celălalt capăt al canapelei lungi și bău cam un sfert din paharul cu Martini de-abia turnat.

– Poliția a făcut o razie în locuința ei, zise femeia.

– Isuse!

Mildred râse amar.

– Oh, i se părea ceva caraghios. M-a sunat ca să ne amuzăm. Știi, se așteptau la asta, curățaseră casa de droguri și mutaseră minorii în altă parte. După care și-au scos cu toții hainele și au așteptat.

Poliția a scotocit două ore o casă plină cu hippioți goi-pușcă și n-a găsit nimic. Nu crezi că-i amuzant, John? Nu-i teribil de caraghios?

– Hilar.

– Ai putea face un film despre asta, ar trebui să faci. Cu Jane Fonda și Michael Pollard, regizat de Dennis Hopper și produs de oribilul Jango Beck.

– Foarte amuzant!

Horst privi prin ușa de sticlă a sufrageriei, pe deasupra a ceea ce Mildred numea rinichiul-în-formă-de-bazin-de-înot. Se uită la linia de copaci bătrâni, cu ramuri grele, care despărțea casa de restul Bel Airului și mărginea o comunitate ce se separase mai întâi de Beverly Hills. Am ajuns, gândi el, în comunitatea celor care s-au ajuns. Dar unde am ajuns? Eu în vârful unui studio, care-i putred la bază, iar Mildred la fundul unei sticle de gin fără fund.

Femeia contemplă adâncurile paharului de Martini, fără să spună nimic. Horst se uita la șirul de copaci verzi. Aurore mici de lumină apăreau la periferia cetei verzi căreia îi permitea să-i umple câmpul vizual. Doamne, locul ăsta e deprimant, gândi el, ținându-și răsuflarea. E la fel mereu. Vin acasă de la studio, sorb o băutură-două, în timp ce Mildred trage patru-cinci, și, până ieșim sau vine cineva, încep să mă simt obosit și-mi plâng de milă. Pentru că nevastă-mea bea pe furiș, fiii mei sunt niște derbedei trândavi, fiică-mea e o hippie, iar casa mea e prea mare.

Cu adevărat ridicol. O melodramă ieftină. Lumea-i plină de oameni care n-au destulă mâncare, care locuiesc în apartamente mărunte, infestate de șobolani, care au o slujbă îngrozitoare ce-i transformă în mașini, cu copii dependenți de heroină și cu neveste ca niște harpii urâte, care se îmbată de vomită și agață bărbați prin baruri. Iar *eu* vin acasă și-mi plâng de milă!

– Mildred, ar trebui să vindem casa asta și să ne mutăm în una mai mică. Poate lângă plajă.

– Ne-a trebuit mult timp până când am ajuns să avem o casă ca asta în Bel Air, replică ea cu o privire decisă, dură după trei Martini, îi înlocuise blândețea obișnuită. Nu putem renunța la casa asta. Ce-ar spune lumea dacă John Horst și-ar vinde casa lui mare și frumoasă din Bel Air și s-ar muta în alta mai mică, lângă plajă? continuă ea, după care mai trase o dușcă. John Horst e în declin, ar zice lumea, John Horst va fi dat afară din comitetul de direcție, Eden Pictures e terminată. Știi că asta ar spune, John. Ar spune că tu și studioul nu mai faceți doi bani.

Horst nu zise nimic, știind că-i adevărat. În gin *veritas*. Se trezi gândindu-se la masa luată ieri cu Paul Conrad – cât de diferit se simțise atunci, cât de liber și cât de plin de sine. Pentru că asta conta cu adevărat: munca, să faci filme bune, să produci ceva. De aceea participa la jocul ăla, ca să păstreze o casă pe care n-o dorea, să nu i se deterioreze imaginea, să se amestece în porcării cu indivizi precum Jango Beck, ca să-l distrugă pe Mike Taub.

Chiar salvarea studioului e un scop, nu trebuie să uit. Pot transforma studioul într-o uzină pentru televiziune, ca Universal. Ar supraviețui și ar aduce un profit frumos, iar eu aș deveni un erou pentru acționari și industria filmului. Pentru toți, în afară de mine. Doar filmele contează, filmele artistice bune. Dacă n-aș crede asta, aș vinde casa și acțiunile de la Eden și mi-aș construi o viluță drăguță în Mexic și aș lăsa Hollywoodul să se ducă dracului fără ajutorul meu. Mai bine asta, decât să devin *un director de televiziune*.

Se ridică, simțind o slabă fulgerare de amețeală; își întinse brațele și picioarele.

– Ai dreptate, Mildred. Să facem tot ce putem pentru a rezista împreună.

Ea îi zâmbi, pilită, și-i zise:

– Jodi ar spune: „Trebuie să te menții, tăticule, trebuie să te menții."

Horst își scutură capul mâhnit. Doamne, ce obosit mă simt, gândi el, ducându-se spre bar.

– Cred că, la urma urmei, mai trag o băutură cu tine, scumpo...

John Horst remarcă faptul că Sandra Bayne îl bătuse posesiv pe Paul Conrad pe buci, în timp ce-l conducea în camera de conferințe de la Dark Star. Deci, puștiul s-a încurcat cu șefa relațiilor publice a lui Beck, constată el, reținând informația pentru referiri ulterioare.

Beck, îmbrăcat cu un costum complet negru și cămașă de-un galben aprins, ședea la masa masivă, ovală, părând ocupat, după cum pretinsese atunci când insistase ca întâlnirea să se țină acolo, nu la studio.

Horst mai intrase în această încăpere doar o dată, dar fusese suficient ca să-i displacă. Masa grea din stejar, scaunele, panelurile păreau să confere camerei – și prin extensie lui Jango Beck – o atmosferă de permanență istorică, asemenea Casei Parlamentului sau camerelor oficiale de la Casa Albă. În același timp, pereții verzi sugerau o conexiune subterană cu Las Vegasul, lipsa de ornamente sau de ferestre – o celulă pentru interogări dintr-un film cu spioni,

iar iluminarea solemnă a candelabrului Tiffany – o catedrală. O cameră desemnată să-i facă pe toți să se simtă primiți în audiență de un șef mafiot sau de Papa.

– Luați loc, domnilor, luați loc! îi invită Beck, fără să se ridice sau să le întindă mâna. Sper să rezolvăm repede. Sunt mai ocupat ca un paznic de harem care injectează cocaină. Am înțeles că vrei să-mi spui ceva despre interpretul principal din *Sunset City*, John...

Conrad alese un scaun la o treime de masă de Beck. Horst se așeză chiar în fața acestuia, încercând să înlăture efectul de intimidare al încăperii, și zise:

– Vreau să știu ce gândești despre distribuție. N-am mai auzit de așa ceva – să-l ții pe regizor în aer până-n ultima clipă.

Pe figura lui Beck trecu o umbră de enervare, după care individul se uită la Conrad, părând a evalua situația exact așa cum era.

– Eu am o teorie: trebuie să-i dau libertate regizorului, să nu introduc prea mult determinism în procesul de creație. Determinismul e ca o povară de piatră, nu crezi? Dacă-i spun regizorului în ultima clipă cine-i interpretul principal, creez un factor aleatoriu – tocmai atunci când scenariul e gata și totul pare determinat, *zap!* Realitatea devine iar fluidă.

– Pare o rețetă pentru haos, comentă Horst.

– Da, da, exact! exclamă, cu entuziasm, Beck.

Horst simți că discuția degenerase în hebefrenie chiar înainte de a începe.

– N-am venit aici să discutăm filozofie, replică el. Vreau să știu pe cine intenționezi să distribui ca interpret principal. O întrebare simplă. Ce-ar fi să-mi dai un răspuns simplu?

– Simplitatea e plictisitoare, declară Beck și izbucni în râs, apoi ridică mâna dreaptă. Bine, bine, momentul acesta-i la fel de bun ca oricare altul. Am făcut o primă alegere, chiar și o a doua. Cred că o să-l prefer pe Rick Gentry. Ce ziceți, băieți?

Conrad se întoarse spre Horst și exclamă:

– *Cine?*

– *Rick Gentry!* mormăi Horst, o dată cu el.

Doamne, de unde i-a venit nebunului ideea să-l dezgroape pe Rick Gentry?

Gentry fusese, cu vreo opt ani în urmă, un actor ce juca roluri de naiv, arăta ca un Tab Hunter brunet. Ca și alții de soiul lui, interpretase roluri romantice în două seriale TV și în câteva filme minore, deși era homosexual. Spre deosebire de alții, nu fusese în stare să-și țină complet sub control viața sa personală în public, sau măcar

departe de imaginea de pe ecran. Pentru că nu avea un mare talent actoricesc și pentru că indivizii romantici nu prea aveau căutare, nu mai apăruse în filme, apoi nici la televiziune, și ajunsese în teatre obscure, în rahaturi de tipul Andy Warhol și în reclame pentru TV. Beck înnebunise dacă se gândise să-l repartizeze pe *Rick Gentry* în rol de ziarist newyorkez dur, sofisticat.

Horst observă pe figura lui Conrad că acesta înțelesese câte ceva din reacția sa. Puștiul arăta foarte nervos – cât de nervos putea fi el –, iar când se întoarse să-l înfrunte pe Beck, avea în voce un ton inchizitorial:

– Cine naiba e Rick Gentry? Ce-a făcut?

Beck rătăci cu privirea prin cameră, oprindu-se o clipă asupra lui Horst. Un moment subiectiv nesfârșit, iar Horst se trezi uitându-se în cele două găuri de obsidian, ca un șarpe ce se uită în ochii cobrei. Privirea lor părea să-l paralizeze, să-i oprească respirația, să-i întunece sufletul de groază, să-i înțepenească inima în mijlocul bătăii, să-i impună tăcere.

– A făcut câteva filme și două seriale TV, Paul, răspunse Beck, bine dispus. Nu prea a avut noroc în ultimii ani – câteva reclame, niște piese în teatre locale...

– Nu-mi pare foarte impresionant, zise Conrad.

Beck îi zâmbi amabil.

– Îmi imaginez că nici *tu* nu-l impresionezi pe el. (Conrad se înroși, iar mușchii mâinilor i se încordară.) N-am vrut să te jignesc, Paul, îți reamintesc doar opinia mea proastă despre relevanța meritelor din trecut față de realitatea actuală. Fără această opinie, nici tu n-ai fi aici.

Conrad se crispă, apoi se relaxă.

– *Touché*, zise el. Sunt încă în beznă. De ce acest Rick Gentry?

– De ce Velva Leecock? ripostă Beck. De ce Paul Conrad? De ce Velvet Cloud, și nu o hoardă de individe similare? Din instinct. *Știu*. Ceva îmi spune că Gentry este interpretul de care avem nevoie. Istoria lui, figura, scenariul, Velva, ce-am aflat de la tine, ceva ce-am văzut în ochii lui într-o reclamă recentă – toate creează un tot unitar. Nu știu de unde-mi vin aceste judecăți, nu înțeleg procesul meu de luare a deciziilor și nici nu vreau să-l înțeleg. Mă interesează doar rezultatul, ca orice artist. Când îmi urmez instinctul, creez artă. Dacă-mi stăpânesc instinctul cu logica, nu creez nimic. Și tu ești un artist. Nu ți se întâmplă la fel?

Conrad izbucni în râs.

– Dacă ești artist, Jango, atunci specialitatea ta este rahatul!

– O iau ca un compliment suprem.

– Așa-i, dar nu mi-ai dat un răspuns folositor.

– Insiști să capeți un răspuns operativ, bine, o să ți-l dau, zise Beck, pe ton mai dur. Eu sunt producătorul, și eu stabilesc distribuția. Nu te-am sâcâit în privința scenariului, n-o să te sâcâi nici la filmări, pentru că astea-s domeniile tale din colaborarea noastră. Dar distribuția e partea *mea* și insist ca instinctul meu în această privință să fie la fel de definitiv cum este al tău în privința scenariului sau cum va fi în privința filmărilor. Să fim corecți.

Conrad oftă și spuse:

– Nu ți-am pus la îndoială autoritatea, Jango. Ai dreptate în privința corectitudinii, m-ai sâcâit mai puțin decât orice producător. Am încercat doar să obțin niște informații utile. După aceea se întoarse spre Horst: Domnule Horst, *dumneavoastră* puteți să-mi spuneți ceva util despre Rick Gentry?

Un simțământ fragil se umflă în pieptul lui Horst în timp ce Conrad îl privea cinstit, cerându-i îndrumare într-un fel pe care Horst îl găsea foarte măgulitor. Totodată, era conștient de modul în care se uita Jango Beck la el – cu un zâmbet subțire de Mona Lisa, cu o răceală reptiliană în ochi, cu un fel de avertizare, un mesaj al cărui conținut specific nu-l pricepea. Nu-i pot spune puștiului tot adevărul. Nu-i pot spune ce catastrofă este. Nu știu de ce, dar Beck îmi face semn că-i mai bine să nu-i spun, și-l cred...

– Ei bine... ah... a făcut un pic de televiziune, în cea mai mare parte, protagoniști romantici... câteva filme, nimic cu adevărat remarcabil...

E oribil, nu pot admite să se întâmple asta! Gentry poate distruge tot filmul, pe Conrad, studioul. Cum să las totul pe seama țicnelilor lui Beck?

– Ce-ar fi să ne spui care-i cea de-a doua alegere, Jango? ceru el cât mai autoritar.

Beck ridică din umeri și îl privi pe Horst drept în față, cu o expresie de autodezaprobare, cu totul întâmplătoare. Dar ochii aceia duri, opaci, păreau să găurească sufletul lui Horst ca niște lasere.

– Am o știre vagă despre o posibilă revenire a lui Billy Lee.

Horst respiră de parcă ceva l-ar fi izbit în piept pe dinăuntru. Șuvoaie de durere radiau în brațe și spre umeri, iar groaza năvăli în el ca trezirea bruscă dintr-un coșmar, în zori. Își păstră aspectul exterior doar printr-un enorm efort de voință. Era o coincidență, sau...

– Vechiul star copil? întrebă Conrad.

– Exact. A fost slujbașul meu un timp și cred că poate fi, în mod mulțumitor, ceea ce vrem. Sigur, John a lucrat cu el pe vremuri. Nu-i așa, John? John?

– El... a făcut toate filmele lui pentru Eden, răspunse Horst, înlemnit, incapabil să respire.

– Deci, John știe mai bine decât mine ce fel de actor este, zise Beck sec. Ce crezi, John, ar fi mai bine cu Billy?

Pereții verzi ai camerei părură să-l apese pe Horst, pulsând ca o membrană vie. Fire de praf înotau încet prin dârele de lumină proiectate de candelabru, scânteind cioburi de curcubeu, ca sute de diamante mărunte. Suprafața mesei lucea ca o fâșie de curcubeu, ca și suprafața biroului său cu mulți ani în urmă, cu bucile albe băiețești desfăcute pe ea... Simți râuri de sudoare de la subsuori întinându-i cămașa nouă...

– Billy... a fost întotdeauna... greu de lucrat cu el.

Beck ridică din umeri.

– Atunci, eu m-am lămurit. A fost doar un zvon. Mă înclin în fața experienței tale superioare, John. Mergem cu Gentry.

Horst simți universul contractându-se la o stare mai normală. Respiră adânc, groaza și amețeala îi dispărură, iar o slăbiciune caldă, relaxantă șterse tensiunea.

Își dădu seama că Paul Conrad îl privea; în ochii acestuia se zărea acum un fel de pază, o distanțare subtilă, poate o erodare a stimei. Horst se simți oarecum diminuat, mai bătrân, mai fragil, de parcă-l înșelase pe Conrad și, prin Conrad, pe el însuși.

X

Casa lui Jet Warren stătea cocoțată, ca un cuib gigantic de pescăruș, pe buza unei râpe de pe Pacific, la zece mile nord de Acapulco. De pe drumul care se întindea câteva mile la nord de casă nu se vedea prea mult dincolo de zidurile joase, fără ferestre, din stucatură, pe jumătate ascunse de tufărișuri locale și de un paravan din cedri importați.

Chris Sargent coti de pe drum în alee, având sentimente ambigue. Nu fusese la familia Warren decât de vreo șase ori, deși Jet îi declarase că-i bine venit oricând. Deși singura dată când se cordise acolo, o făcuse cu o pișăcioasă de moștenitoare de petrol, care nu

încetase să-i ceară s-o sugă, locul îi lăsase impresia de lăcaș de curve ieftine. Cynthia Warren îi spusese limpede de câteva ori că poate s-o reguleze, cu condiția ca el să-l lase pe Jet să-l reguleze. Curve ieftine sau nu, Warrenii erau niște canalii, iar lăcașul lor era paranoic și urât.

Erau tipi flușturatici, de joasă speță, care deveniseră consumatori de droguri în grup doar ca să intre în legătură cu indivizi din înalta societate și din show-business care rătăceau prin hotelurile cele mai șic din Acapulco. Casa era plină oricând cu traficanți de cocaină diluată și de heroină, cu fabricanți de droguri porniți pe aventuri și cu castrați ordinari, provocatori – toți plini de culoare și de rahat. Puteai găsi orice fel de drog în boluri de piatră, ca și gagici, obișnuitele casei, care transmiteau sifilisul blonzilor drogați cu cocaină. În orice noapte, Jet Warren târa vreo șase turiști din oraș pe scena-i grosolană – actori, actrițe ametite, tipi îndrăzneți din înalta societate, oameni de afaceri și curve de lux, veniți să se holbeze la animale, să fie înjurați de derbedei beți, să-și frece cururile de lumea interlopă. Casa Warrenilor făcea ca un bordel din Saigon pentru soldați să pară elegant, dar, pe de altă parte, locul te atrăgea prin promisiunea de a întâlni femei de prima clasă, la care nu puteai să ajungi de obicei.

Sargent își parcă mașina închiriată în spațiul acoperit cu prundiș din dreapta casei, remarcând o limuzină Cadillac mare, neagră, cele două Mercedesuri ale Warrenilor, un Rolls argintiu și doar atât. Ciudat de pustiu. Asta-l făcu să-și verifice Lugerul din teaca de la umăr înainte să apese soneria de pe ușa simplă, neagră.

Înăuntru se auzi o imitație de Big Ben, apoi, un negru solid, chel, sufocat într-un costum negru, ridicol, de modă veche, deschise ușa.

– Trebuie să fii Sargent, zise el, cu voce inexpresivă. Jango te așteaptă.

Negrul îl conduse în interior, printr-un hol întunecos, pe lângă niște uși închise, dincolo de care nu se auzea nimic – iar asta era și mai uluitor. Casa Warrenilor era de obicei zgomotoasă și plină de lume. Cineva curățase locul, iar Sargent bănuia cine.

– Ce se întâmplă aici? îl întrebă el pe negru, în timp ce traversau sufrageria imensă, goală, luminată doar de o lampă de-un portocaliu-pal.

– Nu mă întreba pe mine, îi răspunse negrul. Eu sunt numai mușchii.

Pe balconul dinspre mare se aflau cinci oameni. Jet Warren și nevastă-sa, Cynthia, amândoi slabi, roșcați și aparent foarte nervoși, ședeau alături pe scaune de plajă, cu fața spre ocean, fumând marijuana din pipe lungi de lut. Lui Sargent îi plăcu să-i vadă atât de

transpirați și de îngrozitori. Jango Beck, gol până la brâu, ședea la o masă rotundă, fumând hașiș cu o pipă mică de aramă. Dincolo de masă se afla un bărbat scund, cu părul cărunt, într-un costum negru, conservator, sorbind dintr-un pahar cu vin roșu cu gheață. În ușa dinspre sufragerie stătea un individ urât, solid, și el în costum sobru, cu brațele încrucișate pe piept. Negrul se așează lângă acesta, își încrucișă și el brațele și își schimonosi figura într-o parodie ironică a expresiei împietrite a cutitarului.

– Stai jos, Chriș, îl invită Jango. Acesta-i domnul...

– Fără nume.

Jango ridică din umeri și-i întinse lui Sargent pipa cu hașiș, în timp ce acesta se așeza la masă.

– Să-i zicem Joe, propuse el.

Sargent trase un fum scurt.

– Ne-ai făcut o mulțime de necazuri, Sargent, zise Joe, iar Sargent suflă fumul către acesta.

– Fără nume! Să-mi spunem Chris.

Jango râse zgomotos. Sargent îi oferi pipa cu hașiș lui Joe, care strâmbă dezgustat din buze. Atunci i-o întinse lui Jango. Ce scenă prostească, gândi el. Ca într-un film idiot cu gangsteri.

– Bine, Jango. Despre ce-i vorba?

– Am căzut la înțelegere cu Joe, răspunse Jango. Vrea să fie sigur că ai înțeles termenii tratatului de pace.

– Eu aș vrea să fiu sigur că și Joe înțelege termenii tratatului de pace, replică Sargent.

Și aș vrea să știu ce naiba puneți la cale, gândi el.

– După cum am spus, ne-ai făcut o mulțime de necazuri... Chris. Nu mai vrem asemenea necazuri și sunt sigur că nici tu nu vrei.

Sargent rânji la Joe, începând să-i placă rolul lui.

– Mie nu-mi pasă. Gagiii tăi n-au fost niciodată o amenințare serioasă. Puteam să le venim de hac când doream. Cred că ți-am demonstrat.

– Termină cu rahaturile! se răsti Jango. Treaba-i serioasă.

– Recunoaștem drepturile voastre exclusive asupra recoltei de marijuana de pe Coasta de Vest a Mexicului, zise Joe. Mai recunoaștem dreptul vostru neexclusiv de a transporta cocaină prin Mexic în Statele Unite. În schimb, trebuie să renunțați la orice amestec în afacerile cu heroină. Mai mult, trebuie să recunoașteți dreptul nostru neexclusiv de a transporta cocaină prin Mexic în Statele Unite. Acestea au rezultat în urma negocierilor dintre domnul Beck și asociații *mei*.

Joe sorbi din vin și-i zâmbi scurt, rece, lui Sargent.

– Domnul Beck mi-a asigurat asociații că, prin cuvântul tău, te obligă și pe tine. Dar eu am avut experiențe personale nefericite cu subordonați care aveau sânge prea fierbinte ca să respecte un asemenea angajament. Am insistat să aflu părerea ta în această privință. Înțelegi ce ți se cere să aprobi?

– Desigur, răspunse Sargent, privind spre Jango, care-și concentrase atenția asupra pipei din gura sa.

Pe neașteptate, Sargent se trezi că-l place pe acest Joe. Individul mă respectă. Mai mult decât Jango.

– Ești de acord cu termenii înțelegerii?

Jango se uită la Sargent, avertizându-l din priviri, de parcă se temea că i-ar trece prin cap să se distreze un pic cu bătrânul Joe înainte să aibă loc micuța ceremonie.

– Mda, sunt de acord.

– Dă mâna, zise Joe, întinzându-se peste masă, iar Sargent ezită, apoi strânse mâna bărbatului cărunt, care se ridică și-și trase mâna. S-a făcut, Beck. Ai grijă să respecți partea ta de înțelegere.

– De ce n-aș face-o? E în interesul meu, asta-i cea mai bună garanție pe care ți-o pot da.

– Ne-am înțeles, zise bărbatul cărunt, după care se întoarse, făcu un gest către paznicul său și plecă, urmat de individul plin de mușchi.

– Ooh! oftă Jet Warren. Doamne, scena asta a fost prea tare pentru mine. Nu mai vreau un asemenea spectacol aici, Jango. *N-am nevoie.* Să-mi gonești toți prietenii din casă și să aduci... *pe cineva ca ăla* aici...

– O să ai ce povesti nepoților, replică Jango, râzând.

– Nu mi-ai spus că voi avea parte de un astfel de spectacol când mi-ai cerut să-mi folosești casa, zise Jet și oftă.

Figura lui uscățivă se schimonosise ca a unui puști pus pe gâlceavă, îmbătrânit în depravare.

– Of, taci din gură, Jet! interveni Cynthia. A fost delicios de înspăimântător. Toată electricitatea aceea masculină!

Își scuturâ provocator capul, aruncându-și părul lung, negru, peste față și rânjindu-i lui Sargent cu toți dinții și un vârf rozaliu de limbă. Sargent se gândi că-l scârbea.

– Pot să te întreb ceva, Jango?

– Oricum, voiam să discut cu tine.

– Unde?

– E bine aici. Nu-ți place zgomotul valurilor noaptea?

– Să mergem, frumoșilor, zise negrul, înclinându-se ironic de la mijloc și făcând un semn Warrenilor să-l urmeze în casă.

Jet ezită, arțăgos. Cynthia zâmbi din nou, arătându-i lui Sargent vârful limbii.

– Poate ne înțelegem toți trei după aceea, Chris, propuse ea.

Jet zâmbi ca un șarpe cu clopoței flămând, apoi cei doi intrară în casă, urmați de paznicul lui Beck.

– Doamne, ce târâturi! exclamă Sargent, după care se duse la balustradă și se rezemă de ea, cu fața spre Jango, care rămăsese la masă, sugând din pipa cu hașiș. De ce te încurci cu jigodii din astea?

– Sunt folositori. Și-i găsesc amuzanți.

– O regulezi pe Cynthia? Sau pe amândoi?

Jango își atinse buza de sus cu vârful limbii.

– Un gentleman nu spune niciodată.

Sargent se întoarse la masă, unde rămase în picioare, privindu-l pe Beck de sus.

– Cum dracu' ai reușit să determini organizația să accepte un asemenea târg? N-are sens. Au încercat să pătrundă cu forța, apoi, după câteva săptămâni, se retrag și ne dau înapoi tot ceea ce avuseserăm la început.

Oare încăierarea aceea minoră în care i-am făcut bucăți i-a speriat? se minună el. Nu-i posibil să fie atât de căcăcioși. Sau atât de deștepți.

– Vrei să-mi spui că i-am speriat?

– Dacă-ți place să crezi asta...

– Hai!

Jango se ridică, se apropie de balustradă și privi valurile ce se zdrobeau de baza stâncoasă a râpei, mult sub ei.

– Le-am dat ceva ce-și doreau într-o afacere care n-are legătură cu asta, răspunse el.

Ce afacere?

– Am o slujbă importantă pentru tine, Chris.

– Te-am întrebat, *ce afacere*!

Jango se întoarse și-l înfruntă, cu fața ca o mască de piatră, cu ochii ca marmura neagră.

– E o slujbă foarte importantă și cred că o să ți se pară amuzantă.

O briză rece agita suprafața mării, ciufulind norul negru ca de furtună al părului lui Jango. Sargent își dădu seama că subiectul fusese închis. Oare vreau, cu adevărat, să știu? se întrebă el. Vreau, cu adevărat, să știu?

– Ai auzit de filmul pe care-l fac? se interesă Jango, cu figura brusc îmblânzită.

Sargent făcu semn din cap că nu auzise. Jango îi întinse pipa cu hașiș:

– Sunt producătorul unui festival rock și al unui film care va fi turnat acolo, zise el. Din motive pe care nu ți le dezvălui, unor radicali ai Mișcării le-a venit ideea să preia controlul festivalului și să-l folosească pentru propriile lor scopuri.

– Și ce-are chestia asta cu mine? întrebă Sargent, sorbind o doză zdravănă de hașiș, ținând-o în piept un moment, apoi tușind-o afară.

– Ești expertul meu în probleme paramilitare, nu?

– Jango, nu fi prost! N-o să irosim timpul ca să asigurăm securitatea unui festival rock! Poți angaja agenția Pinkerton sau ceva asemănător. N-ai nevoie de *mine* ca să potolești o mână de hippioți!

Jango își scoase la iveală rânjetul numărul unu, de șarpe.

– Vei juca de partea *cealaltă*, Chris. Te vei infiltra în acea mică intrigă și vei ajunge să conduci forțele care trebuie să preia controlul festivalului.

– Cee?

– Vei alege vreo șase oameni dintre cei mai buni, te vei infiltra în grupul revoluționar și vei ajunge șeful forței de intervenție. Au nevoie de unul ca tine, vor fi încântați să te lase să faci treaba.

Sargent îi înapoie pipa. Doamne, a mai venit cu planuri țicnite, dar cu nici unul chiar atât de lipsit de sens! Mă sperie să primesc ordine de la un om pe care nu-l înțeleg, dar cel mai mult mă îngrozește faptul că, orice mi-ar cere să fac, mă determină să *vreau* să fac. Și am impresia că, oricât de țicnită ar fi chestia, și-a imaginat deja cum să mă convingă.

– Ascultă, Jango, știm amândoi cât de aiurea pare toată treaba, așa că scutește-mă de fațadă și zi-mi despre ce-i vorba.

– E foarte simplu, Chris. I-am dirijat spre asta de la început. Filmul o să devină mai interesant. Iar tu vei ajunge un star.

– Ce? *Ce?* CE?

– Vom filma tot ce se întâmplă la festival, iar când vei conduce o forță de intervenție pentru preluarea controlului scenei, te vei afla chiar în prim-plan, în loc pentru care majoritatea actorilor și-ar ucide mama, afirmă Beck, râzând. Cine știe, poate va fi începutul unei noi cariere. O să-ți plătesc douăzeci de mii să faci treaba și câte cinci mii

pentru fiecare om care o să lucreze pentru tine. Asta o să rezolve problema motivației.

– Vrei să zici că toată chestia e doar pentru un film?

– O, e ceva mai mult de-atât. Eden Records va înregistra douăzeci de albume la festivalul ăsta. Vreau ca lovitura să aibă loc în cea de-a treia zi a festivalului, iar benzile înregistrate de Eden să fie distruse în cursul evenimentelor. Ai înțeles ce misiune ai?

– Încep să mă lămuresc. Dar ce înseamnă toată povestea asta? De ce distrugerea benzilor valorează cincizeci de mii?

– N-ai nevoie să știi, Chris, zise Jango, foarte convins.

– Și dacă o să spun că douăzeci de mii nu-i suficient?

– N-o să scoți de la mine mai mult decât merită. Ai văzut că organizația n-a reușit. De ce crezi că tu ai reuși?

– Pentru că eu sunt ceea ce ai tu și i-a speriat pe ei. Dar nu asta-i important. Voiam să știu ce se va întâmpla dacă aș decide să nu fac ceea ce mi-ai cerut.

Jango ridică din umeri.

– O să angajez pe altcineva. Nu te oblig, Chris. N-am obligat pe nimeni să facă un lucru pe care nu-l voia, ar fi fost o risipă inutilă de energie. E mult mai ușor să găsești pe cineva care are interes să facă lucrul pe care-l vrei. Am crezut că tu ești omul indicat, pentru că *ea* o să fie acolo.

– Ea? Care ea?

– Știi cine, răspunse Jango și zâmbi. *Ea*.

– Star...

Cuvântul stârni valuri de amintiri în fiecare parte a trupului său, nu atât despre trupul ei, sau despre profunzimile ochilor ei, sau despre ceea ce făcuse ea, ci despre simțământul general pe care-l crease, despre culmea aceea a existenței, despre siguranța că trăise cel mai grozav moment al vieții sale. La gândul că avea o cât de mică șansă de a retrăi momentul acela, că, într-un fel, ar putea să-l retrăiască mereu, simți un dor a cărui prezență nici măcar n-o bănuise.

– Ești un fiu de lele, Jango, zise el încet.

Jango Beck râse.

– Poate, dar gândește-te la ce-ți ofer. *Vrei* slujba?

În ciuda tuturor acestor lucruri, sau poate din cauza lor, Sargent simți un val de admirație pentru Jango. Încă o dată, acesta îl manevrase în sensul dorit de el, și încă o dată reușise folosind morcovul, nu biciul. Cum să nu-ți placă un individ care te face să-i execuți

ordinele, dându-ți ordine la care dorești să te supui? Dacă ar fi avut asemenea ofițeri, lucrurile ar fi mers altfel în Vietnam.

– Bine, Jango, răspunse el, cu tonul unei capitulări de bunăvoie. Să-ți aud planul.

– S-a transformat într-o operațiune de tot rahatul, mârâi Ruby Berger, țintuindu-l cu privirea pe Ivan Blue. Ca de obicei, doar gura-i de tine.

– Mi-am făcut partea. Am conceput această operațiune împreună, iar la timpul potrivit, vă voi ajuta s-o conduceți. N-am pretins niciodată că-s om al detaliilor.

– Ești uluitor!

– Gata, să nu ne certăm între noi! interveni Barry Stein. Ăsta-i necazul Mișcării, ne consumăm prea multă energie.

Sorbi din cafeaua rece și se uită prin ceața de fum de țigară la Ivan și Ruby, care se zgâiau unul la celălalt, șezând la capetele canapelei din birou. Nu ne descurcăm prea rău, gândi Stein. Am ajuns doar la un nivel în care frustrarea ne împinge să ne înfruntăm între noi. Așa se întâmplă când o situație de înaltă energie ajunge la un punct de stagnare. Dar o să trecem iute de asta.

Ruby frânse rigiditatea poziției sale și-i aruncă lui Stein una dintre privirile ei ciudate, aproape comice, la fel ca în toate momentele neplăcute ale săptămânii.

– Ai dreptate, Barry, spuse ea. Tu ești cel care faci comitetul să funcționeze. De ce te-ai pricopsit singur cu un rahat de artist, un șovin lăudăros, ca Ivan, și cu o paranoică?

– E nevoie de scântei ca să aprinzi focul, răspunse Stein. Iar voi aveți din belșug.

– Ești cu adevărat cineva, Barry. Unul dintre puținii oameni din Mișcare care pare să știe cum să facă lucrurile să se miște...

– Sunt unul dintre puținii oameni din Mișcare care trebuie să țină în viață o instituție alternativă, în condițiile în care regimul aruncă tot rahatul de care-i în stare peste ea. Am învățat tehnică de supraviețuire supraviețuind.

– Dacă voi doi vreți să continuați, eu mă duc să mănânc o pizza, zise Ivan.

– Du-te-n măta! se răsti Ruby, roșindu-se.

– Uite ce-i, lucrurile nu stau prea rău, interveni iarăși Stein. Am strâns bani suficienți să finanțăm operațiunea și am convins reprezentanții din toate grupurile importante ale Mișcării să prezinte propuneri la primul Parlament al contraculturii. Ne-am descurcat foarte

bine pentru timpul de care am dispus, iar voi doi ați făcut o mulțime de lucruri.

– La asta mă refeream și eu, zise Ivan, cu cel mai conciliant ton de care era în stare, întorcându-și ochii albaștri spre Ruby. N-am spus niciodată că nu ți-ai făcut partea, dar nu-mi place să susții că eu nu mi-am făcut-o. E-ri regulă?

Și-i întinse mâna, în felul tipic al Mișcării. Doar Stein detectase umorul oglindit de colțurile ochilor și gurii sale.

– Bine, răspunse Ruby, foarte serioasă, strângându-i mâna.

Suntem uneori tâmpiți ca o cameră plină cu ofițeri de la Pentagon, gândi Stein. Poate suntem cu toții doar un trib tâmpit de maimuțe.

Dar strângerea de mână avusese efectul dorit. Cea mai mare parte a încordării dispăruse.

– Adevărul este că nu avem un plan pentru a prelua controlul festivalului Sunset City, afirmă Ruby, pe un ton mult mai rezonabil.

– După ce preluăm scena și sistemul de amplificare, garantez eu că vom deține controlul festivalului, zise Ivan. Lăsați-mă pe mine să mă ocup de asta. Poate că mă laud, dar mă pricep. Dați-mi un microfon, și mut lumea din loc.

– Cel mai mult admir la tine modestia, Ivan, mârâi Ruby.

– Ar sluji cu ceva Mișcării dacă mi-aș subestima enormul meu talent? glumi Ivan, apoi spuse, pe ton mai serios: Aș face mai multe, dacă n-aș arăta ca un star? Crezi că noi n-avem nevoie de staruri, ca oricine?

Încordarea începuse să reapară.

– Bine, asta simplifică problema, interveni din nou Stein. Am redus-o la problema tehnică de preluare a controlului scenei și a sistemului de amplificare. Te îndoiești că Ivan poate face ce-a promis?

– Fiul ăsta de lele e în stare, mormăi Ruby. Asta mă oftică cel mai mult. Nu așa ar trebui să se petreacă lucrurile.

– Asta înseamnă revoluție, replică Stein. Să folosești ce ai ca să aduci lucrurile la ce-ar trebui să fie.

– Mă faci să mă gândesc la un așa-zis revoluționar fâțâindu-se la *Dick Cavett Show*, în costum de Superman.

– Ești invidioasă.

– De ce n-aș fi? Bărbații ca tine le-au dat femeilor o mulțime de motive să fie invidioase. Noi încercăm să creăm o zonă liberă, revoluționară, și încercăm s-o facem pe vechea cale a puterii masculine narcisiste.

– Ai o idee mai bună? o întrebă, răutăcios, Ivan.

Asta o făcu pe Ruby să tacă. După un lung moment de liniște, se întoarse spre Stein și-i zise, cu vocea mai calmă:

– Bine, să acceptăm ideea preluării scenei și a sistemului de amplificare. Ce fel de forțe de securitate crezi că va avea Beck?

Stein se gândi, sorbind din cafeaua pe care o găsea proastă și trezită. Ideea lui Beck despre siguranța unui festival rock putea merge de la agenția Pinkerton la Îngerii Iadului.

– Indiferent ce-ar avea, n-ar fi rău să ne așteptăm la ce-i mai rău.

– Minunat! comentă Ivan.

– Barry o să găsească o soluție. El ne-a adus până unde-am ajuns.

– Iar eu, bineînțeles, n-am nici un merit.

– Mă duc să-mi iau o ceașcă de cafea, zise Stein.

– Merg cu tine, se oferi Ruby. Ivan și orgoliul său mor de poftă să rămână o clipă singuri.

Ieșiră din birou și merseră pe un coridor cu pereții acoperiți de graffiti, spre automatul de cafea de lângă biroul lui Dick O'Brian. În timp ce Stein răsucea robinetul vasului cu cafea, Dick ieși din camera sa.

– Aici sunteți! A venit un individ foarte bizar, care vrea să vă vorbească. Vă amintiți de Sargent, traficantul de droguri, cel care ne-a dat lista cu agenții poliției ce lucrau sub acoperire? Individul care a vârât ziarul în rahat?

Stein nu-și amintea mare lucru despre Sargent. Nici nu avea ce. O scrisoare, trei convorbiri telefonice, iar în cea de-a patra i-a fost limpede că Sargent spulbera acoperirea agenților pentru că aceștia îi amenințau afacerile. Apoi, sosise o scrisoare cu lista. Sargent era tipul de gangster care se ocupa de droguri și-și vedea doar de interesele lui. Nu se întâlniseră niciodată.

– Ce vrea?

– Să-ți vorbească. Zice că ți-e dator.

– Mi-e dator?

– Așa zice.

Stein ridică din umeri și-l urmă pe O'Brian în încăpere. În fața biroului, pe un fotoliu, ședea un bărbat cu părul de lungime medie, care arăta încordat. Purta o jachetă de antilopă și pantaloni negri. Avea ceva nefiresc în înfățișarea lui. Ochii săi erau aprinși, dar stăpâniți, radiind inteligență și forță. Lui Stein i se păru că-l cunoaște de undeva.

– Sargent? întrebă el.

Bărbatul încuviință din cap, în tăcere.

– Mai ai alte secrete ale guvernului pentru noi?

– S-ar putea. Ai avea curajul să le publici? După necazurile pe care le-ai întâmpinat ultima oară?

Stein se uită mai atent la el. Omul nu părea belicos, ci mai degrabă se scuza. Unde l-am mai văzut?

– Nu știu până când nu văd despre ce-i vorba, răspunse Stein, cu onestitate. Ar fi cel mai corect lucru de făcut, dar are consecințe îngrozitoare.

– Am aflat despre consecințe. Am auzit că o să fii preluat de un gangster din afacerile pornografice din cauza celor întâmplate. De aceea am venit. Spune o vorbă, și te scap de jigodie. Cred că-ți sunt dator pentru că suntem în aceeași tabără. Nu-i drept ca ticălosul ăla să profite pentru că mi-ai făcut o favoare.

– Nu înțeleg ce te oferi să faci, spuse Stein, nefiind convins că pricepuse despre ce vorbea Sargent.

– Pot să te scap de Harry Marvin. Într-un fel sau altul.

– Ce înțelegi printr-un fel sau altul?

– Chiar vrei să știi? se interesă Sargent, privindu-l cu atenție. Sau ai vrea, mai degrabă, să se facă treaba?

O'Brian surprinse privirea lui Stein și înclină din cap spre Ruby, făcându-i semn că poate ar fi mai bine să nu audă prea mulți oameni restul conversației. Pentru că, își dădu seama Stein, cel mai deștept lucru, cel practic, cel cu adevărat revoluționar, ar fi să profite de ocazie.

– Ruby... hmm... poate că... hmm...

– Poate că ar trebui să plec? Să mă duc după cafea? Sau să regulez vreun erou al poporului? Vreau să aud ce-are de zis!

– Asta-i o afacere a *Flash*-ului, nu a comitetului.

– Vreau s-o aud ca pe o afacere a comitetului. Poate o transformăm într-o astfel de afacere.

Stein preluă ideea din remarca ei. Unul ca Sargent putea fi exact omul de care n-aveau nevoie. Dacă puteau avea încredere în el...

– Barry...

– O să te chem dacă devine o treabă a comitetului, sugeră Stein.

– *Dacă devine o treabă a comitetului!* se răsti Ruby. O să mă chemi înapoi dacă infinita ta înțelepciune masculină va considera că pot să aud ce-are de zis omul ăsta!

Deodată, Sargent începu să vorbească:

– N-o mai sâcâiți pe doamna! Poate să rămână. De ce n-ar sta? Crezi că-mi pasă cine aude? Crezi că am mai multă încredere în tine decât ai tu în mine? Crezi că o să mă încred în vreunul dintre voi

privind vreo problemă care s-ar dovedi, cu adevărat, periculoasă pentru mine? Sau că mi-e frică de ea?

Se uită direct la Ruby și zâmbi scurt. Stein simți o descărcare electrică între ei și, spre surprinderea lui, se trezi că-i gelos.

– Dacă lui îi convine, îmi convine și mie, zise el.

– Da, mie îmi convine, afirmă Sargent, zâmbindu-i din nou scurt lui Ruby. Să fiu cinstit cu voi. Vreau să vă scap de Harry Marvin pentru că vreau să-i dau o lecție lui Jango Beck.

Jango Beck! Numele rostit de Sargent declanșă o amintire în mintea lui Stein – petrecerea de la Beck, camera întunecată, plină de reflectoare, un lunatec care-l căuta pe Beck cu o privire sângeroasă, Star oprindu-l chiar înainte de explozie. *Acolo* îl văzuse pe Sargent! Omul care-l amenințase pe Jango Beck! Treaba devenea interesantă!

– Ce legătură ai cu Jango Beck? se interesă, grijuliu, Stein. Și ce legătură are Harry Marvin?

– Beck mi-a prăjit curul cu treaba aia cu Sunset City, explică Sargent. Scot o mare cantitate de marijuana din Mexic, iar Beck distribuie jumătate din ea. Restul se împarte între alți șase. Beck mi-a spus că are nevoie de o mare cantitate de drog pentru Ziua Muncii, pentru afurisitul lui de festival, de două ori cât îi dădeam de obicei. Dacă nu-l aprovizionez, n-o să-mi mai asigure distribuția deloc, și o să-mi pierd jumătate din afacere. Dar, dacă-l aprovizionez pe Beck cu cât vrea, înseamnă să nu livreze nimic celorlalți șase distribuitori mai mici, iar ei o să fie furioși. M-a pus într-o situație în care, orice-aș face, pierd jumătate din distribuire.

– Și ce are de-a face Harry Marvin cu asta?

– Glumești? întrebă, neîncrezător, Sargent. Crezi că-i vreo diferență între Beck și Marvin?

– Ce?

Stein se trezi că Sargent îl privea cu uimire, o uimire ce implica o judecată negativă.

– Isuse, Marvin îți are curul și tu-mi spui că nu știi că-i omul de fațadă al lui Beck? Omule, ești cu capul în nori!

Stein se simțea de parcă tocmai ar fi primit o acadea imensă, verde, monstruoasă, pe care scria cu roșu: „Fraier". E atât de evident! Jango Beck e șeful lui Harry Marvin. Harry Marvin deține, efectiv, *Flash*-ul. Deci, Beck mă deține pe mine. Și cine m-a trimis la Marvin? *Jango Beck!* Jigodia scârboasă s-a folosit de Marvin să mă jupoaie pentru el! Iar eu am căzut direct în capcană!

– Și la ce te gândești, Sargent? întrebă Stein, cu o voce dură, rece, care-i făcu pe Ruby, O'Brian și chiar pe el însuși să tresară.

Sargent îi rânji, de parcă i-ar fi spus: „Bine ai venit pe lungimea mea de undă!"

– Vreau să-l pocnesc pe Beck atât de zdravăn, încât să nu mai fie în stare să mă pună într-o postură imposibilă în septembrie. Dacă-l fac pe Marvin să-ți înapoieze chitanțele, înseamnă că i-am dat lui Beck peste degete, dar nu suficient de tare ca să mă lase în pace.

– Și cum vei face asta? Dacă Marvin e doar un om de paie al lui Beck, cum o să-l obligi să facă un lucru cu care Beck nu e de acord?

– Beck vrea să păstreze aparențele. Eu n-ar trebui să știu nimic. Așa că nu-mi poate reproșa nimic dacă-i forțez mâna lui Marvin, pentru că nu vrea să recunoască faptul că ar exista vreo legătură între el și Marvin. Își dă seama că știu, dar nu va recunoaște. Știi ce castron cu spaghetti e mintea lui Jango. De data asta, îl prind în propriul lui lat. Spune dacă vrei, iar eu o să discut cu Marvin. E ușor să-l conving. Cine să-l protejeze? Beck n-o va face, iar cu legea nu se înțelege prea bine.

– Dă-i bătaie! se trezi Stein zicând. Te vom sprijini, dacă e nevoie. Dacă faci asta, îți rămânem datori din plin.

– Și te vom răsplăti, interveni Ruby, pe neașteptate. Dovedește că poți face asta, și-ți vom arăta oala cu galbeni de la capătul curcubeului.

– Pot să am tot aurul pe care-l vreau, zise Sargent, ridicându-se. Dar cine știe, poate învăț să vreau mai mult. Ne vedem peste trei zile. Cu hârtiile pe care i le-ai înmânat lui Harry Marvin.

După ce acesta plecă, Stein o întrebă pe Ruby, agitat:

– La ce te-ai gândit?

– Nu-s încă sigură. Dar Sargent pare exact tipul de care avem nevoie pentru a prelua festivalul.

– Ai dreptate. Și-i un potențial dușman al lui Beck. Dacă nu mănâncă rahat și-l putem atrage...

– Mda, asta-i cam departe...

– Despre ce vorbiți? țipă O'Brian.

Figura lui Ruby se animă, luminându-se într-un fel pe care Stein nu-l văzuse niciodată.

– Sargent e genul de om de care avem nevoie pentru a captura scena și sistemul de amplificare de la Sunset City. Exact felul de om care lipsește din Mișcare: dur, știe cum să îndeplinească o misiune concretă și nu-i pasă în ce mod. Un revoluționar *adevărat*, nu doar o gură mare.

– Cu greu l-aș numi pe Sargent revoluționar, zise Stein, gânditor.

Cât e adevăr și cât e ceea ce a scânteiat între ea și Sargent? Și cât din asta era doar carisma masculină de care-l acuza pe Ivan, dar într-un ambalaj mai rău?

– Încă nu, încă nu, se repezi Ruby, încăpățânată. N-are conștiință revoluționară. Dar asta-i o chestie de educație. E un tâlhar care trăiește o viață de acțiune revoluționară, urmându-și interesele de clasă. Ca să-l folosim, trebuie doar să-l trezim.

Chris Sargent era uluit de prostia „comitetului de acțiune revoluționară", uluit de felul în care căzuseră drept în capcana întinsă de Jango. Îi manevrase să preia festivalul pentru că dorea ca înregistrările pentru discuri să fie distruse într-o „răscoală" sau un „accident". Acum, m-a vârât și pe mine în poveste ca să fie sigur că vor face exact ce trebuie, și totul fără să atingă ceva cu propriile-i mâini.

Sargent căută în buzunar și scoase triumfător actele pe care le adusese Jango de la Harry Marvin, apoi le aruncă pe biroul lui Barry Stein. Jango recunoscuse că actele îl costaseră cincizeci de mii de dolari, ceea ce însemna că dorea să plătească o sută de mii pentru distrugerea benzilor. Poate mai era și vreo crimă la capăt...

– Doamne! exclamă Stein, cu ochii holbați, cu figura-i obosită luminându-se de uimire și ușurare. Cum ai reușit?

– Am luat o echipă, i-am capturat fabrica de pornografie pentru o după-amiază, am minat-o și i-am vârât o M-16 în gură, povesti Sargent. Ai fi surprins să afli cât de cooperant a devenit.

O poveste aiurea, inventată de Jango, ca să justifice actele și să le arate cât de afurisit putea să fie. Iar fraierii înghițeau chestia de parcă ar fi fost plăcintă cu afine!

Ruby Berger, gagica dură, care părea potrivită să fie lesbiană, cu temperament ce se declanșa subit și încinsă după el, arăta deosebit de entuziasmată. Putea să fie tocmai bună, dovedindu-se un beneficiu suplimentar, cum zicea Jango.

Stein deveni subit îngrijorat.

– Cine-l va împiedica pe Marvin să-mi facă aceeași chestie? Trebuie să fiarbă de furie!

Sigur, fierbe cu cincizeci de mii în buzunar!

– I-am spus că pot să ocup din nou fabrica, la fel de ușor ca prima oară, iar de data aia, dacă o să-i vâr țeava în gură, o să apăs pe trăgaci.

– Se pare că ai experiență militară, remarcă Ivan Blue. Ai fost în Vietnam?

Tipul părea cel mai tare dintre toți trei. Biata Ruby nu-l putea înfrunta, fiindcă individul avea coaie, combinate cu mult rahat. Dar gagica și-ar fi desfăcut picioarele pentru coaie fără rahat...

– Da, am fost în Vietnam, în Beretele Verzi, adică am ajuns cât poate ajunge cineva de țicnit în Vietnam.

– Dar armata te-a învățat o meserie, zise Ruby.

– Da, admise Sargent, râzând, m-a învățat atât de bine, că am decis să fac treabă de unul singur.

– Și dacă ai face treabă pentru oameni?

– Ce fel de oameni? întrebă Sargent.

Gata, s-a agățat! Să nu se lase prea ușor.

– De felul nostru. De felul tău. Nu suntem de aceeași parte, împotriva unora ca Harry Marvin și Jango Beck?

– Eu fac afaceri cu orice oameni care au mălai, răspunse Sargent. Recunosc că pot să mă descurc fără canalii ca Marvin și Beck. În afacerile mele-i prea mult sânge ca să-mi placă lașii. Vrei să-mi faci o ofertă?

Femeia se uită la el de parcă ar fi vrut să citească un mesaj secret pe fruntea lui. Ciudată gagică!

– Ei bine, mormăi Barry Stein pe deasupra cești de cafea, ți-ar plăcea să scapi de mijlocitori în toată afacerea ta? Mijlocitorii sunt niște lipitori lacome de sânge, nu-i așa? Ce-ai zice dacă ți-ai distribui iarba direct la consumatori?

– E prea riscant și-i nevoie de o firmă mare cât General Motors, răspunse Sargent.

Căcăcioșii ăștia vor să-mi vorbească *mie* despre afaceri?

– Cum ar fi dacă ai vinde consumatorilor de pe stradă la jumătate din prețurile cu amănuntul de-acum, fără vreun necaz, în mod deschis, cu cineva care să supravegheze vânzarea și distribuția fără nici un profit? întrebă Stein.

– Ce-ar fi dacă aș avea un unchi bogat de care n-am auzit niciodată și care mi-ar lăsa un miliard de dolari? replică Sargent. Unde crezi că pot să am de-a face cu povești din astea cu Moș Crăciun?

– În Sunset City. Îl vom prelua. Vom transforma zona festivalului în zonă permanent liberă.

– Zonă permanent liberă? Ca un cătun sigur, strategic? Sau ca un loc în care să vă ascundeți după ce s-a lăsat întunericul?

– Vom prelua controlul scenei și al instalației de amplificare și-l vom menține suficient timp pentru a atrage oamenii de partea noastră, zise Stein. În acel moment, forța de securitate a lui Beck nu mai avea nici o putere. Vom transforma facilitățile temporare în

unele permanente pentru un oraș de douăzeci de mii de oameni. Când vor trimite Garda Națională, vom fi devenit deja o cauză celebră și sperăm să strângem destui bani până ne vor obliga să cumpărăm pământul pe care-l vom ocupa. Atunci vom avea o zonă permanent liberă. Cu legile noastre. Cu guvernul nostru. Cu felul nostru de a face lucrurile. Cu poliția noastră.

– Și cu atitudinea noastră față de vânzarea ierbii, adăugă Ruby. Tu vei vinde pentru noi la jumătate din prețul cu amănuntul, iar noi vom revinde la același preț oamenilor. Nu numai celor care vor locui în zona liberă, ci oricui vrea să cumpere. Îți vom plăti de două ori cât îți plătește Beck, vom prelua toată marfa și te vom face un erou al poporului. Poți să-ți dublezi profitul și să te simți bun.

Sargent abia reuși să-și mențină calmul. Indivizii o luaseră razna, ca Pentagonul în Vietnam. Într-o săptămână, o să le cadă pe cap Garda Națională, armata și scârboșenia de Comandament Tactic Aerian. Presupunând că vor fi în stare să preia scena, presupunând că vor fi în stare să convingă un sfert de milion de oameni s-o ia pe urmele lor, înainte de a sosi vreo câteva zeci de mașini de poliție. Presupunând că ești suficient de cretin să-ți închipui că poți să-l jefuiești astfel pe Jango Beck și să trăiești ca să te bucuri de câștig.

Dar tocmai asta prevăzuse Jango, și aici trebuia să intervină el. Trebuia să trateze cu seriozitate visul ăsta de opioman, ba chiar să pară entuziast.

– Dacă puteți face asta, aș fi nebun să nu închei târgul.

– Vrei să vii alături de noi? întrebă Ruby, cu ochii strălucitori ațintiți asupra lui, încercând să folosească tot ce avea ca să-i vândă încărcătura aia de oregano. De la început?

– Ce înțelegi prin „de la început"?

– Avem nevoie de oameni ca tine, Chris, zise Stein. Avem nevoie de cineva care să poată organiza o forță de intervenție, să cucerească scena, s-o mențină împotriva oricui.

– Cât timp?

– O oră sau două, spuse Blue. Atât ne trebuie să convingem oamenii, restul va fi ușor. Poți s-o faci?

– Sigur că pot. Nu cu amatori, ci cu oameni care știu meserie.

– Poți s-o faci, Chris? întrebă Ruby.

– Sigur. Cu pregătirea corectă și vreo cincizeci de profesioniști.

– Ce-ai zice de o sută cincizeci de amatori?

– *Dacă* aș avea timp să-i antrenez, *dacă* aș avea armele potrivite, *dacă* aș avea câțiva profesioniști care să mă ajute să-i conduc.

Sargent se trezi prins în jocul fanteziei. Ar fi ușor: să creezi o serie de diversiuni, să preiei scena cu Băieții Munților Verzi, să arzi benzile, s-o tulești. Ar termina toată operațiunea în cinci-zece minute. Da, așa trebuia să procedeze.

– Cum e, Chris? îl întrebă Ruby. Știi cum să acționezi. Ajută-ne!

– Îmi cereți să risc zdravăn. Eu pot să am grijă de mine. Sunteți în stare să-mi dați un motiv să cred că o să aveți grijă de voi?

Hai, copile, vino cu ceva rezonabil, să fiu de acord fără să par prost! Isuse, sper că n-am supralicitat!

– Credem în tine, zise Ruby Berger, cu sinceritate deplină și cu ochi pofticioși.

Bărbatul răspunse acelei priviri, lăsându-i pe Stein și Blue să observe, să creadă că ea îl atrăsese de partea lor. În același timp, găsi momentul emoționant – o umbră dulce a celei mai dulci clipe cu Star. Încă o dată, o femeie îi spunea ceva ce părea să plutească deasupra înțelegerii sale ferme, ceva ce-l făcea să se simtă, totodată, și bine, și trist.

Răspunse zâmbetului lui Ruby Berger.

– Cred că o să discutăm despre asta, doamnă!

XI

– Știi care-i problema, spuse Bobby Paoluzzi, trăgându-și fermoarul și îndreptându-se spre oglinda mare de deasupra șirului de pisoare.

Își trecu degetele prin părul negru, vălurit, apoi scoase din buzunarul cămășii o cutie cu pilule.

– Da, răspunse Bill Horvath. Avem nevoie de spectatori.

Bobby cufundă linguriță de aur ce-i atârna de gât în cutia cu praf alb, trase o priză de cocaină și-i oferi linguriță lui Bill. Horvath încuviință din cap și aspiră cocaină, simțindu-i amărăciunea pe trahee.

– Cântecele pe care le-ai scris sunt bune, dar ce-am înregistrat în studio e marfă de trei lulele. Nu putem să scoatem nimic din rahatul ăla, dacă nu cântăm pentru *oameni*. Ne chinuim degeaba.

Horvath simți adevărul din vorbele lui, amar ca gustul cocainei, inevitabil ca suflul de energie ce urca prin trupul obosit. Putem continua tot așa, obținând un album, dar va fi un căcat. Scoase un pieptăn și-l trecu neglijent prin păr. Nu putea evita să se întoarcă în

studioul de înregistrări, nu putea evita să facă față lucrului pe care trebuia să-l înfrunte mai devreme sau mai târziu.

– Știi care-i treaba, Bobby, zise el.

– Știu, omule, răspunse Bobby, cu blândețe, întorcându-se să-l privească. Știu. Un concert, și poate Susan o ia razna și rămâne pe altă lume. Dar, dacă nu putem cânta în concerte, nu mai suntem Velvet Cloud. Suntem terminați.

Bobby se întoarse, apoi începu să se plimbe prin toaleta bărbaților, în cercuri restrânse, privind la Horvath.

– Uite care-i treaba, Bill. Am discutat cu Jerry și cu Mark. Mai curând sau mai târziu va trebui s-o facem sau să ne retragem. Să știi că, dacă o să decizi să desființăm Velvet Cloud, n-o să-ți purtăm ranchiună.

– Vreți să plecați?

Bobby se opri și se uită cu atâta căldură la Horvath, încât acesta își dori să-și fi mușcat limba, în loc să se grăbească să tragă concluzii.

– Pe naiba, nu! Să nu-ți închipui că tu și Susan ne datorați ceva. Noi vă datorăm vouă. Tu și Susan ne-ați ajutat să fim deosebiți. Am parcurs un drum lung împreună, dar suntem muzicanți buni și putem găsi alți parteneri. Dacă ți se pare prea obositoare călătoria, nimeni n-o să te blameze în caz că te retragi.

– Încă nu mă las...

– Bill, îți spun că, dacă nu cântăm cât de curând „live", Velvet Cloud e mort. Dacă intenționezi să spargi grupul acum, n-o să facem scandal. Știm prin ce treci. Decizia îți aparține. Tu ești bărbatul.

– Mulțumesc, spuse Horvath, cu acreală.

Mulțumesc că m-ai pus într-o asemenea lumină. Figura lui Bobby se strâmbă într-un zâmbet rănit, iar Horvath se rușină din nou de propria-i reacție. Băieții nu m-au pus în nici un fel de lumină. Am fost de la început.

– Mulțumesc, repetă el, cu altă voce. Apreciez cu adevărat ce mi-ai spus.

Bobby îl bătu pe umăr.

– Ne gândim la ce-ar fi mai bine pentru tine și Susan, ceilalți putem să avem grijă de noi.

– Bine, zise Horvath.

Are dreptate: sau încercăm să cântăm în concert, sau desființăm grupul. Orice altceva ar prelungi agonia. Trebuie să luăm o decizie finală.

– Mai vrei o porție înainte de a ne întoarce? întrebă Bobby.

Horvath oftă, secătuit de energie psihică.

– Nu știu dacă vreau.

– Ești ca o fecioară de cincisprezece ani în călduri, moartă de poftă, zise Jango Beck. Isuse, Susan asta așteaptă, de ce nu-i dai drumul?

Susan Schiller trase cu nervozitate din chistocul cu marijuana pe care i-l oferise Jango, dar nu era o stare negativă, ci una pozitivă – o energie enormă, care încerca să se elibereze. Are dreptate, gândi ea. Sigur că are dreptate. Avem material, trebuie doar să ieșim și să-i dăm drumul.

Jango luă chistocul și trase un fum, rezemându-se de peretele studioului de înregistrări. Jerry cânta la tobe, Mark fuma o țigară în colțul îndepărtat al camerei, iar Bobby și Bill erau încă la toaletă. Susan se trase mai aproape de Jango și spuse încet:

– Nu-i vorba de mine, ci de Bill.

– Bill pare să se descurce. Scrie marfă bună, cu adevărat Velvet Cloud, adăugă el, privind prin geamul camerei de comandă la tehnicienii care se relaxau lângă consolele lor. Crezi că aș irosi atâția bani, dacă aș crede că materialul nu-i bun?

– Să irosești banii? Am înregistrat cinci cântece pentru tine!

– Ce-a ieșit pe bandă-i un rahat, și tu știi asta, Susan. Desigur, avem o parte instrumentală bună, dar să nu ne amăgim singuri – e marfă moartă. Nu figurați în ea. Oricum, putem cârpi un album, pentru că nu mă pot împiedica să nu fac bani. Dar cânți ca un cadavru. Avem o cântăreață numită Susan Schiller, n-o avem pe Star.

– Bill vrea să iasă din afacere. Știi doar.

– *Tu* ce vrei, Susan? întrebă Jango.

– Ce vreau? Habar n-am... Vreau să încetez să mă gândesc la ce vreau...

Greu de închipuit cine, ce și cui îi făcea. Bill scrie un material nou și bun, care ar folosi într-un concert adevărat al formației Velvet Cloud, dar eu nu pot să-l duc la bun sfârșit în ședințele astea de studio, cântând pentru un perete de sticlă. Nu-s în cântece și nici ele nu-s în mine. Bill știe la fel de bine ca și Jango. Dar n-o să mă lase să cânt în concert... sau eu n-o să-l las pe el... sau... Rahat! Trebuie *să ieșim* din locul acesta în care am intrat!

– Bine, să mai încercăm o dată partea vocală și cu asta să terminăm ziua.

Bobby și Bill se întorseseră în studio. Bill bubuia de energie nervoasă, dar Susan văzu după roșeala ochilor că energia nu-i venea din interior, ci din cocaină.

– Mai gândește-te, Susan, îi spuse Jango, în drum spre ușă. Gândește-te ce vrei cu adevărat.

Dornică să uite toată chestia, Susan se apropie de microfon și-și puse căștile. Bill și băieții și le puseseră deja, iar acum își acordau instrumentele, fără ca ea să audă ceva, acoperită de bumbacul tăcerii, cufundată într-un univers particular, schizoid. Suntem cu toții aici, aproape să ne atingem, și totuși, într-un fel, nu suntem împreună. Microfoanele duc la camera de control și ne auzim unul pe celălalt filtrați și amestecați prin mii de kilometri de circuite electrice. Asta nu-i o interpretare Velvet Cloud, doar cinci, sau opt, sau zece, sau oricâte piste vrea Jango să folosească – înregistrate separat, mixate, amplificate, adunate pe o bandă, apoi pe un disc. E ceva mort, nereal, noi nu facem muzică împreună. Suntem fantomele noastre electronice...

– Te rog, nivelul, auzi Susan vocea lui Jango în căști.

– Nivel... nivel... nivel... cântă ea prostește în microfon.

În cele din urmă, Jango îi făcu semn și-i auzi din nou vocea:

– Gata să rulăm banda... rulăm...

Bill își încrucișă privirea cu a ei o clipă, apoi izbucni în uvertura de la *Sfântul leneș* cu o vâlvătaie de note discordante, ce alunecară într-un sunet ritmic, tânguitor. Orga lui Bobby se rostogoli într-un bubuit senzual, iar Jerry bătea ritmul cu periile. O uvertură zgomotoasă, fulgerătoare, dar ea o auzea amortizată de Jango în căști, o orchestră spectrală cântând departe, într-o sală de bal electronică a minții. Muzica se stabiliză într-un ritm sincopat, lent, iar dincolo de geam, Jango îi făcu semn cu mâna să înceapă.

Uneori pot merge, și uneori nu,
Uneori pot face orice, uneori nu,
Uneori pătrund în orice carne văd,
Uneori îs legat de viață și altă dată liber...

Cuvintele îi ieșeau din gură puternic și clar. Le auzea prin căști o dată cu fondul redus al pistelor instrumentale. Apoi, vocea ei, înregistrată anterior, era suprapusă de patru ori, încât cânta un cor alcătuit doar din vocea ei, un blues beat sardonic comentându-se singur:

Sfântul leneș! Sfântul leneș!

Apoi cântă contrapunctul solo peste corul ei suprapus:

Ei, uneori ține, copile, alteori nu!

Era bizar și deprimant să-ți cânți asemenea contrapuncte complexe ție însuți. De parcă aș fi o rotiță într-o mașină, o voce conservată redată la comandă. Noi cinci interpretăm muzică pe care n-o auzim cu adevărat, și nu în felul în care-o interpretăm. Fir-ar să fie, urăsc înregistrările astea, le urăsc, le urăsc!

După aceea urmă un scurt pasaj instrumental, și se trezi uitându-se la Bill de parcă ar fi fost un robot din Disneyland, identic cu el însuși. Asta am ajuns, o diorama din Disneyland a formației Velvet Cloud, folosind propria noastră muzică pentru playback. Apoi, vocea ei fu solicitată din nou:

Uneori simt puterea soarelui,
Uneori simt că iubesc pe oricine,
Dar sunt momente cu ceață cenușie,
Când viața mi-e prinsă în închisoarea pielii,
Iar stelele-s găuri în staniolul cerului
Și efortul de-a nu muri e mare
Și nu pot respira, fără să știu de ce! De ce! De ce!

Cântecul ieșea din gura ei și cădea în vidul electronic mort, fără suflet. Ceea ce auzea în căști, putea veni foarte bine de la o altă persoană care cânta. Eu cânt pentru o mașină, gândi ea, eu cânt ca o mașină.

Sfântul leneș! Sfântul leneș!
Ei, uneori ține, copile, alteori nu!

Sunt perfectă. Sunt pătrunzătoare, limpede, respect partitura. Nu oscilez. Va fi o înregistrare bună. Și ce dacă? Ce dracu' dacă? Descoperi că mintea ei fusese deconectată de gură. Când cânta, îl privea pe Jango stând în camera de control, cu o mutră acră, pe Bill uitându-se în tavan, în timp ce interpreta, străduindu-se să pună un pic de pasiune, pe Bobby pironind-o cu privirea, iar ea era pretutindeni, în afară de ceea ce făcea.

Poți călări pe foc, copile, și poți pluti pe nori,
Poți să fii Phoenix, iubitule, și poți trăi zgomotos,
Poți zbura ca pasărea nopții spre munții soarelui,
Poți face orice dacă nu fugi, fugi, fugi...

Altcineva cânta cu o voce clară, rece ca gheața. Ca într-o zi proastă, când trupul se zbate, când gemi, te rostogolești și mormăi într-o plăcere fizică reflexă, dar în același timp te uiți la crăpăturile din tavan sau îți amintești de cerealele pe care le-ai mâncat la micul dejun...

Cât timp nu încerci să cari apă în mâna cu degete răschirate,
Cât timp nu renunți sau nu încerci să pricepi,
Cât timp îți amintești, copile, că nu ești Unic,
Efortul e o iluzie, copile, noaptea puterii s-a dus,
Tot rahatul ăsta e maya, zbor, și tu ești doar un vis,
Viața-i doar iluzia, tăticule, că ești doar ceea ce pari...

Slavă Domnului că s-a terminat! gândi Susan când formația izbucni într-un pasaj instrumental. Fusese exact ca un regulat nefinalizat, nesimțit, mort.

– Sfântul leneș! Sfântul leneș! răsună corul propriei sale voci în căști.

Și, pentru prima oară în înregistrare, un vers al cântecului îi pătrunse în cap, luând forma înțelesului propriu, ca și cum i-ar fi ieșit din gură:

– Ei, uneori ține, copile, alteori nu!

Jango Beck năvăli în birou și se aruncă pe patul de apă mare și rotund.

– Să recunoaștem, zise el, că tot ceea ce avem e o versiune a cântecului *Sfântul leneș* la fel de bună decât tot ce-am obținut în studio. Mai bine am mixa materialul pe care-l avem și ne-am opri.

Se rezemă de spătarul curbat, ca un pașă arab, cu mâinile în lături. Lumina soarelui ce apunea și năvălea prin fereastra uriașă făcea aerul trandafiriu, provocând scânteieri roșiatice în ochii lui Beck.

Bill Horvath se plimba pe lângă patul de apă, simțindu-se ca un animal sălbatic într-o cușcă confecționată de el însuși. Susan rămase un moment lângă pat, șovăi, apoi se așeză pe marginea lui. La picioarele afurisitului de Jango!

– Știi foarte bine ce-i pe bandă, Jango, mârâi Horvath.

Mă chinuiește. Se joacă iarăși cu mintea mea. Știu ce face și de ce, dar mă enervează. Pentru că are dreptate, *are dreptate*.

– Da, știu ce avem, răspunse Beck, scoțând un trabuc lung, subțire, dintr-o cutie din lemn de trandafir. Avem cinci versiuni ratate ale unor cântece foarte bune. Aproape o față a unui album ratat. Și putem să încropim și cealaltă față la fel.

– Și va fi de aceeași valoare.

– Așa-i, admise Beck, răsucind trabucul între degete, apoi vârându-l în gură cu o mișcare sinuoasă a limbii.

– Știi asta, și totuși vrei să scoți albumul?

– Nu-mi dai prea mult de ales, Bill, replică Beck, aprinzând trabucul. Am investit prea mult timp în studio ca să las albumul în rahat. Totodată, orice nou disc al formației Velvet Cloud se va vinde imediat, indiferent cât e de prost.

– Și albumul următor?

Jango Beck dezvălui un zâmbet plin de cruzime.

– Speri să scoți încă un album după ăsta? Eu nu. Am putea să-l numim pe ăsta *Cântecul lebedei*. Poate mărește vânzările.

Horvath se opri și se uită o clipă drept în ochii lui Beck. Doar soarele oglindit în irisuri îi răspunse.

– Ce vrei, Jango? întrebă el cu blândețe, știind unde vor ajunge.

– Știi prea bine, Bill.

Horvath se așeză la capătul patului, lângă Susan, și o luă de mână. Lumina roșie a soarelui care se stingea îi făcea părul să lucească și să strălucească, aprinzându-i niște punctulețe de foc în adâncurile ochilor ei verzi. Femeia îi zâmbi, îi strânse mâna, iar bărbatul simți un șuvoi de energie emanând dinspre ea, ca și cum centrul de gravitație al situației aluneca de la figura lui Beck spre un punct situat la jumătatea distanței dintre ei.

– Da, știu ce vrei, zise Horvath, simțind o putere nouă în propria-i voce, o putere născută din acceptarea subită a inevitabilului, din depășirea fazei de joc și trecerea la esența problemei. Vrei să înregistrezi „live" noul material, la Sunset City.

Beck rămase țeapăn, ca un „idol" aztec. Doar buzele i se mișcară.

– *Tu* vrei să înregistrezi „live" noul material la Sunset City. Eu tocmai ți-am spus că intenționez să scot un album înregistrat în studio.

– Ești un căcat!

– Oare? Voi doi vă aflați la nivelul cel mai de jos al vieții. Dacă Velvet Cloud nu poate cânta în concert, sunteți terminați. Poți lăsa grupul să moară – nu te voi împiedica. Sau pășești în flăcări și mergi

cu destinul tău încotro te va duce. Asta înseamnă interpretare pe viu. Știm cu toții, nu-i așa?

– Ai dreptate, Jango, admise Susan. Acum ne aflăm la răscruce.

Horvath se întoarse spre ea, fără să fie surprins cu adevărat. Spune exact ceea ce simt și eu. Trebuie să facem față unui concert cu public, sau să ne retragem. Jango are dreptate. Bobby are dreptate. Susan are dreptate.

– Știi ce afirmi, copile? întrebă el. În fața unui sfert de milion de oameni?

Femeia simți prin mână un fior care-i străbătu trupul. Ochii ei clipiră o dată, de două ori.

– De ce suntem atât de dramatici?! exclamă Jango, suflând fumul spre tavan și renunțând la postura-i țeapănă. N-ați mai cântat în public de-un an. Vi se pare normal să vă aruncați în râu înainte de a încerca apa cu degetul?

– Ce vrei să spui?

Beck sări de pe patul de apă, se îndreptă spre consola biroului său din marmură neagră și acționă niște comutatoare. Cinci lumini blânde se aprinseră în locuri strategice din încăpere, înlocuind mâzga roșie cu un șuvoi de lumină albă, obișnuită, pentru afaceri. Umbrele din cameră se retraseră în mintea lui Horvath.

– De ce nu vă duceți mâine seară la High Castle? E joi, și locul nu va fi foarte aglomerat. Intrați pe scenă pur și simplu, fără nici un anunț, vă relaxați și improvizați un pic. Vedeți cum vă simțiți. Mâncați-vă rahatul între voi. După aia, mai discutăm despre Sunset City. Nu vreau să vă tensionați singuri.

Horvath se uită la Beck, încercând să descopere trădare în ochii lui, să găsească vreo chestie suspectă în sugestia lui directă, inteligentă. Nu văzu decât o figură prietenoasă.

– O idee grozavă, zise Susan. Fără fani, fără tensiune, doar câteva zeci de tipi potoliți. Auditoriul ideal.

Horvath simți cum mâna ei se relaxează într-a lui și observă că respiră într-un ritm mai potolit.

– Dacă vrei tu, Susan. Dacă simți că poți.

– Of, Bill, nu mă mai trata ca pe o handicapată, se răsti Susan, cu o vehemență bruscă, luându-l pe bărbat complet prin surprindere.

Duritatea și furia apăreau atât de rar între ei, încât atunci când se iveau, îi îndurera până-n suflet.

Ca și cum ar fi simțit asta, figura ei se îmblânzi, iar Susan îi strânse mâna cu tandrețe și-i spuse cu o șoaptă blândă:

– Hai să nu facem mare caz din asta, vrei? Nu suport să nu știu. Să atârn suspendată în vid. Hai să vedem ce iese. Să descoperim ce va fi.

– Bine, copilaș, zise Horvath, și, surprinzător, o mare greutate i se luă de pe suflet, simțindu-se mai apropiat de ea, mai unit cu ea, cum nu fusese de săptămâni. Hai să vedem ce-o să fie.

Zip, zip, se zdruncinară cele două Porsche în parcarea de la High Castle, Susan aflându-se la câțiva metri în urma lui Bill, încordată ca o soprană toxicomană. Trecură prin înghesuiala din parcare, ținându-se de mână, fără să-și spună o vorbă, împărțind un micuț univers de tensiune, creativ și plin de teamă. Halouri aurii înconjurau felinarele de pe stradă, în ceața luminoasă a serii. Trupul ei era un mănunchi de nervi sensibili, ale căror capete se aflau la nivelul pielii ei, gata să explodeze.

Ușa cea neagră păru să se deschidă exact când se apropiară, ca printr-o vrajă, iar apoi străbătură coridorul lung, întunecat, către lucirea aurie de la capătul îndepărtat.

– Cum te simți, copile? întrebă Bill.

– Bine. Speriată.

– Mda. Mda.

Din semiîntuneric nimeriră în vibrațiile blânde ale încăperii principale, de culoarea pământului, un luminiș dintr-o pădure, în crepusculul zorilor. Pereții grosolani din stâlpi de telegraf despicați creau un efect de catedrală, iar căptușeala de frunziș ce atârna deasupra transforma catedrala aceea într-o pădure primordială. Mesele rotunde răspândite pe promenada pătrată erau doar pe jumătate ocupate, iar în groapa din mijloc se aflau numai vreo zece persoane. Jango se ținuse de promisiune – nimic nu era neobișnuit, nu se suflase un cuvânt. Doar câteva zeci de oameni, liniștiți, cinau la High Castle. Într-o atmosferă plăcută. Nimic amenințător.

Pe scenă, la capătul îndepărtat al încăperii, instrumentele lor fuseseră pregătite, dar, dacă le remarcase cineva, nu făcuse, aparent, vreo legătură cu ei. Oamenii vedeau doar că Bill Horvath și Susan Schiller veniseră în seara aceea la High Castle. Cel mai normal lucru din lume.

Merseră de-a lungul camerei, în paralel cu barul, oprindu-se să le facă semn lui Duke și lui Marlene, care se aflau la o masă din drumul lor, apoi se deplasară pe coridor către un separeu rezervat membrilor care doreau să stea singuri, dintr-un motiv sau altul. Majoritatea separeurilor erau dotate cu paturi de apă și lumini slabe.

dar acestea aveau pereții acoperiți cu benzi desenate colorate, abstracte, și cu niște canapele de forme bizare – o versiune Picasso a unei cărți de benzi desenate de R. Crumb.

Bobby, Jerry și Mark ședeau împreună pe o canapea, pasând de la unul la altul un chiștoc cu marijuana. Jango purta o imitație de costum Levi, din catifea albastră, și se tolănise pe un scaun care semăna cu o limbă uriașă, purpurie, mâncând un cocteil de anghinare.

Aerul din încăpere trosnea de electricitate când intrară. Bobby se ridică. Jerry și Mark înlemniră în timp ce-și treceau unul altuia chiștocul. Doar Jango părea neafectat de nimic, în afara propriei sale realități, vârând cu furculița altă anghinare în gură.

Bill se mișca în pas dublu grațios, cu mușchi de cauciuc peste un schelet din oțel elastic. Luă chiștocul din mâna lui Jerry, trase un fum iute, inutil, ritual, îl transmise lui Jango, bătu din palme ca un fundaș care iese din grămadă, apoi spuse:

– Bine. Să-i dăm drumul.

Nimeni nu se mișca suficient de iute, întreaga lume se mișca prea lent pentru Bill Horvath. Merse prin camera imensă către scena din fața gropii, spunându-și mereu să n-o lase prea mult în urmă pe Susan. Chiar și așa, viteza trecerii lor creă valuri de atâtare printre oamenii de la mese. O singură luminiță fusese proiectată asupra instrumentelor de pe scena micuță, iar legătura fu făcută de toți imediat. Încăperea de oameni obișnuiți se transformă în *audiență*, în timp ce Velvet Cloud treceau prin realitatea lor către scenă.

Un val de tăcere îi urmă, iar când Horvath urcase cele trei trepte spre scenă, camera era cufundată în tăcere, toți oamenii de la mese întorseseră scaunele ca să vadă scena, iar cei de la bar se mutaseră în groapă ca să fie mai aproape de ei.

Sângele mugea în arterele lui Horvath ca un expres printr-un tunel infinit. Era conștient de tensiunea monstruoasă ce-l stăpânea și știa, dintr-o îndelungată experiență, că exista a singură cale de ușurare.

Luă chitara și simți ceva oarecum senzual, ca un drogat care își ia doza în adâncurile foamei sale metabolice sau ca o atingere de iubit după o îndelungată despărțire. Susan urcă pe scenă în urma lui, purtând jeanși și dashiki simplu, roșu cu cafeniu, aparent cam zăpăcită, cam nervoasă, dar, evident, *Susan*, controlându-se deplin, naturală ca viața. Când atinse microfonul, trimise un val de ectoplasmă electronică prin sistemul de sunet și un fior străbătu auditoriul, ca un șoc galvanic. Rânjiră unul la altul, iar băieții urcară și ei pe scenă și deveniră deodată Velvet Cloud.

Acordându-și instrumentul, Horvath simți tensiunea interioară și pe cea exterioară crescând – doi pereți de energie reținuți de-o membrană subțire de timp, gata să se izbească, să atingă culmea eliberării. Auditoriul se întindea spre scenă ca o amoebă, oamenii din groapă se îngrămădeau către buza din față, iar cei de la mese și de la bar alunecau pe podeaua moale, cauciucată, a gropii. Prezența umană se îndrepta spre ei.

– Să ne încălzim cu „Ia-mi trupul", înainte de a încerca vreo melodie nouă, zise Horvath.

Bobby încuviință din cap, Jerry își mișcă umerii în timp ce-și lua bețele, iar degetele lui Mark începură să execute niște ciupituri anticipate, fantomatice. Privirea lui Susan o întâlni pe-a lui, ea zâmbi, el rânji, giuvaierurile verzi imense scânteiară; erau împreună, așa cum fuseseră de-o mie de ori înainte, ca și cum ultimul lor concert abia ar fi avut loc cu o săptămână în urmă. Suntem încă vii. Suntem încă Velvet Cloud.

Se opri, simți auditoriul inhalând, apoi coborî mâna spre prima coardă.

O fulgerare cristalină de sunet frânse tăcerea; tensiunea se transformă în muzică atunci când orga lui Bobby veni din urmă, bețele lui Jerry coborâră, iar Mark le ținea isonul, și întreaga țesătură a grupului Velvet Cloud se porni, aproape mișcându-se. Un val de extaz trecu prin Horvath, ca și cum lumea din jur pornise cu viteză maximă, iar el călătorea pe muzica venită din propria-i chitară, tensiunea resorbindu-se dinamic într-un torent de energie simplă, ce curgea din el și prin el. Horvath se contopi cu muzica, devenind muzică pe când aceasta ieșea din el. Se afla acolo unde era menit să fie.

Dintr-un loc situat în spatele lui, auzi vocea lui Susan începând să urmeze linia chitarei, iar el înfășura și strecura notele în jurul ei.

Ia acest trup, alină-ți durerea,
Lasă-mă să te aduc
Înapoi la tine...

Călătoriră împreună pe muzică, vocea și chitara înlănțuite într-un dans de dragoste al șerpilor de sunet, de amărăciune sufletească, de copulație.

– *Ia acest trup...*, cânta Susan, pe valul chitarei lui Bill, simțind energia potopind trupul ei și pe ceilalți, dintr-un izvor aflat atât în afară cât și înlăuntrul său. *Te voi încălzi, te voi iubi.*

Susan se mișca o dată cu muzica, făcând dragoste cu chitara lui Bill, simțind vibrațiile pozitive pe care le împărțeau între ei, și cu auditoriul, ceea ce era bine. Dragostea era, acolo, nelimitată; trebuia împărțită cu oricine.

– *Te voi trece prin flacăra pasiunii mele...*

Ce meschinărie, ce crispare a sufletului să fi ținut deoparte o asemenea senzație, își dădu ea seama, când își simți miezul ființei devenind viu. Cum să nu am o experiență nasoală, dacă am lăsat așa ceva să-mi ciocănească în pereții sufletului, cerând libertate?

– Iubesc pe oricine are nevoie de mine, dragostea e mâncarea care mă hrănește, mă ia, mă face, mă ține, mă simte, cânta ea, cuvintele pătrunzând în esența ei, amestecându-se cu ființa ei, așa cum vocea ei se amestecase cu chitara lui Bill.

Erau cuvintele lui Bill și muzica sufletului ei, și era bine. Era bine.

– Ia-mi trupul și alină-ți durerea, cânta ea și înțelegea, tot ce se întâmplase fusese real, tot ce făcuse ca un om să se simtă iubit fusese dragoste, iar orice te îndepărta de dragoste producea durere.

A produce durere, însemna să lași durerea să treacă prin tine, iar asta durea. Of, ai știut asta, ai știut tot timpul!

Instrumentele se opriră ușor, în afară de orga blândă și chitara lui Bill, când ea cântă ultimele versuri, în pata de figuri și trupuri ce se topeau spre ea, chiar lângă bazinul de radiere în care stătea.

– *Lasă-mă să te aduc... înapoi la tine.*

Un susur de chitară, tăcere, apoi o izbucnire caldă, prietenoasă, neexagerată de aplauze, care o făcu pe Susan să se simtă ciudat de timidă, un pic ametită și mai fericită decât fusese de când... de când urcase ultima oară pe scenă.

– Ne-am întors din nou la noi, se adresă ea lui Bill, auditoriului, întregului univers.

Bill îi zâmbi, iar ea simți audiența prinzând vibrațiile pe care le emiteau, trimițându-le înapoi, pentru a crea un moment împărtășit de întoarcere acasă. Of, da, aici voiam să fim!

Bill Horvath se bucura de sentimentele bune ce răsuflau spre el din auditoriu, doar prinzându-le, înclinând din cap și schimbând vibrații plăcute cu Susan, cu băieții, cu oamenii. Nu suntem răi, nici măcar pe jumătate răi. După un an, ne descurcăm bine.

– Să încercăm o piesă nouă pentru voi, mormăi el, fericit. Sper să iasă grozav, abia am compus-o. Se numește *Sfântul leneș.*

Poate că aveau nevoie doar de o cameră plină cu oameni și de curajul de a urca pe scenă.

Se uită la băieții care zâmbeau și se bucurau în sinea lor, apoi la lumina slabă din încăperea mare, unde o ceață de smog psihedelic începuse să se ridice, pe măsură ce se aprindea o constelație de chistoace lucitoare. Ar fi putut fi *Den* de altădată, în Vara Iubirii, sau *Fillmore*, sau oricare dintre cele o sută de mici localuri răpciugoase în care cântaseră înainte ca legenda să înalțe formația, înainte ca Susan să devină Star, iar audiența o congregație de vampiri. Susan se dădea în spectacol, țopăind pe călcâie, strălucind, încântată să fie acolo, dar ochii ei erau blânzi și limpezi, împărtășind aceeași realitate ca și el.

– Gata! anunță Bill și conduse grupul Velvet Cloud în acordurile uverturii spre *Sfântul leneș*, un dans strigat al soarelui.

Apoi își transformă chitara într-o scară de argint pentru vocea lui Susan, creând valuri care s-o poarte.

Uneori pot merge, și uneori nu,
Uneori pot face orice, uneori nu,
Uneori pătrund în orice carne văd,
Uneori îs legat de viață și altă dată liber...

Cântecul părea să gâlgâie din sufletul lui Susan – o coardă sunătoare a spiritului ei ce vibra mulțumită darului elocvenței pe care el i-l dăduse.

– *Sfântul leneș! Sfântul leneș!* îi răspundea, în ritm de blues, formația.

Ea se ghemui, râzând în tăcere, și le aruncă în față contrapunctul:

– *Ei, uneori ține, copile, alteori nu!*

– *Sfântul leneș! Sfântul leneș!*

Se întoarse să cânte contrapunctul direct spre Bill, dar ochii lui priveau în universul orb al vocii ei și al chitarei lui, indiferent la alte sensuri mai lumești.

– *Ei, uneori ține, alteori nu!*

Bill alunecă într-un solo de chitară ce se văita, curgea, urca, iar Bobby îi ținea isonul cu un tsunami[1], ce se îndrepta în afară, al orgii, iar Susan se lăsă inundată de muzică, i se deschise acesteia, o lăsă să curgă în ea. Se simțea devenind punctul focal, canalul energiei, al unor forțe de dincolo de abilitatea sau dorința ei de a le controla sau înțelege.

[1] Val provocat de un cutremur submarin (n. tr.).

În acel moment era Star, un nexus al minții universului, creatură din lumină și putere, nimic mai mult decât un fir de praf în vânt.

Uneori simt puterea soarelui,
Uneori simt că iubesc pe oricine...

Bill Horvath palpita o dată cu durerea dulce a muzicii ce curgea din făptura vie în mâinile sale, se amesteca în muzică, devenea muzică, își înfășura trupul de argint viu în jurul vocii creaturii minții sale, al iubitei sufletului său secret, al darului său de dragoste către lume – Star a lui.

Dar sunt momente cu ceață cenușie,
Când viața mi-e prinsă în închisoarea pielii...

Vocea ei controlată, vibrând, îi spunea cât de mult suferise orgoliul ei, închis în Susan, încercând să se mențină împotriva poverii unei karme copleșitoare. Iar ea îi spunea în cuvintele pe care chiar el i le pusese în gură. El cânta prin ea, iar ea cânta prin el. Împreună, erau Velvet Cloud, centrat, în sfârșit, în propria-i ființă.

Iar stelele-s găuri în staniolul cerului
Și efortul de-a nu muri e mare
Și nu pot respira, fără să știu de ce! De ce! De ce!

Oh, da, copile, iată unde te-am pus, iată unde-am ajuns! Și știuse asta, scrisese, dar numai acum, prin vocea ei, descoperise calea de a-i mărturisi ei, și lui însuși. Își strecură sunetele chitarei în jurul ei, spunându-i că-i pare rău, că nimic nu poate fi mai îngrozitor decât pălirea luminii celui pe care-l iubești.

Sfântul leneș! Sfântul leneș!
Ei, uneori ține, copile, alteori nu!

Pe când muzica o conducea spre versul următor, ea simți lumina din ea, energia scânteind prin vârful degetelor, provocând flăcări ale aceleiași veșnice magii în sufletele ascultătorilor.

Poți călări pe foc, copile, și poți pluti pe nori,
Poți să fii Phoenix, iubitule, și poți trăi zgomotos,
Poți zbura ca pasărea nopții spre munții soarelui,
Poți fi orice dacă nu fugi, fugi, fugi...

Muzica urcă într-o goană planată spre un platou liniștit, unde orice părea să se întindă veșnic în orice direcție, iar Susan simți că ajunsese în locul în care trebuia să fie, departe de legăturile de sine și de separare, în care zumzăitul orgii și al chitarei oglindeau seninătatea sufletului pur.

Cât timp nu încerci să cari apă în mâna cu degete răschirate,
Cât timp nu renunți sau nu încerci să pricepi,
Cât timp îți amintești, copile, că nu ești Unic...

În răsuflarea oamenilor, în sunetul chitarei lui Bill, în dragostea din esența ei, în comuniunea sufletelor, în bucuria goanei pe creasta valului care trecea prin ea, Susan simți gustul apelor reci de primăvară a tot ce-i veșnic.

Efortul e o iluzie, copile, noaptea puterii s-a dus,
Tot rahatul ăsta e maya, zbor, și tu ești doar un vis,
Viața-i doar iluzie, tăticule, ești doar ceea ce pari...

Iar cântul de blues trist al formației era tocmai potrivit – un rest al celuilalt univers, al lumii în care se afla doar Susan.

Sfântul leneș! Sfântul leneș!

Ea alunecă, recunoscătoare, către o realitate mai liniștită, împrospătată și înnoită. Râse la ultimul vers al cântecului și scoase din acesta o afirmație umilă, ironică, iubitoare.

Ei, uneori ține, copile, alteori nu!

În acel moment de tăcere dintre ultima notă și aplauze, îl văzu pe Jango Beck zâmbindu-i chiar în fața scenei, cu o mască de Buddha atoateștiutor, cu ochi de leopard.

Partea a treia

„ORAȘUL NU ARE NICI UN MOTIV SĂ FIE NERVOS"

I

– Vreți să le spuneți fanilor dumneavoastră cum vă simțiți intrând în prima zi a turnării primului dumneavoastră film, domnule Conrad? zise Sandy, întinzând pumnul strâns în fața lui Paul, ca un microfon, în timp ce se grăbea către platoul de filmări numărul patru, prin ceața rece a dimineții.

Nepoftită, o parodie a vocii arogante, efeminate, a lui Rick Gentry se ivi din amestecul încâlcit de energii în ciocnire, ce vibrau în capul lui Paul:

– Un pic scârbit, poate cumva nemotivat, dacă pricepi ce vreau să zic. Dar să nu mă înțelegi greșit, dragă, iubesc Hollywoodul!

Sandy râse puțin exagerat, iar Paul se strâmbă și el, iar prin asta găsiră un moment de calm în ochiul furtunii. În ultimele două săptămâni, am devenit un fel de babă, am întâlnit monstrul pe care m-a pus Jango să-l înfrunt în arenă, am ajuns în momentul pe care l-am visat întotdeauna și nu știu dacă să fiu fericit sau îngrozit. Cum poate Beck să-mi facă un asemenea lucru, să-i facă așa ceva propriului său film? Și de ce? De ce?

Vântul suflă dinspre colțul studioului de sunet, înghețându-i, o clipă, oasele lui Paul și amintindu-i de fiorul pe care-l simțise când îl văzuse întâia oară pe Rick Gentry. Prima întrevedere de treizeci de secunde cu interpretul principal îi dăduse o idee clară despre necazurile ce-l așteptau.

Întâlnirea avusese loc în biroul lui Jango Beck, din studio, un birou standard pe care Beck îl transformase într-o fantezie din *O mie și una de nopți*. Scosese afară tot mobilierul studioului și ridicase un cort de sultan în cochilia încăperii, din covoare persane de preț. Mobilierul consta din măsuțe arabe joase și perne, cu excepția unui fel de tron, din aramă, al unui conducător din deșert, pe care Jango și-l rezervase lui însuși. Mai avea un vas pentru jăratic uriaș, din aramă, care ardea tot timpul și în care arunca periodic pulbere de tămâie, iar câteodată gătea frigărui de carne și legume. Aparatul de aer condiționat trăgea din greu să compenseze căldura și fumul. Peste tot erau răspândite narghilele uriașe, pline cu hașiș, dar nici una nu fusese aprinsă vreodată. Lui Paul, chestia îi păruse mai mult decât o manifestare egotistă, un gest de dispreț al lui Beck față de studio și ceea ce reprezenta acesta pentru el. Jango îl parodia pe Cecil B. DeMille într-o narațiune biblică despre sine.

Jango ședea pe tronul său mic, cu un bărbat frumos, ghemuit pe o pernă la picioarele lui, ca un leopard domestic. Bărbatul se ridică la intrarea lui Paul, iar acesta observă că era înalt de un metru optzeci și arăta de parcă-și păstrase o parte zdravănă din aspectul adolescentin prin exerciții dure și continue. Și figura lui afișa o tinerețe îmbătrânită, menținută prin lămpi de bronzat și creme de față, dar și printr-o manie puternică, stăpânită, ce se ivea în ochii lui verzi-cenușii. Fața sa delicată, dură, narcisistă, disperată îl impresiona neplăcut pe Paul, ca și cum i-ar fi înfipt cineva un pumnal de gheață în pântece.

– Paul, acesta-i Rick Gentry. Rick, acesta-i regizorul tău, Paul Conrad, îi prezentă Jango Beck.

Gentry zâmbi teatral, dar ceva din ochii lui arăta că se află la un alt nivel al realității, făcându-l pe Paul să tresară.

– Încântat să vă întâlnesc, zise Gentry, cu o voce de tenor. Sunt sigur că vom lucra bine împreună. Judec un om după vibrații și-mi plac cele pe care le aveți.

– Sunt convins că experiența dumneavoastră va fi de folos filmului, replică Paul, decis să nu lase să i se vadă reacția viscerală.

Trebuie să lucrez cu individul ăsta, nu-mi pot permite să am prejudecăți.

– Da, am înțeles că-i primul dumneavoastră film important. Trebuie să fiți teribil de atâțat și teribil de nervos. Sunteți liber să mă consultați privind orice aspect al filmărilor în care simțiți că experiența mea mai mare vă poate fi de folos.

Paul se uită în ochii lui un moment îndelungat.

Foarte liniștitor, zise el, iar Gentry îi susținu privirea.

– *Știam* eu că veți fi o combinație creativă! exclamă Jango Beck, râzând în sinea sa.

– Ați scris un scenariu drăguț, având în vedere circumstanțele și nivelul experienței dumneavoastră, declară Gentry. Au rămas câteva probleme mărunte, dar sunt convins că pot fi rezolvate la repetiții.

Atitudinea lui Gentry părea aproape părintească, dar Paul știa ce se ascunde sub ea.

– Ei bine, iubitule, ai ajuns unde-ai vrut, zise Sandy, sărutându-l, în timp ce stăteau lângă clădirea de-un galben șters a platoului de filmări numărul patru. Mă duc să-l văd pe Marele Om pentru o conferință de presă. A reușit să-i convingă pe cei de la Velvet Cloud să apară la Sunset City și vrea să cârâie asta lumii întregi.

Se întoarse, merse câțiva pași, privi peste umăr, îi transmise un sărut, îi făcu semn cu mâna, apoi dispăru după colț, iar Paul rămase singur la intrarea în micul univers în care se aștepta să fie Dumnezeu.

Deschise ușa și pătrunse într-un spațiu vast, liniștit, o cavernă uriașă, al cărei plafon dispărea undeva, într-un labirint de țevi, suporturi, pasarele, fire, becuri ce atârnau și umbre. Podeaua platoului lăsa aceeași impresie de harababură nesfârșită, amorfă. De-a lungul unui perete fuseseră ridicate un șir de cabine de machiat – niște cuburi temporare, ce păreau o mică tabără de rulote înăuntrul clădirii, iar lângă centrul platoului, două decoruri: un birou al unei reviste din New York și o bucătărie de fermă modernă, mare.

Decorurile și mobilierul, reflectoarele, camera de filmare mare, pe șine, echipamentul de înregistrare și microfoanele ca niște cocori, scaunele și consolele – totul părea pitic în centrul platoului uriaș, două oaze de echipament folositor într-un spațiu întunecat și plin de umbre, îngrămădit cu decoruri vechi, echipament depozitat, grămezi de scaune, mese, bănci și vechituri. Lui Paul i se părea că acestea simbolizează studioul – o magazie uriașă, întunecată, de echipament vechi și metode vechi de a face lucrurile, acoperite de praf în lumina decrepitudinii, cu activitățile folositoare care mai rămăseseră ca o lumânare ce pâlpâia într-un conac victorian dărăpănat. Mi-ar plăcea să folosesc imaginea asta într-un film, gândi el, și se îndreptă spre scaunul său și spre oamenii strânși în jurul lui, de parcă le-ar fi căutat căldura.

– Salut, Paul, îi zise Velva, ridicându-se să-l salute, cu un sărut pe obraz. Nu-i minunat? Nu-i atâtător?

Paul îi zâmbi rece, distant.

– Da, îi răspunse el, apoi o întrebă pe Sally Golden, secretara de platou scundă, brunetă și deșteaptă: Unde-i Rick Gentry?

– Încă în cabină, cred.

Paul se întoarse spre Emmett Francis, producătorul-asistent, un individ amabil, de vârstă medie, necompetitiv, care-i amintea Velvei de unchiul ei favorit, Henry, un bărbat bronzat, calm, așezat.

– Vrei să-l chemi pe starul nostru, Emmett?

– Nu te îngrijora, Paul, o să-l aduc fără să-i deranjez agrafele, zise Emmett cu vocea lui plină, răsunătoare, de fermier. Nu te enerva.

Apoi se repezi către cabină, așa cum mergea unchiul Henry prin lan către hambar.

– Rick Gentry e o jigodie, nu-i așa? comentă Velva.

Privirea lui Paul o întâlni pe-a ei într-o aprobare liniștită, iar din momentul acela lucrurile părură a fi ceea ce fuseseră de la început. Era filmul *lor*, misiunea pe care se duseseră s-o îndeplinească la petrecerea țicnită a lui Jango Beck, iar printr-o vrajă ajunseseră aici, să realizeze acel vis împărtășit din miez de noapte. Dar numai o clipă. Apoi, în ochii lui Paul coborâră umbrele, redevenind profesionistul distant, integru și nervos, care se culca acum cu altcineva.

– Să nu lăsăm personalitățile să ne împiedice să facem filmul ăsta, Velva. Noi doi am tras prea mult la jug.

Rick Gentry apăru din cabină împreună cu Emmett, purtând dezinvolt costumul negru și o cămașă galbenă – îmbrăcămintea lui pentru scena din biroul revistei. Velva simți că începe să aibă crampe la stomac când îl văzu. Gentry era tipul de homosexual care o enerva: nici chiar elegant, nici grosolan, undeva la mijloc.

– Salut, Paul, zise Gentry cu vocea lui untoasă, sunt gata să încep când vei fi și tu gata.

Ce zâmbet lipicios, practic, bătea din gene către Paul. E respingător!

– Bine, Rick. Emmett, strânge-i pe toți. Trebuie să ne grăbim puțin.

– Bună, Velva, i se adresă Gentry, cu un zâmbet de broscoi. Cum te simți la primul tău film?

– Am mai făcut filme.

– O, da, făcu Gentry, cu oarecare dispreț. Deci ai mai făcut.

– *Recent.*

– Vreți să vă potoliți? interveni Paul, cu blândețe, dar cu vocea tensionată.

– Sigur, Paul. Să nu ne permitem să devenim neprofesioniști. E doar frecușul de prima zi, am trecut prin asta de multe ori. O să treacă, nu-ți fie frică.

Apoi se retrase în cochilia de fante impertinent pe care o menținuse în toată perioada îngrozitoare de repetiții.

Numai gândindu-se la repetiții, Velva simți un gust de gheață în gură, de parcă ar fi supt un regizor slinos de filme porno. Se regulase cu indivizi drăguți și supsese sule jegoase în intervalul unei zile de lucru în fața camerei, dar nimic din toate astea n-o făcuse să se simtă murdară în afară și violată în interior, așa cum se simțea la atingerea lui Gentry. Modul în care jucaseră scena de dragoste în fața lui Paul! Fusese hidos, dezgustător. Iar individul mai era și un actor slab!

Acesta fusese singurul gând ce luminase orizontul Velvei în timp ce Emmett strânsese echipa în jurul lui Paul. Nu încăpea îndoială cine va fi starul din *Sunset City*. Gentry e groaznic. E respingător, e dezgustător, nu știe să joace, e invers sexual. Avea toate calitățile de star ale unui homosexual. Ceea ce și e. Asta-i șansa mea: eu sunt starul, și pot să-l mai excit încă pe Paul, iar interpretul principal e groaznic. Mă voi remarca în acest film și nici un pidosnic fără talent n-o să mă oprească!

Paul Conrad stătea în balta de lumină din centrul platoului imens, ca o peșteră, privind echipa și actorii strânși în jurul lui, simțindu-se nu ca un autor atotputernic, ci ca un microb sub microscop. Lungimea saltului de la filme cu futai la un film artistic, într-un studio important, îl izbise cu întreaga-i forță terifiantă.

Echipa unui film porno poate consta, cel mult, dintr-un cameraman, un cameraman-asistent, un operator de sunet, un operator de lumini și doi tipi buni la toate. În *Dedesubtul pământului*, el fusese și cameraman, iar echipa constase dintr-un asistent, un operator sunet și Arnie, care făcea orice.

Aici ajunsese un general în fruntea unei armate afurisite. Avea un cameraman cu doi asistenți, patru operatori de sunet, șase operatori de lumini, fiecare cu subordonații lor, vreo zece ajutoare, un departament pentru costume, un departament de machiaj, o secretară de platou și doi regizori-adjuncți – și, slavă Domnului, un producător-adjunct precum Emmett Francis, care dirijase soiul ăsta de circ ridicol de douăzeci de ani. Nimic din ceea ce făcuse Paul până atunci nu-l solicitase să comande nici a zecea parte din oamenii de aici. Niciodată, producerea unui film nu-i păruse de-o asemenea complexitate logistică. Iar interioarele de la *Sunset City* puteau să fie filmate mai comod cu o echipă pe jumătate. Dar i se impusese asta. Așa cereau sindicatele.

În plus, pe lângă echipă, avea și distribuția. Din fericire, azi era una redusă: Velva, Gentry, doi interpreți episodici și doisprezece figuranți, să umple decorul biroului revistei.

Și toți acești oameni așteptau să le vorbească, să înceapă lucrul, să le arate ce poate, să transforme haosul existent într-o turnare de film, să aibă grijă de toate – *să regizeze*. Cu excepția Velvei, nu mai era nimeni acolo – de la producătorul-adjunct la cel mai de jos ajutor – care să aibă mai puțină experiență în producerea filmelor în studio decât el. Avusese întotdeauna încredere în abilitatea lui de a regiza un film important, dar nu-și dăduse seama până atunci că, o dată cu avantajul banilor, căpăta și un aparat gigantic de făcut filme, care-l obliga să-l folosească, indiferent dacă avea nevoie de el sau nu. Trebuia să realizeze filmul cu instrumente pe care nu și le alesese el, și trebuia să-și dovedească abilitatea de a face acest lucru în fața actorilor și tehnicienilor.

Și, pentru prima oară după mult timp, simți că trebuia să-și dovedească această abilitate și lui însuși.

– Atenție! N-o să vă țin un discurs. Probabil că ar fi mai logic să-mi țineți voi discursuri, dar nu va fi așa. O să facem un film împreună și sper să ne înțelegem. Sper să filmăm azi două scene complete și încă două mâine, ca să terminăm cu decorurile astea până joi și, săptămâna viitoare, să începem filmarea chestiei cu motelul. Pare destul de bizar să-i ținem pe toți în jur și să filmăm în decoruri alternativ, dar cred că e un lucru esențial ca actorii să fie împreună în primele zile, iar eu vreau să filmăm pe cât posibil secvențial.

Pe figura lui Emmett Francis trecu o urmă de stânjenire, o comunicare telepatică, ce-i atrase atenția lui Paul că în echipă plutea un aer de nemulțumire. Își dădu seama că alunecase în explicații creative facile, care creau o atmosferă favorabilă în operații mărunte, dar care-l făceau să pară nesigur.

– Deci, așa o să procedăm. Să-i dăm drumul. Rick, o să facem mai întâi prim-planul cu tine mergând prin primul birou și intrând în biroul lui Condon. Să începem. Emmett, vrei să așezi figuranții la locurile lor?

Bătu din palme și fu răsplătit de mișcarea coerentă a zeci de trupuri. Operatorii de lumini aprinseră reflectoarele deasupra biroului. Emmett așeză figuranții la mesele din biroul exterior. Gentry și David Knox, care juca rolul redactorului-șef, primiră copii ale scenariului. Operatorii de sunet începură să-și regleze echipamentul și poziționară microfoanele spre cei doi. Harvey Friedman, cameramanul, se așeză pe scaunul din spatele camerei, iar cei doi asistenți ai lui rămaseră

lângă el. Sally Golden nota cu cretă numere pe tăblița ei. Ajutoarele de la lumini începură să regleze reflectoarele. Oamenii de la costume și machiaj se ridicară, întorcându-se la treburile lor.

Și, deodată, deveni jocul lui Paul.

Acesta simțea ca și cum ar fi trăit într-un film dintr-un film. Era un moment la care visase în mii de feluri, de ani întregi, un moment care, nu cu mult înainte, păruse imposibil de atins. Iar acum, ajunsese aici, secătuit de toate emoțiile. Simțea că era doar o turnare dintr-un film, de parcă făcuse asta toată viața. Ca și cum juca rolul regizorului.

Respiră iute, păși în interiorul propriei sale persoane, izgoni orice altceva și se apropie de scaun.

– Să vedem luminile, zise el.

Reflectoarele se aprinseră. Decorul cu birourile consta dintr-o zonă a biroului exterior, plină cu pupitre, și din biroul lui Condon, cu pupitru și canapea sofisticate, cu pereții acoperiți de fotografii în stilul revistei *Life*. Biroul exterior era luminat puternic, fără umbre, pentru a accentua îngrămădeala, iar cel al lui Condon mai slab, pentru a sublinia calitatea sa de sanctuar interior.

– Bine, opriți-le.

Reflectoarele se stinseră, iar Paul se îndreptă spre cameraman.

– Harv, vreau să-l filmezi pe Rick în drum spre biroul interior, apoi să continui dincolo de despărțitură, pentru că nu-s sigur dacă o să tai în biroul interior, așa că fă-mi niște imagini care să acopere dialogul.

– Vrei o imagine completă sau cum? întrebă Friedman.

Paul se încruntă. Asta era o echipă a studioului. Friedman nu avea nevoie de instrucțiuni detaliate la o filmare-standard ca aceea și s-ar fi simțit insultat dacă i le dădea. Trebuia să meargă pe o funie foarte subțire, cel puțin la început, între a da asemenea directive detaliate cameramanului și a-l transforma într-un robot, sau a-l lăsa să facă așa cum știa, considerându-l un „cinematografist". Friedman încerca să vadă cum stăteau lucrurile.

– Judecă singur, răspunse Paul. Nu te apropia mai mult de medie și termină cu o imagine completă când intră pe ușă. Un pic de varietate, dar nu te complica prea mult.

– Bine, zise, decis, Friedman, iar Paul simți că trecuse un test.

Se duse la scaune, unde Gentry și Knox stăteau alături, uitându-se în scenariu.

– Gata, să repetăm iute. Rick, treci prin biroul exterior destul de repede, înclinând din cap către cunoscuți. Știi că ți se va încredința o misiune, deci ești oarecum preocupat, dar asta ți s-a întâmplat de sute de ori, așa că nu te tulbură prea mult. David, vreau să-ți reciți

primul rând chiar atunci când Rick intră pe ușă, chiar dacă filmarea va fi întreruptă, pentru că voi folosi materialul ca să fac legătura cu ce se va filma în biroul interior. E-n regulă, la locuri, vă rog!

Knox încuviință din cap simplu, fără ceremonie, intră în décor, și se așeză în spatele biroului. Rick Gentry se ridică, răsfoind scenariul indecis.

– Nu-s sigur de ce-mi trece prin minte când străbat biroul. Vreau slujba sau nu?

Isuse!

– Te duci, pur și simplu, să-ți vezi șeful, răspunse Paul, stăpânindu-și iritarea. E o secvență simplă, introductivă.

– Fiecare secvență e importantă, ține de meșteșug, de realizarea unei iluzii de realitate.

– Bine. Deci, pune-te în pielea unui ziarist care se duce să-și vadă șeful. Cred că ai posibilitatea să faci asta fără indicații detaliate. Mă încred în judecata ta. Îi dăm drumul?

Gentry aprobă din cap, oarecum plictisit, și se îndreptă spre capătul îndepărtat al decorului. Paul își ocupă locul în spatele și în stânga camerei.

– Gata, o trecere, țineți reflectoarele aprinse. Liniște în decor. Doug Winter e un ziarist important, voi, figuranții, remarcați-l când trece, remarcați-l, dar nu faceți mare caz. Gata! Motor!

Mașinile de scris începură să țăcăne, secretarele treceau de la un birou la altul, iar un bărbat și o femeie își zâmbeau lângă răcitorul de apă.

– Rick!

Gentry intră în decor de la capătul din dreapta, iar când intră în câmpul camerei, asistenții lui Friedman o împinseră lent, fără smucituri, de-a lungul șinelor. Paul se ținu după cameră, iar Gentry mergea în lateral. Dar Gentry nu trecea, pur și simplu, prin biroul revistei la care lucra de ani, ci defila pe-acolo, distribuind razele de soare ale surâsului său în dreapta și-n stânga. Nu era Doug Winter ducându-se să-și vadă șeful, era Rick Gentry care-și făcea o intrare.

– Redu un pic viteza, Rick. Ceva mai banal. Apleacă-te puțin înainte. Amintește-ți că ești un ziarist din New York.

Gentry își potoli întru câtva ritmul, lăsă umerii să-i alunece mai în față, dar mersul lui nu era cel corect, avea prea mult din aerul unui actor de teatru. Doamne, gândi Paul, cum poate fi atât de tâmpit? Decise să termine cu intrarea așa cum putea. Nu se cuvenea să-i facă observații lui Gentry în fața echipei.

Gentry se îndreptă spre ușa biroului interior, o deschise, intră și spuse:

– Salut, Fred, cum merg afacerile cu sclavi?

Dinăuntru, Knox răspunse:

– Alb și negru, Doug, alb și negru.

– Tăiați!

Cei din decor se relaxară, cu un oftat. Paul se întoarse spre Friedman.

– Cum a fost?

Cameramanul se uită la el, impasibil, cu excepția unor creturi la colțul gurii. Privi peste umărul lui Paul spre Gentry, care pălăvrăgea cu o figurantă ce stătea pe-un scaun în biroul exterior. Paul îi răspunse tot cu un semn al gurii.

– Ești gata să reluăm?

– *Eu* sunt gata.

Paul se întoarse spre decor.

– Gata, toți pe locuri, facem altă intrare. Rick, vrei să vii puțin?

Se apropie de niște scaune pliante, care fuseseră așezate chiar la marginea bazinului de lumină al reflectoarelor, pentru a discuta cu Gentry într-o relativă discreție.

– Ce s-a întâmplat, Paul? întrebă încet Gentry, venind lângă el, încât figurile lor se aflau la o distanță de două palme, și privindu-l cu sinceritate în ochi.

Paul simți nevoia să se dea cu un pas înapoi, dar se stăpâni.

– N-ai petrecut prea mult timp la New York. Încearcă să te imaginezi obosit, dărâmat, prost dispus, fără chef de a pălăvrăgi cu oricine. Remarci oamenii din birou doar pentru că ar fi prea obositor să fii atât de scârbos și să-i ignori. Crezi că poți face asta?

Gentry îi zâmbi.

– Sigur, Paul. Vezi ce-am vrut să spun despre importanța de a motiva cum se cuvine chiar și un fragment ca ăsta?

Vocea lui era mătăsoasă, iar modul de comportare atât de sincer, încât Paul nu se îndură să-i spună că tocmai îi dăduse o lecție sau că Gentry n-ar fi trebuit să fie îndrumat prin fiecare scenă ca un idiot. Pe de altă parte, trebuia să ignore multe subtilități de țicnit.

– Bine, să mai facem o intrare.

De data asta, Gentry trecu dărâmat prin biroul exterior – pleoștit, îmbufnat, cu privirea împăienjenită. Puțin exagerat față de ce avea Paul în minte, dar mergea.

– Salut, Fred, cum merg afacerile cu sclavi? zise Gentry, degajat, deschizând ușa biroului interior.

– Alb și negru, Doug, alb și negru.

– Tăiați!

N-a fost prea rău, gândi Paul.

– Bine, mai facem o încercare.

Paul se răsuci pe călcâie, în timp ce camera revenea pe poziția inițială, actorii se pregăteau, microfoanele erau puse la locul lor, iar în decor se făcu liniște. Asta era, momentul adevărului, prima trecere de la imaginație la film.

– Sunetul gata!

Friedman îi făcu semn.

– Bine, zise Paul, poziționându-se lângă cameră. Luminile!

Reflectoarele transformară decorul în miez de zi.

– Dați-i drumul!

Camera lui Friedman începu să zumzăie. Sally se așeză în fața ei cu tăblița.

– *Sunset City*, scena 1-A, prima dublă! strigă fata, trântind brațul cu dungi ca de acadea al tăbliței, cu un clămpănit puternic, și ghemuindu-se să nu intre în imagine.

– Gata! anunță șeful operatorilor de sunet.

– Motor! zise Paul.

Mașinile de scris țăcăniră, figuranții vorbeau lângă răcitorul de apă, biroul revistei căpătă viață, Paul lăsă lucrurile așa vreo zece secunde, pentru ca realitatea fundalului să se stabilizeze.

– Rick!

Rick Gentry pătrunse în decor din capătul din dreapta, cu umerii căzuți în față, cu ochii întredeschiși, obosiți. Camera se ținu după el, iar Paul o însoți. Până acum era bine. Gentry merse prin birou, abia remarcând figuranții care-l salutau, exagerând un pic oboseala, poate, dar făcând o treabă acceptabilă. Când ajunse la ușa biroului interior, microfonul coborî chiar în mijloc, fără să intre în cadru...

Gentry prinse clanța, ușa se deschise ușor, Gentry intră...

– Salut, Fred, zise el cu o voce veselă, zgomotoasă. Cum merg afacerile cu sclavi?

Căcat!

– Taie! *Taie!*

Gentry se uită nevinovat, din décor, la Paul.

– Îmi pare rău, mi-a scăpat.

– În regulă, Rick, zise Paul, potolindu-și iritarea. Toți suntem ușor nervoși.

Tâmpitul ăsta nu poate să meargă printr-o cameră și să spună o singură replică fără greșeală?

– Hai să mai încercăm o dată!

– În regulă, mai tragem o dublă, zise Paul, ștergându-și cu dosul palmei pelicula de sudoare de pe frunte. Să vedem dacă de data asta iese bine. Velva, hai să discutăm o clipă.

– Sigur, Paul, răspunse Velva cu sinceritate și veselă, de parcă ar fi vorbit prima oară, nu a cincea oară.

Ieși repede din decoruri și se apropie de locul în care stătea el, la câțiva metri în spatele camerei, fără să se plângă. Paul îl remarcă pe Rick Gentry, care stătea pe un scaun de pânză, urmărind apropierea femeii cu ochii plini de automulțumire malițioasă. De fiecare dată când Velva rata, figura lui se lumina ca un pom de Crăciun. Curul ăsta crede că, dacă ea joacă prost, asta face ca el să pară bun! De parcă ar exista *ceva* care să-l facă pe el să pară bun!

– Ce-am greșit de data asta, Paul? întrebă Velva, suficient de tare ca să audă echipa și Gentry, dar fără pic de furie sau sarcasm, că părea odihnită după o jumătate de zi de filmări cu Rick Gentry.

Paul o luă de umeri și-o trase deoparte.

– Ascultă, Velva, zise el calm, îți iubești părinții, ești fericită unde ești și ai un prieten pe care nu vrei să-l părăsești. N-ai fost niciodată departe de casă. N-ai luat concursul în serios. Ți-e frică să pleci de-acasă. *Mama* ta e cea care dorește cu adevărat să te duci la Sunset City, nu tu. Ar trebui să pari speriată, nu încântată!

– Cred că m-am imaginat pe mine în situația aceea. Când am avut ocazia să plec de-acasă pentru prima oară, am și înhățat-o! Și a trebuit să i-o sug cuiva pentru asta. N-am câștigat un bilet gratuit la un concurs.

– Mi-e teamă că Hollywoodul nu-i pregătit încă pentru istoria vieții tale, se răsti Paul, iar Velva se crispă ca un cățel bătut, făcându-l să se simtă Rahat Instant. Încearcă să-ți amintești că joci rolul altcuiva, care se deosebește întru câtva de tine. Încearcă să reacționezi cum ar reacționa personajul, nu cum ai fi reacționat tu.

– O să încerc, Paul. Cred că mai am de învățat despre cum se joacă în filmele importante. E mai complicat decât în cele porno.

Un val de furie îl cuprinse pe Paul atunci când femeia aminti de trecutul lor recent, dar acesta fu înlocuit imediat de o izbucnire de afecțiune. Ea îi acorda un fel de sprijin moral în felul ei și avea sută la sută dreptate.

– Da, poate că amândoi ne prefacem un pic, Velva. Dar e singura cale prin care poți să înveți ceva în afacerea asta tâmpită.

– Așa-i, zise el, sincer, înlăturându-și masca de îngrijorare cu un zâmbet, dar să le arătăm acestor indivizi ce putem face.

– Bine, Paul, răspunse ea, rânjind ca o fetiță.

Se îndepărtă de ea și bătu din palme:

– La locuri! Să reușim de data asta! Madge! Velva!

În timp ce Madge Johnson și Velva își ocupau locurile în decorul bucătăriei, privirea lui Paul o întâlni pe cea a lui Rick Gentry. Din nou simți o ofertă de sprijin, dar de data asta sub o formă inacceptabilă: compătimire din partea lui pentru lipsa de talent actoricesc al Velvei, simpatie bine împănată cu bucurie răutăcioasă. Și tu crezi că ai de ce să te bucuri, jivină?

– Gata, luminile! strigă el, atrăgând atenția spre decorul cu bucătăria, unde Velva și mama ei stăteau în lumina zorilor, în fața farfuriilor murdare de la micul dejun.

Paul trecu lângă cameră, care fusese poziționată pentru două planuri statice cu Velva și Madge Johnson. Madge era o actriță profesionistă de televiziune, care interpretase roluri de mamă de când se știa. Se distra, pentru că rolul acela episodic îi permitea să facă un lucru mai interesant decât cel obișnuit, fără să-și forțeze prea mult talentul. Dar Paul știa că interesul ei n-o să dureze prea multe duble. Fusese mai bună în cea de-a treia dublă a acelei scene decât în cea de-a patra, și așa se întâmplase și la prima scenă. Nu pot s-o enervez, așteptând ca Velva să facă un lucru pe care nu-i în stare să-l facă. Dacă dubla asta n-o să fie groaznică, așa o să rămână.

– Dați-i drumul.

– *Sunset City*, scena 5-C, dubla cinci!

– Gata!

Motor! zise Paul, ținându-și răsuflarea, pregătit pentru ceva inevitabil.

– Cred că ar trebui să te duci la orgia aia hippie din California, spuse Madge, reușind să evoce amintiri vagi de pofte adolescentine în figura maternă. Să nu îndrăznești să-i spui tatălui tău că am zis așa ceva, dar, dacă renunți la premiu, o să regreți toată viața!

Ochii ei scânteiau de regrete, însă nu era la fel de bună ca a treia oară, nici măcar ca a patra...

– Of, mamă, s-ar putea să fiu violată într-un loc ca ăla! recită Velva cu sinceritate, fără teama pe care ar fi trebuit s-o manifeste un copil prostuț din inima Americii.

Dar poate că mergea mai bine așa. Oricum, e *singurul fel* în care pot să termin treaba.

– N-am fost niciodată la așa o chestie, Peggy, și am regretat.

– Mamă, nu înțeleg despre ce vorbești, mormăi Velva, mecanic, dar măcar nu-și freca degetele pe sub masă.

– Dacă ratezi șansa de a fi tânără, nu vei mai avea alta. Du-te la festivalul ăla rock, Peggy, și distrează-te și pentru mama ta, care nu a fost la așa ceva când era fată. N-o să te las să pierzi ocazia!

– Mamă, e atât drum până-n California, o să fiu singură, și ce-o să-i spun lui Tod?

Slavă Domnului, de data asta, numele de Tod n-a ieșit ca numele unei rațe! Și nici n-a sunat de parcă dorea să plece de lângă individ cât de iute putea s-o ducă un Boeing 747. Cel puțin interpretează.

– O să-i spui lui Tod să-și vadă de treburile lui!

Hai, hai, mai avem puțin!

Velva și Madge se aplecară una spre cealaltă, iar Madge își transformă figura în cea a unei adolescente. Velva se apropiase suficient de ceea ce trebuia, și, în cele din urmă, reușiseră să arate că două puștoaice care conspirau, nu ca o mamă și o fiică de douăzeci de ani.

– Crezi că trebuie să fac asta, mamă?

Vocea Velvei era prea bătrână, prea artificială, dar folosibilă, iar Paul știa că nu va obține o dublă mai bună. Cel puțin, figurile erau perfecte.

– Tăiați! Gata, asta-i! Să facem prim-planurile cu Madge.

Velva îi zâmbi, iar Paul se simți obligat să-i răspundă. M-am săturat de ea, ca și de Gentry. Doi netalentați. Dar măcar *ea* încearcă. Nu pot să-i spun cât e de slabă, fiindcă ar fi și mai rău.

Pot să întăresc scena cu prim-planuri ale lui Madge, poate să fac ceva cu muzica... Isuse, prima zi, și am obținut un material despre care știu că abia poate fi folosit! Dar nu pot decât să-mi joc cărțile pe care le am. Sunt aici complet singur.

Sandra Bayne își înfășură picioarele în jurul torsului gol al lui Paul, gemând cu o încântare animalică, în timp ce el o ducea mereu pe culmile orgasmului, propulsând-o de pe un vârf pe altul, ținând-o în acel univers arzător al plăcerii, unde se afla – i se părea ei – de-o veșnicie. Transpirația dragostei îndelungate, demonice, era o tămâie ce ardea terminațiile creierului ei, aruncând-o într-un extaz la nivel de celulă.

Femeia îi luă în gură toată urechea, rontăindu-i cartilagiul delicat, parcurgându-i adâncurile cu limba, iar el țipă, gemu și se înfundă în ea tot mai tare, tot mai iute, răsuflând greu, parcă înghițând aerul. Din nou, ea ajunse la orgasm, gura îi alunecă de pe ureche, iar capul îi căzu pe moliciunea pernei.

Deasupra ei, Paul, cu figura în flăcări, cu ochii aproape închiși, cu limba atârnându-i din gură, cu părul ciufulit, agitându-se ca o coroană solară. Din nou o trecu din orgasm în orgasm, într-o zonă în care oboseala începea să se topească în plăcere ca și cum ființa lui fusese dirijată spre sulă, străduindu-se să se scurgă pe sine prin acea extensie a sa înfiptă în miezul cel mai profund al femeii.

– Oooh, Paul, gemu ea, iar apoi termină aproape imediat, într-o serie de trei fulgerări, ce-o conduseră la o explozie care o făcu să-i cuprindă trupul cu brațele și picioarele într-o îmbrățișare de oțel.

În acel moment, el urlă de parcă era în agonie, iar femeia îl simți pulsând și țâșnind în ea, și toată energia din trupul lui, toată încordarea, toată nevoia revărsându-se din el în binele nemărginit al feminității ei.

Se cufundară împreună de pe înălțimi direct într-un semisomn visător, iar când cunoștința Sandrei se ridică iar la suprafața acelor adâncuri catifelate, se pomeni trează în dormitorul ei, cu iubitul peste ea, dormind un somn dulce, aproape febril, în brațele ei.

Prin fereastra camerei auzea coroanele copacilor, agitându-se în briza nopții, și cântecul greierilor. Respirația lui Paul la pieptul ei o făcea să se simtă caldă, în siguranță, mulțumită.

Doamne, gândi ea, simțind oboseala plăcută în fiecare celulă a trupului, a fost singurul futut bun din viața mea. Cel mai bun. Mai bun decât orice am avut de la Paul până acum. Mai bun decât cu Jango. În somn, Paul mormăi ceva neinteligibil, iar fruntea ei era brăzdată de creturi în timp ce își schimba încet poziția capului.

Pe când îl privea, liniile figurii lui se schimbară din relaxarea copilărească într-o mască de furie și grijă, pe care le adusese în dormitor cu el, iar Sandra simți un fior de vinovăție, pentru că știa de unde izvora acea energie sexuală demonică. Își aminti de una dintre ultimele dăți când o regulase Rod – poate chiar ultima oară –, un futut lung, fierbinte, satisfăcător fizic, ce păruse fără sfârșit. El urând-o și mârâind tot timpul, încercând s-o scoată din minți, încercând s-o facă să uite. Un demon fusese atunci în Rod, iar în noaptea aceasta, fusese în Paul un demon.

Dar nu pe mine voia Paul să mă facă să uit, ci pe el.

Într-un fel hidos, îi datora acele minute de dragoste incredibilă lui Jango. Nu putea scăpa de Jango. Ți-o făcea chiar și cu sula altuia.

Și după ce glumise cu ea toată seara. Știind că vrea să plece, o mai ținuse două ore după ce se terminase treaba, tentând-o cu trupul lui, atingând-o, apoi retrăgându-se. Amintindu-i că nu se culcase cu el de săptămâni, în aparență, dorind s-o facă să-l dorească, apoi s-o

lase baltă. Apoi, sugestia finală de a se duce la decoruri și de a vedea un pic din ce se filmase în prima zi pentru *Sunset City*.

Simțise tensiunea din aer în momentul în care ea și Jango intraseră pe platou. Paul stătea lângă un decor cu birouri, vorbind cu Rick Gentry, în timp ce o fată de la machiaj ștergea sudoarea de pe fruntea lui Gentry și-i netezea cârlionții cu pieptănul. Era aproape ora cinci, și nu rămăsese nimeni în studio în afară de Paul, Gentry și echipa de filmare. Paul se certa cu Gentry, având figura încordată, dar se stăpânea. Umerii îi erau plecați înainte, într-un fel ce nu-l caracteriza, avea figura transpirată și părul încâlcit. Nu-l văzuse niciodată în halul acela. Se transformase: încordat, nervos, furios, obosit, dar radiind un fel de energie animală frenetică.

– De ce nu putem să filmăm mâine? se văicărea Gentry, în timp ce Sandra și Jango se apropiau.

– Pentru că sunt ultimele secvențe de care avem nevoie pentru scena asta, răspunse Paul. Asta înseamnă că, dacă le turnăm acum, când ești încă în scena aceea, mâine putem să începem o scenă nouă.

– O să zăbovim aici o veșnicie până o să tomi două scene întregi cu domnișoara Muffet, iar pe mine mă pui să fac la nesfârșit aceeași dublă, mormăi Gentry. Sunt obosit.

– Planul meu prevede să terminăm aceste două scene astăzi, Rick, și o să le terminăm. Știu că a fost o zi grea, iar dacă mai avem de muncit ca să isprăvim, asta o să facem.

O scenă dramatică între regizor și star, spre amuzamentul echipei, care constituia acum un auditoriu. Și, ca să păstreze aparențele, atât regizorul cât și starul rămâneau serioși. Instinctiv, Sandra se apropie de confruntare, să-l ajute pe Paul. Dar Jango o prinse de mână.

– Lasă-l pe regizor să regizeze, îi șopti el la ureche, după care o conduse într-un separeu format, întâmplător, din echipament de sunet și decoruri vechi, de unde să nu fie văzuți, dar să nu pară că se ascundeau.

Sandra se lăsă condusă fără să opună rezistență, amintindu-și de ultima oară când îl însoțise pe Paul la o confruntare publică și de modul în care o condusese instinctul ei matern să acționeze. Se uită la Jango și văzu că ochii lui sorbeau scena, cu o concentrare totală și zero emoții, ca două lentile de teleobiectiv.

– Foarte bine, Paul, zise Gentry, cu dispreț condescendent și obiectivitate deliberată. Să terminăm treaba asta plictisitoare. Făcu un semn fetei de la machiaj să plece și se așeză pe un fotoliu din piele, în fața biroului gol. Sunt gata când ești și tu, șefu', se fandosi el, provocând râsul echipei.

Paul nu mușcă momeala. După ce-l așeză pe Gentry cum dorea, îl tratâ ca pe o mobilă, ignorând moșturile acestuia și râsul echipei, păstrându-și calmul printr-un efort de voință. Se întoarse spre cameraman și-i spuse:

– Cât ai?

– Aproape o magazie plină.

– Bine. O să filmăm cât ai înainte s-o încărcăm. Ia un prim-plan cu Gentry. Sally, se adresă el secretarei de platou, marchează totul ca o singură dublă până opresc camera.

Un asistent de regie îi înmână lui Paul o copie a scenariului, iar acesta intră în decor și se așeză în spatele biroului.

– Sunt în afara imaginii, Harv?

– Îhî, făcu cameramanul, privind prin vizor.

– Bine. Rick, o să citesc replicile lui David, iar tu o să răspunzi.

– Ar folosi mai bine dacă am juca scena, zise Gentry, obosit. Răspund mai bine când îmi rostesc replicile și eu, în loc să stau ca un *obiect*.

– Dacă așa vrei, așa o să facem. Oricum, n-o să folosim sunetul.

Sandra începu să-și dea seama că se petrecea un lucru neobișnuit. Profesionalismul lui Paul trecea peste relațiile lui proaste cu Gentry. Nu lăsa nimic să intervină în ceea ce făcea. Nici măcar insultele lui Gentry sau disprețul lui pentru individul ăla. Refuza, pur și simplu, să se lase atras de Gentry pe o asemenea cale.

– În regulă... lumini... motor!

Secretara de platou pocni din tăbliță în fața camerei, se trase într-o parte, iar Paul începu să citească din scenariu.

– Ești omul potrivit să scrii despre spectacolul țicniților, Doug.

– De ce nu-l angajezi pe Rex Reed? întrebă Gentry, cu o voce groaznică, măcăitoare, ca a lui Donald Rățoiul.

Echipa izbucni în râsete, oarecum șocată. Șocată pentru că Paul nu reacționa, nu oprea dubla. Pentru că Gentry îi dădea lui Paul, în imagine, replica pe care acesta o voia, reacționând prin mobilitatea feței precum surmenatul, sofisticatul Doug Winter, și pentru că nu se înregistra sunetul, vocea acestuia nu avea nici o importanță.

– Pentru că doresc punctul tău de vedere vicios de serios. Vreau pe cineva care să facă să curgă sânge.

Paul citise fraza cu o fulgerare de duritate. Dar Gentry nu tresări, ci reacționă cu un rânjet cinic, cerut de scenariu.

– Deci vrei ceva rahat pentru delectarea cititorilor? zise Gentry, cu o voce de homosexual efeminat, fără să iasă, prin expresia feței, din pielea personajului.

Era cea mai bizară înfruntare între două orgolii pe care o văzuse Sandra vreodată, iar în afacerile de relații cu publicul pentru Jango, văzuse destule chestii bizare.

– Da, dar rahat artistic, în stilul tău inimitabil, băiete, nu indignarea rigidă împotriva hippioților care fumează droguri și se regulează pe dealuri, continuă Paul, fără să se abată de la scenariu. Vreau o tratare în stil Norman Mailer, cu un conținut ca al lui William Buckley.

– Asta nu-i o legătură prea greu de realizat în zilele noastre, replică Gentry, cu un șuierat straniu, plin de furie, amenințător, în timp ce arăta ca Doug Winter făcând o remarcă mușcătoare.

Poate nu făcuse mare lucru ca actor când fusese filmat, dar numărul prin care dorea să-l scoată din minți pe Paul merita un Oscar. Lăsându-l pe acèsta să-și facă mendrele, Paul obținea dubla pe care o voia. Cine-și bătea joc de cine?

– Cine știe, poate o să te distrezi.

Paul spusese replica pe un ton ce sugera ceva obscen, provocând râsul echipei. Asta însă nu-l făcu pe Rick Gentry să rateze scena. Ce situație diabolică! Și ce joc de nebuni! Paul îl lăsa pe Gentry să-și facă numărul, dar în avantajul lui! Îl provoca pe Gentry, iar Gentry răspundea!

– Probabil că o să mă plictisesc, zise Gentry, cu o voce care sugera patimă, plină de pofte feminine, ca o invitație deschisă.

De data asta nu râse nimeni. Gentry trecuse dincolo de ceea ce era considerat umor, ajungând la ceva ce-i făcea pe cei din echipă să se simtă stânjeniți. Drace! se dezmetici Sandra. Homo ăsta îl vrea pe Paul! De-aia toată ostilitatea! Mă întreb dacă vreunul dintre ei își dă seama!

– Nu te avânta cu decontul pentru cheltuieli, Doug, citi Paul din scenariu. Penicilina nu se scade din impozit. După care strigă: Tăiați! Se ridică de pe scaun și se întoarse spre echipa de filmare. Suficient pentru astăzi. Mulțumesc pentru răbdare, ne vedem mâine.

Se îndreptă iute spre locul în care stăteau cei doi, fără să se uite la Gentry, fără să-i ofere acestuia satisfacția de a-i vedea figura strâmbată de furie, ca o mască.

Când o văzu pe Sandra alături de Jango, furia lui găsi o țintă. Se grăbi spre ei și-i spuse lui Beck, cu vocea încărcată de-o mânie calmă:

– Cum ai putut să faci un lucru ca ăsta? Cum ai putut să mă închizi într-o cușcă împreună cu așa ceva? Cum te aștepți să fac filmul? Doamne, de parcă Velva n-ar fi de-ajuns!

– Se pare că te descurci destul de bine, zise Beck, cu blândețe. Îți aplaud calitățile profesionale.

– Eu nu-ți aplaud calitatea serviciilor! Ca director al distribuției, ești un imbecil!

Sandra tresări. Oamenii *nu vorbesc astfel* cu Jango Beck. Paul nu știa cât de periculoasă poate fi furia lui Jango.

Dar Jango mergea pe una dintre căile lui misterioase, una pe care nu putea fi jignit.

– Nu-s director cu distribuția, sunt un promotor de evenimente. Ai înțeles greșit natura jocului.

– Rahat! se răsti Paul, gesticulând. Apoi o privi pe Sandra cu ochii lucind ca furnalele, cu o figură ce părea mai întinsă, mai vie ca viața, plină de furie și energie frustrată, și o întrebă: Vii cu mine sau rămâi cu artistul ăsta al rahatului?

Întrebarea conținea în ea răspunsul. Toată energia aceea animală o atrase, aidoma unei molii atrase de flacără. Jango păru să se retragă discret în spatele imaginii, fără să se împotrivească.

Tăcuți, cei doi merseră împreună prin platoul întunecat, spre ieșire.

– Isuse, am belit-o azi! mârâi Paul. Am belit-o! A fost infernal! Am filmat o scenă de rahat! Am îndurat tot felul de mofturi! Am irosit o grămadă de duble!

Lucrezi cu niște oameni groaznici, îi zise Sandra, cu blândețe.

Asta păru să-l înfurie și mai mult.

I-am lăsat să mă încalece! Sunt niște împuțiți, dar n-am fost atât de bun cât trebuia. Am lăsat doi actori căcăcioși să mă coboare la nivelul lor. Sarcina regizorului e să-i ridice pe actori la nivelul lui. Ei bine, n-o să se mai întâmple!

Paul, nu te mai chinui singur!

Lasă-mă în durerea mea! se răsti el. Nu încerca să mă potolești!

Nici nu intenționam, răspunse Sandra, apucându-l prin surprindere de sulă, sărutându-l pe gură, vârându-i limba adânc și aprinzând imediat în el pojarul roșu al poftei.

Da, Jango avusese ceva de-a face cu crearea iubitului ei demonic din noaptea aceea, gândi Sandra, strângându-se lângă trupul adormit al lui Paul, în noaptea răcoroasă din San Fernando Valley. Dar se întâmplase ceva mai mult decât un superfutai. Paul se transformase în altă persoană. Nu știa dacă persoana aceea era mai plăcută sau nu, dar, fără îndoială, era o persoană mai măreață.

Sandra ținu bărbatul mai tânăr în brațe, dându-și seama că nu mai regula un puști promițător, ci că strângea la piept un formidabil necunoscut. Era o chestie puțin înspăimântătoare.

Dar atâtătoare.

II

John Horst se lăsă pe fotoliul din pluș, în timp ce dezastrul de pe ecran pătrundea în sufletul lui, simțind recunoștință pentru întunericul aducător de anonimat al camerei de proiecție.

Un plan mediu cu Velva Leecock, care-și lua rămas-bun de la prietenul ei Tod, cu ochii holbați într-o expresie nefirească, ce-ar fi trebuit să exprime aproximativ tristețe.

– Oh, Tod, spuse ea cu voce șoptită, plec într-o călătorie, nu ies din viața ta!

– *Tăiați!*

Fusese groaznic. Era a patra dublă, iar celelalte trei ieșiseră și mai cumplite.

O imagine completă a lui Rick Gentry, gol până la brâu, întins pe pat, vorbind cu o brunetă cu ochi împăienjeniți, într-o cămașă de noapte transparentă, care ținea o țigară pe buze când vorbea, ca Humphrey Bogart.

Bruneta (cinică): Fă-mi o favoare, Doug, și du-te să-ți faci un Wasserman după ce te întorci, înainte să mă vezi.

Gentry (încercând să pară un tip dur, dar reușind doar să pară un homo): De ce-și închipuie toată lumea că o să-mi tocesc genunchii în vizuina hipioților?

Pe buzele lui, replica suna grozav de lasciv, gândi Horst. Un milion de duble și n-o să iasă mai bine.

– Gata, Jango, strigă el în întuneric. Doamne, e hidos!

– Suficient, Tom, zise Beck.

Proiectorul se stinse, luminile se aprinseră, iar Horst se uită la Jango, care ședea la o distanță de trei scaune.

Beck, calm, într-o bluză strânsă pe gât și pantaloni verzi, zâmbea ca Mona Lisa, cu un trabuc în gură. Cum putea fi atât de calm? Doar dacă nu-i complet idiot.

– Cred că ar fi mai bine să ne socotim pierderile și să oprim proiectul acum, propuse Horst. E fără speranță. Dacă mergem mai departe, înseamnă să aruncăm banii degeaba. Secvențele au fost oribile.

Beck se întoarse spre el, arătând, cu un gest nepăsător al mâinii, că problema n-avea importanță.

– Ce te frământi atât, John? Aici sunt doar filmările din primele patru zile!

– Sunt groaznice!

– Conrad filmează doar de patru zile. Nu cred că te așteptai să fie în vârf de formă! Amintește-ți că n-a mai regizat nici un film important. Va fi în regulă după ce se obișnuiește. Atunci, putem să revenim și să filmăm din nou rahatul ăsta, dacă-i nevoie.

E posibil să nu înțeleagă ce înseamnă dublele astea? se întrebă Horst. Am fost suficient de prost să încredințez un proiect ca ăsta unui individ care știe atât de puțin despre filme? Poate *merit* să fiu unde-am ajuns, adică acolo unde o să fiu după ce-o să anulez proiectul, care a înghițit deja aproape două sute de mii de dolari.

– Nu mă refeream la Conrad, zise Horst. Ci la distribuția infectă pe care i-ai impus-o. Cel mai hidos aspect al acestor duble este că reprezintă cea mai bună filmare pe care putea s-o facă un om în situația asta. Velva Leecock și Rick Gentry sunt imposibili. Nici Ingmar Bergman n-ar fi putut obține de la ei o interpretare profesionistă. Conrad a făcut cel mai bun lucru posibil și a ieșit ceva groaznic, de aceea proiectul n-are nici o șansă. Singurul lucru pe care-l putem face e să-l anulăm acum, înainte de a irosi alți bani.

Beck aspiră fumul, îl suflă spre tavan și spuse:

– Asta-i o discuție teoretică, John. N-are importanță. Proiectul nu poate fi anulat.

– Cum adică? se răsti Horst. E suficient să nu mai semnez cecurile.

Beck îi aruncă un zâmbet de vasilisc.

– Oricum nu semnezi nici un cec, John! Eu le semnez. Îți amintești?

– Fiu de lele!

– Nu te enerva, John! Am remarcat chestia asta din punct de vedere tehnic. Am încercat eu să te pun la punct? Nu, proiectul nu poate fi anulat, pentru că ar însemna un dezastru pentru noi doi dacă l-am opri acum. Iar dacă vom continua, vom ajunge în frunte, indiferent cât de prost o să iasă *Sunset City*.

– Mai bine mi-ai explica ce vrei, îi ceru Horst cu răceală, în timp ce inima îi bătea puternic din cauza groazei.

– Ce vreau! exclamă Beck. De ce crezi că eu știu? Din fericire, sunt prea complicat pentru așa ceva. Ce plictisitor ar fi să știu! De fapt, de fiecare dată când mă aflu în pericol să mă înțeleg, acționez de urgență să-mi complic realitatea.

– Nu mă mai abûri, Beck, dă-mi un răspuns! replică Horst, furios, în timp ce o venă îi pulsa la tâmplă.

Am fost prins în capcană! Nu pot opri proiectul împotriva voinței sale, asta-mi spune! Dar lucrurile stau și mai rău. Mi-a zis că n-are de gând să folosească puterea lui de a semna cecurile împotriva mea!

– Treaba-i simplă, John. Am cheltuit prea mulți bani, ca să dăm înapoi. Iar filmul ne va aduce un mare profit, indiferent cât de prost va ieși.

– Cum adică am cheltuit prea mult, ca să dăm înapoi? S-au dus doar vreo două sute de mii. O pierdere egală cu a unui episod-pilot pentru televiziune care n-a avut succes.

În adâncurile ochilor lui Beck păreau să danseze fulgi mici de lumină, când zise:

– Mike Taub a cheltuit peste un milion de dolari. Ryan și ciracii lui l-au scuturat de trei sute cincizeci de mii și nu s-a terminat. A arvunit șapte sute cincizeci de mii pentru organizarea festivalului, bani care nu pot fi recuperați. Speră că va face o avere pentru Eden Records din discuri și se bizuie pe valoarea promoțională a filmului ca să-și vândă marfa. Dacă oprești filmul acum, trebuie să fac același lucru cu festivalul.

– Ce dacă? zise Morst. O să-i revină lui răspunderea pentru cheltuielile festivalului, deci a unei pierderi mari. Comitetul director o să-i vrea pielea, eu o să scap de el, iar tu o să capeți slujba lui, așa cum am plănuit. Pare *frumos* să ieșim din acest fiasco pierzând doar două sute de mii.

– Dar, John, Eden Pictures *i-a comandat* lui Taub să organizeze festivalul pentru film. Dacă filmul nu se face, te alegi cu cheltuielile lui Taub.

– *Ce?* strigă Horst.

Simți o durere subită în piept, în fața ochilor îi dansau lumini, iar brațele îi erau amorțite, de parcă ar fi dormit pe ele...

– Te simți bine? întrebă Beck. Se apropie, părând să se târască precum un șarpe, cu contururile oarecum încețoșate. Liniștește-te, ți-am spus că n-avem probleme. Am acceptat deja cheltuielile lui Taub pentru festival, ca producător al filmului, dar, dacă o să avem un film de distribuit, indiferent cât de prost ar fi, pot să le transfer la Dark Star Records pentru drepturile de înregistrare la festival, însă numai după ce treburile se liniștesc. Nu-l pot obliga să cumpere drepturile de înregistrare ale unui film ce nu există. Dacă nu producem un film, poate să anuleze contractul, lăsându-mă cu beleaua pe cap. În momentul ăla, n-aș avea altceva de făcut decât să pun studiourile Eden Pictures să plătească totul pentru Dark Star, iar mie să-mi scriu un cec, ca producător pentru Eden, pentru a-mi recupera banii. O procedură obositoare, nu-i așa? Mai ales că nu avem de făcut decât să terminăm filmul și să obținem amândoi ceea ce dorim.

Durerea din pieptul lui Horst se reduse la un junghi ușor, apoi la o fantomă a acestuia, la un memento al faptului că-i muritor, la un indicator de drum pe panta coborârii. Poate ar trebui să mă duc la doctor, își spuse el.

Apoi, durerea dispăru, lăsându-l cu sentimentul că-i mai bătrân, mai slab, dar cu un calm glacial bizar. Beck mi-a spus ce-i mai rău, gândi el, și lucrurile nu-s atât de grave. Chiar dacă filmul o să fie un vax, încât o să trebuiască să-l salvăm, transformându-l în serial TV, putem să obținem cu certitudine vreo două sute de mii, ceea ce, la un buget de cinci sute de mii de dolari, înseamnă doar trei sute de mii în roșu, cu șansa să-i recuperez în mare parte în Europa. Dacă Taub e distrus, după cum am plănuit. Totul se reduce la a face un căcat pierzând două sute de mii, pentru a împiedica studioul să ajungă o parcare uriașă.

– Nu pot să zic că nu-ți ții promisiunile, Beck. În felul tău mizerabil, salvezi studioul.

– De ce ai o atitudine atât de negativă, John?

– Pentru că nu-mi place să continui un film știind că-i un vax. Merg mai departe din cauza avantajelor, dar împotriva gustului meu.

– Un vax? Ce te face să crezi asta? Cheltuim doar o jumătate de milion și, oricât de prost ar fi, faptul că în el apare Velvet Cloud, ca să nu pomenim și de alte trupe, ne garantează un fel de câștig de public rezonabil. Dacă Taub plătește cheltuielile festivalului, îți garantez că *Sunset City* va aduce profit. Ai auzit că m-am implicat în vreo afacere care n-a rentat?

Avea dreptate, dar greșea. *Sunset City* putea să aducă profit, dar o să fie un vax. Beck nu putea să priceapă. Cum să măsori succesul doar printr-un bilanț contabil? A face filme bune, înseamnă la fel de mult ca și a obține bani de pe urma lor. Faci filme bune *pentru că* știi cum să scoți bani de pe urma lor.

Dar, dacă faci filme proaste doar de dragul banilor, uiți cum se fac cele bune, iar în scurt timp ajungi la marginea prăpastiei, și unul ca Taub te calcă pe degete cu bocancii...

Dacă începi să gândești ca Beck, așa cum mă obligă el acum, începi să mori înăuntru – ești prins în angrenajele mecanismului studiourilor hollywoodiene, care omoară industria filmului, făcând-o să se autodevoreze, ca o hienă rănită. După cum ar fi spus Jodi, devii o parte a problemei, nu a soluției.

Dar o să faci chestia asta oricum, pentru că, în primul rând, trebuie să supraviețuiești până la runda următoare.

– Bine, să facem mai întâi o repetiție, zise Paul Conrad, bătând din palme. Reflectoarele! Velva, Rick, pe poziții, vă rog!

Velva Leecock – costumată într-un deux pièces albastru, croit cu o modestie afectată, care o făcea să semene cu o conducătoare de galerie din colegiu, deghizată în secretara unei companii de asigurări – își luă iute locul în dreapta decorului ce reprezenta interiorul unui avion. Rick Gentry se mișcă exasperant de lent, închizând cu grijă scenariul, punându-l pe brațul fotoliului, ridicându-se, sorbind cafea din ceașca de porțelan, apoi îndreptându-se spre decor. Se așeză încet pe fotoliul de la fereastră și își plasă ceremonios exemplarul din *Time* pe genunchi.

– Sunt gata! anunță el, cu grandoare.

Paul rezistă impulsului de a-l întreba pentru ce era gata. Trebuie să mai rezist la o mulțime de impulsuri, își spuse el. Crima e încă ilegală în acest stat, chiar dacă pedeapsa crudă și inumană se află la ordinea zilei.

Camera fusese fixată pentru o imagine simplă a lui Gentry și a scaunului liber de lângă el, pe care urma să se așeze Velva. Nu mai aveau altceva pentru dimineața aceea, pentru că Paul decisese să tragă secvența dialogului înainte de scena cu Velva mergând pe culoarul dintre scaune. Dacă avea noroc, putea să evite ca atenția limitată a Velvei și disprețul lui Gentry pentru ea să distrugă scena chiar înainte de a începe filmarea.

Paul se așeză în stânga camerei.

– Liniște în decor, vă rog! E-n regulă... motor... Velva...

Velva pătrunse în decor, apoi în câmpul camerei, în fața fotoliului de lângă Gentry.

– Locul acesta e ocupat?

Gentry se întoarse spre ea, cu zâmbetul ironic indicat de scenariu.

– Serviți-vă, răspunse el.

Deși Paul știa foarte bine că sclipirea din ochii lui însemna dispreț total, observa că putea fi luată drept o dorință reținută, cât timp Gentry își rostea dialogul cu oarecare profesionalism. De la tâmpitul ăsta, e lucrul cel mai bun la care mă pot aștepta.

– Mulțumesc, zise Velva cu răceală, înfigându-se în fotoliu, cu fundul înainte, în timp ce Gentry se încăpățâna să-i privească dosul.

Din nou, *putea* să meargă, dar din cu totul alt motiv decât cel real.

– Vă duceți la Los Angeles? se interesă Gentry, pe un ton convențional, frecând ziarul cu o mișcare circulară a degetului mare și a arătătorului.

– Mă duc la festivalul rock din Sunset City, răspunse mândră Velva, de parcă ar fi anunțat că merge la Reuniunea Cercetașelor.

– *Adevărat?* făcu Gentry, ironic. Și eu.

– Oare? se îndoi Velva, strâmbând din nas, ca și cum tovarășul ei ar fi fost un butoi cu pește putred.

– Nu! Nu! strigă Paul. Tăiați!

Asta-i prea de tot! Erau groaznici luați separat, dar împreună, erau imposibili!

Gentry se uită la Paul, arătă din ochi spre Velva și ridică din umeri cu înțelegere. Velva avea o expresie deprimată, dar nu din cauza propriei sale incompetențe, expresie care nu i se schimbase de la ultima replică a scenei. Chiar dacă, atât timp cât era în cadru, atitudinea ei față de Gentry se deosebea de disprețul manifestat în afara cadrului. Ce pereche!

– Uite ce-i, zise Paul, cu blândețe, luptând împotriva furiei, a disperării, decis să nu-și piardă stăpânirea de sine și stăpânirea a ceea ce rămăsese din filmul ăla afurisit. Se presupune că voi doi vă plăceți. Velva, când Rick îți spune că se duce la Sunset City, nu ești dezgustată, ci ești ușurată, pentru că te îngrozește faptul de a merge singură la orgia aia uriașă, fără să cunoști pe nimeni acolo. Deci să spui „Oare?" de parcă ai fi întâlnit un protector, nu un violator.

Velva se crispă ușor.

– Îmi pare rău, Paul, zise ea.

Gentry se umflă și mai mult în pene.

– Rick, pentru Dumnezeu, nu-l mai imita pe Wolfman Jack când spui: *„Adevărat?"*

Paul simți o plăcere secretă văzând cum Gentry se bosumflează.

– Dă dovadă de subtilitate. Ești un om de lume, care încearcă să agațe o fetiță inocentă, nu un student care agață o liceană!

Gentry se înroși de furie, dar, înainte de a spune o vorbă, Paul îl întrerupse, strigând:

– Să reluăm replicile! Velva, de la : „Mă duc la festivalul rock din Sunset City!"

– Mă duc la festivalul rock din Sunset City, zise Velva, cu voce neutră, uitându-se la Gentry fără expresie.

– *Adevărat?* exclamă Gentry, de data asta, cu vocea părintească a unui tip, ce vrea să pară de optsprezece ani. Și eu.

Nici acum nu fusese ce dorise Paul, dar putea să meargă.

– Oare? replică Velva, cu o sinceritate lipsită de orice emoție.

Se părea că nu se putea obține de la ea mai mult decât să-și stăpânească repulsia față de Gentry.

– Tăiați! E bine!

Trebuia să fie, căci era maximum ce se putea scoate.

– Să facem încă o repetiție, apoi să tragem o dublă.

– Dați-i drumul.

– *Sunset City*, scena 8-A, dubla trei.

– Gata.

Paul ezită o clipă, iar Velvei i se păru că avusese un moment de pierdere a cunoștinței, o fulgerare de somn în picioare din cauza epuizării. Pare dărâmat. Arată tot atât de obosit pe cât sunt și eu.

– Motor! zise, în cele din urmă, Paul, ghemuindu-se în stânga camerei.

Velva se întoarse spre Rick Gentry, care-i zâmbea, de pe scaunul de lângă ea, cu înfiorătoarea lui imitație homosexuală a poftei masculine.

– Ai câștigat un concurs? Ce interesant! Eu am pierdut unul. Avem ceva în comun.

Singurul lucru pe care-l am în comun cu tine, jigodie, este că amândurora ne place să ne reguleze bărbații. Se forță să-i atingă brațul prietenește, chiar dacă i se crispa carnea, și rosti replica:

– O să fii acolo tot timpul?

– Fiecare minut îngrozitor, răspunse Gentry, rânjind ironic, cu dublu subînțeles – blândețe față de personajul ei, otravă pentru ea.

Ohhh, te învăț eu minte, scârboșenie!

– Ei bine... sper să ne vedem... spuse Velva, străduindu-se să zâmbească precum o liceană la căpitanul echipei de fotbal.

– Poate ne apărăm unul pe celălalt.

– De cine să te apăr? se minună Velva.

Să nu te violeze vreun coafor?

Gentry îi adresă zâmbetul lui de șarpe, înclinând capul într-un unghi pe care-l credea favorabil, și privi direct în cameră, la Paul, cu ochi de vacă, făcându-i scârbă.

– De plictiseală, draga mea, de plictiseală!

Velva se căzni să-i zâmbească timid, până când Paul strigă:

– Tăiați!

– Bine, spuse el după aceea, ștergându-și sudoarea de pe frunte cu dosul palmei, să zicem că avem o dublă și putem trece la prim-planuri. Harv, pregătește-l pe Rick. Velva, poți să iei o pauză.

Velva trecu pe lângă el, în timp ce Paul dădea instrucțiuni pentru lumini, și se așeză pe scaun. În timp ce echipa de filmare schimba luminile, Conrad se așeză lângă ea, părând epuizat. Pentru o clipă, femeia uită de propria-i oboseală, văzându-l atât de zdrobit.

– Poate tragem prea tare, Paul, zise ea. Poate ar fi mai bine s-o luăm mai încet.

– Poate *îți place* să joci alături de Rick Gentry, se răsti el. Poate-ți place să prelungești chinul.

Imediat, figura i se îmblânzi, apoi deveni dură, controlată și distantă.

– Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să spun asta.

Dar o spusese, iar Velva simți lucrurile exact ca el. Cu cât aveau mai mult de-a face cu Rick Gentry, cu atât lucrurile urmau să se înrăutățească.

– Dar e adevărat, replică femeia. Lucrurile merg prost, nu-i așa?

– Obținem o cantitate de film utilizabil în fiecare zi.

– Ce înseamnă asta, Paul?

– Că vom reuși să terminăm la timp, că vom obține ceva care va fi difuzat, probabil, la televizor.

– Asta-i tot? întrebă ea, neîncrezătoare. Șansa noastră cea mare, și tot ce obținem din ea e ceva pentru TV?

– M-ai întrebat, ți-am răspuns.

– Chiar așa de rău e?

Întrebase, dar știa că așa stau lucrurile, știa că-i imposibil pentru o femeie să joace împreună cu Gentry, știa că Gentry n-avea pic de talent și nu putea interpreta nici un rol. Știa că singura ei șansă de a deveni un star se ducea pe apa sâmbetei.

– Poate că o să fie mai bine când o să filmăm la festival, zise Paul. Ai încredere în mine, Velva, cred că pot încă să scot ceva.

Îi zâmbi și deveni o clipă vechiul Paul, cel cu care-și împărtășise visele în miez de noapte.

Provocându-i revelația subită a ceea ce era cu *adevărat* rău. Genul de lucruri care se întâmplau într-un decor de filme cu futai, când vibrațiile sexuale nu se potriveau, când scenariul solicita ca două persoane să se reguleze, iar acestea nu se sufereau. Dar acum era și mai rău, pentru că era implicat regizorul.

Rău era că ea și Paul nu se regulau. Dacă am face-o, totul ar merge bine. Așa pornise filmul – Paul scrisese scenariul pentru mine atunci când ne culcam împreună, ca să mă facă un star. Asta-i toată chestia. Dacă ne-am culca, ar regiza cum trebuie, m-ar face star, și totul ar fi în regulă. N-ar conta cât de rău e Gentry sau cât de prost e filmul, pentru că filmul îl face calitatea de star, nu niște dialoguri tâmpite.

Și dacă Paul m-ar regula, l-ar pune pe pidosnic la locul lui!

– Arăți deodată mai bine, zise Paul. Ai avut vreo revelație?

– S-ar putea spune și așa. Mă gândeam la o soluție simplă a problemei noastre.

– Ce minunat! Mi-o zici și mie?

– Aș irosi-o. Dar nu te îngrijora, o s-o afli!

– Vreau să mărturisesc că-ți admir tăria, zise Rick Gentry, privindu-l pe Paul cu o sinceritate intensă și făcându-l pe acesta să se înfioreze. Ai făcut o serie de filmări în cele mai *teribile* condiții.

Și arătă din cap spre Velva, căreia i se pregătea machiajul pentru următoarea secvență.

– Am lucrat în condiții și mai rele, răspunse Paul, încercând să nu reacționeze.

Știa că un curent subteran ostil între ei ar fi otrăvit totul, dar recunoașterea acestui lucru față de Gentry ar fi aruncat tot rahatul în aer și i-ar fi fost imposibil să continue să filmeze într-un asemenea căcat.

Se concentră asupra următoarei secvențe. Velva mergea pe culoarul dintre scaunele avionului, figuranții reacționau ca în fața unei fete frumoase, dar fără să devină lascivi, asta atrăgea atenția lui Gentry, acesta se uita, o observa înainte ca ea să-l remarce, își spuneau replicile, ea se așeza, și asta era totul...

– Să știi că-mi dau seama de situația dificilă în care te afli, continuă Gentry. (Puiul de lele nu-l lăsa deloc!) Poți să-mi ceri orice ajutor care ți-ar ușura povara. Orice.

Intensitatea lui Gentry atrăgea atenția, nu-l puteai ignora. E sincer, își dădu Paul seama, acum e sincer. Știe cât de slabă e Velva, dar nu pricepe cât de slab este el. Se oferă să mă ajute, și crede că poate. Nu-l înțeleg. Nici nu vreau.

– Mulțumesc, Rick. O să-mi amintesc când o să te plângi că filmările durează prea mult.

– Și eu, zise Gentry, cu o căldură și o sinceritate care-l șocară pe Paul.

Ce naiba se întâmplă?

– Emmett, adu figuranții! strigă Paul, îndreptându-se spre Emmett Francis și folosind ocazia ca o replică finală.

Mi-e teamă că am început să știu ce se întâmplă și aș fi preferat să nu știu.

Velva Leecock stătea la marginea decorului, așteptând să intre în luminile strălucitoare, în universul de concentrare nefirească, unde sunetul camerei ce zbârnâia era sunetul banilor adunați, iar fiecare

greșeală se măsura în sute de dolari. Unde Paul cerea mai mult decât putea să dea cineva. Dacă m-ar fi lăsat să fiu eu însămi, gândi ea. Dacă m-aș putea proiecta în filmul ăsta stupid, totul ar fi bine.

– Porniți.

– *Sunset City*, scena 8-D, dubla unu.

– Gata.

– În regulă, Velva. Motor!

De ce să nu-i arăt? se decise ea în timp ce pătrunse în strălucirea solidă a luminii. De ce să nu-i arăt ce poate să facă pentru el însuși?

Când începu să meargă pe culoarul avionului, își strânse coapsele, mișcându-și picioarele doar din genunchi, concentrându-se asupra simțirii cărnii ce se freca de carne în vecinătatea perineului, a mișcării stofei pe pielea curului și pe sâni. Avansă pe culoar privind drept înainte, privindu-i pe figuranți când se uita după scaun, dar închipuindu-și că singurii ochi care o priveau erau ai lui Paul.

Își readuse în minte imagini de-ale ei cu Paul, regulându-se, și se masturbă, frecându-și coapsele, pășind încet pe culoar, ca o fetiță „rătăcită. Vedea că figuranții se uitau la ei, le simțea excitarea. Asta era! Calitatea ei de star ieșise la iveală și simțea că decorul se încălzește pentru prima oară.

Căldura masculină o urma pe culoar, focalizându-se asupra ei când se opri în fața lui Gentry. *Știa* că domina scena.

– Locul acesta e liber? întrebă ea, imaginându-l pe Paul cum o privește în locul lui Gentry și transformând spusele într-o invitație la seducere.

Gentry se holbă la ea veninos.

– Poți să-l ocupi, răspunse el, răsucindu-și obscen, grosolan, limba.

– Tăiați! gemu Paul, în timp ce echipa râdea, stânjenită.

– Nu-ți apreciez deloc umorul, se răsti Paul la Gentry. Nu la atât cât mă costă o dublă!

– Să nu-mi zici că asta era utilizabilă! Se presupunea că aici e un avion, nu un bordel burlesc. Nu-mi dau seama de ce ai lăsat camera să funcționeze. Doar dacă nu ți-a făcut plăcere.

– Ne-a făcut plăcere! strigă un mașinist, iar decorul răsună de râsetele bărbaților.

Gentry se înroși, iar Velva zâmbi echipei de filmare, apăsându-și coapsele una de cealaltă.

Și Paul râdea, în ciuda încruntării sale.

– Cred că am mers prea departe cu toții. Velva, ești o fată speriată din provincie, care merge pe culoarul dintr-un avion, nu regina

lunii mai. Apoi zâmbi blând, arătându-i c-o înțelesese. Nu ești nici Velva Leecock. Ochii săi îi spuneau că-l făcuse să-și amintească. O să ții minte la următoarea dublă?

Soarele ce pălea transformase strada studioului dintre platoul de filmare și șirul de clădiri de birouri într-un canion de umbră profundă, cu dungi aurii de lumină de California drept de la sursă.

– Micuța domnișoară Muffet a fost cam directă azi, nu-i așa? zise Rick Gentry, întâlnindu-l pe Paul în drum spre automobilul său Bentley, cafeniu, oarecum botit.

– Ce vrei să spui? întrebă Paul, oprindu-se lângă el, deși n-ar fi vrut.

De unde să știe individul că Velva îl agățase într-un decor de filme porno, folosind același număr ca azi? Fusese atât de evident, încât observase până și un homo?

– Știi tu. Că e ceva între voi.

– *Ce?* De unde ți-a venit ideea?

– Hai, lasă, mormăi Gentry, sorbindu-l cu ochii lui de copil. Era evident pentru cine-și freca picioarele, pentru cine-și deschisese trupul. Cu siguranță nu pentru mine, zâmbi el, nevinovat.

– Ce-i în mintea Velvei nu reflectă neapărat realitatea, spuse Paul, furios. Poate ai remarcat asta.

– Adică n-o regulezi?

– Nici vorbă, afirmă Paul și regretă imediat, pentru că ochii lui Gentry se aprinseră, iar el se trase mai aproape.

– Sunt încântat să aflu. Am simțit că ai gusturi mai bune. Ne vedem mâine, Paul.

Îl privi o vreme pe Paul în tăcere, făcându-l să știe, cu o subtilitate exagerată, dar cu certitudine că ceea ce simțise era esența problemei. Rick Gentry *mă* dorește, gândi Paul în timp ce Gentry se ducea spre mașină. Ce să fac?

III

– Ce te îngrijorează, Mike? întrebă Jango Beck, tolănit pe scaunul vibrator al gazdei, pe când Mike Taub se plimba prin birou ca un tigru într-o cușcă, trasând urme complicate pe covor, dar fără să-și ia privirea de la Beck.

Jango Beck nu era un om să-l scapi din ochi.

Jango luă un chistoc cu marijuana dintr-o casetă de jad, îl aprinse, inspiră fumul și vorbi prin norul pe care-l expira:

– Toate merg conform planului, așa-i?

– Toate merg mai bine decât am plănuit, zise Taub. Asta nu-mi place.

– Ești un om greu de mulțumit. Vrei să spui că dăm greș?

– *Dăm* greș, Jango. Adică, Sunset City e cel mai țicnit proiect de care am auzit. Mai avem o lună până la începutul lucrurilor și am dat deja patru sute de mii de dolari mită ca să obținem locul și permisul ăla afurisit. Și dacă Ryan ne pune la zid cu o zi înainte de deschidere?

– Sunt convins că o să fie ceva spectaculos, îl liniști Jango, râzând. De ce te plângi? Filmul o să fie groaznic, am văzut dublele. Festivalul va depăși bugetul, și vom arunca o găină moartă, în valoare de trei milioane și jumătate, în poala lui Horst. Ce te nemulțumește?

Taub se uită prin fereastra mare la smogul verii, ce ucidea ochii – o luminozitate albastră-cenușie, care înlătura culorile și-ți zăpăcea mintea. Așa mă simt eu, gândi Taub. Zăpăcit. Se aruncă pe o canapea din fața lui Beck, al cărui trup pulsa, datorită scaunului vibrator, cu energia nerușinată a unui țicnit al lui Kali sau a unui nebun din familia Manson.

– Ascultă, Jango, zise el, încercând să descopere ce se întâmpla în mintea de șopârlă a acestuia, știm amândoi că-i ceva artificial în felul în care Ryan ne stoarce de tot mai mulți bani. Acum plătim mită chiar și polițiștilor cinstiți. Cum o să justificăm, în contabilitate, mai mult de jumătate de milion de dolari dați mită?

– O să-i trecem la consultanță și relații cu publicul. Filmul o să depășească mult bugetul. Cel puțin cu un milion și jumătate.

– *Un milion și jumătate!* exclamă Taub, sufocându-se.

– De ce nu? La urma urmei, promovăm un film și douăzeci de discuri. Repartizează cheltuielile, și n-o să-ți pară exagerat. Până vârâm factura pentru toate sub ușa lui Horst. Când o să fie nevoie să explice consiliului că a depășit cu trei milioane bugetul unui film de-o jumătate de milion, *atunci* o să pară exagerat.

– Isuse, ce șmecherie! se miră Taub. Cum să faci banii să apară și să dispară așa, Jango? Asta-i vrajă!

– Nu știai, Mike? Mi-am vândut sufletul Diavolului.

– Diavolul nu poate să facă toate astea. O să-și dea duhul încercând să-și îndeplinească partea din contract.

– Atunci, râse Beck, o să-l dau în judecată și o să cer daune.

Foarte deștept, foarte frumos, dar exista alt mod pe care-l folosea Jango pentru a nu te lăsa să te uiți la ceea ce nu voia să vezi. Făcea ca totul să pară corect, dar *știai* că existau factori ascunși care aruncau toată structura în aer.

– Cum o să vindem noi combinației Carbo-Williams bugetul ăsta gigantic de relații cu publicul, când o să le plasăm studioul? întrebă Taub. Cineva va trebui să suporte pierderile provocate de plata mitei.

– Doar IRS, răspunse, cu grandoare, Beck, și cred că-și permite. Mita există doar pe hârtie.

– Ce spui? I-am plătit banii lui Ryan!

– Care i-a dat șefilor lui, după ce și-a oprit partea. Care șefi s-ar putea să fie cei din spatele lui Carbo și lui Williams. Deci vezi, și-au trecut propriii bani dintr-o mână în alta, uitând să plătească taxele.

– Ai spus ce mi s-a părut mie? întrebă Taub, simțind ceva ca un acid în spatele gâtului, arzându-i membranele. Stăpânii lui Carbo, Williams și Ryan, sunt cei care cred că sunt?

– Să nu fim naivi, Mike, replică Jango Beck, nelăsând în mintea lui Taub vreo îndoială că fusese târât într-o mașinație oribilă a Mafiei, că Beck era singurul care se interpunea între el și ființele stăpânite de lipitorile alea.

Dacă nu erau deja și stăpânii lui Jango.

Taub își scutură capul. Nu, nimeni nu putea fi stăpânul lui Jango. Numai că asta făcea ca lucrurile să pară și mai rele...

– Trebuie să oprim chestia asta, Jango, zise Sandra Bayne, aruncând un exemplar din *Flash* pe biroul lui Beck.

Acesta alunecă pe suprafața lustruită a marmurei ca un puc de hochei. Jango îl prinse ușor când ajunse la capătul pupitrului.

– Sunset City sau Orașul jefuirii? citi cu voce tare Jango, apoi aruncă din nou ziarul pe birou. O frază destul de reușită.

Sandra se așeză pe o canapea în fața biroului și se uită la Jango, cuprins în scaunul lui argintiu ca un ou, ca o omidă psihedelică pe scaunul unei broaște râioase. Fără motiv, figura lui senină, calmă, îi amintea de Paul: o tapiserie contrastantă de tensiuni nerezolvate, făcând repede dragoste cu ea, afundându-se frenetic, terminând iute și lăsând-o nesatisfăcută, apoi cufundându-se într-un somn ușor, agitat. Ca și cum Jango sugea energie din disperarea lui Paul, crescând mai zdravăn în timp ce situația imposibilă scurgea energia din

Paul, îi săpa riduri pe figură, transformându-l într-un om sleit, disperat, un monoman ce se stăpânea printr-un efort de voință.

– Să citești textul, spuse Sandra. Nu numai titlul e tâmpit. Stein a aflat, cumva, grozav de multe. Niște chestii picante despre Velva Leecock, starul filmelor porno, și cum a obținut Gentry rolul regulându-se cu tine.

Jango izbucni în râs.

– Chiar m-a jignit! Ce insultă adusă gustului meu! Măcar au spus cine ce i-a făcut celuilalt?

– Jango, fii serios!

Jango rânji la ea.

– Și tu crezi că m-am regulat cu Gentry?

– De unde dracu' să știu? Recunosc că nu prea are sens, dar altfel de ce l-ai fi angajat? Doar ca să-l torturezi pe Paul?

– Ce te face să crezi că *eu* știu de ce?

– Foarte amuzant, conașule, foarte amuzant! Dar există părți în articol care nu-s la fel de amuzante.

– Mă îndoiesc. Dar eu am un simț al umorului mai pervertit decât al tău.

– Stein face valuri că dublele sunt proaste. Pe de altă parte, brodează pe faptul că doar formațiile ce țin de Eden și Dark Star vor apărea la festival, că filmul va fi o reclamă pentru vânzarea discurilor. Că exploatezi poporul.

Jango se lăsă pe speteaza scaunului și își încrucișă mâinile, după care întrebă:

– Și asta ar fi trebuit să mă facă să mă cac pe mine?

Degaja o siguranță calmă, masculină, căreia Sandra nu putea să nu-i răspundă, nu putea să nu simtă reînviind vechea poftă, nu se putea să nu-l admire pe ticălosul Rege al Colinei. Simți o căldură crescândă între picioare și se detestă pentru asta. Și-l detestă pe Jango, care i-o produsese deliberat. Îl ura cel mai mult pentru că era în stare să facă asta atât de ușor.

Dar își imagina trupul lui Jango mișcându-se peste al ei...

– Nu-i numai *Flash*, zise ea, mai blând. *Rolling Stone* tipărește chestii asemănătoare, dar ceva mai subtile. La fel și în New York și Chicago. Întreaga presă underground s-a pornit împotriva filmului *Sunset City*, iar lucrurile iau o întorsătură urâtă. Mi-e teamă...

– Pentru Paul, o completă Jango, cu voce rece, sigură.

E posibil să-l fac gelos pe Jango Beck? se întrebă Sandra.

– Da, pentru Paul, răspunse ea. Totul pute în jurul proiectului ăstuia. Știu că *tu* ți-ai imaginat o cale de salvare. Dar asta-i prima șansă a lui Paul să facă un film important, iar dacă se va dovedi că a fost fraierit, toată viața îi va fi ruinată.

– Se pare că ai mai puțină încredere în pricepérea iubitului tău decât am eu.

– Ce vrei să spui?

– Că poate va reuși să scoată ceva din *Sunset City*.

– L-ai pricopsit cu Rick Gentry și Velva Leecock, te-ai tras deoparte și lași presa underground să-l facă praf într-o frenezie, transformând chestia asta în ceva mai rău ca Altamont, iar tu-mi spui că te aștepți ca Paul să transforme aiureala asta într-un film decent?

– Nu mă aștept la nimic. Stabilesc parametrii. Soarta lui Conrad e în mâinile lui, în parametrii ăștia. Asta-i...

– Știu, știu. Asta-i regula jocului.

Jango se ridică și se îndreptă spre patul de apă circular, mare. Un mers lent, languros. Se așeză pe pat, desfăcându-și picioarele, se rezemă de capul patului și își deschise brațele către lume. Își lingea buzele ca o pisică. Sandra simți un gol în stomac, o poftă în vintre, o groază în suflet.

– Ce vrei de la mine? întrebă Jango, dând cuvintelor multiple înțelesuri.

– Nu ceea ce crezi că vreau, canalie! ripostă, fără vlagă, Sandra.

– Oh, poți avea și asta.

Sandra se trezi mergând spre pat și așezându-se lângă Jango, în timp ce acesta n-o slăbea din ochi.

– Lasă-mă să fac ceva împotriva presei răuvoitoare. Lasă-mă să-l ajut pe Paul.

Se trezi privind în adâncimile negre ale acelor ochi, incapabilă să se uite în altă parte, nedorind să se uite în altă parte. Simți cum trupul i se apleacă spre al lui – o atracție gravitațională fără motiv, ca aceea a pământului față de lună...

– Fă ce vrei, zise Jango. Fă ce poți.

Își puse mâna dreaptă pe interiorul coapsei ei. Sandra se mișcă în mod reflex, frecându-și pelvisul de mâna lui, oftând, apoi strângând-o între picioare. Degetele delicate, dar puternice ale lui Jango, găsiră carnea vie, iar femeia se rostogoli în brațele lui, gemând, frecându-se de el, urându-se pentru ceea ce făcea.

– Îți spun că trebuie să mă regulezi pentru asta, șopti Jango. Te vei simți mai bine apropo de ceea ce vrei să faci.

– Te urăsc, știai?

Sandra oftă. Gura ei o căuta pe-a lui, mâna ei căuta fermoarul lui.

– De ce nu te muți de-aici? întrebă Sandra, rostogolindu-se în patul lui Paul, astfel încât să stea față în față sub cuvertură. Te-ai putea muta la mine, am o mulțime de camere.

În întunericul dormitorului, Paul abia putea să-i vadă figura, după cum și ea abia putea să i-o vadă pe-a lui, ceea ce era bine.

– Apreciez oferta, Sandy, replică el, atingându-i ușor obrazul, dar nu-i timpul de luat asemenea decizii. Capul mi se învârtește ca o roată.

– Eu sunt în centrul furtunii tale. Pot să-ți fac cafea dimineața și supă de pui noaptea.

Ce să-i spun? se întrebă Paul. Că Velva vrea să mă reguleze, așa că, dacă mă mut la ea, filmul o să iasă și mai rău? Că-s convins că interpreta principală o să joace mai bine dacă o călăresc?

– Nu pot să mă mut la cineva în mijlocul filmului.

– E vorba de altcineva, Paul?

În glasul ei se simțea o tensiune stranie, aproape o gelozie vinovată, de parcă-i citea gândurile și își reflecta în el propria-i vină.

– Da. Rick Gentry.

– Cum?

– Îmi trimite mesaje spirituale de-o săptămână. Cred că de-aia e atâta ostilitate între noi. Interpretul meu principal îmi vrea curul. Nu-i emoționant? Nu-i minunat?

– Sărmane copil! strigă Sandra, strângându-i capul la piept. Ce-o să faci?

– Dacă ar folosi la ceva, i-aș da un pic, zise Paul, sec. Din fericire pentru masculinitatea mea și din nefericire pentru film, nici măcar asta nu l-ar transforma într-un actor competent. Căcat! Toată chestia-i o aiureală! Nu-i nici o speranță!

Își apăsă fața în căldura moale a pieptului ei, recunoscător pentru brațele ce-l țineau, lăsându-se o clipă să cedeze, să se vadă durerea interioară, disperarea profundă care l-a cuprins, descoperind că singura lui șansă de a se dovedi un realizator de film se transforma în piatra de mormânt a carierei pe care n-o va avea vreodată. Și nu-i vina mea! Nu-i vina mea!

– Muistul ăla de Beck! strigă el. De ce-mi face o asemenea chestie?

Sandrei i se opri respirația. Trupul ei înțepeni lângă al lui.

– Știi ceva ce eu nu știu? întrebă Paul, ridicându-și capul de pe pieptul ei și privindu-i figura prin întuneric.

– Nu meritam așa ceva, zise Sandra, cu voce îndurerată. Crezi că aș sta deoparte și l-aș lăsa pe Jango să te fută, dacă aș putea face ceva?

– Îmi pare rău, eu...

– Știu, iubitule, știu.

Îi luă fața între mâini și-l sărută blând pe buze.

Bărbatul își lăsă din nou capul pe pieptul femeii și rămase așa în întuneric, căinându-se singur. Lăsă mila de sine să curgă peste el și prin el până când se bălăci în ea, până se cufundă în ea, se scârbi de ea, iar acea scârbă se transformă în furie. Se rostogoli ușor și se sprijini de capul patului.

– Care-i necazul? întrebă Sandra, cu blândețe. Apoi continuă, ironic: Ce întrebare prostească!

– Dacă aș putea face ceva! Dacă aș putea face lucrurile un pic mai bune, în loc să mă las dus de situație! Doamne, mă simt atât de neajutorat! Mă înfurie, mă face să mă înfurii pe mine însumi!

Sandy se ridică lângă el. În întuneric, bărbatul îi vedea doar conturul fosforescent al globilor oculari, localizându-i fața, dar nedându-i o expresie.

– Există ceva ce-aș vrea să faci, zise ea, dar n-am avut curajul să-ți spun. Știi ce scrie presa underground despre tot proiectul...

– Mda, am văzut câte ceva... începe să fie destul de exact...

– Știi că s-au pus pe tine...

– Mda...

N-aveam destule griji, își zise el, mai trebuie să mă îngrijoreze și imaginea mea în presa underground...

– Mă gândeam că, dacă ai da un interviu la TV...

– După conferința aia afurisită? se răsti Paul, amintindu-și cum îl umilise ea, cum Barry Stein fusese gata să-l provoace la bătaie.

– Va fi ceva diferit, iubitule. Mă gândeam la emisiunea lui Elliot Dana, „Groove Tube". Stai de vorbă zece minute cu Elliot. E total inofensiv și-i e dator lui Jango...

– Te rog! Nu vreau să știu ce-i datorează Dana lui Beck. Lasă-mă să rămân virgin măcar într-un orificiu.

Dar Paul trebui să recunoască faptul că ideea nu părea rea. „Groove Tube" era o versiune locală, cu buget redus, a emisiunii

„Merv Griffin Show": formații rock de mâna a doua, alternând cu pălăvrăgeli nevinovate cu personalități din lumea spectacolelor rock, iar Dana, un copilaș bătrân, rău, ca și Mike Douglas sau Griffin. Nimeni nu suferea în emisiunea lui, în afara cazului în care cineva arunca un buchet de flori cu prea multă forță.

– Adică-i o chestie aranjată? întrebă el.

– Înveți, iubitule, înveți...

– Nu văd la ce-o să folosească...

Trupul ei se lipi de-al lui. Sandra își puse capul pe umărul bărbatului, iar părul îi atârna pe pieptul acestuia.

– Atât știu să fac pentru tine. Ești într-o situație grea, aș vrea să te ajut, dar nu mă pricep mai mult. Încerc doar să te fac să arăți ceva mai bine decât proiectul, ca atunci... încât... Lasă-mă să fac asta pentru tine. Lasă-mă să fac *ceva*.

Tonul vocii ei îl mișcă profund. Voia cu adevărat să-l ajute, numai că nu era în stare decât să asiste, neputincioasă, la felul în care el se scufunda o dată cu vaporul. Bine, de ce nu, măcar ea s-ar simți mai bine. Cel puțin unul dintre noi va fi ceva mai puțin decât complet inutil.

– Bine, Sandy. O să încerc. Pentru tine.

– Să spunem c-o facem fiecare pentru celălalt.

Deci asta simți când stai înăuntru și te uiți afară, gândi Paul, șezând pe un jilț cu spătar înalt, sub reflectoarele fierbinți ale televiziunii, împreună cu Elliot Dana, privit de ochiul orb al camerei, urmărit de cameraman și echipa de emisie, prins într-un cerc de lumini atât de strălucitoare, încât auditoriul redus de studio părea o pată vagă de fețe în lucirea contrastantă a luminii normale.

O răsturnare ciudată: venea de pe un scaun pe care era regizor și ședea pe un scaun pe care era un nimeni. Chestia asta îl făcea să se simtă un nimic, dar, în același timp, exista ceva relaxant în a fi un simplu pion în realitatea altuia.

– Următorul nostru invitat, Paul Conrad, regizează un film care va fi turnat luna viitoare, la festivalul din Sunset City, îl prezentă Elliot Dana, cu vocea lui șuierătoare de guru. Sunset City va fi cel mai tare eveniment al anului, nu-i așa?

Dana, un bărbat svelt, cu o tunsoare Beatle, de douăzeci și cinci de dolari, avea ochi blânzi de cocker spaniel. Purta un dashiki brodat, jeanși și mărgele. Părea de douăzeci și nouă de ani și arăta așa de vreo zece ani. Se comporta cu blândețe, neamenințător, iar secvența urma să dureze doar opt minute. Sandy avusese dreptate: apariția aceea nu-i făcea nici un rău.

– Este evenimentul cel mai mare din viața *mea*, răspunse Paul. Prima mea ocazie de a face un film important. Deci, normal, sunt cel mai atât dintre cei de-acolo...

Dana zâmbi cu amabilitate:

– Sunset City va fi cea mai mare adunare a triburilor de la Woodstock încoace. Cred că *Woodstock*, filmul, a surprins cu adevărat spiritul din Woodstock, vibrațiile de dragoste de-acolo. L-ai văzut, Paul?

– Sigur. Cred că a fost cel mai bun film de acest fel făcut vreodată. Dar ceea ce vom face noi va fi altceva...

– *Așa a fost și Altamont!* răsună o voce din public.

Dana se întoarse, clipi când privi în lumină și se răsuci spre Paul, cu un zâmbet liniștit.

– Ce spuneai?

– Spuneam că nu vom face un documentar, zise, nervos, Paul. Turnăm o poveste de dragoste pe fundalul...

– Putere poporului! răcni cineva.

Aproape imediat, tot publicul începu să bată din palme și din picioare ritmic, cântând:

– PUTERE POPORULUI! PUTERE POPORULUI! PUTERE POPORULUI!

– Tăiați! strigă cineva. Opriți rahatul ăla de film!

Luminile din sală se aprinseră, iar Paul văzu că două treimi din public bătea din palme și bocănea într-un fel bine orchestrat.

– PUTERE POPORULUI! PUTERE POPORULUI! PUTERE POPORULUI!

Cântul era dirijat de un individ care stătea în primul rând, cu un aspect teatral, cu părul lung, purtând jeanși cârpiți, cizme roșii și un tricou roșu, alb și albastru, inscripționat cu un semn al păcii pe drapelul american.

– PUTERE POPORULUI! PUTERE POPORULUI! PUTERE POPORULUI!

– Ivan! gemu Dana. Ce dracu' faci? Avem un show!

Găoaza cu drapelul ridică o mână, iar cântul încetă. Se întoarse și se îndreptă spre decor. Paul îl văzu mai bine: era Ivan Blue, așa-numitul conducător al Mișcării. Paul își aminti că-l văzuse dându-se în spectacol la un show televizat.

– Ce-i asta? se plânse Dana. De ce-mi distrugi viața, Ivan?

– Cerem ca un reprezentant al poporului să participe la interviu, cântă Blue ritmic. Cerem ca un reprezentant al poporului să aibă voie să-i pună întrebări omului care va face un film despre popor, pentru

că poporul are dreptul să știe ce fel de film va fi făcut. Acest interviu nu va continua fără un reprezentant al poporului. Putere poporului!

– PUTERE POPORULUI! PUTERE POPORULUI! PUTERE POPORULUI!

Dana se întoarse spre Paul, ochii lui de cățel implorând ajutor. În spatele camerei, un grăsan chel – după aparențe, regizorul – părea a se afla în pericol de a fi lovit de dambla.

Blue ridică din nou mâna, oprind cântul.

– Ți-e frică să lași poporul să discute cu invitatul tău, Elliot? întrebă el. Te-ai vândut lui Jango Beck?

După care-și schimonosi fața într-o parodie hidoasă a unui porc și începu să grohăie. În clipa următoare, tot publicul grohăia.

Isuse, ce bandă de idioți! gândi Paul. Se poartă ca într-un film cu frații Marx.

Din nou, Dana se întoarse spre el.

– Of... te-ai supăra dacă...

Paul cântări publicul ce grohăia de zor. Se uită la Ivan Blue, care se fâțâia în jurul decorului, aplecat astfel încât degetele mâinilor aproape atingeau podeaua, râgâind și grohăind ca un personaj dement din desenele animate. Dacă nu pot să pun la punct găoaza asta, gândi Paul, atunci e timpul să mă retrag...

– Am dorit întotdeauna să-mi ia un interviu Porky Pig, zise el. Dați-i un scaun.

Dana oftă recunoscător, făcându-i semn din cap lui Blue, care opri guițatul și urcă pe estradă. Un asistent aduse un scaun între Dana și Paul, iar Ivan Blue se cocoță pe el. Luminile din sală se stinseră, echipa își reluă locul, iar Blue se transformă subit. Nu mai era clovn – ochii îi deveniră inteligenți și expresia dură, chiar de conducător.

– Măcar ai coaie, Conrad! recunoscu el, cu răceală.

Doamne, gândi Paul, se pare că m-am vârât singur în capcană!

– Bine, porniți benzile, gata! răcni regizorul.

– Invitații noștri sunt Paul Conrad și Ivan Blue, zise Dana, afișând un zâmbet dulce. Paul regizează filmul ce va fi realizat luna viitoare la festivalul din Sunset City, iar Ivan Blue este bine cunoscutul star al scenei, ecranului și demonstrațiilor de stradă. Ivan vrea să-i pună câteva întrebări lui Paul despre film, nu-i așa?

– Exact, răspunse Blue, privind direct spre cameră. Din moment ce poporul va fi adevăratul star al filmului, cred că-i cinstit ca reprezentantul poporului să-i pună regizorului câteva întrebări. La urma urmei, vei folosi un sfert de milion dintre noi ca figuranți, nu-i așa, Paul?

– Se poate spune și așa, recunoscu Paul.

– Un sfert de milion de figuranți *pe gratis*. Sau greșesc? Vei plăti oamenii?

– Am înțeles că intrarea va fi gratuită, că vor fi distracții gratuite, mâncare ieftină și băutură, deci se va da ceva în schimbul a ceea ce primim.

– Vechea lozincă! O veche lozincă a *capitaliștilor*.

Se aplecă spre cameră, plin de energie animalică. Fără motiv, Paul se trezi *că-l place* pe ticălos.

– Și altă veche lozincă a capitaliștilor: să nu dai niciodată unui fraier o șansă egală. O ții minte? Mă întreb care dintre ele va fi aplicată. Mi se pare că vor participa un sfert de milion de fraieri la circul de trei bani al lui Jango Beck. Vor veni pentru un spectacol gratuit, dar se dovedește că *ei* vor fi spectacolul, un spectacol cu *ciudați*. Jango Beck ne fraierește să facem pe ciudații pentru el, în schimbul unui spectacol gratuit, care constă în douăzeci de ședințe de înregistrare a formațiilor pe care le au cu contract el și Mike Taub, apoi te fraierește pe *tine* să faci un film tâmpit ca să-i vinzi discurile. După aceea, închiriază spațiile de expunere unor porci ca Dow și Coca-Cola, vinde filmul și discurile, și ajunge să-i exploateze pe toți pentru multe milioane de dolari. Asta-i opinia ta despre ceva dat în schimbul a ceva?

Paul se trezi că-i de acord cu Blue. Individul nu era tâmpit, m-a fraierit, e *bun*. M-a făcut praf! N-am chef să mă înfrunt cu el, ca să-l apăr pe jigodia de Beck!

– Uite ce-i, răspunse el, n-am nici o legătură cu organizarea festivalului, eu fac un film. Deci să vorbim despre film.

Blue păru să se calmeze un pic, să se desumfle, chiar să devină mai prietenos. Îi zâmbi lui Paul.

– Sigur, să vorbim despre film. Să presupunem că Beck scoate bani din chestia asta, de la oameni. Aș accepta așa ceva, dacă totul ar fi echitabil. Adică, dacă filmul tău s-ar dovedi un spectacol minunat al felului de viață al poporului, o călătorie de dragoste care arată că lumea poate fi o adunare imensă, blândă, pașnică, iubitoare a triburilor, și atunci am putea spune că am primit ceva în schimbul a ceea ce am dat, nu?

– Mda, răspunse Paul, nervos.

– Dar dacă filmul tău se dovedește a fi o exploatare urâtă, cinică a poporului, o lovitură dată contraculturii, un spectacol gigantic cu schilozi răi, atunci poporul *este jefuit*.

– Nu mă pricep la politică, mormăi Paul, stânjenit.

Nu-s chiar atât de tâmpit să mă contrazic cu tine în probleme politice, mai ales când tot ce spui despre felul în care Jango Beck o să scoată bișțari din chestia asta împuțită pare a fi adevărat.

– Să vorbim despre film, propuse Dana, nefericit, iar Ivan Blue îi zâmbi amabil.

– Asta facem, Elliot. Sunt convins că telespectatorii vor să știe ce subiect va avea filmul. Asta încerc să aflu. Despre ce tratează filmul, Paul?

– Ei bine... e un fel de poveste de dragoste la intersecție de culturi. O fată dintr-un orășel din Vestul Mijlociu câștigă o călătorie la Sunset City, unde întâlnește un reporter cinic din New York, iar locul în care se întâlnesc le e la fel de străin pe cât de străini sunt și ei între ei, se îndrăgostesc și... Dar nu vreau să vă povestesc sfârșitul.

– Pare o poveste potrivită pentru Sally Fields și Laurence Harvey, zise Blue, cu vocea subțire, nazală, a lui Rona Barrett.

Din public izbucniră râsete, iar Paul chicoti și el. A prins esența tâmpeniei, gândi el. Ce să zic?

– Dar nu-i ai pe Sally Fields și Laurence Harvey, continuă Blue, cu propria-i voce. Ai doi indivizi numiți Rick Gentry și Velva Leecock. Sunt sigur că spectatorii lui Elliot vor să afle câte ceva despre vedetele tale, Paul.

Și eu aș vrea să le spun câte ceva despre vedetele mele afurisite!

– Hmm... Rick Gentry a jucat în vreo douăsprezece filme și două seriale TV, iar Velva Leecock este... o nouă descoperire.

Ivan Blue privi direct în ochiul camerei.

– Am înțeles că Rick Gentry a obținut rolul interpretând diferite acte sexuale cu Jango Beck, iar Velva Leecock a fost descoperită întinsă pe spate în filme porno de exploatare sexuală.

– *Ivan!* șuieră Dana, pălind.

– Îndrăznești să negi? îl întrebă, mieros, Blue pe Paul, zâmbindu-i.

Șiroaie de sudoare brăzdară fruntea lui Paul, curgând din păr. M-a avut! Dacă neg, dovedește că-s mincinos, cu mii de metri de film porno ai Velvei, și nu m-ar surprinde deloc ca Gentry să se fi regulat cu Beck pentru rol. Dar, dacă nu neg, o să mă ia dracu' mâine pe platou...

– Nu cred că merită să spun ceva, zise el, pe un ton jalnic. Sunt doar palavre împuțite.

– În timp ce filmul tău va fi de bun -gust! Hai, Paul, știm amândoi că filmul va fi un gunoi! Ce-ar putea fi altceva, dacă joacă în el

o porno-steluță? Va reprezenta o insultă pentru sfertul de milion de frați și surori care vor fi înșelați să apară în el!

– Nu-i cinstit, șopti Dana. Nu poți face praf un film neturnat încă!

Blue se uită atent la Paul. Ciudat, dar Paul simți vibrații de simpatie emanând spre el.

– Bine, să fim corecți. Retrag tot ce-am spus, dacă Paul ne va asigura că filmul va fi ceva minunat, o operă de artă, o celebrare a dragostei. Pari un băiat cinstit, Paul. Spune-mi că greșesc, și tac.

Paul se uită și el la Blue. Că să zic? Tipul are dreptate, știe adevărul. A aflat într-un fel. Oceane de transpirație se formară la subsuorile lui Paul. Știa că nu poate să mintă în fața camerei.

– Voi face tot posibilul în circumstanțele existente, preciză el. Dacă aș spune mai mult, ar însemna să mă laud. Asta-i specialitatea ta, nu a mea.

Atitudinea lui Blue se îmblânzi. Se întinse și atinse ușor genunchiul lui Paul, într-un gest camaraderesc.

– N-am vrut să te dobor *pe tine*, omule! Știu că faci tot ce poți. Dar o să-ți rupi gâtul. O să-ți rupi gâtul pentru că Jango Beck vrea să-ți rupi gâtul.

– Ivan, asta-i prea mult! interveni Dana, pe figura căruia se citea cea mai pură teroare.

– Lasă omul să vorbească! îl întrerupse, tăios, Paul. Vreau să aud chestia asta.

Ceva din interior îl constrângea, făcându-l să uite de camere, de lumini și de spectatori. Tipul știe mai multe decât mine. A aflat ceva ce eu nu pot să aflu, sau a aflat cineva pentru el.

– Să zicem că treaba asta e lansată ca un film obișnuit, zise Blue. Într-un an, îl vor vedea vreo patru-cinci milioane de spectatori.

– Cifra mi se pare corectă, replică Paul.

O evaluare foarte optimistă pentru un asemenea căcat.

– Nu-i atât de rău ca în situația în care acest produs EPI va fi lansat ca film original pentru TV, când cel puțin douăzeci de milioane de oameni îl vor vedea simultan. Asta vrea Jango Beck.

– Nu știi atât cât crezi despre afacerile cu filme, ripostă Paul. Dacă patru-cinci milioane de oameni plătesc câte trei dolari să vadă un film cu bugetul pe care-l are la cinematograf, vor ieși bani frumoși. Dacă-l văd douăzeci de milioane pe gratis, la televizor, va fi o pierdere.

– Oare? Cât crezi că vor costa nouăzeci de minute de reclamă la un moment de vârf? Asta va fi filmul tău, dacă va fi difuzat la televizor – o reclamă de nouăzeci de minute, difuzată la o oră de vârf, pentru toate discurile înregistrate la Sunset City!

O durere cumplită îi fulgeră lui Paul prin creier. Se simțea de parcă l-ar fi lovit cineva cu ciocanul în cap. Era un fraier de prima clasă. Asta explica totul! Explica de ce Beck îi vârâse pe gât pe Velva și pe Gentry! Dacă Beck *dorea* un vax, care să nu poată fi distribuit în cinematografe, totul căpăta înțeles!

Inclusiv faptul că angajase un regizor-adjunct de filme porno, fără nici o realizare, fără să vadă un metru din filmul lui! Pentru șarlatanul ăla, eram doar o garanție în plus că o să iasă un rahat! Asta gândește despre mine, că-s un ratat, un tâmpit, un nenorocit! Ticălosul! Javra! Jegul!

– Tăiați! țipă Dana, sărind de pe scaun. Opriți camerele! Opriți chestia asta!

Reflectoarele se stinseră, lăsând să se vadă figurile înlemnite ale celor din studio și regizorul chel frângându-și mâinile în spatele camerei numărul unu.

– Ivan, ne costi o avere! se văicări Dana. Nu putem face față la așa ceva. Jango Beck ne va jumuli la tribunal. Vom ajunge să jucăm în reclame pentru formații rock! Îmi pare rău, zise el, întorcându-se spre Paul, nu mai avem timp să difuzăm fragmentul tău de film.

– N-ai motive să-ți pară rău. Iar dacă vrei să-ți faci vreo grijă, atunci întreabă-te ce-o să pățească ticălosul de Beck atunci când o să pun mâna pe el!

– Ne mai vedem, omule, îi zise Ivan Blue, valsând pe estradă. Sper.

– Apasă butonul cu siluetele care se regulează, zise chelnerul în vârstă, în costum alb, strâmt, iar după o clipă, se trezi singur în lift, în drum spre dormitorul lui Jango Beck, spre bârlogul fiarei.

În timp ce ascensorul urca, mintea și trupul lui Paul cunoscură primul moment de odihnă de când părăsise studioul. Se întrebă cât de sănătos era ceea ce făcea. Se dusese la Eden Tower și descoperise că Beck era acasă. Apoi ceruse să-l vadă, gândindu-se doar la ceea ce se întâmplase la show, la disprețul manifestat de Beck. Iar acum, draperia de catifea neagră și covorul de culoarea sângelui făceau ca liftul să pară un vehicul de ceremonie pentru sacrificii umane. Un autosacrificiu uman.

Ce pot să fac? Ce-o să-i spun lui Jango Beck?

Și ce-o să-mi spună el?

Ascensorul încetini, se opri, ușa se deschise și, fără să ezite, Paul coborî. Apoi se opri. O clipă, i se păruse că pătrunsese într-un cuptor cu flăcări portocalii. Dormitorul lui Beck era circular. Plafonul acoperit

de oglinzi și inelul continuu al ferestrelor din tavan până-n podea dădeau impresia suspendării în spațiu. Soarele abia începuse să apună, departe, peste oraș, iar razele portocalii încă strălucitoare, ce curgeau prin ferestre, reflectate de tavan, transformaseră încăperea într-un cilindru de foc de amurg. Paul nu vedea amurgul, era înfășurat în el.

În centrul acestei vâlvătăi grandioase, se găsea un pat de apă circular, asemănător celui din biroul lui Beck, numai că aici lemnăria era din lemn de trandafir și tapiseria din catifea de-un roșu-intens. Jango Beck ședea întins pe pat, cu capul proptit de căpătâiul capitonat, gol, acoperit doar cu un halat din piele de leopard aruncat peste vintre. Sugea din ciubucul unei narghilele mari, din aramă, iar aerul era plin de aroma dulce a hașișului.

Pe pat, alături de Beck, se aflau doi adolescenți minunați – un băiat și-o fată, poate frate și soră, poate chiar gemeni. Ambii erau goi, cu părul lung, de culoarea paiului, cu o patină de sudoare pe pielea netedă, albă, cu sfârcurile trandafirii, cu tufe aurii de păr pubian, cu ochii albaștri, ca marmura sfărâmată, cu privirea nebună.

– Salut, Paul. Te alături nouă?

– Vreau să vorbesc cu tine singur, Beck, se răsti Paul. Acum!

Genunchii îi vibrau, avea crampe la stomac, iar sângele îi bubuia în tâmple. În ciuda acestora, vederea cărnii netede în lucirea amurgului, nebunia din cei patru ochi albaștri treziseră o căldură în mărunțaiele lui, și el se disprețui pentru asta.

Beck zâmbi fals.

– Bine, atunci mai târziu. Sunt cu adevărat superbi, zise el și bătu din palme o dată, de două ori, ca un pașă oriental. Fugiți și jucați-vă, copilași! O să reluăm mai târziu de unde am rămas.

Cei doi copii depravați alunecară sinuos din pat, frecându-și ușor mâinile peste carnea lui Beck, apoi trecură lent și senzual pe lângă Paul, arătându-i trupurile lor. Fata își atinse deliberat sânii mici de brațul lui, iar băiatul îi atinse coapsa în trecere. Paul tresări, iar Beck zâmbi. Copiii dispărură în lift.

– Ei? Ce-i în mintea ta? întrebă Beck.

Paul clipi, zăpăcit de lumina portocalie orbitoare, de aparițiile sexuale, de stropul de murdărie întunecată pe care o invocaseră în el. Cu pielea-i goală lucind, cu tufișul mare de păr negru ciufulit, Jango Beck părea o făptură sinistră și fără măsură, ceva ce doar un nebun ar fi înfruntat chiar în culcușul lui. Dar mersese prea departe, nu mai putea da înapoi.

– Vreau să știu de ce m-ai tratat ca pe un fraier, zise Paul. De ce vrei ca *Sunset City* să fie un căcat.

Beck trase din narghilea.

– Ți-a băgat Ivan Blue vreun fitil, așa-i?

Paul ezită o clipă, surprins nepregătit.

– Crezi că Sandy te-ar fi lăsat să năvălești aici, fără să-mi spună ce se întâmplă? întrebă Beck. Crezi că puteai ajunge aici împotriva voinței mele?

– N-are rost să irosim cuvintele, mormăi Paul, nesigur, înaintând din inerție, ca un alergător ce se împleticește la vale, neștiind încotro merge sau când o să se poată opri. Blue mi-a spus adevărul, sau nu?

– Da și nu.

– Adică?

– Nu te-a mințit, dar nu s-a prins care-i adevărul.

Beck îi zâmbi, într-un gest plin de farmec. După care bătu cu palma în pat, provocând valuri pe cuvertura de catifea.

– Stai jos. Relaxează-te.

– Nu mă mai aburi, Jango! M-am săturat de asta.

Paul se așeză pe marginea tare, capitonată, a patului de apă, simțind o oarecare satisfacție perversă din cauza incomodității provocate de mucnia ce i se înfundase în buci.

– Sunt exact ce par, Paul. De ce nu acceptă oamenii asta?

– E adevărat sau nu că ai aranjat astfel lucrurile încât filmul să iasă un vax pe care EPI să-l distribuie direct la televiziune – adică o reclamă uriașă pentru discurile tale afurisite?

– Nici una sau ambele.

– *Lua-te-ar dracu'!*

Beck mai trase un fum din narghilea, oferindu-i ciubucul lui Paul.

– Ia niște hașiș.

Paul îl privi într-o tăcere înlemnită, furioasă.

– Deci nu vrei hașiș. Mie nu-mi pasă dacă fumezi hașișul meu sau nu. Mi-e indiferent dacă filmul e o capodoperă sau un căcat. Am stabilit parametrii, astfel încât să câștig în ambele cazuri. Atât timp cât filmul nu mă face să-i suport cheltuielile. Promite-mi că o să cheltuiești cu larghețe.

– *Ce?* Despre ce dracu' vorbești?

– Logica univalorică e plictisitoare, nu crezi? E atât de previzibilă! Urăsc previzibilitatea, Paul.

– Vrei să-mi dai un răspuns simplu la o întrebare simplă?

– Încerc să răspund la întrebarea ta. Încerc să-ți explic. Din moment ce succesul sau eșecul filmului n-are legătură cu ceea ce urmăresc, nu te-am angajat pentru că ești un geniu constrâns să

reușești, nici pentru că ești un nontalent sortit eșecului. Dacă-ți amintești, nici nu știam *ce* ești.

– Atunci de ce m-ai angajat?

– Pentru că erai un factor aleatoriu, bineînțeles! Pentru că acest lucru făcea situația și mai ambiguă. Pentru că m-a amuzat.

– Pentru că *te-a amuzat*! se răsti Paul. Pentru că-ți place să vezi oamenii chinuindu-se.

– Să te uiți la oameni care se chinuiesc, constituie distracția mitocanilor. Să-i vezi cum reacționează la provocări complexe, pe care nu le înțeleg pe deplin, asta-i o chestie mult mai bună. Și să mă pun pe mine însumi în asemenea situații, e și mai bine.

Beck aruncă halatul, sări de pe pat, îi întoarse spatele lui Paul și se uită la mingea roșie a soarelui ce apunea.

– Dacă aș fi fost interesat ca filmul să eșueze, aș fi angajat un incompetent recunoscut. O chestie ușor de găsit în orașul ăsta.

Paul se ridică, simțind o furie crescândă, nu din cauza spuselor lui Beck, ci din cauza posturii acestuia, a felului în care stătea acolo, arătându-i curul într-o poziție androgină, cu trupul bronzat de soarele la amurg, o statuie de narcisism arogant.

– Ai angajat chiar doi. Dacă n-ai vrut ca filmul să dea greș, de ce Velva și Gentry? Nu ești chiar atât de prost. Știai ce sunt.

– Eu știam, dar tu știai? replică Beck, întorcându-se să-l înfrunte. Hai să zicem că, într-un anumit moment, am dorit ca filmul să pară un eșec cert, iar Rick și Velva serveau acestui scop în mod admirabil. Cred că în privința asta suntem de acord.

– Megaloman împuțit! Crezi că poți să te joci cu oamenii, de parcă ar fi furnici!

Beck se apropie încet de el, cu soarele apunând în spate, cu trupul conturat de-o margine de foc, ca luna în momentul eclipsei totale.

– Nu furnici, zise el, cu blândețe. În nici un caz ca furnicile. Furnicile sunt neschimbătoare, sunt controlate profund de mediu. Reacționează determinist. Urăsc determinismul, Paul. Mă îngrozește. E singurul lucru de care mă tem. Liberul arbitru nu-i natural în universul acesta. Trebuie creat. Trebuie să mă înconjur cu factori liberi, să-i creez, dacă-i necesar, ca să-mi mențin propriul meu liber arbitru. Un om care face pe Dumnezeu față de-un mușuroi de furnici nu-i liber, e sclavul determinismului.

– Parcă vorbesc cu Sfinxul!

Beck se apropie la doi pași de Paul, uitându-se la el cu ochi opaci, de insectă. Capul lui Paul vâjâia într-o rotire caleidoscopică de tropisme în conflict. Furia pe care o simțea lupta cu un sentiment

nefiresc de camaraderie ce radia din ochii aceia negri. Sula pe jumătate rigidă a lui Beck începu să se ridice încet, ca un șarpe care își ridică batjocoritor capul, iar vederea acesteia îi evocă o groază primordială. Chiar trucul luminii conspira cu senzualitatea androgină a lui Beck, îmbibându-l pe acesta cu carisma omnisexuală sinistră, dar fascinantă, a lui Mick Jagger. Iar zâmbetul ironic de pe buzele lui Jango îi sugeră lui Paul că individul știa exact ce simțea el, ba mai mult, crease conștient efectul acela.

– Își spun că ești un factor liber, Paul. Poți să faci ce vrei. Poți să cheltui câți bani dorești. Poți să reușești sau să dai greș. Ești de capul tău.

– Cu un interpret principal homo, care habar n-are de interpretare, dar care mă dorește, și o stea patetică a filmelor cu futai! izbucni Paul, furios. Ce mai factor liber!

– Aceștia sunt parametrii. Nu poți să-i schimbi, dar nu spune nimeni că nu poți să-i depășești.

– Mă înduioșezi! Mă înduioșezi, cu adevărat!

Sula lui Beck se întărise de tot, iar vârful ei se afla doar la vreo șapte centimetri de buricul lui Paul.

– Asta-i natura jocului, Paul, zise Jango, trecându-și ușor vârful degetului peste organul său. Crede-mă, putea fi mai rău.

Schiță un zâmbet de reptilă, ce-l umplu pe Paul de groază; dar, în același timp, acesta avu un sentiment ciudat de libertate. Lua-te-ar dracu', Jango Beck! Pe tine și proiectul tău, și pe toți cei implicați în el! Să cheltuiesc câți bani vreau? Să fac ce vreau? Bine, fraiere, tu ai vrut-o! O să-ți arăt eu factor liber! O să fac filmul pe care vreau *eu* să-l fac, și la naiba cu toți ceilalți!

Beck se întoarse la capătul patului, printr-o piruetă lentă, luă telefonul și reveni lângă Paul.

– Îmi chem înapoi tovarășii de joacă. Nu rămâi să te relaxezi un pic? Îți garantez că sunt amândoi complet depravați.

– Tu-ți joci jocul tău, răspunse Paul, iar eu o să-l joc pe-al meu.

Se duse la lift și apăsă butonul. Când se deschise ușa, păși nervos în ascensor. Avea subsuorile ude de transpirație, tremura ușor, iar în pântece îl ardea un foc de scârbă.

Dar un miez sălbatic din el insista asupra faptului că, din moment ce viața lui pătrunsese în ape necunoscute, din moment ce se afla la bordul propriei sale corăbii de noapte, ar fi trebuit să meargă până la capăt, să-l cheme pe Beck și să celebreze noua lui libertate furioasă cu o împărtășanie din carnea interzisă.

IV

Frank Bellows trase ultimul fum din țigară, aruncă pe jos chiștocul și-l strivi cu călcâiul cizmei de podeaua cenușie, din lemn, a clădirii fermei.

– Omule, am văzut grămezi de căcăcioși până acum, dar nici unul ca ăștia!

Chris Sargent se uită încruntat în curtea cafenie, uscată, a fermei, la ultimul grup de recruți. Erau vreo douăzeci, care stăteau pe pământ la vreo cincizeci de iarzi de ei, lângă două autobuze Volkswagen, fumând marijuana și trecând de la unul la altul două bidoane de vin roșu ieftin. Pulaski adusese grupul de la Berkeley. După ce Coleman o să vină cu ceata de la San Francisco, forța de intervenție revoluționară o să fie completă. Arătau a smuciți, fără îndoială, dar Pulaski jura că nu era nici un drogat în gașca asta, nu ca în prima grămadă pe care o adusese. Trebuia să stabilești o limită, chiar într-o asemenea operațiune.

– Aici nu-i Vietnam, iar gagiii nu trebuie să ajungă trupe de luptă, răspunse Sargent. Ține minte chestia asta, Bellows.

– Cum aș putea s-o uit? replică celălalt, sarcastic.

Sargent se aștepta să scuipe, ca să-și sublinieze spusele, și încă o dată se felicită că fusese atât de deștept să-l ia pe Bellows cu el în misiunea aceea. Aici, la Bradshaw Ranch, era ca un ghimpe în cur, dar îl ținea continuu sub control. Dacă l-ar fi lăsat să participe la operațiunea principală din Mexic, i-ar fi contestat mereu autoritatea delegată lui McCracken, iar dacă ar fi atras de partea lui câțiva oameni, toată operațiunea se ducea pe apa sâmbetei. Tentația de a-l lua cu el, ca adjunct, pe McCracken fusese mare, dar era mai important să lase treburile din Mexic în mâinile cuiva care să nu-l lucreze pe la spate.

– Hai să salutăm eroii poporului, zise Sargent, coborând șirul scurt de trepte din scânduri și pășind pe pământul gol, bătătorit, al curții.

Când se apropiară de grupul de șobolani de stradă, Pulaski, care stătea rezemat de-un autobuz, se ridică, iar câțiva recruți îi urmară exemplul. Dar majoritatea rămaseră să-și fumeze drogul gratuit, părând plictisiți. La gândul că le va da arme pe mână, pentru oricât de scurt timp, lui Sargent îi trecu un fior prin spate. Gagiii arătau gata să-și curăță bunica, doar să se distreze un pic.

Sargent se opri la zece pași de cel mai apropiat om. Bellows se poziționă în dreapta lui, la o jumătate de pas în urmă.

– În picioare! lătră Bellows, imitând destul de bine un sergent reangajat.

Încă vreo zece recruți se săltară. Cinci tipi rămaseră jos, provocatori, trăgând din țigările cu marijuana și angajându-se într-o luptă a privirilor cu Bellows.

– Ce sula calului e asta, armată? mârâi un pletos, cu ochii roșii și o barbă neagră, de cinci zile.

– Cui nu-i place felul în care decurg lucrurile aici poate să plece, zise Sargent. Cui nu-i place cum merg lucrurile aici și nu vrea să plece va fi izgonit.

Cei cinci se ridicară, fără chef.

– Așa-i mai bine. Mă numesc Chris și conduc circul. Răspunsul la întrebarea ta este nu: aici nu-i nici armată și nici lucrurile nu vor merge ca în armată. Fără greșeli, fără aliniere, fără salut militar. Dar regulamentul *va fi* strict. Observați că Pulaski, Bellows și cu mine purtăm bluze militare cu însemne de caporal. Asta nu înseamnă că suntem caporali. Înseamnă că ne veți îndeplini ordinele. Veți îndeplini ordinele oricui poartă o asemenea bluză. Cu timpul, poate că unii dintre voi veți ajunge să purtați asemenea bluze.

– Gagiul vorbește ca un porc! răcni cineva.

– Ce fel de revoluție e asta?

– Corect!

Sargent rămase tăcut, lăsându-i să mârâie, să blesteme și să amenințe vreo două minute. Grupul era tipic pentru materialul cu care trebuia să lucreze. Chiar ceva mai bun, pentru că drogații fuseseră excluși.

Avea acum o sută douăzeci de recruți, iar cu ceata lui Coleman, urma să ajungă la o sută șaizeci. Fiecare grup făcea un antrenament de-o săptămână – cât se putea –, apoi era dispersat. Cu două zile înainte de începerea festivalului, trupa avea să se strângă laolaltă pentru repetiția finală și antrenamentul de coordonare. Dacă încep cu o sută șaizeci, probabil că atunci vom avea o sută douăzeci. Ceilalți se vor evapora. O să facem ca unii dintre ei să se evaporeze.

Oamenii mormăiau, vorbeau între ei și bocăneau din picioare, așteptând ca Sargent să spună ceva, să accepte provocarea, să încerce să-și asume responsabilitatea, ca să i-o poată disputa. Sargent rămase tăcut, imobil, până când mormăitul încetă, până când toți ochii se ațintiră asupra lui, așteptând cu toții să le vorbească, să întrerupă tăcerea.

– Sper că v-ați lămurit, zise el, în cele din urmă. Nici o revoluție, nici o acțiune militară nu poate fi dusă la îndeplinire fără un fel de conducere. Fără ea, o să rămâneți aici, târguindu-vă între voi toată ziua, și n-o să se întâmple nimic. Mai e cineva care crede că ne putem

atinge obiectivul fără conducere? Dacă da, să-și care imediat curul în altă parte!

Nu se mișcă nimeni, și nimeni nu vorbi.

– Foarte bine. Știți de ce vă aflați aici. Vom prelua controlul în Sunset City și vom face asta conform unui plan coordonat, ale cărui detalii nu vă vor fi dezvăluite decât cu patruzeci și opt de ore înainte de deschiderea festivalului, din motive de siguranță. Veți efectua o săptămână de pregătire, începând de-acum. Apoi veți fi dispersați în niște ascunzători din Los Angeles, unde veți avea mâncare și băutură, după care veți fi rechemați aici. Trebuie să vă descurcați singuri. Există întrebări, înainte de a vă preda asociatului meu, Frank Bellows. care va încerca să vă transforme în ceva asemănător unei forțe de intervenție?

– Da, ce-i cu armele?

– Corect!

– Când o să avem arme?

Asta era o întrebare sâcâitoare, una căreia Sargent nu-i găsise rezolvare. Să înarmezi o sută șaizeci de nebuni ca ăștia și să le dai drumul într-un festival rock, ar fi fost o garanție a dezastrului. Trupa care urma să ocupe scena avea să fie dotată cu M-16, dar decisese deja că trupa aceea va fi alcătuită din el și Băieții Munților Verzi, doar cu sprijin secundar din partea recruților. Evident că unele trupe de diversiune urmau să fie înarmate, dar numai un om din trei, și doar cu pistoale ieftine, cu puțină muniție. Și, *hotărât*, numai în ultimul minut.

– Veți fi înarmați cu patruzeci și opt de ore înainte de festival, răspunse Sargent, fără să spună cu ce. Veți fi, totodată, instruiți să trageți cu pistolul și vă vor fi arătate lovituri elementare de karate. Nimic distractiv, rânji el, lupește, doar cât să vă protejați într-o încăierare și să puteți omorî un polițist cu mâinile goale, dacă-i nevoie.

– Bravo!

– Da!

Sargent râse când plictiseala se evaporă, cel puțin pe moment, transformându-se în strigăte, agitare de pumni și fanfaronadă prosteacă. Isuse, ar trebui să-ți ieși din minți ca să le dai ăstora arme serioase. Sunt buni doar de carne de tun.

Din fericire, doar pentru asta o să fie buni.

Simțindu-se bine dispus, Barry Stein conduse Karmann Ghia sa de pe șosea către poalele semideșertice, sterpe, ale munților San Bernandino. Soarele era sus, iar cerul de-un albastru strălucitor. specific sudului Californiei. Acțiunea Sunset City mergea ca pe roate

și fata de lângă el era udă de transpirația primului lor regulat... Ca într-o poveste favorită a sa, luată dintr-un film iugoslav despre rezistență: conducătorul partizanilor merge în munți, cu iubita lui, să-și întâlnească trupele.

Ruby Berger îi zâmbea larg, deși puțin înfricoșător. Era un lucru nostim să fii cu o femeie care te poate speria un pic și care-ți picase din senin. Asta îți amintea că schimbările subite erau posibile. I se părea un semn bun pentru lovitura din Sunset City.

Avuseseră o ședință a Comitetului de Acțiune Revoluționară în casa dărăpănată a lui Stein, din Topanga Canyon. O casă fără etaj, cu cinci camere, clădită în jurul unei camere centrale duble, și o bucătărie legată de sufragerie printr-o arcadă deschisă. Toate celelalte camere erau aripi de modă veche, adăugate acelui T central, în momente diferite, de diferiți proprietari, încât clădirea ajunsese un șir de extinderi ale structurii inițiale din lemn. Poate pentru că încăperea dublă era, în același timp, inima istorică, dar și arhitectonică a casei, oamenii gravitau spre ea, iar ei trei ajunseseră, în cele din urmă, să se adune în jurul mesei de picnic, din centrul bucătăriei, acoperite cu țigări, chișloace cu marijuana și cești cu cafea solubilă.

Ivan se afla într-o dispoziție expansivă chiar și pentru el. Se și vedea apărând în lumina reflectoarelor cu un eu bubuitor, și făcea totul să se asigure că această lumină va fi cât mai strălucitoare posibil în acea clipă de glorie. Lansase zvonuri vagi în *Time*, *Newsweek* și la Asociația Publiciștilor că se va întâmpla ceva demn de a fi dat la știri în Sunset City, deci măcar presa avea să trimită reporteri, dacă nu putea să ocolească interdicția dată de Beck echipelor de știri din televiziune. Pacifica Radio urma să înregistreze tot ce se putea în timpul festivalului – Beck nu avea cum să interzică niște casetofoane simple – și se înțeleseseră să lase casetele să fie folosite de toți, după prima difuzare în eter.

– Tot ce avem de făcut e să rezistăm o zi, zise Ivan, agitându-și mâinile și expirând fum de drog. Beck n-o să poată ascunde ce se întâmplă. Toată țara o să afle că Sunset City a devenit zonă liberă, că nu-i doar o răzmeriță la un festival rock. Am mobilizat suficient opinia publică în sprijinul nostru, așa că nu vor îndrăzni să trimită Garda Națională. Vor trebui să acționeze prin intermediul tribunalului, iar Owen poate să-i rețină acolo până când strângem banii să cumpărăm proprietatea pe care am ocupat-o.

– Putem să vindem postere ca să strângem bani, propuse Ruby. Imagini mari ale tale, în jacheta strâmtă a Unchiului Sam, fudulindu-te într-o oglindă cât peretele.

– O să-ți dau un autograf pe primul, Ruby, promise, dulce, Ivan. Poți să-l răsucești ca pe o sulă artificială și să te gândești la mine când te eliberezi de frustrări.

– Nu vreți să vă rezervați ostilitatea pentru dușmani? întrebă Stein, obosit.

Se mușcaseră reciproc de când începuse toată treaba. Poate ar fi mai bine să se fută zdravăn și să termine odată!

– Îmi pare rău, Barry, zise Ruby. Știu că atragerea celor din mass-media e necesară, știu că Ivan e singurul pe care-l putem împinge în față. Vreau doar să nu mai facă atât pe supereroul. Asta-i o manifestare de șovinism masculin. Noi luptăm împotriva unei asemenea chestii, dar acum o folosim, iar el profită de ocazie!

– Te-ai simți mai bine dacă aș pretinde că-s un homo? ripostă Ivan. Dacă mă dau mare și mă vait că fac un sacrificiu nobil, de ce mi-ar jigni conștiința revoluționară expunerea orgoliului meu?

– Mă faci să borăsc, răspunse Ruby.

– Așa ești tu. Eu sunt cum sunt și nu te mint în privința asta.

– Ți-ai prezentat punctul de vedere! comentă Ruby, plictisită.

– Să nu mai fim atât de negativi, interveni Stein. Ivan și-a rezolvat bine treaba, iar tu ai reușit o chestie grozavă obținând sprijinul Mișcării și menținând la un loc grupuri atât de diferite.

– *Tu* ești cel care ne ții la un loc, Barry, zise Ruby, cu vocea ei dogmatică, apropiată de blândețe. Tu ne-ai introdus la Bradshaw Ranch, în tine au încredere grupările Mișcării, care se suspectează reciproc, iar tu ne împiedici, pe mine și pe Ivan, să ne omorâm.

Se uită la Stein cu admirație sinceră, iar în momentul acela păru mai atrăgătoare, scăldată în reacția orgoliului său. Figura ei colțuroasă arăta mai degrabă puternică, decât nefeminină, iar bărbatul observă că femeia avea buze pline, chiar senzuale. Nu arată prea bine, dar e o femeie tare, și crede că *eu* sunt cel tare. Gândul nu-i displăcu.

Ivan îi aruncă o privire, transmițându-i un semnal bărbătesc subtil: mijirea ochilor și aplecarea minusculă a capului, prin care-l întreba dacă dorea s-o lase baltă sau voia să rămână singur cu Ruby. Stein se gândi, îl privi țintă pe Ivan o clipă îndelungată, și îi indică ce voia. Tot schimbul de priviri se petrecu într-o secundă, când Ruby nu se uita la ei, întinzându-se să-și ia ceașca de cafea.

– Da, Barry este Lenin al nostru, zise Ivan. Ne-a strâns la un loc și ne ține la un loc. Eu sunt un star al mijloacelor mass-media și nu pretind că sunt un politician practic. Trebuie să facem tot ce putem și să nu ne amăgim că putem să facem orice.

– Așa o fi, replică Ruby. Dar cred că ar trebui să depunem un efort și să ne menținem comportamentul personal pe linia idealurilor pentru care se presupune că luptăm.

– Ai fi fost un mare comisar, Ruby, aprecie Ivan, ridicându-se de la masă. Mă întorc în oraș, să-mi vântur un timp egoul sexual șovinist-burghez. Am găsit o puștoaică nerușinată, care, în starea ei de sclavie mentală, se bucură să mi-o sugă.

– Ești un porc, Ivan! exclamă Ruby, dezgustată.

– Guiț, guiț! răspunse acesta, dându-și ochii peste cap, într-o parodie grosolană a poftei animalice, în timp ce țopăia ca o maimuță spre ușă.

– Ne întoarcem în oraș? întrebă Stein, după plecarea lui Ivan.

– Poate într-o clipă. Mai întâi să vorbim despre ceva.

– E-n regulă.

Femeia sorbi din cafea, privind în jos.

– Ascultă, te simpatizez, Barry, am încredere în tine. Nu ești un egoist masculin infantil, ca Ivan. Cred că ne respectăm unul pe celălalt.

– Așa e.

– Bine, zise ea, privindu-l în ochi, atunci pot să-ți spun că mi-ar plăcea să ne regulăm. Fără să ne implicăm în rahaturi sexiste romantice. Mă atragi, te respect, mi-ar plăcea s-o fac cu tine, dar asta-i tot. Ce zici de-o asemenea relație?

Stein încremenise, neștiind ce simte. Nu i se mai făcuse de foarte mult timp o propunere deschisă de către o femeie, și oricum nu așa. Cu atât sânge rece. Dar avea impresia că Ruby era oricum, numai cu sânge rece nu. Temperamentală, n-avea cum să fie tipul rece, logic, pe care-l afișa ea. Exista ceva demn de admirație în această dihotomie, ce-l făcea să simtă afecțiune pentru Ruby și lăsă ca acest lucru să i se vadă pe față. Ruby n-avea sânge rece, ci era în călduri – cu tot ce implica asta. Îl speria un pic, dar într-un fel ce-i pria. Toate astea se aflau însă în mintea lui, căci felul în care-i pusese întrebarea îi lăsase trupul neputincios, deși știa că, la momentul potrivit, ar fi fost încântat s-o reguleze.

– Cred că m-ar tenta să încerc. Dar... ah... mă simt cam ciudat acum...

– Din cauza felului în care te-am întrebat? Știu că nu-s pricepută la treburi din astea. Poate că nu vreau să fiu. Știu doar că-mi place să fiu cinstită.

Timid, Stein puse mâna pe ea. Avu impresia unui gest forțat.

– Admir ce-ai făcut. Cu adevărat.

– Dar nu te excită.

Stein ridică din umeri.

– Nu-i vina ta, ci a circumstanțelor.

– Atunci, să schimbăm circumstanțele, propuse ea, apucându-l de mână și, practic, trăgându-l de pe scaun. Cum se ajunge în dormitor?

Trecură împreună prin sufragerie și intrară în dormitor – o cameră de dimensiuni mari, aparent mai mică din cauză că era aglomerată de rafturi cu cărți din podea până-n tavan, cu teancuri de *Flash*, de două șifoniere îndesate cu haine și grămezi de cărți și discuri, multe dintre ele în plicuri nedesfăcute încă. În mijlocul acelui talmeș-balmeș se găsea un pat de apă destul de mare, cu cearșafurile cam cenușii.

Ruby nu păru să reacționeze în vreun fel la cele aflate în jur.

– Întinde-te pe pat și scoate-ți hainele, zise ea, liniștită, și o să te excit.

Ca prostit, ca un somnambul, Stein se așeză pe marginea patului și se apucă metodic să-și desfacă șireturile. Ruby îl privea, nerăbdătoare, cum se dezbracă, cu o grabă sexuală ciudată, nervoasă. Lui nu i se părea că se dezbracă pentru o amantă și, când se întinse pe pat, se simți rece, stânjenit, ca un pui jumulit.

Brusc, fără să-și scoată nici o haină, fără preliminarii sau drăgălășenii, femeia se aruncă pe burtă, cu capul între picioarele lui. I-o luă în gură cu un gest iute, fără grație și...

Era minunată!

Era fantastică, fără teamă, rețineri sau jenă. Gura ei era catifea untoasă, un instrument de plăcere cu care putea să-și cânte cântecul de dragoste pe care nu-l putea exprima în cuvinte. Limba și buzele ei nu erau doar agenți ai extazului sexual, ci transmiteau nuanțe plăcerii, aveau simțuri, aveau suflet și o mare tandrețe plină de afecțiune. Stein rămase uluit. Capturat. Ieșit din minți. Înflorea în gura ei ca un boboc de trandafir. Nu-i venea să creadă că o femeie ca Ruby, cu atitudinea ei glacială față de bărbați, cu supersensibilitatea ei față de orice strop de șovinism masculin, putea s-o sugă așa.

Gemea, tremura, lăsă cunoștința să zboare, se lăsă pe el însuși să devină un obiect fremătător al plăcerii în universul cald, umed al dragostei, agitându-se spre eliberare...

Brusc, femeia și-o scoase din gură și se ridică în picioare, smulgându-și pantalonii și bluza. Arzând de poftă, Stein avea impresia că dura o veșnicie, deși ea se despuia cu o viteză formidabilă. Trupul ei gol era cam îndesat și bondoc, dar puternic, nu gras. Avea sânii mici, înalți și fermi, iar pântecele era tare, musculos, întins ca o tobă. Bărbatului îi plăcea ce vedea.

– Acum e rândul tău să mă exciți, zise ea, cu voce răgușită, cu ochii arzând înăbușit, dar cu gura strânsă într-o expresie aproape comică de hotărâre.

Fără alte vorbe, se aruncă în patru labe peste el, umplându-i câmpul vizual cu tufișul ei negru și creț.

Stein fu șocat, atras, scârbit, îngrijorat. Îl înfuriase cererea ei de reciprocitate, dar avea dreptate. Abia așteptase să se cufunde în ea și să se elibereze, nu să-și amâne propria lui satisfacere ca să-i facă ei plăcere, dar, totodată, fusese impresionat de modul direct al cererii ei. Într-un fel, era cinstit, curat și josnic de murdar, în același timp. Toate astea în universul pizdei ei, în care el se cufundă.

Femeia oftă, se prăbuși peste bărbat, îngropându-i fața în trupul ei, agitându-și pelvisul ușor, blând, pe buzele lui, având grijă să nu-l lovească în această excitare, la fel de tandră când primea pe cât fusese când dăduse.

Ea lua plăcere de la el, iar bărbatul se trezi că și el se înfrupta din ea, dăruindu-i, că oftatul femeii și tremuratul erau răsplătite în sine, că nu se mai grăbea. Nu mai avea de ce să se grăbească.

Ruby se rostogoli de pe el și se ghemui alături, înconjurându-l cu brațele, îmbrățișându-l cu blândețe. Avea ochii ușor sticloși, zâmbea și părea fericită. Stând nas în nas, se priviră reciproc multă vreme. Apoi, femeia închise ochii și-l sărută, un sărut lung, cu gura deschisă, plin de limbi ce se împleteau și de sunete, dar blând, cu un echilibru mutual între putere și tandrețe.

– *Acum* să facem dragoste! spuse ea, când buzele li se despărțiră.

Și o făcură îndelung, Ruby având grijă ca fiecare să fie deasupra la fel de mult, pentru a menține simțul echilibrului. Lui Stein nu-i păsa, găsind lucrul acesta emoționant și reprimându-și chiar și zâmbetul interior. Ea îi spunea ceva, iar pe el nu-l deranja să asculte.

După aceea se pipăiră un timp, serviră cafea și alune, iar în cele din urmă, se îmbrăcară, hotărâți să amestece plăcerea cu afacerile și să se ducă la Bradshaw Ranch pentru o zi.

Ce ciudat, gândi Stein, mirosim încă a sudoarea celuilalt și nu știm ce simțim unul pentru altul. Sau dacă simțim ceva. Suntem prieteni care se fut, sau amanți? Există oare vreo diferență între cele două cazuri, ori pasiunea este doar o condiționare socială? Oare cred, *cu adevărat*, rahaturile astea?

Scoase Karmann Ghia de pe drumul principal, intră pe un drumeag murdar și pătrunse într-o zonă de țară, îngrădită cu sârmă ghimpată: coline cenușiu-castanii cu umbre strâmbe de desișuri rare de ilice.

Poarta din gard nu părea încuiată, dar de ea atârna o inscripție proaspătă, ce declara: „Drum particular, trecătorii vor fi dați în judecată."

Așta-i felul relației pe care-o am cu Ruby? Am pus fiecare câte o inscripție cu trecerea oprită și garduri de sârmă ghimpată? Ea e doar o figură potrivită în fanteziile mele revoluționare? Oare Ruby ce fantezii are despre mine?

Sau sunt supraexcitat din cauza unui futai necomplicat?

Clădirea fermei era situată în partea de jos a unei mici depresiuni dintre două dealuri scunde, ascunsă vederii de culme. La vreo jumătate de metru în fața lor, se aflau cinci corturi mari, iar pe un șir de pari din spatele acestora fuseseră prinse în cuie ținte cu siluete omenești. Se trăsese zdravăn în ele.

În fața corturilor stăteau aliniați vreo douăzeci de oameni, cu bustul gol, în două șiruri, față în față. Aplicau lovituri de karate în traheea partenerilor, în cadența strigătelor de „Lovește, lovește, lovește!" scoase de un negru îmbrăcat într-o cămașă militară veche.

– Sargent nu pierde vremea, zise, aprobator, Ruby.

– Seamănă prea mult a Parris Island pentru gustul meu, răspunse Stein și parcă mașina în fața casei joase, din pari de lemn vechi, albiți de soare cât să ajungă cenușii.

– Mi se pare că seamănă cu o tabără de partizani din Sierra Maestra, replică Ruby, cu emfază. Arată că oamenii de-aici iau treaba în serios, ceea ce e o adevărată plăcere după ce-am pierdut atât timp printre egotiștii care fac revoluție dând din gură.

– Pun pariu că individul face și trenurile să sosească la timp, mormăi Stein.

– Barry, nu cumva ești *gelos*?

– Nu-mi place să fiu considerat un revoluționar de rahat.

Ruby îl strânse de mână și-l sărută pe buze oarecum ironic.

– Nu m-am referit la tine. Știi ce-am vrut să zic. Sper că nu te simți vinovat, îl consolă ea – el tresări, iar femeia zâmbi. Îmi pare rău, dar nu m-am putut abține.

Într-un fel, era o scuză benefică.

– Să inspectăm trupele, comisare, propuse Barry.

– *Da*, tovarășe, răspunse ea, cu un accent rusesc exagerat.

Era prima oară când o vedea replicând unei glume.

Se îndreptară spre poartă și verificară dacă-i încuiată. Era – ceea ce i se păru ciudat lui Stein. Bătu, iar după câteva momente îi deschise un bărbat cu pielea măslinie, care purta o bluză militară și o pușcă automată M-16 bine unsă.

– Cine naiba sunteți? întrebă el, amenințător.

Stein se simți mai mult sâcâit decât intimidat.

– Cine dracu' ești tu, să mă amenințI cu arma și să mă întrebi *pe mine* cine sunt? Reprezentăm două treimi din Comitetul de Acțiune Revoluționară, asta suntem! Suntem cei care am alcătuit acest grup. Suntem cei care-l conducem.

– Eu primesc ordine de la Chris Sargent, răspunse, provocator, omul cu arma, apropiind țeava puștii de mijlocul lui Stein cu un gest ce părea foarte normal. Nimeni nu intră decât atunci când spune el.

Stein deveni conștient că era amenințat cu arma, ceea ce nu i se mai întâmplase vreodată. Asta-l înfurie, dar îl și sperie un pic.

– Atunci, adu-l pe Sargent aici! se răsti el cu ce-i mai rămăsese din curaj.

– Chiar așa o să fac! răspunse pușcașul și-i trânti ușa în nas.

– Asta-i o porcărie! mormăi Stein.

Ruby părea calmă, chiar încântată.

– Omul nu ne cunoaște din vedere, zise ea. Face o treabă bună. Ți-ar plăcea ca FBI-ul să pătrundă aici?

Stein arătă spre karatiștii care exersau lovituri ucigătoare în curte, spre țintele ciuruite și spre poarta în spatele căreia dispăruse individul cu M-16.

– Ți-ar plăcea ca FBI-ul să vadă scena asta? Ți-ar plăcea ca frații și surorile din Mișcare să vadă așa ceva?

Ușa se deschise și apăru Chris Sargent, cu capul descoperit, într-o uniformă ponosită, cu un Luger la cingătoare. Părea mai solid ca în Los Angeles, mai puternic, un om remarcabil. Stein mai întâlnise traficanți de droguri importanți, dar Sargent părea mai mult de-atât.

– Regret că Baum v-a tratat așa, dar l-aș fi halit de viu dacă lăsa să intre pe cineva pe care nu-l cunoștea.

– E-n regulă, zise Ruby.

Sargent îi conduse în casă, în hol, apoi într-o cameră echipată cu un pat, o masă și șapte scaune, toate pliante. Închise ușa în urma lor, apoi se așeză.

– N-ar fi trebuit să veniți, le zise el.

Stein se așeză în fața lui, iar Ruby, la jumătatea distanței dintre ei. Lui Stein nu-i plăcu asta. Nu-i plăcea nimic din ce se întâmpla aici.

– Cine ești tu să-mi spui că n-ar fi trebuit să vin? Eu am închiriat locul ăsta. Eu te-am angajat pe tine. Noi suntem doi dintre cei trei conducători ai acestei acțiuni. Ce se întâmplă aici?

– Ia-o ușor, Stein, răspunse Sargent. Am vrut să spun că n-a fost deștept din partea voastră să veniți aici din cauza riscului inutil pentru toți. Dacă te-a supravegheat cineva, am dat-o naibii.

– Nu ne-a urmărit nimeni! afirmă Stein.

– Liniștește-te. Îmi pare bine că-i așa.

– Locul ăsta arată ca o tabără militară, spuse Stein, furios. Arată ca o chestie dintr-un film de război.

Fanteziile despre conducerea trupelor de partizani erau o treabă, dar să vii aici și să descoperi că Sargent antrena o armată în miniatură, era cu totul altceva.

– Asta *este* o tabără militară, replică Sargent. Ce-ar fi trebuit să fie?

– Are dreptate, Barry, interveni Ruby. La ce te-ai așteptat? Chris trebuia să pregătească o forță de intervenție.

Sargent îi zâmbi într-un fel care-l făcu pe Stein să fiarbă de furie.

– E bine că unul dintre voi înțelege realitatea.

Și mai rău, femeia păru să se încălzească auzind complimentul.

– Îmi place cum ai organizat treaba. Îmi place că nu pierzi vremea.

– Cine știe, s-ar putea să-ți placă felul în care-mi pierd vremea...

Ruby se înroși, dar nu de furie. Stein avu o presimțire pe care preferă să n-o examineze prea îndeaproape...

– Dacă tot suntem aici, interveni Stein, sper că nu te superi dacă ne-ai întocmi un raport despre progresele obținute.

Sargent se ridică.

– Dacă tot sunteți aici, spuse el, prietenos, o să vă arăt ce se întâmplă.

Lui Stein nu-i plăcu faptul că se uitase la Ruby atunci când vorbise, iar ea îi întoarse privirea.

O s-o regulez azi? se întrebă Chris Sargent în timp ce-i conducea pe Stein și pe Ruby Berger prin curtea în care Bellows încerca să-i învețe câteva lovituri de karate pe cei din grupul Berkeley. Sunt sigur că Stein nu mă place – dacă-i așa, trebuie lămurit. Să-i arăt cine-i șeful.

Contemplă curul pătrat și tare al lui Ruby mișcându-se sub jeanși, pe când mergea cu pași mari, la mică distanță înaintea lui și a lui Stein. O grămadă de energie ce aștepta să fie descătușată. Nu arăta rău. S-ar putea să-mi placă.

– Izbește... izbește... izbește! cânta Bellows, iar cele două șiruri de hippioți de stradă loveau cu muchea palmei în nasul adversarului.

O lovitură care, aplicată corect, ucidea instantaneu adversarul, rupându-i osul nazal și înfigându-i-l în creier. Dar tâmpiții ăștia ar avea baftă dacă ar face pe cineva să-i curgă sânge din nas. Când o să termine cu ei, o să fie în stare să vâre groaza în oamenii care au aflat despre karate din filmele cu James Bond. O bandă de hippioți țicniți, care-și fac treaba, urlând precum King Kong, cunoscând câteva lovi-

turi speciale pentru duminică seara, o să reușească să rețină forțele de securitate zece, chiar cincisprezece minute bune. Din fericire, doar asta vor putea face.

– Acesta-i ultimul grup, zise Sargent. Îi mai ținem aici trei zile, apoi îi dispersăm și mai strângem toată trupa peste șapte zile, pentru o repetiție finală, chiar înainte de a merge la Sunset City.

– Aș vrea să discut cu ei, își exprimă dorința Stein.

Sargent zâmbi la ideea că ramolitul ăla intenționa să li se adreseze cu elan revoluționar unor tipi deranjați la creier. O să fie ca și cum ai asculta un plutonier citind despre identificarea efectelor drogurilor unui batalion de drogați.

– Ești invitatul meu. Sunt ai tăi. Bellows, dânsul vrea să le vorbească oamenilor!

– Ascultați, strigă Bellows, omul ăsta vrea să vă vorbească.

– Dă-i drumul.

Stein părea cam verde la față când ajunse în fața găștii de țicniți, consumatori de LSD, cocaină și alte asemenea chestii nasoale. Trebuia să admită că erau o adunătură cu un aspect mizerabil.

– Vreau să vă întreb de ce vă aflați aici. De ce v-ați oferit voluntari.

– Voluntari?

– ... nimic altceva de făcut...

– ... părut lucrul necesar...

Stăteau împrejur buimaci și mormăiau între ei. Lui Sargent nu-i plăcu. Gagiii erau și așa destul de năuci și dificil de mânuit.

– Tu! zise Stein, arătând spre un puști cu părul blond, lung, cu pielea rozalie și cu ochii roșii, puțin cam apropiați. De ce-ai decis să vii aici?

– Omule, mi-au spus că-i rost să spintecăm niște porci și că o să fie o grămadă de droguri pe gratis pentru toți.

– ... da, chiar așa...

– ... putere poporului, droguri pentru toți...

– ... să-i ia dracu' pe porci...

– ... să capturăm scena...

Stein nu păru prea încântat.

– Putere poporului! strigă el, să-i convingă pe șobolanii străzilor de sinceritatea lui.

Se îndreptă repede spre Sargent și Ruby Berger. Sargent îi făcu semn lui Bellows, iar acesta reîncepu cadența.

– Asta-i o adunătură de lumpeni de pe străzi, bombăni Stein, gesticulând și conducându-i pe ceilalți spre corturi.

– Izbește... izbește... izbește...

– Nostim, comentă Sargent. Spune-mi și mie ce înseamnă „adunătură de lumpeni de pe străzi".

– Izbește... izbește... izbește...

Stein înclină din cap și nu spuse nimic până când ceilalți nu trecură în spatele corturilor.

– O adunătură de lumpeni de pe străzi este ceea ce ai tu aici. Tâlhari țicniți de stradă, a căror idee de conștiință revoluționară se reduce la a spinteca oameni și a lupta pentru droguri gratuite.

– Asta-i o remarcă elitistă scârboasă, Barry, replică Ruby. Sunt frații noștri. Sunt cei umiliți și obidiți. Sunt victimele pe care vrem să le eliberăm.

– Nu te contrazic, Ruby. Spuneam doar că nu poți avea încredere în oameni ca ăștia din cauza conștiinței lor scăzute. Nu poți să le dai arme și să-i înveți să ucidă. Ratații ăștia sunt victime ale societății opresive, dar nu cred că ai vrea să-i întâlnești pe o alee întunecoasă.

– Tu ce crezi, Chris? întrebă Ruby. Ai încredere în oamenii pe care i-ai recrutat?

– Pot să-i stăpânesc.

– Dar ai încredere în ei, crezi în ei?

Îl cerceta cu ochii aceia verzi, duri, iar Sargent își dădu seama că era testat, că un răspuns greșit o s-o închidă ca pe o moluscă, iar un răspuns corect o s-o deschidă ca pe un semn al păcii. Se implicase în chestia asta revoluționară, de fapt, fără a dori cu adevărat să știe cum urma să fie dusă lupta, ce fel de jeguri urma să folosească drept carne de tun. Vrea să fac pe Che Guevara pentru ea. Totuși, să nu exagerez.

– Îi înțeleg, răspunse Sargent. Am fost nevoit să înțeleg cazurile de aiuriți în Vietnam și am văzut că-i posibil să-i faci să funcționeze, dacă știi cum. Au fost momente în care și eu am fost aiurea. Cine poate fi sigur că nu-i și creierul lui un pic zgâriat? Nu ne putem permite să le cerem tuturor certificat de sănătate mentală. Indivizii luptă pentru că vor lucruri pe care alții le păzesc de ei. Nu ăsta-i motivul pentru care luptă oricine?

Simți că nimerise, după privirea din ochii ei și după felul din ce în ce mai arțăgos în care arăta Stein.

– Ai spus lucrurilor pe nume foarte frumos, Chris, zise Ruby. Luptă pentru interesul lor de clasă. *Tu* ai înțeles în ce te-ai implicat.

– Dacă zici... mormăi Sargent, zâmbindu-i, iar ea îi răspunse tot printr-un zâmbet. Se pare că știi mai multe despre asta decât mine.

– Putem învăța unul de la altul.

– Probabil...

Ce chestie. Vrea să-mi dezvolte conștiința politică, în timp ce eu vreau s-o regulez. Și să țin comitetul ăsta mărunt de tâmpiți sub papuc. Ce-i cu combinația asta de politică și pat?

– Să ne întoarcem în casă, propuse Stein, acrit. Am văzut destul.

– De ce nu? zise Sargent. Aș vrea să-i întâlnești pe băieții pe care i-am adus din Mexic pentru treaba asta. Poate te vor face să te simți mai bine. Ai ocazia să le spui tot ce-ți place.

Și poate te vor face praf.

O surprinse pe Ruby zăbovind cu privirea asupra lui. O să urmezi tu, drăguțo!

– Mart Pulaski, Hank Billingham, Earl Coleman, îi prezentă Sargent. Pe Baum l-ați întâlnit deja, Bellows e individul care face antrenamentul de karate, și Ortiz... unde-i Ortiz?

– Afară, verifică terenul pentru cursa cu obstacole de mâine, răspunse Coleman, singurul negru.

Cei patru, strânși în jurul mesei pliante, lângă Sargent, nu semănau cu adunătura de lumpeni văzută de Stein afară. Coleman era înalt, suplu, cu ochii duri. Pulaski, îndesat și solid, cu părul mai lung, dar cu o expresie de polițist experimentat dintr-un oraș mare, numai ochi reci și grăsime tare. Billingham arăta costeliv și relaxat, cu ochii blânzi, înșelători, un pistolar din westernuri aflat în repaus. Purtau cu toții bluze militare cu însemne de caporal și jeanși vechi, ca să semene aparent cu oamenii de pe stradă, dar nu erau hippioți. Arătau duri, decișI, competenți.

Lui Stein nu-i plăcea înfățișarea lor, nici felul în care se așezaseră automat lângă Sargent, într-un șir solid, în fața celor doi străini, nu-i plăceau nici pușlile automate pe care le purtau peste tot, ca pe niște bastoane. Ba, mai mult, nu-i plăcea nici felul în care se uita Ruby Berger la Sargent și la haita lui, ca o puștoaică de cinspe ani la un concert Rolling Stons.

– Oamenii ăștia fac parte din afacerea ta mexicană cu droguri? întrebă el.

– Da. Suntem împreună de mult timp. Bellows, Billingham și cu mine ne-am cunoscut în Vietnam. Cel puțin, cei care vor conduce trupa sunt buni. Indivizi care știu cum se face treaba. De aceea nu-s îngrijorat de calitatea oamenilor cu care vom lucra. Suntem suficient de buni ca să-i compensăm.

– Mă întreb dacă oamenii tăi știu care-i scopul adevărat al acestei acțiuni, zise Stein, iar Ruby îi aruncă o privire tăioasă, rece.

– De ce nu-i întrebi? propuse Sargent.

– Bine, îi întreb. De ce v-ați vârât în asta?

Cei patru se uitară la Sargent, schimbară priviri între ei, se uitară din nou la Sargent, apoi, Billingham spuse, ca printr-o înțelegere în consens subliminal:

– Vom elibera negoțul cu droguri de mijlocitorii care jefuiesc gagiii cinstiți care transportă semințele – adică noi – și oamenii care cumpără – consumatorii. Dacă scăpăm de indivizi ca Jango Beck, putem împărți ce rămâne între buzunarele noastre și prețurile mai scăzute pentru consumatori, iar toată lumea va fi cu adevărat fericită. De-aia luptăm pentru zona liberă.

– Da, corect, zise Baum, tipul care cu o oră înainte îi vârâse pușca în burtă lui Stein. Să scăpăm de mijlocitori.

Stein se uită cu atenție la Sargent, care-l privi, la rândul lui, pe Stein. Billingham îi servise exact ce-i servise el lui Sargent, iar Baum îl imita pe Billingham. Sargent le dezvoltase un interes pragmatic pentru succesul misiunii – creșterea profitului prin vânzarea ierbii direct consumatorilor în zona liberă – și nu se preocupase de suportul ideologic. Ceea ce înțelesese reprezenta ideologia propriului interes, ceea ce era un fel de conștiință revoluționară rudimentară. Dar, de fapt, el și oamenii lui acționau pentru bani, nu pentru satisfacerea unor scopuri idealiste mai mari decât interesul personal. Erau cu puțin deasupra unor mercenari, dar atât.

– Și în spatele acestei chestii nu se află nimic? întrebă Stein.

– În spatele cărei chestii? se interesă Coleman.

– Nu vă dați seama de marile implicații politice ale stabilirii unei zone libere în care poporul să stabilească regulile?

– Am fost împușcat în cur trei ani pentru *marile implicații politice*, omule, și a ieșit un rahat!

– Barry, ce faci? zise Ruby, furioasă. Oamenii ăștia sunt de partea noastră, sunt frații noștri. De ce le aplici un interogatoriu de gradul trei?

Sargent și ai lui o priviră cu căldură, încurajând-o să continue, să vorbească pentru ei.

– Îmi pare bine că avem de partea noastră oameni care nu se amăgesc singuri. Oameni cu interes sincer revoluționar, nu revoluționari de salon din clasa mijlocie, burghezi în căutare de aventuri!

– Nu înțeleg nici jumătate din ce spui, interveni Sargent, dar, dacă vrei să spui că te bizuiești pe oameni care luptă pentru ei, în loc să lupte pentru cine știe ce rahat, zic că ai dreptate.

Ruby strălucea. De ce nu vedea că individul făcea mișto de ea?

– Ce-ar fi să discutăm la un nivel mai înalt de conștiință? propuse Stein, furios. Despre lupta de eliberare a fraților și surorilor voastre, nu numai a voastră?

– Fiecare trebuie să-și salveze singur curul, răspunse Pulaski.

– Dar luptăm cu același dușman, așa că, atunci când îi dăm un șut în cur, i-l dăm pentru toți, zise Sargent. Tot astfel, oricine din lume îi dă un șut în cur lui Jango Beck îl dă și pentru noi.

– Asta-i atitudine revoluționară cinstită, clară, declară Ruby.

– Cei care dați șuturi în cur din toată lumea, uniți-vă! proclamă Stein, ironic.

– Ai priceput! zise Chris Sargent.

– Barry, nu poți înfrunta realitatea? întrebă Ruby, supărată. După câte am văzut eu, asta-i prima acțiune a Mișcării în care există cineva cu un adevărat simț organizațional, care luptă pentru popor din interes propriu, știind cum se face așa ceva!

– Oamenii nu trebuie să pățească nimic în chestia asta, replică Stein. Ideea de a prelua festivalul fusese cea a unei lovituri fără vărsare de sânge.

– Spune-i-o și lui Jango Beck, interveni Sargent. Voi fi de acord dacă e și el. Dar, dacă decide că nu-i place să fie jefuit, atunci vor fi riposte, iar unii dintre oamenii lui vor fi răniți. Poate și dintre ai noștri. Se întoarse spre Ruby. Începusem să cred că habar n-aveți în ce v-ați vârât, continuă el. Vreți să luați ceva pradă de la Jango Beck, dar nu vă țin puterile pentru luptă. Oamenii recrutați de mine n-au standarde înalte de puritate, iar eu și băieții mei lăsăm dâre de noroi în sufrageria voastră revoluționară. Poate ar trebui să renunțăm la toată povestea. Pentru că nu cred că sunteți niște revoluționari atât de încinși.

– O, nu, nu, protestă Ruby, noi te sprijinim! Eu aprob tot ce-ai făcut și cred că o să obții rezultate – exact ceea ce dorim. Nu-i așa, Barry?

– Presupun că da, răspunse Stein.

Ce altceva să spună? Era prea târziu să facă altceva; depindeau de Sargent pentru preluarea festivalului. Fără el, n-ar fi reușit nimic. Suntem în aceeași barcă, fie că ne place, fie că nu.

– Cred că ar trebui să plecăm, Ruby, spuse el, ridicându-se și ținându-și răsuflarea.

– Nu mă grăbesc, replică, belicoasă, femeia.

– Am o întâlnire la șase. Trebuie să ne întoarcem acum, ca să ajung la timp.

– De ce nu pleci și n-o lași să privească în jur? propuse Sargent impasibil, dar cu ochi ironici, ca ai oamenilor săi.

Stein se simți un vierme, un jeg.

– Aș dori să arăt unui membru al comitetului vostru revoluționar ceva mai mult, ca să facă un raport complet. Dacă nu se grăbește, Ruby poate să rămână. O voi conduce eu în LA mai pe seară.

– Sau mâine dimineață, îl corectă Ruby.

– Mâine dimineață, repetă Sargent.

– Putem vorbi o clipă singuri, Ruby? întrebă Stein, simțind râsul ei neauzit pe când vorbea.

– Of, Barry...

– Te rog!

Îl lăsă s-o tragă în hol, în timp ce Stein îi zâmbea jenat lui Sargent.

– Ce-mi faci? se răsti el. Ai de gând să rămâi și să te regulezi cu sălbaticul ăsta? Nu ești în siguranță aici. Ai văzut ce fel de loc este. Ca și Sargent.

– Dacă ne-am regulat, nu înseamnă că-ți aparțin. Nu permit nici un fel de izbucniri șovine de la nimeni. Ți-am spus, mă regulez cu cine vreau și când vreau!

– Vrei să te regulezi cu el doar ca să faci pe grozava! Să-mi arăți mie ce poți!

– Te crezi prea teribil. Sargent mă interesează. Mă excită. Și nu crezi că ar trebui să avem pe cineva lângă el, pe cineva pe care să nu-l fraierească?

– Cine face pe grozava, Mata Hari?

– Uite ce-i, o s-o fac, Barry, și n-o să mă convingi să renunț. Asta nu schimbă cu nimic lucrurile între noi.

– *Ce?*

– De ce le-ar schimba? întrebă ea, cu nevinovăție.

Vorbește serios, își dădu seama Stein. Nu are idee ce mi-a făcut, ce-mi va face, cât de castratoare e. Cu adevărat nu înțelege!

– *De ce le-ar schimba?* se răsti el. Nu vezi că mă umilești? Era nevoie de *asta* ca să-ți mențiii independența?

Figura lui Ruby căpătă un aer nefericit, îngrijorat.

– Nu, nu-i nevoie. Am greșit. Îmi pare rău. O să procedez mai bine.

– Cum crezi că poți să faci un asemenea lucru mai bine?

Femeia zâmbi.

– O să vin la tine acasă, mâine dimineață, zise ea. Asta va declanșa vechea întrecere masculină, nu-i așa?

Îl sărută ironică, se întoarse, îi făcu semn cu mâna și dispăru în camera lui Sargent.

Cel mai nasol era că avea dreptate.

Bellows scuipă chiștocul, se scărpină și zise:

– Cred că pot.

Coleman aruncă o privire spre Sargent, iar acesta-i făcu semn din sprânceană.

– Bine, și eu.

Plecară împreună, lăsându-l pe Sargent pe scaunul pliant și pe Ruby Berger pe pat. Sargent se uită la ea, și ea îi susținu privirea, fără să clipească, exact ca un bărbat.

Ești o găinușă încăpățânată, gândi el. După ce Stein se târâse afară din fermă, o condusese într-un tur rapid al locului – poligonul pentru tir cu pistolul, pista pentru cursa cu obstacole, armureria, bucătăria, parcul de mașini. La fiecare oprire, discutaseră îndelung, iar femeia îl impresionase cu o viziune puternică.

Înțelesese imediat că sârma ghimpată și obiectele de metal ale cursei cu obstacole simulau barierele fizice ce-ar fi putut exista în Sunset City. Nu fusese nevoie să-i arate cineva plăcile de armură din autobuzele Volkswagen jerpelite, fiindcă ea sesizase imediat că motorul suna ca al unui Porsche.

Iar când îi arătase armureria, pusese întrebări neplăcute.

– Ai doar o duzină de arme militare ca acelea pe care le poartă prietenii tăi, Chris, zise ea, privind în cămara cu rafturi de M-16, cutii cu muniție ieftină, calibrul 38 pentru pistoale, cartușe și grenade. N-o să le distribui tuturor?

– Ce-s nebun? Să distribui unor trupe nesigure mai multă putere de foc decât oamenilor pe care mă bazez?

– Ai spus că ai încredere în popor, Chris, spuse ea cu voce fermă. Ai susținut că înțelegi poporul.

– Am spus că pot să controlez oamenii pentru că-i înțeleg, iar un lucru pe care-l înțeleg e că nu poți să le încredințez carabinele M-16. Le ajung lovituri speciale pentru duminică seara.

– Dar ai lăzi întregi de grenade. Dacă n-ai încredere să le dai puști, de ce nu le dai din astea?

– Sunt grenade de antrenament. Arată ca aducătoare de moarte și scot un zgomot teribil, dar nu fac mare lucru.

Nu se obosi să-i povestească despre armele de luptă pe care urmau să le aibă băieții, pentru orice eventualitate.

– Vorbești ca și cum nu te-ai aștepta să fie eficiente. Ca și cum nu ți-ar păsa.

– Sunt eficiente. Își vor îndeplini partea lor din misiune, care-i numai de diversiune. Băieții mei și cu mine vom cuceri scena. Suntem singurii care avem motiv să folosim arme eficiente.

– O spui atât de banal, zise ea, iar Sargent nu-și dădu seama dacă citise în ochii ei admirație sau altceva.

Își juca rolul de membru al Comitetului de Acțiune Revoluționară.

Ei bine, copilă, ăsta nu-i comitetul vostru, gândi Sargent, ridicându-se de pe scaun și așezându-se lângă ea pe patul pliant, lucru foarte natural, pentru că în încăpere se aflau doar ei doi.

– Ce crezi despre operațiune, Ruby?

– E ca tine – o treabă dură, cu multă energie, dar un pic înșelătoare.

– Îți par înșelător?

Ideea îi plăcea.

– Nu ești chiar acum așa?

– Ce vrei să spui?

Îi zâmbi din ochi.

– Ei bine, nu ești pe cale să-ți interpretezi marele număr de seducere?

– *Ihmm?* mormăi Sargent.

– Te așezi lângă mine, după aia te tragi mai aproape, apoi îți freci brațul de mine, conversația începe să se schimbe, iar apoi...

Sargent o privi cu coada ochiului.

– Ești uluitoare, zise el.

Îl făcuse brusc să simtă că se implicase într-un joc nebunesc cu ea, că fusese implicat toată ziua. Când Stein plecase și Ruby rămăsese, i se păruse evident că voia să se reguleze. Fusese evident pentru amândoi. Dar după aceea se prefăcuse că nu știa, iar el continuase pentru că așa-s gagicile, ăsta-i jocul lor prostesc. Însă chestia asta pe care-o făcea acum însemna ceva nou pentru el, ceva care-l zăpăcea.

– Am fost cinstită cu tine, spuse femeia. Tu de ce nu ești?

– Eu nu-s cinstit cu tine, dar tu ești cu mine. Eu mă joc, dar tu nu te joci, da?

– Da, răspunse ea. Hai să fim amândoi cinstiți de-acum înainte, propuse Ruby, punându-i palma pe piept. Voi începe prin a-ți spune că, la sfârșitul conversației, o să te fut. Cinstit, nu? Deci nu mai trebuie să joci vreun rol, putem vorbi ca două ființe omenești. După aia, o să ne futem bine și mâine dimineață o să mă duci acasă la Barry

Stein, ca să nu se supere prea tare. Apoi... ei bine, o să vedem. Am fost suficient de cinstită?

Sargent își simțea capul de parcă ar fi stat prea aproape de explozia unei grenade. De parcă încercase cineva să-i facă un nod marinăresc în creier. De unde apăruse gagica asta? Cum îndrăznea să-i spună că o să-l fută, ea care se ținuse după el toată ziua și reușise să-l excite atât? Ce figură îi făcea lui Barry Stein? Ce figură crede c-o să-mi facă mie? Cucoană, eu nu-s Barry Stein!

– Și dacă nu vreau să te regulez? O să mă violezi?

– S-ar putea.

– Ai vrea, dacă ai putea.

– Tu n-ai vrea?

– Diferența constă în faptul că eu pot, doamnă!

Ea îl privi cu furie și poftă. Brusc se porni din nou să-l zăpăcească.

– Îți închipui că poți.

– Știu că pot.

– Punem pariu?

– Punem. Pe curul tău.

Și se întinse spre ea, rânjind.

– *Jigodie, ce vrei să faci!* țipă ea, iar când o apucă de umeri, îl pocni în burtă, tăindu-i respirația.

Cu un gest reflex, se repezi să-i tragă o palmă. Femeia îl prinse de încheietură la jumătatea drumului și atârnă de ea suficient cât să devieze lovitura, înainte ca Sargent să-și elibereze mâna.

– Lua-te-ar dracu'! mârâi Chris, apucându-i ambele mâini și punând-o pe pat, lângă el.

Își apăsă gura pe buzele ei, le sili să se deschidă, dar nu îndrăzni să-și vâre limba. Ruby încercă cu toate puterile să-l respingă și bărbatul trebui să se străduiască din răsputeri s-o țină.

În același timp, femeia își vârâse tandru limba în gura lui, răsucind-o languros. Șocul plăcerii făcură ca mușchii lui Sargent să se relaxeze o clipă, iar Ruby îl rostogoli brusc de pe ea, aruncându-l de pe pat tocmai pe podea. Chris ateriză pe umăr cu o bufnitură, iar femeia se trânti peste el.

Continuă să-l sărute.

Și-i descheie pantalonii. O lăsă să-i tragă de pe el, apoi o trase dedesubt, descheindu-i jeanșii. Își vârî amândouă mâinile sub centură și-i împinse spre genunchi. Având brațele libere, Ruby îl aruncă din nou de pe ea. Bărbatul se prăbuși cu pantalonii în mâini, ținând-o de glezne.

Ea se strecură afară din pantaloni și se repezi peste el. Îl prinse, îl ținu, și, înainte de a-și da seama, îl regula, stând călare pe el, cu capul ridicat, cu figura congestionată.

– Ia vezi cum e! mârâi ea, apăsându-și pelvisul în izbituri puternice, ce trimiteau fulgere de plăcere în măruntaiele lui. Ia vezi cum e! mârâi din nou, dar de data asta mai blând.

– Ia vezi cum e! mormăi Sargent, aruncând-o în sus, răsturnând-o sub el, răspunzându-i cu tărie.

Ea se ridica la fiecare izbitură, împingându-se în el, luptând cu el, incendiindu-l.

Bărbatul gemea în extaz, apoi tăria din el se transformă în plăcere. În acel moment, Ruby îl răsturnă din nou pe spate și, cu câteva mișcări puternice, îl termină. Cu ea deasupra.

Când deschise ochii, femeia stătea ghemuită pe el, cu părul ciufulit, cu fața transpirată și murdară, rânjind infatuată, cu ochii plini de-un amestec de plăcere și triumf.

– Ai pierdut! spuse Ruby.

– Poate o să câștig rândul viitor.

– Ești nebun?

Sargent zâmbi. Se trezi c-o place. Se gândi că fusese un futai mișto.

– Cunosc și alte căi mai rele de-a pierde. A fost o luptă corectă.

Ea se aplecă și-l sărută blând.

– Îmi placi. Într-un fel ciudat, îmi place cum mă tratezi. Nu mă simt înjosită.

– Cred că ne înțelegem unul pe celălalt, răspunse Sargent.

– Probabil. Ca să fim însă siguri, trebuie să mai încercăm o dată. Ceva mai ușor, de data asta. Pentru că ne înțelegem unul pe celălalt.

El o răsturnă, dar acum, ea nu se opuse, nici el, și se tăvăliră pe podea ca niște urși.

V

Întreaga lume a luat foc, Doamne,
Trecând prin flăcări,
Suntem fiii focului, copii
Dansând în flăcări...

Bill Horvath prinsese linia de bază la chitară, în timp ce Susan cânta cuvintele de pe hârtia pe care le scrisese el. Bobby, Jerry și Mark băteau din picioare în ritmul muzicii pe care o auzeau pentru prima oară, iar ochii lor îi spuneau lui Horvath ceea ce știa deja: „Trecând prin flăcări", cântecul pe care-l scrisese ca să umple golul din album, urma să fie, probabil, hitul discului.

Trăim și murim în chinuri,
Dansând în flăcări,
Trăim și iubim în extaz,
Dansând în flăcări...

Afară, în bezna canionului, un câine urla, un motor bubuia, iar stelele străluceau slab în noaptea caldă, cețoasă. Briza care sufla în sufragerie prin ușile deschise era plină de dulceața bougainvillaelor și amară de mușcătura smogului de sfârșit de vară din LA. Susan cânta cuvintele cu voce clară, puternică, dar prea subțire pentru o piesă muzicală fără sprijin instrumental, însă Horvath îl vedea pe Bobby apăsând pe clape în minte și pe Jerry bătând ritmul pe genunchi cu degetele.

Fiecare este destinat
Să treacă prin flăcări
Și fiecare cunoaște extazul
Râzând în ploaie.
Dansând în flăcări,
Trecând prin flăcări,
Dansând în flăcări...

Susan lăsă cântecul să moară într-o șoaptă, apoi bătu din palme încântată.

– Îmi place!

– Un adevărat succes.

– Cea mai bună piesă de pe disc.

Horvath se așeză iarăși pe scaunul lui favorit și lăsă vibrațiile pozitive să se rostogolească peste el. Cel mai plăcut lucru era că acest cântec însemna o direcție nouă, nu mai era exploatarea imaginii lui Star, dar rămânea, totuși, un produs Velvet Cloud. Poate ieșiseră cu adevărat din capcană. Poate că jivina aia de Jango avusese tot timpul dreptate. Horvath se trezi iubindu-l și urându-l pe Jango Beck, un sentiment puternic încă din vremurile bune de altădată, din San Fran-

cisco, când Jango îi ridicase pe culmi. Acele vremuri de aur, cu mașinăria lor ciudată, triunghiulară, funcționând cu o viteză karmică...

Poate ne mișcăm din nou, poate ajungem la adevăratul izvor al energiei noastre. Și poate că nu-l vom recunoaște. Poate că doar Jango îl știe cu adevărat... Poate ar trebui să avem încredere în el...

– Arăți de parcă ai rezolva ghicitoarea universului, Bill, zise Bobby. Ne spui și nouă?

Horvath râse.

– Încercam să mă hotărăsc dacă pot să am încredere în Jango Beck.

– Asta chiar e ghicitoarea universului!

– Omule, nu-i nici o ghicitoare, e o întrebare *prostească!*

– Și ce-ai decis? întrebă sec Bobby.

– N-ai crede, dacă-ți spun. Nici eu nu cred, răspunse Horvath.

Mark luă un chistoc cu marijuana, îl aprinse, trase un fum, i-l trecu lui Jerry, apoi zise:

– O mulțime de oameni vor avea încredere în Jango Beck peste două zile. Peste un sfert de milion.

– Gândul e zăpăcitor, mărturisi Bobby.

– Ia de-aici, zise Jerry, întinzându-i chistocul. Zăpăcește-te un pic până atunci.

– Vine cineva, îi anunță Susan.

Ședea pe marginea unei măsuțe, privind, prin ușa deschisă, prin întunericul-de-pe-întunericul-de-sub-întunericul canionului la luminile ca niște bijuterii ale orașului de la poalele colinei. Nu ascultase conversația și acum, dacă le atrăsese atenția, Horvath auzi un automobil mic străduindu-se să urce. Un Volkswagen, un Datsun sau o Toyota.

– Poliția? întrebă Bobby, ținând chistocul.

Privirea lui Horvath o întâlni pe-a lui Susan și izbucniră amândoi în râs.

– E de mirare să fie niște polițiști, se amuză Susan.

Se duseră amândoi să vadă cine sosea.

– De unde știi că nu-i poliția? se interesă Mark.

– Răspunsul, amice, plutește în vânt, răspunse peste umăr Horvath.

– Voi doi sunteți uluitori, declară Bobby, plin de afecțiune. Cu adevărat *uluitori.*

– Toyota? propuse Susan, pe când pășeau în noaptea tropicală fierbinte. Dacă vremea o ține tot așa, Sunset City va avea parte de vibrațiile verii din California de sus. Crezi că-i o Toyota, Bill? repetă Susan.

– Hmm? făcu Horvath, îndreptându-și atenția spre sunetul motorului. Nu cred. Pare a avea răcire cu aer, probabil că-i un Volkswagen.

– Nu, un autobuz.

– Nu, nu-i suficient de puternic pentru un autobuz.

O mașină mică, albastră, luă ultima turnantă a drumului, devenind vizibilă câteva momente înainte de a fi ascunsă de parcul din fața casei.

– O Karmann Ghia, zise Horvath. Am avut dreptate.

– Ai spus că-i Volkswagen.

– O Karmann Ghia *este* un Volkswagen. Un trup caraghios cu mărunțaie de VW.

– Pe cine cunoaștem cu o asemenea mașină?

Horvath ridică din umeri.

– O să aflăm. Cel puțin nu-i poliția. Nici Jango.

– Sigur că-mi amintesc de tine de la High Castle, zise Susan. Erai furios că o să-ți pierzi ziarul din cauza unui gangster.

– Așa-i, recunoscu Barry Stein. Știți probabil cine-i Ivan Blue. Iar aceasta este Ruby Berger, cel de-al treilea membru al Comitetului de Acțiune Revoluționară.

Susan prinse vibrațiile colective instabile ale acestui Comitet. Ruby era o fată banală, probabil un fel de activist politic, și se considera un nimeni în comparație cu Ivan Blue, pe care-l invidia și-l ura. Se crispase auzind maniera în care-i prezentase Stein. Din felul în care ședea pe sofa lângă Stein, Susan deduse că se culcase cu acesta. Dar aura de tensiune din jurul lor, în calitate de cuplu, îi spunea că nu formau o pereche. Ivan Blue era o minge de energie nervoasă ce trosnea de vibrații. Nu-mi place asta, gândi ea. Nu-mi place deloc...

– Am auzit de Comitetul de Acțiune Revoluționară, spuse Bobby, pe un ton neutru.

– Și ce-ai auzit despre noi? aproape că țipă Stein, ascunzându-și cu greu paranoia.

– Oh, doar că va declanșa un fel de acțiune revoluționară dură la Sunset City. Se presupune că tipii politici cu greutate vor încerca să preia festivalul.

– *Unde ai auzit asta?* șuieră Ruby Berger, lăsând orice deoparte.

– O, simple zvonuri...

– Da, interveni și Jerry. Unii spun că Jango a înscenat un mic balamuc revoluționar pentru filmul lui.

– Asta chiar pare o idee a lui Jango, zise Bill.

– Credeți-mă, Jango Beck nu înscenează ce-i pregătim, declară Stein.

– Da? făcu Bill. Crezi că poți să i-o plătești lui Jango Beck?

Se lăsă pe spătarul canapelei ca o pisică leneșă, prefăcându-se indiferent, dar Susan îl cunoștea prea bine ca să nu știe că gândul de a-l jefui cineva pe Jango îl încânta.

– Vrem să-i luăm Sunset City, spuse Stein.

– Și cum o să faceți asta? se interesă, cu cinism, Bill.

Dar dincolo de cinism, Susan simți fulgerul fanteziei...

– Nu cred că ar trebui să știți, răspunse Ivan Blue.

– Ce vrei să spui, omule? ripostă Bobby, luând-o pe urmele lui Bill și sprijinindu-l. Ce-i cu tot rahatul ăsta? Pregăteam un material nou și ne-ați întrerupt. Spune ce-ai venit să ne spui sau cară-te!

– Vrem să ne ajutați în organizarea acțiunii, izbucni Ruby Berger.

– Raaa-hat!

Dar Bill ridică mâna, iar Jerry și Mark se supuseră. Bobby era încă furios.

– Lasă-i să spună ce-au de spus! îi ceru Bill.

– Omule, să nu ne implici în vreun rahat revoluționar!

– Vreau doar să ascult o poveste amuzantă.

Bobby încuviință din cap, apoi ridică din umeri.

– Bine, tu ești șeful!

– Plănuim să punem stăpânire pe scenă și pe sistemul de amplificare, apoi să le folosim pentru a conduce oamenii să preia Sunset City pentru ei înșiși, anunță Stein.

– Și cum o să faceți asta? întrebă Bobby.

– De îndată ce preluăm scena, proclam Sunset City o zonă liberă, zise Ivan Blue. Hrană gratuită, dragoste liberă, droguri libere. aer liber, libertate poporului! Nu pot să oprească un sfert de milion dintre noi!

Jerry și Mark se lăsară atrași de fantezie, chiar și Bobby își pierduse ostilitatea. Susan simți seducția ideii. Un sfert de milion de oameni eliberând cu trupurile lor un petec de pământ, creând primul sol liber pentru milioane de străini în țara lor natală, un loc în care să-ți croiești destinul ce ți l-ai ales singur. Și Bill se îndreptase, șezând pe marginea canapelei între ei, ca un șef tribal, și ascultând cu un scepticism în scădere un vraci roșu la față.

– Poate va fi așa, spuse el. Ce vă face să credeți că puteți ocupa scena? Omule, îl cunosc pe Jango Beck, probabil că are naziști pe post de paznici. Și asta dacă-i amabil.

– Nu ne îngrijorează asta, interveni Ruby Berger. Am avut grijă de problemă.

Ciudat, dar Stein păru să se întunece la față, răsucindu-se de durere...

– Ăsta nu-i un răspuns, comentă Bobby.

– Ți-am mai spus, încercă să-l lămurească Ivan Blue, nu trebuie să știi răspunsul. Află-l de la cineva care-l știe.

– Ce-i cu tot rahatul ăsta? întrebă Bobby, supărat.

– Adevărul este că avem un plan detaliat și forțele necesare pentru a-l duce la îndeplinire, răspunse Stein. Dar cu cât știe mai puțină lume, cu atât mai bine. Se pare că știu deja prea mulți.

Emitea impulsuri negre de teamă, o teamă neagră, dungată cu verdele ca fierea al urii din gelozie. Oamenii ăștia sunt implicați în ceva ce le răsucește karma. Nu și-ar fi ieșit atât din fire dacă n-ar fi legați de ceva ce le-a scăpat de sub control.

– Și cum vrei să te ajutăm să realizezi planul, dacă nu ne spui nimic despre el? se interesă Bobby.

Bill doar stătea, sorbind totul...

– Avem nevoie de un semnal de pe scenă ca să coordonăm acțiunea, spuse Stein. O mulțime de oameni răspândiți prin festival trebuie să înceapă să se miște în același timp.

– Asta-i tot? întrebă Bill. Vreți doar să cântăm un anumit cântec, la o anumită oră.

– Da, ar fi grozav! Ceva care să aducă oamenii într-o stare de spirit revoluționară, apoi – *zap!*

– Pot să scriu ceva pentru asta, propuse Bill. Am un cor pe care-l numesc „Lumi noi în schimbul celor vechi", care-mi bubuie în cap. Pot să fac ceva. De fapt, chestia asta ar putea să mă ajute la scris.

– Te gândești cu adevărat să faci așa ceva? rupse tăcerea Susan, în cele din urmă.

Simțea liniile de forță psihică alunecând din centrarea spre Bill către bipolaritate, cu amândoi în centru.

– De ce nu?

– Dar, zise Bobby, ce naiba, o să cântăm o melodie!

– Pot s-o fac.

Văzu că Bill se decisese, iar Bobby, urmând exemplul lui Bill, îi va trage pe Jerry și Mark după el. Dar ea constituia jumătate din Velvet Cloud. Votul ei era decisiv. Stein, Blue și Ruby Berger știau acest lucru și simțeau reținerea ei.

Stein o bombarda cu valuri de nevoi disperate, fără vreo legătură cu ceea ce solicita; cumva, chestia asta îi umpluse centrul și stătea

acolo, făcând ca ființa ei să vibreze de groază. Nevoile lui Rudy Berger erau la fel de puternice, dar de-a lungul traiectoriei spre triumf ducea o dorință simplă; psihicul ei alunecase din realitate într-un plonjon nebunesc, cu capul înainte, spre glorie. Doar Ivan Blue părea să privească toată chestia doar ca pe un alt eveniment din viața lui.

Teribila greșeală a tuturor acestora o sfâșia. Nu exista un ochi de liniște în furtună. Nu exista un centru în acest grup, nici armonie, nici o realitate împărtășită... Se află pe drumuri diferite. Vor exploda.

– Susan? Susan?

Bill o privea în ochi și-i vorbea blând, iar ea își dădu seama că înlemnise acolo de... cât timp? Stein și Berger o priveau nervoși. Camera devenise prea liniștită.

– Sunt bine, răspunse ea. Mă gândeam.

– Ești sigură? întrebă Bill.

În ochii lui era o lucire de teamă, o teamă colorată de amintiri ale grijilor trecute.

– Sunt sigură, zise ea, nesigură de nimic, de ce să facă sau să zică, cum să-i spună lui Bill ce simțise și să-l confrunte cu realitatea lui Star, sau să lase roata să se învârtească spre ce le era scris...

– Ce crezi despre toate astea, copilaș?

– Putem discuta singuri o clipă, Bill?

Fulgerările fricii lui Barry Stein o ciuruiau cu durere. Dar nu voia ca Bill să observe. Nu putea să-l lase să se teamă pentru ea și să se înconjoare amândoi cu aura acelei frici, pornind din nou spirala descendentă, vria karmică din care doar Jango fusese în stare să-i scoată, și asta împotriva voinței lor. Nu putem lăsa să se întâmple asta din nou, copile. Orice ar fi mai bine decât asta.

– Ieșim să luăm aer, anunță Bill, luând-o de mână și ignorând vizibilele fulgerări de paranoia.

– Ce s-a întâmplat, copile, ești bine? întrebă Bill Horvath.

Susan stătea în întunericul estompat al râpei din spatele casei, cu ochii verzi fosforescenți, reflectând lumina sufrageriei spre el. Arată foarte ciudat, gândi Bill. De parcă se află iar la marginea prăpastiei.

– N-am vrut să vorbesc în fața lor. De ce vrei să faci chestia asta?

Horvath nu se gândise cu adevărat.

– E un lucru destul de ușor de făcut, poate mă va determina să scriu alt cântec bun. Nu risipim nici un fel de energie, și... am făcut-o...

Dar el știa când se confruntă cu simțurile măruntaielor sale. Era un mod de a-i spune lui Jango du-te dracului; era un motiv personal

de a participa la festivalul acela blestemat. Simțea că e un lucru *drept*, că, dacă nu se mișca în acel spațiu al destinului lor, urmau să fie împinși din nou la negarea vieții, la autodistrugere.

– Cred că am simțit că trebuia s-o facem. E un motiv adevărat ca să mergem la Sunset City, e o cale spre realitate să fim iarăși Velvet Cloud, să însemni mai mult decât alt disc bine vândut și mălai în buzunarul lui Jango Beck. Dacă procedăm așa, ne vom reuni. Și poate că datorez asta oamenilor.

– Te iubesc, copile, spuse Susan.

– Înseamnă că ești de acord cu mine?

Femeia oftă.

– Dacă va fi ceea ce spun oamenii aceia că va fi, sigur că vreau să-i ajut, să particip. Dar...

– Dar?

Ce-o rodea? Ce-o speria?

– Nu-mi plac vibrațiile lor. Da, Bill, asta-i, îmi place ce vor să facă, însă nu-mi plac vibrațiile pe care le produce toată chestia. Nu știu de ce, dar n-am încredere în vibrațiile alea. Indivizii nu sunt împreună.

– Poate că noi vom fi din nou împreună. Poate că noi suntem exact ceea ce trebuie pentru asta. Măcar vom descoperi ceva despre noi înșine. Dacă putem fi cu adevărat iarăși Velvet Cloud.

– Crezi că putem?

– Eu zic să-i lăsăm să-i facă figura lui Jango. Să fim *cu adevărat* ceea ce ar trebui. Nu bani pentru Beck, ci energie pentru oameni.

Susan tremură un moment, apoi se ghemui în brațele sale, sărutându-l îndelung și adânc, trecându-și mâinile prin părul lui.

– Ce pot să-ți spun, în afară de faptul că te iubesc?

Ochii ei luceau ca ai unei pisici în noaptea caldă de vară, semnale lucitoare ale dragostei ei, ale credinței ei în ceea ce însemnase să fie împreună, în Velvet Cloud. Suntem iar împreună, în centrul a ceea ce ne stăpânește. Simt asta, simt că și ea simte, și că prin acest lucru facem parte din el. Esența dragostei plutește în aer.

Dar în brațele sale, Susan se înfioră o dată, de două ori, de parcă o briză rece trecuse prin ea.

Tremurând de furie, John Horst se uită la negrul uriaș care-i bara calea spre birourile Dark Star cu trupul lui pe jumătate gol, ca un paznic nubian dintr-o epopee biblică.

– Nu-mi pasă cine cu cine-i în ședință, spune-i că John Horst e aici și vrea să-l vadă *acum*. Știe de ce.

pletoși cu jeanși cârpiți și tricouri se ridicaseră, părând gata de plecare. Aerul se albăstrise de atâta fum de drog.

– ... sigur că paznicii vor avea grijă? zicea un pletos.

– O să-i las pe propriii mei paznici să-mi bată echipa de înregistrare?

– Cu tine nu se știe niciodată, Jango.

– Cine altul și-ar pirata propriii artiști?

– N-ai de ce să fii îngrijorat, Chick, zise Jango, trăgând dintr-o țigară cu marijuana și luând notă de prezența lui Horst cu o înclinare a capului.

– Amintește-ți lozinca noastră: să nu fuți niciodată un Rubber Duck!

– Cum s-o uit, Chick, doar eu am făcut-o!

Rubber Duck? Unde auzise numele ăsta? Nu la o întrunire a consiliului? De la Taub? Nu exista o firmă numită Rubber Duck Records?

Cei trei pletoși ieșiră din încăpere trecând pe lângă el, fără a-l remarca în vreun fel care să-l facă să creadă că ei n-ar fi dorit ca el să-i observe.

– Ei, John, zise Beck, turnându-și o porție zdravănă de coniac dintr-o carafă de pe masă.

Horst se așeză în fața lui Beck, în partea cealaltă a mesei, despărțit de acesta de o rază aruncată de candelabrul Tiffany – un con de iluminare galbenă, prin care plutea fumul acru, ce părea să-i dea o substanță tangibilă.

– Știi de ce am venit.

Beck încuviință din cap, turnă alt coniac, și-l împinse peste masă lui Horst. Cu un gest reflex, acesta îl luă, apoi sorbi jumătate, trimițând o dâră de căldură pe esofag către stomac.

– Pentru că-ți închipui că ai fost tras pe sfoară.

– Și?

– Ai dreptate, zise Beck, râzând. Îți dai seama. Taub voia ca *Sunset City* să omoare studioul ca să forțeze vânzarea. O pierdere de trei milioane ar rezolva problema într-un mod drăguț, nu-i așa?

– Dar *de ce*? întrebă Horst. Am avut o înțelegere. Dacă-l pricopsim pe Taub cu cheltuielile festivalului, ajungi președinte la Eden Records. De ce această dublă înșelătorie? De ce vrei să vinzi studioul unei bande de speculanți de terenuri? Ce câștig ai tu din afacerea asta?

– Mă simt înduioșat să descopăr că te mai interesează bunăstarea mea, zise Beck, după ce sorbi din coniac.

Horst dădu pe gât restul băuturii, simțind cum o vâlvătaie i se răspândește din măruntaie către extremități – o senzație artificială de energie, o bună dispoziție chimică. Îl înșela, dar îi dădea un fel de putere a disperării. Nu m-ai terminat încă, Beck. Nu pe termen lung.

– N-o să te las să scapi numai cu atât, amenință el.

– Oare? făcu Beck, potolit, privindu-l cu ochii săi negri, vioi, cu un zâmbet cinic, superior, tăcut.

– Consiliul poate anula cecul. Dacă fac asta, rămâi personal cu o datorie de trei milioane de dolari.

– Adevărat. Crezi că viața ta valorează trei milioane de dolari?

– Scutește-mă de amenințări gangsterești ieftine, Beck! se răsti Horst.

Nu însă fără un strop de teamă, pentru că Beck se aplecase în față pe coate și-l fixa cu ochi reci de cobră.

– Nu văd de ce e necesară contrasemnătura ta, John. Consiliul nu va opri plata cecului. Taub și cu mine avem suficiente voturi pentru a rezolva problema.

– Poate că nu le ai. Depinde de felul în care vor vota bancherii.

– Îți închipui că vor vota ca să accepte o pierdere de trei milioane a companiei?

– Vom avea o pierdere de trei milioane oricum. Nu crezi că o vor vârî pe gâtul celui care a provocat-o?

– Nu și dacă pot s-o vândă cu zece cenți la dolar combinației Carbo-Williams, împreună cu o profitabilă vânzare a facilităților studioului. Și să mai recupereze alt milion și un sfert ca publicitate pentru discuri.

– Te-ai gândit la toate, se răsti Horst, dar termină printr-un oftat, pentru că știa că Beck avea dreptate.

Nu exista cale de scăpare. Taub câștigase; se terminase cu Eden Pictures.

– *La toate*, John.

– Chiar la câștigul tău.

Beck se lăsă pe speteaza scaunului, aprinse un chiștoc cu marijuana și aruncă fumul albastru în direcția lui Horst. Pereții verzi ai sălii de ședințe părură să pulseze, ca o extindere a arterei ce bubuia în tâmpla lui Horst, amintindu-i ce putea să producă prea multă încordare inimii sale. Dar durerea nu-l speria de data asta; se agăța de tăcerea prelungită a lui Jango, iar tensiunea nerezolvată era cea a speranței.

– Am pregătit două scenarii, John. Scenariul numărul unu. Încerci să convingi consiliul să blocheze cecul. Dai greș pentru că, fiind fraierit atât de mult, calea mea e cea mai ieftină pentru EPI, întrucât eu

și Taub avem voturile. Dar s-ar putea să fie dispuși să spurce pe cineva, fiindcă *va exista* o pierdere, iar acțiunile EPI vor scădea. Ia ghicește pe cine! Fără Eden Pictures, pe cine ar scoate țap ispășitor?

Beck sorbi din coniac, aplecându-se iar în față.

– Scenariul numărul doi. Nu faci valuri. Nu recurgi la consiliu. Lași cecul să treacă. Îmi faci o favoare, iar eu îți voi face una mai mare.

– Care?

– În primul rând, cumpăr toate acțiunile EPI pe care le ai, la prețul curent, înainte de a ieși la iveală tot rahatul. Te alegi cu vreo două sute de mii.

– Nu mă cumperi atât de ieftin. Nu-mi distrugi toată viața și...

Beck ridică mâna, cerându-i să tacă. Gestul avea ceva care impunea.

– Asta-i doar un câștig minor. Preiau tot planul pentru *Sunset City* ca producător. Așa că n-o să mai pot face vreun film în orașul ăsta. Nu-mi pasă! Acum urmează poanta: când o să vindem studioul, vom păstra Eden Pictures în viață, ca o companie de finanțare și distribuire a filmelor, iar tu vei fi președinte. Și pentru că vom transfera cheltuielile festivalului combinației Carbo-Williams, *Sunset City* va aduce practic profit companiei de distribuție, de la primul dolar încasat. Mâna e mai iute decât ochiul, Horst! Sau măcar mai iute decât IRS.

– Doamne, șopti Horst. Doamne!

Se minună de eleganța întregii combinații. Ticăloasă, dar elegantă. În schimb, va salva Eden Pictures și cariera mea. Eden Pictures va fi mai mic, dar, pe de altă parte, nu vom mai produce gunoi pentru televiziune. Am posibilitatea să aleg proiectele pe care vreau să le finanțăm sau să le distribuim, poate doar trei-patru filme bune pe an, nu voi mai dispune de puterea pe care am avut-o, nu voi mai câștiga ca înainte, însă voi supraviețui. Și mă voi potoli. Cum au cerut doctorii. N-aș fi crezut că o să scap atât de ușor când am intrat pe ușă.

– Poți să-l determini pe Taub să fie de acord cu asta? întrebă el pe un ton ce spunea clar că accepta târgul.

– Când îmi voi juca ultima carte, replică Beck, râzând, Taub nu va fi în situația să facă valuri.

Horst dădu din cap.

– Te cred. Dar la ce-ți folosește toată povestea asta? După cum stau lucrurile acum, cumperi acțiuni despre care știi că vor scădea, îți distrugi reputația de producător și vei obține doar un film ratat. Nu-mi închipui că ești filantrop, Beck!

Beck sorbi restul de coniac și trase din chiștoc. Ochii îi scânteiau prin fum.

– Asta-i doar partea vizibilă a icebergului meu, John. Apele mele sunt adânci. Ne-am înțeles sau nu?

– Trebuie să semnez târgul cu sânge?

– Așa-mi placi! Ai simțul tradiției.

VI

Paul Conrad hăpăi o mână de migdale și caise uscate, vârî punguța în buzunar și se înapoie la decoruri, consumând zahărul, ca să capete energie, și proteinele, pentru a rezista, știind că va avea nevoie de amândouă. Azi trebuia să filmeze scena finală a interioarelor de dinainte de începerea festivalului și, fiind vorba de o scenă de sex decentă între Velva și Rick Gentry, promitea să fie cea mai mare încercare de până atunci.

Velva stătea în spatele luminilor, în fața decorului camerei de motel, răsfoind o revistă de reclame, pe care o citea la începutul scenei. Fusese costumată într-o pijama transparentă roz, care reușea să combine o sugestie lubrică de inocență pe-cale-să-fie-violată cu o maximă expunere de carne.

Paul veni din spate și o atinse pe umăr. Femeia se întoarse, mișcându-se fluid sub atingerea pe care el o prelungi câteva secunde. În mod automat, gura ei se întredeschise, iar buzele părură să i se umezească. Tipa îi făcea ochi dulci, tânjea după el.

– Vreau să arăți cu adevărat sexy acum, pentru mine, Velva, zise Paul, tachinând-o ușor. Să pari cu adevărat atâtată.

– Ar trebui să-mi dea un Oscar dacă reușesc să par atâtată când mă pipăie Rick Ick[1].

– Gândește-te la altcineva. La cineva care te excită.

– O să mă gândesc la cocoșelul tău în mine, propuse ea, frecându-și vârful unghiei de la deget de prohabul lui și provocându-i o izbucnire necontrolabilă de poftă.

– Velva, ești incredibilă, gemu el, simțind adevărul afirmației sub diferite forme – incredibil de grosolană, incredibil de coruptă, incredibil de naivă, incredibil de exasperantă.

[1] Icky – scârbos, nasol (n. tr.).

și Taub avem voturile. Dar s-ar putea să fie dispuși să spurce pe cineva, fiindcă *va exista* o pierdere, iar acțiunile EPI vor scădea. Ia ghicește pe cine! Fără Eden Pictures, pe cine ar scoate țap ispășitor?

Beck sorbi din coniac, aplecându-se iar în față.

– Scenariul numărul doi. Nu faci valuri. Nu recurgi la consiliu. Lași cecul să treacă. Îmi faci o favoare, iar eu îți voi face una mai mare.

– Care?

– În primul rând, cumpăr toate acțiunile EPI pe care le ai, la prețul curent, înainte de a ieși la iveală tot rahatul. Te alegi cu vreo două sute de mii.

– Nu mă cumperi atât de ieftin. Nu-mi distrugi toată viața și...

Beck ridică mâna, cerându-i să tacă. Gestul avea ceva care impunea.

– Ăsta-i doar un câștig minor. Preiau tot planul pentru *Sunset City* ca producător. Așa că n-o să mai pot face vreun film în orașul ăsta. Nu-mi pasă! Acum urmează poanta: când o să vindem studioul, vom păstra Eden Pictures în viață, ca o companie de finanțare și distribuire a filmelor, iar tu vei fi președinte. Și pentru că vom transfera cheltuielile festivalului combinației Carbo-Williams, *Sunset City* va aduce practic profit companiei de distribuție, de la primul dolar încasat. Mâna e mai iute decât ochiul, Horst! Sau măcar mai iute decât IRS.

– Doamne, șopti Horst. Doamne!

Se minună de eleganța întregii combinații. Ticăloasă, dar elegantă. În schimb, va salva Eden Pictures și cariera mea. Eden Pictures va fi mai mic, dar, pe de altă parte, nu vom mai produce gunoi pentru televiziune. Am posibilitatea să aleg proiectele pe care vreau să le finanțăm sau să le distribuim, poate doar trei-patru filme bune pe an, nu voi mai dispune de puterea pe care am avut-o, nu voi mai câștiga ca înainte, însă voi supraviețui. Și mă voi potoli. Cum au cerut doctorii. N-aș fi crezut că o să scap atât de ușor când am intrat pe ușă.

– Poți să-l determini pe Taub să fie de acord cu asta? întrebă el pe un ton ce spunea clar că accepta târgul.

– Când îmi voi juca ultima carte, replică Beck, râzând, Taub nu va fi în situația să facă valuri.

Horst dădu din cap.

– Te cred. Dar la ce-ți folosește toată povestea asta? După cum stau lucrurile acum, cumperi acțiuni despre care știi că vor scădea, îți distrugi reputația de producător și vei obține doar un film ratat. Nu-mi închipui că ești filantrop, Beck!

Beck sorbi restul de coniac și trase din chiștoc. Ochii îi scânteiau prin fum.

– Asta-i doar partea vizibilă a icebergului meu, John. Apele mele sunt adânci. Ne-am înțeles sau nu?

– Trebuie să semnez târgul cu sânge?

– Așa-mi placi! Ai simțul tradiției.

VI

Paul Conrad hăpăi o mână de migdale și caise uscate, vârî punguța în buzunar și se înapoie la decoruri, consumând zahărul, ca să capete energie, și proteinele, pentru a rezista, știind că va avea nevoie de amândouă. Azi trebuia să filmeze scena finală a interioarelor de dinainte de începerea festivalului și, fiind vorba de o scenă de sex decentă între Velva și Rick Gentry, promitea să fie cea mai mare încercare de până atunci.

Velva stătea în spatele luminilor, în fața decorului camerei de motel, răsfoind o revistă de reclame, pe care o citea la începutul scenei. Fusese costumată într-o pijama transparentă roz, care reușea să combine o sugestie lubrică de inocență pe-cale-să-fie-violată cu o maximă expunere de carne.

Paul veni din spate și o atinse pe umăr. Femeia se întoarse, mișcându-se fluid sub atingerea pe care el o prelungi câteva secunde. În mod automat, gura ei se întredeschise, iar buzele părură să i se umezească. Tipa îi făcea ochi dulci, tânjea după el.

– Vreau să arăți cu adevărat sexy acum, pentru mine, Velva, zise Paul, tachinând-o ușor. Să pari cu adevărat atâtată.

– Ar trebui să-mi dea un Oscar dacă reușesc să par atâtată când mă pipăie Rick Ick[1].

– Gândește-te la altcineva. La cineva care te excită.

– O să mă gândesc la cocoșelul tău în mine, propuse ea, frecându-și vârful unghiei de la deget de prohabul lui și provocându-i o izbucnire necontrolabilă de poftă.

– Velva, ești incredibilă, gemu el, simțind adevărul afirmației sub diferite forme – incredibil de grosolană, incredibil de coruptă, incredibil de naivă, incredibil de exasperantă.

[1] Icky – scârbos, nasol (n. tr.).

Și poseda o incredibilă putere de atracție animalică, căreia nu putea să nu-i răspundă, chiar dacă știa că-l folosea ca pe o armă. Știa ce scenă juca, dar nu putea să iasă din ea complet.

– Potolește-te! mormăi Paul, arătând din cap către Gentry, care apăruse din cabină, măreț ca regina de mai.

Reuși să transforme fraza în ceva intim. Astăzi o să arate excitată, gândi el, închipuindu-și c-o s-o am. E nevoie de doi să poți juca jocul sexual star-regizor.

Paul se îndepărtă de scaunul Velvei și se întâlni cu Gentry la vreo sută de metri de decor.

– Sunt gata pentru chinul de azi, declară Gentry. Aduceți-o pe mica domnișoară Păsărică.

Pe Paul îl străbătu un fior de furie, apoi tremură dezgustat. Dar nu voia să arate acest lucru. Astăzi va fi suficient de rău, fără să-l mai las și pe Gentry să mă atragă în scârboșenii.

– Știu că poți să faci o treabă de profesionist, indiferent de sentimentele tale.

Gentry zâmbi ca o fetiță – și nu era o comportare inconștientă de homosexual, ci o chestie deliberată.

– O, am metoda mea de a mima entuziasmul pentru carnea de femelă. Mă concentrez asupra lucrului pe care mi-aș dori să-l fac. Cu un bărbat nu trebuie să fac tot timpul asta, zise el, apoi îl privi țintă pe Paul și zâmbi. N-ai vrea să știi ce, cu cine și cum?

Paul se trezi roșind și remarcă reacția târzie a lui Gentry când îl văzu. Nu știa ce să facă.

– Nu vreau să-mi destăinui nici un secret al meseriei, zise el, în cele din urmă.

– Da, meseria a ajuns mizerabilă în zilele astea. Dar nu-mi pasă. Iar momentul pe scurse – sau se transformă în altceva.

– În regulă. Velva, pe locuri! Rick, să încercăm o treceре, strigă Paul, bătând din palme și retrăgându-se spre cameră, făcându-și apoi ieșirea cu o mutră de tiran de teatru.

Velva intră în decor, se întinse pe așternutul albastru și își rezemă capul de perna mare, albă.

– Bine, spuse Paul, să repetăm scena. Înainte de-a începe filmarea, să intrăm în pielea personajelor. Velva, ia revista. Rick, ia sticla și paharele, ascunde-le la spate și...

Velva apucă revista, prefăcându-se că o citește, iar în dreapta decorului, Gentry luă o sticlă de Jack Daniels și două pahare de apă, într-o mână pe care o ținea la spate; cu cealaltă ar fi trebuit să bată la ușă.

– Motor! zise Paul.

Gentry ciocăni în ușă.

– Cine-i?

Gentry ciocăni încă o dată.

Velva se sculă din pat, merse desculță pe covor, cu sânii zbătându-i-se liber sub pânza roz, și deschise ușa. Manifestă surpriza prescrisă de scenariu când îl văzu pe Gentry, dar nuanța de ia-te-uită-ce-se-târăște-de-sub-piatra-asta era oribilă.

– Ai o aspirină? zise Gentry, strălucitor.

– Te doare capul?

– Nu, dar o să ne doară pe amândoi mâine dimineață, răspunse Gentry, închizând ușa în spate de parcă ar fi ținut un buchet de trandafiri.

Paul se văzu nevoit să admită că individul făcea tot rahatul ăla de treabă bine, exact așa cum își imaginase fragmentul de film.

– Doug, nimeni nu mi-a făcut avansuri în felul ăsta, zise Velva, cu o voce de fetiță.

Gentry arăta de parcă abia își stăpânea râsul.

– Ești virgină, Peggy?

– Nu, răspunse Velva, arcuindu-și trupul către Gentry, pe când ochii săi priveau în jos, într-o imitație de sfială. Numai că nu mi-a făcut nimeni astfel de avansuri.

Apoi râseră împreună, fals. Crimă, nu altceva, gândi Paul.

– Afară, un sfert de milion de hippioți înnebuniți de droguri se călăresc, fără să se ascundă, pe panta colinei, zise Gentry, înfumurat. Mi se pare că ar fi cazul să luptăm pentru pileală și pentru bunul, vechiul, murdarul sex din camerele de motel.

– Cred că am putea să bem un pahar și să stăm un pic de vorbă, spuse Velva mecanic.

După care se întoarse, păși iar pe covor și se așeză pe marginea patului. Gentry se așeză lângă ea, deschise sticla, turnă câte un deget de Bourbon în fiecare pahar și-i întinse unul Velvei.

– Pentru moartea lumii vechi și pentru nașterea celei noi! toastă el, ciocnind paharele și dând pe gât ceaiul rece.

Apoi puse mâna pe coapsa femeii, iar Paul o văzu pe aceasta cum se crispează, într-un moment în care scenariul recomanda să se lase pipăită, să se încălzească.

– Bea, Peggy!

Velva zâmbi oribil, scârbită, și sorbi din băutură.

– Tăiați! strigă Paul.

Velva se rostogoli imediat jos din pat, departe de Gentry, în timp ce acesta se mișcă la fel de rapid în cealaltă direcție. Iar asta fusese

doar repetiția scenei de dragoste. Ce-o să fie când se vor săruta? Dar când fiecare îl va dezbrăca pe celălalt?

– Bine, acum sunteți amândoi beți. Velva, ești puțin surprinsă. Rick, tu te-ai îmbătat pentru că așa voiai.

Velva și Gentry stăteau întinși unul lângă altul pe patul desfăcut, cu capetele pe perne. Părul le fusese ciufulit cu grijă de machiori. Gentry își scosese cravata și pantofii, arătându-și pieptul neted, fără păr, prin cămașa descheiată până la buric. Pijamaua Velvei fusese descheiată, iar sticla goală pe jumătate și cele două pahare stăteau între ei, pe cearșaf, ca un comitet de împăciuire.

Paul vârî din nou migdale și caise uscate în gură. Avea material folosibil pentru prima parte a scenei. Dar nu fusese obținut ușor și nu era nimic mai mult decât doar folosibil. Atât expresiile Velvei, cât și ale lui Gentry, ca reacție la replicile celuilalt, fuseseră groaznice în cea mai bună dublă, iar felul în care-și rostiseră replicile fusese aproape tot așa de nereușit.

Măcar am pus lucrurile în mișcare. Pot să fac o scenă falsificând totul, dintr-o mulțime de cârpeli de prim-planuri și imagini cu tot soiul de reacții, presupunând că pot să extrag imagini utile din ceea ce s-a filmat.

Dar scena *asta* n-o pot falsifica din cârpeli. Pe asta trebuie s-o obțin de la ei.

Ei bine, tu ai vrut să fii regizor, deci regizează!

– Gata, să încercăm de la: „Mă simt atât de beată și sofisticată". Motor!

– Mă simt atât de beată și sofisticată, zise Velva, înconjurându-și paharul cu degetele și privind drept spre cameră, la Paul.

Își scutură capul și părul îi căzu pe frunte – o chestie nostimă.

– Iar eu mă simt beat și primitiv, replică Gentry. Nu-i primitiv să zaci pe un pat dintr-o cameră de motel, pilit, în timp ce, la câțiva kilometri, Era Vărsătorului trece prin riturile pubertății?

– Îh? făcu Velva, uitându-se încă la Paul prin părul ciufulit, alunecând un pic din pat, ridicându-și pijamaua largă pe picior și aranjându-se în noua poziție cu o vălurire senzuală provocată pe cearșaf de curul ei.

Gentry era probabil singurul bărbat din cameră căruia nu i se sculase. Făcea încă pe bețivul înfumurat, fără să reacționeze deloc conform circumstanțelor. Doamne, după felul în care joacă, arată exact ca un homosexual lipsit de speranță! Tocmai când se presupune că Velva îl excită...

– Spuneam că băștinașii n-au astâmpăr în noaptea asta. Mai toarnă-mi un pahar și și hai să facem dragoste până nu vin să ne taie capetele!

– Doug Winter, te porți ciudat, zise Velva. Sunt într-un pat de motel cu un bărbat pe care l-am cunoscut în avion, beată, beată, beată, gata s-o iau razna, și nu pricep cum am ajuns în halul ăsta!

– Suntem orfani în furtună, Peggy, niște gringo în hotelul *Hilton* din Țara lui Oz. Asta-i tot ce avem în comun, copile, de aceea ne aflăm aici. Cei de-afară sunt de-ai tăi?

– Nu, chicoti Velva, târându-și curul pe cearșaf în timp ce se trăgea spre Gentry, care împietri. Sunt de-ai tăi?

– Nu i-am văzut în viața mea! reuși să îngaime Gentry.

– Atunci, hai să facem dragoste! spuse Velva, completându-și rostogolirea și aruncându-se peste Gentry, lipindu-și gura de-a lui, cu o mișcare a părții de jos a torsului ce tăie răsuflarea echipei de filmare.

Gentry îngheță, apoi se zbătu ca un șarpe în chinuri.

– Tăiați! strigă Paul. Tăiați!

– Cățea murdară! mârâi Gentry, azvârlind-o pe Velva de pe el și ștergându-și gura cu dosul palmei.

– Da ce-am făcut? întrebă Velva, inocentă, cu ochii ațintiți asupra lui Paul, ca o pereche de arme cu raze sexuale.

– Nimic, Velva, ai fost bine, interveni iute Paul, gândind: „Să nu-mi strici *asta*, Gentry!" Apoi zise: Rick, vreau să-ți vorbesc.

– Asta voiam și eu, răspunse Gentry, tășnind din decoruri și șarjând ca un bizon rănit spre cabina lui, îmbrâncind ajutoare și machiori, apoi trântind ușa după el.

– Faceți o pauză, le spuse Paul celorlalți, mergând iute și hotărât spre cabina lui Gentry. Una scurtă. Reluăm filmările peste cinci minute.

Tăcerea care urmă răsună ca un gong în mintea lui Paul, pe când deschidea ușa, întrebându-se ce poate să facă împotriva unui interpret principal care nu suporta să fie atins de interpreta principală.

Gentry stătea chiar lângă intrare, cu o grimasă de mânie, cu ochii arzându-i de furie.

– Pizda asta oribilă mi-a vârât limba până la jumătatea gâtului! răcni el, tremurând. Doamne, a fost groaznic! Și a făcut-o special!

– Și-a jucat partea cât de bine s-a priceput, Rick. N-a fost mai ușor pentru ea decât pentru tine. Îți înțeleg problema, dar trebuie să ne descurcăm într-un fel.

– O, îmi înțelegi problema! Nu-i mai greu pentru mine decât pentru ea? A jucat toată scena pentru tine și se freca, se cățăra pe mine de parcă aș fi fost tu...

Gentry tremura. Se întinse spre Paul, apoi se retrase. Paul nu știa cum să procedeze. Gentry părea că luptă cu ceva dinăuntrul lui. Singura posibilitate de a obține partea din scenă a Velvei e s-o pun să joace scenele cu sex pentru mine. Dar cu ăsta ce să fac?

– N-ar fi atât de rău dacă n-ai încuraja-o, se plânse Gentry, reușind să-și stăpânească vocea, dar având ochii plini de emoție. Dacă n-ai face totul atât de evident.

– Despre ce vorbești? întrebă Paul, simțind împunsături de vină din cauza spectacolului prostesc la care se expusese, simțind pentru prima oară durerea lui Gentry ca pe a unui semen uman, dar știind că singurul lucru rezonabil pe care-l putea face era s-o ignore. N-am făcut nimic.

– Sigur că nu! N-ai stat ca o statuie grecească, să aibă la ce să se masturbeze!

– Rick, nici vorbă de așa ceva!

Am mers oare atât de departe? Sau asta-și închipuie el? Dar, oricum, *funcționează* – e singurul lucru care merge și aș fi tâmpit să-l opresc.

– Poate că ar trebui să-ți arăt ce faci, zise Gentry și zâmbi subit, uitându-se la Paul cu ochii plini de-o, poftă ce-i dădu tânărului senzația că i se contractă stomacul în jurul nucilor și fructelor mâncate, de parcă ar fi fost putrede, acre. Poate că ar trebui să-ți arăt ce face ea, adăugă Gentry cu voce mătăsoasă.

– Rick...

Brusc, Gentry deveni serios.

– Îmi pare rău că te-am plictisit cu toate astea, Paul. Hai să filmăm scena blestemată și să trecem mai departe.

Deschise ușa și ieși înaintea lui Paul din cabină.

Nu-mi imaginez ce-i în capul individului, gândi Paul, nu-mi pot imagina cum să-l determin să joace scena cu Velva. Mă întreb dacă-l înțeleg prea bine.

Ceva îi spunea că, dacă voia să termine filmul, dacă nu voia să-și rateze cariera, trebuia, mai devreme sau mai târziu, să găsească o cale să-l manevreze pe Gentry. Indiferent dacă-i plăcea sau nu.

– Gata!

– *Sunset City*, scena șaptișpe, dubla unu.

– Porniți.

Motor!

Mă simt atât de beată și sofisticată, zise Velva Leecock, dorindu-și să fie adevărat, dorindu-și să fie atât de trotilată, încât să treacă prin scena aia oribilă fără să-și dea seama.

Paul stătea lângă cameră cu pelvisul arcuit înainte, încât stofa pantalonilor se mula pe V-ul dintre picioare. Velva se concentră asupra acelui triunghi de stofă; își focaliză atenția asupra lui, în timp ce își scutura capul, făcând să-i cadă părul pe frunte. Se uită în ochii lui Paul, închipuindu-și carnea de sub haină îmbobocind la atingerea ei. Gentry fusese redus la o pată aflată la marginea câmpului vizual.

– Iar eu mă simt beat și primitiv, recită Gentry, și Velva își întredeschise buzele și-și arătă limba. Nu-i primitiv să zaci pe un pat dintr-o cameră de motel, pilit, în timp ce, la câțiva kilometri, Era Vărsătorului trece prin riturile pubertății?

– Îh?

Velva alunecă lent din pat, își ridică pijamaua pe picioare, simți textura aspră a cearșafului pe pielea ei moale prin materialul subțire al pijamalei, imaginându-și că-i atingerea lui Paul, lăsând apoi ca acea imagine să-i lucească în ochii pe care-i ținea ațintiți asupra lui Paul. Ah, mă dăruiesc ție, Paul! Tu vrei, tu simți asta! Te simți înăuntrul meu!

– Băștinașii n-au astâmpăr în noaptea asta, zise Gentry cu glas de bețiv, care se modulă brusc, ajungând un tors senzual. Mai toarnă-mi un pahar și hai să facem dragoste până nu vin să ne taie capetele!

Velva se întoarse pe jumătate spre Gentry și văzu că și acesta aluneca din pat, arcuindu-și spatele, privind drept spre pantalonii lui Paul, la sula lui sculată, cu ochi lacomi. Paul păli, dar lăsă camera să filmeze, uitându-se la cei doi cum șerpuiau pe pat. Ce broască râioasă de pidosnic e Gentry! gândi, dezgustată, Velva. Ce pizdă!

– Doug Winter, te porți ciudat! zise Velva, cu vocea răgușită, alunecând mai departe din pat, expunându-și carnea din partea de jos a coapselor către Paul, agitându-și pelvisul spre el.

O să-ți arăt eu, pidosnic mizerabil!

– Sunt într-un pat de motel cu un bărbat pe care l-am cunoscut în avion, beată, beată, beată, gata s-o iau razna, și nu pricep cum am ajuns în halul ăsta!

Paul Conrad încercă să-și liniștească mintea, trupul, emoțiile, sula care i se agita în pantaloni, încerca să fie doar un obiect mecanic, o cameră care făcea ca totul să fie înregistrat pe film.

– Suntem orfani în furtună, Peggy, niște gringo în hotelul *Hilton* din Țara lui Oz, zise Gentry, rostogolindu-se spre Velva cu

o mișcare lascivă, arătându-și curul lui Paul, nelăsând nici o îndoială cui se adresa glasul lui ce torcea, pentru cine interpreta scena.

Doamne, ce întrecere de orgolii! gândi Paul. Dezgustător! Scârbos. Pervers!

– Asta-i tot ce avem în comun, copile, de aceea ne aflăm aici. Cei de-afară sunt de-ai tăi?

Da, gândi Paul, funcționa. Joacă amândoi pentru mine, reușesc amândoi să se excite, iar în film vor arăta de parcă ar fi înnebuniți unul după celălalt. Îi voi lăsa să continue. E singura cale de a obține scena asta.

– Nu, chicoti Velva, rostogolindu-se spre Gentry, arătându-i coapsele lui Paul. Sunt de-ai tăi?

Paul se simțea de parcă trupul ei îl învăluia pe-al lui, înecându-l în oceanul vibrațiilor ei sexuale. Spațiul părea distorsionat. Velva și el se pipăiau, chiar dacă femeia se tăvălea în pat cu Rick Gentry.

– Nu i-am văzut în viața mea! o imită Gentry, iar Paul simțea vorbele curgând peste el ca un sirop, pipăindu-i carnea cu mii de mâini micuțe.

Era o statuie în îmbrățișarea unei Meduze hermafrodite, în flăcări de pofte din cauza asaltului sexual al Velvei, înghețat ca piatra de cel al lui Gentry, un prizonier fără puteri al acelui conflict psihic. Dar își folosea trupul pentru a trezi forțele ce-l paralizau. În modelul strâns de cristal care-i unea pe toți trei, nu exista partener nemișcat.

– Atunci, hai să facem dragoste! zise Velva, rostogolindu-și trupul peste cel al lui Gentry, transformându-l în mintea ei în cel al lui Paul, punându-și gura peste a lui, cuprinzându-l cu brațele pe după gât, strivindu-l.

Buzele lui Gentry erau buzele lui Paul – moi, umede, blânde –, iar Velva le săruta cu ochii închiși, cu imaginea lui Paul în spatele pleoapelor. Cum făcuseră dragoste împreună în vremurile grele, ce păreau cu o viață în urmă, cum ajunseseră acolo dintr-un decor de film porno, după ce ea se regulase cu un idiot fără nume, făcând asta pentru Paul. Și cum împărtășiseră amândoi acest lucru.

Și deodată, ăsta era alt film porno, și Gentry era un alt star soios de filme porno. Paul și Velva erau singura legătură sexuală reală din decor; ea știa că putea ține direcția aceea toată ziua, putea să facă tot ce trebuia făcut cu trupul lui Gentry și să pară bine făcut.

Trupul lui Gentry o strivea, iar limba ei se strecură încet în gura lui, și bărbatul gemu ușor. Velva știa, într-un colț întunecat al minții, că Gentry îl avea pe Paul în fantezia sa, dar nu-i păsa de scuza lui dezgustătoare. Din punctul ei de vedere, Rick Gentry era doar carne.

Doar un alt idiot dintr-un film porno. Unii dintre indivizii ăia fuseseră și ei homo.

Paul privi desfășurarea sărutului, o privi pe Velva acționând conform scenariului, simți buzele ectoplasmice pe propriul lui gât. Gentry, ținându-se după scenariu, se rostogoli peste ea, sărutând-o pe gură, cu trupul ei mișcându-se sub pelvisul lui, ce se rotea – iar Paul avu o senzație fantomatică de a fi sub Gentry, sub un trup de bărbat care-i freca părțile lui intime.

Și știa că asta intenționa Gentry să simtă, că asta visa Gentry în acel moment. Sunt violat, își dădu el seama. Într-un fel foarte real. Sunt violat de amândoi. Se întrec să vadă care reușește mai bine.

Dar nu stau aici ca o victimă, ci îmi urmăresc propriul meu scop. Îi las să-și facă treaba, îi încurajez chiar, dar îmi efectuez filmarea. Și dubla-i bună.

Continuă încă un pic, asigurându-se că are destul material, pentru că nu ar fi reușit să mai obțină o dublă la fel de bună, chiar dacă i-ar fi manevrat din nou. *Mai ales* dacă i-ar fi manevrat din nou.

I se păru că trecuse un secol până se simți în stare să strige: „Tăiați!"

Camera se opri, liniștea se așternu peste decor ca o cortină. Rick Gentry și Velva se despărțiră, gâfâind. Ambii se uitau la Paul.

Ochii Velvei erau fierbinți și prietenoși, așa cum și-i amintea din timpul săptămânilor petrecute împreună. Femeia avea o calitate rară, de a se fute cu adevărat prietenește, iar în acel moment trebuia să recunoască faptul că arăta bine, chiar dacă înfățișarea ei era rezultatul unei intenții calculate. Pentru că fusese un calcul amical.

Dar Paul nu sesiză nimic pe figura lui Gentry, în afară de-un triumf hain și o poftă deformată.

Echipa de filmare întrerupse tăcerea grea prin pălăvrăgeli intense și mișcări bruște, mai mult decât era necesar, de parcă sunetul și mișcarea ar fi putut dizolva amintirea a ceea ce văzuseră, i-ar fi înlăturat stânjeneala.

– Asta da dublă! strigă Paul. Velva, Rick, faceți o pauză. Harry, aprinde luminile pentru scena următoare, de dimineață.

Avea genunchii moi, inima îi bătea puternic, iar trupul îi era năclăit de sudoare.

Poate că echipa avusese o idee bună. Poate reușim să scăpăm de amintirea felului în care am obținut materialul ăsta, schimbând decorul și filmând altceva. Tot ce există acum sunt niște metri de peliculă cu Rick și Velva făcând dragoste, o peliculă bună, exact ce trebuia.

Se împletici în direcția toaletei, pe un coridor, printre grămezi de decoruri vechi, scoțând punga cu migdale și caise din buzunar. Emmett Francis reuși să-l urmeze, deși părea că se mișcă la fel de leneș ca de obicei.

– Ce dublă ai tras, Paul! zise el încet, făcându-l pe Paul să se oprească și să-i privească figura calmă, sinceră, să răsufle adânc, să-și amintească faptul că asta reprezenta adevărul de bază, să-și potolească consumul de energie și să se odihnească.

– Am obținut ceva, Emmett, nu-i așa?

– Da, sigur. Ca și cum ai apucat un urs de coadă. Sau o pereche.

– Cât timp nu mă apucă ei pe mine de coadă, totu-i în regulă.

– Ei bine, și asta-i o cale de a face un film când directorul cu distribuția îți aruncă niște ratați. Se pare că merge de câteva ori. Cred însă că trebuie să fii atent. Recunosc că nu-i greu să satisfaci așteptările interpretei principale. Dar cu Rick Gentry, lucrurile stau altfel.

– Emmett, crede-mă, n-o să-i dau nici o șansă să mă prindă la colț, zise Paul, vârând niște migdale și caise în gură, și încercând să-și destindă fălcile prin mestecarea nucilor crocante și a fructelor uscate, lipicioase.

– O idee bună, Paul. Nu te invidiez pentru sarcina pe care-o ai aici, fiindcă mi se pare că se dorește să dai greș. Dar te admir pentru felul în care te descurci, îți admir talentul. Și-ți admir calmul. Mă duc să verific mașiniștii.

Se întoarse și se îndreptă spre decoruri, lăsându-l pe Paul încântat și emoționat, hotărât să lupte mai departe și să facă din *Sunset City* ceva cu care să nu-i fie rușine.

Până nu termina filmările, nimic altceva nu conta.

Țăcănitul gutural al elicei elicopterului trimise un fior senzual prin Paul Conrad în timp ce privea în jos, din învelișul în formă de bulă, dornic să vadă ce făcuse Jango Beck în munții Santa Monica.

Dedesubt, alergau coline de-un verde-intens, cu dumbrăvi rare de copaci, veștede și fără umbră, în soarele fierbinte de septembrie. Elicopterul trecu pe deasupra unei șosele cu două benzi ce ducea în San Fernando Valley și spre autostrada Ventura. Mâine dimineață, acolo va fi un blocaj de trafic infernal. Îngrăditura care urmase drumul pe partea de nord a acestuia fusese dărâmată, iar în zona uriașă de parcare apăruseră deja mașini și camioane ca niște jucării. Mâine după-amiază va arăta ca o bandă sclipitoare de metal multicolor. Paul reținu ideea că trebuia să obțină niște filmări bune ale parcării.

Mâine va fi un trafic de coșmar, îi strigă Paul lui Jango Beck, care se ghemuise între el și pilot, în spațiul îngust al elicopterului cu trei locuri.

– E un drum cu sens unic. Acces ușor la parcare. Patrule pe șosea, ca să dirijeze traficul. Mult bacșiș! răspunse Beck, rânjind, ca un puști care-și arată jucăria nouă, știind că-i cea mai grozavă din cartier.

Un camion murdar străbătu parcarea, pătrunzând în Sunset Ridge Ranch, iar elicopterul trecu peste un perimetru împrejmuit cu sârmă ghimpată și se îndreptă spre aripa de vest a parcării. În perimetrul acela, Paul zări șiruri de corturi, zeci de mașini și două elicoptere zdravene. Probabil, forța de securitate. Pare teribil de eficientă.

– Urcă la înălțime! strigă Beck la pilot. Vreau să vedem imaginea în mare.

Țiuitul rotorului sună sugrumat, își schimbă nota, iar elicopterul urcă brusc, într-un unghi de șaptezeci de grade, spre Nord-Vest, cu viteză redusă, oferindu-i lui Paul o imagine a mobilității tridimensionale care-i tăie respirația, o imagine a ceea ce putea face o cameră de pe aparatul de zbor închiriat de Beck special pentru filmări. Un vis minunat pentru cine toarnă un film: să ai la dispoziție un elicopter, timp de patru zile! Și un decor ca acesta cu care să te joci!

Privind din nou în jos, Paul văzu că zburau deasupra unui sistem uriaș de cărări dispuse radial, care convergeau spre un punct situat, teoretic, dincolo de culmea apropiată. Un drum inelar forma granița de sud a rețelei, un arc paralel cu culmea cea de nord, creând o zonă ca o jumătate de alună tăiată în felii.

Ambele părți ale drumurilor radiale erau acoperite de corturi, tarabe, șoproane, alei și toate celelalte care țineau de mijloacele unui carnaval. Arcul de drum ce ocolea marginea de sud a acelei zone vaste era mult mai lat decât arterele radiale, iar pe ambele lui părți se așternea o fantasmagorică Țară a Minunilor, alcătuită din corturi, domuri geodezice grosolane, gherete, corturi indiene, un talmeș-balmeș ; o inundație de roșu, verde, portocaliu, dungi ca acadeaua, sclipiri metalice, arabescuri și răsuciri țicnite – ca într-o carte poștală a Estului Mijlociu concepută de un Marshall McLuhan drogat. Apoi domuri mai mari și clădiri imense, cu forme ciudate, suprarealiste, îngrămădite în jurul intersecțiilor drumului inelar și al arterelor radiale, ca niște stații de benzină în jurul intersecțiilor principale dintr-o San Fernando Valley a secolului XXV.

– Ce-i asta? răcni Paul la Beck.

– Bâlciul Lumii Oamenilor, strigă Beck. Expoziții industriale, plus spațiu gratuit pentru ciudați. Un loc grozav de filmat, nu-i așa?

– Așa-i! replică Paul.

Ce film pot face aici! Cu elicopterul și echipamentul de filmare pe care mi le-a procurat Beck. Să mă joc de-a Cecil B. DeMille. La naiba cu tot rahatul pe care-l am! Dacă nu pot face un film mare cu decorul ăsta, nu merit altă șansă!

Elicopterul survolă niște campinguri imense, aflate între cărările radiale. Toalete mobile și bazine cu apă erau răspândite la intervale regulate, pe lângă sute de corturi ridicate și siluete mici, de culoarea cărnii, care se soreau în jurul bagajelor.

Pilotul coborî aparatul mai jos când începu să urce panta culmii de nord, iar când trecu dincolo de creasta lungă, curbă, panta de nord se prăbuși într-un amfiteatru natural, cu o înclinare blândă, ca un crater enorm ce fusese umplut parțial și îmblânzit de eonii de noroi ai timpului, ajungând o sugerare a lui însuși, o pajiște centrală în mijlocul unor dealuri joase.

Din unghiul acela ți se tăia răsuflarea, devenind totul vizibil brusc, de îndată ce treceai culmea, iar Paul decise ca a doua zi să ia măcar un plan lung din elicopter, exact din unghiul acela, spre sfârșitul după-amiezei, când castronul imens va fi aglomerat cu oameni dintr-un perete în altul.

Elicopterul bubuia deasupra farfuriei, către turnul scenei rotunde din centru, și Paul observă că întreaga arie fusese acoperită de grila stâlpilor de telefon, înfipți la vreo douăzeci și cinci de metri unul de altul. Fiecare stâlp susținea difuzoare de tip corn, în seturi omnidirecțiunale de câte patru, iar la baza fiecărui stâlp se găseau o tâșnitoare și o toaletă portabilă. Paul nu auzise de vreun festival rock organizat așa, cu atât de multe cișmele și toalete, cu atâtea difuzoare. Arăta bine și producea vibrații pozitive.

Scena circulară din centrul amfiteatrului fusese ridicată la aproape zece metri deasupra solului, pe o rețea de stâlpi de oțel. Patru turnuri ca niște plase de păianjen, pentru reflectoare, se ridicau deasupra platformei, și la marginea acesteia se afla un șir de difuzoare monstruoase, pe toate cele trei sute șaizeci de grade. Un stâlp de metal forjat susținea scena, iar o zonă mare, circulară, din jurul construcției, fusese acoperită cu camioane, echipamente și ateliere mai mici. În jurul acestei zone se întindea un gard înalt, din plasă de sârmă, având deasupra trei rânduri de sârmă ghimpată.

– În regulă, du-ne la conac! strigă Beck la pilot.

Elicopterul mai făcu o dată ocolul scenei, oferindu-i lui Paul o imagine de trei sute șaizeci de grade a vastului amfiteatru văzut din epicentrul acestui mic univers, o altă filmare pentru care orice regizor

și-ar fi vândut sufletul s-o facă, după ce întreaga zonă ar fi fost acoperită de sute de mii de oameni.

Paul simțea o atâtare oceanică, o anticipare aproape sexuală. Tot ce plătise ca să ajungă în acel punct din spațiu și timp meritase din plin. Nici un autor de film n-ar fi cerut mai mult decât i se oferise. Nu mai conta rahatul pe care i-l vârâse pe gât Beck. Urma să facă un film care să zguduie mințile, chiar dacă și mintea lui ar fi fost zguduită în timpul filmărilor. Nu mai conta nimic, doar filmul. Nimic nu trebuia să-l facă să rateze ceva de felul ăsta. Nimic.

Elicopterul dădu un ocol, pe la Sud-Est, pe deasupra buzei farfuriei, apoi coborî pe cealaltă pantă, după care o luă spre Sud, peste alte campinguri, către un conac hodorogit, înconjurat de alt perimetru din plasă de sârmă, având în vârf sârmă ghimpată.

– Am ajuns, strigă Beck. Cartierul general pentru următoarele patru zile.

Elicopterul zbură pe deasupra îngrăditurii și începu să se așeze pe un teren de aterizare pentru elicoptere, trasat cu var, din spatele casei. Alt elicopter fusese parcat la câțiva metri în dreapta, iar Paul zări instalațiile de filmare montate în el. Ăsta-i elicopterul meu, gândi el, zăpăcit. Doamne, toată chestia e atât de ireală!

Elicopterul atinse solul, elicea scoase niște sunete smucite, iar Beck îl ajută pe Paul să coboare. Lama ce se rotea încet aproape că-i atinse ciuful negru pe când mergea aplecat pe sub ea.

– Ce zici? întrebă Beck, rânjind cu gura până la urechi. Nu-i cel mai teribil decor pe care l-ai văzut vreodată?

Paul încuviință din cap, apoi se interesă:

– Cât *costă* toate astea?

– Trei, patru, cinci milioane, răspunse Beck, arătând cu mâinile ceva enorm. Cine știe? Nu poți realiza așa ceva dacă te gândești la bani. Nu-s banii tăi, zise el, râzând, nici ai mei, deci ce ne pasă? Joacă-te cu jucăriile cele noi și bucură-te de ele!

Paul înclină din cap către Beck, râse împreună cu acesta și făcură un gest obscen către toți contabilii din lume.

– Hai în casă, îl invită Beck. Sandy a sosit deja, vreau să te întâlnești cu reporterii de război pe care ți i-am angajat.

– *Reporterii de război?*

– Bineînțeles. Mi-am imaginat că o chestie atât de mare va necesita șase echipe de filmare pentru a prinde toate nebuniile ce vor avea loc aici. Deci am angajat încă șase echipe, cu experiență în filmări de lupte, și alt regizor-asistent care să te ajute să te miști prin jur. Cu astea șase echipe în plus, sper că n-o să pierzi nimic de valoare.

– Sper să mă descurc, mormăi Paul.

Când se întoarse să-l urmeze pe Beck în casă, privi din întâmplare dincolo de elicopterul cu camera de filmare, peste zona curățată, spre împrejmuirea din sârmă. Din unghiul acela, arăta ca o imagine dintr-un lagăr de concentrare.

Se întrebă cum va părea toată sârma aia ghimpată, pe care o văzuse în ziua aceea, celor ce-o vor vedea de-afară, a doua zi.

Sandra Bayne ținea mâinile pe lemnul aspru al ușii, privind afară, în întuneric, prin gardul de sârmă, spre Bâlciul Lumii Oamenilor, o trăsnaie de siluete opace, umbroase, aflate la vreo sută optzeci de metri. În spatele ei, simțea trupul lui Paul ca o carne lipită de șoldurile și umerii ei, dar și o aură vibrândă, de excitare intensă.

– Totul e atât de ireal, zise el, calm. Cu câteva luni în urmă eram un cameraman de filme porno, ajuns într-o fundătură, iar acum conduc opt echipe de filmare într-un proiect ca ăsta. Iar cel mai ireal mi se pare faptul că nu mă simt deosebit de intimidat. Mă simt ca și cum ar fi munca mea normală.

– Probabil că așa a fost tot timpul munca ta normală, replică Sandra, simțindu-i superioritatea. De aceea te-ai remarcat atât de ușor.

– Crezi? întrebă el, arătând sălbatic și puternic, sfios și bărbătește, în același timp. Nu mă simt altfel decât înainte.

– Gândește-te doar prin câte ai trecut.

Figura lui se întunecă și părea că privește printr-o zonă de luptă interioară. În jurul ochilor și la colțurile gurii îi apărură riduri provocate de oboseală. Arătă brusc mai matur, mai stăpânit.

– Te gândești prin câte-ai trecut?

– Nu, ci prin câte voi mai trece.

– Te-ai descurcat și o să te descurci!

Rămaseră privind împreună, tăcuți, în întuneric. Împreună, dar separat. Oare el știe cum l-a transformat Beck pe Horst în robul lui? Știe EPI cât costă treaba asta? Știe că proiectul n-are nici un sens?

Ce să-i spun? Că treaba pute, că-l cunosc pe Jango, că în spatele proiectului se întâmplă lucruri mai grave decât cele aparente? Nu ar părea că-i paranoia? Ce altceva ar putea fi?

Puse mâna pe cea a lui Paul. Bărbatul răspunse printr-un zâmbet obosit, dar era absent, iar mintea îi rătăcea în gânduri ce-i rețineau atenția prin groază.

Știe ceva ce eu nu știu? se întrebă Sandra. Există ceva despre care crede că-i mai bine să nu știu?

Aflați împreună fizic, dar distanțându-se tot mai mult, stăteau sub cerul Californiei de Sud, privind prin ceața abstractă ce-i învăluia la umbrele Bâlciului Lumii Oamenilor, parcă încercând să descifreze ce vor dezvălui zorile prin enigmele acelea, ce flori stranii vor înmuguri sub soarele de amiază.

Partea a patra

„TRECÂND PRIN FLĂCĂRI"

I

Ora opt dimineața. Soarele ardea ca o minge rece, cețoasă, chiar deasupra orizontului dinspre Est, prin ceața dimineții, și întindea o patină aurie peste munții Santa Monica. Raze portocalii fulgerau prin fereastra din spate a vechiului Chevrolet direct în fața mașinii Karmann Ghia a lui Barry Stein, anunțând că va fi o zi însorită de vară în California de Sud.

În dreapta mașinii lui Stein se afla un autobuz Volkswagen, pictat cu planete, curcubeie și răsărituri de soare. În față, stătea bătrânul Chevrolet, iar în spate, un Cadillac decapotabil, negru, vechi, înțesat cu surferi adolescenți pletoși, ce fumau marijuana și beau bere din cutii. Cât vedea Stein, drumul era o linie dublă de mașini, târându-se cu o viteză medie de o sută șaizeci de kilometri pe oră. Așa circulase cei peste o sută de kilometri de la autostrada Ventura, o oră de mers, bară-n bară, pe valea San Fernando, până la locul festivalului, în munți. Ciudățenia nu consta în încetineala cu care se mișcau mașinile, ci în continuitate – era un trafic saturat, dar nici o blocare.

– E într-adevăr ceva, zise Ivan Blue, aplecându-se de pe bancheta din spate și vârându-și figura în față, între Stein și Ruby Berger. ca un cățel jucăuș. Mă întreb cum vor merge lucrurile?

– Beck a anunțat că s-a pregătit pentru un sfert de milion de oameni. A hotărât că, dincolo de această cifră, va refuza pe oricine.

– Înseamnă că ne putem aștepta la cel puțin trei sute de mii, comentă Ruby, mai ales dacă vremea rămâne așa.

Incredibil! exclamă Ivan. Grozav!

Cea mai teribilă chestie pe care a văzut-o orgoliul tău! mărâi Ruby.

– Exact!

Neavând chef de vorbă, Stein nu spuse nimic timp de-o oră, vârând Ghia în prima viteză. Realitatea lui se contractase și se rezuma la executarea reflexă cu picioarele a mișcărilor pe pedalele ambreiajului și accelerației, concentrându-se și asupra urletelor guturale, cu diferite grade de protest, sau a zăngănitului sutelor de motoare de mașină, de orice fel, ce împingeau vehiculul. Aroma amețitoare de fum de benzină era neplăcută nărilor, dar ciudat de îmbătătoare pentru manifestările subconștiente ale creierului.

La amiază vor fi probabil 33 de grade Celsius. Mașinile închise vor deveni cuptoare, iar fumul de gaz încins la soare va crea o atmosferă ca pe Venus. Motoarele se vor supraîncălzi și vor exploda, blocând traficul, iar drumul va ajunge un coșmar. Dar acum, în răceala dimineții cețoase, exista ceva hipnotic de plăcut, ce nu solicita mintea în sarcina de a împinge mașina către locul festivalului.

Ghia deveni un mic univers izolat, alcătuit doar din ei trei, singuri în timp și spațiu, ca niște astronauți într-o capsulă spațială. Zeci de mii de asemenea universuri – mașini VW, Chevrolet, Ford, Cadillac, Datsun, Porche, Toyota – se întindeau, ca un șir nesfârșit de mărgele, în ambele direcții, fiecare conținând propriul său echipaj de iubiți, prieteni, cunoștințe întâmplătoare, chiar și dușmani. Zeci de mii de realități independente, convergând spre festival.

Enormitatea Sunset City-ului începu să-i fie evidentă lui Barry Stein și, o dată cu asta, enormitatea a ceea ce încercau să facă. Mașini Porsche, Mercedes, rulote tăiate, mașinuțe pentru mers pe nisip, autobuze VW caraghioase, motociclete, rulote de lux, mașini funerare modificate, camioane vechi, sedanuri americane, rable ce continuau să se miște. O varietate nesfârșită de vehicule, fiecare fiind o reflectare a stilului de viață, a stării economice și a conștiinței pasagerilor. Acesta-i Poporul, despre care discutăm atât de abstract la mitinguri, acestea sunt triburile unei națiuni invizibile, pe care încercăm s-o conducem, s-o transformăm într-un instrument revoluționar cu o voință unită.

Dar cât de uniți suntem noi, cei din mașina asta? Ruby crede că Ivan e un porc de șovin masculin, care n-o respectă, iar eu nu-s sigur ce simt pentru ea sau ce simte ea pentru mine. Și suntem doar trei, din vârful piramidei de conducere. Înmulțește asta cu o sută de mii și ce obții?

Însă noi trei *suntem* uniți, cel puțin în privința scopului. Avem un plan și mijloace să-l îndeplinim, și *lucrăm* împreună, indiferent de gusturile personale. Pentru că avem aceiași dușmani, împărtășim aceeași conștiință, avem aceeași viziune despre o lume în care pot înflori, alături, gusturi diferite, într-o comunitate de înțelegere mutuală și dragoste.

În față, drumul urca o pantă ușoară, iar Stein văzu șirul dublu nesfârșit de mașini ce se târau în sus, ca o gigantică omidă de metal. razele gălbui ale soarelui făcând să sclipească un curcubeu fantastic de culori. Un organism comun gigantic din oameni și mașinării, o multitudine de stiluri în conflict, dar o unitate de mișcare și destinație. Dragostea inundă sufletul lui Stein, iar speranța îi încălzi mintea. precum căldura crescândă a soarelui.

– Da, putem, mormăi el, pentru sine. Putem!

– Ce, Barry? se interesă Ruby, privindu-l oarecum ciudat, făcându-l să-și dea seama că mintea îi alunecase de la realitatea lumească a mașinii către locul în care vorbea de unul singur.

– Da, cred că putem rezolva treaba. Dacă dăm greș, meritățm să eșuăm. Dar, dacă nu putem, nu trebuie să aruncăm vina pe alții.

– Da, aprobă Ruby, gânditoare. Dacă rezolvăm împreună rahatul, asta înseamnă începutul unei lumi noi, iar dacă nu, vom purta cuierul halatului însângerat la avortarea Erei Vărsătorului.

– Isuse, terminați cu căcaturile astea! E o zi minunată, un sfert de milion de frați și surori vin împreună, vom avea o distracție grozavă.

Scotoci în buzunarul jeanșilor, scoase o țigară turtită cu marijuana, o aprinse și i-o pasă lui Ruby.

– Să ajungem la esența lucrurilor!

În față, Chevroletul albastru trecea culmea colinei. Atunci, Stein zări pentru prima oară, vag, Sunset City. În față, la distanță, spirale, domuri, figuri geometrice deformate se iveau de dincolo de următoarea creastă, vopsite într-un auriu uniform de razele soarelui ce se ridica. Era o viziune a Noului Ierusalim percepută din depărtare. Trase ușor din chistocul pe care i-l oferise Ruby, încălzindu-se la vibrațiile viziunii și ale soarelui auriu al zilei.

– Dacă aș crede în semne, aș crede în ăsta, recunoscu Ruby.

– Eu nu cred în semne, dar cred în ceea ce văd, spuse Ivan.

Stein porni radioul. Acesta începu să cânte „Oferă-mi adăpost".

– Doamne, ce balamuc! exclamă Aaron Baum, apăsând pedală când vechiul Jaguar sedan din fața lui începetini încă o dat

Motorul Porsche gemu și se văită exact ca Baum, iar Chris Sargent se întrebă dacă faptul că puseseră motoare fierbinți în VW-uri nu se va dovedi o belea. Traficul ăsta e tocmai potrivit să distrugi două motoare prin supraîncălzire, iar dacă distrugem motorul *acestui* camion înainte să ajungem, am bulit-o!

– Ia motorul mai ușurel, zise el. Amintește-ți că trebuie să ne care cururile de-aici *muy pronto* duminică.

De-aia merita să pui motoare Porsche la toate camioanele, iar dacă nu merge ceva la camionul de comandă, avem șansa să ne urcăm în oricare dintre celelalte nouă. Oricare camion poate să ajungă la întâlnirea cu hidroavionul de pe coastă înainte de a-l ajunge cineva. Mai bine să nu riscăm la intrarea în afacere, decât să riscăm să nu mai ieșim din ea.

Traficul aglomerat se intensifică, ajungând până la zece mile pe oră, în timp ce coborau panta unui deal lung, apoi drumul se apropie de o parcare imensă, încă goală la ora aceea matinală. Motorul dădu rateuri când Baum accelera.

– Până duminică, asigură-te că motorul merge din nou, zise Sargent. Cât e temperatura uleiului?

– Foarte ridicată, dar aproape că am ajuns. N-o să explodeze.

Era singur cu Baum în camionul de comandă, care transporta mai tot ce adusese forța de intervenție în Sunset City: M-16, Bazooka, grenade, toată muniția, chiar și pistoale ieftine, care vor fi împărțite duminică. Camioanele cu trupe erau răspândite la intervale de patruzeci și ceva de metri în urma traficului aglomerat, dar ele transportau doar echipament de camping, rații de urgență, grenade de antrenament, radiouri și carabinele M-16, pe care le purtau băieții. Dacă nu ajungea la destinație camionul de comandă, se renunța la misiune și, în următoarele trei zile, putea avea loc oricând o răscoală. Era periculos să se înmagazineze arme în transportoarele de trupe, dacă țicniții evadați ar fi decis să le jefuiască și să pornească singuri treaba. Mai bine să riște să eșueze misiunea, decât să-și riște pielea.

La poalele pantei, pe partea dreaptă a drumului, la intervale de zece iarzi, se aflau patrule de poliție, care dirijau traficul. Vreo sută de mașini erau îndrumate simultan de polițiști, astfel că acestea înaintau spre Nord peste pământul bătătorit al parcării, ca o serie de atacuri frontale ale unei armate de tancuri.

Era un exemplu grozav de conducere a traficului, pentru că se elibera intrarea în parcare, dar, în schimb, făcea dificilă alegerea locului de parcare. Și era absolut vital să plaseze camionul de comandă lângă un acces imediat spre drumul către fermă, să nu fie târât

în centrul zonei și să-i ia dracu' duminică. Orice camion care nu era lângă drum urma să fie prins în mijlocul a o sută de mii de mașini. Din harta dată de Jango, Sargent știa că echipa de securitate se afla la nord de aripa de vest a parcării și nu-și dorea să nimerească drept în mâinile ei.

– Du-te la colțul de nord-vest al zonei de est a parcării, îi zise el lui Baum, și parchează chestia asta lângă drum, chiar dacă vei fi nevoit să strivești câteva Volkswagenuri amărâte.

Apoi apăru un polițist, arătând spre dreapta și făcând semn cu brațul drept. Tot în viteza întâi, Baum se supuse și scoase camionul din drum, parcându-l pe pământul cafeniu, bătătorit, așa cum făcuseră Jaguarul din față și Fordul din spate.

Sargent văzu că se aflau cam în mijlocul unui șir de vehicule ce zăngăneau la sol, îndreptându-se spre o grămadă de mașini parcate de-a lungul marginii de nord. Drumul spre fermă se afla, probabil, la aproape două sute de metri în stânga. Alt șir de vehicule se găsea la vreo sută de metri. Urmau să facă două sute de metri lateral pe distanță de o sută, între două șiruri de mașini care se mișcau cu vreo douăzeci și cinci de kilometri pe oră.

– Calc-o! strigă Sargent.

Baum apăsă pe accelerație. Motorul Porsche gemu zdravăn când Baum schimbă viteza, trecând din a doua în a treia. Camionul tăie calea mașinilor din celălalt șir, iar Baum coti brusc spre stânga de îndată ce avu un pic de loc, zdruncinându-se pe terenul denivelat cu optzeci de kilometri la oră și trecând direct prin fața șirului de mașini. Prin mugetul motorului, Sargent auzi scrâșnetul frânelor apăsate brusc, văzu mașinile răspândindu-se, aruncând praf în aer și oprindu-se când șoferii intrară în panică. Se ținu de bord, iar Baum se prinse de volan, care i se zbătea în mâini ca o mitralieră.

Făcură cincizeci, șaptezeci și cinci, vreo sută de metri lateral, apoi un găozar într-un Austin-Healy vechi ieși, accelerând, din grămadă și le tăie calea.

– Luate-ar dracu'! mârâi Baum, ocolind Austinul, apoi cotind din nou, să nu ciocnească un Dodge albastru-metalizat, plin de indivizi decișiși să se joace și ei.

Sargent căută arma cu un gest reflex, dar se stăpâni.

Se aflau acum doar la șaizeci și trei de metri de drumul spre fermă, iar șirul de mașini a căror traiectorie o întrerupseseră nu se apropiase de ei, pentru că nu depășise viteza de treizeci de kilometri pe terenul denivelat. În timp ce Baum dusese camionul la șaizeci, abia stăpânindu-l, Sargent simțea că-i ies rinichii pe gât.

Douăzeci de iarzi de drum, și o mașinuță pentru terenuri nisipoase, cu doi pletoși și o pereche de gagici în bikini, țâșni din grămadă, tăindu-le și ea calea.

Baum trebui să cotească, trăgând de volan în dreapta, apoi să oprească. După aceea goniră alături de mașinuță de-a lungul drumului, cu aceasta pe banda interioară, cu șoferul ghemuit peste volan și cu cele două gagici chicotind și făcând semne.

Figura lui Baum se schimonosi într-un rânjet, apucat cu adevărat de beția vitezei, pe când camionul și mașinuța se îndreptau cu vreo nouăzeci și ceva de kilometri la oră către șirul de automobile din față. Tâmpitul o să ne ucidă!

– Cotește în urma lui, luate-ar dracu'! răcni Sargent. Aici nu-i Indianapolis!

Baum țipă ceva, dar apăsă pe frână, lăsă mașinuța să i-o ia înainte cu câțiva metri, apoi coti și ajunse chiar alături de drum. Își atinseseră obiectivul. Dar Baum porni din nou și, în cele din urmă, aduse camionul, cu un scrâșnet, la trei picioare de marginea parcării, chiar lângă mașinuța pentru nisip.

Apoi opri motorul, trase frâna de mână și sări din camion înainte ca Sargent să-și dea seama ce avea de gând. Sargent sări și el din mașină și-i tăie calea lui Baum, prinzându-l de brat încât acesta nu mai apucă să ajungă la vehiculul scund.

– Potolește-te! se rățoi Sargent, răsucindu-i mâna la spate într-o jumătate de Nelson.

Pustiul blond afișă un rânjet pe figura-i bronzată. Fetele râdeau.

– Omule, chiar știi să conduci chestia aia! zise șoferul, aprobator, după care observă privirea ucigașă a lui Baum. Omule, ce nu-i în regulă?

– Prietenul meu a amestecat vinurile, interveni amabil Sargent. Nu-i așa, Aaron?

Și-l apucă pe Baum de brat.

– Da, gemu Baum.

Una dintre fete scotoci într-o pungă plină cu mâncare și scoase o cutie cu pilule.

– Ia două roșii, îl îmbie ea. Îți răcorește capul.

– Mulțumesc, o refuză Sargent, le avem pe-ale noastre. O zi bună!

Și-l făcu pe Baum să meargă în marșarier până la camion.

– Ce dracu' faci, Chris? mârâi Baum.

– Potolește-te. Amintește-ți că facem pe hippioții pașnici. Intră în pielea personajului!

– Dar puiul ăla de curvă...

– Am spus să te potolești. Păstrează-te pentru duminică, o să fie nevoie, zise el și făcu semn spre armele și muniția din spatele camionului. Nu e bine să atragem poliția aici!

Baum se potoli treptat.

– Ai dreptate.

Sargent oftă, clătină din cap și se duse în spatele mașinii.

– Vino să ne scoatem bagajele și să ridicăm o tabără pentru întâlniri. Camioanele cu trupe, probabil că au parcat deja. Să ridicăm steagul iute, sau ne trezim cu o grămadă de întrebări prostești despre scena asta scăpată de sub control.

Se uită drept în fața lui Baum, roșie încă de furie.

– Încearcă să ții minte că trebuie să-i ținem sub control pe ceilalți, două zile și jumătate!

– Omule, e fantastic! exclamă Ivan Blue, agitând o țigară cu marijuana, fumată pe jumătate, și țopăind pe călcâie ca un copil când vede prima oară Disneyland. Simte soarele! Lasă-te pătruns de vibrații! Privește *oamenii*!

Sacul din spate îl dobora pe Stein, soarele puternic îi acoperise trupul cu un strat de sudoare, dar nu se putea abține să nu împărtășească entuziasmul lui Ivan. Oamenii apăreau din grămada nesfârșită de mașini, ca niște fluturi multicolori din coconi de metal.

Fete și femei cu miile, în bikini colorați, pantaloni și cămăși, unele cu pieptul gol, altele împodobite cu Boa din pene, mantii și catifele vechi de culoarea piersicii, roșii sau verzi ca pădurea, cu părul lung fluturând în timpul mersului, iar în splendoarea momentului, chiar și cele mai banale și mai ciudat îmbrăcate păreau minunate.

Băieți și bărbați în număr și mai mare – surferi cu păr blond, având pe ei doar slipuri, pletoși, cu pieptul gol și pantaloni de piele, gagii negri, în costume elegant croite și colorate strident, bărbați în robe bizare, albe, alții în robe mai familiare, de culoarea șofranului, și cu capul ras, membri ai Societății Conștiinței a lui Krishna, tipi duri, motocicliști bărboși, cu veste din doc și piele neagră – toate categoriile de păsări ale paradisului din California de Sud.

Se împărțeau chiștoace cu marijuana, bomboane și sticle de vin, iar aerul era aromat de fum, electrizat din cauza vorbăriei, a strigătelor și râsetelor. Lui Stein i se părea că vede triburile dispărute ale Americii, țâșnind din anonimatul vehiculelor de producție în masă, ca o floare deja deschisă. I se părea că asistă la nașterea unei noi ere.

– Woodstock era la fel? îl întrebă pe Ivan.

– Oarecum. Dar aici e mai multă energie în aer. Poți s-o vezi, s-o simți. Te face să crezi că reușești să întreprinzi orice.

Chiar și Ruby rânjea ca un copil. Îl prinse de mână și-l ținu strâns, în timp ce își căutau drumul printre ultimele mașini. Ajunseră în câmpul deschis, plin cât vedeai cu ochii de indivizi care se îndreptau spre Bâlciul Lumii Oamenilor și spre campinguri, ca o migrație de lemingi în extaz.

– Ia un chiștoc, zise Ivan, oferindu-l pe cel pe care-l ținea în mână unui puști ce arăta cam palid, cu jeanșii tăiați, care înhăță țigara, trase din ea și o trecu mai departe, zâmbind.

– Oho, ești Ivan Blue! spuse o fată într-o rochie croșetată.

– Sunt cine crezi că sunt, răspunse Ivan, sărutând-o, în timp ce băiatul cu care era se uita la ei. Și tu ești cine crezi că ești.

– Splendid!

– Așa-i!

Un motociclist purtând culorile Sclavilor Satanei îi întinse lui Stein o sticlă cu vin roșu Galo Hearty. Acesta sorbi o înghițitură din vinul prost și-i pasă sticla lui Ruby, care bău și pătrunse în mulțimea uriașă, aflată în mișcare.

– Ah, simt puterea! răcni Ivan. Simt puterea!

Din jur, se auziră voci râzând, strigând și câteva capete se întoarseră spre ei.

– E puterea care-mi place, da, Doamne, strigă Ivan, imitând un predicator ce agită Biblia. Simt puterea, e cu noi astăzi!

– Corect!

– Da, da!

– *Uhuuu!* zbieră Ivan, izbucnind apoi într-un râs nebunesc.

Se îndreptară spre Nord, urmând curentul mulțimii, ca niște fire de praf într-o mare omenească. Trecură pe lângă o îngrăditură mare, plină de corturi, mașini și bărbați în uniforme cafenii lăbărțate și șepci de polițiști turtite. Nici paznicii nu păreau indiferenți la aspectul zilei, arătând mai degrabă ca niște portari la hotelurile ieftine, decât ca niște porci de fasciști cu pantaloni-strâmți-și-cizme.

– Nu par amenințători, spuse cu glas tare Stein, mai mult pentru mulțimea din jur decât pentru Ivan și Ruby.

Ivan se prinse imediat ce făcea.

– Sunt doar niște gagii grași, bătrâni, care câștigă niște bani, replică el cu o voce teatrală. Dacă te strâmbi la ei, pleacă.

Dar soarele strălucea, exista marijuana și vin din belșug, iar lor nu le acorda nimeni prea multă atenție.

Străbătură prima zonă de camping, dar locul se situa la o mare distanță de amfiteatrul natural și, la începutul acela de zi, puțini se apucaseră să-și întindă corturile, atât de departe de locul acțiunii. Acolo se aflau doar câteva corturi și o pereche care se regula în iarbă, în timp ce mulțimea trecea pe-alături.

Imediat spre Nord se afla Bâlciul Lumii Oamenilor, iar Stein simțea calmul mulțimii ca o forță aproape fizică, în timp ce se apropiau de acea Țară a Minunilor.

O clădire înaltă, în spirală, domina imaginea din fața lor ca o cochilie imensă de melc, sau ca muzeul Guggenheim din New York, pictată cu vârtejuri stridente, nebunești, de galben, verde și purpuriu. Șiruri de barăci, corturi, corturi indiene, standuri și clădiri temporare în roșu, albastru, verde-strălucitor și roz-metalic se arcuiau departe, pe ambele părți ale scoicii psihedelice. Din unghiul acela, de-a lungul crestei micii înălțimi, pe care urca mulțimea, ca niște pelerini spre Oz, ele păreau un conglomerat mare și amorf, pentru că erau orientate cu fața spre aleea centrală, largă, care se întindea într-un arc grosolan de la Est la Vest. Dincolo de alee, Stein zări vârfurile a două domuri geodezice mari – unul transparent, plin cu frunziș verde, celălalt fațetat cu oglinzi argintii, sclipind ca un diamant imens în soare.

Între cele două domuri, la mijloc, un panou electric, lung de-o sută de picioare și înalt de șaizeci, se ridica deasupra solului, pe piloni de oțel. Imagini ce se schimbau mereu renășteau și se transformau din una în alta pe ecran, figuri geometrice care explodau, desene animate obișnuite cu Mickey Mouse și Donald Rățoiul, iar la fiecare șaizeci de secunde apăreau cuvintele: „Bine ați venit în Sunset City!" cu litere ce fulgerau din roșu în albastru, verde și galben.

Uitându-se spre dreapta, Stein văzu ceva care arăta ca un însemn Coca-Cola, roșu, imens, iar spre capătul din stânga al aleii, o construcție gigantică din cuburi îmbinate, de mărimi diferite și în culori metalice, domina orizontul. Stein avu impresia că zărește automobile cocoțate bizar în vârful spirelor pătrate ale construcției, dar nu era sigur, din cauza distanței.

– Văd, dar nu cred, zise Ruby.

– Nu-i nevoie să vă spun că Woodstock n-a fost *așa*, declară Ivan.

– Îți dai seama câte parale au fost vârâte aici? bombăni Stein. E aproape obscen!

– Jango Beck nu s-a zgârcit să ne construiască o capitală de prima clasă, rânji Ivan. Ar trebui să-i fim recunoscători.

– Dar nu exagerat.

Înconjurați de indivizi care șușoteau liniștiți, merseră pe panta blândă din spatele construcției, colorată viu și cu o formă de scoică. De aproape se dovedi a fi făcută din spumă de poliuretan, vopsită cu spray, suficient de moale ca oamenii să rupă cu mâinile goale bucăți mici și să le vâre în buzunare, ca amintire. Spatele clădirii, cândva neted, ajunsese ciupit și scorojit la nivelul bazei. Ivan desprinse o bucată verde de spumă și o aruncă în mulțime, strigând:

– Brânză verde, clădirea e făcută din brânză verde!

Apoi, urmară curba clădirii spre dreapta, trecură pe lângă un cort mare, în stil indian, și ajunseră pe aleea aglomerată, chiar lângă panoul imens, animat de calculator. Stein remarcă o firmă la intrarea în scoică: Palatul Posterelor.

Majoritatea oamenilor de pe aleea prăfuită se plimbau încet, bând zdravăn, dar vreo douăzeci de indivizi se așezaseră în praf, în fața panoului electric, uitându-se la imaginile ce se schimbau într-o față psihedelică, aflați evident sub influența LSD-ului. Pe când Stein îi privea, trei fete, dintre care una cu pieptul gol, cu ochii duși, se așezară jos, fără să-și desprindă privirea de la imaginile de lumini. Stein se întrebă câți oameni vor venera altarul zeului electric înainte ca festivalul să se termine, și dacă panoul putea fi reprogramat, ca un gigantic panou de afișaj, după ce vor prelua controlul în Sunset City.

Ruby le arătă un dom geodezic întins, plin de copaci, viță sălbatică, plante, păsări care zburau liber și maimuțe ce se cățărau.

– Se pare că au ridicat Forumul Poporului lângă Domul Ecologic, zise ea. Să mergem acolo și să scăpăm de înghesuială.

Cotiră, strecurându-se printre indivizii care le ieșeau în cale – dintre care mulți râseră, zâmbiră sau îi bătură pe umeri sau pe spate –, iar când ajunseră în cealaltă parte a aleii prăfuite, Ivan avea altă țigară cu marijuana în mână, iar Ruby o sticlă, plină pe sfert, cu vin de mere Boones Farm. Era o petrecere mare, un Mardi Gras californian.

Merseră spre Vest, de-a lungul părții de nord a străzii, trecură de panou, de un cort al unui lumânărar, de un stand ce expunea haine croșetate, de un șopron, unde o fată într-o rochie de-un roșu strălucitor picta trupul unui bărbat gol, bronzat, cu barbă căruntă, pe lângă două tarabe cu bijuterii, pe lângă un ghicitor în cărți, pe lângă cortul unui astrolog și pe lângă o baracă bizară, neagră, fără firmă la intrare, din care se vedea o lumină pâlpâitoare.

În cele din urmă, ajunseră la o pânză imensă, pătrată, întinsă peste o scenă rotundă, înconjurată de perne simple, uzate. Un panou la intrarea în acest pavilion anunța: FORUMUL POPORULUI – TOȚI SUNT BINE VENIȚI. O serie de corturi înconjura zona din trei părți

cu panouri mai mici la intrare: MIMEOGRAFIE, MASS-MEDIA, ALIANȚA OAMENILOR, CONSPIRAȚIA SOARELUI, COMITETUL DE ACȚIUNE A STUDENȚILOR MILITANȚI, COORDONAREA ACȚIUNILOR. La ora aceea matinală, zona discuțiilor era goală. Locul părea abia ridicat și pe jumătate pustiu.

– Ăsta-i locul! mârâi Ivan și se repezi spre cortul Coordonării Acțiunilor, numele de cod pentru Cartierul General al Comitetului de Acțiune Revoluționară.

În cort se găseau cinci paturi pliante, două mese pliante, douăsprezece scaune pliante, două lămpi cu gaz și o tablă veche, mobilă, pe roți. Dick O'Brian stătea pe un pat împreună cu o fată slabă, în jeanși și cămașă militară veche. Stein n-o cunoștea. Rod McAllister trasa pe tablă o schiță grosolană a structurii festivalului și împărțea o țigară cu marijuana cu un gagiu pletos, care purta un tricou cu Daffy Duck.

– Ivan, Ruby, Barry, el e Chick Day, făcu prezentările McAllister.

– Fabulosul Rubber Duck în persoană? întrebă Ivan, strângându-i mâna lui Day în stilul Mișcării. Încântat să te văd, ca pe un maestru al jafului.

– Da, corect, răspunse Day, fără mult entuziasm.

Rubber Duck era cel mai mare pirat al înregistrărilor din lume, avea patru camioane cu ultimul tip de echipamente de înregistrare, zeci de microfoane, cu care CIA s-ar fi mândrit, și propria fabrică de discuri, undeva în New Mexico. Stein înțelegea de ce Day nu fusese încântat să-l recunoască cineva. Și mai înțelegea de ce apăruse la Sunset City.

– Chick va înregistra orice spectacol în următoarele patru zile, zise O'Brian. Rubber Duck va fi peste tot, de aceea m-am gândit că ar fi bine să-i povestim despre acțiune.

– Hmm, făcu Stein.

Era prea târziu să mai intervină, dar nu-i plăcea ideea să-l vâre pe Day în povestea lor. Rubber Duck acționa în afara legii, dar erau tâlhari *capitaliști*, la fel de exploatatori ca și firmele de înregistrări.

– Tocmai îi explicam planul.

– Mda!

Stein își lăsă bagajul într-un colț și se așeză pe un pat pliant. Ruby luă loc lângă el, în timp ce Ivan privea schița desenată de McAllister. Stein se uită îndelung la McAllister, după care încercă să-i trimită un mesaj telepatic lui O'Brian. Nici unul nu spuse nimic. Rahat!

– Cât de multe i-ai dezvăluit lui Chick? îl întrebă, în cele din urmă, pe McAllister.

– Doar orarul și felul în care vom acționa după preluare. Chick va înregistra momentul istoric pentru posteritate.

– Aș putea face o serie de albume, zise Day. Vom dona zece la sută din venituri guvernului zonei libere. Dacă lucrurile merg bine, poate ne mutăm fabrica aici. Poate deschidem chiar un studio de înregistrări.

– Grozav! exclamă Ruby.

Urmă un lung moment de tăcere, în care Stein, McAllister și O'Brian schimbară priviri între ei.

– Ascultă, Chick, spuse, în cele din urmă, Stein, avem ceva de discutat. Cu cât știu mai puțini, cu atât mai bine. N-am nimic cu tine, dar...

– Am înțeles, răspunse Day. Nu vă întreb de treburile voastre, nici voi nu mă întrebați de-ale mele. Ne vedem după revoluție.

– Rod, ai avut încredere în tipul ăsta? exclamă Stein, după plecarea lui Day.

– Nu-i polițist, așa-i? Nu poate fi de partea lui Taub sau a lui Beck, pentru că EPI a emis mandat de arestare sub acuzația de vânzare a înregistrărilor-pirat ale artiștilor lor. Are o grămadă de echipament. După ce preluăm controlul, ne poate fi de folos și m-am gândit că ar fi mai cooperant dacă am avea încredere în el de la început.

– Nu fi atât de paranoic, Barry, interveni și Ivan. Nu vrei să ajungi un star al înregistrărilor?

– Vei avea nudul pe coperta discului? se interesă Ruby.

– Dacă o să fii Yoko a lui John al meu[1], răspunse, batjocoritor, Ivan.

– Nu putem să lăsăm rahaturile deoparte pentru o clipă și să vedem cum stăm? se răsti Stein. Dacă tot veni vorba, Dick, cine-i prietena ta?

O'Brian puse mâna afectuos pe genunchiul blondei, iar ea îi zâmbi timid.

– Aceasta-i Linda Lundgren de la teatrul Venice Street. Nu-ți fie teamă, nu-i o spioană a lui Jango Beck.

– N-am zis că este. Dar credeam că s-a stabilit să nu participe la ședințele de strategie mai mulți oameni decât este nevoie. Unde suntem? Ce avem? Cum stau lucrurile?

[1] Doamna closetului meu – autorul se referă la John Lennon și la soția sa, Yoko Ono (n. tr.).

– Avem un mimeograf și putem să tragem trei-patru ediții pe zi ale unui buletin de-o foaie, zise O'Brian. Îmi imaginez că nu putem scrie nici un nume; deci o să fie anonim.

– Avem vreo sută șaptezeci de activiști de la Alianța Poporului, Comitetul de Acțiune al Studenților Militanți, Conspirația Soarelui și alte grupuri, pentru a răspândi manifeste și a face muncă organizatorică, relată McAllister. Și avem reprezentanți, practic, de la oricine de-aici, care-i gata să aleagă un guvern al zonei libere, de îndată ce-am preluat-o.

– Pare foarte frumos, aprecie Stein. Am putea scoate primul buletin imediat. Dar ce să spunem?

– Ar trebui să anunțăm un miting, după asfințitul soarelui, dar înainte de a începe spectacolul de noapte, propuse Ivan. Să ne-apucăm să organizăm oamenii în spatele nostru.

– Dar, dacă anunțăm că vom prelua festivalul, îl vom alerta pe Beck, zise Ruby.

– Ai dreptate.

– Vom mobiliza nemulțumirile, astfel încât, atunci când vom prelua treaba, oamenii să salute acțiunea, spuse Stein. Nu trebuie să mergem mai departe până duminică.

– Da, ne trebuie niște titluri dure, un material tare, marfă care să scoată oamenii din minți, comentă O'Brian.

– Cam ce? întrebă Ruby. Aici există un morman de mâncare, apă, toalete și o mulțime de lucruri de făcut. Mi se pare că toți se distrează de minune. Nu-i nimic din ce poate fi folosit pentru a ridica conștiința poporului.

– E filmul lui Beck, zise Stein. Toată lumea știe de escrocheria de film de exploatare ce va fi turnat, și noi știm că nimic nu-l va opri pe Beck să-l producă. Deci asta va fi prima noastră cerere: „Opriți filmările!" Beck nu le va opri, deci vom folosi asta pentru a forța o confruntare ce va educa oamenii privind adevărata natură a festivalului. După ce am întărâtat lumea, putem să ne apucăm de expoziția industrială.

– Îmi place ideea, se bucură Ivan. Va merge. Echipele de filmare vor fi ținte vizibile peste tot în festival.

– N-o să facem pe bufonii pentru Jango Beck!

– Woodstock, nu Altamont!

– Dați camerele poporului!

– Bat la mașină un manifest și-l trimit la mimeograf, se oferi O'Brian. Îl vom avea în două ore.

– Ce-i cu prietenul nostru Chris Sargent, Ruby? întrebă Ivan, cu șiretenie.

Stein simți un gol în stomac. Ruby se înroși.

– Ce-i cu el? se răsti ea, pusă pe harță.

– Mă întrebam dacă o să apară...

– Da, interveni și McAllister, care-i situația cu forța de intervenție?

– Ne putem baza pe ea?

– Ne putem baza pe Chris Sargent mai mult decât pe oricine din acest cort, zise Ruby, furioasă. El își face treaba. Voi, eroilor, aveți grijă de-a voastră!

– Cineva ar trebui să ne asigure că a apărut, interveni McAllister. Nu vreau să ne trezim duminică, așteptând ceva ce nu se poate face.

– O să verific eu, se oferi Ruby.

– Vin cu tine, propuse Stein.

Privirile li se întâlniră, iar beligeranța ei se topi într-un amuzament feminin. Îl folosește pe Sargent să mă manevreze, gândi Stein, și trebuie să recunosc că reușește.

– Bine, Barry. Chris o să fie încântat să te revadă.

Probabil că acum intenționează să mă folosească *pe mine* ca să-l manevreze pe Sargent. Care-i obiectivul și care-i mijlocul? Oare ea știe?

Chris Sargent ședea pe sacul de dormit în fața cortului, uitându-se după nou-sosiți și ferindu-și ochii de soare pe când privea marea de oameni dinspre Sud. Campingul fusese deja ocupat, iar bărbații și femeile își scoteau cămășile – în unele cazuri tot ce aveau pe ei – să se scalde în căldura dimineții. Baum ședea alături, pufăind leneș din țigara cu marijuana și zgâindu-se la țâțele unei blonde aflată doar la zece metri de el, într-un cerc format din vreo zece hippioți, care își pasau unul altuia un bidon cu vin.

Frumoase țâțe, dar Sargent le remarcă abia când privirea lui trecu peste ele în căutarea lui rapidă. La vreo douăzeci de metri, flutura pe un băț lung de bambus, un steag decolorat de soare, roșu și albastru, brodat, perechea celui ce fâlfâia pe antena de oțel din spatele cortului lui Sargent. Mart Pulaski își dirija echipa de șapte țicniți, cu degete tremurânde, să bată cu ciocanul în pământ țărușii cortului, fără să-și zdrobească mâinile, pentru că atenția le era îndreptată spre gagicile pe jumătate goale, care-i înconjurau, și nu spre ceea ce făceau. Toate cururile alea goale reprezentau o problemă pe care Sargent n-o avusese în vedere și trebui să admită că-l excitau un pic și pe el.

– Se pare că mai sosește cineva din echipă, spuse Baum, uitându-se țintă la blonda care nici nu-l observase.

Privind spre sudul zonei de camping, Sargent zări o dislocare a mulțimii de oameni. Oamenii se deplasau din calea cuiva, îndreptându-și, în același timp, atenția către acela care-și croia drum, ca o săgeată, spre steagul din spatele lui. L-ar fi putut urma un pilot de elicopter, ca să trimită niște rachete drept în cort. Și erau destule elicoptere în jur.

– Fir-ar să fie, doar le-am spus să nu atragă atenția! bombăni el.

– Pun pariu că-i echipa lui Bellows.

– Pun pariu că ai dreptate, replică Sargent, dezgustat.

Peste câteva minute câștigară amândoi, atunci când Frank Bellows, pufnind și blestemând, mână opt pletoși printre două corturi, aproape prin grupul de indivizi care beau din bidon. Recruții se lălăiau, se luau de gagici, iar jumătate dintre ei fumau marijuana, pe care o procuraseră, probabil, de la cei din camping în timpul drumului, maimuțărindu-se ca niște hippioți, după cum se presupunea că sunt. Dar găoaza aia de Bellows încerca să-i facă să se miște iute, ca un pluton de soldați, în șir, gonind străinii, încercând să-i țină pe cei opt grupați. Nu era nici o minune că făcea valuri!

– Bellows, ți-am spus să nu atragi atenția! șuieră Sargent, ridicându-se în picioare, în timp ce acesta ordona trupei să se oprească în fața cortului, după care oamenii lăsară bagajele jos, se așezară și porniră o mică petrecere cu droguri. Cum crezi că s-a văzut din aer apropierea asta? Amintește-ți că în acțiunea pe care am pus-o la cale, noi ne aflăm la sol, ca vietcongii, iar dușmanul e sus, în elicopter, și ne observă!

– Las-o baltă, Chris, sunt elicopterele lui Beck! Cui îi pasă ce se vede de-acolo? Tot jocul ăsta de-a soldații e un rahat. Polițiștii-s ai lui Beck, noi facem treaba pentru el, deci n-o să existe nici o opoziție.

Un gagiu dolofan scoase un borcan cu pilule și-l dădu amicilor lui, care le haleau ca pe bomboane. În două zile, țicniții ăștia își vor ieși din minți. Polițiștii particulari pe care-i văzuse Sargent aparțineau firmei de mercenari Hughes Security Service, amplasată la două-trei nivele sub Pinkerton și compusă din polițiști la pensie, aventurieri fără ocupație, veterani din armată, tipi forțoși, gorile, țicniți de meserie – în general, carne de tun frumoasă. Uniformele alea de polițiști mexicani de la controlul rutier puteau să-i facă pe hippioți să creadă că erau portari de teatru, dar Sargent știa că erau niște haidamaci instabili, care-și prăjeau creierii la soare și își închipuiau tot felul

de lucruri, uitându-se la sute de mii de perverși hippioți țicniți. Nu i se părea că Jango alesese o forță de securitate care să se remarce printr-un autocontrol maxim.

– Te-ai uitat la polițiștii particulari? îl întrebă pe Bellows.

– Ce legătură are una cu alta?

– Uită-te bine la ei și după aia spune-mi dacă ți-ai lăsa curul pe seama abilității lui Jango de a-i controla, zise Sargent.

În ceea ce mă privește, nu m-aș încrede în Jango nici dacă *ar vrea* să-i controleze. Cine știe ce intenționează? Cine știe de ce dă o sută de mii de dolari ca să distrugă o mână de înregistrări pentru discuri?

– Acum ia maimuțele astea de-aici și fă-ți tabăra la vreo douăzeci și cinci de metri la est de Pulaski, ordonă Sargent. Nu vreau să se strângă lumea în jurul acestui cort.

– Da, domnule, Unchiule Ho[1]! răspunse sardonic Bellows, după care se întoarse și le vorbi subordonaților săi: Să facem treburile ca niște adevărați soldați, după care să organizăm o mică petrecere în particular, ca în timpurile grozave ale drogaților din Vietnam. Puneți-vă cururile în mișcare!

Îi mână dincolo de cort, pe o pajiște înflorită de saci de dormit și trupuri. De data asta nu mai făcu pe sergentul afurisit, atunci când se opriră să schimbe tâmpenii și droguri cu indivizii din cale, iar trecerea fu mai blândă și mai naturală. „Înoată în marea oamenilor", sfătuia Mao. Mă întreb dacă are în Cartea Roșie și vreo povață despre cum să nu faci valuri.

– Avem companie, îl anunță Baum.

Sargent se întoarse și o zări pe Ruby Berger stând la cinci pași în fața cortului, chiar lângă cercul de hippioți care cântau o aiureală, ca niște călugări budiști țicniți.

– *Oooooooommmmmm... Ahoooooom... Oooooom... Ahoooooom...*

Îl privea cu ochii fierbinți, dar nu putu să descifreze expresia figurii ei. Purta jeanși și o salopetă albastră, descheiată până la al treilea nasture, fără sutien – arăta foarte bine după atâtea țâțe goale câte văzuse în ziua aceea. Barry Stein se afla la un pas în urma ei, enervat și plângăcios, ca de obicei. Probabil că observaseră toată scena cu Bellows și țicniții lui.

– *Oooom... Ahooom... Oooooom... Ahooom...*

---

[1] Autorul face aluzie la Ho Și Min, conducătorul comunist vietnamez (n. tr.).

– Salut, Chris, îmi pare bine că te văd, zise Ruby, apropiindu-se, și-i făcu semn din ochi spre Stein. Unii nu erau convinși că o să-ți aduci oamenii aici. Eu nu fac parte dintre ei.

Stein reuși să arate și mai demn de milă.

– Și mie-mi pare bine că te văd, răspunse Sargent.

– Îi lași pe toți să ia pilule? se indignă Stein. Până duminică vor fi cu mințile rătăcite!

– Asta-i ideea, replică Sargent. Nu pot fi folosiți pentru scopurile mele, vreau să le maximizez valoarea de diversiune.

– Nu poți să controlezi niște oameni ai străzii drogați, afirmă Stein.

Figura lui Ruby arăta limpede că bombănitul lui o enerva, iar felul în care ea își apropia trupul de Sargent spunea că acesta o excită.

– Știu să conduc soldați drogați, spuse calm Sargent. Am mai multă experiență în privința asta decât tine.

Apoi schimbă o privire, în particular, cu Ruby și-l văzu pe Stein crispându-se.

– În seara asta va avea loc un miting de protest la Forumul Poporului, Chris, îl anunță Ruby.

– Protest împotriva cui?

– O să găsim noi un motiv ca să protestăm.

Ochii ei îi sugerau să râdă, să împărtășească un moment de cinism împreună. O plăcea în felul acesta.

– Pun pariu că o să găsești.

– Mă bucur că ești aici.

– Cred că pot afla un mod mai plăcut de a petrece seara decât ascultând niște indivizi încinși la minte, zise Sargent. Tu nu?

– După aceea va avea loc o ședință de strategie, ca să începem să ne coordonăm acțiunile, interveni Stein, cu voce enervată, ceea ce făcu lucrurile și mai plăcute pentru Sargent.

– Strategia de coordonare e un rahat, replică el. Știți de ce am nevoie: de un maximum de dezbinare, duminică. Nu trebuie să știu cum o s-o obțineți.

– Mi-ar plăcea să fii acolo, zise Ruby. Vom fi împreună după aceea.

– Asta-i altceva, rânji Sargent, uitându-se la Stein. Bine, m-ai convins.

Baum râse aprobator, Stein se înroși, iar Ruby chicoti. Mărunțaiele lui Sargent fremătau de poftă, iar soarele îi încălzea pielea. La câțiva pași, o fată cu pieptul gol aruncase o minge roșie, de plajă, spre cerul limpede, albastru, sânii ei tresăltând puternic, frumos, o

dată cu mișcarea trupului. După cum vedea Sargent, oamenii se distrau bine la soare.

Un val de bună dispoziție îl inundă pe Sargent, ceva asemănător simțământului trăit cu mult timp în urmă alături de femeia aceea din Porsche – de Star. Ca și cum ambele momente ar fi fost părți ale aceleiași simțiri plăcute, ale unui ocean de simțiri ce pot fi atinse treptat, câte-un strop, câte o bucată, câte un moment.

Privirea fetei cu pieptul gol o întâlni pe-a lui și fata surâse o umbră a zâmbetului fierbinte al lui Ruby, care făcea din pofta lor o plăcere ce se prelungea dincolo de ei, în lume. Alături, cântăreții din grupul hippiot priveau soarele prin pleoapele închise, balansându-se și rânjind în extaz. Totul părea normal, un fragment al acelui moment plăcut.

– *Oooom... Ahooom... Oooom... Ahooom...*

II

Cu un salt, o opintire și o zguduitură simțită până-n măruntaie, elicopterul cu camera de filmare se ridică, se înălță deasupra gardului ce înconjura zona conacului și se îndreptă spre Est. Paul Conrad vorbi în microfonul de la bărbia căștii sale antifonice:

– După ce ieșim din regiunea festivalului, ia-o spre Sud și vino deasupra drumului, la vreo trei sute de metri.

– Bine, răspunse vocea electronică, în timp ce negrul ciufulit din scaunul pilotului îi făcu semnul de succes cu degetul mare.

Era ceva feeric să vorbești prin interfon cu un individ care stătea în dreapta ta, dar îi plăcea mai mult decât să zbiere ca să-i indice direcția prin zgomotul motorului. Jango Beck se gândise la toate.

Jos, mii de siluete micuțe se agitau, nu ca niște furnici obișnuite, ci ca imaginile dintr-o filmare prelungită din elicopter, sau așa vedea Conrad prin vizorul camerei în timp ce filma câțiva metri de peliculă doar de plăcere. Teritoriul îngrădit era ca o stâncă ce despărțea marea de oameni de campinguri, un pătrat magic de gol pătrunzând din altă realitate vizuală. Concentră imaginea asupra conacului, apoi o extinse, terminând filmarea.

Elicopterul coborî, iar scena de mulțime se dizolvă dintr-o pădure umană într-o dumbravă de pâlcuri izolate, după care se termină brusc la hotarul îngrădit al fermei Sunset Ridge, devenind un peisaj gol, uscat, din altă eră geologică, mai liniștită.

Aparatul o luă spre Sud, peste pășuni ca-n westernuri, apoi ajunse deasupra drumului, înapoi în comitatul Los Angeles din secolul XX, în adevăratul sens al cuvântului. Mașinile se înghesuiau pe drumul cu două benzi ca o dungă dublă, nesfârșită, de căsuțe metalice aliniate pe o stradă anonimă dintr-un cartier fără nume, din străfundurile văii San Fernando. Alte mașini stăteau înșirate pe ambele părți ale drumului, victime și cauze ale accidentelor, ale traficului monstruos ce fierbea în propriile hidrocarburi sub soarele fierbinte. Valuri de căldură se ridicau în coridorul de smog ca o radiație puternică din rana adâncă a trupului pământului.

Paul filmă de-a lungul drumului, dintr-o parte a orizontului în cealaltă, apoi îndrumă pilotul să coboare la aproape o sută de metri și s-o ia încet spre Vest, peste drum, spre parcare. Trase o filmare staționară, prinzând camera în lăcașul ei, încât imaginea să fie o linie nesfârșită de capace de mașini scurgându-se în cadrul de sus și ieșind prin partea de jos, o săgeată enormă de culori schimbătoare, îndreptată spre Sunset City.

Doamne, ce cadru, gândi Paul, ce putere fantastică stând aici, cu o cameră de filmat într-un elicopter! Ce perspectivă îți dă! Există ceva oceanic, o iluzie periculoasă de dumnezeire. Sau a fost o iluzie? Simțământul acesta reflectă puterea de a filma aproape orice cu ferăstrăul ochiului minții.

Zona în care drumul se descărca în parcare arăta ca un maelstrom furios de pământ frământat – mașini încinse, nori de praf, vehicule care încercau să nu se izbească unul de altul, mașini de poliție și vibrații negative masive. Din aer, se vedea ca o scenă de bătălie din cel de-al doilea război mondial. Mașini defecte umpleau zona, încurcând modelul traficului, ca niște tancuri lovite de bombe. Mașinile torceau, mârâiau și treceau peste pământul rănit ca un atac furios de blindate.

Paul îi spuse pilotului să coboare la vreo trei sute de metri, unde modelul era mai abstract și similitudinea vizuală cu un câmp de luptă, mai pronunțată. Elicopterul zbură peste capătul de sud al parcării, în timp ce Paul lăsă păpușile metalice de jos să-și execute dansul în fața camerei, ca o diagramă animată a luptei dintr-un film de știință militară. Apoi ceru pilotului să îndrepte aparatul încet, spre Nord, pierzând altitudine, și el concentră lent imaginea asupra scenei de jos, astfel ca din scena abstractă să apară detalii, definiri, apoi o realitate șocantă, când elicopterul ajunse la treizeci de metri de sol – totul într-o filmare, neîntreruptă.

Ce jucărie minunată! Ce filmări puteai să faci! Ce film aș putea face jucându-mă cu chestia asta!

Continuând să zboare spre Nord la treizeci de metri, elicopterul trecu brusc de la câmpul de bătălie la un spațiu vast de liniște a imobilității metalului. Pogoane întregi de mașini parcate se întindeau în fața ochilor lui Paul – pătrate roșii, albastre, verzi, negre, galbene, metalizate, prăfuite cu cafeniu, aranjate într-o rețea de forme și culori în genul picturilor lui Mondrian.

– Încetinește și urcă la câteva sute de metri, ordonă Paul.

Elicopterul se ridică deasupra unei imagini pe care o dorea: câmpul de mașini umplu complet cadrul cu un model ametitor de metal colorat sub soarele fierbinte, ceva abstract, care la o a doua privire se dovedea a fi, fără îndoială, o parcare imensă.

– Bine, acum ține altitudinea asta și mărește viteza treptat, apoi redu-o iute după ce trecem de campingul din Sud, după care, zboară la vreo sută de metri sud de Bâlciul Lumii Oamenilor.

– Am înțeles. E un spectacol, nu?

– Evident, răspunse Paul.

Nimeni n-a făcut un film cu așa ceva – nu s-a petrecut nicăieri așa ceva, ca să fie filmat. Dacă pot să mă concentrez doar asupra acestui gen de filmări, atunci să-l fac ca un documentar, nu ca un rahat cu aspect de film artistic. Dar cu un buget de documentar n-aș fi aici în elicopter. N-aș avea șase echipe de filmare jos. E o ocazie artistică prea mare, ce mi-a fost aruncată în poală, ca să mă vait din cauza parametrilor fixați. Și chiar dacă respect parametrii, tot am avut noroc!

Elicopterul începu foarte lent să se îndrepte iar spre Nord. Câmpul de mașini ce se mișcau lent prin vizor începu să curgă tot mai iute de sus, până când se văzu doar un peisaj de metal multicolor, sclipind, curgând, ca un covor magic ce zboară sub tine. După aceea, camera începu să se încline în sus, la început abrupt, apoi lin, cu un unghi redus, încât vedeai Bâlciul Lumii Oamenilor, clădirile minunat colorate, corturile, barăcile și standurile, veselia de carnaval, ridicându-se din peisajul luminos ca o așezare de miraj deasupra nisipurilor deșertului.

– Oho! făcu Paul, întinzându-se încântat pe scaun.

Prin căști auzi râsul filtrat electronic al pilotului.

– Te-ai distrat de minune!

– Evident!

– Da, e o scenă! Aș putea să mă vântur pe-aici toată ziua.

– Bine, Tom, acum vom face chestia cea mare. Vreau să zbori spre Nord, pe deasupra bâlciului, apoi pe deasupra campingului,

păstrând această altitudine, dar lăsând panta să aducă aparatul mai aproape de sol. Când ai ajuns la culme, vreau să urmezi panta în jos, să continui pe deasupra buzelor amfiteatrului, să cobori lent în spirală către scenă și să aterizezi în fața ei. Poți să faci asta?

– Nici o problemă.

– Grozav! Sper să obținem toată chestia dintr-o singură dublă.

Elicopterul începu să înainteze pe deasupra palatului ca o scoică, pe deasupra promenadei înțesate de lume și aproape de vârful domului geodezic transparent, ca o seră imensă de vegetație luxuriantă, ce părea neatinsă de gălăgie. Paul ținu camera orientată în jos, într-un unghi de patruzeci și cinci de grade, încât totul trecea prin cadru și spre tine cu o viteză exagerată, de parcă se extindea către infinitul din spatele tău. După ce aparatul trecu de bâlci și începu să zboare peste un câmp întins de campinguri pustii, panta se ridică în întâmpinarea lui, iar Paul schimbă lent poziția, până când camera rămase deviată de la orizontală doar cu zece grade.

Era o schimbare bruscă de perspectivă, fără nici o tăietură, o încetinire a tempoului petrecută în două clipe. Peisajul nu mai alerga prin cadru spre tine, ci tu pluteai deasupra lui, dar ca o parte organică a sa, ca un om cu picioroange lungi de cincisprezece metri. Saci de dormit strânși, corturi goale, locuri de tabără părăsite cu miile treceau pe sub tine ca un caravanserai depopulat într-un mod misterios. O imagine de basm care trezea așteptări în timp ce camera urca cele zece grade spre orizontală, arătând imaginea nesfârșită a campingurilor goale și ajungând la creasta dealului ce se contura pe cerul albastru, strălucitor. Doar o secundă, două, apoi ochii parcă vedeau dincolo de creastă, ca un săritor cu schiurile de la trambulină care țâșnește în aer la capătul pistei. Camera surprinse o clipită soarele fierbinte, apoi lăsă lumina orbitoare pentru a arăta o furtună gigantică înțesată de oameni, agitându-se la unison cu o muzică neauzită, ca un imens organism amoebian.

Pe moment, lui Paul imaginea îi tăie respirația, îi îndepărtă gândirea de cameră, ca și cum ar fi fost mai mult decât putea cuprinde cu ochii minții. Spera că prinsese acel zbor avântat al sufletului pe care îl simțise atunci când elicopterul trecuse de culme, acea deschidere a universului vizual către imaginea ce cuprindea un sfert de milion de oameni mișcându-se, după aceeași muzică, sub soarele auriu.

Elicopterul începu un zbor în spirală, tot mai strâns și mai jos, către un punct din centrul castronului-gigant plin cu oameni – scena circulară și cercul larg, îngrădit, ce-o înconjura. Scena însăși era o

mandala yin-yang în roșu și verde de Crăciun, în centrul unui câmp circular de pământ castaniu și plasă metalică cenușie.

Paul ținu imaginea în centrul cadrului în timp ce elicopterul cobora în spirală către marea de figuri și trupuri îmbrăcate colorat, unde predominau tonurile cărnii și albastrul docului. Mandala roșie și verde se rotea cu încetineală continuă în mijlocul cărnii și albastrului, și, pe măsură ce se mărea, forme mărunte și piese de echipament deveniră vizibile la suprafață, crescând până ce deveniră microfoane, amplificatoare și trupurile a șase oameni în albastru, verde și cafeniu, iar scena se extinse, ocupând cadrul, mijlocul ei debordând peste margini.

– Planează la comanda mea! se răsti Paul în microfon, fără să ia ochiul din vizor.

Scena deveni tot mai mare, și acum se distingeau instrumentele formației – patru chitare electrice și o tobă –, iar interpretul vocal, cu părul blond ondulat, ținea în mână un microfon, ca pe un sceptru. Acum, scena umplu cadrul cu siluete care priveau în sus de pe o mandala verde-roșie, în timp ce muzica țâșnea din instrumentele vizibile în mișcările trupurilor muzicanților...

– Acum! strigă Paul, iar elicopterul plană.

Paul filmă câteva imagini chiar din dreptul scenei, apoi ridică lent camera, așa încât să simți că stai chiar pe scenă, privind de pe ea zidul de figuri omenești ce fugea drept în câmpul lui vizual, umplându-l.

– Rotește-te încet, cinci sute de grade.

Zidul de figuri începu să se miște în timp ce camera trecea pe deasupra lui, dezvăluind, nimic altceva, decât mii de fețe mișcându-se în câmpul vizual, apoi alte mii, tot mai multe și mai multe, până-ți dădeai seama că te roteai într-un cerc complet, mai mult chiar, până pierdeai socoteala de câte ori te-ai rotit în acel ecran-radar nemărginit de oameni, care devenise întregul univers vizual.

– Îndreaptă-l în jos, spuse Paul, calm.

Elicopterul se dădu câțiva metri spre stânga și începu să coboare. Paul filmă o imagine a scenei când aparatul ajunse în dreptul ei. Apoi modifică puțin unghiul, așa încât, atunci când elicopterul atinse solul, toată scena era în cadru, având ca fundal zidul de oameni din jurul ei, vizibil pe cerul de-un albastru intens, într-o perspectivă dintr-un unghi exagerat de jos, ca o imagine de pe-o carte poștală cu Empire State Building văzută de jos.

Paul aduse lent camera la orizontală, în lumea de la picioarele scenei: grinzile care-o susțineau, studiourile acoperite din jur, ținute împreună de-un spaghetti nebunesc de sârme și cabluri, oamenii

forfotind, paznicii în uniforme, toaleta mobilă, terminând cu un prim-plan al unei sticle de Coca-Cola pe pământ, aflată chiar lângă piciorul încălțat în pantofi de tenis al unei fete.

Paul se desprinse de cameră, scoase casca și coborî din elicopter, aplecându-se sub lamele ce hurducăiau, și se trezi într-un maelstrom furios, subit.

Două sute de mii de oameni urlau, huiduiau și fluierau. Un sunet terifiant, care-i izbi timpanele, îi făcu oasele și carnea să vibreze prin copleșitoarea prezență sonică a unui motor de rachetă Saturn. Deveni, deodată, paranoic de superconștient de acel tsunami înghețat al trupurilor și figurilor ce înconjurau zona scenei, un val ce părea să urce veșnic și să se spargă peste el, oprit doar de gardul din plasă și cu patru rânduri de sârmă ghimpată în vârf. Mii de pumni se agitară îndârjiți în aer, zeci de mii de figuri se schimonosiră de furie. Paul nu mai văzuse așa ceva și nici nu visase să vadă.

Se întoarse, în elicopter, ghemuindu-se, luă camera de pe suport și începu să baleieze peste figurile din mulțime. Strigătele crescură brusc în intensitate și ferocitate, iar peste gard zburară diferite obiecte: sticle, fructe, cutii, bulgări de pământ.

– Idiotule! Din cauza ta o să fim mâncați de vii!

Un bărbat în costum albastru cu dungulițe țipa la Paul din răsputeri, abia făcându-se auzit prin tărăboiul infernal. Paul îl recunoscu pe Mike Taub. În spatele lui se aflau un bărbat în salopetă albastră și un tânăr obez, blond, cu plete. Toți trei păreau nebuni, iar Taub era vizibil speriat.

– Tâmpitule! Ai întrerupt concertul dat de Mountain High! Ne-ai stricat toată înregistrarea cu elicopterul tău blestemat! Și le-ai făcut pe animalele astea să vrea sânge!

– Sunt al naibii de înverșunați, strigă grăsanul, arătând spre scenă, unde muzicanții țopăiau, urlau și arătau publicului degetul mijlociu, ca un gest indecent, îndemnând-o la excese și mai mari de furie.

– Isuse!

Paul se înroși de rușine și dispreț față de sine. Trăsese niște filmări atât de grozave, încât nici nu-i trecuse prin minte că intervenea într-un eveniment spontan, cu filme într-un decor pregătit special pentru el. Înțelegea că zgomotul palelor elicopterului împiedicase formația să-și termine cântecul și înfuriase mulțimea. Iar îndreptarea camerei spre public fusese o adevărată palmă pe obraz.

Peste gard zburau fructe, sticle, pietre, un briceag-două, apoi mulțimea se repezi asupra îngrăditurii, țipând, blestemând, amenințând cu miile de pumni. Paznicii în uniforme cafenii năvăliră în

perimetrul îngrădit cu bastoane lungi de poliție și începură să lovească orice mână care atingea plasa de sârmă. Alți șase polițiști particulari apărură cu niște cutii în spate, conectate la duzele pe care le țineau în mâini prin furtunuri flexibile. *Aruncătoare de flăcări?*

Brusc, se auzi în depărtare o serie de bubuituri înfundate – *rap-rap-rap* –, iar pe cer țâșniră rachete, din Sud-Vest. Se înălțară pe albastrul intens de deasupra dâre albe, apoi explodară în focuri de artificii strălucitoare: cochilii de stele, puhoaie, vâlvătăi și fântâni roșii, verzi, violet-albastre, galben-crom, alb-actinic. Sunetul scos de mulțime, ce umplea văzduhul, trecu de la furie la *ooooh!* și *ahaaaa!*

Apoi, deasupra marginii de sud a amfiteatrului natural, apăru un elicopter, continuând să trimită rachete în aer, pictând fantezii pe pânza de-un albastru clar, fantezii care dispăreau înainte să se stingă cele vechi și erau înlocuite de alte artificii. Luminițe sclipitoare albastre, roșii și galbene fulgerau din elicopter la intervale neregulate, înfășurându-l într-un curcubeu spastic, ce părea a sincopa mișcarea rotorului într-un fâlfâit de liliac nebun. O siluetă din carlingă arunca ceva peste o zonă mai agitată a mulțimii. Paul luă camera și începu să filmeze, fără să se sinchisească nimeni.

Elicopterul începu să zboare în spirală spre scenă, imitând traseul aparatului lui Paul, probabil intenționat. Focurile de artificii erupeau la intervale ceva mai mari decât până atunci. Întreaga farfurie de oameni țopăia și țipa, aparent, de bucurie. Ce naiba se întâmpla?

În cele din urmă, elicopterul ajunse suficient de aproape de scenă pentru ca Paul să vadă pasagerul. Era Jango Beck, care scotocea într-o pungă mare și arunca în mulțime pungi întregi de țigări.

Apoi, elicopterul lui Beck ajunse la cincizeci de iarzi, și Paul auzi slab vocea acestuia, amplificată electronic, străbătând prin zgomotul elicei:

– Mană din cer! Mostre gratuite de marijuana de cea mai bună calitate! Droguri gratuite de la Dark Star Records!

Beck mai aruncă o mână de țigări, înconjură încă o dată scena, apoi rămase plutind deasupra împrejmuirii. O rachetă mare, dolofană, țâșni din elicopter, lăsând în urmă fum roșu, după care explodă într-o fântână roșie și verde, în timp ce Beck răsturnă drogurile deasupra mulțimii, aruncând și sacoșa pe urmele cascadei de droguri. Mulțimea de sub elicopter urlă urale până ce răguși.

După aceea, aparatul rămase deasupra scenei și-l coborî pe Beck cu un cablu, în timp ce sistemul de amplificare al festivalului zguduia colina cu uvertura de la „Așa grăit-a Zarathustra". Beck arăta magnific într-o vestă roșie fără mâneci și pantaloni negri, ce păreau a fi

fost întreţesuţi cu fire metalice, argintii. Cronometrarea fiind desăvârşită, atinse scena o dată cu nota culminantă; atât de perfect, încât mulţimea îi replică prin urale binevoitoare, dar sarcastice.

Beck luă microfonul, iar vocea lui amplificată bubui din difuzoare, copleşitoare şi intimă, în acelaşi timp.

– Droguri gratuite vor cădea din cer din când în când, din partea studioului Dark Star şi a altor prieteni care preferă să rămână anonimi. Încercaţi-le, vă vor plăcea. Dacă vă plac cu adevărat, vă pot comunica din sursă sigură că acelaşi tip de marfă se va vinde printre voi de către indivizi corecţi, cu cinci dolari uncia, corect cântărită, cea mai bună afacere din istoria Statelor Unite! Distraţi-vă! Bine aţi venit la Sunset City!

O salvă finală de rachete ţâşni în aer – cea mai mare de până atunci –, transformând, prin strălucirea sa, cerul luminos al zilei într-un negativ al nopţii, iar Jango dispăru prin locul de intrare în scenă, într-o explozie de fum roşu şi verde, coborând treptele de metal până la sol.

Un Beck tipic: om de spectacol combinat cu un individ lacom de bani. Paul bănuia a cui era marijuana aceea din care se distribuiseră gratuit eşantioane pentru a încuraja vânzarea. Dar, indiferent de motive, fusese o scenă incredibilă, o serie nebunească de imagini, pe care nu le-ar crede nimeni dacă i le-ai descrie.

Dar când le vor vedea în *Sunset City*, le vor retrăi, pentru că el îşi păstrase calmul şi nu pierduse vremea. Înregistrase toată acea secvenţă minunată pe film.

Un fior de ireal o străbătu pe Velva Leecock atunci când elicopterul ateriză în faţa pavilionului Coca-Cola. Toată ziua e plină de nebuni, gândi ea. Mii de oameni alergând în jur, pe jumătate dezbrăcaţi şi futându-se prin iarbă. Clădirile arată de parcă le-ar fi construit un copil din hârtie creponată. Chiar pavilionul Coca-Cola consta din trei sigle rotunde, roşu cu alb, ale firmei, sprijinindu-se precar unul de altul, ca nişte monede de vreo şaizeci de metri, susţinute de-o fântână arteziană centrală, ce trimitea Coca-Cola cafenie în aer. Tot ce există aici e o glumă grozavă, caraghioasă, dar e reală, iar eu particip la ea.

O nebunie, dar trebuia să ţină minte că apariţia aceea în elicopter era o dublă foarte costisitoare, că în exteriorul elicopterului camera lui Paul funcţiona, iar figuranţii stăteau pe locurile lor. Trebuia să rămână în pielea personajului.

Tom Sedges, un actor înalt, mlădios, pe care Paul îl angajase pentru subtila lui asemănare cu Bert Parks, deschise uşa elicopterului.

Se aplecă să treacă pe sub pale, iar ea coborî, ghemuită, când bărbatul îi întinse mâna. Tom rosti replica, dar Velva nu-l auzi prin zgomotul motorului și al elicei ce se rotea lent.

– Sunt încântată că mă aflu aici, rosti ea, abia auzindu-și propriile-i cuvinte.

Sedges o conduse pe sub pale și pe pământul bătătorit din fața pavilionului Coca-Cola, către un grup de cinci figuranți ce interpretau rolurile a patru reporteri și un fotograf. Microfoanele fură îndreptate spre ea; fulgeră un bliț, iar Sedges spuse prima replică a discursului său de primire:

– Freak Out Productions e încântată să vă prezinte norocoasa câștigătoare a ...

– Bine, tăiați, gata dubla! strigă Paul din spatele camerei. Velva, Tom, rămâneți pe locuri, vom turna dialogul. Aduceți girafele. Opriți reflectoarele.

Reflectoarele fură stinse, iar ajutoarele poziționară girafele microfoanelor deasupra celor doi. Un cerc de hippioți cu aspect ciudat se formase în jurul zonei de filmare: fete în jeanși strâmți sau pantaloni scurți jerpeliți, unele cărând în spate prunci prinși în chingi; gagii palizi, duși pe altă lume, ca niște versiuni homosexuale ale lor înșile; fete cu pieptul gol, fete fără încălțări; tineri mizerabili, cu aspect bolnăvicios, în jeanși vechi, veste de piele, îmbrăcați în haine ponosite din surplusurile armatei; câțiva studenți bronzați, cu bărbi și mustăți caraghioase, bastoane și pelerine. Și toți se uitau la *ea*, de parcă *ea* ar fi fost ciudată.

Sau starul?

Își dădu seama că așa se uită oamenii la tine când ești star. *Sunt* un star. Pentru că asta înseamnă să fii star.

Le zâmbi fanilor din străfundurile ei. Radie spre aceștia, le transmise strălucirea, le comunică încântarea de a fi privită astfel.

Iar hippioții îi răspunseră la zâmbet. Râseră. Chicotiră. Îi făcură semne. Impulsivă, făcu și ea semn cercului de admiratori, iar ei strigară și râseră împreună cu ea. Era atât de *minunat* să fii star!

Paul se apropie, ordonă câteva schimbări minore în poziționarea luminilor și a reflectoarelor, apoi se întoarse lângă cameră.

– Bine, suntem gata! Velva, Tom, aveți nevoie de o repetiție?

Sedges negă din cap, iar Velva, ca să nu se facă de râs în fața noilor ei fani, spuse:

– Nu, Paul, să trecem la filmări.

Paul zâmbi, parcă numai pentru ea. O să-l prind eu într-un fel la noapte, gândi Velva.

– E-n regulă, zise Paul, e doar un dialog simplu. Discursul de primire, câteva fotografii, reacții, apoi totul dispare. Bine. Luminile... dați-i drumul.

– *Sunset City*, scena treizeci și cinci B, dubla unu.

– Porniți!

– Motor!

– Freak Out Productions are plăcerea să vă prezinte norocoasa câștigătoare a concursului „Călătoria cu covorul magic în Sunset City", domnișoara Peggy Greene, din Junction, Kansas, spuse Sedges, semănând și mai mult cu Bert Parks, cu rânjetul său ipocrit.

Figuranții întinseră microfoanele. Blițul fotografului fulgeră. Velva surâse, sperând să pară timidă, și-și agită trupul într-o ațâțare feciorelnică, o ațâțare care o simțea cu adevărat privindu-și fanii zâmbitori ce-o mâncau din ochi.

– Domnișoară Greene, n-ai fost *niciodată* în California, așa-i?

– N-am mai fost nicăieri până acum, șopti Velva și își auzi fanii murmurând.

– Nu-i minunat, oameni buni?

– Grozav!

– Prea mult!

– Uluitor!

Cercul de fani răspundea replicilor lui Sedges de parcă ar fi fost sufleuri perfecți. Paul nu era nebun; lăsă dubla să meargă și părea încântat. Velva se simți apropiată de oamenii de dincolo de reflectoare. Calitatea ei de star ajungea cu adevărat la ei, iar aceștia o făceau să-și intre în rol. Am reușit, am reușit!

– Știu că vă veți distra de minune aici, în Sunset City, domnișoară Greene, și vă rog să-mi cereți ajutorul oricând doriți, zise Sedges, iar rânjetul lui se lărgi. *Ziua sau noaptea.*

– Mulțumesc, domnule Burton, mulțumesc foarte mult, răspunse cu inocență Velva.

– Nu-i drăguță? Nu se va distra de minune mulțumită firmei Freak Out Productions? S-o aplaudăm pe tânăra domnișoară!

Spontan, mulțimea izbucni în urale și aplauze puternice.

– Tăiați, strigă Paul. Grozav, minunat, mi-a plăcut!

Când filmările mergeau bine, arăta atât de sexy, atât de relaxat, de bărbătesc, atât de încântat de sine. Arăta exact ca atunci când ejacula, ca și cum s-ar fi regulat.

– Bine, Velva, zise iute Paul. Burton și-a făcut numărul, iar tu te simți confuză și singură în mulțimea asta ciudată de țicniți. Ai înțeles?

Velva încuviință sincer din cap. Joacă bine azi, gândi Paul. Am făcut chestia asta din prima dublă, iar mulțimea e formidabilă, se interpretează pe sine excelent.

– Bine, Velva, ocupă-ți poziția, spuse el, bătând-o cu afecțiune pe cur.

Ea îi zâmbi cu căldură – chiar fierbinte – și se îndepărtă încet de camera lui Friedman, apropiindu-se de semicercul de oameni ce se strânseșe din perimetrul zonei.

– Herv, doar ține-te după ea. Irv, tu și Fritz filmați ca la știri din cât mai multe unghiuri.

Cei doi cameramani de știri, cu camerele în mâini, se vârâră în mulțime, la dreapta și la stânga câmpului vizual al camerei numărul unu, cea de pe șinele înguste.

– Gata, Rex?

Rex Gordon, actorul ce interpreta hippiotul drogat, aprobă din cap și își luă poziția în mulțime.

– Gata, luminile... Porniți...

– *Sunset City*, scena treizeci și șase, dubla unu.

– Pornit.

– Motor!

Velva se îndreptă încet spre mulțime, părând puțin speriată, așa cum presupunea că-i Peggy Greene, dar radiind fericire, senzualitate, o siguranță a stării ei interioare bune, în lumea aceea din jur, pusă sub semnul întrebării. Era mai bine decât plănuise Paul. Ea arăta exact ca frumoasa din Junction, Kansas, printre hippioții sălbatici. Siguranța inocentă din abilitatea ei de a îmblânzi fiarele sălbatice era o completare a personajului Peggy Greene, nu o violare a lui.

Velva pătrunse în mulțime, iar oamenii se dădură într-o parte și în alta, în timp ce Friedman o urma cu camera, împreună cu Paul. Mulțimea îi făcu loc, dar nu se îndepărtă. Puștii îi zâmbeau ușor fals, râzând de ea în spatele zâmbetului, exact cum ar fi făcut dacă Velva ar fi fost o câștigătoare de concurs din Vestul Mijlociu, o ciudățenie în ochii lor. Doamne, poate-și închipuie că secvența cu presa a fost adevărată, că ea *este* o puștoaică naivă din Kansas!

Velva mergea în largul ei, prin mulțimea de hippioți drogați, agitându-și rochia roșie cu alb, arătând ca o Alice cuminte în Țara Minunilor pentru drogați, aflată în fața ochilor ei larg deschiși, fericiți. Reflecția momentului făcuse ca personajul să devină viu.

Gordon pluti prin mulțime și-i interceptă Velvei traiectoria, luându-i mâna cu un gest de gentilețe exagerat și privind-o cu ochi strălucitori printr-o ceață produsă de LSD.

– Ești minunată, șopti el, blând. Mulțumesc că ai apărut în visul meu.

Velva reuși să arate ca și cum ar fi roșit, continuând să emită aceeași senzualitate inocentă. Oamenii adevărați din mulțime o plăceau, o sorbeau din ochi, zâmbeau și chicoteau ușor.

– Pot să te sărut? întrebă Gordon. M-ar face să mă simt bine.

– Să mă săruți?! exclamă Velva, aparent șocată, după cum trebuia, dar exagerând puțin, jucând pentru mulțime.

– Zbor la înălțime. Nu mă coborî pe pământ.

Velva chicoti. Paul se pregăti să întrerupă scena după sărut.

– Ei bine, n-aș vrea s-o fac, spuse ea cu o timiditate exhibiționistă de liceană, vizibil conștientă de trupul ei, și-l sărută pe gură fără să-i atingă trupul.

Paul ridică mâna...

Mulțimea chiui.

– Hei, și eu zbor la înălțime!

Un puști cu pieptul gol și plete blonde se îndreptă spre Velva. Nu avea mai mult de șaisprezece ani. Grozav, gândi Paul, pot să păstrez asta, iar când Velva se uită spre el, ca s-o îndrume, îi făcu semn cu frenezie să continue.

Ea plantă un sărut pe buzele blondului, atingându-i pieptul cu sfârcurile sânilor, apăsându-se un pic, dar făcând ca gestul să pară nevinovat. Minunat! Fantastic! Realitatea pătrundea în film, Velva devenea Peggy Greene, iar Peggy Greene devenea Velva!

– Hei, nu ți-ar plăcea să te regulezi? o întrebă pe Velva, cu candoare, un tip mai în vârstă, într-o vestă din piele.

Velva rânji exact cum ar fi rânjit Peggy Greene, cu inocență provocatoare și stânjeneală, combinate cu o dorință secretă. Să lăsăm lucrurile să continue, decise Paul, să ieșim din buncăr și să vedem ce căpătăm.

– Nu vrei niște pilule roșii?

– Ce zici de niște cocaină?

Se strânseseră în jurul ei, foarte prietenoși, dar Velva începu să se sperie când îi oferiră marijuana, pilule, tablete și sticle de vin.

– Raze de soare portocalii?

– Ai nevoie de-un cort să dormi?

– Chiar ai câștigat concursul?

– Și *eu* sunt din Kansas!

Ce să fac? se întrebă Velva. Ce-ar fi făcut Peggy Greene? De ce Paul continuă filmările? Le zâmbi nervoasă fanilor ei, fără intenția

de a-i jigni, dar și fără dorința de a lua droguri. Era complet zăpăcită și nu putea decât să arate asta. În spatele camerei, Paul rânjea ca o maimuță, evident încântat. Aș vrea să știu ce-am făcut atât de bine!

Un bărbos uriaș, burtos, cu părul lung, bătucit, și cu gura plină de dinți stricați, se aplecă spre ea și-i zâmbi șmecherește, cu ochii ciudat de copilărești.

– Nu mă săruți și pe mine? întrebă el cu o voce sinceră de adolescent.

– Hai, Ursule! răcni cineva.

O privi atât de trist cu ochii aceia de retardat, cu trupul de om matur într-o postură de băiețel, cu figura înfiorătoare, iar Velva nu avea nici cea mai mică idee cum să procedeze. Se uită la Paul, iar acesta gesticulă frenetic: da, da!

Ținându-și răsuflarea, Velva se ridică pe vârfurile picioarelor și-l sărută pe Urs cu blândețe, dar iute, pe buze, retrăgându-se imediat ce gura bărbatului începu să se deschidă.

Mulțimea chiui.

Ursul se lumină la față ca un bec.

Velva rămase locului, simțindu-se mai bizar decât oricând.

– Tăiați! strigă Paul. Fantastic! Mulțumesc tuturor, ați fost minunați!

Și dădu din mâini fericit spre mulțime.

Velva strălucea, în timp ce mulțimea se retrăgea. Fusese cu adevărat ceva, fusese cel mai bun lucru pe care-l simțise de când făcea film, și doar se regulase la viața ei cu experți minunați în filme porno!

Sunt ciudat de convinsă că o să ajung star, gândi ea. Și cred că-mi place.

Paul Conrad hăpăi o mână de manacard și stafide, apoi se abandonă din nou proiectelor din mintea sa. Gentry trebuia să plece din cercul figuranților care ascultau conferința de presă, să iasă din Palatul Posterelor și să intre în mulțime. Harv urma să filmeze cu camera numărul unu până când ieșea, apoi îl prelua Fritz, iar cel de-al treilea cameraman să filmeze secvențe pentru montaj, singura cale pentru a monta o scenă pe care n-o poți relua. Paul era încântat de libertatea tehnică uimitoare de care se bucura. Intenția era de a face filmările împotriva voinței lui Gentry, iar asta nu avea să fie ușor.

Gentry stătea lângă șine, de parcă s-ar fi ținut de-o centură de siguranță. Figuranții se strânseseră împrejurul lui, iar în jurul lor, echipa de filmare, ca un convoi de căruțe așezate într-un cerc de apărare. Paul trebui să admită că Palatul Posterelor era un loc foarte bizar.

În interiorul clădirii, spirala scoicii forma o rampă ascendentă ce înconjura peretele, exact ca la muzeul Gugenheim din New York. Dar aici, rampa se termina printr-o pasarelă în jurul domului, unde începea altă rampă, ce cobora prin interiorul primei spirale, formând o dublă elice. Ca și cum te-ai fi aflat în interiorul unei molecule de ADN gigantică.

Pe peretele de poliuretan spongios, de-a lungul ambelor rampe fuseseră aliniate postere tipărite, formând altă dublă elice, întretăiată cu o serie de cadre colorate, ca și cum locul ar fi fost drapat cu un film color imens, ca o cameră de montaj a zeilor. Lumina feerică auriu-verzuie se strecura prin luminatorul colorat, din capătul de sus al domului în formă de ghioc. Șiruri nesfârșite de oameni înaintau lent, ca niște gene animate de-a lungul latexului spiralat al dublei elice.

Lui Paul i se părea că domul e plin de metafore cosmice pe care nu le înțelegea. Dar poate că așa fusese proiectat, să facă aluzii la înțelesuri care nu existau, să-ți zăpăcească mințile un pic. Vechiul truc din *2001*, iar după figurile celor de pe rampă, se vedea că ținuse.

Dar pentru Gentry, figuranții și echipa de filmare... totul era o aiureală. Gentry părea nervos, stând lângă cameră și încercând să se stăpânească. Și el trebuia să treacă prin clădire ca un ticălos arogant, plictisit. Cum era de obicei. Nu cred că dubla asta ne va crea probleme. A fost făcut pentru un asemenea rol.

– Gata, să-i dăm drumul! strigă strident Paul, bătând din palme, apoi intră în cercul îngrămădit al oamenilor de film, frângând dispoziția defensivă cu o izbucnire artificială de energie personală: Emmett, aranjează figuranții pe locuri! Fritz, Owen, pe poziții! Rick, vreau să-ți vorbesc o clipă.

Îl conduse pe Gentry de-o parte, în timp ce Jerry Ullman se așeza pentru dublă, înconjurat de figuranți, iar echipele doi și trei se poziționaseră în afara clădirii. Gentry părea abătut, retras în sine, nervos. Ceva din postura lui trezi simpatia lui Paul – dar nu-l chemase din cauza simpatiei.

– Va fi foarte simplu, Rick, zise el, energic, distanțându-se deliberat de dispoziția introvertită a lui Gentry. Conferința de presă e un rahat plicticos, de rutină, nu ceva de genul lucrurilor pentru care ai venit aici, deci îți pierzi interesul, te plimbi prin mulțime, simțindu-te plictisit și dezgustat de întreaga scenă. Vreau reacții bune, n-ai nici o replică, dar scena este importantă. Ea stabilește atitudinea ta din momentul în care o întâlnești pe Peggy Greene.

Gentry aprobă din cap absent, privind peste umăr la oamenii de pe rampă, care se uitau acum la echipa de filmare, la activitatea de sub ei.

– Mă asculți? se răsti Paul.

– Sigur că te ascult. Îmi pare rău. Dar, Dumnezeule, toată chestia e uluitoare. Și înspăimântătoare. Toți oamenii ăștia instabili, drogurile, atmosfera de rău augur... *Miros* un pericol în aer. Indivizii sunt complet inconștienți. Nu-mi place aici...

– Amintește-ți că ești Doug Winter. Ai văzut de toate, ai făcut de toate, și nimic nu-i suficient de ciudat ca să te *amuze* în acest moment. Vreau să văd dispreț și dezgust. *Specialitatea ta.*

Dar Gentry nu mușcă din momeală. Încuviință iarăși din cap, uitându-se nervos peste celălalt umăr. Paul simți că n-are rost să continue, că nu-l putea induce psihic pe Gentry în personajul Doug Winter. Mai bine să încerc să trag o dublă și să sper că-i destul de profesionist ca să se silească să joace.

Peste câteva minute, Emmett termină de aranjat figuranții în semicerc lângă Ullman, care făcea pe zăpăcitul. Gentry stătea în cârdul de reporteri, ca oricare, fără a fi scos în evidență de poziție. Paul îi dădu instrucțiunile finale lui Friedman:

– Mișcă-te foarte încet de la punctul de începere a filmării și deplasează-te spre dreapta centrului, să te focalizezi treptat pe Gentry pentru prim-plan. Apoi retrage-te lent, dar tot focalizat pe Rick, ca să iasă în evidență. După aceea urmărește-l până iese și-l preia Fritz. Cum ți se pare?

– Îmi place, răspunse, laconic, cameramanul.

– Bine, să-i dăm drumul. Lumini! Gata!

– *Sunset City*, scena patruzeci și unu, dubla unu!

– Pornit.

– Și... motor!

Ullman începu plicticoasa lui conferință de presă industrială:

– Acest dom a fost construit din poliuretan de secția de mase plastice a Dangerfieldului, ca demonstrație a fezabilității de a ridica structuri de dimensiuni mari, temporare, peste noapte, cu prețuri extrem de scăzute...

Paul rămase aproape de camera lui Friedman când aceasta se apropie de Gentry, care începu să dea dovadă de neastâmpăr în mod convingător. Când Gentry porni să iasă, întorcându-se spre dreapta, Friedman se afla cu obiectivul exact pe el, așa cum stabiliseră. După un moment, Gentry se întoarse și părăsi cercul de reporteri, în timp ce Ullman spunea:

– ... ușor de colorat...

Perfect. Până aici, totul e bine.

Începură să retragă camera în fața lui Gentry atunci când acesta se îndrepta spre lumina soarelui ce pătrundea prin intrarea deschisă a Palatului Posterelor. Paul se ținu după cameră, concentrându-se asupra lui Gentry, convins că poate să aibă încredere că Friedman va face mișcările corecte. Gentry se descurca bine, cu fața ca o mască de plictiseală, și nimic mai mult. De pe pasarelă, oamenii urmăreau scena în tăcere. Paul începu să simtă apăsarea privirilor în ceafă. Ce-o fi simțind Gentry?

Apoi, Paul ieși în lumina strălucitoare împreună cu camera și-l văzu pe Fritz Nagy, cameramanul numărul doi, preluând filmarea. Îl atinse pe Harvey Friedman pe umăr, iar cameramanul numărul unu se opri din filmat, se desprinse de vizor și se relaxă.

Paul nu-și luase privirea de pe Gentry. Acesta se stăpânea bine, depășind frica pe care regizorul știa că o simțea, arătând doar plictiseala cinică a lui Doug Winter, *interpreta*. Când ieși din lumina rece, verde, a Palatului Posterelor și intră în strălucirea zilei, ezită, clipind. Dar era bine, mergea.

Zona din fața palatului gemea de lume, care stătuse la rând să se intre încă înainte de începutul filmării, iar acum curiozitatea atrăsese o gloată și mai mare. Paul se alătură lui Nagy și se retraseră împreună, presându-i puternic pe oamenii din fața lui Gentry, pe când acesta intrase, ezitant, în mulțime. Paul simți o apăsare din spate, apoi strigăte blânde; puhoiul de oameni nu-l oprea, dar nici nu-l înghițea. Grozav! Dă exact sentimentul pe care-l vreau.

Mulțimea se strânse în jurul lui Gentry, învăluindu-l ca o amoebă. Figurile celor tineri arătau curioase, poate un pic disprețuitoare, dar nu amenințătoare și, slavă Domnului, nu se strâmbau la cameră. Dar Gentry avea umerii lăsați și arunca priviri pe furiș. Frica pătrunsese prin răceala batjocoritoare a lui Doug Winter. Era complet greșit.

– Tăiați!

Gentry oftă ușurat.

– Să facem dubla cinci înăuntru, zise Paul.

Gentry își croi drum iute prin mulțime și se întoarse în lumina rece, verde, din Palatul Posterelor. Paul și echipa camerei numărul unu îl urmară. Paul îl luă pe Gentry deoparte și-i spuse:

– Putem păstra tot ce-am filmat aici, dar afară arătai îngrozit. Trebuie să fii Winter, să rămâi calm.

– Nu pot. Oamenii ăia mă înspăimântă. Mă simt ca un creștin în cușca leilor.

Paul vârî o mână de anacard și stafide în gură, mestecând gânditor. Cum să-l fac să joace? Doug Winter nu poate să fie speriat... poate să-i dau lui Gentry o replică, două... s-ar gândi la altceva...

– Să reluăm partea a doua a filmării, Rick. Dar un pic altfel de data asta.

– *Sunset City*, scena patruzeci și unu A, dubla unu.
– Porniți!
– Motor!

Rick Gentry ieși din palat și pătrunse în mulțime. Părea nervos. Arăta înfiorător. Altă dublă stricată, gândi Paul, dar decise s-o lase să curgă, să vadă ce schimbări poate să facă pentru următoarea. Gentry privi împrejur. Apoi se îndreptă spre cinci gagii în jeanși, care stăteau împreună, trecându-și unul altuia trei chiștoace cu marijuana, și spuse, tremurând, replica pe care i-o subliniase Paul:

– Unde se găsește de băut pe-aici?

Infernal!

– Tăiați!
– Vrei *de băut*?
– Drace!
– Dați-i gagiului de băut!

Gentry se dăduse înapoi când Paul anunțase oprirea filmării, dar tipii cu care vorbise se strânseseră în jurul lui, strâmbându-se unul la altul, imitându-l pe Gentry, jucând pentru mulțime. Paul văzu un fulger de mânie, de răutate obișnuită, trecând pe fața lui Gentry. Dar îl cuprinse imediat teama când numeroase mâini îi întinseră marijuana, când zeci de trupuri îl înghesuiră.

Dacă aș putea să-l scot de-acolo... Hmmmm... Paul se întoarse spre Fritz Nagy.

– Vreau să tragi niște duble false cu chestia asta. Fă-te că filmezi, dar să nu dai drumul la peliculă până nu-ți spun eu.

Nagy încuviință din cap și făcu semn că a înțeles.

– *Sunset City*, scena patruzeci și unu A, dubla doi.
– Porniți!
– Motor!

Gentry ieși din palat și intră în mulțime. Doi dintre cei cinci gagii din scena trecută plecaseră, iar cei rămași deveniseră centrul atenției publicului.

– Unde se găsește de băut pe-aici?

– *Unde se găsește de băut pe-aici?* îl maimuțări cel mai înalt dintre puști, cu o voce mieroasă.

Lumea râse. Gentry se înroși, uitându-se la puștiul cel înalt.

– Tăiați!

– *Sunset City*, scena patruzeci și unu A, dubla trei.

– Porniți!

– Motor!

– Unde se găsește de băut pe-aici? zise Gentry, de data asta adresându-se mulțimii.

În glasul lui apăruse un pic de provocare. Se enervase. Poanta prinsese.

– De unde se poate face rost de niște LSD? urlă cineva.

– Unde se poate face praf cineva?

Gloata râdea și urla. Gentry tresări, privindu-l pe Paul stânjenit și furios.

Paul îi întoarse privirea și-i zâmbi dulce.

– Tăiați!

– *Sunset City*, scena patruzeci și unu A, dubla patru.

– Porniți!

– Motor!

Gentry pătrunse în mulțime, cu mușchii încordați belicos, cu figura rigidă, ascunzând furia pe care-i era teamă s-o arate.

– Unde se găsește de băut pe-aici? zise el cu voce plată, neutră, care se apropia de-o provocare arogantă.

– Omule, devii plictisitor!

– Unde se poate pupa un cur aici?

– Cineva să-l îmbete pe gagiu!

Se strânseră în jurul lui, iar el părea gata să izbucnească, să le răspundă. Dar, în loc de asta, se întoarse spre Paul.

– Cât timp ai de gând să continui farsa asta?

– Până iese bine.

Aproape, dar nu tocmai. Poate data viitoare o să-și redirijeze furia.

– *Sunset City*, scena patruzeci și unu A, dubla cinci.

– Porniți!

– Motor!

Gentry se împletici afară din palat, pătrunzând în mulțime. Privea pe oricine în față, provocator. Ochii care-l priveau exprimau nervozitate, chiar ostilitate fățișă. Atmosfera era încărcată.

– Unde se găsește de băut pe-aici?

De data asta ieși sardonic. Era Doug Winter.

– Omule, ești groaznic!

– De ce nu renunți la rahatul ăsta?

– Faceți-i o injecție cu metadonă!

Gentry fu înconjurat de figuri ostile, care-l batjocoreau din ochi, zeflemisindu-l, provocând invadatorul să înfrunte realitatea lor.

– De ce sunteți atât de-ai naibii de ostili? răcni Gentry. Ce-i cu voi, oamenilor? De ce nu ne lăsați să filmăm scena asta mizerabilă?

– Tăiați, tăiați! strigă Paul, apoi fugi și-l apucă pe Gentry de braț, târându-l după el spre intrarea în Palatul Posterelor. Să tragi dubla următoare, îi șopti în trecere lui Fritz Nagy.

De data asta o s-o obținem.

– A fost mai bine, Rick. Poate o să se termine cu chinul în dubla următoare. Încearcă să te stăpânești. Nu-i lăsa pe hippioții ăia jegoși să te împiedice să dai ce ai mai bun. Amintește-ți, ești Doug Winter, le ești superior din punct de vedere intelectual, stăpânește-te!

Gentry se uită la Paul, apoi îl împinse furios.

– Sunt gata când ești și tu, șefu', zise el cu răutate.

Paul își încrucișă degetele la spate. Se părea că trucul funcționase.

– *Sunset City*, scena patruzeci și unu A, dubla șase.

– Porniți!

Paul inspiră și își ținu răsuflarea.

– Și... motor!

Rick Gentry ieși din Palatul Posterelor, încordat la fiecare mișcare pe care o făcea, dar cu fața crispată într-un calm glacial. Acum era hotărât să interpreteze, dar în sinea lui fierbea – o combinație perfectă –, învestindu-și personajul cu electricitate statică, ce trezea furia gloatei, care-l urmărea belicos cu privirea. Gentry se uită în ochii a vreo zece indivizi din mulțime, de parcă ar fi încercat să găsească o figură omenească într-o masă pe care o considera alcătuită din barbari subumani. Era minunat, era Winter, se descurca!

Se apropie de un bărbat slab, de vreo douăzeci și opt de ani, care arăta într-adevăr a deșeu uman, cu o legătură jegoasă pentru cap, ce-i ținea părul soios – o caricatură psihedelică a unui terchea-berchea tânăr din Bowery.

– Unde se găsește de băut pe-aici?

– Chestia asta îți roade creierul, răspunse slăbănogul.

– Da, uite ce-a făcut din tine!

– Te-a transformat într-un homo!

– Și voi sunteți un exemplu că drogul vă dă o minte sănătoasă într-un trup sănătos? se răsti Gentry.

Fusese un sarcasm controlat, furios, dar tăios și ațintit ca o armă ascuțită.

– Încearcă și tu, strigă o voce, iar o mână păroasă îi aruncă un chiștoc aprins în față.

Gentry prinse chiștocul, trase din el, scuipă un val de fum și, totodată, țigara cu marijuana.

– Revoltător! Te transformă în legumă!

Din mulțime, izbucni un mârâit gutural, ca al unui taur ce lovește cu copita pământul. Paul se cutremură, dar Gentry părea să simtă o plăcere perversă în starea de spirit proastă pe care și-o construise.

– O, v-am jignit religia! se adresă el gloatei. Credeam că sunteți toți plini de dragoste. Unde vă e dragostea pentru mine?

– În curul tău! răcni cineva.

– Du-te acasă, porc afurisit!

Ceva se cristalizase în starea de spirit a mulțimii, iar acum oamenii țipau, cu fețele contorsionate, fiind evident că întreaga masă îi devenise ostilă lui Gentry.

– Cine are nevoie de rahatul ăsta?

– Porcilor, duceți-vă acasă! *Porcilor, duceți-vă acasă!* PORCILOR, DUCEȚI-VĂ ACASĂ!

Cineva strigă chestia asta, alții o prinseră din zbor, iar o mulțime de oameni o cântau:

– PORCILOR, DUCEȚI-VĂ ACASĂ! PORCILOR, DUCEȚI-VĂ ACASĂ! PORCILOR, DUCEȚI-VĂ ACASĂ!

Figura lui Gentry exprima teamă, dar așa ar fi făcut și Doug Winter.

– Ce se întâmplă aici? Încetați! Plecați de-aici!

Șase dintre polițiștii privați ai lui Jango Beck, dolofani și transpirați, în uniformele lor cafenii, trecură prin mulțime, agitând ciomege lungi, grele, și părând dornici să le folosească. Figura lui Gentry se destinse, apoi rânji satisfăcut atunci când mulțimea își îndreptă atenția spre polițiști, împingând, agitându-se, blestemând, iar paznicii alcătuiră un șir și începură să mâne oamenii cu ciomegele, departe de intrarea în Palatul Posterelor.

Paul se asigură că aveau destulă pelicula și strigă:

– Tăiați!

Gentry alergă spre intrarea în palat, dincolo de cordonul polițiștilor. Mulțimea se unduia, tălăzuia și bombănea, dar nu părea să aibă chef de violență.

Oricum, scena era urâtă, iar Paul își grăbi echipa spre interiorul clădirii.

– Puteam să fiu făcut bucăți! țipă Gentry la Paul.

– Nici o grijă, replică Paul, aș fi avut în vedere să aleg partea ta cea bună.

– Ai un simț al umorului revoltător!

– Am făcut filmarea, nu? Am obținut ce-am vrut și nimeni n-a pățit nimic.

– O să avem mai mult noroc data viitoare, zise Gentry, făcând semn spre intrare.

Afară, mulțimea se împingea într-o baricadă de ciomege pe măsură ce apăreau în scenă tot mai mulți paznici, nervoși și morocănoși sub soarele fierbinte.

Paul se simți oarecum vinovat, întrebându-se dacă filmul era cu adevărat cel mai important lucru, singurul lucru care conta. I-am făcut o chestie nasoală lui Gentry și n-am fost prea amabil nici cu oamenii ăștia! Voia să-i spună ceva lui Gentry, să-și recunoască greșeala ca să-i ridice moralul. Dar nu știa cum să procedeze.

. Și nu putea să jure că n-ar acționa la fel, dacă ar fi necesar.

III

– Și Velvet Cloud își va face prima apariție la nouăsprezece treizeci, zise Sandra Bayne, sorbind dintr-o cutie cu Coca-Cola. Va fi urmată de Enterprise, Sotweed Factor și Dr. What, poate și de câteva surprize.

Sub rochia largă, de-un albastru-deschis, trupul îi era leoarcă de sudoare, iar pielea și-o simțea arsă de soarele nemilos al după-amiezei, chiar dacă se afla sub ventilator. Cred că-s aproape 35 de grade Celsius.

Se sprijini de o grindă ce susținea scena. Metalul era tare și fierbinte. O dureau picioarele, iar urechile ei binecuvântau pauza dintre reprezentații – volumul sunetului din jurul scenei se ridica la cel al formației Blue Cheers, într-un mic club, cum ar fi Whisky A Go Go. Când o trupă își amplifica volumul, ca Ripper, sunetul producea o durere fizică.

– Ce fel de surprize? întrebă reporterul de la *Rolling Stone*.

– Dacă vi le spun, n-o să mai fie surprize, evită să răspundă Sandra, cu un zâmbet profesional.

– Va apărea John Lennon? se interesă o fată, într-o fustă scurtă, care era prea veche ca să acopere ceva.

– Am auzit și eu zvonul, n-o contrazise Sandra.

– E adevărat sau nu?

– Una din două, dar nu știu care.

– Ești Sandra Bayne? întrebă un paznic solid, ce apăruse lângă ea, arătând ca o gorilă solidă, într-o uniformă de băiat de hotel.

– În sfârșit, o întrebare la care pot să răspund! Da, sunt Sandra Bayne.

Paznicul făcu semn din cap spre poarta din gard, unde alți doi paznici, cu ciomege și pistoale pregătite, supravegheau trei oameni, pe care nu-i recunoscu și care-și apăsau nasul de plasa de sârmă, ca pisica chioară ce se zgâia în pescărie, din proverb.

– Trei bărbați vor să intre și să discute cu domnul Beck. Zic că sunt un fel de delegație a Acțiunii Populare. Artie Dugan...

– E pe lista ziariștilor.

– Barry Stein și Ivan Blue.

– Oho! mormăi Sandra.

Stein și Blue sunt pe lista de rahați, dar Stein este șeful lui Dugan. Nu-l putem lăsa pe Artie să intre și să-i ținem șeful afară, iar din punct de vedere al relațiilor cu publicul, ar fi o crimă să-l refuzi pe Artie Dugan. Mai bine să arunc chestia asta în poala Marelui Om.

– Să vedem ce părere are domnul Beck... Ne vedem pe-aici, le spuse ea reporterilor. Următoarele patru zile, o să alerg în cușca asta de veverițe, deci nu aveți cum să nu dați de mine.

Conduse paznicul la șaizeci de grade în jurul bazei scenei circulare, la intrarea în studioul de înregistrare, construit la temelia turnului scenei. Ultima oară când îl văzuse pe Jango, acesta fusese acolo cu Mike Taub, urmărind înregistrarea formației Thunderball. La ușă se aflau doi paznici, care păreau pricepuți și alerți. Indivizii aveau cea mai importantă slujbă de gardă – paza benzilor originale ale înregistrărilor „live" – și îi cercetară pe nou-veniți. O recunoscură pe Sandra, înclinară din cap, și-i lăsară pe amândoi să intre.

În studiou se aflau o grămadă de console pentru înregistrări, vreo șase tehnicieni și stive de cutii cu benzi, ca niște mormane de fise gigantice pentru pocher. Colaci de sârmă și cabluri se întindeau în toate direcțiile, ieșind prin șase mici orificii, practicate în tavanul construit din fâșii de metal. Un dispozitiv de aer condiționat mârâia la una dintre cele patru ferestre ale peretelui din tablă ondulată, dar, cu toate acestea, înăuntru erau vreo treizeci și trei de grade Celsius.

Jango stătea aplecat peste o consolă, urmărind un tehnician care rebobina o bandă. Părea nefiresc de rece în pantalonii lui de catifea neagră, cu pieptul păros, vizibil prin deschizătura vestei. Lângă el, Mike Taub transpirase ca un porc, în costumul lui cu dungulițe și revere late, cu o cravată mare, care probabil că-l sufoca de moarte pe căldura aceea.

– Salut, Sandy, zise Jango, punându-i afectuos mâna pe cur, mângâindu-i despicătura bucilor cu degetul mijlociu și trimițând un fior de plăcere interzisă prin ea. Ce s-a întâmplat?

– Un fel de delegație vrea să te vadă.

Taub părea nervos, dar Jango râse.

– Mă așteptam la așa ceva. Se fâțâie pe-aici o grămadă de egotiși de mare viteză.

– E Artie Dugan...

– *Artie Dugan!* exclamă Taub. Jegul ăsta a fost cumpărat de ani de zile! Spune-i să se care, că altfel îl tai de pe lista cu tricouri!

– Barry Stein și Ivan Blue sunt cu el, continuă Sandra. De aceea n-am știut dacă să-i las sau nu să intre.

– Mda... făcu Jango. Dar cine sunt eu să refuz să-i văd pe reprezentanții poporului? Doar conduc acest spectacol.

Glasul lui Jango era tăios, ceea ce o făcu pe Sandra să tresară, iar pe Mike Taub să schițeze un zâmbet.

Jango se întoarse spre paznic și-i spuse cu o gentilețe înșelătoare și cu duritate în ochi, privindu-l însă ca pe un servitor:

– Adu-i aici. Ia încă doi oameni să te ajute. N-o să-i lăsăm să se simtă singuri, nu? Vreau să aibă sentimentul de siguranță pe care-l ai atunci când ești bine păzit.

Paznicul zâmbi, aprobă din cap și plecă.

Reveni după câteva minute cu Ivan Blue, Barry Stein și Artie Dugan. Împreună cu ei, apărură încă doi paznici, cu pistoale și cu ciomege în mâini. Blue părea indignat, Stein, furios și nervos, iar Dugan, bineînțeles, îngrozit.

– Drăguț Gestapo ai aici! zise Blue.

Jango ridică din umeri.

– E necesar. Ia spuneți ce aveți în minte.

Vocea îi era calmă, neamenințătoare, dar gardienii rămaseră acolo, unul dintre ei frecându-și piciorul cu ciomagul. Jango juca unul dintre jocurile lui oribile. Barry Stein păși în fața grupului și-i întinse lui Jango o foaie de hârtie galbenă, care semăna cu un contract sau un tratat. Împrumutase expresia unui poștaș de la Western Union,

iar când vorbi, vocea lui suna ca a unui robot de la Disneyland, ce livrează un mesaj închis într-o cutie de conserve:

– Noi suntem exponenții Coaliției de Acțiune Populară. Aceasta reprezintă toate grupurile Mișcării la Sunset City și vorbește în numele celor trei sute de mii de frați și surori care au făcut posibil acest festival. Ți-am înmânat revendicările Coaliției de Acțiune Populară.

Jango se așeză pe marginea unei console. Încet, dar vizibil, ochii i se transformară în două mingii negre, rigide. Figura lui Stein se crispă ușor, observând transformarea vibrațională subtilă.

– Poate-mi spui ce-i aici. Citesc încet.

– Vrem ca aceste filmări deranjante să înceteze. Oamenii nu vor să fie figuranți în filmul tău ieftin, exploatator.

Ezită, așteptând o reacție din partea lui Jango. Nu urmă nici o reacție.

– Noi... ah... protestăm pentru întreruperea spectacolului formației Mountain High... pretindem scuze imediat...

Jango continuă să-l privească pe Stein. Nimic nu se schimbase în afară de poziția sa, pentru că-și îndreptase, încet, spinarea. Mike Taub începu să se simtă stânjenit. Stein șovăia, de parcă și-ar fi dat seama cât de neconvingător suna totul. Chiar și Ivan Blue devenise nervos.

– Cerem să întrerupi filmările, continuă, în cele din urmă, Stein. Noi... ah... cerem ca echipamentul de filmare să fie pus la dispoziția Coaliției de Acțiune Populară, încât... ah... oamenii să-și înregistreze singuri... ah... acest eveniment revoluționar...

Jango se ridică și, instinctiv, Stein se feri de această mișcare bruscă. Blue și Dugan făcură un pas înapoi. Jango strânse din fălci, iar aerul păru să se înnegrească.

– Ai terminat? întrebă Jango.

Stein se uita la el, înlemnit.

– Vreau să mă asigur că ai terminat înainte de a răspunde, spuse Jango cu voce neutră. Nu vreau să mă acuze nimeni că am fost nepoliticos cu reprezentanții poporului.

Stein clipi și zise, jalnic:

– Ah... mda... asta-i tot.

– Bine. Acum o să vă confrunt cu realitatea. Face bine la suflet. Întreg festivalul depinde financiar de filmul care va fi realizat aici. Dacă opresc filmul, se oprește totul, iar eu voi pierde multe parale.

– Rahat! se răsti Blue, iar paznicii se încordară.

– Ai dreptate, Blue, exact asta o să se întâmple dacă o să fii destul de tâmpit să te iei de mine, când sunt în joc atât de mulți bani.

Tu o să ajungi în rahat. Dacă voi, găoazelor, o să-mi hărțuiți echipele de filmare, opresc festivalul, îl închid, arunc vina pe Coaliția de Acțiune Populară și le spun oamenilor că distracția gratuită încetează, dacă nu vă gonesc de-aici cu șuturi în tur!

Făcu doi pași amenințători spre Stein, cu fața roșie, cu trăsăturile schimonosite de furie, dar Sandra fu aproape sigură că se preface.

– Dacă încearcă vreunul dintre voi să preia ceva, să picheteze ceva, să încurce festivalul MEU, o să-l ia dracu'! O să primească o lecție de dragoste înarmată! Duceți muiștii ăștia dincolo de gard și nu-i mai lăsați să intre. Li se interzice permanent accesul în zona de înregistrare!

Artie Dugan apelă la Sandra, cu ochii lui de cățeluș, apoi paznicii lui Jango îi cărară pe toți trei pe sus.

După ce plecară, Jango clătină din cap, râse și se așeză iar la consolă – relaxat, stăpân pe sine, un om complet schimbat.

– Ai făcut pe nebunul, spuse Taub. O să ne aducă mai multe necazuri decât dacă ai opri toată filmarea.

– A fost un gest țicnit, Jango! exclamă Sandra. Păcat că n-ai reușit să faci și spume la gură. De ce-ai procedat așa? Nu vei obține ca rezultat decât o atmosferă proastă. Îmi va face munca un iad!

Jango îi zâmbi cu o nevinovăție batjocoritoare.

– Am vrut doar să le satisfac o plăcere. Poți să susții că nu le-am oferit exact ce și-au dorit?

Paul Conrad înghiți un Dexamyl cu o jumătate de ceașcă de cafea neagră și se așeză pe o ladă, pusă pe pământ, în apropierea toaletei portabile.

Soarele începuse să apună, aruncând umbre profunde peste amfiteatrul natural, iar oamenii se îndreptau spre culmea din Sud, pentru spectacolul nocturn. Iarba de pe pajiștea în formă de farfurie fusese zdrobită în picioare. Bucăți de hârtie, cutii de băutură, ambalaje de mâncare și multe alte gunoaie multicolore acoperiseră panta ca un covor de flori sălbatice, înflorite peste noapte. În scurt timp, mizeria avea să fie acoperită de trupurile masate ale unui sfert de milion de oameni. Acum era ora în care ziua se întâlnește cu noaptea, ora în care universul realității devine vizibil. Dincolo de culme, creaturile nopții se retrăgeau în vizuini, iar primul urlet de coiot plutea în aer...

– Salut, auzi el o voce în ureche, mă ții minte?

Se întoarse și o văzu pe Sandra, care arăta obosită și asudată.

– Salut. Stai jos. Îmi trăgeam răsuflarea.

Femeia se așeză lângă el. Nici unul nu spuse nimic multă vreme. Ședeau doar în umbra turnului înalt al scenei, privind cum dealurile se umplu de oameni, ascultând cum vocile lor acoperă sunetele naturale ale amurgului.

– Merge? întrebă, în cele din urmă, Sandra.

Paul luă întrebarea în serios, evaluând în minte, pentru prima oară, situația zilei. Am obținut sosirea Velvei și soloul lui Gentry, și n-a fost rău. Avem mii de metri de peliculă color de la echipele de reporteri.

– Cred că ne descurcăm destul de bine. Le-am dat liber tuturor, să-și tragă răsuflarea două ore, cu excepția echipelor de reporteri. La noapte, vom filma marea scenă a întâlnirii dintre Velva și Gentry. Va fi *groaznic*! E pentru întâia dată când trebuie să joace împreună, aici.

– Îți rămâne destul timp să prinzi Velvet Cloud, nu?

– Când încep?

– Peste aproape o oră. De ce nu rămâi pe-aici, să-i audiem împreună? Nu te-am văzut prea des în ultima vreme.

– Filmarea-i o treabă pentru o zi cu treizeci de ore.

Adevărul e că nu pot să mai am vreo relație în afara filmului. Velva și Rick sunt mai mult decât pot să suport. Sandy *a ieșit* din viața mea, și nu pot face nimic.

– Trebuie să mă întâlnesc cu echipele de reporteri, zise el. Vreau să filmeze câte ceva la spectacolul din timpul nopții. De ce nu vii cu mine? Nu-i mare brânză, n-o să mă încurci.

– Speram să te am numai pentru mine un pic, zise Sandra și oftă, punându-i mâna pe genunchi. Și eu am avut o zi grea.

Eu am fost acaparat complet de film, își dădu seama Paul. Vechea monomanie creativă. Nu-i bine pentru cineva care se consideră băbuța ta. Dar n-o să filmăm toată noaptea.

– Ce-ai zice să mergem împreună la conac, după ce termin treaba? propuse el și o sărută ușor pe buze, trecându-i un deget peste pavilionul urechii. În camera ta sau a mea.

Sandra își strecură mâna în V-ul pantalonilor lui, îl sărută cu gura deschisă, doar cu o atingere de limbă.

– O să te aștept în patul tău cu clopoței. Doar cu clopoței...

– Iar eu îți voi cânta.

Dar n-avea nici un chef de sex. Era cu energia la pământ – se consumase ziua și nu se refăcuse pentru noapte. Căută în buzunar, scoase o pungă cu caise și nuci și vârî în gură o mână plină, în timp ce își strecura brațul în jurul taliei Sandrei.

Rămaseră liniștiți în amurg, privind soarele cum cobora și pajiștea ce se umplea de oameni, gândindu-se fiecare la ale lui și așteptând noaptea.

Sandra Bayne abia apucă să simtă electricitatea statică din aer când reflectoarele de deasupra scenei se aprinseră, ajutoarele formației începură să aranjeze echipamentul, iar volumul zgomotului mulțimii scăzu cu o octavă.

– Vreau să filmați doar reacții din mulțime, comunică Paul ultimei echipe de filmare. Restul e acoperit.

Sorbi restul cafelei pe când cameramanul și operatorul de sunet ocoleau baza scenei, îndreptându-se spre poarta din gard.

– Sigur că aș dori o cameră de filmare pe scena aia blestemată, zise el, privind prin beznă și umbre către insula de lumină de deasupra lor. Sau să fi inventat cineva un elicopter silențios. De aici nu pot obține decât filmări din unghi jos și focalizări extreme pentru prim-planuri.

Dădu din cap, fără să se uite la Sandra, și, sub pomeți, îi apărură riduri de frustrare.

– Cine poate să urce pe scenă, Sandy?

– Doar cântăreții, în timpul spectacolului.

– Ce-i cu luminile din turnuri? întrebă el, arătând coloanele de susținere, ca o plasă de păianjen, ale căror siluete se vedeau pe cerul purpuriu. Erau patru, la intervale de nouăzeci de grade, pe circumferința scenei, ca niște turnuri Eifel minuscule, alungite, fiecare susținând un ciorchine de lumini, controlate din studioul de lumini, aflat în partea de sud a perimetrului îngrădit.

– Ce-i cu ele? întrebă, stânjenită, Sandy.

– N-o să fiu remarcat acolo. N-o să stau în drumul nimănui. Nu trebuie să înregistrez sunetul, Jango are o grămadă de înregistrări.

– Paul, te gândești să te cațări acolo?

– De ce nu?

– Pentru Dumnezeu, nu ești Tarzan! Poți să mori!

Paul cercetă turnurile. Mâna lui stângă apucă o grindă-fantomă, iar cu dreapta duse la ochi o cameră inexistentă. Înclină din cap. Când se întoarse spre Sandra, pe figură îi apăruse o hotărâre nebunească, iar ochii îi străluceau ca ai unui copil ce primise o jucărie nouă. Părea nebun, dar chestia cea mai nebunească era că arăta *fericit*.

– Unde-i Jango?

– Sus, pe scări. Vrea să prezinte el însuși formația Velvet Cloud.

– Să mergem, zise Paul, luând-o de mână și trăgând-o după el către baza turnului, în fugă, oprindu-se doar să ia o cameră de la unul dintre operatori. Asta-i nebunie, gândi Sandra, și-a pierdut simțul realității, își riscă viața pentru filmul ăsta tâmpit!

Jango stătea în cușca alcătuită din grinzi care susținea scena, gata să facă primul pas spre scenă, pe scara lată de acces, fumând marijuana. Purta un costum de mătase orbitor de alb, împodobit cu broderie neagră. Jacheta descheiată lăsa să i se vadă pieptul gol, cu o eșarfă de gât roșie. Pe lângă el, pe treptele de metal, se strecurau muncitori, cărând un amplificator. Tehnicieni în salopete înclinau din cap în timp ce Jango se uita la ei.

– Amintește-ți să stingi luminile imediat ce-am terminat și să nu faci nimic până nu apare Star pe scenă. Nu vreau cronometrarea...

– Pot să-ți vorbesc o secundă? îl întrerupse Paul.

– Așteaptă puțin, îi zise Jango operatorului de lumini. Care-i problema, Paul?

– Vreau să filmez scena.

– Știi ce se întâmplă dacă te amesteci în recital.

– Nu mă amestec. O să mă cațăr pe un stâlp pentru lumini și n-o să stau în drumul nimănui. N-o să mă observe nimeni. O să mă plasez în spatele reflectoarelor și, din cauza contrastului puternic, n-o să fiu văzut.

Jango îl privi cu curiozitate, apoi ridică din umeri.

– La urma urmei, e curul tău în joc.

– Jango... începu Sandra să-l roage să oprească toată nebunia aia, însă el o întrerupse cu un semn.

– Omul are de făcut un film, Sandy!

– O să fie bine, zise Paul, sec, sărutând-o pe buze, dar cu mintea deja la faptul că trebuia să se cocoațe noaptea în turnul de oțel.

– Oprește luminile din turnul numărul doi, ordonă Jango operatorului. Dacă Paul ar fi văzut cățărându-se, ar produce vibrații negative. Nu ți-e frică să te încumeți la așa ceva pe întuneric, Paul?

Paul negă, clătinând din cap, apoi se strecură pe scări către chepengul de acces pe scenă, în timp ce tehnicianul tropăia pe pământ spre studioul de lumini. Rămase nemișcat câteva minute, apoi ciorchinele de lumini din vârful turnului începu să se stingă, în exclamațiile mulțimii. Fugi pe scena parțial luminată, dispărând în spatele unui stâlp zvelt. Sandra avu impresia că-l zărește în beznă, chiar lângă cercul luminos, în interiorul structurii turnului, urcând pe piesele de metal, la vreo șapte metri deasupra scenei, cu dosul atârnându-i la cincisprezece metri deasupra solului.

– De ce l-ai lăsat să facă asta, Jango?

Jango trase din țigară, se uită la trepte și la arena de lumină izolată în beznă.

– L-am lăsat? Nu-s maică-sa, Sandy, și nici tu nu ești.

Cu brațul stâng pe după o traversă, cu picioarele pe alta mai de jos, cu camera pe umărul drept, Paul stătea într-o poziție incomodă, dar sigură, în interiorul structurii turnului de lumini. Deși aerul era limpede precum cristalul, în timp ce privea marea de figuri, auzea mormăitul incomensurabil al zecilor de mii de oameni care așteptau, vedea mandala roșie și verde de pe scena de dedesubt, simțind că un vânt fantomatic îi bătea prin oase, un Santa Ana[1] al sufletului.

Apoi, luminile din turnul principal se aprinseră, iar scena de dedesubt fu iluminată doar de o lumină trandafirie, secundară, atât de difuză, încât părea să bată în infraroșu. Mulțimea oftă, căzând imediat într-o tăcere supranaturală, lungă și plină de așteptare, aproape tangibilă. Paul reglă camera asupra centrului scenei și trase câțiva metri de peliculă, știind că va obține doar o imagine neagră. Trebuia să facă economie de film, nu putea să încarce camera, cocoțat acolo.

Celebrele patru note de început ale celei de-a V-a simfonii a lui Beethoven umplură noaptea cu tonuri comic de pretențioase, iar la fiecare notă apărea un fascicul de lumină de pe fiecare turn, creând un inel luminos tot mai intens în jurul mijlocului, încă întunecos, al scenei. Apoi, reflectoarele se aprinseră deodată, iar Jango Beck apăru pe scenă, în costumul lui orbitor de alb, cu brațele întinse, ca ale unui arbitru de box, ținând microfonul ca un bici. Din mulțime se ridică un răcnet – nu urale, ci doar o expirare de sunet, un val peste tăcerea deplină.

Paul porni imediat camera. Ar fi vrut s-o țină în funcțiune tot timpul, dar trebuia să fie foarte selectiv.

– Bine ați venit la prima noapte bună din viața voastră, spuse Jango, cu vocea amplificată, ce părea că vine de oriunde și de nicăieri, reducând imediat la tăcere mulțimea, cu o demonstrație uluitoare a subtilității și puterii sistemului de sunet. Bine ați venit în beznă. Bine ați venit la ora magică. Bine ați venit la ceea ce ați așteptat.

Făcu o pauză, de parcă ar fi savurat atmosfera de tăcere în care vorbea.

– O legendă revine din zilele de aur, când dragostea era pregătită să cucerească lumea – Vara Dragostei. Iar dacă veți închide ochii, Hendrix și Joplin vor trăi, Dylan va cânta, iar Beatlești se vor reuni.

[1] Vânt fierbinte din California (n. tr.).

Și ne vom întoarce la Strawberry Fields, la Camelot care renaște din cenușă, la Haight, la noi înșine. Sunt aici! Trăiesc! Sunt gata să vă readucă acasă – Dark Star Records vă prezintă cu mândrie formația Velvet Cloud!

Totul se întunecă și se auzi un oftat imens, amplificat. O clipă-două, stelele sclipiră pe cerul albastru-închis, iar ultimul strop de portocaliu al amurgului coloră orizontul. Paul fu captivat de momentul în care mulțimea își ținea răsuflarea, dorindu-și să existe o cale de-a reține acea comuniune ca imagine pe film. Zări jos niște siluete ce se poziționau pe scenă, prin beznă. Apoi, un sunet ceresc de chitară străbătu noaptea, urmat de orgă și tobe, iar Velvet Cloud, invizibil, cânta „la acest trup", cu toată intensitatea, zguduind colinele.

Paul începu să filmeze de la primele note. Apoi se ivi o singură pată albă pe chepengul de acces, iar Star urcă încet pe scenă, deja cântând.

la acest trup, alină-ți durerea
Lasă-mă să te aduc
Înapoi la tine...

Purta un fel de voaluri diafane – albastre, verzi, purpurii, galbene –, ca o ceață care plutea asemenea norilor. Începură să-și schimbe mereu culoarea, pe măsură ce o roată cu filtre se mișca în fața singurei raze de lumină, devenind un veșmânt pâlpâitor de curcubeu. Părul ei negru scânteia în tonurile multicolore, ca uleiul la soare.

Un geamăt straniu umplu pajiștea, un oftat pornit chiar din sufletul spectatorilor: bucurie, urare de bun venit și o tristețe nostalgică pentru lucrurile pierdute. Star închise ochii, contopindu-se cu muzica, în acea localizare complexă a momentului. Merse până la locul ei pe scenă. În întunericul ce-o înconjura, părea că plutește în timp și spațiu, în propriul ei cerc de lumină.

la acest trup, sunt a ta,
Te voi încălzi, te voi iubi,
Te voi trece prin flacăra pasiunii mele...

La ultimul vers, toate luminile scenei începură, deodată, să strălucească orbitor, iar în jurul ei deveniră vizibili ceilalți patru membri ai grupului Velvet Cloud, îmbrăcați în jeanși simpli, veste și cămăși înflorate.

Mulțimea nesfârșită răcni. Țipă. Strigă urale. Totul, cu o agitare de trupuri și îmbrăcăminte de-o masivitate geologică. Un sfert de milion de oameni sări în picioare aplaudând și strigând, acoperind muzica.

Paul se simțea ca o molie într-un uragan, ca un păduche urcând pe podul de lumină al zeilor. Gloata nu aplauda doar formația, pe Star sau muzica, ci și amintirea uitată a propriei ere de aur, ce fusese readusă ca prin vrajă, un timp, un loc și o trăire ce păruseră pierdute pentru totdeauna. Star o făcuse să iubească și să aplaude încă o dată. Paul tresări, pătruns de emoția colectivă a momentului, simțind, o dată cu notele ce-i zguduiau sufletul, că regăsea, într-un fel magic, un vis uitat.

Tremurând, privi prin vizorul camerei și o reglă pentru un prim-plan al lui Star. Aceasta se rotea în semicercuri, dansându-și dragostea ce umplea lumea și zguduia colinele, voalurile ei biciuind aerul într-o mișcare lentă, defazată, în jurul ei. Râdea și strălucea ca o fetiță în ploaie.

Se rotea tot mai mult, iar aplauzele și uralele începură să se dizolve în râsete fericite, în mișcări ale mulțimii. Apoi, formația prinse ritmul sacadat și-l păstră, întreg publicul agitându-se pe muzică, pe dansul lui Star. Și, într-un fel, mișcările trupului ei se transmutară fluid în sunetul vocii, fără să piardă nici o fărâmă, iar ea se opri, cântând în noapte:

Gonind prin foc, Doamne,
Trecând prin flăcări,
Întreaga lume arde, Doamne,
Trecând prin flăcări...

Prima notă făcu mulțimea să amuțească, apoi o mână de oameni începu să se agite la unison cu muzica: ea era vocea, ei erau trupul. Un vaiet de chitară se învolbură în jurul vocii ei, se amestecă în ea, o conduse în sus și-n jos, umplând pajiștea, iar mulțimea se agita în ritmul cântecului ca valurile unei mări tălăzuite de vânt.

Nu plânge pentru această maya,
Doamne, nu ești de condamnat,
Suntem copii ce râd, Doamne,
Trecând prin flăcări...

Cățărat pe turn, Paul simțea oțelul vibrând prin tălpi, prin oasele brațelor. Privirea i se concentra prin vizorul camerei asupra unei imagini a lui Star care devenise universul lui vizual.

Brațele ei pluteau, pieptul îi fremăta sub voalurile ca o ceață, vocea ei umplea lumea, ochii ei păreau să privească drept într-ai lui, în prim-planul pe care-l lua, direct prin cameră în sufletul lui. Bazine verzi în care ar fi dorit să se cufunde, să se piardă pentru veșnicie.

Star cânta, iar Paul simțea, cu o convingere deplină, vraja curgând prin lentilele camerei, prin ființa lui și prin peliculă. Se simțea una cu universul, cu Star, cu mulțimea, cu el însuși și cu transformarea chimică prin care înregistra acel moment pentru totdeauna pe emulsia filmului. Trecea printr-un moment de măreție pe care nu are puterea să-l creeze sau să-l stăpânească. Era cât se putea de conștient, iar tot ce făcuse până atunci părea un fel de agitație mecanică, de somnambul. Forța trecea prin Star, prin clipă, prin cameră, iar el era o parte a ei.

Fiecare este destinat
Să treacă prin flăcări
Și fiecare cunoaște extazul
Râzând în ploaie...

IV

– Am putea începe, propuse Barry Stein, bosumflat, privind prin deschizătura cortului și numărând încă o dată. Mulțimea nu va mai crește, iar dacă o facem să mai aștepte, se va plictisi.

Forumul Poporului era doar pe jumătate plin. Cei care nu arătau a obișnuiții Mișcării păreau să fie tipi drogați în căutarea unui loc unde să poată sta. În timp ce Stein privea spre public, o fată subțirică îi șopti ceva unui bărbos de lângă ea, după care ieșiră amândoi.

Stein se întoarse către cei din cortul de Coordonare a Acțiunilor. Ivan, într-un tricou curat cu steagul american, împărțea o țigară cu marijuana cu o fată frumușică, brunetă, care-l însoțise acolo, și țopăia ca un boxer grăbit să intre în ring. O'Brian și prietena lui, Linda, stăteau unul lângă altul, având un aer pleoștit. Ory Battenburg se plimba prin cort nervos. McAllister bătea cu degetele în masa de joc, iar Ruby își mesteca buza de jos, părând furioasă pe lume în general.

Doar Chris Sargent, care rămăsese tăcut într-un colț al cortului, arăta calm, destins și rece.

– Câți oameni sunt afară? întrebă Ivan.

– Vreo sută.

– Rahat! exclamă Ivan, iar amica lui îl privi cu ochii mijiți.

– Un adevărat dezastru! gemu McAllister. Ce nu merge?

– Planificarea e tâmpită, explică Ruby. A fost o idioțenie să stabilim mitingul la o oră la care se desfășoară spectacolul.

– Și ce-ar fi trebuit să facem, să strângem lumea după ora treisprezece? se răsti Ivan.

Ruby se întoarse spre el.

– Hai să-i dăm drumul, spuse Stein, calm. Ne certăm prea mult pentru un miting de protest. Nu-i vina nimănui.

– Barry are dreptate, îi luă partea McAllister. Să-i dăm drumul. La urma urmei, e doar prima zi a festivalului.

– Așa-i.

Ivan îi pasă chiștocul fetei și ridică mâna, într-un salut roman, în bătaie de joc.

– Cei care-s pe cale să dea cu bombe te salută! zise el, după care ieși din cort.

Ceilalți se luară după el, cu excepția lui Sargent, care nu se mișcă de pe scaun.

– Nu vii, Chris? îl întrebă Ruby.

– Tot rahatul ăsta e pierdere de timp și de energie. Nici nu văd vreun rost să mă fac cunoscut. Amatori amărâți!

– Ne străduim și noi, Chris.

– Străduiți-vă. Jucați-vă de-a revoluționarii. Oricum, duminică, eu și băieții mei vom face treaba murdară!

– Atunci, de ce-ai venit?

Sargent zâmbi răutăcios.

– Știi tu de ce!

Ruby se înroși, arătându-și dinții într-o grimasă sarcastică. Se întoarse și-l luă pe Stein de braț, iar acesta râmji satisfăcut. La urma urmei, Sargent era doar un bandit, un tip solid. Dacă Ruby se învârtea mult pe lângă el, ajungea să se convingă și singură. Ca și cum s-ar fi trezit din fantezia ei sexuală. El era un focar de vibrații negative, iar haita din jurul lui și mai îngrozitoare. În după-amiaza aceea, gorilele lui, aproape că dezlănțuiseră o înfruntare cu polițiștii particulari, care putea distruge totul. Păcat că Ruby nu fusese acolo, să vadă!

Stein părăsise Forumul Poporului împreună cu Dick O'Brian ducându-se să mănânce ceva. Se întorseseră spre camping, trecuseră pe lângă Domul Ecosistemului și ajunseseră la un coridor radial, ce ducea, printre corturi, către zona de spectacole.

Pe ambele laturi ale cărării se aflau standuri la care se vindeau hot dog, hamburgeri, pizza, cârnați, mâncare naturistă, băuturi nealcoolice, vin ieftin și specialități exotice, cum ar fi felafel și souvlaki. Aerul fierbinte devenise greu din cauza mirosului de grăsime, carne, vin și fum de droguri, iar strada gemea de oameni, majoritatea mâncând, mulți dintre ei fiind deja amețiți. Jocurile de bâlci fuseseră plasate printre standurile cu mâncare – aruncarea inelului, săgeți și baloane, baseball și sticle –, alături de o roată Ferris și de călușei. Cu atâta păr lung, piele dezgolită și drog ce treceau prin acea realitate banală, locul părea o încrucișare bizară între un bâlci mărunt, itinerant, și Haight-Ashbury de pe vremea Verii Dragostei.

Se opriseră la o tarabă și cumpăraseră niște porumb fierbinte cu unt de la doi puști negri, care nu păreau să aibă mai mult de zece, respectiv, doisprezece ani, după care merseseră spre Nord, căutând niște bere. La vreo douăzeci de metri pe cărare, mulțimea se strânsese în jurul unui stand. Se auzeau voci furioase care răcneau.

– Se întâmplă ceva, spuse O'Brian. Poate că-i o ocazie să creștem un pic pretențiile. Să aruncăm o privire.

Alergară către scena scandalului: o tejghea la care se vindeau sticle de vin ieftin puse la gheață – Ripple, Thunderbird, Boones Farm –, un adevărat combustibil, la jumătate de preț față de magazine. Sticlele stăteau în spatele tejghelei, în cazane cu gheață zdrobită. Doi indivizi solizi, soioși, cu tricouri albe, jegoase, agitau bâte de baseball spre patru țicniți cu ochii roșii, în care Stein recunoscuse niște recruți de-ai lui Sargent.

– Te-ai pișat în sticlele astea! răcnea unul dintre țicniți.

– E pișat de porc!

– Un dolar cincizeci pentru o sticlă cu *pișat de porc*!

Unul dintre indivizi ținea o stică destupată de Ripple, iar la răcnetul aprobator al mulțimii din jurul standului scuipă spre proprietari.

– Un dolar cincizeci, sau îți despic teasta! amenință cel mai solid dintre cei doi aflați în spatele tejghelei, ridicând amenințător bâta.

– Du-te-n măta, porcule!

Ceilalți trei ciudați se înghesuiră în tejghea, cu pumnii strânși. Se vedea că erau complet rătăciți și că umblau după bătaie.

– Cred că tu, porcule, ar trebui să dăruiești tot vinul poporului!

– Corect!

– O să-ți dăruiesc bâta asta în cur, hippiotule, dacă vii mai aproape!

Mulțimea se văită, prefăcându-se îngrozită.

– Mai bine donează vinul acum, ori o să-ți pară rău când o să vină revoluția!

– Așa-i!

– Revoluție în curul tău!

Cei patru țicniți se împinseră înainte, cu gloata după ei, iar cei doi din spatele tejghelei păreau mai puțin belecoși, dându-și seama că se aflau în pericol. O scenă urâtă, foarte urâtă, dar Stein nu vedea ce-ar fi putut să facă, decât să se aleagă cu capul spart.

– *Ce se întâmplă aici?*

Trei paznici își croiră drum prin mulțime, împingând cu ciomegele, înconjurându-i pe cei patru scandalagii și mânându-i spre tejghea. Doi dintre paznici erau zdraveni, ca niște bivoli, și albi. Cel de-al treilea, mai zvelt, era negru. Toți purtau pistoale în tocurile nedesfăcute.

– Jigodiile astea vor să ne jefuiască, se plânse un bărbat de după tejghea.

– Adevărat? întrebă cel mai solid dintre paznici, un tip supraponderal, cu părul blond, scurt, care corespundea ideii lui Stein despre un șerif rasist din Sud. Se întinse spre pletosul care vorbise cel mai mult: Cu tine discut, băiete!

– Eu nu discut cu tine, porcule!

Gloata chiui și se îmbulzi mai aproape. Ceilalți doi paznici se întoarseră încet, agitându-și ciomegele, iar cercul de oameni se retrase.

– Poate-ar trebui să ne plimbăm puțin, *băiete*! zise polițistul, apucându-l pe țicnit de braț.

– Ia mâna de pe fratele nostru!

– O să te ținem minte, porcule!

– Ne întâlnim noi duminică!

Mulțimea tăcu. Cei trei paznici se uitară cu atenție la prizonieri și duseră mâna la tocul pistolului.

– *Ce-ai zis?*

Un negru într-o cămașă militară veche, cu însemne de caporal, își croi drum cu coatele prin mulțime, ținând în mână un hot dog aproape mâncat. Stein îl recunoscu pe Bellows, un locotenent al lui Sargent.

– Ce se întâmplă aici, Cochrane? întrebă, tăios, Bellows, după care se întoarse spre polițistul cât un bivol. Băieții ne fac necazuri, șefule?

– Îi cunoști?

– Sunt amici de-ai mei, șefule. Nu fac rău nimănui.

– Partenerii tăi au gură mare, băiete.

Bellows păru să privească prin paznic, cu un zâmbet ipocrit.

– Am remarcat și eu asta, șefule. Se întâmplă când băieții se pilesc. Când sunt țăndări, înțelegi ce vreau să spun. Nu dorim scandal

și nici voi nu doriți, așa-i, șefule? Cochrane, spune-i șefului că nu vrei să creezi necazuri!

Cochrane se zgâi la Bellows.

– *Am zis să-i spui că nu vrei să creezi necazuri!* șuieră Bellows.

– Da, nu vrem necazuri, mormăi Cochrane. Cred că m-am cam trotilat.

– E o zi fierbinte, șefule, o mulțime de oameni umblă beți prin soare. Hai să uităm totul, propuse Bellows, rânjind, și bătu palma de mâna liberă a paznicului. Pace, frate!

– Bine, treacă de la mine, de data asta. Dar o să vă urmărim, băieți!

Paznicii se degajară și trecură prin mulțime.

– O zi bună! strigă Bellows după ei, după care se întoarse spre oamenii lui, cu figura schimonosită de furie. Luați-vă cururile de tâmpiți de-aici și cărați-vă în tabără! se răsti el. Isuse, ce bandă de căcăcioși sunteți!

Vibrații rele, negative! Câteva minute încă în după-amiaza asta, și putea să explodeze totul, pretutindeni. Stein se uită peste umăr în cort, spre Sargent. Acesta îi aruncă o căutătură la fel de dură ca și Bellows cu câteva ore mai devreme, când privirile li se întâlniseră în timp ce negrul își mâna oamenii prin mulțime. În privirea aceea, nu se citise căldură, vreun simț de camaraderie sau cea mai mică sugestie umană că erau parteneri în aceeași întreprindere. De fapt, atunci, ca și acum, Stein fusese privit cu dispreț. Mai devreme sau mai târziu, Ruby va înțelege ce-i cu individul. Se întoarse și, cu Ruby la braț, îi urmă pe ceilalți în zona Forumului Poporului.

Ivan se așezase deja pe estrada mică. Ory și McAllister ședeau pe perne lângă centrul forumului, alături de O'Brian și Linda. Un impuls îl făcu pe Stein s-o ia pe Ruby de mână și s-o ducă lângă cort, la marginea mulțimii răsfirate, de unde puteau să vadă totul ca niște observatori exteriori.

– Bine ați venit, oameni, la Forumul Poporului! începu Ivan, deschizând larg brațele, într-un gest care, în circumstanțele date, păru dureros de fals, iar Stein simți că-l cuprinde greața. Acesta este festivalul *vostru*, dar unii oameni de-aici încearcă să-l transforme în cotineața lor particulară.

Tăcere mormântală. Priviri în gol.

– Înfiorător! șopti Ruby în urechea lui Stein.

Dar bărbatul avea impresia că femeia simțea o oarecare satisfacție văzându-l pe Ivan cum plutește ca un balon. Nici noi nu suntem uniți, gândi el. Ruby se bucură observând cum Ivan dădea greș.

Sargent crede că noi suntem niște netoți. Iar eu mă simt oare mai bine când Ruby e nebună după Sargent?

– Vă place să faceți pe țicniții în filmul de exploatare al lui Beck? strigă Ivan.

– Cine face pe țicnitul? țipă cineva și se auziră râsete lenești.

– *Tu*, omule! Tu faci pe țicnitul, faci pe prostul, faci pe fraierul! Ți-a plăcut cum a stricat spectacolul elicopterul? Îți place să ți se pună o cameră în față?

– Eu nu vreau să fiu un țicnit în filmul lui Beck, răcni cineva.

Era Wendy Chan, de la Venice Street Theater. Dar nu obținu decât un mormăit din partea mulțimii. Nivelul conștiinței acesteia ajunsese la pământ.

– *Groaznic!* exclamă Ruby, schițând un zâmbet-fantomă.

– *Eu* vreau să fiu star de cinematograf, strigă un puști cu ochii roșii, vizibil drogat, cu o vestă din piele de oaie, pe care și-o scoase și o aruncă în aer. O să-mi scot și pantalonii! anunță el, deschizând fermoarul jeanșilor. Eu sunt viitorul Alice Cooper!

Doi indivizi îl apucară de brațe și-l traseră jos. Stein îi recunoscu – făceau parte din Conspirația Soarelui.

– Ce *grobian!* zise Ruby, strâmbându-se.

Wendy Chan se ridică, iar trupul ei mititel îi tremura de furie.

– Sunteți niște găoaze! strigă ea. Știți cum o să fiți prezentați în filmul ăla idiot? Ca niște hippioți clovni, țicniți, jegoși, împuțiți! Și cine o să-l vadă? Americanii din clasa mijlocie cu curul mare, bând bere, în cinematografe în aer liber! Și ăia o să râdă de noi! Nu putem accepta să se întâmple asta!

– Are dreptate! răcni o voce.

– Trebuie să luăm filmul pentru popor! strigă Ivan. Să-l facem pe Jango Beck să ne dea camerele! Să eliberăm Sunset City!

– Puterea poporului! urlă Wendy.

Era infernal, era penibil, era ca un desen animat grotesc al lui R. Crumb despre Mișcare – o serie de gesturi patetice provenind din ceva ce părea să țină de trecut. Așa nu ajungem nicăieri, își zise Stein.

Pe podium, Ivan Blue arăta ca o caricatură. Stein avu impresia că oricine putea observa indignarea falsă pe care se silea să și-o imprime pe figură.

– Chris are dreptate, zise Ruby. Chestia asta e o pierdere idioată de vreme.

La așa o replică, Stein rămase mut.

În spatele forumului, cinci oameni se ridicară, scuturând din cap, și se amestecară printre cei de pe promenada Bâlciului Lumii Oame-

nilor, unde lumea râdea, se maimuțărea și se distra. După un moment mai plecară încă trei persoane.

N-am nimerit-o deloc, gândi Stein. Vrem să trezim mânia în niște oameni fericiți. Am socotit greșit, oamenii nu se enervează atunci când se amuză. Beck i-a atras de partea lui. Suntem singuri aici.

Ce adunătură jalnică de găoaze! își zise Chris Sargent, în timp ce Barry Stein și Ivan Blue conduceau înapoi în cort grupul de așa-ziși revoluționari. Ce fel de ajutor pot să primesc de la *ăștia*?

Stein se trânti pe un scaun. O'Brian și puicuța lui blondă se înghesuiră pe un pat pliant. McAllister și Battenburg rămaseră lângă ei, iar când Ivan Blue încercă să-și prindă gagicuța de mijloc, descoperi că acesteia îi cam pierise cheful. O cireadă neajutorată! Singura cu ceva coaie era Ruby, iar ea era femeie.

Ruby Berger stătea singură lângă intrarea în cort, privindu-l cu coada ochiului pe Sargent. E supărată pe mine, gândi el, dar își dă seama cine-i singurul bărbat de-aici.

Sargent se ridică și se îndreptă încet spre tablă, luând o poziție apropiată de cea de drepți. Se uită spre Ruby. Să terminăm cu rahatul ăsta și să trecem la regulat, gândi el, sperând că femeia înțelegea ce vrea să-i transmită. Privirile li se întâlniră o clipă, dar ea întoarse capul.

– Acum, că ați terminat cu pălăvrăgeala, zise Sargent, poate discutăm și despre lucrurile cu adevărat importante.

Nimeni nu zise nimic. Tăcerea era atât de apăsătoare, încât trebuia s-o proptești.

– Am avut impresia că asta trebuia să fie o ședință de strategie, continuă Sargent.

– Strategia noastră s-a cam dus pe apa sâmbetei, replică Ruby.

– Rahatul ăla? V-am spus că era doar pierdere de vreme. Sunteți descurajați pentru că n-ați reușit să-i faceți pe oameni să se supere pe motiv că cineva face un film despre ei? La ce dracu' vă așteptați, la căderea Bastiliei?

Ruby se apropie de el și îl privi în față, de parcă i-ar fi trecut supărarea pentru că-i amintise de ce-l invitase.

– Crezi că treaba poate fi făcută, Chris? întrebă ea.

– Oho! exclamă el, rânjind. Oricum, toată munca o vor efectua oamenii mei. O să cucerim scena și o să lansăm diversiunile inițiale. Vă cer doar un ajutor secundar.

Trase un cerc pe tablă, apoi unul mai mare în jurul acestuia, și altul și mai mare în jurul celui de-al doilea. Iar în exterior trase un arc de cerc.

– Scena, perimetrul îngrădit, zona spectatorilor, Bâlciul Lumii Oamenilor. Pentru a cuceri scena, trebuie să-mi introduc forța de intervenție în interiorul îngrăditurii. Cea de-a doua echipă o să fie dotată cu foarfece cu care va tăia plasa, iar oamenii vor năvăli înăuntru. O să pătrund cu oamenii mei o dată cu mulțimea, vom urca pe scenă și o vom cuceri. Fără nici un efort. Cei care doresc să urce pe scenă trebuie să ne însoțească.

Ruby veni lângă el și se uită la tablă.

– Și ce vor face polițaii privați între timp? întrebă ea.

– Vor alerga în toate părțile, răspunse Sargent. Vor avea loc tot felul de diversiuni în mulțime ca să fie atrași paznicii afară din perimetrul îngrădit înainte de a intra noi. O să am eu grijă de asta. După ce gardul va fi tăiat și zona scenei se va umple de lume, nu vor mai putea aduce întăriri cu elicopterele, pentru că nu vor avea unde să aterizeze.

Ruby continuă să se uite la tablă.

– De ce-ar ieși din perimetrul scenei? De ce n-ar veni de-aici? se interesă ea, arătând arcul de cerc ce reprezenta bâlciul.

Sargent îi puse mâna pe umăr, iar femeia nu i-o îndepărtă.

– Pentru că *aici* îi vor atrage oamenii *voștri*. Trebuie să le rețineți toate rezervele din bâlci până când vom cuceri scena.

– Și cum o să facem asta?

– Câți oameni puteți să strângeți? Oameni pe care să vă puteți baza, care să îndeplinească ordinele.

– Poate vreo două sute, răspunse O'Brian.

– Doar cu ăștia vrei să reținem trei-patru sute de paznici înarmați? gemu Stein.

– Se poate, răspunse Sargent. Împărțiți-i în echipe mici. Există acolo o mulțime de standuri, domuri și tot felul de construcții din lemn. Multe se vor aprinde ca chibriturile. O să-l pun pe Pulaski să vă instruiască oamenii în tehnicile de incendiere. Important e să nu le dea foc la toate deodată. Vreau ca polițaii să alerge de colo-colo prin zonă, încercând să anticipeze unde veți lovi data viitoare.

– Isuse!

– Vor fi *oameni* în zonă!

– Exact, replică Sargent. Dacă avem noroc, focurile îi vor zăpăci pe toți și o vor lua razna. Iar la cinci minute după ce începe povestea, atacăm scena.

Stein sări în picioare și strigă:

– Vorbești de război! Vor fi răniți oameni! Unii vor fi uciși!

– Credeam că sunteți revoluționari! exclamă, disprețuitor, Sargent. Credeți că-l puteți jecmăni pe Jango Beck fără să vă murdăriți mâinile? Fără să le pătați de sânge?

Sargent îi privi în timp ce-și dădeau seama de realitate. Ce vise își făcuseră! Câteva discursuri, să se dea la o parte cât timp eu și băieții vom lupta pentru ei, apoi alte discursuri, după care puteau să-și prindă medalii în piept. Acum, când erau nevoiți să înfrunte adevărul că urmau să se bată, ca să cucerească teritoriul, sufletele lor delicate dădeau înapoi. Se întoarse spre Ruby, ținând încă mâna pe umărul ei.

– Tu ce zici? Ești și tu ca minunățiile astea?

– Asta-i singura cale, Chris? întrebă ea, privindu-l în ochi.

– Singura.

– Tu ești expertul, admise Ruby. Apoi se adresă celorlalți: După cum văd eu lucrurile, sau facem cum spune Chris, sau renunțăm la toată povestea. Dacă nu cumva are cineva o idee mai bună.

– Nu m-am gândit că o să ajungem la asta, mormăi, nesigur, Stein. Incendieri premeditate... să riscăm viețile oamenilor... poate am vrut prea multe...

– Poate că *tu* ai vrut prea multe, Barry! ripostă Ruby, trăgându-se mai aproape de Sargent, iar Stein se înroși.

Gagicuța frumușică, brunetă, se îndepărtase de Ivan Blue și-l privea cu indiferență. Acesta își dăduse seama și zise:

– Sunt de acord cu Ruby. Adică, la naiba, vrem să confiscăm proprietatea unui grup de porci capitaliști! Nu vrem să facem rău *poporului*.

– Da, da, îl aprobă O'Brian.

– Nimeni nu va păți nimic. O să avem grijă.

Doar Stein părea să se îndoiască și, într-un fel ciudat, Sargent se trezi că-l respecta mai mult decât pe ceilalți. Aceștia erau convinși că își puteau desfășura acțiunile diversioniste fără să pricinuiască vreun rău cuiva, la fel cum puteau cuceri Sunset City cu niște cuvântări prostești. Doar Stein înțelese ce urmau să înfrunte.

– Ce zici, Barry? întrebă Ruby. Te mai temi?

– Sunt de partea majorității, răspunse Stein, monotn. Acționăm democratic. Dar nu pot să spun că-mi place, Ruby, indiferent ce crezi despre mine.

– Atunci ne-am înțeles! încheie, cu duritate, Ruby. Chris, hai să ne plimbăm!

Sargent se trezi că satisfacția îi era diminuată de un simțământ bizar de simpatie pentru sărmanul Stein. Era nevoie, mai degrabă, de mult curaj să spui ce crezi cu adevărat, decât să te bați cu pumnii în

piept și să faci pe Tarzan. *Îl admir* pe individ pentru îndrăzneala de a recunoaște că se teme. Nu-i o chestie ciudată? Devin la fel de straniu ca și ceilalți...

– Ei bine, suntem aici, zise Ruby, așezându-se pe marginea patului lui Sargent și apucându-se să-și desfacă șireturile de la ghetele de marș.

– Mda, mormăi Sargent, stând în fața ei și încercând să-și închipuie ce urmărea individa.

Nu-mi place jocul ei cu Stein. Adică poate să se răzgândească și să încerce să-l joace și cu mine, dacă o s-o las.

Ruby își scoase încălțările și ciorapii albi, își descheie cămașa de doc și o dezbrăcă. Era goală pe dedesubt, iar sfârcurile sânilor ei mici erau tari, ca din marmură.

– Nu te dezechipezi? întrebă ea, desfăcându-și centura pantalonilor.

Sargent scuturâ din cap și începu să se dezbrace. Poate că face același joc și cu mine, gândi el, ca o adevărată castratoare. O să-i amintesc mai târziu.

Când rămaseră amândoi goi, Ruby îl trase pe patul pliant. Dar ceva îl făcu să încremenească așa gol, cu gheață în vintre.

– Care-i problema, Chris? N-ai chef de regulat?

– Nu-mi place cum merg lucrurile.

Ruby se așeză pe marginea patului.

– Ai venit la ședință după curul meu. Chiar tu ai spus-o.

Își desfăcu picioarele, își vârî mâinile sub fund și-și ridică tufișul negru spre el.

– Uite!

– *Isuse!*

– Stai jos, Chris, zise ea, ceva mai blând. Vino, stai jos.

Își strecură mâna între coapsele lui, apoi îl luă de mână. Bărbatul se simți foarte ciudat.

– Nu-ți place, nu? Te fac să nu fii în formă. Știi de ce?

– Da. Te porți ca o curvă. Asta mi-e păsărica, băiete, dă-i drumul, ai cinci minute să termini, lasă zece dolari pe pat când pleci.

– Și nu-ți place? Crezi că-i înjositor?

– Mda.

Femeia se ridică brusc, îl cuprinse în brațe și-l sărută – lung, pătrunzător, tandru. Sargent răspunse sărutului, fără să înțeleagă ce se petrecea. Buzele lor se desprinseră, dar Ruby zăbovea cu fața lângă a lui, încât îi simți respirația când îi spuse:

– Știi, Chris, poate mă voi îndrăgosti de tine. Ești un ticălos dur, cinic, dar ai suflet bun.

– Nici tu nu ești ușă de biserică, doamnă. Ești o distrugătoare de masculinitate. Și cred că ești cam țicnită.

– Nu cred că o să-ți explodeze mingiile. Sunt tari ca niște ghiulele. Ăsta-i un lucru care-mi place la tine.

Sargent nu-și putu reține râsul. Plimbă un deget pe curba labiilor.

– Iar tu ai o capcană pentru urși aici, doamnă.

Ea oftă, se împinse în mâna lui, și bărbatul îi apucă părul pubian des, negru, zburlindu-l cu afecțiune. Începuse să se simtă bine.

– Cred că suntem de același soi, zise Ruby. Nu-i prea mare diferență între noi, cu excepția celei dintre picioare. Îmi place asta, mă face să mă simt bine.

Sargent începu să aibă idee despre ce vorbea femeia, despre ce trebuia să-i demonstreze cu tot spectacolul acela. Suntem cu adevărat asemănători. M-a dezgustat când s-a dezbrăcat ca o curvă și a dezgustat-o când am tratat-o ca pe o curvă. O plac așa cum îmi place un bărbat, îi admir curajul, faptul că nu folosește toate trucurile femeiești. E ca un amic cu pizdă. Și-mi place asta, fiindcă mă face să mă simt în largul meu. Nu-i uluitor?

– Știi, Ruby, cred c-am priceput ce vrei să zici. Cred că putem fi prieteni. Prieteni care se fut. Adică...

– Of, Chris, Chris! strigă ea, sărutându-l din nou, alunecând cu buzele pe gâtul lui, pe pieptul lui, într-o serie de mușcături ușoare, apoi înfundându-și fața în pântecele lui. E minunat! Exact asta am vrut. Ce zici, să ți-o sug prietenește? propuse ea și-l hăpăi.

Sargent se lăsă în voia ei, lăsă toate senzațiile să se concentreze în interfața plăcută dintre gura ei și carnea lui, lăsă simțămintele lui pentru ea să se elibereze, mângâindu-i părul, jucându-se cu urechile ei și iubind-o pentru modul în care era ceea ce era, pentru modul în care făcea ceea ce făcea. Când termină, fulgerarea de plăcere fizică se amestecă în căldura sentimentelor pentru ea, și se simți fericit și liniștit.

O ridică și o sărută îndelung pe buzele umede, imaginându-și că-și simte propriul gust în gura ei, fără să-i pese de asta, făcându-i plăcere.

Ruby îi zâmbi. Era ceva ironic și provocator în zâmbetul ei, dar lui îi plăcu și asta.

– Ce-ai zice să răspunzi prin reciprocitate la ce ți-am făcut?

Sargent se uită la mănunchiul negru de păr. Făcuse treaba asta de câteva ori, dar nu-i plăcuse, cu excepția cazului în care fusese beat turtă. Nici o femeie nu-i ceruse așa ceva. Nu așa. Nu ca un prieten

altuia. Era impresionat, era emoționat, era derutat. Simțea că-i datorează chestia asta.

Ca un prieten altuia.

– Așa ar fi corect, răspunse el, cuprinzându-i mijlocul, lăsându-se în jos spre pielea surprinzător de moale, luând carnea vie și străină în gură, simțind asprimea părului, netezimea cărnii dinăuntru – atât de asemănătoare lui Ruby înseși, tandrețe sub un ascunziș țepos.

Mângâie și sărută, pătrunzând adânc în contrastul de țesuturi aspre și moi, în timp ce Ruby gemea și se ondula, șerpuindu-i degetele prin păr. Avea impresia că gusta un adevăr esențial despre ea, despre el, despre felul de relație care ar fi trebuit să fie între ei. Moliciunea secretă din stratul exterior, o moliciune doar pentru el. Poate că și eu sunt așa. Poate asta-i ce putem fi unul pentru celălalt. Iar când ea se zgudui tandru și-i strigă numele, Sargent simți plăcerea ei ca fiind a lui. Și fu uluit de ceea ce simțea.

După aceea rămaseră alături pe patul pliant, ținându-se în brațe. Față în față, pântece în pântece. Egali. Prieteni.

– Poate că va fi ceva între noi după toate astea, Chris, zise ea.

– Îmi place așa, răspunse impulsiv, Sargent. Foarte mult.

Dar, mai târziu, în timp ce îi ținea trupul adormit în brațe și se cufunda și el în străfundurile somnului, își dădu seama că dorința Ruby nu era mai reală decât fantezia ei despre preluarea festivalului de la Beck. După ce bula se va sparge, nu va voi nici măcar să-și amintească numele lui.

Ruby răsufla în pieptul lui, iar Sargent oftă, dorindu-și să nu țină în brațe doar castele din Spania și minciuni prostești. Există un zid de rahat între noi, copile, gândi el.

Putem să ne spunem suficient adevăr ca să-l dărâmăm?

V

– Tăiați! zise Paul, obosit. N-a mers. Velva, Rick, înapoi la locurile voastre, să mai încercăm o dată!

Velva îi zâmbi înțelegătoare și ieși din cadru spre stânga, ocupându-și locul la cinci metri de palmierul uriaș care domina fundalul imaginii. Gentry rămase în fața copacului o clipă, arătându-i lui Paul ce plictisit era. Apoi, cu încetineală deliberată, enervantă, își ocupă locul sub un umbrar de viță.

Paul înghiți un dexamyl cu o gură de cafea neagră. Avea trupul scăldat în sudoare, oasele îl dureau de oboseală, iar vederea i se încețoșase ușor. Nu era mai cald în interiorul Domului Ecologic decât afară, în noaptea fierbinte californiană, dar aici umiditatea fusese păstrată la un nivel ridicat în mod artificial, pentru a simula mediul unei păduri tropicale, și efectul reușise într-un mod exagerat.

Maimuțele pălăvrăgeau prin plasa de viță și plante ce atârnau de tavanul domului, iar papagalii răcneau la ei ca taximetriștii din New York. Un zgomot de fond interesant, numai că maimuțele și păsările se căcau pe actori și echipa de filmare în momentele cele mai neașteptate. Paul fusese atins de două ori, și fiecare o pățise sau abia scăpase. Porcăriile care picau din cer, umiditatea ce făcea hainele să se lipească de trup, faptul că trăseseră patru duble eșuate – toate astea aduseseră echipa într-o stare de oboseală și indiferență care făceau ca ispita de a se mulțumi *cu orice*, în această ultimă filmare dintr-o zi incredibil de lungă, să fie tot mai irezistibilă cu fiecare clipă ce trecea.

Numai că asta reprezenta secvența-cheie a scenei și nu se putea mulțumi cu Gentry care mergea ca un robot decorticat. O să fac secvența asta blestemată chiar dacă o să dureze toată noaptea, își făgădui Paul.

Dădu pe gât restul de cafea și se așeză în stânga camerei.

– Mai reziști, Harv?

– Mă întreb același lucru, îi rânji Friedman.

– Poate reușim de data asta.

– *Cu siguranță*, mormăi, amărât, cameramanul.

Paul îl bătu pe umăr, după care își loviră palmele, nervoși.

– Bine. Hai să scăpăm de dubla asta. Suntem obosiți cu toții și vrem să mergem la culcare. Rick, ține minte că ai mers prin scena asta hippiotă țicnită toată ziua, o urăști, iar Velva e ca o gură de aer proaspăt. Velva, ține minte că ești un pic speriată, foarte singură și teribil de derutată.

Gentry încercă să spună ceva, dar Paul, știind că va fi o tâmpenie sarcastică, de care n-avea nici un chef, nu-l lăsă să vorbească, strigând:

– Gata, îi dăm drumul!

– *Sunset City*, scena patruzeci și nouă, dubla cinci.

– Pornit.

Paul făcu un dreptunghi din degete și privi prin el. Pe jumătate ascunsă de un pâlc de palmieri pitici, de lângă copacul cel mare, o pereche de tineri, arătând ca niște autentici participanți la festival,

stătea pe un par putrezit lângă pârâul artificial, fumând o țigară cu marijuana. Ar da o tușă nostimă, dacă am obține dubla acum, își zise Paul și strigă:

– Motor!

Velva intră lent în cadru din stânga, privind cerul nopții cum se ivește prin vița sălbatică și prin fațetele transparente ale domului, și zâmbind ca o fetiță când două maimuțe trecură pe deasupra ei. Gentry pătrunse în centrul cadrului venind din dreapta, cu umerii lăsați, cu mâinile în buzunarele jachetei, arătând mohorât și ostil. Până aici, foarte bine.

Se întâlniră în centrul cadrului, Velva coborând de pe covorul de viță, iar Gentry coborând de pe lutul negru, umed, care acoperea podeaua Domului Ecologic.

– Domnule Winter... Doug... zise Velva, reușind să pară încântată că-l vede pe Gentry, un lucru pe care Paul știa că-i vine extrem de greu să-l facă.

– Bună, Peggy, răspunse Gentry.

Figura lui nu-și schimbă expresia, ochii nu i se luminară. Arăta ca un bătrân murdar ce-o întâlnea pe Scufița Roșie cu coșul de bunătăți între picioare. Nu era ce așteptase, dar mergea și așa. Paul decise să continue.

– Te-ai distrat? întrebă Gentry, silindu-se să zâmbească.

Numai că vocea lui era rece, sardonică.

– Totul e... atât de ciudat! De parcă m-aș afla într-o țară străină. Mii de oameni, cărora n-am nimic să le spun, rosti Velva, surâzând, iar Gentry rânji oribil. Mă bucur să zăresc o figură cunoscută, să am cu cine să schimb o vorbă.

– Înțeleg ce vrei să spui. Mă faci să mă simt bătrân, ca o relicvă preistorică plimbându-se printr-o eră străină ei.

– Nu-i uimitor? Și eu mă simt la fel, deși majoritatea oamenilor de pe-aici sunt de vârsta mea. Am mai multe în comun cu dumneata... decât cu oricare dintre ei.

– Și asta te întristează? întrebă Gentry, din nou cu un ton sardonic, în timp ce scenariul cerea melancolie plină de tandrețe.

– Un pic.

– Pe mine mă bucură. Te supără acest lucru?

Vocea lui deveni rea, falsă, iar pe figură îi apăru o cruzime de homo. Rahat!

– Tăiați! strigă Paul. E înfiorător!

Gentry se întoarse spre el, cu o privire plină de ură. Asta-mi mai trebuie, gândi Paul, luptând să se stăpânească.

– Suntem cu toții morți de oboseală. Pauză cinci minute. Rick, vreau să discut cu tine.

Îl conduse pe Gentry departe de zona de filmare, ocolind pâlcul miniatural de palmieri pitici, până la o bancă de lemn din fața unui lac de pădure, unde nu erau văzuți. Nu știa ce-o să facă, dar știa că trebuia să facă ceva. Echipa de filmare murea de oboseală, iar dublele deveneau din ce în ce mai nereușite.

– Stai jos, Rick, îl invită el și se prăbuși pe bancă, simțind relaxarea delicioasă a genunchilor ce-l dureau.

Gentry se așeză lângă el, cu ochii mijiți, cu figura dură, reținută. Ce dracu' să fac? se întrebă Paul. Scoase o pungă cu stafide și migdale din buzunar, vârî câteva în gură și-i oferi punga de plastic lui Gentry.

– Îți dă energie, zise el.

Gentry luă câteva fructe și sâmburi, vârându-le mecanic în gură. Un strop de căldură umană îi apăru în privire.

– Îmi pare rău că mi-am pierdut controlul, Rick. Sunt mort de oboseală și e musai să obținem dubla asta înainte de culcare. Iar tu ești pe dinafară. Ochii trebuie să-ți lucească, începi să arăți mai puternic, lumea îți pare mai luminoasă...

Gentry se aplecă în față, privind lacul micuț. Deasupra, nevăzută, în desișul de viță, o maimuță chițcăi.

– Știi ce sunt, zise încet Gentry.

Paul simți o licărire de greață, pe lângă oboseala imensă.

– Ești un actor, Rick. Un profesionist.

– Nu la asta mă refeream.

– Înțeleg ce-ai vrut să spui. Dar asta contează acum, nu... celălalt lucru.

Gentry îl privi cu ochii blânzi, cu figura aproape tandră. Doamne, de-ar avea expresia asta în fața camerei!

– Mă urăști, Paul?

– Nu, nu te urăsc.

Gentry oftă. Își mesteca buza de jos, de parcă încerca să ia o decizie.

– Paul... știi ce-aș vrea să fac acum, la ce mă gândesc în clipa asta?

Paul se uită la bazinul artificial, știind mai mult sau mai puțin unde voia să ajungă Gentry, dar neîndrăznind să recunoască faptul că știa. Oricum, nu în fața lui Gentry.

– Aș vrea... Aș vrea să-ți scot pantalonii, să-ți iau sula în gură și s-o sug până o să termini, iar asta m-ar face foarte, foarte fericit! Gata, am spus-o! Te-am scârbit? Ți-e silă de mine?

Paul simțea crampe în măruntaie. Nu putea să-și ia privirea de la bazin. Își simțea mădularul ca un vierme rece, veștejit, iar îndreptarea atenției asupra lui îl făcea să se cutremure. Da, simțea dezgust, scârbă, dar ura de sine din vocea lui Gentry, lipsa de speranță ce radiase din el în timpul confesiunii completa acel dezgust insuportabil cu o milă la fel de insuportabilă. E un homo care vrea să-mi sugă sula, dar e, în același timp, un om. Iar eu aș dori să nu fie. Aș dori să-l pot urî, pur și simplu.

– Nu mi-e silă de tine, Rick. Eu... încerc să înțeleg...

Gentry își puse mâna pe genunchiul lui Paul, transmițându-i un șoc galvanic prin el, dar reuși să se stăpânească să nu i-o înlăture violent. Și reuși să-l privească pe Gentry în față. Acesta avea ochii umezi și zâmbea trist.

– Ești cu adevărat foarte bun pentru un heterosexual. Ești un heterosexual, nu?

– Da, sunt.

– Ei bine, starea prin care treci acum e foarte asemănătoare cu ceea ce simt eu când joc o scenă de dragoste cu o femeie. Acum înțelegi cum e?

– Mda... Dar nu pot face nimic. Trebuie să *interpretezi*.

– Cred că poți face ceva, Paul. Dacă aș fi acolo, gândindu-mă la tine, știind că tu știi că joc pentru tine, nu pentru ea, știind că tu înțelegi...

Se priviră în ochi, iar Paul se sili să nu se uite în altă parte. În ochii lui Gentry se citea o progresie infinită de niveluri: de la sinceritate la viclenie și tot așa, ca două oglinzi dintr-o frizerie, reflectându-se una pe cealaltă până la un punct de dispariție, ascuns în logica lor interioară. Paul nu putea zări o linie de demarcare a realității și se îndoia că și Gentry ar fi zărit-o. Îl cuprinse spaima când se trezi târât în abisul fără fund. Știa că trucul putea funcționa, că putea obține secvența dorită. Că nimic altceva n-ar fi ajutat. Dar prețul ce trebuia plătit depășea puterile lui.

– Recurge la tot ce te poate ajuta, Rick, zise el, blând, fără să privească în altă parte. M-ai făcut să înțeleg, fie că vreau sau nu. Hai să filmăm.

Se ridică, iar mâna lui Gentry alunecă moale de pe piciorul lui.

– Dacă ai fi homo... spuse Gentry încet. Am putea....

Se întrerupse și zâmbi forțat.

– Hai la treabă...

– *Sunset City*, scena patruzeci și nouă, dubla șase.

– Pornit!

– Motor!

Velva pătrunse în cadru din stânga, Gentry din dreapta, iar Paul își ținu răsuflarea, lumina reflectoarelor producând aure de curcubeu la marginea câmpului său vizual.

– Domnule Winter... Doug...

– Bună, Peggy, zise Gentry, aplecându-și capul cât să-l poată privi pe Paul, fără să dăuneze filmării.

Paul se sili să zâmbească, iar ochii lui Gentry se luminară, umerii i se îndreptară și arăta ca Doug Winter plăcut surprins.

– Te-ai distrat?

Vocea lui era caldă, prietenoasă, cu un strop de subînțeles sexual. Se mișcă ușor, să fie cu fața spre Velva, arătând spre cameră un profil trei sferturi, încât să-l poată privi pe Paul. Acestuia îi tremurau picioarele; simțea în gură gustul de dexamyl și cafea...

– Totul e... atât de ciudat, știi? De parcă m-aș afla într-o țară străină. Mii de oameni, cărora n-am nimic să le spun.

Velva îi zâmbi lui Gentry la sfârșitul replicii, iar Gentry îi răspunse, cu ochii lucind – pentru Paul. Tâmplele lui Paul pulsau, îl cuprinse un val de scârbă fizică, dar nu îndrăznea să-și ia privirea de la Gentry, nu îndrăznea să-i arate ce simțea, pentru că treaba mergea. Obținuse ce avea nevoie.

– E amuzant să vezi o figură cunoscută, e...

Ceva o făcu pe Velva să ezite, dar își reveni și totul ieși cu bine.

– E bine să ai cu cine să discuți.

– Înțeleg ce vrei să spui. Mă faci să mă simt bătrân, ca un fel de relicvă preistorică plimbându-se prin altă eră decât cea a ei.

– Nu-i uimitor? Și eu mă simt la fel, deși majoritatea oamenilor de pe-aici sunt de vârsta mea. Eu... simt că am mai multe în comun cu dumneata... decât cu oricare dintre ei.

Din nou, Velva ezită și-și reveni, dar era în regulă, respectase personajul. Gentry privi în ochii Velvei, apoi, în ai lui Paul. Vocea îi era blândă, iar manierele pline de dor.

– Și asta te întristează?

– Un pic.

Gentry deschise gura ușor și i se zări vârful limbii.

– Pe mine mă bucură, toarse el. Te supără acest lucru?

Încet, ca și cum putea să pară un gest obișnuit, trase cu limba un cerc în interiorul buzelor. Paul clipi, înlăturând ceața neagră a oboselii. În ce-am intrat? Cum o să reușesc să manevrez chestia asta încă trei zile?

– Nu, nu mă deranjează, răspunse Velva. Mă face să mă simt mai puțin singură.

– Și eu sunt singur, replică domol Gentry, ca o vulpe pe cale să apuce prada inocentă.

Dar nu-și luă nici o clipă privirea de la Paul, arătându-i acestuia care era victima după care tânjea. Paul răspunse privirii lui, incapabil să-și schimbe expresia, stăpânindu-se ferm, pentru că dubla era aproape gata.

– De ce n-am încerca să ne ajutăm reciproc să nu mai fim singuri, Peggy? De ce n-am vizita locurile împreună?

Velva ezită, aparent precaută, șovăielnică, după cum trebuia să fie.

Gentry zâmbi uimitor, nefiresc, îi luă mâna, privi spre Paul și spuse:

– Hai, că nu te mușc!

Replica nu era în scenariu. Paul își dădu seama că-i vorbise lui, direct, iar greața îi ajunse în gât.

Velva se străduí să râdă, apoi cei doi ieșiră din cadru, spre dreapta.

– Tăiați! strigă Paul. Gata! Ajunge pentru astăzi, oameni buni!

Echipa de filmare aplaudă sarcastic.

– Emmett, vrei să ai grijă să fie luate toate lucrurile de-aici? Mor de oboseală.

– Sigur, Paul.

Paul se îndepărtă, recunoscător, de cameră, de Gentry, de toți, și porni iute spre jungla de interior, pierzându-se prin verdeață, lăsând maimuțele să pălăvrăgească și papagalii să țipe, umplându-i conștiința încordată, uitându-se la lutul negru cum se întinde în fața pantofilor lui, în timp ce călca pe el. Ziua de filmare se terminase și Paul se lăsă pradă oboselii, abandonându-se ei cu totul, izgonind orice altceva, retrăgându-se pe țărmul binevoitor al liniștii mentale.

Nu-l văzu pe Gentry decât în clipa în care acesta se opri în fața lui.

– Ești obosit, Paul?

Paul mârâi și continuă să meargă. În afara domului aștepta un elicopter, care urma să-l ducă la conac. Iar acolo exista o cameră cu un pat. Doar atât putea mintea lui să cuprindă.

Gentry păși alături de el. Paul încercă să-l ignore, lucru nu prea greu, căci, în afară de gândul la pat, restul se afla la periferia percepției sale.

– Știu de ce ai nevoie, zise Gentry, cu blândețe.

Brusc, Paul simți o mână strecurându-se ușor, dar ferm, printre bucile lui, din spate, cuprinzându-i testiculele în palmă, în timp ce degetele se îndoiră, experte, în jurul umflăturii blegite a cocoșelului

său. Gentry mângâia, freca și, într-o clipă, Paul simți carnea trădătoare răspunzând, simți un val de plăcere fizică chiar atunci când își retrase trupul.

Îl înfruntă pe Gentry roșu la față, cu pumnii încleștați, cu inima bubuindu-i în piept, cu genunchii ca de cauciuc – și cu o erecție zdravănă. Gentry își concentră privirea asupra umflăturii din pantaloni și rânji triumfător.

– De ce nu mă lași să am grijă de tine?

Paul blestemă trădarea propriului său trup, blestemă situația care-l împiedica să-l trimită la pământ pe Gentry chiar atunci, își blestemă propria-i tăcere. Gentry clătină din cap cu simpatie.

– Sărmanul Paul, șopti el, domol, e atât de obosit, atât de zăpăcit...

– Lasă-mă în pace, reuși să zică Paul, în cele din urmă. Te rog să mă lași în pace...

– Vă întrerup din ceva?

Velva Leecock apăru din spatele unui palmier mare. Paul se îmbujoră din nou. Îl copleși o rușine rece, primitivă, fără motiv. Văzuse? Știa?

Velva își plimbă privirea de la Paul la Gentry, apoi din nou la Paul.

– Discutam ca între bărbați, nu-i așa, Paul?

– Ne duceam spre elicopter, asta-i tot. Să mergem.

Velva avu un schimb de priviri cu Gentry. Nici unul nu spuse nimic.

Paul continuă să meargă prin jungla de interior fierbinte, deprimantă, iar ceilalți doi îl încadrară, tăcuți. Se simțea ca o bucată de carne, ca un animal muribund, pândit de vulturi, dar atât de obosit, încât nu-i păsa. Deasupra, un papagal țipă o amenințare către două maimuțe ce se apropiau.

VI

Scântei electrice alergau de-a lungul interfeței dintre plăcere și durere în timpul contracției fiecărui mușchi obosit al trupului lui Susan, în timp ce ea gemea, se zbătea și se agăța de trupul lui Bill cu mâinile, cu coapsele și pizda, prinzându-se de realitatea solidă a cărnii, ca o femeie ce se înneca și care se prindea de un butuc ce plutea pe o mare neagră, nesfârșită. Oftă prelung, se mai zgudui o dată, apoi

simți orgasmul lui adânc în ea și auzi un mormăit de plăcere, amestecat cu oboseală deplină, slobozit din adâncurile lui. Bill, oh, Bill!

El ieșise pe jumătate din ea, ținând-o în brațe și trăgând-o spre el, alături, față în față. Susan deschise ochii și-i văzu figura ca o imagine sculptată în întuneric. Respirația lui grea era un bubuit imens peste zgomotul de fond al instalației de aer condiționat. Lumina strălucitoare a zonei de spectacole se filtra prin fațetele de-un albastru mat al micului lor dom geodezic ca o radiere fantomatică, făcând întunericul să lucească ca într-o feerie de basm luminescentă. Nu trebuia să întrebe ca să știe că Jango proiectase corturile ca niște domuri – celule de întuneric rece, albastru, refugiu pentru vârtejul de-afară, alcătuit de figurile, vocile, trupurile, presiunea copleșitoare a emoțiilor omenești, de nevoia omenească care se lăcomea...

– Oho! exclamă Bill, cu un zâmbet care sfâșie întunericul de pe fața lui într-un model aproape subliminal geometric.

Simțise, precum liniile de forță din întuneric, când Bill și băieții trecuseră pe lângă ea pe scenă, le auzise pașii pe treptele de metal, prezența lor întrerupând liniștea nefirească a ceea ce-i aștepta în timpul lungului moment dinainte de a răsuna primul sunet al corzii chitarei lui Bill. Simțise presiunea trapei de acces pe scenă de deasupra ca o membrană dintre două realități, încordându-se asupra ei în timp ce încerca să treacă, să iasă din bulă și să pătrundă în lumea largă...

Apoi, apărusé într-un cerc de lumină, un con de strălucire ce părea s-o înalțe pe ultimii metri ca pe o molie atrasă de flacără, după care cântecul țâșnise din interiorul ei, trecând prin ea...

Ia acest trup, alină-ți durerea,
Lasă-mă să te aduc
Înapoi la tine...

Un oftat imens, jos, vibrant, din bezna catifelată, palpabilă, ce înconjura conul ei de lumină, se scurse peste ea, un tsunami de sunet ce era răsuflare omenească, suflet omenesc, îi mângâie trupul sub voaluri. Se simți ca în brațele unui amant măreț, un amant ce-i cuprindea trupul cu al lui și, într-o ciudată răsturnare de sexualitate, o trase pe ea în el, o trase pe ea deasupra prezenței omenești copleșitoare.

Ia acest trup, sunt a ta,
Te voi încălzi, te voi iubi,
Te voi trece prin flacăra pasiunii mele...

Universul erupse în lumină, iar o dată cu lumina, veni un strigăt imens, orgasmic, ce se văluri în urale și aplauze care-i zgâlțâiră trupul prin puterea lor. Când ochii i se obișnuiră cu lumina, văzu o mare de oameni răspândită de-a lungul câmpului vizual, dintr-un orizont în altul, o zonă triumfătoare de prieteni și iubiți, de la picioarele turnului scenei până la cercul colinelor ce se contura pe cerul înstelat.

Se ridicaseră în picioare, părând să se scurgă spre ea din toate direcțiile, mișcându-se spre centru, strigându-și dragostea și acoperind muzica.

Susan se răsucea lent, frecându-se de valul acela ca un flux de dragoste precum o pisică de picioarele stăpânului, încălzindu-se în vibrații, torcând în miezul ființei sale, în timp ce se învârtea tot mai iute. Roți dințate de plăcere păreau să țâșnească din vârfurile degetelor mâinilor ei întinse, incendiind mulțimea, făcând-o să râdă, iar Susan se învârtea, dansa și cântecul ei izbucni atunci când chitara lui Bill se răsuci la o lungime de brat de ea, rotindu-i sufletul cum se rotește o balerină pe muzică...

– Oho! făcu Bill. Copile, ai fost măreață! Și aici și acolo, azi-noapte.

Plimbă un deget pe marginea urechii ei, prin bezna luminoasă, iar Susan tremură din cauza descărcării plăcerii electrizante pe care o trimitea el în ea, din cauza amintirii a ceea ce fusese, acolo, în focul flăcării ei. Se trase lângă trupul lui Bill, ancorându-se de prezența sa carnală.

– Poate prea măreață, Bill.

– Prea măreață? Copile, am fost Velvet Cloud azi-noapte, am fost ce trebuia să fim. Suntem vii! Au fost alături de noi, iar noi am fost alături de ei.

– Călătorind... plutind... mormăi ea, lipită de pieptul lui. M-am simțit alunecând.

Chicoti de propriile-i vorbe amestecate, dar fusese un chicotit nervos, împotriva imensității întunericului, împotriva tăcerii nopții. Acea tăcere teribilă din clipa în care râsetele și țipetele unui sfert de milion de oameni se reduseseră la nimic, în timp ce mișcarea trupului ei se transformase în sunetul vocii.

Gonind prin foc, Doamne,
Trecând prin flăcări...

Stătea pe scenă, ca un cerc de lumină în bezna cristalizată, și mii de trupuri omenești se mișcau în tăcere la sunetul vocii ei, sufletele

lor încordându-se la vaietul chitarei lui Bill, prinzând-o în capcană cu linii de forță ce-o străpungeau în centrul universului său.

Întreaga lume arde, Doamne,
Trecând prin flăcări,
Nu plânge pentru această maya,
Doamne, nu ești de condamnat,
Suntem copii ce râd, Doamne,
Trecând prin flăcări...

O tristețe copleșitoare o năpădi și, subit, păru să vadă aura masivă a mulțimii, o ceață albastră de speranțe pierdute, vise muribunde, amintiri ce se ștergeau ale vremurilor de aur ale tinereții, șanse irosite. Iar ea era o pată micuță, roșie, de speranță în centrul norului mare de nimicnicie rece, albastră, iar acest lucru o îngrozea, fiind mai mult decât putea suporta cineva.

Dar vraja formației Velvet Cloud transformă realitatea în timp ce sunetul chitarei lui Bill deveni o izbucnire de speranță între bătăile ritmului, iar orga lui Bobby transmitea puterea grupului prin ea. Micuța pată roșie începu să crească, devenind o flacără roșie, tot mai strălucitoare, ca soarele ce răsărea și împrăștia ceața rece, albastră, în orele umile de dinainte de apus. Vocea ei râdea, se înălța și se rostogolea prin noapte.

Dansând prin foc, Doamne,
Râzând în ploaie,
Cucerind munții, Doamne,
Zvârcolindu-ne de durere
Dansând în flăcări,
Trecând prin flăcări...

Cuvintele cântecului erau fire de praf de lumină, porumbițe aurii plutind peste oameni, cu aure de curcubeu țâșnind din aripi. Iar ceața albastră a disperării se dizolva la lumina lor. Ea deschise brațele către oameni, le ținu la înălțimea dragostei sale, lăsă vibrațiile razelor de soare să curgă din ea, se lăsă să devină Star, să devină ceea ce aveau ei nevoie să fie.

Întreaga lume a luat foc, Doamne,
Trecând prin flăcări,
Suntem fiii focului, copii
Dansând în flăcări...

Textura muzicii se subția în exterior, până ajungea să fie susținută doar de tonurile ascuțite ale chitarei lui Bill, de ușorul zumzet al tobelor și de tăcerea mormântală a mulțimii. O jumătate de milion de ochi o priveau din întuneric, fiori de plăcere-care-era-durere simțiți pe pielea moale a sufletului ei, erodând distanța dintre ea și ei, până când ajungea ca o suprafață ciuruită de găuri, un model alcătuit din nimicnicie, ce dispărea, iar ea rămase acolo, nemaifiind în centru și privind în exterior, sau la margine și privind în interior, nici ea, nici a lor, ci noi, cu făptura împrăștiată și absorbită de pajiștea aceea imensă de oameni.

Trăim și murim în chinuri,
Dansând în flăcări,
Trăim și iubim în extaz,
Dansând în flăcări...

Vocea cânta în noapte, cu carnea ei în a lor, cu carnea lor în a ei, un singur organism comunicând cu ființa ei prin Star, creație și creator.

Fiecare este destinat
Să treacă prin flăcări
Și fiecare cunoaște extazul
Râzând în ploaie.
Dansând în flăcări,
Trecând prin flăcări,
Dansând în flăcări...

Cântecul penetra tăcerea, iar Susan se întoarse pe scenă în avalanșa de aplauze, revenind în învelișul pielii sale proprii, tremurând, clipind, cutremurându-se de groază în timp ce încerca să înțeleagă cine și unde fusese. Iar spaima ei era amestecată cu un simțământ ciudat de tristețe, de pierdere inefabilă.

– M-am simțit alunecând... mormăi ea în întuneric.

– Ce-ai zis? întrebă Bill.

Bezna rece, albastră, o acoperi ca o pelerină de uitare, ca atunci când își trăgea cearșaful peste cap în copilărie și se ascundea de monștrii fantomatici ai nopții. Trupul lui Bill de lângă ea era o realitate caldă, concretă. Brațele lui din jurul ei erau aievea.

Amintirea-i doar o fantomă. Eu sunt Susan, sunt cu Bill, sunt aici.

– Nimic, copile. Probabil că am ațipit și am vorbit în somn. Doar un vis ciudat.

Se trase mai aproape de el, făcând din zgomotul aparatului de aer condiționat, din ritmul pieptului care vibra lângă ea, o mantra de uitare cu care să-și umple mintea, un loc gol, în care să se ascundă de demonii interiori.

Moțăind în bezna rece din camera lui Paul, Sandra Bayne clipi și se trezi complet când se deschise ușa, străpungându-i ochii cu lănci de lumină venite din coridorul puternic iluminat. Reuși să vadă figura lui Paul o clipă, apoi acesta închise ușa, readucând întunericul în încăpere.

Împinse perna la capătul patului și se ridică, auzindu-l cum își aruncă pantofii și își azvârle hainele. Respirația lui părea furioasă și grea, iar ea îi simțea oboseala enormă.

Paul străbătu camera, ridică cearșaful și se prăbuși pe pat lângă ea. La atingerea pielii ei goale, mârâi și se retrase, surprins.

– Îți amintești de mine? întrebă Sandy.

Se rostogoli lângă el, îl îmbrățișă și-l sărută umed pe buze. Brațele lui o cuprinseră, la rândul lor, gura lui se deschise, dar femeia simți moleșeala din mușchii lui, pasivitatea mecanică a sărutului său și respirația care-i mirosea a acru.

– Sandy, mormăi el.

Putea fi un salut, o întrebare sau un oftat dureros; expirase numele ei ca un strigăt animalic, ce se transformase într-un sunet fără înțeles. Îl mai sărută o dată, de două ori, pe pieptul gol, simțind sarea sudorii uscate.

– Ești obosit, iubitule? zise ea, frecându-și obrazul de pielea lui.

– Îhî, mârâi Paul, trecându-și mâna absent prin părul ei, dar zăcând pasiv lângă ea.

Sandy îi cuprinse sfârcul în gură și-l supse, lingându-l. Paul gemu slab, dar i se păru că era mai degrabă un sunet de protest decât de pasiune.

– *Ești* cu adevărat epuizat! A fost chiar atât de greu?

– Nici n-ai idee!

Îl străbătu un fior. Sandra își mută gura pe pieptul și gâtul lui, într-o serie de sărutări și lingeri, o deschise larg în jurul urechii acestuia, mângâindu-i interiorul cu limba. Paul gemu din nou, de data asta, ca un strigăt de durere.

– Isuse! Sandra, te rog!

Sandra îi puse un deget pe buze, apoi îl înlocui pe acesta cu un sărut blând.

– Știu. E-n regulă. Nu trebuie să faci nimic. Relaxează-te. Mămica o să aibă grijă de tine.

Îl sărută lent și umed pe gât, își plimbă gura deschisă pe pieptul lui, simțind pe buze moliciunea sărată a pielii, mângâindu-i părul cu limba, pipăind ușor interiorul coapselor lui cu mâinile care urcau, în timp ce gura cobora pe piept, spre gropița buricului...

Când buzele atinseră asprimea părului pubian, mâinile îi cuprinseră mădularul, iar trupul lui deveni brusc rigid, arcuindu-se spre ea, de parcă degetele acesteia îi transmiseseră un șoc electric puternic.

Atingerea din jurul mădularului, căldura palmelor pe piept întăriră carnea lui Paul într-o reacție reflexă, inconștientă, de parcă aprinseseră dureroasele celule din creierul său epuizat. Plăcerea animalică a trupului izgoni imaginea scârboasă a lui Rick Gentry cu mâinile-i violatoare și figura sardonică, triumfătoare.

Gemu de plăcere și de furie față de trădarea amețitoare din propria-i minte, rigid, paralizat în încordarea dintre mâinile lui Sandy de-acum și mâinile lui Gentry aflate în adâncul bubuitor din creier.

În întuneric, degetele nu aveau gen, și toate gurile erau la fel. Degete ce-i strângeau sula, mâini care-i frământau bucile. Ochii fierbinți ai lui Gentry, buzele umede și lucitoare.

– De ce nu mă lași să am grijă de tine?

Buze deschizându-se larg sub ochii lăsați în jos între picioarele lui.

– Doar relaxează-te.

Vârful limbii roz rotindu-se în jurul dinților albi, umezi.

– Știu de ce ai nevoie.

Buze deschizându-se larg.

– Mămica o să aibă grijă de tine.

Nu, nu! Da, da! Plăcerea fizică pulsa din măruntaiele sale către creier. Valuri de greață radiau din pântece. Se agită și gemu pe cearșaful alb, moale. Figura lacomă a lui Gentry începu coborârea inexorabilă...

Buze calde, umezi, atinseră coroana bărbăției sale, se opriră, apoi alunecară lent în jos pe mădular, ducându-l dincolo de-un val șocant de deliciu fizic. Sus... jos... sus... jos... Gura lui Sandy. A lui Sandy. *A lui Sandy!* Sus... jos... sus... Gura ce-l cuprinsese, buzele lui Rick Gentry pe carnea lui, plăcerea triumfătoare a lui Gentry, ochii aceia lacomi, mâinile între picioarele lui... Sus... jos... sus... jos...

Plăcerea crescu în carnea lui, urcând iute spre culme, iar o dată cu ea, greața, rotindu-se în jurul poftei, transformând-o în ceva chinuitor și scârbos. Figura lui Gentry rânjind la el triumfătoare, gura sardonică sugându-i substanța, îmboldindu-l, tânjind să-i hăpăie esența...

Furios, Paul încercă să se tragă înapoi, să-i refuze lui Gentry victoria, dar buzele făceau ca mintea să-i fie stăpânită de carne, mânându-l încolo și încoace, devenind ele însele cercul mișcător al tensiunii dintre plăcere și durere, o interfață încinsă la roșu dintre extaz și dezgust, o bulă ce creștea... se întindea... și explodă!

Mârâi – în extaz fizic, în chin mental, învins, eliberat, iar încordarea ieși, scurgându-se printre buzele acelea dornice, moi, în gura avidă a lui Rick Gentry, figura spectrală a acestuia plutind în fața sa în întuneric. Cu ochii închiși de încântare, lingându-și buzele obscene lent și languros, ca o pisică ce savurează ultimele picături de smântână din farfurie. O figură triumfătoare care se rotea în jur, în jos, într-o groapă bine venită de beznă catifelată, neagră...

Sandra Bayne rămase cu capul cuibărit în adâncitura din burta lui Paul, ascultând respirația lui grea, regulată, în întunericul cu aer condiționat din dormitor. Gustul lui îi rămăsese în gură, iar mirosul lui îi umplea nările.

Dar, cumva, în cele mai intime momente, simțise că-l pierduse, că, într-un fel ciudat, nu fusese nici o clipă acolo. Își zise că era o manifestare de paranoia. Însă așa simțea și se întreba de ce.

VII

Un milion de picioare de insecte, moi ca niște fulgi, mergeau prin craniul ei, puncte de senzație pe pleoapele minții ei – iar Susan reveni din ceața somnului, trezindu-se la zgomotul ploii ușoare ce susura pe laturile domului mic. Unda slabă de lumină ce trecea prin plasticul albastru, aproape opac, umplea zona de dormit cu o radiere bizară, care părea mai degrabă o prezență tactilă pe piele decât un mesaj pentru ochii ei. Părea că suprafața domului ar fi fost o extensie a pielii ei, iar stropii de ploaie ce șiroiau pe laturile lui se transformau, cumva, în particule de lumină ce penetrau și răcoreau substanța din care era alcătuită.

Bill stătea pe burtă în patul alăturat, cu fața îngropată în pernă, cufundat într-un somn netulburat. Un ceasornic interior, un răspuns al celulelor la mișcarea pământului prin spațiul cosmic, îi spunea că se afla la revărsatul zorilor, când lumea era liniștită și sufletul omenesc cel mai apropiat de propria-i singurătate. În afara domului,

dincolo de perimetrul îngrădit al zonei de spectacole, simțea grămada omenească a mulțimii ce dormea – amanți care se odihneau îmbrățișați, singuratici ghemuiți în sine, împotriva imensității nopții, pe cei obosiți și agitați cufundați în vise frustrate de izbăvire. Mii și mii de minți omenești fuseseră trezite încet din somnul trupului de zorile care accelerară mișcarea sângelui.

I se părea că fusese trezită din somn pentru a saluta într-un fel ciudat zorii, fusese trezită de claritatea luminoasă a ceasului timpuriu al zilei de o interacțiune irezistibilă dintre marea roată a karmei și biochimia sângelui ei.

Cu un oftat, se supuse chemării surde, alunecă liniștită din pat, aranjă cu blândețe pătura peste trupul adormit al lui Bill și porni, goală, pe covor spre ușă, cu trupul plin de energie, cu sfârcurile tari și semețe.

Deschise ușa, păși afară, închise iute ușa în urma ei, să nu deranjeze ritmul lin al somnului lui Bill. Iarba era umedă sub picioarele ei, iar ploaia ca o ceață ușoară ce se prelingea, o negură coborând lent și transformând lumea într-un peisaj chinezesc strălucitor. O pelerină de-o răceală delicioasă îi mângâia pielea, ca atingerea drăgăstoasă a pământului. Se simțea una cu iarba, cu aerul, cu ceața ce făcea totul să sticlească prin umezeala ei.

Soarele era doar o licărire slabă deasupra marginii dealurilor dinspre Est, o pată de culoarea perlei pe cer, cumva mai luminoasă decât luminescența cenușie care acoperea lumea și se transforma, fără să-ți dai seama, în substanța semitransparentă a aerului.

Uitându-se spre Sud-Est, văzu o panoramă de corturi mărunte, campinguri liniștite, saci de dormit, un caravanserai imens visând, plin de pelerini, de oameni ai sufletului ei, pe care-i iubea, de cei care o creaseră ca și cântecele ei, iar dincolo de toate acestea, abia vizibile prin ceață, contururile fantomatice ale Bâlciului Lumii Oamenilor, un Camelot așteptând zorii. Simțea o durere de oase în fața frumuseții clipei, iar carnea ei o atrase către lumea adormită de dincolo de gard, precum marea se ridică în valuri sub atracția inexorabilă a lunii.

Picioarele o purtară spre sudul gardului, pe lângă un mănunchi de domuri mici, albastre, pe lângă un elicopter ce arăta ca o libelulă uriașă, odihnindu-se în ceață. Negura se condensa în stropi pe pielea ei goală, îi făcea părul negru să lucească și pielea să se înfioare de încântare.

În partea aceea a gardului era o poartă, iar la distanță de patruzeci de iarzi, o toaletă portabilă. În timp ce se îndrepta încet spre poartă, un paznic care stătuse în afara îngrăditurii alergă spre ghereta cenușie și intră înăuntru, închizând ușa în fața lumii din urma lui.

Susan văzu asta nu ca o coincidență, ci ca o chemare inevitabilă a destinului. Ea, paznicul, poarta, toaleta, chemarea băsicii lui, lumea ce dormea – toate acestea reprezentau aspecte ale unui Întreg indivizibil, celule din trupul Totalității. Nu văzu nici o coincidență în faptul că omul plecase ca să nu-i împiedice trecerea, după cum nu vedea nici coincidența dintre mișcarea instinctuală a picioarelor ei pentru a compensa viteza mersului.

Ajunse la poartă, o deschise, ieși, o închise cu grijă în urma ei, ca să nu creeze vreo tulburare în aura personală a paznicului. Învăluită în liniștea cristalină a ceții, gândurile ei se risipiră în atingerea dintre ceață și piele, și mai departe, prin intermediul ceții, în aer, în strălucirea cerului dinspre răsărit și spre câmpul cu suflete adormite. Star coborî panta lină către corturile mulțimii ei.

Peste câteva minute, se afla printre ele. Acolo era un cort mic, cafeniu, pe care erau pictate curcubee și semne ale păcii, iar în interior, o tânără negresă dormea în brațele unui bărbat alb, cu părul blond răsfirat peste fața ei. Afară se aflau trei perechi, în saci de dormit, și patru băieți care dormeau singuri. Apoi, un cort indian, mai multe perechi în saci de dormit, alți bărbați singuri, o fată de aproape cincisprezece ani, goală, în sacul ei de dormit, cu sânii mici ivindu-i-se prin deschizătura sacului, cu un surâs pe figura-i adormită. Star se duse în camping, cu sufletul plin de dragoste pentru cei care dormeau.

La picioarele ei, un bărbat zvelt, cu plete zburlite și barbă neagră mare, se mișcă în sac, clipi, apoi se ridică într-un cot s-o privească. Ea îi zâmbi din interiorul ei strălucitor și atinse lumina din el. Bărbatul îi răspunse la zâmbet, iar dragostea se înfiripă între ei. Femeia se aplecă, cu diamante de umezeală picurându-i de pe sfârcurile sânilor, și-l sărută pe buze. El îi răspunse la sărut și o mână blândă o atinse pe-a ei – nimic mai mult. Star plecă, încântată de raza de iubire lăsată în urma ei.

O pereche făcea dragoste în sacul de dormit, la câțiva pași de ea: dragoste liniștită, blândă, în ceața rară a dimineții, aducând trupurile la o sclipire vie, trandafirie, dragoste ce ducea la infinit dulceața momentului prin ritmul ei constant. Gemete ușoare și oftaturi care să nu deranjeze somnul celor din jur. Star simți un val de iubire pentru tandrețea de care dădeau dovadă unul față de celălalt – față de lumea din jur. În timp ce trecea pe lângă pereche, cei doi o priviră, zâmbiră timid, fără să întrerupă ritmul, iar trei perechi de ochi împărțiră o comuniune în tăcere. Star simțea sentimentul de mulțumire al dragostei lor în propriile-i măruntaie, când stăteau toți trei în brațele dimineții.

Doi băieți se uitară la ea nervoși, din cortul lor. Ea le zâmbi, se apropie de ei și le văzu goliciunea.

– Ești...

– Da, sunt.

Îi luă pe fiecare de-o mână și-i trase spre trupul ei, simțindu-le bucuria din vintre în timp ce se întăreau lângă carnea ei, simțindu-le stânjeneala când își dădură seama că ea înțelesese.

– E-n regulă, le zise ea și îngenunche, mângâindu-i pe amândoi cu buzele umezite de ceață.

Ei gâfâiau de plăcere liniștită și nu-i cerură nimic mai mult, uitându-se după ea când plecă netulburată prin negură.

În urmă, Star percepu un murmur domol de voci. Se întoarse și văzu oameni stând în sacii de dormit, privind afară din corturi, oameni trezindu-i pe alții cu blândețe. Își desfăcu brațele, ca și cum i-ar fi îmbrățișat pe toți, și observă cum apărură zâmbete pe zeci de figuri amabile. Trupuri se târâră afară din saci, se traseră din corturi, unele goale, altele pe jumătate îmbrăcate, unele de bărbați, altele de femei – toate deschizându-se în ceața dimineții, rânjind, formând un câmp minunat de flori omenești ce îmboboceau la soarele ei.

Merse spre oamenii deșteptați, simțind cum centrele lor strălucitoare hrănesc lumina ei, trimițându-i-o înapoi, și ea făcându-i să strălucească mai puternic în timp ce propria-i lumină hrănea reflectarea lor într-a ei, iar la rându-i, a ei reflectând-o pe-a lor, până se topi în soarele uman, ca o pasăre Phoenix de dragoste.

Din nou, murmur în spatele ei. Tot mai mulți oameni se trezeau, ieșeau cu trupurile goale în ceață, îi zâmbeau, își zâmbeau unul altuia, zâmbeau sclipirii de perlă a soarelui prin ceață, pentru că erau tineri, vii și se aflau *aici*. Închise ochii și privi, fără să vadă, prin ceață, întinzând brațele, arcuindu-și pieptul spre soare, dansând lent, rotindu-se, simțind mângâierea rece a umezelii pe pleoape, cântul sângelui sub piele, focul dulce din vintre, soarele luminos, galben, în craniu.

Dansând, dansând, dansând, cu ochii concentrați asupra soarelui interior, cu trupul strălucind în ploaie. Simți o mână blândă pe sân, apoi alta, apoi apăsarea unui trup tare de bărbat în spate, un sân de femeie într-o parte, o mână pe coapse, un univers de carne iubitoare.

Deschise ochii și se trezi în mijlocul unei păduri umane, ale cărei margini nu le vedea din cauza copacilor. Când deschise ochii, mâinile se retraseră de pe trupul ei, un cerc de gol se desfăcu în jur, figurile se înroșiră și ochii își feriră privirile.

– Nu, nu! strigă ea. E în regulă, iubiți-vă!

Întinse un braț și atinse un tors de bărbat. Cu celălalt, îmbrățișă un băiat în jeanși și tricou. Timid, o mână îi atinse pieptul; ea râse, înaintă spre atingere și sărută o pereche de buze aspre. Oamenii se strânseră mai aproape. O fată cu părul tuns scurt se întinse și-i lipi palmele de obraz. Star se frecă de ea, ochii fetei sclipiră și o sărută pe buze. Oamenii se atingeau, își scoteau hainele, se agitau și râdeau în ceață.

Universul de carne o cuprinse din nou, iar Star se cutremură încântată, dăruindu-i-se cu o bucurie deplină. Brațele o apucară, carnea se lipi de ea, buzele îi atinseră sânii, fața, șoldurile. Oamenii se îmbrățișau, se sărutau, își cercetau trupurile cu degete blânde, iar ici-colo se topeau unul în altul cu gemete de dragoste.

Se aruncă înainte, râzând, ridicându-și picioarele și încredințându-și trupul tandreții lumii, îmbrățișând piepturi musculoase și piepturi moi, sărutând buze aspre și buze tandre, simțind mâini mângâindu-i coapsele și pântecele, și propriile-i mâini întinzându-se să atingă alte pântece, brațe și fețe.

Buze și limbi iubitoare între picioarele ei, guri pe sâni, buze pe-ale ei, carne pe carnea ei, iar interfața eu-tu se topi, valul separării fu sfâșiat cu blândețe și Star dispăru. Trupurile solitare care se întindeau unul după altul formară un singur organism omenesc, o creatură din interfețe ale plăcerii, o sărbătoare a dragostei, fără nici un nucleu. Oftaturi și râsete, carne lângă carne, suflet lângă suflet, amestecându-se ușor între ele, în ceață, la ora deșteptării, în iarba acoperită cu rouă.

– Bill, Bill, scoală-te!

Bill Horvath se rostogoli, clipi, trezindu-se în fața reacției de panică, și apucă mâinile care-l scuturau.

– Ce naiba...

Duke era cel care-l zgâlțâia, iar în spatele lui stăteau doi paznici.

– Ce s-a întâmplat? Ce-i asta?

– Susan...

Horvath se răsuci în pat și abia atunci își dădu seama că locul de lângă el era gol.

– S-a dus în camping în curul gol! zise Duke. Trebuie să vezi, ca să crezi! E de neconceput! I-a făcut pe toți să se reguleze în ploaie!

– La dracu'! mârâi Horvath, sărind din pat, oprindu-se doar să-și tragă pantalonii mototoliți din ziua precedentă, apoi ieșind din dom, urmat de Duke și de paznici.

Afară, împrejmuirea fierbea. Gloata se grămădise lângă gard, iar patru paznici blocaseră poarta dinspre Sud. Mai mulți oameni,

sumar îmbrăcați, ca și el, părăseau grăbiți domurile. Un elicopter se ridică și porni spre Sud prin ploaia cenușie, neguroasă, împroșcând ceața spre pieptul gol al lui Horvath. Zeci de polițiști în uniforme cafenii alergau ca niște pui de găină decapitați. Jango Beck și Mike Taub strigau unul la altul prin zgomotul elicopterului ce decola, înconjurați de patru paznici care dădeau din mâini ca niște mori de vânt. Jango îl observă pe Horvath și-i făcu semn. Spre deosebire de toți ceilalți, rămăsese calm, aproape leneș, și părea să se amuze.

Horvath alergă spre cei doi, alunecând de trei ori pe iarba umedă.

– Ce naiba se întâmplă? strigă el spre Beck.

– Ce se întâmplă? țipă Taub. Afurisita ta de cucoană își face de cap, asta-i! A declanșat *o orgie*!

– Gura, Mike! se răsti Jango. Se pare că Star și-a creat propriul ei eveniment, îi zise el lui Horvath, arătând spre Sud, prin învălmășeala din interiorul împrejmuirii.

Dincolo de gard, Horvath văzu oameni îndreptându-se spre cel mai apropiat camping, siluete grupate prin ceață, scârnteieri de trupuri dezbrăcate, o mulțime, poate sute de trupuri dansând ca niște spirite ale pădurii în ceață. Zona de mișcare era aproximativ circulară, extinzându-se pe măsură ce oamenii de la periferie se trezeau și i se alăturau. În același timp, direcția de mișcare părea să se îndrepte spre Sud-Est, ca și cum nucleul ei se deplasa încet spre Bâlciul Lumii Oamenilor iar Horvath nu avea nici o îndoială despre cine se afla în epicentrul acelui cutremur uman.

– A declanșat o răzmeriță! zbieră Taub. Trebuia să trimiți paznicii s-o oprească înainte de a ne scăpa de sub control toată situația!

– Mie nu mi se pare că-i o răzmeriță, ripostă Beck. Doar o mână de oameni goi care se distrează în ceață. Dacă aș fi fost atât de tâmpit să trimit paznicii să-i oprească, atunci am fi avut o răzmeriță.

– Ce, vrei să fii responsabil de-o orgie în masă?

Jango ridică din umeri, apoi se adresă lui Horvath:

– Bill, poate că-i mai bine să mergi acolo și s-o aduci înapoi. Cu blândețe, da? Cu vibrații pozitive. Poți?

Horvath privi cum oamenii se agitau în ceață, și un fior de groază îi trecu prin inimă. În același timp, ceva din el îi cerea să li se alăture. Vraja îl chema, dar era îngrijorat pentru vrăjitoare.

– Cred că o să reușesc, răspunse el.

Jango înclină din cap și-l conduse la poartă, unde paznicii erau consternați de ceea ce vedeau prin ceață și, în același timp, păreau excitați și încordați – o combinație negativă. Vraja acționează în mod

diferit asupra diferiților oameni, gândi Horvath. Nu-i totul alb și nici totul negru, nu-i numai zi, nu-i numai noapte...

Ieși pe poartă și porni spre Sud, prin ceață. Iarba era rece și umedă sub picioarele lui goale, iar ceața îi reducea vizibilitatea, acoperindu-i pieptul și fața cu un strat de picături minuscule. La câteva zeci de iarzi, când privi înapoi, zona de spectacole era un loc și o stare de a fi la fel de vagă și ireală în mintea sa, cât și ca imagine.

Doar ceața rece, cenușie, umezeala de pe pielea lui goală și răceala ierbii de sub picioare erau adevărate. Ceața îl învălui într-o liniște infinită, de parcă ar fi fost singurul om de pe suprafața unei planete virgine; de parcă timpul, spațiul și perspectiva își pierduseră înțelesul. Mă simt mai calm decât ar trebui, gândi el, înaintând hotărât, ca un om plutind prin nori.

Începu să audă sunete – râsete blânde, murmure amabile, zgomote de picioare pe pământ, frecarea subtilă a cărnii de carne – și din ceață se iviră siluete, cu contururi neclare, contrapuncte vizuale ale muzicii lente a mișcării lor. Oamenii dansau în cerc, în spațiul liber dintre două corturi – doi bărbați dezbrăcați și o femeie goală, o pereche îmbrăcată complet, o fată purtând doar pantaloni, cu sânii umezi îndreptați spre cer. Alături, o pereche se regula în iarba verde, iar acest lucru părea cel mai natural din lume.

Horvath se apropie de cercul dansatorilor, trecu pe lângă amanți, și imediat fu absorbit într-un covor de carne omenească. O blondă minunată stătea goală, cu brațele deschise, gustând ceața cu buzele. Un individ chel, cu barbă mare, roșie, săruta pe cine se nimerea, indiferent dacă era bărbat sau femeie. Oamenii făceau dragoste în iarbă, sau chiar în picioare, iar cei din jur râdeau.

Horvath clipi văzând aceste tablouri ireale, dar ele erau mai reale decât realitatea. Era ceva născut parcă din mintea lui, din cântecele lui, din locurile prin care umblase, din zilele de aur ale Verii Dragostei – era visul lui întrupat. Blândețea tuturor acestor lucruri era copleșitoare, înfățișând iubirea, bucuria omenească pură. Pasul lui deveni mai ușor, iar norii se retraseră din mintea sa.

Asta nu-i *orgie* deloc, nici răzmeriță! O răzmeriță e atunci când mulți oameni se strâng într-un loc fără aceste deschideri, fără dragoste. Dacă pare ireal, e din cauză că arată doar cât de țicniți suntem, din moment ce toate rahaturile josnice ne par mai reale decât niște oameni goi, care se ating prin ceață. *Lasă-mă să te duc înapoi la tine*, oh, da!

Fetele îi zâmbeau și se pomeni zâmbindu-le și el. Mâinile îi atingeau trupul, fără să aibă sentimentul că-i violat. O fată îl sărută

pe buze, iar el îi întoarse sărutul. O mână îl lovi peste fund, dar el nu se osteni să se întoarcă să vadă de ce sex era cel care-o făcuse. Regulile fuseseră suprimate, totul era minunat, nimic nu făcea rău. Jungo înțelesese, înțelesese cu adevărat!

Horvath continua să meargă, pătrunzând în campingul ce se deștepta, înaintând tot mai repede; trupurile din drum deveniră imagini zburătoare prin ceață, iar atingerea mâinilor, niște cârcei vegetali care-i frecau pielea, în timp ce păsea prin pădurea umană. Dorea să fie cu Susan, fără a se teme pentru siguranța ei fizică în acel carnaval tandru al dragostei, dar temându-se de ceea ce va întâlni Susan. Nu Susan, ci Star. Prezența lui Star se simțea pretutindeni, în spirit, în carne, în muzica din aer.

Trecu grijuliu peste o pereche ce făcea dragoste în iarbă, se frecă de un piept gol, croindu-și cu blândețe cale printr-un perete de trupuri, ocoli un cort mare, cafeniu, și, în cele din urmă, o văzu, în ceață, trupul ei gol sclipind de umezeală, părul lung căzându-i pe umeri, ud și încâlcit.

Se afla în mijlocul unui cerc mic de oameni – vreo zece bărbați și femei – goi sau sumar îmbrăcați, care stăteau îmbrățișați, cu trupurile lipite, cântând la unison o muzică neauzită. Brațe îi cuprindeau mijlocul ei, mâini îi acopereau sânii și-i mângâiau triunghiul vintrelor. Brațele ei erau desfăcute peste umerii goi ai unui băiat dolofan și ai unei fete cu păr negru, ciufulit. Își dăruia trupul lumii, cu capul pe spate, cu figura spre cer, unduindu-se lent în extaz.

Horvath rămase locului, transfigurat. O vedea pe Susan, iubita lui, complet străină de pe fix, care devenise jucăria unor străini. O vedea pe Star, creația lui, trăind mitul pe care-l inventase el. Pofta îi bubuia în vintre. Furia îi fulgeră roșie în creier. Vina îi copleși inima. Bucuria îi ardea în suflet. Zăpăceala îi paraliza voința. Ce era real și ce nu? Se uita la violul consoartei sale sau la ceva ce transcedea, la ceea ce simțea pentru Susan ca iubit?

Apoi, capul ei se ridică, iar bărbatul văzu ochii mari, verzi, arzând prin ceață, ochi care făceau să pălească restul lumii prin strălucirea lor, ochi care priveau în interiorul lui, care îi atingeau sufletul cu dragoste, ochi pe care Susan nu-i avea.

Ochii lui Star.

– Bill! strigă ea cu voce răgușită. Bill...

Prin ceața cenușie, printre trupurile străinilor, privirea lui Horvath o întâlni pe-a ei. Valuri de energie părură să inunde spațiul dintre ei. El se uita în ochii lui Star, purtători de dragoste pentru lumea largă, și vedea în ochii lui Susan o dragoste doar pentru el. Era

cel iubit și cel care iubea, creatorul și creatura propriei sale creații. Privea în ochii nebuniei, în ochii frumuseții transcedentale. El era Bill, ea era Susan. El era Bill Horvath, iar ea era Star. Se uita la copilul propriei lui minți și se uita la ceva ce se afla dincolo de puterea lui de înțelegere.

Oamenii dintre ei părură să dispară precum ceața, de parcă ar fi simțit podul de energie ce-i lega, de parcă acesta ar fi fost un pod din foc, prea arzător pentru a-l suporta. În timp ce Bill trecea prin iarba udă, oamenii își schimbau subtil poziția, iar Bill simți că spatele i se îndreaptă, că-i mai mare ca altădată, făptura lui fiind mărită în propriii săi ochi de reflectarea ei în ochii celor care-l înconjurau. El și Star erau două izvoare polare de lumină ce-și veneau în întâmpinare, fiecare izvor preluând strălucirea celuilalt.

Ea întinse mâinile spre el, iar când se atinseră, mingea portocalie a soarelui ardea prin ceață pe cerul dinspre răsărit, zorile revărsându-se deasupra lumii ca un potop subit de lumină aurie. Se auzi un imens oftat colectiv. Horvath se înfioră când ea i se aruncă în brațe. Erau Bill și Susan îmbrățișați în ceață.

Dar era și Velvet Cloud.

Lumina aurie slăbi încet, în timp ce soarele dispăru din nou în ceață. Horvath își trecu mâna prin părul ei umed și-i simți trupul începând să se sprijine de-al lui, tremurând de beția coborârii de la un nivel de energie ce părea acum complet ireal.

Îi ridică ușor capul de pe el. Buzele femeii tremurau, iar ochii erau ai lui Susan, febrili din cauza scăderii nivelului foarte mare al adrenalinei, sălbatici din cauza fricii pe jumătate stăpânită. Se uita în jur ca un somnambul care se trezește gol pe o stradă aglomerată.

Oamenii goi sau sumar îmbrăcați care-i priveau se dădură liniștiți la o parte, creându-le o bulă invizibilă de intimitate. Vraja începu să se dizolve o dată cu risipirea ceții. Oamenii deveneau conștienți de goliciunea lor, se uitau ciudat unii la alții, se întorceau în corturi și în sacii de dormit. Perechea din apropiere continua să se reguleze, dar acum oamenii priveau conștient în altă parte, iar cei doi grăbiră ritmul.

Clipa trecuse. Prezența care o crease ieșise din scenă.

– Bill... Bill... Isuse... gemu Susan, clipind, înfiorându-se, ascunzându-și fața în îndoitura protectoare a brațului său. Copile, n-am fost eu, a fost... *ea*.

– Știu.

– Mi-e frică... Aiurez... sau a fost aievea?

O conduse cu blândețe prin mulțime, care le făcu loc, oamenii zâmbindu-le timid, cu ochii plecați, dorind să se întindă și să-i atingă,

lipsindu-le însă curajul s-o facă. Dar... dar strălucind încă la amintirea a ceea ce fusese când Star îl luase cu ea.

– Orice se întâmplă e aievea, copile, zise Horvath.

Cuvintele îi sunau în urechi încărcate de adevăr interior, însă nu le cunoștea înțelesul. Nu știa ce era cu adevărat real.

„ZZZ

și se cufundă în fierbințeala apei din cadă. Când căldura începu să devină neplăcută și moleșitoare, se stăpâni, apoi închise robinetul de apă caldă și-l deschise pe cel de apă rece. Jetul de apă rece îl izbi ca un șoc electric, închizându-i porii, aruncându-i trupul într-o stare de trezire deplină, înviorându-i mintea.

Sări din cadă și își săpuni fața pentru ras, simțindu-se pregătit să înfrunte ziua.

Sandra Bayne clipi din ochii împăienjeniți spre Paul, când acesta ieși din baie înfășurat într-un prosop, aproape alergând, țopăind în vârful picioarelor, radiind o asemenea energie nervoasă și vigoare fizică. O apucă durerea de cap, văzând așa ceva, la o oră atât de matinală. Era același om de azi-noapte? se minună ea. Nu avea suficientă energie nici măcar s-o lase să-l sugă, iar după cinci ore de somn alerga ca nebunul.

– Cum ai făcut asta? întrebă ea.

– Ce-am făcut? se miră el, aruncând prosopul și punându-și niște chiloți albaștri din bumbac.

Sandy se uită la ceas – șase și cincizeci și cinci. Ufff!

– Să înfruntăm ora șapte dimineața.

– Crezi într-o viață curată?

Își puse cămașa și pantalonii. Sandy gemu, strâmbându-se.

– Crezi în avânt și hotărâre? întrebă el, așezându-se pe marginea patului și punându-și șosetele.

– L-ai citit pe Dale Carnegie?

Paul se întoarse spre ea.

– Uite ce-i, mai am patru zile ca să obțin pelicula de care am nevoie. Știu că-mi pot permite să mă prăbușesc luni seara și știu că nu-mi pot permite să mă prăbușesc înainte. Deci îmi chinuiesc trupul patru zile. O să mă odihnesc mai târziu.

– Faci deliberat pe nebunul, zise ea, aproape serioasă, după care-l sărută pe buze.

– Poți să spui și așa ceva, replică el, apoi îi întoarse sărutul, își puse pantofii și se grăbi spre ușă. Ne vedem mai târziu.

– Poți să-ți chinuiești trupul un timp, iubitule, dar ai grijă de cap!

Paul o privi ciudat, apoi ieși, aplecându-se, în hol și trânti ușa în urma lui.

Sandy se prăbuși pe pernă, întrebându-se dacă-l cunoștea măcar un pic pe Paul, dacă Paul se cunoștea pe sine, sau dacă el nu se mișca prea iute ca să se mai gândească unde-l ducea capul. Dacă asta înseamnă să fii un creator, atunci sunt fericită că-s un agent de publicitate care

muncesc. Își trase pătura peste cap și se îngropă în căldura plăcută a patului.

VIII

La zece și jumătate, soarele risipise toată ceața, iarba se uscase, cerul era de-un albastru limpede, fără nori, iar temperatura urca spre 28 de grade Celsius. Zece-douăsprezece mii de oameni se împrăștiaseră prin amfiteatrul natural, ascultând grupul local mediocru, angajat pentru spectacolul de dimineață. Aerul era înmiresmat și plăcut, iar Barry Stein se afla pe cale să uite că petrecuse noaptea singur.

Îl întâlnise pe Ivan când ieșise din cort să caute ceva de mâncare – Marlene, amica de peste noapte a lui Ivan, se părea că avea somnul greu – și hăpăiseră niște Granola cu cafea la un breakfast, apoi urcaseră în vârful castronului imens și rămăseseră acolo, privind în jos spre scena aflată departe.

O formație cânta soft rock acustic, umplând aerul de sunete blânde de chitară și note joase de bas, muzică ce avea puțini decibeli și păstra un volum constant, indiferent unde te aflai, distribuită uniform de rețeaua de difuzoare instalate pe stâlpi. O muzică nu prea grozavă, dar amuzantă și liniștitoare – ca și cum ai fi ascultat un grup de amatori care se prostea la câțiva pași de tine, în timp ce te plimbai, o muzică de dragoste într-un parc dintr-o eră dispărută.

– Hai să ne plimbăm, propuse Ivan, îndoindu-și brațele deasupra capului și expunându-și bustul la soare.

Stein aprobă din cap, își scoase cămașa și o legă în jurul mijlocului. Porniră să coboare lent panta, în direcția scenei. Soarele începu să-i încălzească pielea lui Stein și totul – cu excepția căldurii, a muzicii blânde și a oamenilor care se maimuțăreau pe pajiște – păru puțin ipotetic și ireal.

– Ce părere ai de cele petrecute ieri? întrebă Stein, în timp ce treceau pe lângă un grup de indivizi care stăteau pe iarbă și-și pasau unul altuia țigări cu marijuana.

Ivan se aplecă spre o fată, care înclină din cap încântată și-i întinse țigara ei.

– Păstreaz-o, i-o oferi fata. O zi bună!

Continuară să coboare panta, îndreptându-se în diagonală spre dreapta, făcând semne unei perechi de tineri, trăgând din chiștocul cu marijuana și dând cu șutul în gunoaie.

– Te întrebi ce are să se întâmple după ce-o să cucerim scena conform tacticii lui Sargent? întrebă Ivan.

– Știi ce-am vrut să spun.

– Mda, bine, Sargent e un gagiu dur. Cred că o să-i meargă planul.

– Dar e bine să declanșăm ceva atât de periculos?

Ivan ridică din umeri.

– Știi ce-a zis Lenin despre omletă, revoluție și ouă.

– Da, dar mai știu și ce-a zis Cleaver despre ceea ce înseamnă să fii parte a soluției sau parte a problemei, iar eu am început să mă îngrijorez.

– Hai, Barry, recunoaște că te-ai enervat pentru că o regulează pe Ruby. Nu ți-ar plăcea nimic ce vine de la el.

– Recunosc că nu-l simpatizez pe individ, și poate că-s gelos. Dar tu poți să afirmi cinstit că-ți place ticălosul?

– Cred că-i felul de gagiu care își face treaba. Și-l admir pentru asta, adăugă Ivan, bătându-l pe spate pe Stein și vârându-i țigara în gură. Hai, trage, omule! Uită toată chestia. Distrează-te!

Stein trase din chiștoc și râse, suflând fumul în fața lui Ivan.

– Distrează-te și tu!

Drogul era bun, soarele cald, iar muzica, nu foarte profesionistă, dar relaxantă. Ce naiba, își zise Stein, Ruby nu-i singura femeie pe care am dorit-o și care se regula cu altul, și n-o să fie nici ultima. N-am nici un motiv să-mi ies din minți, nici să pierd perspectiva.

Umblară fără țintă pe panta dealului, fără să-și propună să ajungă undeva anume, doar stând la soare, ascultând muzica, capturând vibrațiile oamenilor și simțindu-se bine. Era o dimineață de leneveală. Oamenii moțăiau pe iarbă, fumau droguri, își strângeau mâinile, beau vin, se lălăiau. Era greu de imaginat cum arătase locul ăsta cu o zi înainte și cum avea să arate mai târziu, când soarele urma să se ridice deasupra capului, iar temperatura să atingă circa 38 de grade Celsius, iar imaginea asta de parc să devină o farfurie întesată de indivizi drogați, un cazan cu energii înalte de muzică heavy, carne omenească, drog, vibrații sexuale, o masă critică de oameni ce aștepta ceva care să declanșeze o acțiune comună.

Acum, cu temperatura încă plăcută, cu muzică liniștită și oamenii risipiți în grupuri, de parcă ar fi fost la picnic în parcul Griffith, o

acțiune revoluționară părea la fel de probabilă ca o lovitură de stat în Elveția.

– Salut, Barry, ce se întâmplă?

Auzind vocea lui Ruby Berger, Stein se întoarse iar razele de soare dispărură din viața lui când îl văzu alături de ea pe Chris Sargent, ca un nor negru de furtună.

– Salut, zise, cu răceală, Sargent.

– Cum merge? întrebă Ivan, întinzându-i lui Sargent altă țigară, pe care-o luase mai înainte dintr-o mână întinsă.

Sargent o luă și se așeză cu picioarele strânse sub el. Ivan se trânti pe iarbă lângă acesta, iar Stein îl urmă, fără chef. Ruby se așeză chiar lângă Stein, cu Ivan între ea și Sargent, zâmbindu-i cu căldură lui Stein. Ținând seama de circumstanțe, era o chestie bizară.

– Sunt gata să-mi fac treaba, răspunse Sargent. Și voi?

– Nici o problemă, replică Ivan.

Sargent îi înapoie chiștocul și privi în jos, în depresiunea în care se afla scena, unde apăruse o nouă formație.

Ruby se întinse pe-o parte, cu fața spre Stein și cu spatele spre Sargent. Mângâie cu mâna dreaptă solul, un semn clar, iar Stein se lungi și el cu fața spre ea. Ivan și Sargent își treceau chiștocul de la unul la altul, Ivan se uita la scena de-alături, iar Sargent privea în depresiune. Grupul cel nou începu să cânte – o chitară amplificată și un bas, un sitar, o muzică zgomotoasă, care stabili o aură ca un ecran de intimitate în jurul lui Ruby și al lui Stein.

– Ai avut o noapte bună? întrebă ea, cu un zâmbet timid pe fața ei colțuroasă.

– Nu atât de bună ca a ta.

– Te-ai supărat pe mine.

– De ce m-aș supăra? Mi-ai arătat doar că-l preferi pe el și că mă consideri un rahat.

– Aseară *ai fost* un rahat. Căutai un motiv să te înfurii pe Chris.

– Îți place cu adevărat, nu-i așa?

– Regulează bine. Și linge bine.

– Nu-mi vine să cred!

– Încearcă-l, râse ea.

– Foarte amuzant!

– Ești gelos.

– Nu-s.

– Atunci ești excitat, zise ea, atingându-i mâna. Recunoaște. Te-ai supărat pentru că nu te-ai regulat.

Stein o privi în ochii duri, ce nu cunoșteau compromisul. Ruby îi susținu privirea. Trecu un deget peste fermoarul prohabului lui, iar el tresări ca o marionetă trasă de sfoară.

– Ar fi trebuit să mă rogi frumos, spuse Ruby.

Stein se uită instinctiv la Sargent – doar o clipă –, dar Ruby îi surprinse privirea, scutură din cap și se încruntă.

– Te sperie, nu-i așa?

– Pe tine nu?

– Puțin, recunoscu ea, dar nu suficient ca să nu mă excite. Acum mă excită ideea să te regulez, pentru că-s puțin speriată de Chris. Nu știu ce-o să facă dacă plecăm împreună. Ai curajul să afli?

– E o propunere?

– Nu, răspunse ea, apucându-l de mădular cu o vigoare ce-l făcu să geamă de plăcere, după care se uită din nou nervos în direcția lui Sargent. Ți-am spus că trebuie să mă rogi frumos, dacă vrei să mă fuți.

– Bine, zise Stein, în timp ce ea îl freca și-l smotocea, orice grijă dispărând în căldura pe care femeia i-o aprinsese în vintre, o provocare a bărbăției sale pe care ea i-o aruncase ca pe o mănușă în față. Te rog, vrei să vii cu mine și să mă regulezi?

– Așa-i mai bine, replică Ruby, rostogolindu-se peste el, apăsându-și gura pe-a lui, vârându-și limba între buzele lui lipite.

– Ce dracu' se întâmplă acolo? se răsti Sargent, iar pofta lui Stein deveni neputincioasă, din cauza fricii viscerale.

– Am hotărât să-l regulez pe Barry în dimineața asta, Chris, răspunse Ruby.

– *Ce?*

Chris Sargent îi privea pe cei doi, încercând să-și imagineze ce trebuia să facă, ce să simtă. Sărmanul Stein pare gata să se cace pe el și ar trebui s-o facă, fiindcă am de gând să-i smulg sula și să i-o vâr pe gât. Dar Ruby îi examina reacția cu răceală. Asta se așteaptă să fac? Ce fel de joc e ăsta? Cum să câștig? Cum să pierd?

– Am spus că am hotărât să-l regulez pe Barry.

– Nu te înțeleg. Credeam că avem o înțelegere.

– Avem.

– Oare?

– Suntem prieteni, Chris. Prietenii nu sunt stăpâni. Nu-s consoarta ta. Nu-s consoarta nimănui. Mă regulez cu cine vreau.

Sargent se uită la cei doi. Stein nu îndrăznea să-i arunce vreo privire, dar Ruby se uita provocatoare, cu mâna pe genunchiul lui Barry. Ce să fac? se întrebă Sargent. Să-i trag o cafteală lui Stein?

Dar asta-i șmecheria ei, se folosește de el. S-o caftesc pe ea? Cred că la asta se așteaptă. Ce încearcă să-mi dovedească? Faptul că nu-i pot spune ce să facă? Bine, nu-i pot spune ce să facă, dar nici nu pot s-o las să mă umilească...

– Am înțeles, zise Sargent, cu viclenie. Duceți-vă și trosniți-vă. După cum ai spus, nimeni nu-i stăpânul nimănui.

Se așeză înapoi lângă Ivan, așteptându-se ca ea să se bosumfleze că nu păruse gelos, după cum, într-adevăr, dorise. Dar, în loc de asta, femeia se ridică, îi zâmbi larg și-l sărută pe buze.

– Mă surprinzi, îi șopti ea la ureche. Lingi bine. Mi-a plăcut.

Apoi îl apucă pe Stein de mână și-l trase după ea, acesta având întipărită pe chip o expresie fericită.

– Femeile! exclamă Sargent, dând din cap.

– Sunt *bizare*, acceptă Blue. Te aduc la un punct de unde un porc șovin masculin și egoist ca mine greu mai poate regula ceva. Slavă Domnului că există puștoaice.

– Nu-mi dau seama ce-i în capul ei, mărturisi Sargent. Nu-mi place ca o gagică să-mi spună *mie* că n-am voie să regulez pe altcineva în afară de ea. Măcar Ruby nu-i o pizdă, dacă înțelegi ce vreau să spun. E ca un tip cu păsărică. Poate chestia asta nu-i chiar atât de rea...

Blue îl privi cu tristețe.

– Omule, nu mă așteptam să-mi spui așa ceva!

Sargent îi luă chiștocul din mână, trase din el cu sete, ținu fumul în piept, examină situația, își analiză simțămintele pentru Ruby, care-l regula pe pârlitul de Stein, descoperind, spre surprinderea lui, că nu simțea nici durere, nici gelozie, că nu se enervase deloc. Expiră.

– Nici eu nu mă așteptam, recunoscu el.

Jos, pe scenă, formația terminase numărul lipsit de succes și începuse să se fâțâie de colo-colo, întorcându-se apoi la instrumente. Sargent se uita la studioul de înregistrare construit la baza turnului scenei, studioul în care erau depozitate toate benzile pentru discuri, obiectul întregii acțiuni nebunești, chestia care-l adusese în contact cu Ruby și cu ticniții ăștia. Poate fusese o schimbare de activitate folositoare. Blue e individul care va ține discursurile, el va fi în față. El va rosti cuvintele, de ce-ar trebui Ruby și Stein să știe ceva?

– Ivan, aș vrea să-ți sugerez ceva pentru sfârșitul acțiunii...

– Mda? făcu Blue, fără chef.

– Vezi studioul ăla de la baza scenei? arătă Sargent.

– Studioul de înregistrare?

– Mda. Băieții au verificat lucrurile și au descoperit că toate benzile cu înregistrările pentru discuri sunt depozitate acolo.

– Așa?

– După cum văd eu chestia, avem o șansă să-l lovim pe Jango Beck chiar în inimă.

– Adică să distrugem benzile? întrebă Ivan, privindu-l, bănuitor, pe Sargent.

– Da, asta-l va costa pe ticălos o avere.

Blue continuă să-l privească fix, după care spuse:

– Ai vreo legătură cu Chick Day?

– *Cu cine?*

– Rubber Duck.

– Ce dracu' vrei cu o rață de cauciuc[1]? se enervă Sargent, întrebându-se despre ce vorbea individul. Tot ce vreau e să ard benzile alea. Ar fi un șut în boașele lui Beck, i-ar arăta că vă pricepeți la afaceri. Poți să faci un discurs grozav, ca să oferi o justificare politică.

– Cred că-i o idee bună, zise Blue. Și cred că ar trebui să distrugem și filmul ăla afurisit. Filmul e un jaf mai mare decât discurile.

Oho, lui Jango n-o să-i placă asta, cred că speră să-și scoată „mălaiul" cu filmul, după ce-o să-l înviorăm cu un pic de acțiune revoluționară. Cum să-l fac pe individ să renunțe?

– Dar filmul e împrăștiat peste tot. Nu avem destui oameni să-l ardem!

– Ba avem. Dispunem de trei sute de mii de oameni. Să-l ardă poporul. Să-i dăm ceva de făcut, o acțiune revoluționară simplă.

Iar polițiștii lui Jango vor trage, ca să-l apere, gândi Sargent. În acest caz, se poate întâmpla orice, iar pe noi ne va lua dracu' acolo pe scenă. Sargent se uită la Blue, la părul lui blond, teatral, la zâmbetul de primadonă, pe care-l folosea când era cu gagici – un tip căruia îi plăcea cu adevărat să se dea în spectacol.

– Te-ai gândit că vom fi starurile filmului? întrebă Sargent.

– Ce?

– Cucerirea scenei va fi marele eveniment al festivalului, iar tu și cu mine vom fi în mijlocul scenei. Vom fi staruri de film.

– Nu m-am gândit la asta! exclamă Blue, apoi trase din chiștoc și aruncă un nor de fum. Ai dreptate! Hmmmm... Dacă tot vom ajunge staruri, de ce să nu mergem până la capăt?

– Până la capăt?

---

[1] Rubber Duck – Rață-de-Cauciuc (n. tr.).

– În loc să ardem pelicula, îi vom cere lui Beck să ne dea peliculă nefolosită. Oamenii Mișcării vor filma în felul nostru. Să ne asigurăm că avem o imagine bună, că versiunea finală ne va înfățișa partea pozitivă. Adică, dacă vom ajunge staruri, trebuie să aprobăm versiunea finală, nu?

– Omule, zise Sargent, *ești prea egotist*!

Blue se întoarse din profilul drept, apoi din cel stâng.

– Cum crezi că arăt mai bine? se hlizi el.

Sargent scutură din cap. Ce mod de a conduce o revoluție! Și găoaze ca ăsta își imaginează că pot să-l jefuiască pe Jango Beck!

Barry Stein zăcea pe spate, satisfăcut fizic, epuizat psihic. Greutatea lui Ruby de pe el părea o carne fără viață. Se propti de pieptul lui, îl privi cu ochi duri, gânditori, și zise:

– Care-i problema, n-am fost destul de bună pentru tine?

Stein o privi și oftă. Sunt exact în postura în care mă vrea, gândi el.

– De ce-ai făcut asta?

– Pentru că mi-ai cerut, amintește-ți.

– Ai vrut să-i dovedești ceva lui Sargent, așa-i? Am simțit eu. N-ai făcut dragoste cu mine, te-ai jucat cu el.

Ruby se ridică de deasupra, își căută hainele prin cort, le găsi și începu să se îmbrace.

– Poate că da, răspunse ea liniștită. Dar credeam că mă dorești.

Stein se ridică și el, își puse cămașa și începu să și-o încheie.

– Sigur că da, dar nu așa. M-ai tratat ca pe un obiect.

Cu cămașa încă descheiată, Ruby se așeză pe patul pliant, lângă el, punând o mână pe genunchiul lui.

– Îmi pare rău, într-adevăr. Sunt puțin derutată... uneori nu-i prea simplu să te eliberezi...

Stein termină să-și încheie cămașa și își puse chiloții.

– N-aș zice că te-ai eliberat. A fost un rahat.

Ruby se uită la el cu ochi îmblânziți.

– Îmi placi. Cu adevărat... N-am vrut să te rănesc.

– Dar Sargent îți place mai mult.

Femeia începu să-și încheie bluza, urmărindu-și cu atenție mișcarea degetelor.

– Poate că da... Dar nu vreau să fiu consoarta nimănui... Cred că n-am încercat să-i dovedesc ceva lui Chris, ci am încercat să-mi dovedesc ceva mie însămi...

– Și... ce ți-ai dovedit?

Ruby termină să-și încheie cămașa și se ridică.

– Nu știu ce-mi-am dovedit. Că sunt liberă... că pot să-l fac pe Chris să accepte faptul că sunt liberă... că... nu știu. Nu știu, Barry. Poate că-s un rahat la fel de mare ca orice bărbat...

Stein se sculă de pe pat, iar furia îi scăzu. Probabil că și-a făcut mai mult rău decât mi-a făcut mie. Orgoliul meu se simte un pic șifonat, asta-i tot. O prinse de mână.

– Hai s-o lăsăm baltă, zise el. Trăim timpuri confuze.

Ruby îi zâmbi cu tristețe și-l sărută pe buze.

– Ești un băiat bun, Barry! Să fim prieteni!

– Sigur. Prieteni.

Lumina soarelui se scurgea prin deschizătura cortului. De afară se auzea tumultul și tărăboiul din Bâlciul Lumii Poporului. O zi minunată. Stein se simțea ca o jigodie.

– Barry, nu fi trist!

Ruby veni lângă el și-l luă în brațe, sărutându-l lung și apăsat. Stein simți sinceritatea gestului, o sinceritate pe care n-o înțelegea.

– Încă o dată, cu simțire? întrebă ea, scoțându-și chiloții. Ca un prieten cu altul?

– Nu te înțeleg. Nu te înțeleg deloc.

Femeia oftă și-l împinse pe pat.

– Vezi, la urma urmei, avem ceva în comun...

IX

Velva Leecock sorbea din limonada cu gheață în timp ce machiora îi ștergea transpirația de pe frunte și-i pudra fața. Avea impresia că-s ce-l puțin 38 de grade Celsius și-și dorea, deocamdată, să facă un alt film porno, ca să-și poată scoate hainele și să-și răcorească trupul, după cum procedau mulți hippioți din mulțime.

Dar Paul părea decis să se țină de standardele de difuzare – nici o fată angajată de Emmett ca figurantă n-avea voie să-și arate țâțele, și toți băieții urmau să poarte pantaloni, chiar dacă se vedeau o mulțime de sâni și păr pubian în afara cadrului.

De fapt, filmarea părea o insuliță de Hollywood într-o mare de Woodstock. Paznicii înconjuraseră un cerc cu diametrul de aproximativ o sută de metri în amfiteatrul natural, iar difuzoarele din zonă fuseseră deconectate, așa încât muzica pe care mii de oameni o

fredonau, ca un lan din Nebraska, într-o zi cu vânt, era doar un murmur de fond în cercul neatins de vrajă, ca o melodie de pe un aeroport.

În afara cercului, se fumau mii și mii de țigări cu marijuana, iar fumul de drog ajunsese des ca ceața ce acoperea San Fernando Valley, într-o zi proastă de vară. În interiorul cercului nu se găsea fir de drog, deși Paul îi lăsa pe figuranți să se trotileze cât voiau înainte de filmare. În afara cercului, jumătate dintre fete umblau cel puțin cu pieptul gol și o mulțime de gagii în curul gol, dar în cerc nu exista nimic care să nu poată fi difuzat la televiziune. În afara cercului, soarele transformase pajiștea în formă de castron, în furnal, dar în interiorul cercului, reflectoarele făceau căldura și mai insuportabilă. Zona de filmare părea o versiune în stil Disneyland denaturat a festivalului, chiar în interiorul festivalului.

După ce fata termină machiajul, Velva se răsuci în scaun, căutându-l din priviri pe Paul. Îl descoperi între camera de filmare și o ladă metalică pentru echipament, discutând cu Rick Gentry. La distanța aceea nu auzea ce-și spuneau, dar nu-i plăcea cum se uita pidosnicul ăla la Paul, nici felul în care Paul îl lăsa să-i atingă umărul, șoldul, brațul și nici felul în care Gentry își puncta fiecare cuvânt cu mâinile lipicioase, ca o caracatiță de impresar, ce vorbea cu o starletă tinerică.

Între Paul și Rick Ick se petreceau lucruri nasoale, știa ea. Scena cu apucatul de prohab peste care am nimerit ieri, ce dezgustător lucru! Nu-i nimic rău ca un tip să fie bisexual – unii gagii bine chiar sunt –, dar Paul *nu-i*. Îl lasă pe Gentry să-și facă numărul dintr-un motiv pe care nu-l pricep. E groaznic!

Paul și Gentry se apropiară de ea. Gentry, cu zâmbetul acela libidinos, scârbos, plin de satisfacție pe care-l afișa des încă de ieri, iar Paul, cu figură dură, stăpânită, de parcă ar fi ascuns ceva. Doamne, l-a regulat Gentry? Sau i-a supt-o? Sau vreun lucru dezgustător pe care-l face în pat cu alt bărbat? Din cauza *asta* nu pot să-l prind pe Paul singur? Pentru că *o face* cu Rick Ick? Gândul era atât de scârbos, încât Velva încercă să-l izgonească din minte, printr-un efort de voință, dar el se încăpățâna cu perversitate să revină – nu putea scăpa de imaginea lui Gentry și Paul cum se regulau –, plutind la periferia conștiinței ei. *Offf!*

– Bine, zise Paul, să încercăm să tragem o dublă. Emmett, așează figuranții pe locurile lor. Velva, Rick, ocupați-vă locurile, vă rog.

Velva se duse și se așeză pe pătura albastră de motel, care fusese întinsă pe iarbă, în timp ce Emmett Francis muta figuranții în jur și Paul vorbea cu cameramanul. Gentry se învârtea pe lângă doi tipi ce păreau viguroși, în pantaloni negri și veste de doc, care stăteau în

fundal, printre puștii cu aspect blând, apoi se așeză pe pătură, lângă ea. Nu o învrednicise cu vreo privire, nici nu-și luase ochii de la Paul.

Velva începu să se simtă îngrețoșată. Suporta orice, dar să nu fi observat linia privirii lui Gentry, ce urmărea prohabul lui Paul. Se întoarse și le zâmbi figuranților care fuseseră plasați de Emmett pe panta din spatele ei. Majoritatea erau niște puști drăguți. Trei-patru băieți cu pieptul gol, fără păr, arătau de-ți venea să-i mănânci, iar o fată era pur și simplu zdrobitoare, cu un tricou și niște jeanși colorați, ce păreau pictate pe trupul ei, ca o a doua piele. Dar toți aveau o înfățișare obosită și plictisită sub soarele arzător, fără să aibă voie să asculte muzică sau să fumeze droguri, în timp ce, mai încolo, prietenii lor se mișcau în ritmul melodiei, își treceau țigări cu marijuana unul altuia și beau vin. Dar când le acordă atenție și se strâmbă la ei, câțiva îi zâmbiră, alții îi imitară gestul și doi băieți drăgălași făcură semnul păcii. Se părea că o plac, iar asta îi dădu o senzație reconfortantă.

Paul se învârti în jur destul timp, aranjând microfoanele, mutând fata cu jeanși colorați într-un colț al cadrului, de unde să nu atragă atenția starurilor, apoi veni către pătura pe care stătea ea.

– În regulă. Ține minte, Rick, asta-i prima ta tentativă de-a o cuceri pe Velva. Nu te repezi la ea ca lupul cel rău, dar aș dori să se întrezărească, în fundal, un strop de poftă lupească.

Gentry o privi cu coada ochiului pe Velva, plin de venin, apoi se uită la Paul cu o sinceritate prefăcută, iar în cele din urmă, cu o expresie grosolană.

– Înțeleg ce vrei, Paul, zise el.

– Velva, tu-i înțelegi jocul, dar nu prea știi ce să faci, ai priceput?

– Am înțeles, răspunse ea.

Chiar mai bine decât tine, sărmane copil!

Paul trecu în spatele camerei, părând să fie la un milion de kilometri de locul în care se afla.

– Bine. Luminile...

Reflectoarele strălucitoare se aprinseră, făcând arșița și mai puternică. Velva îi auzi, în spate, pe figuranți gemând.

– Hai, oameni buni, țineți minte că vă distrați ascultând muzică! strigă Paul. Să pătrundem în spiritul locului. Gândiți-vă la cele douăzeci de albume pe care le veți avea, hai să vă văd veseli! Acolo... așa-i mai bine... Gata, începem!

– *Sunset City*, scena patruzeci și nouă B, dubla unu.

– Pornit!

– *Motor!*

Gentry se propti în cot și se uită la Velva cu ochi bovini, bătând cu degetele mâinii drepte în ritmul muzicii ce se auzea slab din fundal.

– Știi, zise el cu glas mieros, probabil că n-o să ne mai întâlnim vreodată. Tu te întorci în Kansas, eu la New York, și drumurile noastre nu se vor mai încrucișa...

– Ce vrei să spui, Doug?

– Că-mi placi. Că-mi placi, deși știu că n-o să te mai văd după ce se termină chestia asta. Tu simți același lucru relativ la mine?

Aș putea? Doamne, aș da orice să nu mai văd vreodată figura pidosnicului ăstuia! Cât despre sula lui dezgustătoare...

– Nu știu, Doug...

I-aș rupe-o de la rădăcină! gândi Velva, strângând din dinți.

– Tăiați! strigă Paul. Ce naiba înseamnă asta, Velva?

– Îmi pare rău, n-am fost atentă.

Se întoarse și le zâmbi puștilor din spatele ei, fiind răsplătită de chicoteli amețite.

– Termină cu rahaturile astea! se răsti Paul. Să mai încercăm o dată. Dați-i drumul!

– *Sunset City*, scena patruzeci și nouă B, dubla doi.

– Porniți!

– *Motor!*

– Știi, probabil că n-o să ne mai întâlnim vreodată. Tu te întorci în Kansas, eu la New York, și drumurile noastre nu se vor mai încrucișa...

– Ce vrei să spui, Doug?

– Că-mi placi. Că-mi placi, deși știu că n-o să te mai văd după ce se termină chestia asta. Tu simți același lucru relativ la mine?

– Nu știu, Doug, răspunse Velva, luptând împotriva dezgustului. Îmi placi, dar nu înțeleg ce vrei să spui...

Gentry puse mâna, nu pe genunchiul ei, cum cerea scenariul, ci pe carnea moale a interiorului coapsei. Velva tresări, oprindu-i-se sângele în vene.

– Ba înțelegi, spuse Gentry.

Gura lui se deschise în forma unui O, iar în mintea Velvei apăru imaginea reflexă a buzelor acelea lipicioase strângându-se pe sula lui Paul, sugând-o, extrăgându-i substanța ca un vampir.

Dintr-un rezervor interior de putere, pe care nici nu bănuia că-l are, Velva reuși să scoată un zâmbet inocent și-l zvârli în fața lui Gentry.

– Poate nu *vreau* să înțeleg, zise ea, sfioasă.

Ochii lui Gentry se prefăceau că privesc mulțimea, dar se ațintiseră asupra lui Paul. Spunea replicile pentru Paul, deformându-le într-un fel hidos.

– Uită-te la toți oamenii ăștia, veniți din toată țara. Nu s-au văzut înainte, nu se vor revedea nici după trecerea acestor patru zile. Ca și noi. Dar asta nu-i împiedică să fie apropiați, să facă ceea ce vor. De fapt, lucrul acesta îi eliberează, ne eliberează. Ce se întâmplă aici, e ca într-un vis – putem face tot ce dorim și nimeni nu va ști. Putem să ne satisfacem dorințele secrete, și nimeni nu va afla. Când ne vom trezi, după trei zile, totul va fi un vis...

Velva vedea doar imagini dezgustătoare în mintea lui Gentry și impresia că și Paul înțelege ce se întâmplă. Stătea încordat, țeapăn, iar ochii lui păreau niște discuri cenușii, fără expresie, ațintiți asupra celor ai lui Gentry, ca hipnotizați.

– Astea... sunt doar vorbe goale, îngăimă ea. Mai frumoase decât ce-am auzit acasă.

Degetele oribile ale lui Gentry îi pipăiau coapsa, iar imaginea a ceea ce văzuse în Domul Ecologic îi apăru în minte – aceleași degete strânse, ca un crab monstruos, în jurul mădularului lui Paul. Tremura. Simțea sudoarea șiroindu-i pe spate. *N-o să stric dubla asta!* O s-o fac pentru Paul!

Gentry îi adresă un zâmbet ipocrit.

– Cine știe? Poate reușesc să te conving.

– Încerci să mă ispitești?

– Mă găsești ispititor, Peggy?

Din nou, Velvei i se păru că individul își direcționase replica spre Paul. Simți numai scârbă. Of, Paul, cum de s-a întâmplat așa ceva?

Se străduí să se uite la Gentry, să pară un pic cochetă.

– Hai să ascultăm muzica, zise ea, dându-și capul pe spate, închizând ochii și privind orbește în soarele amiezii.

– Tăiați! strigă Paul. Cred că-i bine. Dar mai filmăm o dată după prânz, să fim siguri. Pauză o jumătate de oră. Toată lumea să fie înapoi la douăsprezece și cincisprezece fix!

Velva deschise ochii și respiră adânc. Gentry se ridicase în picioare și se îndrepta spre o toaletă. Probabil să facă labă, gândindu-se la Paul. Figuranții discutau între ei, se amestecau în mulțime, căutând droguri, iar echipa de filmare strângea echipamentul.

Paul stătea singur, cu gândurile lui, vârând absent în gură ceva dintr-o pungă de plastic. Velva păși prin iarbă spre el.

– Mâncăm împreună? întrebă ea. Vreau să discut cu tine.

Paul o privi încruntat, cu ochii încercănați, roșii, și cu pupilele dilatate, probabil de la cocaină. Era epuizat.

– Nu mănânc, Velva. Dar putem discuta. Ce-am filmat azi abia poate fi folosit, și numai din vina ta. Păreai să te gândești la altceva.

– Așa-i. Despre asta vreau să discutăm. Să găsim un loc unde să fim singuri.

– Bine. Nu-i prea multă lume de cealaltă parte a culmii, lângă gard.

Se uită în jur, la echipa de filmare, la marea nesfârșită de oameni aflați dincolo de cordonul din paznici, părând o clipă un animal la pândă.

– Poate că-i bine să scap de toate astea câteva minute.

Începu să urce, cu pași mari, panta, fără să bage de seamă dacă Velva îl urmează. În timp ce gâfâia în spatele lui, femeia se uită peste umăr și-l văzu pe Rick Gentry apărând din toaletă și cercetând cu privirea în jur, probabil căutându-l pe Paul. Văzu cum îi cade fața când îi zări plecând împreună, iar asta o făcu să se bucure. Gândește-te că vom face cele mai rele lucruri, căcatule, gândi ea, și n-o să greșești. Pentru că așa se va întâmpla!

– Cred că aici e bine, spuse Paul Conrad, rezemându-se de trunchiul unui stejar și simțind temperatura cum scade brusc la umbră, de parcă i-ar fi adiat o briză pe piele.

Velva întinse brațele de-a lungul unei ramuri orizontale, înălțându-și sânii către el. Un gest calculat, sau doar se purta în felul ei?

Copacul se afla aproximativ în mijlocul unui crâng de patru arbori. Colina se ridica în spatele lui Paul, într-o pantă blândă, acoperită cu iarbă uscată și tufărișuri scunde, formând buza de nord-vest a amfiteatrului natural. Auzea sunetul slab de muzică și voci omenești, de dincolo de culme. La vreo cincizeci de metri, se vedea gardul vechi, din sârmă ghimpată ruginită, hotarul de nord al fermei Sunset Ridge și al zonei Sunset City. Spre Vest, luceau în soare domurile albastre ale taberei interpreților, ca niște ochi de insecte gigantice. Colțul acela era atât de singuratic pe cât putea să fie aici, în condițiile în care două sute de mii de oameni se aflau la câteva minute de mers.

– Trebuie să joci mai bine decât în dimineața asta, zise Paul. E al naibii de evident că nu suporți să te atingă Rick. Pot să salvez ce-am filmat până acum prin montaj și cu imagini separate, dar nu mai merge așa.

– Știi ce simt pentru pidosnicul ăsta. Aș merita un Oscar doar pentru că-l *las* să mă atingă.

– Îmi dau seama că te străduiești, zise Paul, oftând.

De fapt, ea îi depășise așteptările. Interpreta, făcea o treabă rezonabil de profesionistă, ținând cont de circumstanțe. Faptul că încerc să scot mai mult de la ea, înseamnă că simt că poate să dea mai mult, reflectă el. A crescut. Asta deci pot să am pretenții mai mari. Și va trebui să folosesc ceea ce voi putea scoate de la ea.

– Trebuie să te străduiești și mai mult, zise Paul. Așa cum e Rick, să știi că nici pentru el nu-i ușor.

– *Rick!* Crezi că nu știu ce-i între tine și Rick?

Își arcui spatele, împingându-și pieptul spre el, evident deliberat, de data asta. Gura ei avea un aspect de duritate, figura îi părea furioasă, dar ochii îi erau blânzi și amabili, aproape iubitori. Stomacul lui Paul se crispă. Simți niște gheare fantomatice în vintre.

– Despre ce vorbești? se răsti el, auzindu-și tremurul vocii și urându-se pentru asta.

Velva se aplecă, ajungând cu sânii doar la o palmă de pieptul lui. Întinse mâinile să-l atingă, dar și le retrase, punându-le pe șolduri.

– Am văzut, zise Velva. Am ochi.

– Ai văzut... ce?

Ea dădu din cap, cu tristețe.

– *Asta!*

Îi prinse prohabul într-o strânsoare puternică. Sângele îi năvăli în vintre și-i pulsă în tâmple. Simți erecția de sub degetele lui Gentry, degetele lui Sandy, degetele Velvei. Velva își retrase mâna. Paul clipi, cuprins de amețeală, devenind subit conștient de oboseala cumplită, înlăturată până atunci de stimularea artificială a dexamylului, care se pregătea să-l devoreze. Se pregătea să-l dea gata...

Velva îl prinse cu blândețe de mână.

– Așează-te, spuse ea, strângându-și picioarele dedesubt și trăgându-l în jos.

Paul se lăsă să alunece de-a lungul trunchiului stejarului, simțind coaja aspră prin pânza cămășii. Gândul i se concentră asupra texturii cămășii, asupra moliciunii mâinii Velvei, pe care o ținea în mâna lui, asupra razelor de soare ce se strecurau printre frunzele copacului, asupra durității solului de sub bucile sale – fugind de ororile amintirilor în prezentul imediat.

– Rick Gentry te dorește, zise Velva. Am jucat în destule filme porno ca să fiu în stare să prind toate vibrațiile sexuale dintr-un decor.

– Și crezi că eu nu știu? Crezi că nu mă înnebunește cu asta? Doamne, azi-noapte, cu Sandy...

Se întrerupse, dar simți recunoștință pentru apropierea trupului Velvei, în umbra rece a copacului.

– Dacă știi, de ce nu-l oprești? N-ai decât să-i spui ce simți.

– Nu pot.

Velva puse mâna pe umărul lui, aplecându-se spre el până când fețele aproape li se atinseră.

– Paul, nu cumva *îți place*? Nu-ți trezește... *sentimente*?

– Bineînțeles că nu! se răsti Paul.

Apoi se rușină din cauza reacției exagerate la ceea ce îl arsese foarte adânc.

– Ești sigur? întrebă ea, sinceră, cu o căldură autentică. Vreau să spun că nu-i nimic rău să fii bi. O mulțime de bărbați simt așa, uneori nici nu-și dau seama până când unul ca Gentry îi atrage deliberat să...

– Vrei să zici că-s un homo latent?

– Nu, nu, Paul, strigă ea și-l cuprinse în brațe, sărutându-l cu gura deschisă.

Recunoscător, în clipa aceea, pentru gustul gurii de femeie, pentru durerea dulce pe care i-o provoca în vintre, îi răspunse la sărut îndelung, umed, iar când încetă, o lăsă să se cuibărească în brațele lui.

– Cine să știe mai bine decât mine că nu ești homo? Dar... adică... orice bărbat are simțăminte îngropate, știi, iar Gentry face tot ce poate ca să le scoată la iveală. Te provoacă, practic, în fiecare scenă. De ce-l lași să continue? De ce-l încurajezi?

– Pentru film, izbucni Paul. Ca să obțin pelicula. Dacă reușesc să-l fac să joace scenele de dragoste visându-mă pe mine și sperând ceva...

– Paul, nu vezi ce faci? Îl stârnești, îl lași să se aprindă, sperând că te va avea!

– Mda, cam asta fac...

Velva îi puse mâna pe partea interioară a coapselor.

– Ascultă sfatul unui expert: nu juca jocul ăsta, dacă nu ești gata să cedezi! zise ea.

– Nu crezi serios că...

– Am făcut-o și eu. M-am jucat cu tipi care nu se gândeau la regulat, iar mai devreme sau mai târziu, situația a ajuns astfel încât pierdeam totul, dacă nu cedam...

– Crezi că...

– Da, cred. Trebuie să salvezi filmul. Știm amândoi ce înseamnă filmul ăsta pentru noi, știm de unde venim, unde o să ne întoarcem

dacă dăm greș. Și-ți spun că nu te voi respecta mai puțin dacă o să cedezi. Am supt o grămadă de sule pentru avantaje mai mici...

– Of, Velva...

Ceva îl făcu s-o strângă la piept. Femeia se uitase în întunericul din sufletul său și-i arătase cel mai rău lucru care i se putea întâmpla, dar îi mai spunea că asta i s-ar fi părut normal. Pot să sper așa ceva din partea lui Sandy? Poate ea să înțeleagă?

– Să-ți arăt ceva, îi șopti Velva la ureche. Să-ți arăt ceva ce Sandy nu e capabilă să facă.

Se ridică, apoi cu o mișcare intenționat dramatică, își trase rochia peste cap, aruncând-o într-o parte și dezvăluindu-și trupul gol, cu sfârcurile roșii și tari, cu părul pubian strălucind auriu într-o pată de lumină făcută de razele soarelui care se scurgeau printr-o spărtură din frunziș.

Șocat, uimit, excitat, Paul sări în picioare, privind în jur nervos, spre colina pustie din spatele lui. Dar, în ciuda voinței, vintrele îi tresăltau și ceva din interiorul său fredona un cântec.

– Nu te gândi că te văd oamenii, zise Velva. O să te fut la amiază, în mijlocul scenei. O să te fut chiar lângă curul lui Gentry. O să ling gustul lui de pe tine și o să-ți scot amintirea lui din cap. Ar face Sandy asta? Ar face Sandy asta?

Se repezi la el cu atâta forță, încât îl dărâmă pe pământul tare, aspru, și ateriză deasupra. Fără nici o ceremonie, îi desfăcu centura, îi trase fermoarul de la pantaloni și începu să-i dea jos pantalonii.

– Isuse! țipă Paul, înlăturându-i mâinile, dar femeia se feri.

– Nici o șansă, mârâi ea.

Îi trase pantalonii, îi prinse capul cu ambele mâini și-i vârî limba adânc, adânc, în gură.

El se zbătu un moment, dar gustul ei îl umplu la început cu foc, apoi cu o căldură lentă, delicioasă, ce-l topea. Simți cum propriile lui brațe strâng trupul ei, simți atingerea pielii ei moale, netede. Parcă era fata-stereotip din scenele clasice de viol, care începe prin a rezista, lovind cu pumnii în spate eroul, apoi ajunge să-l sărute. Și descoperi că imaginea îl excita.

– Ia gândește-te, toarse ea în urechea lui, dacă vrei să exciți un pidosnic de dragul filmului, ar trebui s-o regulezi și pe interpreta principală.

– Velva...

– Ai încredere în mine, Paul, o să te fac să te simți bine. Știu despre Gentry, știu ce-ți trece prin cap, nu mai fi îngrijorat, lasă-mă pe mine să mă ocup...

– *Ce-mi faci?* strigă Paul, în timp ce din adâncurile memoriei se ivi figura fantomatică, infatuată, ochii aceia care știau, amestecul acela groaznic de scârbă și poftă.

– Închide ochii și încearcă doar să simți, îi zise femeia.

Îl sărută, întinzându-se în jos, apucându-i cu degetele sula, degetele lui Gentry, apucând, cerând, rotindu-se...

– Lasă-mă să am grijă de tine...

El își răsuci capul și gemu, chinuit, apoi îi simți buzele ca o pizdă caldă de femeie, de neconfundat, înlocuind obscenitatea degetelor din jurul rădăcinilor lui.

Mâini ca niște aripi de fluture pe pieptul lui. O voce blândă zise:

– Deschide ochii, Paul. Vino acasă!

Îi deschise. Velva îl călărea, razele de soare curgându-i prin părul bălai, colorându-i sfârcul stâng în stacojiu și desenându-i pe partea superioară din dreapta trupului arcuit un model zebrat de lumini și umbre. Lent, femeia își roti coapsele, înlăturând imaginile groaznice, acre, cu mușchii ei interni, secreți, privind prin ochii lui în miezul său, zâmbindu-i prietenește.

Se zbătea delicios și întinse brațele să îmbrățișeze soarele. Era foarte frumoasă, și el se afla în totalitate cu ea, făcând dragoste cu ochii deschiși, pe pământul gol, în umbra răcoroasă.

După un timp, o răsturnă cu blândețe și-și făcu plăcerea stând deasupra, întâlnindu-i privirea pe când terminau împreună, ochi în ochi, pântece lângă pântece, singuri și împreună, fără nici o fantomă batjocoritoare uitându-se din bezna secretă.

Apoi, rămaseră îmbrățișați, sorbind fiecare din adâncurile ochilor celuilalt.

– Acum ți-ai regulat interpreta principală, zise ea. A fost chiar atât de rău?

Paul o privi, neștiind ce să spună, neștiind ce simțea. Nu era Velva pe care și-o amintea din vremea când fuseseră împreună.

Dar nici el nu era același Paul.

Voci din spatele lui îl făcură să se rostogolească de pe ea. Un tânăr blond și o fată măruntă, brunetă, stăteau în lumina soarelui, chiar lângă copac, uitându-se la ei și surâzând liniștiți. Paul se îmbujoră și își căută pantalonii.

Fata râse – un râs muzical.

– E-n regulă, arăți bine!

– Și tu arăți bine, îi răspunse, fără să-și dea seama, Velva.

Blondul zâmbi, încuviință din cap și-și conduse doamna dincolo de vârful dealului, făcându-le semn cu mâna înainte de a dispărea din ochii lor.

Velva se ridică. Pe spatele înroșit atârnau crengi și frunze. Paul începu s-o curețe.

– Cum te simți? o întrebă el.

– Ca și cum mi-aș fi regulat regizorul. De parcă nu mi s-ar putea întâmpla nimic. De parcă aș reuși să-l înfrunt pe Rick Ick.

Paul se uită la ceas – douăsprezece și douăzeci și șase.

– Am întârziat! Oamenii se întreabă deja ce-i cu noi.

– N-o să le fie greu să-și închipuie, replică Velva, amuzată.

Paul roși, apoi se trezi văzând scena din exterior, cu ochi de regizor: stătea acolo, trăgându-și pantalonii în aer liber, după ce i-o trăsese interpretei principale. Arăta bine, se simțea bine, să-l ia dracu' pe oricine gândește altfel!

– Pune-ți hainele, doamnă, zise el, prefăcându-se supărat, avem de făcut un film!

X

Bill Horvath păși pe scenă în urletul mulțimii, în căldura amiezii. Soarele arunca valuri de fierbințeală peste podeaua de metal a scenei, învăluind-o într-o arșiță de deșert uscat, făcând aerul să vibreze într-o irealitate ca de miraj. Uralele, aplauzele, țipetele mulțimii se amestecară într-un sunet inegal, de parcă cel mai mare sistem de amplificare din lume fusese dat la maximum și reglat pe un canal pe care nu se emitea. Sunetul reverberă din marginea circulară a amfiteatrului natural, întorcându-se asupra lui însuși, provocând un ecou, revenind peste propriul ecou, transformându-se într-un urlet enorm de zgomot de fond.

Mulțimea uriașă părea să facă parte din irealitate, fiind, totodată, mai mult sau mai puțin umană. Totul era energie – căldura uscată, aerul care vibra, răgetul monstruos, static, al gloatei, universul de ochi ațintiți asupra persoanei sale. Iar Bill simțea energia curgând în el din fiecare punct cardinal, copleșindu-i forța vitală, dar intensificând-o. Stătea în centru, în focarul energiei umane uimitoare. În locul acela era voioșie și teroare. Avu nevoie de un adevărat efort

psihic pentru a se retrage din poziția aceea hiper-reală, să revină în pielea umanității sale personale.

Bobby se așează la orgă, Jerry și Mark începură să-și regleze instrumentele, iar când Horvath își conectă chitara la sistemul de amplificare, zgomotul infernal scăzu treptat, până ce ajunse la murmurul normal al spectatorilor; începu să semene mai mult a Velvet Cloud acordându-și instrumentele în fața auditoriului, decât a centrul unei explozii. Un auditoriu gigantic, sigur, dar numai o mulțime de oameni strânsă pentru a se distra într-o zi fierbinte de vară.

Susan se rotea lent lângă el, privind spectatorii și apreciindu-le numărul. Purta o pereche simplă de pantaloni cu fundul larg, negri, din satin, și o vestă albă, descheiată, din antilopă, legată cu șireturi peste fâșia de piele goală dintre sâni. Nu un costum drăguț, stil Hollywood, nu rahaturi cu efecte speciale, pentru care insistase Jango la primul spectacol.

Când se întoarse cu fața spre el, Susan zâmbea, iar dacă ochii ei păreau ușor sălbatici, ușor febrili, ușor distanți, atunci putea să-și imagineze cum arăta el însuși. Electricitatea din aer era atât de densă, încât puteai s-o bei ca pe Coca-Cola și, tot precum Coca-Cola, îți dădea un spor de înaltă energie, un simțământ amplificat al propriei puteri.

Iar azi vom începe să redăm o parte din această energie oamenilor. Este, de fapt, energia lor, noi suntem doar focarul, oglinda puterii lor. Nu cântărețul contează, ci cântecul, iar cântecul aparține oamenilor.

– Gata, copii? Să începem cu „Sfântul leneș"!

Poți călări pe foc, copile, și poți pluti pe nori,
Poți să fii Phoenix, iubitule, și poți trăi zgomotos,
Poți zbura ca pasărea nopții spre munții soarelui,
Poți fi orice dacă nu fugi, fugi, fugi...

Cuvintele păreau să iasă din ea ca niște baloane de săpun de culoarea curcubeului, formate pe conturul buzelor, apoi eliberate în aer, unde izbucneau în fluturi cristalini de cântec. Chitara lui Bill genera cântecul în adâncurile ei, după care acesta țâșnea din ea ca o făptură vie. Nu cânta ea cântecul, cântecul o cânta pe ea.

Bill îl conduse pe Bobby într-un solo instrumental, chitara vânturându-se în jurul orgii, orga dând târcoale chitarei, iar Susan lăsându-și trupul să plutească o dată cu muzica, devenind încă o celulă din organismul uriaș al spectatorilor. Genunchii îi tremurau, trupul i se zguduia, simțea puterea mișcându-se prin ea, ca un val circular de lumină aurie radiind de pe scenă până la capătul pajiștii, reflectată

de deal, de sufletele oamenilor, întorcându-se către focar, ca un răspuns al dragostei.

Uitându-se peste mulțime, peste oameni, Susan văzu sclipind raze de energie violet, răsucindu-se în jurul pivotului scenei, fiecare buclă ondulându-se în tăcere pe o anume lungime de undă celulară. Și o întorcea în timp, la un moment de demult, în San Francisco, în Vara Dragostei, îndopată cu LSD, pe o culme de deasupra orașului, privind aceleași valuri de energie ale universului rotindu-se în jurul ființei sale. Un moment, un sentiment de fuziune cu întreaga creație, pe care-l uitase, care păruse pierdut pentru totdeauna. Dar acum, încă o dată, simți trupul dizolvându-i-se în atomii care-l alcătuiau, iar aceștia se dizolvară în configurații de energie pură, și energia se împrăștie din centrul fizic – locul în care stătea trupul ei pe scenă – pentru a se amesteca în aura violetă a spectatorilor, într-o îmbrățișare, de catifea moale. Iar aceasta era Velvet Cloud. De-acolo veniseră, acolo se întorceau.

Când din chitara lui Bill se revărsă din nou cântecul, cuvintele acestuia păreau să vină din marea de figuri, din pantele acoperite cu oameni, din soarele de deasupra și din soarele interior – aspecte ale unicității acelui moment magic de întoarcere acasă.

Cât timp nu încerci să cari apă în mâna cu degete răscliirate,
Cât timp nu renunți sau nu încerci să pricepi...

Muzica se scurgea dulce, continuu, din chitară, Bobby și băieții erau grozavi, Susan avea vocea limpede, curată, puternică, iar sistemul de amplificare funcționa minunat. Horvath simțea vibrațiile pozitive venind dinspre spectatori.

Un grup de spectatori din fața scenei dansa pe loc, scuturându-și trupul, agitându-și brațele, simțindu-se cu adevărat grozav. Și nu era ceva forțat, cum păreau în ultimii ani dansurile, era din nou 1967. Se iveau tot mai mulți dansatori, singuri sau în grupuri mici, răspândiți în mulțimea imensă, încât enorma farfurie cu oameni țopăia în ritm. Fumul a mii de țigări cu marijuana se ridica precum tămâia deasupra gloatei, iar Bill simțea mirosul drogului pe scenă – o atmosferă fierbinte ce se ridica, o atmosferă plăcută ce se instala.

Orga lui Bobby se potoli, toba lui Jerry se îmblânzi, iar Horvath auzi aplauzele fericite ale miilor de mâini ce băteau ritmul. O, da, spectatori potoliți într-o zi de vară din California de Sud, toată lumea simțindu-se grozav!

Tot rahatul ăsta e maya, zbor, și tu ești doar un vis,
Viața-i doar iluzia, tăticule, că ești doar ceea ce pari...

Susan cânta, răsucindu-și trupul după muzică, îmbrățișând mulțimea, cerul albastru, soarele fierbinte. Arăta atât de bine! Zilele de altădată, Vara Dragostei reveniseră, era iarăși vreme însorită!

Și când cântară primul vers al corului final – Sfântul leneș! Sfântul leneș! –, sute de voci răspunseră cu contrapunctul: *Ei bine, uneori ține, copile, alteori nu!* Iar spectatorii izbucniră în aplauze, nu numai pentru că se simțeau bine, ci și pentru interpreții de pe scenă.

Așa trebuie! gândi Horvath, rotindu-se în cerc, rânjind, agitând chitara spre mulțime, simțindu-i puterea, bucurându-se de acel moment de înțelegere reciprocă. Așa trebuie!

Lângă el, Susan făcea semne cu mâna, cu ochii luminoși ca un pom de Crăciun. Așa trebuie! Așa trebuie!

Valuri circulare, trandafirii, veniră dinspre oameni, pulsară spre ea, umplând-o de-o dragoste nemărginită. Lumea era toată albastră și trandafirie – acoperișul luminos al cerului, lucirea trandafirie a oamenilor, aurora pâlpâind într-un purpuriu profund ce mărginea orizontul, acolo unde cerul și carnea se amestecau, formând un inel de foc al dragostei, care cuprindea universul, un cerc de foc palid, ținând afară demonii lumii ce murea, unindu-i pe copii luminii. Ca și cum zilele de altădată, visele de altădată, speranțele de altădată renăscuseră.

În timp ce Bill rânjea și-și agita chitara către pajiștea de figuri-flori lucitoare, Susan își deschise brațele, să-i îmbrățișeze pe toți, își desfăcu larg picioarele, de parcă i-ar fi putut cuprinde pe toți în tandrețea și siguranța pizdei ei. Își arcui spatele, îndoi genunchii, dorind să-i fută pe toți, buzele vaginului ei strălucind ca focul acela de foc purpuriu care înconjura acea realitate magică, sugând toată dragostea aceea în ea, valuri de plăcere trandafirie curgând prin ea.

Își răsuci capul prin aer, închizând ochii, și simți săgeți orgasmice de foc colorat în trandafiriu scurgându-se prin ea și în afara ei, fulgere de dragoste care marmorau cerul albastru-cristalin, strigăte fără voce de extaz.

Spectatorii continuau să țopăie și să țipe, iar Horvath văzu că Susan se împingea în sus și-n jos din genunchi, rotindu-și capul, aruncându-și părul negru-roșcat prin aer, într-un nor de măreție, răsuflând greoi, furios, jucând pentru ei, îmboldindu-i, făcând practic un dans de streaptease.

Teama îi contractă măruntaiele lui Horvath, o teamă străbătută de-o venerație instabilă. Simțea că ea era acolo unde fusese în dimineața aceea, că prezența transcedentală, nebună, părea să planeze în jurul ei, pătrunzând în audiența vastă, așa cum impresionase oamenii din campingul ce se deștepta. Isuse, Susan o lua razna? Își desprinse microfonul de la gât, apropiindu-se de ea.

– Te simți bine, copile? îi șopti la ureche.

Susan se întoarse, ca și cum s-ar fi trezit dintr-un vis, cu ochii ațintiți asupra lui, fără vreun efect vizibil, revenind parcă dintr-o viziune incredibilă, produsă de LSD. Clipi, apoi aprobă din cap. Instinctiv, Mark începu să-și acorde chitara, scoțând un sunet aspru, pătrunzător, să distragă spectatorii. Bobby bătea note la întâmplare. Respirația lui Susan deveni, treptat, mai lentă, mai regulată.

– Mă simt bine, Bill, zise ea calmă, zâmbindu-i doar lui.

Spectatorii erau calmi, prea calmi, privind momentul acela de viață intimă interpretat pe scenă, acel strop de realitate obișnuită ce înlătura magia spectacolului.

– Sunt bine, cu adevărat, adăugă ea.

Îl sărută – un sărut public, pentru mulțime, care răspunse prin chicoteli, urale și râsete, revenind la hiper-realitatea spectacolului. Dar Horvath simțea că-l roade gelozia, amestecată cu spaima.

Cine m-a sărutat? Susan sau Star?

– Hai să continuăm spectacolul. Te rog! insistă ea.

Horvath încuviință din cap, își prinse din nou microfonul de gât și schiță un zâmbet fals pentru public. Poate că am mers prea departe atunci când am pășit pe scenă și am început să aducem mulțimea de oameni în starea noastră psihică.

Turnul scenei păru, deodată, să se înalțe vertiginos și să se strâmteze, iar când Horvath privi spre auditoriul imens, chipurile și trupurile parcă începură să prindă contur, să iasă din mulțimea abstractă și să devină *oameni*: o fată se împingea în gard, privind în sus cu ochii plini de adorație; un tip ce arăta de aproape patruzeci de ani se uita la scenă pus pe harță; o figură neagră, cu ochi atenți, cinici, sub o coafură afro; o pereche îmbrățișată, dar cu privirile ațintite asupra celor care stăteau pe scenă, în centrul universului lor.

Ochi. Sute. Mii. Ochi care așteptau, pierduți, iubitori, furioși, flămânzi. O lume de ochi care cerea să fie supusă vrăjii, acea vrajă pe care o avusese, i se promisese, care o cuprinsese în acele zile în Haight[1], când crezuse în ea orbește. Iar acum, Horvath vedea că vraja

[1] Cartier din San Francisco, centrul mișcării hippie în anii șaizeci (n. tr.).

era acolo, că vraja fusese acolo, în ochii aceia, nu pe scenă. Visul de dincolo de ochii aceia o făcuseră pe Velvet Cloud, nu ea făcuse visul. Dar, dacă oamenii știuseră vreodată asta, o uitaseră de mult. Singurul mod de a opri valul ce-i purta consta în a dărui din nou oamenilor visul.

Nu, am ajuns prea departe ca să ne oprim, nu ne va lăsa nimeni. După cum spune Jango, calea spre ieșire trece pe dinăuntru.

Horvath se duse în mijlocul scenei și zise:

– Nu mă pricep să vorbesc.

Simți cuvintele reverberând din difuzoarele răspândite pe pajiște, care le făceau să sune mai puternic decât în realitate, chiar și în propriile-i urechi.

– Să vorbească muzica în locul meu.

Tăcerea mormântală a mulțimii îl înspăimânta, simțea puterea uluitoare concentrată în carnea sa efemeră, printr-un truc de poziționare, prin intermediul sistemului de amplificare, din cauză că nu le mai vorbise astfel spectatorilor.

Cine dracu' suntem noi, să avem o asemenea putere? Doar niște oameni care cântă niște cântece. Cine o vrea? Cui folosește? Cine știe ce să facă din ea? Chiar ezitarea lui, tăcerea lui, făcuse miile acelea de ochi să se îndrepte spre el – pentru ce? Să aștepte niște cuvinte magice pe care nu le cunoștea? Să aștepte izbăvirea? Să aștepte să-i iasă din gură un iepure?

Lăsați-ne în pace! îi venea să le spună. Suntem exact ca voi, lăsați-ne să fim ca voi! Lăsați-ne să ne cântăm cântecul!

– Avem un cântec nou pentru voi, mormăi el, iar prin intermediul sistemului de amplificare se auzi mormăitul unui zeu. Pentru noi înseamnă ceva, sper să însemne și pentru voi. Data viitoare când îl veți auzi, să sperăm că va fi momentul nașterii unor vremuri mai bune... pentru că, dacă nu... dacă nu...

Tăcerea era neplăcut de asurzitoare. Pentru că, dacă nu, gândi el, o să vă conducem spre măcel.

– Atât am vrut să vă spun. Se numește „Lumi noi, în locul celor vechi".

Se concentră să-și acordeze chitara, cu ochii ațintiți asupra corzilor ei, fugind de miile de oameni care așteptau cuvintele sale chiar prin tăcere, străduindu-se să devină muzicant – adică tot ceea ce dorea să fie. Făcu semn din cap băieților, se uită la Susan, apoi intonă sunetele de început, scoțându-le într-o tonalitate de sitar, care-i zgudui craniul din cauza undelor subauditive. Orga lui Bobby bubui

notele de acompaniament într-un registru superior, pe când cântau cu toții partea corală a uverturii.

Lumi noi, în locul celor vechi,
Lumi calde, în locul celor reci.
Lumi luminoase, eu cer,
Sclipind ca aurul,
Lumi noi, în locul celor vechi...

Limpede, subțire, precum un cor de băieți de duminică, precum dorința blândă a unor oameni cumsecade, care se roagă pentru o lume însorită, și numai el auzea substratul ironic. Văzu spectatorii topindu-se în speranța fierbinte, viguroasă, nostalgică, a corului de început, și fu dimineața Verii Iubirii, acel Camelot pierdut demult în Haight, din 1967, iar ei erau cu toții copii ai florilor, tinzând spre un anume răsărit, întăriți de puterea dragostei.

Dar orga trecu la un volum mai puternic, dantelat cu sunete ușor dureroase, supra-auditive, iar chitara scoase sunete mai puternice, mai ritmate, când Susan începu să cânte cu o voce înaltă, extinsă, scoțând nuanțe de tristețe din cuvinte, despre care Horvath nu știa că se aflau în ele.

Soare strălucitor răsărind în clipa nașterii noastre,
Aducând focul zeilor pe un pământ muribund,
Frați și surori, profitați de ocazie ca să fiți liberi,
Sau cufundați-vă în marea cea neagră a nopții,
Născuți în amurgul erei celor ca noi
Sau morți în cenușa ruinei minților noastre ticnite...

Iar când cântară din nou partea corală – cuvânt cu cuvânt, notă cu notă –, corul blând de băieți se autoironiza, devenind trist din cauza nostalgiei după un trecut ce nu existase niciodată. Pentru că asta era ziua de după dimineața Verii Dragostei, iar vechii zei muriseră, sau nu trăiseră nicicând, iar voi, băieți și fete, sunteți aici singuri și trebuie să găsiți ceva care să vă ocrotească înainte de a dispărea.

Horvath avea impresia că melodia prindea, că miile de chipuri se transformau. Le provocase o nostalgie ușoară după visele pierdute ale anilor șaizeci, în care le *plăcuse* să se bălăcească, și-i confruntase cu ceea ce erau acum, în anii șaptezeci, fără conducători sau contoare de parcare. Da, se simțeau înșelați, da, se enervau! Nu doreau să fie răspunzători de îndeplinirea visului coborât de pe scenă în poala lor,

unde fusese, de fapt, dintotdeauna. Nu la asta se așteptau de la Velvet Cloud. Se purtau ca niște copii cărora li se spusese că nu există Moș Crăciun, deși știuseră acest lucru tot timpul. Îi durea că li se spunea, că li se arăta că nu mai sunt copii, deși știuseră asta tot timpul. Dar cine n-are grijă să se nască are grijă să moară...

Aura trandafirie a mării de oameni se metamorfoză în ultraviolet, iar Star se simți oarecum trădată, de parcă și-ar fi pierdut voalul auriu în văzul tuturor. Simțea ironia muzicii săpându-și drum în conștiința mulțimii, iritând terminațiile nervoase de sub piele, înnegrind pielea cu energia sa, evident dureroasă. Bill ținea chitara departe de trup, agitând-o ca pe o armă, cu figura ca o tapiserie de linii dure, furioase. Bobby părea că atacă orga, iar bețele lui Jerry izbeau imperial.

Acesta-i un rock al revoluției, gândi ea, e muzica vibrațiilor negative de sub o stea întunecată. Asta nu-i Velvet Cloud – chemăm o karma rea, rea...

Dar chitara lui Bill o pătrunse pe Star, așa cum se insinua ea însăși în oameni, scoțându-le în evidență sentimentele și cuvintele, iar ea se pomeni cântându-le cu o claritate ucigătoare, care-i chema, ca un extaz al fanfaronadei lui Mick Jagger. O mantie de beznă o învălui; avea impresia că oamenii comunică între ei prin intermediul său, prin intermediul muzicii, nu despre dragostea din interiorul lor, ci despre ura care-i înconjura.

Toți copiii luminii răsar să întâlnească soarele,
Sângele cheamă sânge până ziua-i cucerită,
Focul cheamă foc până la margine de noapte,
Ridicați mâna și apucați torța luminii,
Spada dragostei ce va topi zidul gheții
Iar cei ce se tem vor pierde.

Vibrații fantomatice, negre sclipiră deasupra scenei în timp ce chitara lui Bill plângea și jelea speranțele pierdute, iar orga lui Bobby arunca energie pură, zdrobitoare. Bill bătea ritmul cu piciorul, iar fiecare lovitură în oțel părea o provocare. Mark atacase corzile ca pe niște dușmani. Puterea era acolo, curgând vijelios prin ea, dar era puterea întunericului, iar vibrațiile pe care le emiteau păreau dinți de ferăstrău pentru tăiat oase.

Uitându-se la mulțime, Susan simți energia întunecată reflectată spre ea de două sute de mii de chipuri furioase, încordate. Adânc,

în inima oamenilor, își târa solzii un șarpe negru, răsucit, cu colții pregătiți să se înfigă într-un gât de dușman.

Chitara lui Bill țipa, ca urletul pătrunzător de furie al unui demon, ca un vulcan de energie neagră, și cioburi de sticlă neagră îi zgâriau carnea minții. Corul deveni un șuier de război al șarpelui, la care se adăuga înjosirea mută din sufletele oamenilor, cu puterea a zece mii de tauri negri izbind furioși pământul cu copitele.

Lumi noi, în locul celor vechi,
Lumi calde, în locul celor reci,
Lumi luminoase, cu cer,
Sclipind ca aurul,
Lumi noi, în locul celor vechi...

Horvath inhala dispoziția spectatorilor ca pe cocaină, aspirând energia prin trup, prin toți ochii aceia care arătau mai bătrâni, mai duri, mai treji, și o arunca înapoi, cu chitara sa. Da, asta e, gândi el, suntem ceea ce suntem – singuri și conștienți de acest lucru. Ăsta să fie ultimul rahat pe care-l luați de la oameni, prin simplul fapt că stați aici și pretindeți că știți răspunsurile! Treziți-vă, fraierilor, pentru voi înșivă, și lăsați-ne pe noi în pace! Să plecăm dracului de-aici! Să fim iarăși Bill și Susan!

Acesta-i momentul nașterii sau morții noastre,
E ultima șansă a dragostei să domine pământul...

Tremurul subit din vocea lui Susan îi acceleră bătăile inimii, îl făcu să se uite la ea, așa cum stătea în spatele lui, aplecată înainte, implorând mulțimea, cu ochii strălucitori și încețoșați, eliberând cuvintele, vorbind pentru ei doi, cum numai ea putea.

Dușmanul e gheața din suflet,
Acum e timpul să începem,
Acum e timpul să luptăm pentru o țară a noastră,
Iar copiii luminii vor sta pe tronul regelui gheții...

Așa, copile, spune-le! Trezește-i! Fă-i să crească și să ne lase să plecăm! Spune-le că a început libertatea.

Lumi noi, în locul celor vechi,
Lumi calde, în locul celor reci,

Lumi luminoase, eu cer,
Sclipind ca aurul,
Lumi noi, în locul celor vechi...

Partea corală se termină, iar muzica se transformă lent într-o tăcere cumplit de amenințătoare. Susan avu impresia că scena devenise o insulă de metal, care plutea pe o baltă de beznă totală, un vid nesfârșit ce se prăbușea, se prăbușea continuu, o gaură în universul soarelui, al cerului și luminii, care dădea într-o altă realitate, a nimicului total. O realitate alcătuită din moarte, descompunere și absență a făpturilor vii, calde.

– Puterea poporului! șopti, batjocoritor, Bill.

Microfonul îi surprinse murmurul, îl făcu să reverbereze prin golul negru, trezind făpturile care dormitau acolo, iar Star văzu urmele unei mari deplasări, negre, în beznă, puncte roșii care scânteiară și luciră, pe când voci disparate îi răspunseră.

Șarpele cel mare își încolăci trupul rece, negru, în jurul bazei turnului scenei, iar ea auzi hârșâitul solzilor frecați de solzi, al colacului frecat de colac, în timp ce fiara se trezea.

Horvath privi mulțimea tăcută, adâncită în gânduri. Nici urale, nici aplauze, doar sute de mii de ochi gânditori, triști, uitându-se la el, întrebându-se care era înțelesul cântecului, înțelesul acelei necaracteristice și neintenționate lozinci. Poate că John Lennon ar fi ținut un discurs tâmpit, gândi Bill. Toți se așteptau la așa ceva, așteptau să întrerupă cineva tăcerea, ca să nu mai fie singuri cu gândurile lor.

Dar eu nu sunt Lennon, nici Dylan, nici Jagger. Iar Lennon, Dylan și Jagger nu mai sunt nici ei Lennon, Dylan și Jagger, dacă au fost vreodată. Vraja a dispărut, am rămas doar niște oameni care cântă niște cântece. Asta am fost întotdeauna. Nu pot să afirm că am fost altceva, mai bun, decât am fost.

Horvath pătrunse prin tăcere, săpă în ea, în încordare, printre oamenii obligați să se analizeze pentru a se schimba. Un murmur slab începu să zguduie colina, sunetul a mii de oameni mormăind nesiguri către sine. Un sunet îngrozitor, dar lui i se păru sănătos, sunetul oamenilor confruntați cu propria lor realitate, confruntați cu un tron gol.

– Cântă „la trupul ăsta", Bill, îi șopti la ureche Susan. Te rog... te rog...

Se întoarse, plictisit de această sugestie care-i întorcea la locul de unde plecaseră, și-i văzu figura. Trăsăturile ei alcătuiau o mască a terorii absolute, buzele îi tremurau, iar ochii, ochii ei verzi, sticloși,

priveau prin el într-un abis negru al ororii, pe care n-o înțelegea, nu voia s-o înțeleagă.

– Ce-i rău, copile?

– Întunericul... șarpele... cântă „Ia trupul ăsta"... doare... mi-e frică... n-ar fi trebuit...

Horvath o zgâlțâi de umeri. Mulțimea scoase un sunet ciudat, înspăimântător, puternic, de uimire.

– Susan, Susan, ieși din starea asta!

Dar Susan nu era acolo. Privea în ochii opaci, ca niște bijuterii, ai lui Star, cristale verzi febrile, din cauza unei nevoi psihopate necunoscute, din cauza unei terori pe care doar ea o vedea.

– Trebuie să readucem lumina! Să readucem lumina! Te rog... te rog...

Din nou, agitație în mulțime, sunete puternice de stânjeneală. Copile, nu o lua razna! Nu rămâne în starea asta! Revino! Revino! Dar Susan era absentă. Susan nu era acolo.

Privirea lui Horvath o întâlni pe-a lui Bobby. Înclinară din cap. Bobby se uită la Susan, apoi din nou la Horvath, cu simpatie, împărtășindu-i spaima.

– Mai bine fă ce zice, îl sfătui Bobby.

– Mda...

Ezitând, trist, furios, Horvath cântă din nou uvertura, simțind sunetele ca pe niște pumnale de gheață în propria-i inimă, ca o recunoaștere a înfrângerii. N-o să ne lase în pace! N-o să scăpăm de Star!

Star rămase deasupra vidului negru, cu gândul ca o membrană subțire de cunoștință, între întunericul din afară și cel dinăuntru. Fiara se agită, vidul urlă, iar chitara lui Bill deveni un mecanism fără suflet, vocea unor amintiri șterse despre lumină. Doar ea rămăsese între toate acelea și noapte. Doar vocea ei putea aduce înapoi lumina.

Ia acest trup, alină-ți durerea,
Lasă-mă să te aduc
Înapoi la tine...

Extrase cuvintele din vid prin miezul ei, doar cu un efort de voință, și văzu șarpele crispându-se puțin, în întunericul înconjurător, iar petele micuțe de lumină pâlpâiră în adâncurile beznei interioare. Ia-mă, te rog, ia-mă încă o dată, nu renunța la lumină! Ah, putea auzi fantoma sentimentelor revenind în chitara lui Bill, îndreptându-se spre casă, spre recapturarea spiritului de Velvet Cloud.

– *Ia-mi trupul, sunt a ta*, cânta ea și-și desfăcu șireturile vestei, lăsându-și sânii liberi în aer, arcuindu-și spatele și oferindu-se oamenilor de-acolo, zbătându-se în încolăcirile fiarei împreună cu ei.

– *Te voi încălzi...*

Fusese atins și depășit un anumit prag nuclear – petele de lumină aurie scânteiau în prinsoarea ei și creșteau, izgonind bezna din ea.

– *Te voi iubi...*

Simțea puterea ce înmugurea în ea, sigură și puternică, vocea i se amplifică, iar scânteile galbene de energie părură să țâșnească din sfârcurile ei, din vârfurile degetelor, în timp ce ea devenea un soare strălucind în vid.

– *Te voi trage prin focul flăcării mele...*

Acum, cântecul înflorea ca o fântână aurie, sunetul chitarei lui Bill se înfășura în jurul vocii lui Star, ca altădată, și erau cu toții Velvet Cloud. Întunericul se sparse în cioburi de obsidian și se răspândiră dedesubtul ei, către orizont, devenind oameni, ființe minunate din carne și păr, oameni care fredonau și zâmbeau în lumina aurie a soarelui, sub cerul înalt, albastru, din California.

Câteva lacrimi îi încețoșară ochii, iar Susan râse și-și desfăcu brațele, îmbrățișându-i pe toți – oamenii, cerul, soarele fierbinte.

Iubesc pe oricine are nevoie de mine,
Dragostea este mâncarea sfântă ce mă hrănește,
Ia-mă, fă-mă, ține-mă, simte-mă...

Oamenii se mișcau după muzică, chitara lui Bill era din nou amantul vocii ei, ca o a doua ființă a sufletului ei. Ne-am întors! Suntem iar Velvet Cloud, totul va fi bine!

Ia acest trup, alină-ți durerea,
Lasă-mă să te aduc
Înapoi la tine...

Muzica aceea continuă mult timp după terminarea cântecului, umplând lumea de soare, iar când, în cele din urmă, se sfârși, aplauzele reprezentară o eliberare puternică de tensiune, o urare de bun venit acasă.

Bill Horvath o luă pe Susan de mână, privi în ochii ei, ochi care păreau să se uite la el dintr-o realitate împărtășită de amândoi, revenind dintr-un loc în care el n-o putea urma.

– Te simți bine, copile? o întrebă Bill.

Ea îl sărută ușor pe buze, iar gustul ei îi spuse că era sărutul lui *Susan*.

– Sunt bine acum. Dar să nu mai facem asta. E un cântec negativ. Suntem Velvet Cloud, și așa să rămânem. Asta vor să fim.

Horvath se uită la spectatorii fericiți și zâmbitori. Vibrațiile triste, bătrâne, întrebătoare dispăruseră, spectatorii puteau fi Copiii Florilor de altădată, razele inocente de soare care pluteau în aer.

Dar Horvath nu împărtășea vibrațiile acelor raze de soare. Prețul pe care-l plătea era prea mare, și nu mai credea în inocența lor. Chipurile acelea zâmbitoare, fericite, se hrăneau din substanța lui Susan, obligând-o să fie Star, obligând-o să rămână într-un loc de unde, într-o zi, s-ar putea, să nu mai revină.

Scena pe care stăteau era înaltă și strâmtă, și începu să i se pară că nu exista nici o cale să mai coboare de-acolo.

XI

– Gata, Paul, zise Velva Leecock, întâlnindu-i o clipă privirea, jucând pentru mulțimea de curioși de la festival, ce se strânsese în jurul actorilor și al echipei de filmare.

Lumina puternică, albă, a reflectoarelor, care o înlătura pe aceea a soarelui în amurg, ca și pe cele colorate, schimbătoare, ale standurilor și expozițiilor, îi atrăsese în acea zonă a promenadei principale din Bâlciul Lumii Oamenilor ca pe niște molii în jurul flăcării, sau ca pe niște viitoare staruri la o premieră pe Hollywood Boulevard.

Toți vor să profite de șansa de a trece printr-un film, gândi Velva, favorizându-i pe privitori cu o serie de zâmbete, mici intimități publice între ea și fani. Îl bătu pe Paul cu afecțiune pe cur, apoi se întoarse sub lumina reflectoarelor, unde Gentry stătea ca un copil gras înconjurat de huligani, bătând nervos cu piciorul drept în pământ.

Paul nu putu ascunde răspunsul din privirea sa, chiar dacă se străduia să fie regizorul distant, profesionist, iar electricitatea dintre ei crease valuri printre spectatori, ceea ce făcuse ca figura lui Gentry să mai piardă un grad din culoare, răsucindu-i încă o dată cuțitul în rană. Velva abia se stăpânea să nu izbucnească în râs. Lucrurile merg mult mai bine de când am fost cu Paul, gândi ea, *îmi face plăcere* să filmez.

Paul se întoarse și dădu instrucțiunile finale echipei – pentru secvența aceea, doar un cameraman, cu o cameră de filmare ținută în mână, un operator de sunet, cu un microfon portabil, și un mașinist, care manevra reflectoarele.

– Continuați să filmați tot timpul. Vom completa ceea ce n-a mers cu prim-planuri, mai târziu, zise el. Apoi, se adresă mulțimii:

– Vom face ca totul să pară cât mai natural cu putință, oameni buni, deci încercați să ne ignorați și fiți doar voi înșivă.

Mulțimea șușoti plictisită. Velva îi aruncă o privire provocatoare, ceea ce o potoli puțin, aducând-o la buna ei dispoziție. Rick Ick arăta de parcă ar fi mușcat dintr-un căcat.

– Velva, Rick, țineți minte să priviți în jur, reacționați la ambianță. Bine, porniți...

– *Sunset City*, scena cincizeci A, dubla unu.

– Porniți!

– Motor!

Velva și Gentry începură să se deplaseze încet spre Est, de-a lungul promenadei pline de lume, trecând apoi pe lângă Domul Ecologic, o bijuterie verde cu lumini portocalii, ce luceau prin fațetele sale în amurg. Paul și echipa îi urmau, târându-se ca niște crabi prin îngrămădeala de oameni îmbrăcați multicolor.

Velvei i se părea că sunt la un bâlci imens de la țară, deși oamenii erau bărboși, pletoși, pe jumătate goi și fumau droguri, iar expozițiile erau domuri geodezice, clădiri ciudate, futuristice, și tarabe în stil hippie. Buna-dispoziție părea cea de la un bâlci de țară, iar ea se simțea din nou copil, anticipând o noapte caldă de vară. Exact ca Peggy Green – cu iubitul ei aflat în urmă, împreună cu camera. Vibrațiile pozitive o umpleau și ieșeau din ea, nici măcar Gentry nu putea să-i strice cheful, mai ales că-l pusese la locul lui.

Paul îi făcu semn cu mâna să vorbească, să rostească prima replică.

– Cu adevărat frumos, spuse Velva. Ca un bâlci de țară, de-acasă.

– Nu știam că există atâta drog în Kansas, mormăi, plictisit, Gentry.

Proasta lui dispoziție reprezenta un tonic pentru ea; bărbatul nu se putea abține ca personajul interpretat de el să nu-i reflecte simțămintele jignite.

– Oh, nu le strica cheful, Doug, zise ea, ca o fetiță, luându-l de mână, conform scenariului, și simțindu-l cum tresare. Oamenii care se distrează sunt la fel, pretutindeni.

Merseră apoi în tăcere, trecură pe lângă tarabe viu colorate, pe lângă o mulțime strânsă sub un cort, ce asculta un vorbitor cu părul blond, lung, îmbrăcat într-un tricou cu steagul american. Ca și Rick Ick cel cu mutră tristă, oamenii de-acolo păreau nemulțumiți când echipa își croi drum printre ei, cu tot echipamentul și reflectoarele, dar Velva le zâmbi tuturor din adâncul sufletului – zâmbetul lui Peggy Greene, care se distra, zâmbetul Velvei Leecock, care urcase pe acoperișul lumii –, iar oamenii se topiră la căldura calității ei de star, la lumina ei interioară. Ah, în noaptea asta pot să schimb lumea! gândi ea. Și să-i regulez pe toți după aceea. Căldura se răspândi din vintrele ei către mijloc, către stomac.

Paul făcu semn că vrea alte dialoguri, iar Velva răspunse cu o siguranță pe care n-o avusese niciodată în fața camerei.

– Miroase aerul, Doug! Aromă de vată de zahăr și floricele cu unt!

Chicoti, prinzându-i mâna și legănându-i-o ca pe un pendul. În jurul lor, dincolo de reflectoare, oamenii zâmbeau și-i făceau semn, împărtășind bucuria ei.

– Ești o poetă, replică Gentry, monoton, trăgând-o spre el, după cum cerea scenariul, dar răspândind unde negative. Aș vrea să pot vedea totul cu ochii tăi, în noaptea asta.

Ea râse – Peggy Greene, râzând *împreună* cu Doug Winter, Velva Leecock, râzând de Rick Gentry. Pun pariu că ai vrea, gândi ea. Pun pariu că ai vrea să fii în trupul meu.

– Poți. Imaginează-ți că n-ai fost niciodată nicăieri, că n-ai făcut nimic. Imaginează-ți că ești un băiat de fermier, aflat la bâlci cu prietena lui.

– Mi-e teamă că-i unul dintre puținele lucruri pe care nu le-am făcut, spuse bărbatul, morocănos.

– Atunci, fă-l acum!

– Și ce-o să fie? Văd doar o mulțime de hippioți trotilați, prefăcându-se că-și închipuie că sunt aceiași puști care au fost în 1967.

– Doug, puștii sunt *puști*.

– Nu cred că a mai fost cineva puști de când Timothy Leary a scos pilulele lui magice de îmbătrânire instantanee.

– *Eu* sunt încă un copil.

Gentry se uită la ea, dar blândețea ce-ar fi trebuit să apară pe figura lui fu doar sarcasm:

– Ești, Peggy. Dar tu vii din Kansas, ca și Dorothy din *Vrăjitorul din Oz*.

Fraza sună răutăcios și plină de cruzime, de parcă vorbea Omul-de-Tinichea din filmul cu Judy Garland. Nici tu n-ai avea inimă, gândi Velva. Soarele ce apunea în spatele dealurilor dinspre Vest picta cerul cu dungi de purpuriu și portocaliu, iar domurile și clădirile viu colorate, din bâlci, păreau la fel de fantasmagorice în lumina lui ca și turnurile strălucitoare din Oz. Dacă te uitai cu atenție, hippioții cu hainele lor ciudate păreau la fel de atrăgători ca și piticii, iar cercul de lumini ale reflectoarelor era drumul ei de cărămizi galbene. Nu făcuse *Vrăjitorul din Oz* un star din Judy Garland? Iar Jango Beck, nevăzut în zonă, era chiar vrăjitorul cel minunat!

Îi zâmbi cu răutate lui Gentry. Și tu te potrivești, gândi ea. Ești Vrăjitoarea-cea-Rea din Vest. Și o să ajungi la un sfârșit jalnic.

Scoase un țipăt, fericită, și făcu trei pași țopăind, cu sânii sărindu-i ca niște căței. Figura împietrită a lui Paul începu să rânjească, iar piticii clipiră la ea printr-o ceață de fum de droguri.

– Să urmăm drumul de cărămizi galbene, improviză ea.

Grimasa lui Gentry nu făcu altceva decât s-o amuze. Sunt Dorothy, gândi Velva. Sunt Judy Garland în filmul care a făcut-o star. E filmul *meu* și al lui Paul, oala noastră cu galbeni de la capătul curcubeului!

– Tăiați! strigă Paul. Vreau să aranjați chestia asta ca pe o filmare statică.

În fața lui se afla o scenă cu adevărat bizară, o filmare care nu trebuia redusă la o simplă trecere, mai ales acum, când Gentry acționa ca un indian într-o tutungerie. Poate mai mult de două sute cincizeci de oameni ședeau pe pământul gol, privind ca niște zombii la panoul imens, computerizat, hipnotizați de modelele multicolore de lumini, transformându-se una în alta pe rețeaua de becuri. Mandale. Șevroane mișcându-se pe panou din cele patru colțuri, apoi unul prin altul, în modele extrem de complexe: roți învârtindu-se ca niște nebuloase spiralate; talazuri stilizate, vălurindu-se în spuma electrică; răsărituri de soare. Ca un panou imens din Las Vegas, ce anunța o serie de abstracții totale.

Paul pregăti cadrul, poziționându-i pe Velva și Gentry, astfel încât panoul electric să umple întreg fundalul, iar adoratorii de la picioarele zeului electric să fie scoși complet din cadru, cu ajutorul unghiului de filmare. Dădu instrucțiuni operatorului de lumini să focalizeze reflectoarele, încât să se vadă doar Velva în fața modelului strălucitor de lumini, iar Gentry să stea cu fața în profil, în afara conului luminos, vizibil numai datorită iluminării panoului computerizat.

Prin jocul luminilor și centrând imaginea exclusiv pe Velva, poate o să reușesc, fără să scot nimic mai rău, decât dacă m-aș fi chinuit cu Gentry.

– Bine, gata. Începem de la: „E adevărat că blondele se distrează mai bine..."

Velva aprobă din cap și-i aruncă un zâmbet intim, deși public, care-i trimise valuri de căldură în vintre, făcându-l să nu mai vadă spirala ce se rotea în spatele ei. Femeia strălucea din cauza luminii interioare. Acea calitate de star despre care tot vorbise ea devenise ceva ce simțea că va pătrunde ca imagine în film. Sunt un amant atât de bun? se întrebă el, sarcastic. Sau îi ofer doar scuza de care avea nevoie ca să se excite?

Gentry stătea ca mort, ca un copil bosumflat. Cum pot să-i excit pe amândoi simultan? Îl trecu un fior prin aerul cald al serii, pentru că își dădea seama că întrebarea sa era falsă, că știa răspunsul, că singura întrebare adevărată era dacă voia să plătească prețul...

– Gata! Luminile!

– *Sunset City*, scena cincizeci B, dubla unu...

– Porniți!

– Motor!

– E adevărat că blondele se distrează mai bine? întrebă, găunos, Gentry din umbră.

Velva râse, scuturâ din cap, scoțându-și minunat în evidență părul auriu în timp ce plutea în fața unei serii de explozii de stele roșii, albastre și verzi.

– Încercăm, răspunse ea. Ne străduim.

– Aș vrea să simt ce simți tu acum, zise Gentry, sec, cu figura ca o mască impasibilă.

Dar scena urma să fie filmată așa, cu Velva în câmpul vizual. Pot chiar să-i dublez replicile mai târziu... dacă reușesc să scot ceva mai bun de la el... Și știi cum, *nu-i așa?*

– Of, Doug, ești atât de solemn, atât de acru!

Sute de stele sclipitoare dansau în spatele Velvei, într-o noapte electronică pustie, pe când ea se uita la Gentry, cu ochii de nimfă ai unei regine a prăvăliilor din Kansas, cu inocență în căldura din inocență.

– Poate reușești să mă faci să zâmbesc, zise Gentry cu o voce de homosexual amărât – asta *trebuia* să fie dublată. Vrei să încerci?

– Pari un bătrân excitat.

Dar reuși să spună asta minunat, devenind o adolescentă cochetă. În spatele ei, zeci de floricele de lumină îmbobociră pe câmpul negru al panoului electronic.

– Și bătrânii excitați au nevoie de dragoste, spuse Gentry, dar vocea lui ajunse *după* replică, în loc să o urmeze, transformând-o într-o văicăreală murdară, cum nu trebuia să fie.

Era cea mai bună interpretare a Velvei și cea mai proastă a lui Gentry. Pot s-o salvez cu o dublare, gândi Paul, dar scena de dragoste ce urma n-avea cum să iasă. Trebuie să scot ceva de la Gentry... Trebuie... trebuie...

– Of, eu nu cred că ești bătrân, Doug.

– Dar crezi că-s excitat.

– Nu ești? întrebă Velva.

Și deveni ca orice fată care chinuiește un bărbat între două vârste cu un vârf de limbă roz printre dinți, cu un zâmbet timid, inocent, cu o subtilă apropiere a sfârcurilor încărcate electric de pieptul lui.

– Nu ți-ar plăcea să mă pipăi? N-ai vrea să mă săruți?

Florile de pe panou explodară în fântâni multicolore de lumină, care se întinseră într-o serie de străluciri de curcubee în spatele ei. Doamne, ce chestie tare!

Paul îl văzu pe Gentry crispându-se, cu umerii prăbușiți, retrăgându-se de lângă Velva, dar se afla în afara cadrului și nu afecta imaginea filmului.

– Da, mi-ar plăcea să te sărut, orăcăi Gentry groaznic.

– Bine, răspunse Velva și se aplecă spre el, acoperindu-i fața cu coroana aurie a părului. Hai să ne închipuim că suntem un băiat de fermă și prietena lui la un bâlci din Kansas.

Panoul electric deveni negru o clipă, apoi un curcubeu se arcui din stânga peste el, completând curcubeul de deasupra lor, în timp ce Gentry își mișcă șovăielnic mâinile pe spatele ei, acceptându-i sărutul.

Rămaseră astfel un moment, ceafa Velvei acoperind cadrul, în timp ce curcubeul din spatele ei se extinse în jos, pe câmpul negru al panoului, devenind o aurora boreală, ce lumina sărutul, ca un poster de frizerie.

Apoi, tot trupul lui Gentry se zbătu, iar mâinile îi căzură prosteste în lături.

– Tăiați! strigă Paul.

Velva se desprinse și-i zâmbi cu o strălucire ireală, luminată de fulgere roșii, albastre și galbene, ce fragmentau cerul cu curcubeu al panoului. Gentry se șterse la gură cu dosul palmei.

Patru ochi se ațintiră asupra lui Paul, capturându-l într-un triunghi de tensiune sexuală. Cei ai Velvei, blânzi, plini de dragoste, și cei ai lui Gentry, arzând de durere. Paul se temu pentru

completarea finală a acestei geometrii a poftei în inima filmului său. Se temea, simțea inevitabilitatea cumplită a destinului care-i unea, un destin al cărui final, Velva îl prevăzuse și-l scuzase.

În spatele lor, rețeaua de becuri se întunecă, apoi explodă într-o ciupercă stilizată, de foc nuclear.

Înfășurată într-o mantie de-un albastru-deschis, care-i ascundea părul, figura și personajul, Susan se simțea ca un conspirator al nopții când îl lăsă pe Bill s-o conducă prin mijlocul aglomerat al Bâlciului Lumii Oamenilor. Cu vibrații interioare profunde, treceau printre oameni ca niște membri mascați ai familiei regale, care se strecurau la o întâlnire nocturnă. Energie, trupuri, miros de oameni, nori de fum de drog, electricitate karmică șuierau și învăluiau acele personaje, uraganul destinului bătând în jurul celor două centre secrete ale vidului.

În negura nopții, plutea ceva în aer, o încordare demențială, de parcă ora aceea era culmea unui conflict de forțe cosmice în sufletul colectiv al festivalului. Simțea nebunia drogului în gloată, ecoul dulce-amar al pierdutei Veri a Dragostei, dar, în urma acestora, se târa și aștepta momentul să sară și să-i găurească pielea cu descărcarea sa statică aceeași fiară întunecată care sărise din mijlocul Verii Dragostei pentru a devora the Haight, într-o noapte lungă de iarnă, cu cocaină, heroină și moarte. Simțea că stă în ochiul liniștii unui uragan, un vid din centrul furtunii dezlănțuite.

Trecură prin mulțime, prin curtea goală a Forumului Poporului și pătrunseră într-un cort mic. Barry Stein și Ivan Blue ședeau alături pe un pat pliant, fumând nervoși o țigară cu marijuana, înconjurați de aura albastră a tensiunii, străbătută de fulgerări galbene de atâtare. Ecoul Verii Dragostei era puternic în ei, dar Susan simțea fiara gâfâind la intrarea în cort.

– Mă bucur să vă văd, zise Blue, întinzându-i lui Bill țigara, pe când nou-veniții se așezau pe scaune pliante lângă pat. Să pregătim programul final cât mai bine posibil, fiindcă treaba s-a complicat puțin.

– Da? făcu Bill, pasându-i ei chistocul.

Susan trase iute un fum, parcă respectând un ritual. Ceva o făcea să-și țină gluga în jurul capului, să-și păstreze vibrațiile în esența ființei sale, o făcea să stea acolo, izolată de forțele ce o înconjurau în tăcere.

– Trebuie să știm exact când vom începe, când va trebui să cântați „Lumi noi, în locul celor vechi", zise Stein.

În spatele tensiunii din vocea lui se afla ceva: vinovăție sau teamă, ceva ascuns care întuneca marginea aurei sale spre un ultraviolet strident. Susan auzea afară lătraturi tăcute în noapte.

– De ce? întrebă timid Bill, orb în fața făpturii care bântuia pe lângă cort. Credeam că declanșarea acestei chestii va fi marcată de cântecul nostru. Ce importanță are clipa exactă în care începem să cântăm?

Stein și Blue schimbară iute priviri, aura lor se întunecă, ajunse complet neagră în momentul întâlnirii privirilor, și tocmai atunci, fiara pătrunse în cort.

– Hmm... modul în care am planificat... trebuie să existe niște acțiuni preliminare înainte de a ataca scena, deci vom fi... ah... obligați să pornim cu zece minute mai devreme de semnal, după spusele lui Chris...

– Chris?

Ascundeau ceva. Exista un vid negru în miezul celor spuse, o nesiguranță interioară pe care o fereau de Bill – și încercau s-o ascundă și față de ei înșiși. Bill păru să se prindă și el.

– Cine-i acest Chris? întrebă el, mai tăios.

– Tipul care conduce acțiunea... spuse Blue, stânjenit.

– Credeam că voi...

– O, Comitetul de Acțiune Revoluționară răspunde de toate, interveni Stein. Dar l-am adus pe Chris să... conducă trupele. El este... hmm... s-ar putea spune un profesionist.

– Cunoaște mult mai multe despre tactica lucrurilor astea decât noi, mărturisi Ivan Blue, zâmbind slab, bolnăvicios. Trebuie să apară în orice clipă.

Bill înclină din cap și se relaxă, liniștit, dar Star văzu vidul extinzându-se tot mai mult, deschizându-se ca o floare a răului, pentru a domina realitatea, devenind centrul invizibil al punctului de pivotare al furtunii, un vid care umbrea totul. Se temeau de omul acela, dar depindeau de el. Îi respectau puterea, dar nu aveau încredere în el. El stătea în centrul tuturor lucrurilor, dar ei nu știau cine este.

Simți prezența vidului în afara cortului, oglindit de inima întunericului din interior. Simți cele două prezențe întunecate apropiindu-se, pe când valurile de energie neagră loveau membrana subțire dintre ele, pe când ceva dur și puternic, amenințător, izbucni afară, în noapte.

Apoi, intrarea în cort fu deschisă brusc și două siluete pășiră înăuntru: Ruby Berger, cel de-al treilea membru al Comitetului de Acțiune Revoluționară, și... și... și...

O siluetă masculină dură, puternică, năvălind în cort în urma unui val de energie violentă – o prezență care-i izbi ființa cu radiații puternice, un personaj care domină imediat totul.

– Acesta este Chris Sargent, îl prezentă Ruby Berger, și totul se scurge imediat prin ea.

Chris Sargent. Tigrul uman ce se plimba prin petrecerea lui Jango, radiind moarte iminentă. *Chris Sargent.* Cu ochii arzând, cu mușchii încordați ca niște otgoane întinse, cu valuri amețitoare de energie criminală, ce umpleau aerul din jurul lui de-o durere teribilă. *Chris Sargent.* Ticăind în fața lui Jango ca o bombă umană gata să se declanșeze, cu un cancer mâncându-i sufletul, *Chris Sargent.* Stând în fața ei cu o poftă în minte, amestecată cu furie frustrată, un monstru demn de milă în durerea lui copleșitoare. *Chris Sargent.* Rupându-i hainele și violând-o ca un animal, cu căldura respirației lui și frenezia sărmană a trupului. *Chris Sargent.* Te bucuri făcându-ți treaba, oricare ar fi ea. Nu ești chiar atât de rău pe cât pari. Par cu adevărat rău? Sărmane copil, ești atât de derutat! *Chris Sargent.* Trupul lui sub al ei, acceptând dragostea ei tandră cu o blândețe neașteptată, copilărească. *Chris Sargent.* Dormind cu un zâmbet pe buze în timp ce ea părăsea camera cu o oră înaintea zorilor.

Chris Sargent, prezența întunecată din centrul furtunii, creatura căreia tâmpiții ăștia îi încredințaseră soarta lor, un vulcan de forță pură. Totuși... totuși...

Bill se ridică în picioare, cu trupul încordat într-o ideogramă a urii, vibrațiile sale străbătând aerul ca dinții ascuțiți ai unui ferăstrău.

– Ne-am cunoscut, se răsti el.

– Da? mormăi Sargent.

– Da.

Bill făcu iute doi pași spre el, iar Sargent se aplecă ușor, cu muchiile palmelor îndreptate în față, ca două lame ucigașe, cu o schimbare subtilă a poziției, dar atât de bruscă și de sigură, încât Bill dădu înapoi, iar clipa se cristaliză într-o geometrie a morții abia amânate.

În timp ce Horvath rămase așa, înfruntând o mașină criminală care-l putea face bucăți înainte să reacționeze într-un fel, Susan se mișcă tot atât de iute ca și Sargent, aruncându-și pelerina cu un gest deliberat dramatic...

Bună, Chris, zise ea.

Sargent se întoarse în direcția mișcării, a sunetului, dar rotirea sa se încetini când o văzu, dominând deodată cortul cu prezența ei.

– Salut, răspunse, cumpănit, Sargent.

Răceala răspunsului păru să-l plaseze pe aceeași lungime de undă cu Susan, să se hrănească din prezența acesteia, să stabilească o legătură reciprocă, lăsându-l pe Horvath în afară, privind spre ei.

– Ești nervos? întrebă Horvath, forțându-și trupul într-o simulare de relaxare, alunecând într-o comportare obișnuită, ce-l salva să devină radical, dar care nu corespundea sentimentelor sale.

– Am o mulțime de treburi pe cap, mormăi Sargent. Trupele astea nu-s ușor de ținut în frâu. Deci, te rog să nu te miști brusc pe lângă mine. Următoarea mișcare de felul ăsta s-ar putea să fie și ultima.

Horvath se așeză, neștiind să ia afirmația drept o lăudăroșenie de mascul sau o recunoaștere a unei stări de lucruri. Poate amândouă, gândi el. Gagiul e un asasin. Am trecut cumplit de aproape de moarte, probabil așa cum a trecut Jango la petrecere. Iar Susan ne-a salvat pe amândoi. Simți brusc o strălucire de empatie, o ușurare a durerii amintirii din noaptea aceea – acum înțelegea prea bine de ce-i oferise lui Sargent carnea ei.

– Pulaski a strâns echipa de incendiatori, spuse Sargent către Stein și Blue. De îndată ce începe numărătoarea inversă, vom fi gata să-i dăm drumul. Când o s-o faci, Horvath?

– La douăsprezece și un sfert, răspunse Horvath, mecanic.

Echipă de incendiatori?

– Bill, nu cred că ar trebui să ne amestecăm, interveni Susan.

– Ce?

– Isuse!

Ruby Berger și Ivan Blue își scuturară capetele, exasperați. Barry Stein deveni foarte atent. Horvath se uită la ea surprins, apoi îl văzu pe Sargent privind când la ea, când la el.

– Ce s-a întâmplat, copile?

Ochii ei verzi arătau ciudat – nu speriați, ci distanți, sticloși.

– Nu-mi plac vibrațiile. În chestia asta e karma rea...

Ochii ei febrili, lucitori. Ochii lui Star.

– Problema nu mai depinde de voi, zise Sargent, privind-o cu răceală. La douăsprezece și cinci încep acțiunile de diversiune, iar când începeți cântecul, pornim. E prea târziu să dați înapoi. Roțile s-au pus deja în mișcare.

– Da, roțile s-au pus deja în mișcare, repetă Susan, iar tu nu le poți opri.

– Te simți bine, copile?

– Trebuie să-ți faci treaba, oricare ar fi ea, nu mi-ai spus așa, Chris? întrebă Susan. Iar eu ți-am zis să încerci treaba mea și să vezi dacă nu-i mai bine. E necesar să faci chestia asta *cu adevărat*? Nu poți s-o oprești, Chris. Dar putem s-o oprim împreună.

Sargent roși, apoi izbucni:

– Nu știu despre ce naiba vorbești, doamnă!

Dar Horvath simți că știa, că Susan îi nimerise un punct vulnerabil inimaginabil. Ce se întâmplă aici? Despre ce-i vorba?

– Vom vedea, zise Susan. Fă-ți treaba, iar eu o voi face pe-a mea, și vom vedea dacă va fi întuneric sau lumină.

Își puse pelerina, își trase gluga peste umeri, lăsându-și fața liberă, și se întoarse spre intrarea cortului.

– Unde te duci? întrebă Horvath. Te simți bine?

Îl pironi cu ochii ei verzi, iar o clipă bărbatul rămase iar în ceața dimineții, simțind puterea incomensurabilă, transcedentală, valurile de energie ce păreau a sclipi în aerul dintre ei.

– Unde mi-e locul, copile, răspunse ea. Unde trebuie să mă duc.

Deodată, pentru el deveni Star, iar prezența ei fu copleșitoare.

– Susan, nu poți să te duci acolo, ești bolnavă, o imploră Horvath, dar nu simți nici o convingere în vorbele sale, nici o siguranță că știa ce spune sau de ce spune acele cuvinte.

– Trebuie să mă duc. Trebuie să fiu acolo. Știi asta, Bill. Știi.

– Vorbești despre ceva ce nu-i real, izbucni el. Nici măcar nu știi cine ești!

Ochii ei părură să privească prin el, într-un spectru al realității pe care doar ea îl vedea. Nebunie sau judecată sănătoasă dincolo de cumpătare – cum să deosebească un orb roșul de galben sau un surd un sunet ascuțit de unul fals?

– Știu cine sunt, replică ea, și știi și tu.

Apoi, subit, redeveni Susan și-i zâmbi șiret, jucăușă.

– Orice se întâmplă e real, zise ea. Tu ai spus asta, îți minte?

Apoi dispăru din cort, lăsând pânza să cadă după ea. Horvath se uita la spațiul gol în care fusese Susan, străpuns de vibrațiile absenței ei.

– Ce mai consoartă ai! zise Sargent, blând, aproape cu tandrețe.

– Mda, răspunse Horvath, revenindu-și lent din ceea ce părea acum o transă produsă de LSD. Mda.

Rahat! Ce-am lăsat-o să facă? Se grăbi să iasă din cort, știind dinainte că nu o s-o vadă. Se dusese în mulțimea nesfârșită, ce clocotea în Bâlciul Lumii Oamenilor, se dusese în furtuna propriului ei destin. Așa cum știa el că o să facă.

Poate, după cum spusese ea, acolo unde trebuia să fie.

XII

Cu mușchii dureroși de atâta încordare, Paul Conrad stătea în fața cameramanului, cu atenția concentrată în conul alb al luminii reflectoarelor, sperând, fără nici un motiv, că va obține dubla și că va isprăvi.

– Nu-i o noapte sălbatică? întrebă Velva, și intensitatea vorbelor ei îl făcu pe Paul să tresară, ca un star pe cale să se nască. Mă simt de parcă aș fi pe 4 iulie!

În spatele ei se afla un șir de tarabe și standuri pictate într-un amestec trăsnit de aiureli psihedelice, în verde, roșu, galben, purpuriu: un cititor în cărți, un stand de cleștișori pentru ținut chiștoace, un vânzător de strasuri, un chioșc de ziare underground și cărți de benzi desenate. Grupuri de oameni treceau prin cadru, uitându-se la produse, privind la camera de filmare, cu pumnii încleștați. Dar nu stricau filmarea, pentru că imaginea fusese focalizată asupra Velvei și a lui Gentry. Aceștia se plimbau lent prin fața fundalului, care apărea doar ca o abstracție vagă de culori strălucitoare și forme ce se mișcau încet. Dacă Gentry nu s-ar fi dovedit o jigodie, filmarea ar fi fost bună.

– Iar eu mă simt ca la Mardi Gras în New Orleans, zise Gentry, greoi, cu ochii morți, ca două găuri. Beat turtă, cu o doamnă minunată pe care am întâlnit-o pe stradă!

Râse, sau scoase un fel de croncănit ce aproxima un râs.

Velva râse și ea, după cum cerea scenariul – era râsul unei tinere după ce făcuse sex, un râs dulce și erotic, pur, curat. Îl apucă voioasă din spate, frecându-și sânii de umerii lui, mușcându-l de lobul urechii. Gentry îngheță ca o curvă ce se pomenește sodomizată într-un metrou. Înfiorător! De-a dreptul infernal!

– Tăiați! Stingeți reflectoarele! Nu facem nimic așa!

Reflectoarele se stinseră, sfărâmând cercul magic, iar lumea exterioară pătrunse în vidul din conștiința lui Paul. Formele vagi ce se mișcau pe fundal se transformară în șuvoaie omenești din jurul zonei de filmare, năpustindu-se asupra tarabelor și a corturilor, a domurilor cu fațete ireale și a clădirilor, ca din benzile desenate, care formau malurile râului de omenire trotilată. Cu adevărat o noapte sălbatică, gândi Paul. Aerul e plin de nebunie. Un grup de adepți Hare Krishna, cu capetele rase și robe de-un portocaliu-pal, dansa și cânta în sunetul talgerelor și al tobelor, cu ochii ațintiți asupra peisajului unei alte planete. Zeci de puști drogați le urmau parada. Șase

negri tineri, cu coafuri afro și priviri furioase, trecură printre ei ca o formație militară. O fată grasă mergea cu pieptul gol și ochii sălbatici prin mulțime, chicotind și agitând o pană de papagal. Ciudați și țicniți. Echipa de reportaje făcea, probabil, filmări nemaipomenite.

Iar eu obțin doar rahat!

Velva veni spre el, strălucitoare, fără să dea vreun semn de tensiune sau de oboseală, știind că lucra la un nivel pe care nu-l atinsese până atunci, sigură pentru prima oară de ceea ce făcea. Doamne, chiar și mediocritatea lui Gentry ar fi fost suficientă acum, cu voltajul ei! Dar mediocritatea părea de neatins pentru Gentry, în noaptea aceea. Rămăsese singur în locul în care fusese cercul de lumină, privind nervos, dincolo de cordonul de paznici, la carnavalul nebunesc, retras în sine, plângându-și de milă – un ratat.

– Nu-s eu de vină, nu? întrebă Velva, cu sinceritate.

Da, era o profesionistă. După ce o regulase, simțise o reală plăcere să lucreze cu ea, îi dăduse o siguranță falsă, determinând-o să joace la un nivel pe care doar un sentiment de certitudine îl justifica. Fusese cea mai bună Velva care putea fi și se dovedise mai mult decât potrivită. Regulându-mi interpreta principală, am ajuns s-o respect mai mult și am obținut un material mai bun. Fără doar și poate, metoda asta de a face film n-o înveți în școală!

– Nu, n-ai fost tu.

Se uită spre Gentry și-i observă privirea furioasă și mohorâtă. Gentry îngheță și se uită în jos.

– Mai bine aș acorda atenție problemei numărul unu, zise el, întorcându-se spre Gentry.

Velva îl sărută pe gură ca un star și-și frecă dosul palmei de prohabul lui, când cele două traiectorii se intersectară.

– Du-te, îl îndemnă ea, o să am eu grijă...

Paul văzu gestul înregistrat de ochii lui Gentry ca o durere fierbinte. Nu mai putea să-și ascundă cele întâmplate. Realitatea cu care se confrunta se afla în fața lui.

– Văd că voi, porumbeilor, vă distrați de minune, mormăi Gentry. Regizorul regulează interpreta principală prin tufișuri, iar interpreta principală se dă la regizor în fața echipei. Exact ca într-un roman vulgar al lui Harold Robbins.

Paul roși, se înfurie, apoi se căi neștiind ce să zică.

Mânia lui Gentry dispăru.

– Îmi pare rău, n-ar fi trebuit să spun asta. Știu că nu mă descurc, dar mă simt cam deprimat în seara asta.

Paul nu-și dădea seama dacă-i vorbea cu sinceritate sau cu viclenie. *Acum* joacă!

– Cum să interpretez un bărbat care tocmai s-a culcat cu cineva și i-a făcut plăcere, când mă simt atât de devolat? Există o limită a ceea ce poți să faci.

– N-ai încercat prea mult să te apropii de limita aceea, zise Paul, cu atenție. Îți cer doar puțin profesionalism.

– Iar eu îți cer puțină înțelegere, Paul. Puțin sprijin din partea regizorului meu. Nu-i rezonabil?

– Ba da, răspunse Paul.

Gentry e un geniu în a mă face să mă simt ca un căcat, gândi el. Velva se freacă de mine în fața lui, iar eu o las. Nu pot admite să intervină între mine și Gentry ceea ce este între mine și Velva. Are o problemă, și eu îl las să și-o rezolve singur. Pentru că eu sunt problema, dar nu vreau să recunosc. Dacă nu încerc să rezolv treaba o dată pentru totdeauna, filmul nu va avansa deloc.

– Cred că ar trebui să ieșim din mulțime pentru cinci minute și să lămurim lucrurile, zise Paul.

– Așa cred și eu.

– Pauză zece minute, strigă Paul, apoi trecu împreună cu Gentry pe lângă Harv Friedman, pe lângă Velva, care-i aruncă o privire înțelegătoare, ce-l făcu să tresară, apoi prin cordonul de pază în maelstromul mulțimii.

În preajma lui, se iviră numeroase trupuri, frecându-se de el – un șold de bărbat, un sân de femeie, un genunchi, o bucă. Îl înconjurară tot felul de chipuri – râzând, mârâind, vorbind, privind, bărboase, păroase, frumoase, urâte și drogate. Ca într-o oră de vârf în metroul din New York, dar cu mai multă varietate și cu un simțământ de energie aleatorie în aer, care putea exploda oricând, în orice direcție. Gentry se ținea aproape, cu privirea pironită înainte, cu trupul închis în sine, lipsit de simțul străzii pe care-l are newyorkezul, și evident măcar un pic speriat.

Paul își făcu loc pe strada aglomerată către șirul de tarabe și dughene, apoi se strecură dincolo de ele, în întunericul ciudat de calm din spatele realității de fațadă a bâlciului. După ce se depărtară vreo douăzeci de iarzi de balamucul din mijloc, laturile din spate, întunecate, ale dughenelor blocară zgomotul, freamătul și lumina promenadei, ca un crenel de umbre. Aici nu era altceva decât o pajiște veștedă, cu iarbă uscată, fosnitoare, ce se întindea spre Sud, într-o extindere pustie către îngrăditura zonei de siguranță, o viziune a unui lagăr de concentrare cu sârmă ghimpată și lumini strălucitoare, aflat

departe, la poalele dealului. Din acea perspectivă, artificialitatea zonei de securitate și panglica de lumini, de zgomot și de oameni a bâlciului ieșeau în evidență ca niște anacronisme ireale în întunericul nopții de țară. Blândețea brizei făcea iarba să fâșâie fantomatic.

– Știm amândoi despre ce-i vorba, nu? întrebă Paul.

– Lămurește-mă tu, Paul. Tu ești regizorul, zise Gentry.

Și rămase cu o mână în șold, privindu-l pe Paul cu ochi lucitori, de animal. Paul trebui să se uite prin ei, la întunericul nopții, pentru a-și păstra expresia.

– De ce... de ce nu-mi mărturisești ce ai pe suflet?

– Ți-am mai spus, îți amintești? Și n-ai acceptat. Iar apoi, tu și mica domnișoară Rază-de-soare m-ați făcut de râs în fața tuturor. Cum te aștepți să joc rolul iubitului acelei ființe, când întreaga poveste mă înnebunește?

– Folosindu-ți profesionalismul.

– Profesionalism? Ți-ai regulat interpreta, iar îndrumarea ei ai transformat-o într-un spectacol public, și-mi vorbești *mie* despre profesionalism? Ăsta-i profesionalism?

– Este și nu este. Adică e necesar să... adică...

Gentry zâmbi – un gest în același timp omenesc și vicios, plin de înțelegere, dar și cu un început de triumf.

– Ai regulat-o ca să fie fericită, fără să consideri că ai făcut chiar un sacrificiu, nu?

– S-ar putea zice și așa, recunoscu Paul.

Ai putea spune că am făcut-o pentru film, dar și pentru propria-mi plăcere egoistă, fiindcă o plac și mă simt mai bine când se simte și ea bine, și probabil că ai avea dreptate în toate privințele.

– Nu-ți rămâne decât să-ți joci cartea care ți-a fost împărțită.

– Ăsta-i sfatul tău ca regizor?

– Da.

O spirală de vânt răsuci iarba în jurul lui Gentry.

– Bine, zise el încet. Cărțile pe care le am spun.că-s nebun de dragul de a-ți strânge sula în gură, și nu mă pot opune acestei dorințe. Nu-i ceva rațional, e o nevoie, și până n-o satisfac, nu-ți voi fi de folos.

Îl privi pe Paul drept în ochi, iar dincolo de disperare exista calcul, și dincolo de calcul, patimă.

– Îți garantez asta!

Paul se uită în întuneric.

– Te cred, răspunse el calm.

– Și atunci ce facem?

Paul rămase acolo, în lumea crepusculară, stranie, din spatele existenței și strălucirii bâlciului. Se gândi cât de iute și de departe ajunsese, ținând cont de unde pornise, și cât de ușor se putea prăvăli înapoi, în coșmarul disperat al mediocrității hollywoodiene, dacă nu reușea să facă filmul, cât de permanentă și de definitivă ar urma să fie cea de-a doua sa condamnare la iad. Și cât de bine prevăzuse Velva acest moment, iertându-l anticipat pentru ceea ce avea să facă. Iar el știuse că acest moment se apropia, cu toată ignoranța lui voluntară. Se gândi că viața îi scăpase de sub control de când avusese de-a face cu Jango Beck și cu proiectul ăsta nebunesc. Dar că viața lui își lărgise aria, devenind mai palpitantă decât își imaginase vreodată. Și că nu avusese nici o șansă să evite acest moment, că parametrii sorții sale îl privaseră de orice posibilitate de a decide.

Iar asta era o scuză jalnică.

Gentry se îndreptă spre el, ca un instrument al destinului. Își agita limba în gura deschisă. Lui Paul îi tremurau picioarele. Gentry se opri în fața lui, surâzând, cu ochii strălucind de triumf.

– Nu te speria! N-ai nimic de făcut, doar să nu mă oprești.

Apucă toarta fermoarului cu grijă, între degetul mare și arătător.

– Dar nu mă vei opri, nu-i așa, Paul?

Șira spinării lui Paul se transformă într-o coloană de gheață. Zgomotul fermoarului ce se deschidea i se păru nefiresc de puternic, de ireal. Se uită fără să vrea la chipul lui Gentry, ce lucea fericit, cu gura deschisă într-o blândețe languroasă, ieșind lent din câmpul său vizual ca turnul unui submarin care aluneca încet sub valuri. În locul capului lui Gentry, văzu o rafală de vânt agitând iarba uscată, ca o mână de fantomă ce mângâie o catifea...

Privi în gol undeva, la o distanță medie, pe cărarea vântului ce alerga pe catifeaua ierbii, când simți șocul rece al mâinilor trăgându-i carnea blegită în aerul nopții.

Îl auzi pe Gentry oftând, apoi simți atingerea ușoară, umedă a limbii și buzelor, după care, imagini din amintire ale unei guri de femeie – gura lui Sandy, gura Velvei – țâșniră din vintre către ochii minții și se reîntoarseră, completând circuitul inexorabil. Îl simți pe Gentry gemând, ca o vibrație a propriei sale cărni, se simți el însuși trezindu-se, își simți sula reacționând protoplasmic la gura aceea anonimă, precum iarba ce se mișca sub bătaia vântului, dincolo de controlul său conștient.

Nimic nu putea opri răspunsul cărnii – nici concentrarea privirii asupra ierbii ce se vălurea, nici întunecimea perlată a cerului, nici

zgomotul bâlciului depărtat, nici disprețul de sine, pe care-l simțea ca un val, după valul de plăcere fizică ce-i curgea prin nervi și exploda ca vâlvătăile pe cerul nocturn al creierului său. Gura aceea era expertă, moale, pricepută, blândă și sigură. Rădăcina lui tresărea, ardea, cuprinsă de-o plăcere animalică, pe care n-o putea reține. Geamătul nedorit al lui Paul se auzi în aerul cald al nopții.

Gentry mârâi încântat și-i împinse brusc gura înainte printr-o răsucire a capului, făcându-l pe Paul să strige, cuprins de extaz fizic. Gentry sugea și lingea cu o frenezie crescândă, forțând carnea lui Paul să continue, împotriva protestului răcnit de mintea lui. Prin creierul lui Paul fulgerau imagini – figura Sandrei dimineața, zâmbetul înțelegător al Velvei, ochii triumfători ai lui Gentry. Se trezi că trupul i se mișca în ritm cu umezeala aceea moale, de parcă ar fi făcut dragoste cu o femeie. Nu mă vei opri, Paul, nu-i așa? Nu-i așa?

Tortura din minte lupta cu plăcerea trupului, îmboldind, insistând, topind durerea și plăcerea într-o spumă sângerie de senzație pură. Încordarea luptei doar adăuga intensitate plăcerii fizice, vinovăția îi dădea gust cu o suferință dulce-tensionată, până când totul se dizolvă într-o membrană vibrândă de extaz fizic pur, căruia îi cedă, în final, lăsându-și corpul să răspundă, ca o făptură fără minte, doar din nervi și carne, chemării ritmice a gurii lui Gentry.

Țipă în noapte și totul explodă prin el, fulgerare după fulgerare de plăcere trupească, din rădăcina ființei sale protoplasmice, spasm după spasm de tensiune eliberată și scârbă de sine, val după val ce trecea prin el, lăsându-l, în final, cu genunchii tremurând, aplecat ușor înainte, uitându-se în jos spre capul lui Gentry, urmărindu-l pe acesta cum freamătă și înghite, de parcă ar fi vrut să-i sugă ultimul strop de substanță.

Gentry trecu la un ritm lent, languros, apoi lăsă cu blândețe sula lui Paul să-i alunece din gură. Privi în sus cu pleoapele grele, apoi răsuflă adânc, convulsiv. Trupul lui Paul ardea de-o căldură dulce. O bulă neagră de scârbă îi explodă în gât. Zâmbind, Gentry se ridică în picioare, cu buzele umede, cu ochii încețoșați, încărcați de pace și mulțumire.

– N-a fost chiar atât de rău, nu? întrebă el.

Paul se înfioră, în lumina slabă și zgomotul bâlciului, și conștiința îi reveni, îndurerată, confuză, din lumea crepusculară a rușinii ascunse. Alunecând din umbră în lumină, dar fără să evadeze.

Se uită la ceas – o mișcare obișnuită transformată într-un gest de exorcizare.

– Avem de terminat o dublă.

Zâmbetul cald al lui Gentry, o tresărire în vintre, o străfulgerare în amintire.

– Sunt gata, Paul. Acum sunt gata.

Star trecu prin curtea goală, cu perne risipite și cu estrada abandonată, semne ale forței comune puse în mișcare și scăpate de sub control, apoi ieși din Forumul Poporului în realitatea oamenilor.

Lumea se înghesuia atât de tare pe promenada principală din Bâlciul Lumii Oamenilor, șuvoiul fiind atât de iute și de curgător, încât avu impresia că s-a cufundat într-o mare clocotitoare de protoplasmă, un organism uriaș ce se ridica împotriva parametrilor exteriori ai propriei sale ființe, transformându-i forma, emoțiile și energia într-un flux continuu.

Singuri, perechi, în grupuri mici și triburi, pușlanii rătăceau de colo-colo, de-a lungul bâlciului, într-o ceață de uimire, drog și descoperire, zgâindu-se la domuri și la jucăriile psihedelice țicnite, întâlnindu-se, salutându-se, împărțind vin și droguri, trotilați de irealitatea serii minunate de vară.

Se mișcau prin matricea de adolescenți, pe unde liderii vârstnici mai trecuseră și înainte. Pentru aceștia, festivalul reprezenta o versiune pe ecran, în tehnicolor, a amintirilor despre Vara Dragostei care nu existase niciodată, o Haight Street a minții, mai mare, mai înzorzonată decât fusese în realitate. Erau niște evadați din era scurtă de aur a istoriei, preocupați de cauza pierdută și dornici să fie iar un popor.

Prin mulțime, treceau motocicliști, în urma unor valuri de radiație neagră. Surfiști aurii alunecau fără efort din vâltoare în vâltoare, fiind amabili unii cu alții. Consumatori de cocaină își croiau drum prin carnea vie, cu vibrațiile lor moarte. În trupul mulțimii, se iveau centre de înțelegere. Și centre de iubire. Centre de plăcere și centre de durere. Centre de speranță și centre de disperare.

Star era una cu marea în care înota, cu vibrațiile prinse în mandala destinului, în valul mereu schimbător, dar mereu același, al sorții, pe când trecea prin lumină și întuneric, prin carne și timp, transformând și metamorfozându-se.

Ea se plimbă prin mulțime, căutând puncte de sprijin, momente mari și mici, ce acopereau interfața dintre iubire și durere, speranță și disperare, pe care greutatea unui fulg le putea aduce în lumină sau în întuneric. Pot schimba doar ceea ce ating, știa Star. Oricine poate face asta. Mai mult nu e posibil.

Un băiat cu barbă rară o recunoscu și o privi neîncrezător. Ea îi atinse brațul în trecere, îi prinse privirea uimită, fulgeră o rază de soare doar pentru el, ochi în ochi, carne în carne. Băiatul plecă mai departe ceva mai deschis. Un uriaș încruntat, în uniforma Îngerilor Iadului, îi oferi o țigară cu marijuana de parcă ar fi fost un căcat, așteptându-se să fie refuzat, ca să găsească pe moment asupra cui să-și focalizeze ura ce-l bântuia. Star zâmbi, luă țigara, trase din ea și i-o puse înapoi între buze, ca un gest prietenesc de primire și înapoiere. O mână grăbită o împinse în șold în timp ce trecea prin curentul aglomerat din fața restaurantului *San Fernando Valley*. În loc să se încordeze, să se ferească, ea se frecă de mână, lăsând-o să-i aducă o căldură de-o clipă în vintre.

Se lăsă dusă de valuri de-a lungul promenadei, ca un vârtej în curent, mânată la întâmplare către Palatul Posterelor – scoica imensă, luminoasă, ce se înălța în roșu, verde, galben și purpuriu-strălucitor pe fondul negru al nopții. Simțea carnea oamenilor ca pe propria-i carne. Doi amanți se sărutau lângă ea și le simți dragostea. O pereche de cocainomani se împletici ca un monstru al lui Frankenstein, iar ea îi simți durerea. Două fete zâmbiră, recunoscând-o ca fiind de-a lor.

O mână tremurătoare îi împinse gâtul unei sticle de Ripple în față, risipind o cantitate de vin pe bărbia ei, pe gât și pe pieptul pelerinei. Ea râse, prinse sticla, o duse la gură și bău. De ce nu? Face parte din ceea ce suntem. Tot ce există aici face parte din noi și tot ce-i în noi face parte din ce există aici. Și nimeni nu stăpânește. Nimeni nu comandă.

Of, Jango, Jango! Îți văd acum planul! Ne-ai dat drumul pe-o cale pregătită de tine, apoi ți-ai luat mâinile de pe comenzi și ne urmărești cum încercăm să zburăm singuri. Vrei să ne prăbușim? Sau vrei să vezi cum ne descurcăm singuri? Știi? Îți pasă? Sau ești și tu doar un pasager?

Ajunse la intrarea în Palatul Posterelor și descoperi o înghesuială la ușa ghiocului uriaș, un mănunchi compact de oameni. Își scoase capa, lăsându-și vibrațiile să lucească puternic, să intre în armonie cu cele din jur. Energia țâșni de la suprafața trupului ei, formând o sferă de radiație fizică împrejur, intensificând înțelegerea oamenilor în relație cu ființa ei.

Aceștia o observară.

În timp ce trecea prin mulțime, în față i se deschise o cărare, apoi se închise de jur-împrejurul ei. Nu lăsă nici un șiaj, nici o întrerupere în aura comună. Nimeni nu se ferea de apropierea sa, nimeni nu-i

bara drumul, nimeni nu se simțea înjosit fiindcă îi permitea să intre înainte. Treceau pe lângă ea ca o perlă prin ulei.

În interiorul palatului, trei gagii cu privire sălbatică, în cămăși militare vechi, stăteau pe pasarela circulară din vârful elicei duble de scări care urca până la marginea domului în formă de ghioc. Rampele ce se împleteau erau pline de oameni, podeaua, la fel de aglomerată, iar structura Palatului Posterelor concentra atenția tuturor asupra celor trei pletoși în cămăși militare. Iar aceștia o sugeau ca pe heroină.

– O să omorâm porcii scârboși și o să le dăm foc!

– O să dăm toată puterea poporului!

– Chiar așa!

– Hei, ascultați! strigă cel mai pierdut dintre ei, un individ cu părul blond încâlcit și cu țepi aurii pe față care cereau să fie rași. Ascultați, mâine va fi ziua victoriei! Totul ne va aparține! Îi vom jupui pe porci și nu vom da nimic înapoi! Noi suntem milioane și ei câteva sute! Jos cu zidul blestemat!

Termină cu pumnul ridicat și cu figura contorsionată, răcnind de-i ieșeau ochii din cap.

– Futeți porcii! Tăiați-le coaiele!

Oamenii din interiorul palatului păreau diferiți de cei de-afară. Fizic, reprezentau același amestec de puști și bătrâni, motocicliști și surfiști, iubiți și știfturi, consumatori blânzi de LSD și drogați prăbușiți. Erau aceiași, dar deosebiți, pentru că în locul acela se forma o celulă din trupul fiarei mari, negre. Ura chema la ură, în loc ca dragostea să cheme la dragoste. Durerea chema la durere. Furia, la furie. Întunericul, la întuneric. Și tot ce-i aici este egal cu tot ce-i în noi, gândi Star. Suntem ceea ce ne-au făcut schimbările.

Dar noi toți putem produce schimbări. Oamenii îndurerați ne atrag spre durere. Dacă-i lăsăm. Dacă nu ne atrage nimeni spre dragoste.

Ea însăși se deschise către toți și-i chemă. Simți cum chemarea creștea înlăuntrul ei, penetrând-o, simți dragostea din oameni răspunzând la trezirea din ea, în timp ce se lăsa în voia roții destinului ce-o străpungea, transformând și fiind transformată. Lumina izgoni fiara neagră în umbră și o făcu să se retragă tușind și scuipând.

– *Zdrobiți-i!*

– Omorâți-i pe ticăloșii de exploatatori!

– *Futeți-i!*

Oamenii din vârful scoicii continuau să țipe, cu fețele roșii și venele umflate, agitând pumnii și arătând degetul întregii lumi, dar acum deveniseră personaje de benzi desenate, revoluționari caraghioși, care-și agitau baloanele cu discursuri așa cum își agitau

oamenii-maimuță din Neolitic ciomegele. Focarul atenției oamenilor fusese atras către pământ, către lumina lui Star, ce lucea nu din vreun foișor al egoului, ci chiar printre ei.

Prezența fiarei scădea în timp ce vibrațiile ei izgoneau întunericul, iar preferința naturală a oamenilor pentru viață, în loc de moarte, refăcu o membrană subțire de armonie. Prezența fiarei se micșoră, dar rămase. Tot ce-i aici este egal cu tot ce-i în noi. Dacă nu ne ridicăm prin schimbări, ne vom prăbuși.

Acum era centrul mulțimii, iar cei din vârful domului doar niște anexe. Numeroase mâini se întinseră spre ea, oamenii îi strigară numele, o atinseră, îi zâmbiră. Figurile furioase deveniră fericite. O parte dintre ele. Momentele de durere se transformară în momente de bucurie. O parte dintre ele. Vibrațiile blânde se răspândiră prin mulțime din epicentrul ei, izgonind bezna. O parte din ea.

Ieși din Palatul Posterelor, iar unii îi făcură loc să treacă, alții alcătuiră un cerc mișcător în jurul ei, un cerc ce se modifica încontinuu, pe măsură ce unii oameni i se alăturau și alții îl părăseau. Nimeni n-o împiedica să treacă, nici o presiune psihică din apropiere, agățându-se de poalele sufletului ei ca un cerșetor plângăreț. Iar ea se deschise către toți, fulgerând ca o cometă prin noapte – sigură de orbita destinului ei prin timp și spațiu, dar plutind în bătaia vântului cosmic.

Sandra Bayne stătea departe de lumina reflectoarelor, la zece pași în urma lui Paul și a camerei, cu spatele sprijinit de zidul solid al oamenilor ținuți de paznici. Dar chiar ca un observator periferic, putu să simtă bizara și, oarecum înspăimântătoarea, tensiune dintre Velva Leecock și Rick Gentry.

– Nu-i o noapte sălbatică? Mă simt de parcă ar fi pe 4 iulie!

– Iar eu mă simt ca de Mardi Gras în New Orleans. Beat turtă, cu o doamnă minunată, pe care am întâlnit-o pe stradă!

Privirile li se întâlneau în timpul fiecărei replici, dar reacționau miraculos – puteai să crezi că-s două persoane care abia făcuseră dragoste, nu un homo și o regină a filmelor porno, care se urau din răsputeri.

Într-un fel, Paul reușise imposibilul, într-un fel, depășise situația, dar era înspăimântător modul în care schimbarea din Rick și Velva produsese o schimbare în el însuși. Intensitatea influenței sale părea nefirească, iar puterea pe care părea s-o aibă asupra actorilor era ceva ce Sandra nu mai văzuse vreodată. Sau poate că era puterea lor asupra lui. Sau amândouă. Cei trei păreau prinși într-un triunghi bizar. Pe două laturi ale acestuia, Paul obținea un joc incredibil din partea Velvei și a lui Rick, dar pe cea de-a treia latură ei concentraseră

toată atenția lui asupra lor. Abia vorbise cu Velva când venise, abia discuta cu echipa de filmare, pregătind filmarea cu mormăituri monosilabice, nelăsându-și o clipă starurile din centrul atenției, ca un leu închis într-o cușcă împreună cu două leoaice.

Velva râdea și se freca de spatele lui Gentry, mușcându-l de ureche. Gentry ofta și tresărea la atingerea ei, cu ochii întredeschiși, de parcă și-ar fi amintit atingerea trupului ei gol. Incredibil, ireal! Cum făcuse Paul asta? Cum fusese posibil?

Gentry se întoarse în brațele Velvei și o sărută, fără să ezite, pe buze. Capul lui Paul se mișcă în sus și-n jos microscopic, aproape imperceptibil, dezgolindu-și dinții, cu ochii roșii, ficși. Un mușchi de pe obraz i se zbătea.

– Ești un bătrân murdar, dar drăguț, zise Velva.

– Și tu, o majoretă de liceu nostimă, spuse Gentry sărutând-o din nou.

– Și nici unul dintre noi nu-i hippiot.

Velva se uită la mulțimea de hippioți adunați în jurul zonei de filmare, le zâmbi, apoi își rosti replica, adresată atât privitorilor, cât și lui Gentry:

– Nu suntem? Alergăm de colo-colo pilițți și ne giugiulim ca toată lumea.

– Atunci, în cinstea drogurilor și a sexului! închină Gentry, ridicând un pahar fantomatic.

– Pentru Sunset City! răspunse Velva, către mulțime, după care, cei doi se prăbușiră beți și râzând, unul în brațele celuilalt.

– Tăiați! strigă Paul. Gata, am terminat lucrul în noaptea asta. Am făcut-o! Cu toții am făcut-o!

Gentry și Velva se desprinseră unul de celălalt, dar rămaseră privindu-se foarte ciudat, de parcă ar fi avut ceva în comun... un secret, o comuniune, sau chiar... *patul?* Nu, asta-i ridicol!

Numai Paul plecă brusc, ca un om care fuge de la locul unui accident groaznic de circulație, cu fața contorsionată de dezgust și scârbă, cu ochii arzând de-o viziune înspăimântătoare. Aproape că răsturnă un operator de sunet în timp ce alerga orbește către mulțimea înconjurătoare.

Sandra o luă și ea la goană, străbătând zona de filmare în urma lui, dar, înainte de a-l ajunge, el trecu de cordonul de paznici și dispăru în gloata nesfârșită, în haosul nopții.

Pe Paul îl înghesuiau numeroase trupuri, care curgeau în jurul lui – calde, transpirate, mirosind a frenezia nopții. O sudoare acră,

nestăvilită, se prelingea prin porii corpului său, făcându-l să emane o duhoare insuportabilă. Hainele atârnau pe pielea lui fierbinte, umedă, ca niște zdrențe putrede într-o mlaștină din junglă. Împinse și dădu din coate fără milă prin mulțime, fugind zadarnic de miasma ce-l înconjura, ca un om care încearcă să treacă prin nisipuri mișcătoare.

Vintrele îl dureau languros, se zbăteau încet, așa cum făcuseră în timpul coșmarului dublei finale, perfecțiunea jocului lui Rick Gentry bântuindu-i memoria, fixând focarul conștiinței sale asupra bărbăției lui pe jumătate violate. Când Gentry oftă la atingerea Velvei, simți buzele acelea cuprinzându-l. Cunoașterea din ochii Velvei, recunoașterea din cei ai lui Gentry. Carnea ei pe carnea lui devenind carnea lor pe carnea lui Paul și Sandy holbându-se dezgustător din fundal, ca un voyeur neștiutor... Carne bântuind amintirea, amintiri bântuind carnea...

Deasupra mării de capete, Paul văzu uriașul panou electronic. Fulgerările de modele strălucitor-colorate care se schimbau rapid unul după altul – unu! doi! trei! patru! – capturară atenția ochiului și focalizară creierul la un anumit nivel neurologic, așa cum plăcerea fizică din rădăcina lui îl făcuse să se miște în gura lui Gentry ca o carne lipsită de inteligență. Paul trecu prin mulțime spre panou, pătruns de modelele hipnotizatoare, ce clipeau pe rețeaua imensă de becuri colorate.

De bunăvoie, aproape recunoscător, lăsă modelul pâlpâitor de lumini să preia controlul asupra trupului său, să-l atragă spre panou din proprie voință. Permise focarului conștiinței sale să curgă din vintre, prin creier, către modelul de lumini ce fulgerau, făcându-i retina să vibreze, ștergând timp și amintiri, singur și nesilit, predându-se, domic, feedback-ului pulsatoriu dintre sistemul lui nervos și panoul electronic.

Furtuna trosnea împrejur, iar fulgerele scânteiau între ea și firmamentul greu, negru. Puterea o străpungea și o înconjura. Star nu era decât o membrană între întuneric și lumină.

Oamenii intrau și ieșeau din aura ei. Unii erau atrași spre ea și-i urmau traiectoria. Alții reprezentau trupuri aleatorii ce-și continuau propriile trasee. Unii se fâțâiau la marginea câmpului ei psihic ca niște fiare în jurul luminii focului de tabără. Star încercă să-i atingă pe toți. Trei băieți o urmau ca niște căței, iar ea-i atinse degajat, de parcă ar fi fost vechea iubită, pe care nici unul dintre ei n-o avusese încă, și-i văzu apropiindu-se de ceea ce ar fi dorit ei să fie. O pereche care se întâlnise doar cu zece minute în urmă trecu pe lângă ea, iar

cei doi se strânseră mai mult unul lângă celălalt. Băieții părăsiră orbita ei și rătăciră prin haosul mulțimii, treziți, dar fără să se mai țină de cea care-i trezise.

Mergea pe o mare explozie de energie interioară și văzu cum vibrațiile ei părăsiră nivelul de energie din jur, izgonind valurile de beznă. Nu se dăruise niciodată total locului în care o ducea muzica, nu se simțise niciodată atât de puternică și de ușoară, plutind ca o pasăre dusă de vântul ce bătea prin ea, de răsuflarea universului ce-i dădea o putere nesfârșită, umplând-o cu sine însuși.

Dar și alte forțe se mișcau prin noapte, dincolo de lumina focului ei de tabără. Le auzea în glasul șuvoiului de oameni – o notă înstrunată, înaltă, ca scoasă de un chitarist ce-a consumat prea multă cocaină, ca un motor încins, ca o explozie ce caută un spațiu în care să se declanșeze. Le mirosea în câmpul electric al oamenilor care treceau – patru bărbați în cămăși militare, o femeie încordată, purtând ghete cu șireturi, doi polițiști particulari, arătându-și uniformele și ciomegele – ca pe un strat de ozon de violență. Oameni pe care nu-i putea atinge, celule ale fiarei celei mari, negre, care se sileau să regenereze în trupul poporului.

Aceste valuri de beznă pulsau prin carnea mulțimii către ea, bătăi ale unui gong înspăimântător, subsonic, auzit doar de suflete.

Spre capătul străzii, șuvoiul de oameni se strângea în spatele unui dig de trupuri omenești, șir după șir, rămânând înlemnit în fața unui lucru mare, monolit întunecat, ridicat ca un enorm Stonehenge spre cer. Imagini și modele fulgerau de-a latul imensului panou electric, ca o voce a zeului de neon, zeul morții animate de ceasornicăria electronică, zeul care bea viața.

Linii intercalate de triunghiuri – dinți de ferăstrău roșii, verzi, albaștri, galbeni – își croiau drum una prin alta, explodând pe ecranul semnalelor electrice în cioburi ascuțite ca niște cuțite negre, care deveneau lănci zimțate de culori ce atacau ochiul. O bombă atomică de desene animate se puse încet în mișcare, aruncând spirale de culori cu fulgerări orbitoare de lumină. O rachetă lansă o coadă de cocoș de foc. Toate imaginile care apăreau pe rețeaua de becuri erau explozii violente de fărpturi cu dinți.

Sute de oameni stăteau în fața acelui monolit, sugându-i vibrațiile întunecate, lăsându-l să extragă din ei forța vitală și aruncându-le-o înapoi cu violență. Aici, celulele fiarei fuseseră concentrate sub forma unei inimi obscene ce bătea. Aici exista un vârtej care sugea sufletul, atrăgând cât mai multă lume spre el, oameni mirosind a ozon, mișcându-i ca pe niște lemmingi spre el, prin mulțime.

Surfiști amețiți de bere, băieți de pe străzile orașelor, ca niște haite de pisici vagaboande, zdrențăroși, drogați pierduți, cu scurtcircuite în creier, motocicliști îmbibați de droguri și vin roșu, regine cu mănuși din piele neagră – trupuri și minți care vibrau în durere treceau prin gloată către panoul electric, ca niște creaturi ale nopții atrase de o lună sângerie.

Paul stătea în mulțimea înghesuită, tăcută, ce privea atentă modelele de pe tabloul electric, o bucată de carne în plus în marea psihică a Sargaselor, o altă minte zburând către anulare. O mandala mare umplu lumea, spirale cu margini zimțate explodând spre exterior, dintr-un vid central, sau pătrunzând în acesta, promițând triumful nimicniciei. Mulțimi de drogați, duși pe altă lume, se legănau în fața panoului, cu ochii ca marmura sfărâmată. O trupă întreagă de adepți Hare Krishna, în robe portocalii, rămăseseră încremeniți în fața lui. Consumatori de cocaină, motocicliști, toxicomani duri și alte specii de tigri umani priveau modelele, cu trupurile înnodate în ideograme de furie înghețată.

Paul plutea în miasma de vibrații negative, ca o durere și ură de sine ce atârna peste colecția de refugiați ai nopții, o beznă exterioară potrivită cu bezna sa interioară, pentru a înlătura durerea sa prin amestecul în durerea de dinți a nasolelii colective.

Dar ceva din mintea lui despicase o parte din sine de partea care se predase universului unidimensional al panoului electric. Chiar dacă atenția îi fusese concentrată asupra vârtejului de lumină și întuneric ce pătrunsese ca un burghiu în străfundurile creierului său, acel segment de ochi demonic fără odihnă stătea deoparte, privind toată scena ca pe o secvență dintr-un film, blestemându-se pentru că nu avea la îndemână o cameră de filmat. Și văzând acel sine dihotomic ca pe un lucru ce i se întâmpla unui personaj dintr-un film.

Era ca și cum s-ar fi văzut pe sine în pielea unui personaj de film. Asta făcea să-l doară creierul. Și i se părea a constitui esența păcatului său. Nu pentru că-l lăsase pe Gentry să-l sugă, nici măcar fiindcă simțise o plăcere fizică, sau că făcuse totul pentru a salva filmul, ci pentru că folosise asta, ulterior, ca să obțină secvența. Pentru că-și folosise durerea lui ca pe un aparat de făcut film. Pentru că nu-și permisese autenticitatea propriei sale suferințe. Mersese atât de departe cu filmul, încât își anihilase eul. El și filmul nu mai reprezentau realități distincte.

Mandala țâșni într-o explozie ce-i îndureră ochii, îl cuprinse într-o cortină sclipitoare de lumini aleatorii fulgerânde, ca un canal

liber pe un tub de televizor color. Avea loc o expirație colectivă scurtă, apoi o inspirație lentă, iar Paul se alătură reacției protoplasmice.

Dar altă parte din el rămase alături, urmărind întâmplările cu creierul încins, privind în vacuumul vidului electronic, și simți o tensiune bolnăvicioasă, scârboasă crescând în direcția exploziei.

Star pătrunse în zona moartă, unde durerea vibra în mințile zăpăcite, iar violența amenința din mușchii ce țipau să fie eliberați; modelul de pe panou se șterse peste o multitudine de suflete chinuite, ce căutau eliberarea în distrugerea neagră.

Răsuflarea împuțită a fiarei îi umplea plămânii, copleșind-o de durere. O durere murdară, fetidă, verde de boală, roșie de furie, neagră de disperarea autosusținută. Cea mai puternică și mai îngrozitoare manifestare de durere pe care o simțise vreodată, un taifun de beznă, suflând în lumânarea ei. Dar mai simțea că lumina se mișca în vântul acela, creștea, devenea flacără, hrănindu-se chiar cu puterea care sufla împotriva ei, umplând-o pe ea de lumină, aprinzând marginile cărnii ei, iar ea deveni o torță împotriva nopții, arzând fără să se consume.

Înaintă în mulțimea fantomatică precum o prințesă din basm într-o aură de lumini de efecte speciale, dar nici o prințesă de-a lui Disney n-avusese vreodată un trup ca acela, sau nu-l folosise astfel – cu sânii ridicați, arcuiți, apăsând pânza de satin galben sub o pelerină albastră precum cerul, aruncată pe umeri. Nici o nașă-zână nu avusese ochii ca ai ei – bijuterii verzi, luminoase, care priveau direct în inimă prin vintre. În prezența ei, sexul reușea ca, prin trup, să atingă sufletul.

Atenția lui Paul fu eliberată de modelul abstracționist de pe panoul electric, atras către soarele mai cald și mai strălucitor, în momentul în care prezența ei pătrunse în sfera percepției sale, iar prezența ei era astfel, încât să se extindă singură dincolo de câmpul vizual.

Ochii lui se focalizară asupra viziunii trupești din colțul percepției sale, și el o zări surâzând și atingând, schimbând cuvinte cu oamenii, iar în tot acest timp acei ochi ciudați, verzi, priveau într-un alt continuum spațiu-timp.

Era ca o regină a celei de-a patra dimensiuni, contemplând dealurile purpurii de-acasă chiar când mergea pe pământ. Cu mințile pierdute – sau pierdută în ceva ce nu vedea nimeni altcineva.

Atinse bezna cu degete de lumină.

– Ah, e o noapte minunată! oftă ea, sfărâmând tăcerea din jurul ei, deschizându-și brațele, arcuindu-și sânii în aer.

Oamenii clipiră și zâmbiră, trezindu-se din visul întunecat. Figurile de asasini își regăsiră o parte din umanitate. Un motociclist rânji la ea cu dinții rupți. Ea își simți prezența frângând violența cristalizată, zdrobind inima de obsidian a fiarei.

Paul își simți trupul ducându-l prin mulțime către Star, printr-o mulțime care ar fi izbucnit într-o manifestare de furie declanșată de-un nimic, față de oricine ar fi îndrăznit să treacă prin rigiditatea încordată și solidă. Dar acum, ceea ce luase formă în fața panoului electric se sfărâmă în mănunchiuri, grupuri și perechi, sau ființe singure, chiar dacă modelele de pe panoul de deasupra continuau să țipe spre minți, cerând atenție.

Ca și ceilalți, Paul trăia din nou, reconectat la vechea lui durere. Dar se simțea înălțat, nu înjosit, de tălăzuirea conștiinței mulțimii – conștiința de *gloată* – sugând răutatea din fiecare, returnându-i-o într-un ciclu încununat de tensiune violentă, ce-l ducea spre starea critică. Ceea ce făcuse ea era atât de simplu, dar atât de profund! O iubea pentru asta. Nu conta dacă ea știa ce făcea sau nu, dacă era un geniu paranormal sau smintită. Era ceea ce era, bună în timpuri vitrege, lumină în beznă. Era cu adevărat minunată – și doar asta conta.

Frumusețea îl atrase ca pe un om ce se împleticea printr-un deșert nesfârșit către o licărire de apă rece. În el era doar durere, un vârtej găunos al făpturii sale schizoide, fără miez, care cobora în spirală în hăul din interiorul lui, în nimicul din sufletul lui, unde se amesteca în film și devenea un automat creat de el însuși. Dar înaintea sa stătea cineva care potolise vârtejul lumii exterioare. Cu siguranță că ea putea să lumineze întunericul interior, așa cum izgonise întunericul exterior.

Se îndreptă spre ea ca un nebun sfânt ieșind din deșert, cu ochii arzând de imagini pe care nu dorise să le vadă, înconjurat de o aură a unui curcubeu orbitor, care scânteia și clipea instabil, ca un dinam ce-o luase razna. Se înghesui printre oamenii din jurul ei – printre adepții lui Krishna, printre țicniții cu ochii roșii, printre consumatorii de LSD, care se zbăteau să capteze o anume realitate – și nici unul dintre aceștia nu-l împiedică să treacă, atât de străpungătoare, de puternice și scăpate de sub control erau vibrațiile lui.

Dar nu erau vibrații negative, erau vibrațiile unui om puternic și îndurerat, ale unui om orbit și rănit cumva de propria-i forță, dar un om, simți ea, care avea putere de oferit.

Îi zâmbi, iar el păru să se oprească din năvală. O privi cu sălbăticie, dornic să vadă totul, lucruri pentru care nu existau cuvinte.

Ea își aminti că văzuse figura aceea înainte, în alt loc. O figură detașată atunci, existând în realitatea determinată de el. Acum era figura unui om confruntat cu mai multă realitate exterioară și interioară decât putea suporta. Și cine să-l înțeleagă mai bine decât ea?

– Vrei să ne plimbăm? întrebă Star, aruncând brațe psihice în jurul lui, atrăgându-l către ea, oferindu-i consolare.

Oferindu-i această consolare, poate o căuta și ea, simțind o comuniune ciudată de nevoie împărtășită de amândoi.

El încuviință mutește din cap, schițând un rânjet și privind-o cu ochii zăpăciți.

– Știu, zise ea, simțind ecouri nesfârșite ale cuvintelor ei în propria-i minte. Cred că știm amândoi, adăugă ea, luându-l de mână.

Paul o lăsă să-l conducă prin mulțime, către grinzile care susțineau panoul electric, apoi în bezna din spatele acestuia. Femeia își trase gluga pelerinei pe cap, retrăgându-se în intimitate în timp ce mergeau tăcuți pe panta campingului care urca spre buza amfiteatrului natural. Treceau printre mii de locuri de tabără abandonate: saci de dormit, corturi și bagaje ale căror proprietari vânau curcubee și demoni în maelstromul de jos. Ici-colo, un foc sau o pâlpâire de lumină portocalie puncta întunericul, iar când și când, Paul zări siluete de umbră care se regulau în iarbă, auzea mormăituri și oftaturi ce-i zăpăceau sufletul.

– E mai bine aici, zise Star. În afara mulțimii, afară, în noapte. Te-am cunoscut, nu?

– La o petrecere a lui Jango Beck. Îți amintești? Sunt individul care nu făcuse un film. Mi-ai spus că-mi trăiesc viața ca pe un film, că-mi pierd esența. Am crezut că te înțeleg, dar nu te înțelesesem... nu, până acum...

– Ești Paul Conrad, gagiul pe care l-a pus Jango să-i facă filmul, spuse ea, văzând că bărbatul se lupta cu ceva ce nu putea exprima.

– Da.

– Și ai descoperit că nu te stăpânești. Că Jango te-a dirijat pe-o cale pe care n-o înțelegi, că acum trebuie să zbori singur.

Ochii lui Paul se măriră, iar ea zâmbi cu tristețe.

– Avem același fel de karma. Dacă vrei ceva de la mine, cere-mi. E al tău, dacă pot să-ți dau.

Îi simți durerea și zăpăceala, îl atinse cu dragostea ei, ca să le potolească. Însă tot nu putea vorbi. Atunci, ea se așeză în mijlocul unei grămezi de saci de dormit și-l trase cu blândețe alături.

– De ce nu-mi spui povestea?

– Când ne-am întâlnit la petrecere, începu Paul, doream mai mult ca orice pe lume să mi se ofere șansa să fac un film. Renunțasem la orice speranță. Mă uscam interior. Mi-aș fi vândut sufletul ca să pot face un film. Și cred că mi l-am vândut.

Ochii ei scânteiau tandrețe spre el.

– Jango ți-a dat ce-ai dorit. Credeai că nu ți se cere să plătești? Te-a pus unde trebuia să fii. Crezi că ai avut dreptul de-a alege? Te-a sincronizat cu adevăratul tău izvor de energie. Nu crezi că așa ceva e înspăimântător? Nu ești mulțumit de târg? Ai vrea să te întorci la situația în care interiorul tău murea lent?

Cuvintele ei îl liniștiră, îl răcoriră cu înțelesul lor rece, lucid, îl aduseră în punctul în care mintea începe să funcționeze, să compare, să evalueze. Se gândi la viitorul fără finalitate din fundătura în care se aflase în Los Angeles, care i se păruse inevitabil, înainte de petrecerea lui Jango Beck, se gândi la filmul deja pregătit, film pe care-l putea monta în ceva ce să nu fie rușinos, care avea momentele lui de strălucire în zgura sa. Se gândi cum el și Sandy se despărțeau, se gândi la revenirea la viață a Velvei Leecock. Cu o lipsă de patimă nouă, se gândi la senzația gurii lui Rick Gentry pe sula lui, la plăcerea pe care o simțise, la simțământul de vină, la ceea ce însemnase asta pentru Gentry și la scena pe care abia o filmase. Se gândi cum se împletiseră viața lui și filmul într-așa un fel încât nu mai exista cale de întoarcere. Se gândi la toate și încă nu înțelese.

– Nu știu, zise el. Nu știu încă, nu cred că o să știu până când nu se termină totul.

– *Să știi?* întrebă Star. Până când nu se termină? Nu se va termina niciodată și nu vei ști niciodată.

Își simți propria-i roată a destinului trecând prin timp, ducând-o în acea furtună necunoscută de forțe cosmice care va izbucni în jurul ei a doua zi, la amiază.

– Te vei duce unde vei fi dus. Poți doar să mergi unde ești dus. N-ai cum să oprești schimbarea, poți doar să plutești pe putere, ca pe un val. Dacă vei vrea să ieși din val, vei muri înainte de a încerca să trăiești.

– Abia mi-am lăsat interpretul principal să-mi sugă sula ca să-l fac să joace cum doream, izbucni el. *Acolo* sunt purtat. *Asta* obțin dacă mă las dus de val.

Ea îi zâmbi, simțind ceva mai mult decât empatie – o identificare, un schimb în două sensuri, un moment de singurătate împuținată.

– Asta-i teribilul tău secret? Asta ar fi trebuit să mă îngrozească? Of, Paul, Paul, chiar în dimineața asta mi-am dăruit trupul bărbaților,

femeilor și lumii, și nici măcar n-am fost eu cea care a făcut darul. Nici măcar nu eram acolo. Totul a trecut prin mine, m-a luat, iar eu am făcut ceea ce trebuia să fac, și nici măcar nu mă aflam acolo. Eu înțeleg.

– Și... e în regulă... asta ai spus? Doamne, nu mai știu nici măcar cine sunt...

– Nici eu nu mai știu cine sunt, zise Star. Sigur, e înspăimântător, dar asta e.

– Asta e, replică Paul, surâzând și arătându-i că pricepe – un bărbat care, în felul său, ajunsese unde era, fiind purtat de forțe dincolo de posibilitatea lui de control, știind asta, temându-se de asta, dar sortit să fie purtat.

Ea simți că-i oferă sprijin psihic, în timp ce fiecare îi mărturisea celuilalt că nu era complet singur, și, încă o dată, ea se simți Susan în interiorul lui Star.

Ceva se schimbă înlăuntrul ei; deveni o fată speriată, șezând pe pământ lângă Paul, fără să știe cine și ce era mai mult decât știa el. Un moment îndelungat rămaseră liniștiți acolo, pe dealul întunecat, sprijinindu-se unul pe altul cu o prezență omenească, privind lumina de licurici a țigării ce lucea în noapte și stelele pale, pe cerul perlat de deasupra crestei dealului.

Ceva se schimbă și în interiorul lui Paul, în timp ce se afla în prezența cuiva despre care știa că simțise mai multe dureri ale lumii decât auzise el că ar exista, care nu fusese stăpân pe propria-i soartă mai mult decât fusese el. Ce însemna vinovăția lui prosteașcă, nesiguranța lui pe lângă ceea ce simțise Star? Era o nebună care suferea de mania grandorii sau o adevărată sfântă? Probabil că nici ea nu știa. Un asemenea dualism însemna ceva? Dar Star își trăia destinul, se dăruise făpturii care trebuia să fie. Există în viața mea ceva ce necesită un asemenea curaj? se întrebă Paul. Ce anume mă sperie atât de mult?

– Pot face ceva pentru *tine*? se interesă el.

Chipul femeii se lumină.

– Omule, *tocmai ai făcut!*

Îl conduse către marginea imensei farfurii întunecoase și-i arătă scena goală, aflată jos, în vale, lucind ca un altar la lumina slabă a stelelor.

– Acolo voi afla unde mă poartă, spuse ea încet. Mâine la amiază.

– Ce se va întâmpla mâine?

– Nu știu. Știu doar că atunci când ne vom duce pe scenă...

Femeia tremură, îi strânse mâna, căutând căldură omenească, realitatea unei cărni atingând-o pe a ei, căutând o ancoră pentru Susan.

– Ce ți se va întâmpla mâine, Star?

– Susan. Mă numesc Susan.

– Ce ți se va întâmpla, Susan?

– Cred că voi afla cine sunt. Cred că o mulțime de oameni vor afla cine sunt. Sper să ne placă. Oh, copile, sper să ne placă!

– Ce se va întâmpla, *de fapt*?

– Nu pot să-ți spun. Nu știu nici eu. Dar, dacă vrei să filmezi ce înseamnă, cu adevărat, acest festival, filmează scena mâine la amiază. Poate că, după ce se va termina totul, vei fi cel care ne va spune ce-a însemnat.

Îl prinse de mână și privi în abis, către turnul singuratic de oțel, ce se îndrepta către cer.

După ce-l îmbrățișă brusc și încă o dată blând, îl părăsi în tăcere și porni pe pantă către luminile și haosul bâlciului. Paul o urmări întorcându-se către soarta care o aștepta, o urmări făcându-i semn cu mâna de la jumătatea pantei, pe când dispărea în umbra panoului electric.

Apoi, se întoarse către amfiteatrul gol, așteptând răsăritul, și îl cuprinse un calm adevărat, final. Nu trebuia să înfrunte nimic care să fie mai rău decât ce avea ea de înfruntat. Acum existau două femei care înțelegeau ce făcuse și care gândeau că avusese dreptate. Star... Susan... și Velva. Poate că într-un fel o iubesc pe Velva, gândi el. Poate că ea mă iubește. Cine ar fi crezut că o să ajungem la așa ceva?

Suntem ce-am devenit, până când devenim altceva. Și nu-i chiar atât de rău. Nu-i rău deloc.

Trase adânc în piept aerul înmiresmat al nopții și coborî panta dealului.

XIII

Bill Horvath își puse o pereche de jeanși brodați de mână și o cămașă de doc simplă, albă, fără mâneci. Astăzi pare a fi o zi în care să te îmbraci ca oamenii de rând.

Dar Susan se îmbrăcă în compleul *traje de luces* – pantalon strâmt, din satin negru, împodobiți cu fir de aur, și o bluză strălucitoare galbenă, fără mâneci, ambele placate cu zeci de oglinzi micuțe.

– Arăți ca un toreador în ținuta asta, copile, zise Bill, pe când ea începu să-și pieptăne părul lung. Nu crezi că exagerezi?

– Poate că mă simt ca un toreador, azi. Precum cineva care va fi aruncat într-o arenă împreună cu o fiară sălbatică, într-un circ plin de lume.

Horvath se duse de la pat la comodă și-i puse mâinile pe umeri. În oglindă, ochii ei păreau prea sticloși, duși pe altă lume, așa cum fuseseră noaptea trecută, când o luase razna și colindase prin festival jucând-o pe Star.

– Ești sigură că vrei să vii astăzi? Putem să anulăm totul, putem să-i spunem lui Jango să se ducă dracului.

– Știi că am vrut să opresc asta noaptea trecută.

– Nu putem opri ceea ce se va întâmpla. Nu vreau să se oprească. Dar ai auzit ce-a spus Sargent, se poate descurca și fără noi.

Susan îl cuprinse în brațe. Ochii ei aveau același verde-sticlos ca în oglindă.

– Dacă se va întâmpla ceva, voi sta în centrul evenimentelor, Bill, trebuie să stau unde pot... să...

Părea că-l privește de la mare distanță.

– Ești sigură că vrei să treci prin așa ceva? Adică...

– Adică, dacă-s bine? Dacă n-am luat-o razna?

Bill își plecă privirea și se uită la picioarele ei goale. Susan îi atinse obrazul, iar el privi în ochii ei verzi. Cunoștea prea bine ochii aceia – acea extensie a vibrațiilor ei, acea putere nebunească, acea energie febrilă –, nu erau ai lui Susan.

– Voi fi unde trebuie să fiu, zise ea. Toți vom fi. Nu putem opri nimic. Vom ajunge unde vom fi purtați.

Bărbatul o trase la piept, simțindu-i carnea și energia vibrând în brațele lui. Carnea lui Susan, energia lui Star. Care din ele era? Care era cea adevărată?

– Ai încredere în mine, copile. Ai încredere în tine, spuse ea. Ai încredere că vom fi ceea ce suntem.

Bill o sărută și o privi un moment, încercând să citească în ochii aceia de necitit. Se scuturâ.

– Hai să mâncăm ceva, propuse el.

Ieșiră din micul dom sub cerul albastru, presărat cu nori albi, pufoși, în dimineața luminoasă.

– În regulă, oameni buni, vom termina scena asta până la unsprezece, pentru ca toate echipele noastre să se concentreze asupra

filmării spectacolului de azi, declară Paul Conrad. Am mers bine până acum, să continuăm tot așa.

Paul stătea la jumătatea pantei de sud a amfiteatrului, chiar la vest de linia curbă de umbră ce despărțea pajiștea în două segmente egale de lumină și umbră. Velva și Gentry, costumați în hainele mototolite din ultima noapte, stăteau împreună sub soarele strălucitor, distanțați, conștienți că filmarea de dimineață mergea grozav, îngropându-și antagonismele de dragul filmului. Paul simțea noua înțelegere din spiritul echipei: din viteza cu care fuseseră instalate echipamentele de sunet și lumină, din calmul lui Harvey Friedman, din lipsa de vorbărie sau gesturi exagerate.

– Totu-i gata, mormăi Friedman, privind prin vizorul camerei.

– Bine. Să vedem luminile.

Reflectoarele se aprinseră chiar în clipa în care un nor îi aruncă pe Gentry și Velva într-o baltă trecătoare de umbră.

– Să-i dăm drumul.

– *Sunset City*, scena șaizeci B, dubla unu.

– Porniți!

– Și... motor!

Velva luă mâna lui Gentry, cu un zâmbet obosit.

– Când soarele va apune diseară, totul se va sfârși, nu-i așa, Doug? Tu te vei întoarce la New York, eu mă voi întoarce în Kansas, și nu ne vom revedea vreodată...

În fundal, în spatele ei, oamenii coborau grămadă panta ca să se alăture cercului zdravăn de trupuri care înconjurase deja scena, la ora aceea timpurie. O chestie nostimă, gândi Paul, ar trebui să filmez un pic, să folosesc la montaje.

Gentry se întoarse spre ea, spre cameră, spre Paul.

– Cred că nu ne vom revedea, spuse el, blând, cu un calm îndurerat în ochi. Dar nu mă întristează. Am avut timp suficient.

În dimineața asta, Paul descoperi că putea accepta subînțelesurile din replicile lui Gentry, ambivalențele personajului. Regizorul era un om care rămânea regizor, orice fusese el. Nimeni n-a trebuit să facă ceea ce făcuse el. Nimeni nu pătise nimic. Toți au primit ceea ce-și doriseră.

– Cred că am mai auzit replica asta, răspunse Velva, îndulcindu-și mușcătura cu un zâmbet și cu o mișcare a trupului.

– Și cred că o s-o mai auzi, zise Gentry, râzând, desfăcându-și apoi brațele și strângând-o puternic, iar Paul simți patru brațe fantomatice cuprinzându-l și se înfioră o dată, de două ori, sub soarele cald.

– Hai să uităm ziua de azi până mâine, Doug. Să nu ne luăm rămas-bun până când nu vom pleca.

– Bine, doamnă, dar te rog să nu plângi la despărțire.

Își zâmbiră și plecară, ținându-se de mână, ieșind din cadru spre stânga.

– Tăiați! Grozav, asta da, dublă!

Velva și Gentry începură să se distanțeze.

– Vă rog să treceți pe locuri, să facem niște prim-planuri cât sunteți încălziți!

Velva sări înapoi pe locul ei, ca o majoretă, cu sânii tresăltând. Gentry se așeză lângă ea iute, chiar dacă nu sări. Paul îl încadră pe Gentry în dreptunghiul făcut din degete, și văzu ochii triști pe figura ingenuă, pe cale de a îmbătrâni. O parte din el îl compătimea pe sărmanul ticălos, privit printr-o cameră ipotetică, fără dispreț sau ură, mai mult cu milă decât cu silă. Ce naiba, gândi el, ce naiba...

– Bine, Harv, să începem cu Rick.

Gentry oftă și clipi când norul de deasupra se îndepărtă, făcându-l să treacă din umbră în lumină.

Barry Stein se uită nervos la ceas, la Ivan, la Pulaski, locotenentul lui Sargent, care se zgâia la gardul înalt din jurul zonei scenei, strângând traista mare, cafenie, din poală, ca pe un colac de salvare.

– Nu-mi place asta, îi șopti lui Ivan. Nu-mi place deloc.

În dimineața aceea, devreme, Sargent adusese întreg Consiliul Revoluționar Provizoriu aici, chiar în fața spectatorilor, și-i plasase pe cei opt membri într-un grupuleț adunat chiar lângă gard. Apoi, așezase șase recruți – dintre oamenii străzii – în semicerc în jurul lor, de pază. Stein observase că vreo doi aveau pistoale. Sargent îl lăsase pe Pulaski să răspundă de grup și dispăruse.

– Armele? îi răspunse, tot în șoaptă, Ivan. Știai că au arme.

– Nu credeam că o să fim înconjurați astfel.

O autentică poziție paranoică, gândi Stein, și n-are nici un rost să-mi închipui că *nu* mă face și pe mine paranoic. Erau așezați chiar lângă gard, înconjurați de nebuni înarmați, iar pe dealuri, pe fundul văii, chiar lângă pistolarii din spatele lor, oamenii stăteau grămădiți unii în alții. Cât putea vedea Stein, oamenii umpleau colina, de la o culme la alta, dintr-o parte a orizontului în cealaltă. Iar noi stăm aici, înghesuiți între atâția indivizi și o sută de polițiști particulari înarmați, din interiorul îngrăditurii. Suntem chiar în linia întâi, neputând merge decât înainte, când oamenii se vor urni.

Chris Sargent își făcu loc cu coatele prin mulțime. Ținea sub braț o pungă cafenie, în care avea probabil ceva identic cu ceea ce avea Pulaski în traista pentru cumpărături, iar sacul pe care-l purta în spate era umflat din loc în loc. Ruby se ridică să-l întâmpine, dar el se duse drept la Pulaski.

– Totu-i sub control?

– Nimeni n-a luat-o încă razna.

Sargent se uită la ceas.

– Unsprezece și cincizeci și unu. Timpul de început – fără paisprezece. Momentul declanșării – fără nouăsprezece. Douăzeci și patru până la rezolvarea problemei.

– Corect, zise Pulaski, după ce-și consultă ceasul lui.

Abia acum Sargent o băgă în seamă pe Ruby, dând scurt din cap. Ruby îi răspunse la fel, conform stării de spirit încordate, de rău-augur. Stein îi ocoli pe McAllister și pe O'Brian, îndreptându-se spre Sargent.

– Ne-ai vârât chiar în mijlocul problemei! Și dacă lucrurile merg prost? Și dacă o să se lase cu împușcături?

Sargent rânji sardonic.

– Atunci, o să fii împușcat. O să încerc să n-am prea multe pierderi, domnule!

– Nu-i de glumă, Sargent! Suntem chiar în linia întâi!

– Îmi pare rău că n-am putut aranja să privești spectacolul pe un canal TV particular, la Pentagon, Stein. N-am știut că ești general!

Sargent și Pulaski clătinară din cap.

– Doamne, oftă Sargent, nerozii ăștia sunt toți la fel!

Se întoarse și dispăru în mulțime.

Stând în arcul îngust de umbră de la poalele dinspre Vest ale turnului scenei, Paul Conrad consumă restul de peliculă, luând o vedere panoramică a mulțimii pline de culoare, îngrămădită pe pantele dealului, oprindu-se la aproximativ fiecare treizeci de grade, pentru a prinde o față, un detaliu – un băiat și o fată mâncând un pepene mare, o țigară cu marijuana fumată în grup, trei indivizi în cămăși militare, care provocau un val de figuri furioase prin înghesuială.

Echipa face filmări bune, gândi el, în timp ce magazia de peliculă se golește. Va fi o treabă dificilă, o delicatesă să montezi toate fragmentele acelea în ceva coerent. Îi plăcu să-și dea seama că se gândea la montaj, că avea destul material. Aproape tot ce-i trebuia cu Rick și Velva fusese filmat, iar echipele de reporteri înregistraseră milioane de metri cu orice li se păruseră de folos. De-acum încolo, se putea concentra să facă filmări *măreț* despre festival. Simțea că adevăratele filmări abia urmau... Star... Susan... îi promisese un eve-

niment și el credea că acesta va avea loc. Ea însăși era un eveniment, când apărea în fața publicului. Secvențele realizate de reporteri, pe care le văzuse, erau pline de scene incredibile cu ea.

Luă o altă rolă de la Emmett Francis, care căra filme preîncărcate, precum și radioul, și o încărcă în camera de filmare.

– E totul pregătit?

– Echipele unu și doi circulă printre spectatori, trei și patru sunt pe culmea dealului, iar echipa șase duce o viață plăcută, zise Emmett, arătând către soare, spre unul dintre turnurile reflectoarelor ce se ridicau deasupra scenei, spre silueta măruntă a unui om.

– Și cinci?

– Doar o clipă, ceru Emmett, căutând echipa cinci prin radio. Sunt în campingul din spatele Grădinilor Edenului.

– Pierd vremea pe-acolo. Mută-i pe panta de sud a amfiteatrului, fiindcă nu strică o echipă în plus în mulțime.

Emmett încuviință din cap și dădu ordinele de rigoare. Să dirijezi șase echipe de filmare (șapte, dacă se numără și pe el) simultan era ceva ce nu visase vreodată. Nu le putea spune ce să filmeze, doar să le poziționeze și să le mute după cum se schimba situația. Jango Beck avusese dreptate să angajeze indivizi de la știri în echipe, cameramani obișnuiți să reacționeze imediat, singuri, la evenimente neprevăzute. Trăsătura personală, pelicula care spunea o poveste, personajele revelatoare, transformarea filmărilor pentru reportaje în material pentru un film artistic – toate astea îi reveneau lui, aici, unde vor fi dimensiunile omenești ale spectacolului zilei.

Un strigăt ondulatoriu trecu prin mulțime, iar bătăile rotorului bubuiră sus, când un elicopter zbură pe deasupra amfiteatrului, din direcția taberei artiștilor. Paul îl urmări cu camera cum plutea peste marea de capete, zburlind pletele cu uraganul lui, cum se lăsă în jos către zona scenei, ca o libelulă gigantică, din metal. Îl prinse mai bine în imagine când ateriză la douăzeci de iarzi de el, împroșcând praful, întâmpinat de patru paznici înarmați. Ușa se deschise, iar Paul focaliză imaginea asupra lui Star și a lui Bill Horvath, în timp ce treceau prin cordonul de paznici. Figura bărbatului era încordată, epuizată și ușor îmbătrânită. Ochii ei arătau febrili și scânteietori. Nu păreau să-i remarce pe polițiști – se uitau spre platforma scenei, aflate deasupra. Paul le urmări privirea dintr-un unghi jos, prinzând soarele care lumina prin grilajul de metal al turnului reflectoarelor, o explozie de aur ce umplea cadrul.

Chris Sargent se aplecă atunci când elicopterul zbură chiar pe deasupra lui, înapoindu-se peste culme, și rezistă chefului de a scoate

o M-16 și de a-l da gata, când oferea o țintă atât de facilă. Dacă oamenii care zburau cu blestematele de elicoptere ale lui Beck aveau ceva experiență de luptă, le vor face necazuri, chiar dacă drăcoveniile astea nu erau blindate. Sigur, nu aveau nimic ce nu putea fi combătut de puterea noastră de foc – dacă nu exista și altceva în afara pușților pe care le-am văzut –, dar i-ar fi plăcut să-l doboare pe ticălos acum și să aibă cu unul mai puțin, să-și bată capul mai târziu. Însă numai un berserk ca Bellows s-ar fi gândit să înceapă circul chiar acum.

De aceea așezase grupul lui Bellows lângă al lui, să nu-i vină individului vreo idee țicnită. Următoarele zece minute cereau o respectare precisă a graficului, fără devieri.

Fiecare dintre băieți, cu excepția lui Pulaski, avea o echipă de cinci recruți mai rezonabili, înarmați cu pistoale ieftine – șase echipe cu totul, plasate aici, alături, în formații compacte, la vreo zece metri de gard, ascunse de paznicii dinăuntru, de pușții dintre ei și de zona scenei.

Sargent își verifică din nou ceasul. Douăsprezece și șase. Dacă găoazele alea de revoluționari n-ar fi fost atât de neajutorați, după cum prezisese Pulaski, „cocteilurile Molotov" ar fi trebuit să înceapă să zboare în Bâlciul Lumii Oamenilor chiar acum. Dădu din cap către Bellows, în dreapta, apoi către Baum, în stânga. Se aplecă în față, simțind greutatea liniștitoare a carabinei M-16 din punga pe care o ținea în poală, și șopti către țicniții din echipa lui:

– Nouă minute, băieți. Începem să ne mișcăm.

Doi dintre idioți scotociră prin buzunare și-și scoaseră noile jucării. Isuse!

– Luați mâinile de pe fiare până se va ivi momentul să le folosiți, fir-ar să fie! Și asta să se întâmple când zic eu, ați priceput?

Ochii lor zăpăciți îl priviră provocator – indivizii erau total trotilați. Dar puteai să-i manevrezi, dacă nu-ți făceai iluzii. Sargent își luă pachetul din poală, în timp ce ochii aceia roșii, nebuni, se uitau la el scandalizați. După ce li se amintise cine deținea puterea de foc, nu mai erau interesați să-l înfrunte.

Paul se depărtă de turnul scenei, către gard, ca să aibă un unghi mai bun al scenei când va începe spectacolul, iar Emmett Francis rămase în dreapta, gata să-i înmâneze noi role de film sau să transmită ordine prin radio. O mulțime de nori albi, pufoși, pluteau pe cerul albastru, acoperind pajiștea întesată de oameni cu un model de camuflaj schimbător, din lumini și umbre, transformându-le figurile, părul și hainele într-un dans de fluturi abstracți, în culori aprinse. Paul decise să tragă câțiva metri, doar de plăcerea...

– Se întâmplă ceva, Paul, îi strigă Emmett în ureche. Numărul patru raportează un incendiu la pavilionul Coca-Cola...

– Să coboare și să-l filmeze...

Radioul pârâi, iar Paul auzi o voce atâtată printre trosnituri:

– ... numărul trei, se vede fum și flăcări în Domul Ecologic, repet, fum și flăcări în Domul Ecologic, flăcări portocalii...

– Să se ducă acolo – nu, așteaptă un minut!

– ... un foc mic arde în spatele ieșirii din magazinul de alimente, văd un elicopter de pază...

– ... și altul într-un șir de standuri... au izbucnit flăcări de parcă a fost aruncat un „cocteil Molotov"...

Timpul păru a se încetini în mintea lui Paul. Își imagina focul arzând peste tot în bâlci. Cineva-l pusese! Asta-i! Asta voia să-mi spună! Doamne...

– Adu elicopterul, îi zise lui Emmett, să aterizeze în camping și să ia echipa cinci, să filmeze focul. Și echipa patru să se ducă acolo, să filmeze ce se poate de la sol...

În timp ce erau transmise ordinele, Paul ținea camera pregătită, cu ochii pe mulțimea liniștită, fericită, care se sorea pe culmea dinspre Sud, fumând marijuana, bând vin și bucurându-se de plăcerea companiei celorlalți, în așteptarea muzicii. O pajiște de flori omenești ce răspândea vibrații bune, fără să-și dea seama că dincolo de deal era fumul și focul clădirilor ce ardeau, ceea ce în mintea lor trebuia să însemne revoluție.

– ... încă trei mașini de pază au pătruns în zonă...

Mulțimea veselă, ce se distra la soare, părea acum sinistră, cu buna ei dispoziție – dar cât va mai dura această ignoranță? Un smoc subțire de fum se ridica deja deasupra orizontului.

Bill Horvath văzu paznici în uniforme alergând în jurul studioului de înregistrare, către poarta din gard, pe când vocea bubuitoare a prezentatorului încheie:

– ... și acum – Velvet Cloud!

Mulțimea începu să urle.

– Să mergem, zise el și-i conduse pe Bobby, Mark și Jerry, pe scările de oțel, de la studioul de înregistrări către scenă, bocănitul pe trepte fiind acoperit de vocea mulțimii.

Săriră pe scenă într-o amplificare subită a nivelului de zgomot, ieșind din umbra turnului și intrând în strălucirea amiezii. Într-un cazan de zgomot de fond incredibil, de figuri care urlau, de soare orbitor, de valuri de căldură pâlpâind. Energie calorică, energie

luminoasă, energie sonoră și energie umană curgeau în cascadă din cer și de pe dealuri, o Niagara de vibrații în spectru complet, care aproape că-l scoase pe Horvath din minți, de parcă ar fi încercat să respire într-o cameră plină cu nitrat de amyl!

Se acomodă mai întâi cu lumină și văzu omenirea care urla ca pe o mare farfurie de chipuri unice ce-i umpleau câmpul vizual, un auditoriu gigantic, dar un auditoriu, o colecție de tot soiul de oameni, drogați în toate felurile cu diferite droguri, adunați să se distreze. Din clipa în care lumea deveni umană, uralele deveniră omenești, deveniră aplauzele unei mulțimi care voia să transforme acel loc într-unul al ei...

Dar vedea cum se formau curenți de oameni în mulțime, care se mișcau aiurea, asemenea furnicilor într-un mușuroi dărâmat, și un șuvoi de indivizi în uniformă, care-și croia drum prin gloată, pornind de la poarta din îngrăditura scenei – o cicatrice în mișcare, cu vibrații negative...

Apoi, Susan urcă pe scenă.

Prin vizorul camerei, Paul zări o figură radiind săgeți de lumină ca argintul viu, apărând în centrul scenei. Star purta un costum negru și auriu, care sclipea în timp ce mergea, din zeci de oglinzi țesute în el, o viziune de-o intensitate ireală. Dar, din fericire, suficient de reală pentru a fi înregistrată pe film.

– ... lunatici aleargă pe-aici, agitând arme... plecăm, echipa unu terminat...

Zgomotul mulțimii încetă o clipă, apoi se porni din nou când Susan străbătu scena, răspândind raze în culorile curcubeului.

– Paul...

– Așteaptă, Emmett.

– Paul...

Un nor trecu peste scenă, aruncând-o în umbră.

– Bine, Emmett, ce-i?

– Se pare că avem un mic război pe-aici.

– Pregătiți-vă! strigă Pulaski, sărind, scoțând foarfecele pentru sârmă din pachet și trăgând punga spre el. La comanda mea!

Barry Stein se cutremură de groază când gagiul de lângă el scoase propriul lui foarfece, spintecând aerul cu el și râzând, în timp ce cu mâna cealaltă scoase pistolul.

Chris Sargent se sili să se concentreze asupra lui Star, care mergea lent pe scenă, spiralând către centru, pe când muzicanții își

acordau instrumentele. Nu putea să facă nimic până nu începea să cânte. Nu-și dădea seama ce se întâmpla în părțile îndepărtate ale junglei umane din spatele lui. Dar vreo treizeci de polițai plecaseră din perimetrul scenei ca să se ocupe de nebunii din mulțime, deci diversiunile nu eșuaseră complet.

Aștepta sunetul vocii lui Star pentru a declanșa explozia bine pregătită, pentru a da foc restului de lanț de explozii controlate.

Susan simțea tensiunea crescând în ea, de la degetele picioarelor la buze, de la măduva oaselor la părul subțire, auriu, al pielii sale, de la vintre la sfârcurile întărite ale sânilor, de la teama interioară la dorința extaziantă de a-și arunca ființa în mulțimea ce urla, în trupul poporului, în vântul sorții necunoscute, *să iasă*, oriunde ar fi ajuns.

Mâna lui Bill scoase primele acorduri ale cântecului, privirile li se întâlniră și-și transmiseră cuvinte între ei. O veșnicie din dragostea lor în momentul acela de sclipire stroboscopică, un milion de ani de durere împărtășită, și totuși neîmpărtășită. Singurătatea ei acolo, în locul acela în care el n-o putea urma, realitatea aceea pe care n-o înțelegea și în care nu credea în totalitate, bucuria ei, provocată de felul în care o îmbrățișa și o liniștea, chiar știind că rămânea o parte a ei, dincolo de acceptare sau înțelegere. Teama lui pentru sănătatea ei, teama lui și mai mare de a o pierde în fața cuiva, dincolo de sănătate mentală sau nebunie. Dar, mai mult decât orice, dragostea lor, care supraviețuise, cursese prin ea într-o maree de aur, insuflându-i putere și luminându-i drumul spre casă.

Își transmiseră în tăcere noroc unul altuia, iar mâna lui Bill coborî, rupând cerul albastru și urletul muribund al mulțimii cu o vâlvătaie de muzică.

Sunetul pătrunse prin farfuria uriașă de lume ca un val circular de metamorfozare, transmutând energia vocilor lor în mișcarea trupurilor, care se așezară, tăcute, în jurul pivotului scenei. Susan se simți ca și când ar fi stat în mijlocul unei mări agitate, lucitoare, o mare pe care putea abate furtuna cu o mișcare de deget, o mare care se putea ridica brusc, ca un val seismic, s-o înghită.

Vocile formației Velvet Cloud atacară corul de început, acorduri de rău-augur, și ea văzu vibrațiile negre radiind dinspre scenă, oglindite de vârtejurile circulare din trupul mulțimii, vârtejuri ce agitau suprafața mării, de parcă monștri uriași ar fi fost chemați din adâncuri lugubre și apăreau la lumină în gâlgâituri fantomatice de spumă neagră, de pe fundul oceanului.

Lumi noi, în locul celor vechi;
Lumi calde, în locul celor reci,
Lumi luminoase, eu cer,
Sclipind ca aurul,
Lumi noi, în locul celor vechi...

Apoi, cuvintele începură să curgă din ea, ca niște bule de sunet chemate de un cânt de sirenă din fundul oceanului sufletului ei, izbucnind prin buzele ei într-un sunet cu puterea a mii de stânjeni de presiune degajată, ca un spasm orgasmic de karma neînfrânată.

Soare luminos răsărind la nașterea noastră...
Aducând focul zeilor pe pământul muribund...

– PUTEREA POPORULUI!

Sargent auzi răcnetul celor patruzeci de nebuni acoperind muzica, iar prin schela de oțel a scenei văzu toată gașca aruncându-se cu urlete asupra gardului, apucând plasa de sârmă și scuturând-o ca un maniac, apoi azvârlindu-se cu greutatea trupurilor în ea, făcând orice, în afară de spume la gură.

– PUTEREA POPORULUI! PUTEREA POPORULUI! PUTEREA POPORULUI!

Zeci de polițiști privați, agitând ciomegele, alergară prin zona scenei, îndreptându-se către sectorul de gard în care-și plantase Sargent berserkerii, o mulțime de paznici, lăsând, pe moment, segmentul opus ciocnirii nepăzit.

Sargent sări în sus, scoase carabina M-16 din învelitoare și se repezi înainte.

– Acum! Mișcați-vă!

Băieții își despachetară pușile automate, recruții scoaseră grabnic pistoalele, alergară cu toții înainte, înghiontind oamenii din fața lor și azvârlindu-i cât colo. Văzând atâta fierărie, în doar două secunde, cetățenii o luară razna și începură să țipe, să se vaite, să alerge aiurea, căzând unii peste alții, în încercarea de a fugi din calea lor.

Sargent apucă o grenadă din sac, o armă, o aruncă peste gardul de plasă de sârmă și așteptă să explodeze, într-o izbucnire de portocaliu și negru, făcând o gaură suficient de mare în gard ca să treacă prin ea cu o mașină. În clipa următoare, încă două grenade loviră gardul, demolând toată secțiunea.

Mai iute! Mișcați-vă curul!

Sargent împinse, practic, echipa lui de tâmpiți prin gaura din gard, apoi o lăsă să se descurce singură și se apropie de Baum, Bellows, Coleman, Billingham și Ortiz. În grupare strânsă, ei sprintară peste șaizeci de iarzi de teren deschis, speriind gagici, fatați, chiar și o găoază care filma totul, nici unul nefiind suficient de idiot să stea în calea a șase oameni înarmați cu arme automate.

Ajunseră la poalele turnului fără să li se opună cineva. Acolo se afla un gagiu gras, în uniformă cafenie, care stătea în fața treptelor ce duceau spre scenă, părând gata să se cace pe el.

– Să nu faci vreo prostie, îl sfătui Sargent, cu țeava armei ațintită chiar spre burta lui. Cară-ți curul de-aici cât suntem încă generoși.

Paznicul o luă la goană către o mulțime de uniforme cafenii care-și pusese coada pe spinare și o tulise spre turn.

– Billingham, Ortiz, ocupați studioul de înregistrări, scoateți cetățenii de-acolo, apoi asigurați acoperișul și puțul scării!

Sargent îi conduse pe ceilalți pe scări înspre scenă, ieși din umbră în lumina strălucitoare a soarelui, clipi, ca să-și obișnuiască ochii, apoi se deplasă spre centrul scenei, unde stăteau muzicanții, în timp ce Bellows, Baum și Coleman ocupară poziții de tragere la marginea exterioară a acesteia, la o sută douăzeci de grade unul de altul, stăpânind toată baza scenei și orice paznic din câmpul lor combinat de foc.

Sargent luă un microfon de pe orga electrică, apoi se opri să aprecieze situația. Echipa lui Pulaski tăiase gardul și-i mâna pe așa-zișii revoluționari prin gloata care năvălea prin cele două spărturi din gard, către treptele ce duceau spre scenă. Un grup de paznici încercă să-i oprească, dar nu reuși. Recruții băieților alcătuiseră o formație în jurul bazei turnului. Cu un scrâșnet de metal ce se rupe, berserkerii reușiră să rupă bucata lor de gard și năvăliră înăuntru, urmați de o gloată de nebuni. Polițiștii alergau primprejur ca niște găini decapitate – ca și cetățenii.

Treabă de precizie, gândi Sargent, treabă de precizie.

Grupul lui Pulaski ajunse la turn, iar Sargent simți vibrațiile produse de picioarele ce tropăiau pe treptele de metal, în timp ce paznicii, care încercaseră să-i oprească, o tuliră zăpăciți văzând inelul de pistolari dimprejurul bazei turnului.

Sargent suflă scurt în microfon, rânji când un puternic zgomot de fond se răspândi până-n dealuri, înghețând totul pentru o clipă.

– Dacă nimeni nu face pe nebunul, nimeni nu pățește nimic, se auzi vocea lui, reverberând către el, în ecouri metalice, puternic amplificate. Am preluat totul în numele poporului.

– TOATĂ PUTEREA POPORULUI! răcniră țicniții care înconjuraseră turnul.

Lozinca fu preluată de un al doilea grup de țicniți, care se strecura prin gloată către turn. Jumătate dintre ei agitau pistoale, iar ăsta era un motiv suficient pentru polițiști, care începeniră unde se aflau și nu încercară să oprească trupele să ajungă la cordonul înarmat din jurul turnului scenei.

Pulaski urcă, gâfâind, pe scenă, cu Consiliul Revoluționar Provizoriu împleticindu-se în urma lui, iar țicniții rămaseră jos, unde le era locul. Se uită la Sargent, întrebător.

– S-a terminat, îl informă Sargent.

– Afurisitule! Și fără să tragi o amărâtă de împușcătură!

– Sunteți în bătaia armelor automate! Dispunem și de grenade, pe care le putem azvârli cu precizie, în orice direcție, pe o distanță de zece metri. Nimeni să nu facă vreo prostie!

Prin vizorul camerei, Paul îl urmărea pe comandantul autoritar al revoluționarilor, făcând succinta apreciere a situației. Retrase cadrul, lent, de pe comandant, aducând în centru un pușcaș de la marginea scenei, care stătea ghemuit, cu pușca automată îndreptată spre mulțime. Paul se dădu ușor înapoi, simțind rezistența trupurilor, dar continuă să se retragă, în timp ce îndrepta aparatul în jos, către cercul de oameni în cămăși militare care înconjura turnul.

Efectul era cel al asediului unei fortărețe înarmate de către propriile-i trupe – o inversare de polarități uimitoare, înfricoșătoare. Viteza și precizia cu care fusese executată lovitura erau acum oglindite de competența dură, sălbatică, pe care o afișau oamenii care o efectuaseră.

XIV

Susan îl văzu pe Chris Sargent urcând pe scenă ca o felină metalică, puterea cumplită a vibrațiilor sale zimțate zdrobind toate celelalte realități. Era o prezență uluitoare, care domina turnul, transformându-l în propriul lui instrument – dar pentru ce?

Barry Stein, Ivan Blue și restul grupului din Mișcare radiaua teamă, în valuri scârboase, verzi. Doar Ruby Berger extrăgea putere din aura de metal greu a lui Sargent, urmărindu-l cu ochii reci, aprobatori, pe când ceilalți se îngrămădeau unii în alții și încercau să nu-i atragă deloc atenția. Chris Sargent nu era un instrument al lor! Nu conducea revoluția *lor*.

Iar oamenii păreau a ști asta.

Se strecuraseră prin găurile din gard, iar acum, marea de oameni scălda, într-un val neîntrerupt, atât culmile dealurilor îndepărtate, cât și baza turnului. Nu mai existau bariere de separație între scenă și popor – nici gard, nici șir de paznici, nici o zonă de vid. Acum, scena era o insulă ce plutea pe marea de oameni. Ar fi putut să fie un moment de unicitate.

Dar în loc de asta, turnul scenei se transformase într-o fiară înfricoșătoare din metal, cu arme și comandă, cu vibrații negre, negre, care cuprinseseră trupurile moi ale oamenilor ca un cuceritor, încercând să-i supună voinței sale necunoscute. O nimicnicie goală, neagră, ce se întindea din centrul lumii vizibile.

Iar oamenii simțeau asta în sufletele lor. Star observă o confuzie în aura mulțimii – un model mișcător, scânteind în culorile pământului, lucind înspre și dinspre o matrice de negreală care amenința să devoreze totul din interior și să devină o ființă înspăimântătoare. Fiara de pe scenă chema fiara din mulțime. Dar oamenii păreau a rezista beznei ce se întindea înspre ei și beznei din interiorul lor. Totul stătea pe o interfață ca o muchie de cuțit.

Chris Sargent se întoarse în centrul scenei, când unul dintre oamenii lui îi mână pe cei din Mișcare în acel punct focal, să-l întâlnească.

– Revoluția a sosit! spuse Sargent în microfonul lui Bobby, cuvintele lui reverberând în trupul mulțimii. Acest om o să vă vorbească.

Și-i întinse microfonul lui Ivan Blue, care avea fața cenușie, un Ivan Blue ale cărui vibrații normale, însorite, erau strivite de greutatea zăpăcelii oamenilor, de puterea karmică neascunsă a lui Chris Sargent.

Ochii lui Sargent o priviră în timp ce întindea microfonul, iar Star se străduí să-i înfrunte privirea cu fiecare strop din ființa ei, turnându-i lumină în ochi, căutând să ajungă la locul blând din el, pe care-l atinsese o dată, izgonind bezna chiar din miezul acestuia. Simțea ceva luptând acolo, străbătându-se să se înalțe din întunecime ca să întâlnească soarele. Îi văzu ochii îmblânzindu-se și chipul umbrit de un moment de tristețe...

Dar legătura se întrerupse când el se întoarse să șoptească un ordin unui om de-al său, care coborî scările. Iar „juggernautul" beznei continuă să avanseze.

Barry Stein observă spaima bolnăvicioasă de pe figura lui Ivan, care se potrivea cu spaima simțită de el însuși în toate mărunțaiele, în timp ce Sargent îi întindea acestuia microfonul, aruncându-l în centrul giganticei nasoleli, pe care însuși Sargent o crease. Pe care noi îl lăsasem s-o creeze. Pe care noi toți o creasem.

– Sunset City aparține acum poporului! declară Ivan prin sistemul de amplificare. Toată puterea poporului!

Cele câteva strigăte de răspuns fură acoperite de o avalanșă de huiduieli, un sunet huruind a piază rea, punctat de vârtejurile mișcării aleatorii din mulțime, picioarele neliniștite târșâindu-se la o scară cosmică. Ivan tremura vizibil. Nu înfruntase niciodată atât de mulți oameni, cu o asemenea stare de spirit. Care dintre noi o făcuse?

– Am preluat Sunset City în numele poporului și suntem gata să vi-l predăm, încercă din nou Ivan.

Dar vederea mercenarilor înarmați ai lui Sargent pe scenă și prezența în mijlocul mulțimii a țicniților străzii, cu pistoale, făcu ca vorbele lui să rămână fără conținut în mințile oamenilor. Alte huiduieli. Bucăți de hârtie și tot felul de resturi fură aruncate în direcția scenei.

– Acum e festivalul *nostru*, continuă Ivan, și-l vom transforma în capitala permanentă a națiunii Woodstock – o zonă liberă în mijlocul porcilor, o zonă în care putem deveni ceea ce dorim să fim, liberi și împreună...

Huiduielile se transformară într-un sunet continuu, un urlet masiv, furios, dar cu un substrat nervos de teamă. O tristețe îngrozitoare îl copleși pe Stein când își dădu seama că asista la moartea viziunii ce-i umpluse esența vieții. Visul Mișcării despre revoluție se confrunta cu realitatea populară. Fusese făcută pentru popor, o oferiseră acestuia și fuseseră refuzați cu furie. Visul se prăbușise. Vedeam cum moare. L-am omorât chiar noi.

– Hai, oameni buni, ascultați vestea minunată pe care v-o aduc, insistă Ivan, silindu-se să zâmbească în fața mulțimii de figuri posomorâte, a huiduielilor și a avalanșei de gunoaie aruncate spre scenă. Totul ne aparține nouă, nu trebuie să dăm nimic înapoi!

– Noi vrem muzică! răcni puternic o voce.

Alte glasuri preluară cuvintele:

– Vrem muzică! Vrem muzică!

Zece mii de picioare începură să bată ritmul, cincizeci de mii de glasuri începură să cânte:

– VREM MUZICĂ! VREM MUZICĂ!

Ciudat, dar, în timp ce Stein urmărea oamenii respingându-i visul, refuzând ceea ce își imagina el că ar fi scopul vieții sale, nu se putu abține să nu se simtă mândru auzind glasurile oamenilor ce-și exprimau propria lor cerere, independentă de cea a conducătorilor autoimpuși, înfruntând fortăreața de arme în care se transformase scena.

– VREM MUZICĂ! VREM MUZICĂ!

Poporul vorbea în numele lui. Nu era asta esența unei adevărate revoluții? Conducătorii care uitaseră acest lucru de multă vreme deveniseră vânători de putere, și nu conducători ai poporului. Iar poporul nu-i urma.

– VREM MUZICĂ! VREM MUZICĂ!

– PUTEREA POPORULUI! PUTEREA POPORULUI!

Paul Conrad simți că i se zburlește părul de pe ceafă când țicniții de stradă, înarmați, în cămăși militare, aflați la baza turnului, își agitară pistoalele deasupra capetelor și începură să răspundă gloatei furioase. Simțea crescând tensiunea mulțimii.

– Ce ai? răcni el la urechea lui Emmett Francis.

– Încăierări în mulțime: unii par să fie de acord cu ce se întâmplă, alții nu. O grămadă de pumni în gură și de țipete. Le-am prins pe toate.

– Elicopterul?

– Încă filmează focurile.

– Adu-l aici. Pe scenă se întâmplă lucrurile importante. Să filmăm tot ce se poate aici.

Isuse, gândi Chris Sargent, ce se petrece? De ce nu se descurcă găoazele astea? Unde dracu-i Pulaski cu benzile pentru discuri?

Ivan Blue stătea acolo ca un general care suferă de rău de mare, atârnat de balustradă, verde la față, în timp ce situația scăpa de sub control. Se părea că un milion de oameni bătea din picioare și cerea muzică, în timp ce trupele din jurul turnului începeau s-o ia razna, urlând după sânge.

Coleman aruncă o privire spre Sargent, ca și cum l-ar fi întrebat ce urmează să facă. Ortiz era evident speriat, iar Bellows ținea ochii întredeschiși, ceea ce însemna că se pregătea să deschidă focul. Unde naiba erau benzile alea? Ce făceau polițiștii acolo? Când o să-i potolească Blue? Trebuie să ne cărăm iute de-aici, înainte de a ne cădea tot căcatul în cap!

În cele din urmă, simți vibrațiile produse de pași în spatele lui și se întoarse la timp ca să vadă șase recruți urcând, împleticindu-se, pe scenă, împovărați cu role mari de bandă ce atârnau ca niște spaghetti din cutiile deschise. Pulaski apăru imediat după ei și se îndreptă spre Sargent, speriat zdravăn.

– S-a dus dracu' tot! se văicări el. Ce mai revoluție! Paznicii își croiesc drum prin mulțime și nimeni nu-i oprește! Trebuie să ne cărăm!

– O să scăpăm iute din rahatul ăsta, nu-ți face griji! Strângeți benzile, scoateți-le din cutii, apoi o ștergem!

Se duse și-i smulse microfonul din mână lui Blue.

– Benzile! răcni el în urechea lui Ivan. Spune-le că prima faptă a revoluției este arderea benzilor pentru discurile de exploatare, și fă chestia asta bine!

Blue se uită la el prostește, în timp ce strigătul mulțimii devenea tot mai puternic:

– VREM MUZICĂ! VREM MUZICĂ! VREM MUZICĂ!

– Nu pot să fac așa ceva, zise Blue. Ascultă-i! Ăsta-i ultimul lucru de pe lume pe care-l vor!

Gagiul se căca pe el de frică! Sargent îi vârî țeava puștii în spatele îngust. Sosise timpul folosirii argumentelor supreme – nu mai era cazul să se preocupe de aspectul moral.

– Îndeplinești ordinul, Blue, sau te fac bucăți!

Vârî microfonul în mâna lui Ivan și-l obligă să meargă câțiva pași, împingându-l cu țeava armei.

În timp ce Blue ducea microfonul la gură, abia mișcându-se, ca un zăpăcit care tocmai ieșise dintr-un foc de baraj al mortierelor cu ajutorul drogului, Sargent se întoarse în direcția invizibilă a unor ochi ce-i făceau găuri în ceafă. O zări pe Ruby privindu-l cu o asemenea durere, cu o asemenea furie, cu o asemenea confuzie, încât îngheță o clipă. Voia să-i explice, dar femeia vedea metalul puștii M-16 vârât în spatele unui camarad de-al ei, iar mulțimea devenise stranie, bizară. Puteam să murim cu toții în misiunea asta, așa că nu mai conta nimic, și nu se putea gândi la ce trebuia să-i spună. Creierul îi ardea. Nu reușea să se concentreze asupra a ceea ce făcea și de ce.

Bill Horvath o ținea pe Susan cu ambele mâini, simțind greutatea chitarei apăsându-i spatele, și privea în ochii care se ațintiseră altundeva și care nu-l vedeau. Trupul ei vibra ca un diapazon.

– Susan... copile...

Ea nu-i răspundea. Se uita prin el, privind mulțimea, care pătrunsese în realitatea lui Star, în acea lume teribilă de dincolo. Am creat un loc pentru ea în care să n-o pot urma, în care să nu mă pot uita, am împins-o acolo, am ținut-o acolo, iar acum a plecat de lângă mine, ducându-se acolo, și poate că n-o să mai revină. Poate n-o să se întoarcă niciodată...

Luate-ar dracu', Beck, jigodie! Puteam să fim altă formație, puteam să fim doar Bill și Susan cântând cântecele noastre, am fi putut să fim fericiți, ar fi fost bine. Dar tu trebuia să ne faci mai mult

de-atât, și chiar să ne dorim asta. Lasă muzica să te ducă, lasă muzica să te ducă, și am ajuns unde ne-a dus, dar unde anume?

– O să... vă arătăm că totul e al vostru... că... am elibĕrat Sunset City de... jefuitorii artiștilor... și de porcii care vă exploatau pentru... filmele lor josnice și... discurile lor exagerat de scumpe...

Groaza amplificată a lui Ivan Blue îl făcu pe Horvath să-și ia ochii de la Susan și văzu că Sargent vârâse țeava armei automate în spatele lui Ivan! Bobby, Jerry și Mark se îngrămădiseră în jurul orgii. Oamenii Mișcării se strânseseră lângă un morman uriaș de benzi, amenințați de un pistolar al lui Sargent. Mulțimea devenise ciudat de tăcută. Ce naiba se întâmpla?

– Vom arde toate aceste albume ale jafului în numele poporului, zise Blue.

Provocă un mârâit enorm, colectiv, de protest, un geamăt animalic, la care Horvath se pomeni alăturându-se, în timp ce trupu-l purtă pe scenă către Sargent și se repezi la gâtul acestuia. Pe când vocea mulțimii deveni un țipăt, el văzu roșu în fața ochilor de teamă și furie – aici sunt bucățile ultimului album pe care l-am făcut, Susan....

Paul Conrad îl văzu pe Bill Horvath ajungând din doi pași lângă Ivan Blue și lângă comandantul pușcașilor. Se repezi la gâtul omului înarmat, în timp ce comandantul se întoarse, scoțând ceva din buzunar cu mâna stângă. Țipătul mulțimii deveni asurzitor în timp ce Paul filma de zor, împietrind toate siluetele de pe scenă în acel moment de violență. Indivizii din Mișcare rămaseră sub amenințarea unuia dintre oamenii înarmați, iar acesta goli o sticlă cu un lichid uleios peste grămezile de role cu benzi. Membrii formației Velvet Cloud stăteau zăpăciți lângă orgă. Star se îndreptă spre manifestarea furioasă de violență, razele de soare sclipind pe trupul ei în zeci de lumini intermitente, ca un caleidoscop mișcător, de-o strălucire și o fluiditate ireală.

Brusc, privirea lui Paul fu atrasă de la vizor din cauza unei năvăliri de trupuri ce se vârâră în fața lui, aproape dărâmându-l, și reuși cu greu să-și recapete echilibrul. Văzu o falangă de vreo douăzeci de paznici ce se repezi către scenă, urmată de mulțime.

– Vine elicopterul! răcni Emmett în urechea lui.

– Stai cu spatele lipit de-al meu! strigă Paul, neîndrăznind să piardă timp întorcându-se să se uite.

Simți spatele lui Emmett rezemându-se de-al său, respingând mulțimea ce se înghesuia în jur, în timp ce duse din nou vizorul la ochi și refocaliză imaginea pe scenă. Șeful pistolarilor îl apucase pe Horvath și-l aruncase învârtindu-se, de-a curmezișul scenei, spre Star.

Ceva din mâna lui scânteie. Paul auzi bătaia elicelor deasupra, simți curentul produs de trecerea aparatului de zbor către scenă. Întorcându-se în direcția sunetului și pregătindu-și pușca automată, comandantul pușcașilor aruncă bricheta în grămada de benzi, care izbucni imediat în flăcări portocalii.

Înainte ca Sargent să tragă un foc de avertisment asupra elicopterului, auzi răpăitul unei M-16. După ce se întoarse, îl văzu pe Frank Bellows trăgând în elice.

Apoi, auzi un trosnet de focuri la întâmplare și simți o durere pătrunzătoare în bicepsul stâng. Drace, m-a atins!

Împușcăturile ajunse, practic, chiar în urechile lui Paul, îl făcură să-și ia ochiul de pe vizor și să observe doi paznici roșii la față, la zece iarzi de el, trăgând cu pistoalele spre scenă, în timp ce oamenii țipau, încercând să se depărteze de ei, într-un cerc ce se lărgea, doar ca să se izbească de zidul omenesc al mulțimii înconjurătoare. Paul filmă imaginea asta câteva secunde, apoi reveni asupra scenei. Elicopterul urca pieziș, ferindu-se de o rafală de gloanțe de mitralieră. Șeful pistolarilor avea o pată de sânge pe brațul stâng. Bill Horvath se dădu înapoi, ținându-se de umăr, în timp ce mai multe pistoale trăgeau din mulțime.

– Opriți focul ăla! țipă Chris Sargent, aruncându-se la podea. Aici suntem ținte sigure!

Trase o rafală lungă înspre fulgerările de împușcături din mulțimea aflată lângă turn. Ordinul fusese inutil. Băieții se aruncaseră deja pe burtă, trăgând rafale scurte, eficiente, către fulgerările care erupeau din fiecare parte a mulțimii. Un glonț atinse podeaua de oțel la doi pași de piciorul stâng al lui Sargent. Altul șuieră pe lângă urechea lui. Răspunse cu o rafală scurtă în direcția aproximativă a sursei lor...

Paul Conrad încărcă magazia camerei printr-o ceață roșie de sânge și holocaust, lovit din toate direcțiile de mulțimea cuprinsă de panică dimprejur, care o ștergea îngrozită de rafalele armelor automate, ce pătrundeau în ea la nimereală, ca niște fulgere din cer. Strânse camera la piept și filmă orbește, în timp ce era împins din stânga, din dreapta, din spate, și căzu în genunchi.

Văzu o mână care ținea un pistol ridicându-se deasupra capetelor mulțimii și trăgând două focuri înspre scenă, apoi se cufundă într-o pădure de picioare, când gloanțele rafalei de răspuns provocară

țipete și gemete de durere în jurul lui, iar ceva șuieră pe lângă nasul său și se înfipse în sol.

Alunecă pe o pată de sânge și se lovi de un obiect mare, imobil și metalic – un stâlp de oțel, de care fusese fixată plasa împrejurul scenei. Se rezemă cu spatele de el, și când niște trupuri se izbiră de el, lovindu-i șira spinării de metal, reuși, totuși, să se țină pe picioare și să îndrepte camera, clătinându-se, către scenă...

Star se simțea ca și cum plutea lent printr-un lichid dens, de-o claritate cristalină, de parcă momentul exploziei karmice îi aruncase conștiința la un nivel de ultraviolete, la care fiecare mișcare a materiei prin spațiu arăta ca o curbă geodezică lentă, de-o inevitabilitate deliberată.

O floare roșie lucitoare se deschise pe umărul lui Bill în timp ce acesta se rotea către ea, iar o panglică roșie, deopotrivă, apăru pe brațul lui Chris Sargent când corpuri fierbinți, negre, de-un rău incredibil de dens, pulsară din arma sa, despicând realitatea spațiului prin care treceau. Alte gloanțe găuriră aerul din jurul ei, traiectoriile lor transformând mișcarea prin spațiu-timp într-un dans, printr-o dantelă încrucișată din fire infinit de tăioase, într-un labirint al morții.

Dar, în timp ce trupul lui Star se mișca spre Bill, prin acea învârtire lentă a marii roți, în timp ce mandala sorții o trecea prin transformări cu o inerție irezistibilă, lumina țâșni din ea într-o metamorfozare de aceeași profunzime și fluiditate. Valuri de lumină aurie o străbătură din interior, golindu-i ființa de tot, iar Star se topi în lumină, se topi în clipa în care trecu prin ea, îmbrăcând-o ca pe un costum, ca pe compleul ei *traje de luces*, intrând complet în lumină, iar aceasta insuflându-i puterea de a se mișca prin ea, așa cum ea se mișca prin lumină, transformând totul și transformându-se pe sine.

Acum, totul din jur deveni o extensie a ființei sale, iar această ființă deveni doar conturul luminii prin spațiul prin care trecea. Star era o mulțime imensă, cuprinsă de panică, tot ea reprezenta oamenii nevinovați, cuprinși de groază și vinovăție, aruncați pe burtă pe scenă, tot ea simboliza pistolarii lui Sargent transformându-și teama în furie metalică fierbinte, și ea era Chris Sargent însuși, năpădit de furie și dispreț de sine, ea concentra mințile ce vedeau roșu în fața ochilor, din spatele pistoalelor ce trăgeau spre scenă, tot ea era imaginea lui Bill, rănit și însângerat, prăbușindu-se, în timp ce moartea nemiloasă umplea aerul. Ea se afla acolo pentru toți, pentru că ea îi concentra pe toți, trecând prin fiecare, transformând și fiind transformată.

Mișcarea explodă prin ceea ce se afla în interiorul ei, străpungându-i carnea. Aruncă vesta, ieși în întâmpinarea furtunii, duse microfonul la buze și lăsă cântecul să gâlgâie prin ea către aerul otrăvit, fărâmițat.

Paul gâfâi, uimit de ceea ce surprinse prin vizorul camerei, profund îmbărbătat și îndurerat.

Star mergea pe scenă către iubitul ei rănit, printre fulgerări de gloanțe întâmplătoare, trecând prin focul încrucișat ca și cum n-ar fi fost. Raze de lumină scânteiau pe hainele ei împodobite cu oglinzi, când își smulse vesta și o aruncă în aer – unde sclipi și luci în razele soarelui –, expunându-și pieptul ei perfect, cu sfârcurile roșii, ridicate ca o provocare spre cer și gloanțe, o viziune a cărnii oprind metalul.

Star ridică la gură microfonul, cu un fel de tandrețe calmă, iar vocea ei intimă și amplă umplu lumea prin sute de difuzoare, atrăgând fiecare ochi, fiecare suflet, asupra imaginii oferite de carnea ei goală sub soare și sub cerul străbătut de gloanțe.

– *Ia trupul acesta, sunt a ta...*

De îndată, mulțimea uriașă de oameni îngroziți și furioși, de răniți și însângerați, ucigași și victime, scoase urale într-un glas, iar două pete de sânge roșu, strălucitor, apărură pe umărul ei stâng și pe mâna dreaptă. Dar vocea ei rămase la fel de intensă și nu pierdu ritmul.

– *Te voi încălzi...*

Întorcându-se, Sargent văzu o imagine care-i pătrunse în suflet – Star, așa cum fusese în noaptea aceea magică, cu torsul gol arcuindu-se în sus și-n jos deasupra lui, cu sânii plutind ca figura de la prora unei corăbii înalte, cu iubire în adâncimile fluide, verzi, ale ochilor ei. Evoca cel mai frumos moment pe care-l trăise – dar amintirea se transformă în durere când văzu sângele șiroindu-i de pe piept și curgând de pe mâna ridicată.

– *Te voi iubi*, cânta ea, iar Sargent avea impresia că numai pentru el cânta, gândindu-se la durerea lui și ignorând-o pe-a ei. *Te voi lumina prin focul flăcării mele.*

Isuse, cum de s-a întâmplat asta? Cum de-am lăsat să se întâmple? Pentru ce? Îi venea să plângă. Voia s-o ia în brațe, să-i apere trupul. Sări în picioare în fața ei, chiar sub focul încrucișat, și simți că încasează un glonț în șold, pe când își arunca arma.

Timpul se opri, iar căderea subită a tăcerii îi îngheță lui Paul inima în mijlocul bătăii, când văzu cum îi cade pușca automată de

pe scenă în mulțime, iar focul încetă brusc. Avea impresia că vede împușcătura cu încetinitorul, din mai multe unghiuri, secvențe suprapuse, topindu-se una în alta, de parcă ar fi fost clipa din hiperealitatea cinematică strălucitoare, care înainta în capul lui și transforma cu anticipație viziunea prezentului său încremenit. Surprinsese acea clipă în filmul lui, îi trăise realitatea, o simțise la ambele niveluri și gravase imaginea combinată în amintirea sa.

Sargent aruncându-și trupul în fața lui Star. Arma plutind prin spațiu. Sângele de pe cămașa kaki, militară, a lui Sargent, pe carnea trandafirie a lui Star. Privirea din ochii unui pușcaș negru. Întoarcerea masivă de capete și înlemnirea valului de chipuri omenești din fundal. Bill Horvath ajungând lângă Star. Absența subită a gloanțelor ce zburau. Fiecare detaliu părea reliefat în el, într-o clipită de timp încremenit.

Cea mai măreață secvență pe care o va filma vreodată, cea mai măreață secvență pe care o va monta vreodată, și asta nu constituia rezultatul calculelor lui, ci un moment liber al realității, un dar al unei sorți necunoscute.

Horvath căzu și nu simți durerea din umăr. Ea persista undeva, la o limită lipsită de importanță a conștiinței sale. Simți trupul ei alături de-al lui, umăr lângă umăr, sânge lângă sânge, dar numai în esența ființei sale; doar asta conta, trupurile lor împreună, împărțind orice le oferea soarta lor comună.

Apoi, sesiză faptul că împușcăturile încetaseră, iar oamenii – participanți la festival, pușcași, paznici, cu toții – înghețaseră o clipă în culmea frenezie. Văzu că pușca lui Sargent căzuse în mulțime, că acesta o apărase pe Susan cu trupul lui, că uciderile și nebunia rămaseseră suspendate pe muchia clipei, că oamenii tânjeau să fie scoși din acea realitate infernală, să se întoarcă acasă, și că Star, Susan a lui, făcuse treaba asta.

– *Ia-mi trupul, ușurează-ți durerea...*

Vocea ei singură umplu tăcerea, iar Bill se trezi că degetele lui scoteau muzică din chitară, că răspândea muzică în jurul ei, arătându-i că era acolo, acolo unde se afla și ea, acolo unde-i dusese muzica.

Și el simți muzica preluând spectatorii, pentru că în clipa următoare ce înghețase, oamenii erau din nou spectatori, o pajiște înflorită de chipuri omenești, uimite de fantasticul celor prin care trecuseră.

– *Lasă-mă să te aduc înapoi la tine...*

Iar Bill simți vibrațiile oamenilor coborând de pe culmea acelor momente trecute de nebunie, coborând în sunetul muzicii și, în cele din urmă, curgând în el.

Cântară împreună cele patru versuri ale strofei a doua, iar după nota de final, alunecară în tăcere, singurele aplauze fiind un oftat enorm, ca un vânt uman blând, o răsuflare a păcii.

– Nu faceți rău nimănui, zise ea, în calmul acela plin de bunătate. Aveți grijă de toți.

Susan atinse obrazul lui Chris Sargent, și rămaseră toți trei în lumina soarelui, sângerând împreună, carne lângă carne.

Apoi, de niciunde, de pretutindeni, vocea lui Jango Beck umplu amfiteatrul:

– Circul s-a terminat. Toată lumea să pună armele jos. Nu se vor face arestări. Nu vor fi procese. Nu va fi nimeni răsplătit. Toți se pot întoarce acasă. Dacă au. Fiți bine veniți mâine dimineață.

Chiar și acum, Jango avusese ultimul cuvânt.

Dar când Horvath se uită în ochii lui Susan, văzu că pentru ei nu exista o întoarcere acasă, nici o revenire de unde fuseseră. Ea rămăsese acolo, privind în urmă, de unde plecase, cu ochii săi verzi focalizați asupra realității ei personale, îndepărtate.

– Ai grijă de mine, copile, zise Susan. Nu știu exact unde sunt și nu pot să mă descurc fără tine.

– Unde ești tu, voi fi și eu, copile, răspunse Bill, iubind-o mai mult ca niciodată. Voi merge oriunde mă duci.

XV

Soarele se cufunda dincolo de culmea dinspre Vest ca o minge de foc lucind printr-o negură de sânge. Un apus cețos, fumegând, care arunca umbre lungi, roșii, peste campamentul aproape gol. Paul Conrad filmă doar câțiva metri de peliculă cu soarele portocaliu, vălurind pe albastrul-intens al cerului, apoi dirijă pilotul elicopterului astfel, încât să urmeze lent panta campingului, la înălțimea de trei sute de picioare.

Paul filmă, într-un unghi larg, tabăra rămasă în urmă, în timp ce elicopterul zbura după pantă către culme: o panoramă mereu schimbătoare, de zeci de mii de oameni aflați în diferite etape ale pregătirilor de plecare, părăsind într-o grabă nefirească festivalul, scurtat brusc. Elicopterul trecu peste corturi coborâte, ca niște răni produse

pământului, grămezi de bagaje adunate la un loc, oameni ridicând saci în spate, și mișcarea înceată, dar continuă, a celor ce se îndreptau spre Sud, către parcare, cărându-și avutul strâns în legături, ca niște refugiați speriați de bombe. Lumina roșie și umbra deasă, liniștea bănuitoare a oamenilor transformaseră cadrul într-un peisaj de crepuscul ciudat, sumbru: noaptea de după bombardament, seara de după incendierea orașului, trista răspândire a triburilor, când vremea unui popor a trecut.

Paul se întrebă care va fi sfârșitul filmului. Ar putea folosi imaginile acelea pentru secvența finală, gândi el. Este însumarea a tot ceea ce-a fost, cel puțin pentru majoritatea spectatorilor. Sigur, oamenilor le plac finalurile fericite, dar asta pentru că viața nu le dăruiește multe sfârșituri hollywoodiene.

Dar eu și Velva l-am avut pe-al nostru, chiar dacă nu mergem brat la brat spre apus. Iar ceea ce s-a întâmplat în după-amiaza asta s-a terminat cu ceva minunat, deși ar fi trebuit să fie un holocaust. Cine a câștigat și cine a pierdut? Ce-i cu revoluționarii ăia afurisiți? Ce-i cu formațiile ale căror înregistrări s-au pierdut? Ce-i cu Star?

Sau cu Rick Gentry?

Sau cu Sandy.

Sau cu Jango Beck. A câștigat cu filmul, dar a pierdut douăzeci de discuri și poate cea mai bună formație a sa. Cât va recupera? A pierdut sau a câștigat?

Iar oamenii de jos și-au pierdut tinerețea, sau și-au câștigat maturitatea? După cum se zice: în fiecare clipă se naște ceva nou, în fiecare clipă moare ceva vechi...

Elicopterul trecu de creastă. În depărtare, turnul scenei apărea ca un schelet gol din metal, pe fundul farfuriei împărțite în segmente de umbră și lumină roșie-aurie. Paul ceru ca aparatul să urce la peste șase sute de metri deasupra pajiștei, apoi centră imaginea în vizor, astfel încât jumătatea luminoasă a cadrului s-o egaleze pe cea întunecată. Apoi, puse pilotul să rotească lent elicopterul în jurul axei sale, în timp ce el însuși rotea camera în sens invers, producând o răsucire dublă de negru și auriu. După care ceru pilotului să țină elicopterul pe loc, în timp ce el ieșea din acea rotire printr-o imagine a mingei portocalii a soarelui intersectate de linia orizontului. Doar soarele se vedea dincolo de pământ. Din unghiul acela, putea fi la fel de bine asfințit sau răsărit. Putea fi o imagine finală a filmului la fel de bună ca oricare alta.

Soarele portocaliu ieșind din apă picta o strălucire luminoasă de raze pe suprafața vălurită blând al Pacificului, pe când Barry Stein stătea pe puntea navei de la capătul pupei, pierdut în bâzâitul motorului, urmărind două dâre de spumă ce se întindeau spre Nord, peste marea sticloasă, nesfârșită, către Los Angeles, către ruinele vieții sale.

– Ce mai jelești acum, Stein? îi șopti Chris Sargent la ureche.

Se întoarse și-l văzu pe Sargent alături, fără cămașă, cu un bandaj alb, curat, la brațul stâng. Nu simți nici o amenințare în vocea lui. Sargent, nu altcineva, își asumase responsabilitatea pentru siguranța Consiliului Revoluționar Provizoriu. El a acționat atunci când noi, ceilalți, stăteam ca niște cadavre la propria lor înmormântare. El ne-a condus prin mulțime, ne-a urcat pe barca lui să ne ducă în Mexic, departe de consecințele propriilor noastre acte. Și tot Sargent, care dezlănțuise măcelul, și-a aruncat arma și l-a oprit. Sargent și Star.

Cine sunt eu să-l condamn?

– Mă întreb ce-o să facem, zise Stein.

– Eu am ieșit din problemele revoluționare, asta-i cert, replică Sargent. O să mai scot niște mălai din afacerile cu droguri, vreo doi ani, apoi o să-i las pe Băieții Munților Verzi în grija unui tip, pe care o să-l formez eu, iar după aia o să mă retrag, pentru un procentaj din venituri. Dacă o să-mi găsesc vreun hobby... cum spun mexicanii, *quién sabe?*

– Cred că și eu am ieșit din problemele revoluționare. Ce naiba, nu mă pot întoarce în State!

– De ce nu?

– Au fost omorâți oameni acolo, cineva zicea că-s vreo zece morți.

– Și ce dacă? Nimeni nu te poate acuza. Dacă aș fi în locul tău, aș aștepta ca lucrurile să se potolească un pic, apoi m-aș întoarce acasă și mi-aș conduce ziarul.

Stein se uită, neîncrezător, la Sargent.

– Și ce-o să fac cu Beck?

– Cu Jango?

– I-am transformat festivalul într-o baie de sânge, l-am incendiat, i-am distrus înregistrările pentru albume. Nu-mi fac iluzii că Jango Beck o să lase lucrurile baltă.

– Dacă Jango îți voia capul, zise Sargent, râzând, n-ai fi ajuns atât de departe. Cred că puteți să vă întoarceți acasă de îndată ce propriii voștri oameni vor înceta să vă hăituiască, pentru că Jango nu-i supărat pe voi. Cred că Jango a obținut exact ce-a vrut.

– *Exact ce-a vrut?* Ce naiba spui acolo?

– *Quién sabe?* zise Sargent, ridicând din umeri. Nu mă întreba pe mine ce vrea Jango Beck. Cred că, parțial, nu știe nici el. Dar aș pune pariu că a aranjat lucrurile în așa fel încât să iasă în câștig.

– Chiar crezi că pot să mă întorc?

– Ai fi prost să n-o faci. La urma urmei, Jango a făcut astfel ca să obții ce trebuia să obții pentru el. Ca toți ceilalți. În felul lui bizar, Jango e un jucător corect. Dai pentru ceea ce primești. cum zice el.

– Despre ce vorbești?

– Despre ziarul tău. O să-l capeți înapoi liber și curat, mulțumită lui Jango.

– Mulțumită lui Jango? *Tu* l-ai obligat pe Marvin!

Sargent ridică mâna sănătoasă.

– Să oprim lucrurile aici. Ține minte doar că ai un motiv să te întorci, iar eu îți garantez că, în ceea ce te privește, Jango Beck e satisfăcut.

– Despre ce-i vorba, Sargent? Ce urmărea, de fapt, Beck? Ce-a vrut să facă?

– Să mă ia naiba dacă știu. Dar și-a făcut treaba. Fiecare dintre noi și-a făcut lui de treabă.

Ruby Berger ieși din cabină, merse pe punte și-l luă de mijloc pe Chris Sargent. Stein trebui să admită că erau... *potriviți*, stând așa la soare împreună, ca doi supraviețuitori duri pe puntea propriei lor insulițe de putere. Simți o anumită tristețe, dar nu regret, nici gelozie. O femeie care sfârșește prin a fi potrivită pentru Sargent, mi-ar mânca ficații!

Dar nu-i displăcea, după cum nu-i displăcea nici Sargent. N-au decât să-și vadă de drum, gândi el, să fie potriviți, iar eu să-mi văd de drumul meu, de lumea mea, de *Flash*, acolo unde exist cu adevărat. Coltișorul meu de revoluție.

– Ce gânduri te bântuie, Barry? întrebă Ruby.

– Mă gândeam la câștig și pierdere în dragoste și război, răspunse el. La revoluție.

– Ce mai revoluție! exclamă Sargent, strâmbându-se.

Ruby oftă și spuse:

– Cred că n-o să vedem revoluția. Cred că prin ceea ce am făcut, am îndepărtat-o și mai mult. Cred că n-o să ieșim niciodată din rahat.

– Poate, replică Stein. Așa gândesc când mă simt deprimat. Dar în dimineața asta consider că am văzut lucrurile greșit, că adevărata revoluție este ceva mai important decât orice eveniment, ceva care

trece prin noi toți, cât timp au loc schimbările. Poate că Mao avea dreptate când vorbea despre revoluția permanentă. Revoluția nu-i un eveniment istoric, este un proces ce se desfășoară continuu. Nu-i scopul final al schimbărilor, ci însăși schimbarea.

Sargent clătină din cap și se încruntă, în parte serios, către Ruby.

– O să fiu obligat să ascult rahaturi de felul ăsta?

– Ai face bine să te obișnuiești, răspunse ea. N-o să fac pe consoarta unui traficant de droguri multă vreme. După cum spunea Barry, vom continua să trecem prin schimbări.

Sargent se încruntă din nou, de data asta, cu o exasperare sinceră.

– Sigur că o să trecem! O să trecem, doamnă, adăugă el, provocator.

Barry Stein se uită în jos, spre apele agitate, contemplând crestele valurilor ce se sfărâmau, spumegau și se înălțau din nou.

Epilog

„PODEAUA CARE TAIE CAMERA"

Mike Taub înghiți altă tabletă de Maalox, fără apă, și privi nervos în sala de conferințe a lui Jango Beck, cu stomacul clocotind. Anthony Carbo arăta calm și aproape aristocratic, într-un costum albastru-deschis, asortat cu părul lui blond-cenușiu, făcându-l pe Taub să se gândească la toți fanții jucători de tenis din cluburi de țară pe care-i văzuse. Calm și încrezător. Derek Williams avea un aspect de escroc autentic în ziua aceea, în costum cu dungulițe albe și negre, ca un vânzător de mașini vechi, care avusese succes și trecuse la chestii mai rafinate. Escroc și încrezător, cu o aroganță evidentă.

Ticăloșii au dreptul de a arăta încrezători, dar de ce arată John Horst rece, ca un castravete, în costumul lui verde ca menta? Ar fi trebuit să se cace murături, gândi Taub. Securea-i gata să cadă peste capul lui. Ce mai poate să meargă rău? Pierderea benzilor a douăzeci de albume face ca victoria să fie excesiv de scumpă, dar este o victorie! Filmul înseamnă o gaură de patru milioane de dolari, iar Horst trebuia să știe asta. Cum poate să fie atât de-al dracului de *calm*?

Taub tresări când ușa se deschise, iar Jango Beck intră în camera cu pereții verzi, ducând o servietă neagră, ornamentată cu argint, într-un costum la modă, negru, cu o cămașă de-un roșu-aprins și o cravată tip western. La Jango, un costum însemna o declarație de intenții, iar personajul acela de cartofor de pe navă cu zbaturi îl umplu de groază pe Taub. Iar Horst zâmbea. *Zâmbea.*

Jango se așeză pe singurul scaun liber, deschise servieta și împrăștie un evantai amenințător de hârtii peste tăblia de stejar dată cu ulei,

ca un jucător ce-și arată cărțile. Prin conul de lumină aruncat de candelabrul de deasupra începură să plutească pete de praf. Ochii lui negri păreau să cuprindă toată încăperea. Nu era nici o îndoială cu privire la cel care împărțea cărțile. Fir-ar să fie, de ce era Horst atât de credul?

Carbo și Williams scoaseră teancuri mai mici de hârtii din servietele lor, ceea ce-i păru lui Taub o reacție de apărare. Doar el și Horst nu se baricadaseră în spatele hârtiilor, iar *Horst nu era nervos.*

– Suntem oameni ocupați, zise Jango, deci să-i dăm drumul. Domnule Williams, înțelegerea pentru achiziționare...

Derek Williams, cu figura împietrită, împinse contractele pe tăblia dată cu ulei către Beck, Horst și Taub.

– După cum ne-am înțeles. O solicitare a Băncii de Vest de a cumpăra cincizeci și unu la sută din stocul de acțiuni ale lui Eden Productions, Incorporated, pentru o sută de milioane de dolari.

– *Ce?* țipă Taub. Nu așa ne-am înțeles! Vă vindem doar bunurile fizice ale studioului, și nu controlul asupra întregii corporații afurisite!

Williams înălță din sprânceană către Jango. Acesta se lăsă pe speteaza scaunului și ridică mâna ca un șef indian.

– Nu te vârî în morișcă, Mike. Sunt doar chestii tehnice.

– *Chestii tehnice?* Ce înțelegi prin *chestii tehnice*?

– Însăși simplitatea, Mike, zise Jango, cu blândețe. Banca de Vest cumpără cincizeci și unu de procente din EPI pentru o sută de milioane pe hârtie. După aceea, vinde studioul, activul și pasivul acestuia, cartelului nostru, pentru un preț mult mai mic, profitând de o scădere a taxelor. Apoi, cartelul separă activul de pasiv.

Jango se uită la Horst. *La Horst!*

– E-n regulă, Mike, interveni Horst. Cartelul înființează Eden Distributing Corporation, care reține toate drepturile asupra inventarului filmelor Eden. O corporație separată, la care eu sunt președinte.

– Iar cartelul reține toate *datoriile* lui Eden Pictures din corporația inițială EPI, zise Jango. Totul parafat. După aceea, cartelul vinde proprietățile fizice ale studioului către Carbo Enterprises pentru extindere și procură corporației EPI altă scădere zdravănă de taxe.

Horst îi aruncă un zâmbet otrăvit lui Taub.

– Nu asta doreai, Mike? Vindem proprietățile studioului și devenim amândoi președinți la corporații separate. Nu va trebui să mai discutăm vreodată.

O bulă de acid arse în gâtul lui Taub. Într-un fel, chestia îi scăpase din mâini. Așa planificasem, și totuși... totuși...

– Și cine naiba va controla Eden Records?

Anthony Carbo își afișă zâmbetul lui unsuros.

– Cartelul nostru, bineînțeles. Se înțelege că vei fi președintele corporației și vei conduce operațiunile zilnice.

Isuse, *asta-i*! Jango încearcă să mă arunce în gura lupilor. Crede că mă poate transforma într-un om de fațadă pentru... pentru... recunoaște, știi pe cine reprezintă *cu adevărat* canaliile astea. Ei bine, dacă-și închipuie că-mi voi vinde curul Mafiei, să se gândească la altceva!

– Resping târgul, zise Taub. Sunt de acord cu vânzarea proprietăților studioului, dar nu cu afacerea asta!

Jango își încrucișă mâinile și întrebă:

– Ce te-a făcut să crezi că ai dreptul la veto în problema asta, Mike?

Taub se uită peste masă la Horst, încercând să citească ceva pe figura imobilă a acestuia. De data asta, Jango supralicitează, gândi el: Eu și Horst ne urâm din tot sufletul, dar afacerea de față ne obligă să ne culcăm împreună.

– Știi în ce ne va vârî înțelegerea asta, John, zise el. Împreună, avem destule acțiuni EPI ca prin votul nostru să putem bloca toată treaba. Așa că ai câștigat. Acum, votez cum vrei tu.

Horst nu comentă. Jango scoase un trabuc din buzunarul de la piept, îl aprinse și aruncă un panaș de fum.

– Mi-e teamă că ești depășit de evenimente, Mike. John a vândut acțiunile de la EPI.

– Cui?

– Lui Jango, spuse Horst direct, înfigând cuvintele în mintea lui Taub ca pe niște cuie în sicriu, iar pe Taub îl cuprinse un val de greață.

– Asta, tehnic vorbind, interveni Jango. De fapt, nu-s proprietarul, am fost doar agentul altor interese.

– *Ce?* răcni Horst. Pentru cine ai acționat?

Figura lui pălise vizibil, iar Taub, anticipând răspunsul, nu se putu stăpâni să nu râdă, în ciuda greței.

– Pentru asociații noștri, răspunse Carbo. Vedeți, noi și Beck deținem acum destule acțiuni ca să încheiem târgul cu sau fără voi doi, domnilor. Această ședință este o pură formalitate.

– De ce crezi că plătim o sută de milioane? întrebă Williams. Prețu-i umflat. Dar luăm o treime din preț dintr-un buzunar și-l punem în altul, în detrimentul IRS.

– Ai știut tot timpul asta, Beck! strigă Horst. M-ai înșelat!

– Bine ai venit în clubul fraierilor, John! zise Taub, simțind, într-un fel pervers, că situația îl amuza.

Mă întreb cum va înșela Jango Mafia, gândi el. Sunt convins că a găsit o cale.

– De ce-i toată lumea atât de nervoasă? se minună Jango. John, ai o companie de finanțare și distribuție de filme, fără datoriile vechi și fără chinurile studioului. Mike, ai separat operațiunile de înregistrare a muzicii de operațiunile de film și ai primit, în acest timp, o injecție de capital. Sunt singurul care are dreptul să se plângă, oftă el, clătinând din cap.

– Am auzit-o și p-asta! exclamă Taub.

– Oare, Mike? Cea mai mare sursă de bani a lui Dark Star, formația Velvet Cloud, e terminată, am pierdut albumul ei, împreună cu celelalte. Am un film cu potențial valoros despre festivalul rock, dar n-am muzică pentru fondul sonor. Un lucru bun pentru mine e că Eden Records datorează lui Dark Star un milion de dolari. Altfel, aș da faliment. Aș vrea să încasez banii luni de dimineață.

– Ce naiba bombănești acolo, Jango? întrebă Taub. Ce milion de dolari?

Jango zâmbi ironic și-i împinse lui Taub un contract peste masă.

– Nu-l ții minte? Obligă studiourile Eden Records să plătească un milion de dolari pentru drepturile de înregistrare de la festivalul Sunset City, către Dark Star.

– Nu fi ridicol! A fost doar...

Taub ezită. A fost doar o foaie de hârtie care trebuia să-l încarce pe Horst cu cheltuielile festivalului, un complot care să-l apere pe Jango de contralovituri, care să-l facă să piardă milionul ce mi l-a plătit pentru drepturile filmului ca producător pentru Eden Pictures. Nu trebuia să... trebuia doar... Isuse!

– Ce drepturi de înregistrare? continuă Taub, simțind el însuși falsitatea întrebării. N-o să fie nici un disc. Toate benzile au fost distruse.

– Ghinion, replică Jango. Ai cumpărat drepturile. Nu-i vina mea că nu te poți folosi de ele. Am destule necazuri și trebuie să mă salvez.

Acum le venise rândul lui Carbo și lui Williams să se uite la Jango, indignați.

– Vorbești despre banii *noștri*, Beck! zise Carbo, cu o neliniște subită. N-o să plătim un milion degeaba!

– Amintește-ți pe cine vrei să înșeli, Beck!

– Mă voi preface că n-am auzit ultima remarcă, răspunse Jango, aruncând un nor gros de fum în direcția lor. Pentru că, dacă am auzit-o, ar fi foarte plăcut să vă amintesc și eu pe cine încercați să jumuiiți. Și ce s-a întâmplat ultima oară când asociații voștri au căutat să-mi forțeze mâna. Vreau banii mei și-i vreau iute, până luni de dimineață, sau o să-l las pe Sargent să acționeze cum vrea. Nu glumesc.

Carbo și Williams se uitară la Jango, Jango la ei, făcându-i să-și plece privirea și preluând controlul situației. Taub se înfioră când Carbo își mută privirea de la Jango la Williams. O făcuse! Îi pusese cu botul pe labe! Le era frică de el! Jango Beck intimida organizația, iar ultimul lucru din lume pe care Taub ar fi dorit să-l afle era să știe cum de-i reușise figura.

Carbo se întoarse spre Taub, canalizându-și furia asupra unei ținte mai lipsite de apărare.

– Tu ne-ai pricopsit cu asta, Taub! Tu ai semnat hârtia aia afurisită!

Furia lui era adevărată, dar oarecum neputincioasă. Era furia unui bandit care se pusese cu o minte superioară. Mă amenință pe mine, își dădu seama Taub, dar, fotodată, îmi spune că-i învins și că știe asta.

Taub se uită la Jango Beck, din al cărui zâmbet înțelese că acesta știa ce făcuse, că treaba era o parte dintr-un joc mai mare. Ochii negri ai lui Beck scânteiau, iar Taub le simți puterea pătrunzând în el, dominându-l. Vrea ceva de la mine. Nu știu cum, dar îi voi aranja pe ticăloșii ăștia împreună. Simți sensul puterii schimbându-se. Într-un fel, Beck îi transmitea că deveniseră aliați, că va trebui să învețe ceva. Furtuna din stomacul său se reduse la un gâlgâit lent.

Taub îi zâmbi lui Jango și spuse:

– Există vreo altă ofertă pe care ți-am putea-o face și pe care n-ai refuza-o?

Horst rânji, dar Carbo și Williams nu considerară să fi fost ceva amuzant. Taub se pomeni că-i place situația în care se găsea.

– Numai dacă asta mi-ar permite să părăsesc scena, răspunse Jango. Asocierea mea cu EPI a început să-mi lase un gust amar.

– Vrei ceva, Beck? întrebă Carbo. Hai să rezolvăm tot rahatul.

Asta-l făcu pe Taub să urmărească modul în care maimuțele alea rase își schimbau atitudinea.

– Bine, Carbo, răspunse Jango. O să-ți fac eu o ofertă pe care *tu* n-o poți refuza. EPI deține patruzeci și trei la sută din Dark Star. Vreau să dețin controlul complet al companiei mele. Dă-mi asta, plus cinci sute de mii de dolari, și suntem chit.

Carbo și Williams se uitară unul la altul, neajutorați.

– Ce zici, Taub? se interesă, în cele din urmă, Carbo. E o afacere legală?

Taub îi aruncă o privire glacială noului său partener din umbră. Era clar că jigodiile alea nu știau nimic despre industria discurilor. Dacă ar fi știut, ar fi răcnit. Chiar în starea în care era, Dark Star valora vreo două milioane de dolari. Cinci sute de mii însemna un preț de cumpărare ridicol, și Jango asta sugera.

Dar Taub își dădu seama că Jango îi mai sugerase ceva. Cât timp Eden Records aduce bani, pot să fac ce vreau, pot să le spun găoazelor astea orice, pentru că tot nu se pricep la afacere. Poate că, până la urmă, n-o să fie prea rău. Scap de Horst și de Jango pentru totdeauna, și tot ce am de făcut e să le aduc rahaților ăștia un profit. Dacă reușesc, dețin puterea, pentru că ei nu pot conduce Eden Records singuri în câștig, și sunt convinși de asta. E ca și cum ai fi angajat de-o bancă, dar de-o bancă numai mușchi. Ar fi putut să se întâmple și mai rău. Poate că *a fost* mai rău.

– Patruzeci și trei la sută din Dark Star valorează mai mult de-o jumătate de milion, Jango, știi prea bine, zise Taub.

Îi văzu pe Carbo și Williams schimbând priviri. Idioții erau gata să accepte afacerea propusă de Jango!

Jango se uită la el cu o mutră acră.

– Hai, Mike, i-am pierdut pe Cloud, am pierdut albumul lor final și am pe cap un film fără sunet. Peste toate astea, trebuie să dau un sfert de milion de dolari *din banii mei* ca să mă asigur că o comisie de investigații a statului nu ne va acuza de morții de la festival. De drept, EPI ar trebui să plătească factura.

– N-am auzit vreodată o asemenea prostie!

Jango se strâmbă, îndurerat, dar ochii lui râdeau.

Taub spuse, cu cel mai dur ton de care era capabil:

– Hai să fie un milion, mârâi el. În felul ăsta, nici un ban nu trece dintr-o mână în alta, mulțumindu-ne să rupem fiecare factura celuilalt.

Carbo și Williams aprobară din cap, încercând să se dea cunoscători.

– Ai auzit ce-a spus omul, Beck, spuse Carbo. Noi îl sprijinim.

Mă sprijini, păduche? Erai gata să vinzi pentru jumătate din ce ți-am adus.

– Pot decide să dau faliment câtă vreme sunt sub voi, replică Jango. Nu pot să mă descurc fără o brumă de capital. Socotisem că o să ies cu ceva bani gheață, cât să supraviețuiesc.

Carbo și Williams îl priviră cu răceală. Taub se arăta solidar cu noii lui șefi, așteptând să vadă ce iepure o să scoată Jango din pălărie.

Jango pufăi din trabuc, jucându-se cu copia contractului pentru drepturile auxiliare.

– Să zicem că accept târgul propus de tine, Mike. Asta înseamnă că trebuie să rup acest contract, da?

– Da.

– Deci drepturile de înregistrare îmi revin mie, așa-i?

– Sigur. Oricum nu valorează nimic.

– Exact. După cum stau lucrurile acum, tot ce primesc eu sunt drepturile de înregistrare, lipsite de valoare. Eden păstrează încă alte drepturi auxiliare – pentru tricouri, postere, cleștișori Sunset City pentru chiștoace și alte chestii care-mi pot trece prin minte. Accept propunerea ta *doar* dacă primesc toate drepturile subsidiare, nu numai drepturile de înregistrare cu care n-am ce face. O să reușesc să mulg câteva sute de mii din ele, suficient cât să-mi țin capul deasupra apei.

Taub privi în adâncurile nemărginite ale ochilor lui Jango Beck. Figura lui Jango părea îngrijorată, dar, în sinea lui, individul râdea. Taub nu-și putea imagina de ce. Se târguie cu noi pentru niște rahaturi și știe bine că-i așa. Dar asta dorea de la început. *Știu.* Însă n-are nici o logică...

– Taub, tu ești expertul în problemele astea, zise Williams.

Deci sunt expertul, gândi Taub, fără să-și ia privirea de la Jango. E posibil? O să fiu mai bun ca Jango Beck? O să-i vând drepturile pentru tricouri și postere pentru o jumătate de milion?

– Judecând după rezultatele anterioare, cred că merită să i le dăm și să scăpăm de el, le spuse Taub noilor patroni.

Williams se crispă, iar Carbo încuviință din cap.

– Bine, să încheiem târgul, conchise Carbo.

Jango aruncă trabucul, se lăsă pe speteaza scaunului și se încruntă.

– Știi să te târguiești, Mike, se văită el. Dar ce naiba să fac? Mi-ați pus pistolul la tâmplă...

Dar râsul sumbru, invizibil, nu dispăru din adâncurile ochilor săi. Taub își dădu seama că Jango ieșise cumva deasupra, deși nu pricepea cum.

Măcar, gândi el, mă lasă să supraviețuiesc. Și-mi arată cum pot să supraviețuiesc în parteneriat cu canaliile astea. Și mă ajută să par bun în fața lor. Fără îndoială că poziția lui prezentă fusese un cadou din partea lui Jango Beck.

Oceanul se zbătea și se izbea de stâncile de la baza râpei, iar John Horst simțea mirosul mării în aer, pe când soarele se cufunda în Pacific. La vreo patruzeci de iarzi spre Nord, se aflau treptele vechi de piatră ce coborau spre fâșia lor particulară de plajă nisipoasă și cabana dărăpănată din lemn, pe care trebuia s-o reconstruim cât mai iute, după ce-o să vindem casa, înainte de a începe vremea caniculară.

Mildred se apropie de el, prin iarba până la gleznă, privind apusul, cu ochii un pic cețoși după cel de-al doilea Martini, dar cu statura mai dreaptă decât fusese de când plecase Jodi. Treaba merge, gândi Horst. Nu-i ceva dramatic, așa cum ar scrie un scenarist, dar își revine. Plaja îi face bine. Ne prieste bine amândurora.

– A fost incredibil, Mildred, zise Horst, dând cu piciorul gol într-o pietricică. Am fost de față când hippioții ăia păroși au adus benzile la studio. Vreo zece, în cutii. Beck i-a condus înăuntru ca un erou învingător. Ar fi trebuit să-i vezi mutra lui Conrad când Beck ne-a spus ce avea acolo.

– Păcat că n-a fost și Taub, chicoti Mildred. Figura *lui* ar fi fost *cu adevărat* interesantă.

Horst rânji, apoi clătină din cap. Se terminase totul, nu mai avea nici un motiv să-i dorească răul lui Mike Taub. N-o să mai aibă niciodată de-a face cu el. Dar Taub o să fie nevoit să găsească repede niște explicații pentru noii lui patroni, când aceștia aveau să afle cum i-a înșelat Beck. Că deținea benzi cu calitate de album, care fuseseră considerate pierdute, când revoluționarii arseseră ceea ce montaseră lucrătorii de la Eden Records. Că ei și Taub îi vânduseră toate drepturile pentru douăzeci de albume doar în contul a o jumătate de milion de dolari.

– Hai să ne întoarcem în casă, propuse Mildred, s-a făcut frig. Cred că pot să mai beau ceva înainte de masă.

Horst aprobă din cap și se îndreptară spre casă, o construcție joasă din lemn de sequoia și piatră locală, cocoțată periculos pe râpa dinspre Sud, un refugiu la douăzeci de iarzi de marginea acesteia. Mai era mult de lucru, dar Horst începuse să se gândească la clădirea aceea ca la casa sa, iar la mausoleul din Bel Air, la care renunțaseră de curând, ca la o relicvă.

– Nu înțeleg de unde a scos benzile acelea, John, îi întrerupse Mildred reveria domestică.

– Asta-i partea cea mai suspectă. Hippioții care le-au adus reprezintă o firmă de înregistrări-pirat, numită Rubber Duck, care le înregistrase la festival. Când l-am întrebat pe Beck cum reușise să le procure de la Rubber Duck, mi-a răspuns că *el* era principalul acționar al companiei.

– A piratat benzile propriului festival?

– Așa se pare, răspunse Horst, clătinând din cap. Aproape că am și prevăzut asta. O să facă milioane din acele albume, mai ales acum, când se pare că filmul va avea mult succes. De parcă ar fi plănuit totul.

– Nu presupui că...

– Cum să planifice cineva ceea ce s-a întâmplat? zise Horst, zâmbind. Ca revoluționarii să cucerească scena și să ardă benzile? Ca Star să producă o răsturnare atât de dramatică a evenimentelor? Și că acest Conrad o să prindă totul pe film? Putea să plănuiască o parte din astea, *dar nu pe toate!* Nu, în mare parte a fost doar noroc prostesc.

Merseră prin iarbă către luminile casei. Jango Beck nu fusese singurul care avusese noroc prostesc, gândi Horst. M-am ales cu acest fel de operațiuni cu filme potrivite vremurilor, cu o companie de finanțare și distribuție a filmelor, fără vreun șef, și cu un film care o să facă bani încă de la primul dolar obținut din distribuire. Și asta pentru că Beck a scos ce-i mai bun din mine. Dacă aș fi acționat de capul meu, mi-aș fi scurtat viața, făcând orice efort să preiau conducerea unui studio lipsit de speranță și să trăiesc în castelul acela gol din Bel Air.

Horst își luă soția de mână în timp ce intrară în curtea propriu-zisă: gazon tuns, bănci cioplite grosolan din stâncă, straturi bine întreținute de arbuști și flori. Un fragment din trecutul lor frumos din Bel Air transferat în prezentul rustic al malului mării, dar de data asta, la o scară umană, ceva cu care se putea trăi.

– E adevărat că noii proprietari sunt... știi tu cine? întrebă, stânjenită, Mildred.

Horst încuviință din cap, simțind viermele din mărul său cel proaspăt și dulce.

– Dar nu-i ca și cum am fi într-un film cu gangsteri. Cât timp vom obține profit, vor lăsa lucrurile să meargă de la sine. Sunt oameni de afaceri ca și alții.

Horst se înfioră ușor în briza rece, însă recunoscu față de sine însuși că simțea o anumită frică, o anumită nesiguranță cu privire la ce s-ar putea întâmpla, dacă n-ar face bani. Dar, ca și curtea cu aspect rigid, ca și starea lor de spirit, și aceasta era la o scară suportabilă. La urma urmei, oamenii nu mai sunt împușcați, iar munca ta a adus *întotdeauna* venituri.

Mildred îi aruncă o privire șovăielnică și-l întrebă:

– Ești sigur?

– Fără îndoială, o minți Horst, zâmbindu-i.

Dacă Taub va păți ceva, atunci îmi voi face griji. Nu acum.

Intrară în casa lor cea nouă de pe plajă prin ușa din spate, în timp ce soarele, roșu ca sângele, părea să atingă oceanul întunecat, transformând suprafața ca oglinda într-un cearșaf de foc.

Paul Conrad o privi pe Star trecând prin cadru și mișcându-se domol. Din costumul ei cu oglinzi fulgerau cioburi de lumină, urmând viteza redusă a filmului cu scânteieri intermitente de strălucire în timp real. Lent, fluid, picioarele o împinseră înainte, sânii îi tresăltară, mâinile i se duseră spre vestă...

O scurtă intercalare a feței contorsionate a unui paznic în uniformă trăgând cu pistolul, trupuri de oameni îngroziți, figuri care țipau, răsucindu-se în jurul lui în timp real...

Star își continuă traiectoria maiestuoasă pe scenă în lumina strălucitoare a soarelui, apoi întreaga ei imagine se diluă lent în continuarea aceleiași filmări, dar din alt unghi, de deasupra – un ochi cosmic privind-o cum vine în centrul acelui moment al destinului...

Intercalări fulgerătoare de pușcași de pe scenă, care trăgeau cu puști automate, prim-planuri de chipuri atinse din mulțime, o fată țipând atunci când sângele îi țâșni din piept, un amestec abstract de picioare ce alergau și trupuri înghesuite, totul în timp real, sacadat...

Lent, lent, detașată de timp, Star își scoase vesta și o aruncă în aer. Camera înregistrează un prim-plan al vestei, ce cade prin aer, într-o mișcare înceată, razele de soare scânteind intermitent în oglinzile țesute în ea. La fiecare fulgerare de soare, o intercalare de imagini de violență din mulțime – paznici care trag, trupuri în cădere, oameni în panică, încercând să-și croiască drum către o siguranță ce nu exista...

Prim-planul cu vesta cu oglinzi, căzând lent, se dizolvă într-un prim-plan numai cu Star, dintr-un unghi jos, cu soarele în centrul cadrului, în spatele cadrului, înconjurând-o cu strălucire, fulgerând lumini roșii în părul ei negru, în timp ce acesta se mișca încet, fiecare mișcare fiind înregistrată de cameră ca un moment coregrafic de balet.

Cu un gest lent, regesc, Star ridică microfonul la buze, iar când gura ei începu să se miște, camera se roti în jurul ei într-o serie de imagini care se transformau iute una în alta, păstrând încă imagini remanente – prim-planuri de jos, imagini medii de sus, imagini medii de jos, din alt unghi. Toate aceste imagini se centrară pe fața ei, pe când primul vers al cântecului păru să-i miște buzele moi, la trecerea sa.

Paul se rugă în minte, ca sunetul să se potrivească filmului mut, ritmul acestei secvențe finale urmând să fie cel al melodiei „Ia acest trup".

Montă o imagine din adâncul mulțimii centrată pe Star care se vedea, în partea de sus a mijlocului cadrului, ca o siluetă micuță, pe o pajiște de chipuri, întorcându-se spre ea, ca niște flori animate ce se întorceau spre soare.

– *Sunt a ta...*

O imagine în prim-plan a lui Star, în mișcare lentă, filmată de jos, cu torsul gol, apărând în cadru ca o statuie de carne vulnerabilă, trandafirie, cu figura înconjurată de un halou format de părul ei și de soare. Trandafiri roșii de sânge înfloriră pe umărul ei stâng și pe mâna dreaptă, flori abstracte și minunate pe paloarea pielii ei.

– *Te voi încălzi...*

Trecere iute la o filmare mai lungă din același unghi, incluzând pe comandantul pușcașilor, acesta fiind scos în evidență de cadru când se întoarse, ridicându-se cu fața spre ea, iar imaginea reveni

la cea anterioară a lui Star, cu haloul făcut de soare, scăldată în propriul sânge...

– *Te voi iubi...*

Altă imagine din interiorul mulțimii, centrată pe scena măruntă, văzută de la distanță. Mișcarea oamenilor, a trei paznici cu pistoale, vizibili în partea dreaptă a cadrului, trecu din timpul real în mișcare lentă, până se opri – o imagine înghețată.

– *Te voi trece prin focul flăcării mele...*

Albastrul cerului începu încet, foarte încet, să capete o nuanță trandafirie în timp ce se dizolvă în altă imagine înghețată, aceea a tabloului lui Star cântând, cu Horvath stând lângă ea, iar comandantul revoluționar aruncându-și arma și ridicându-se să-i apere trupul cu trupul lui. Totul pe fundalul cerului albastru, trecând spre roșul amurgului.

Camera se focaliză pe pușca automată, căzând din degetele pistolarului când imaginea se dezgheță. Arma căzu lent, urmată în traiectoria sa de lucirea soarelui, de fulgerarea de lumini care inundă cadrul.

Camera ieși din această izbucnire de lumină printr-un plan mediu al lui Star și Bill Horvath, apărați de pistolarul dezarmat, toți trei văzuți dintr-un unghi jos, conturați de razele soarelui ca un tablou eroic pe cerul filmat prin filtru roșu.

Imaginea se transformă lent în cea luată din elicopter, imaginea a trei persoane filmate de deasupra, tocmai când Horvath apuca chitara și începea să cânte. Încet, continuu, camera spirală în sus și-n jos deasupra centrului scenei, până când cadrul se umplu de-o imensă mare de oameni, până când scena însăși deveni un mic amănunt, un punct din metal pe-un câmp de carne.

Imaginea se dizolvă într-o serie de imagini ce se metamorfozau continuu în altele: chipuri din mulțime, singure, în grupuri mici, numeroase, exprimând schimbarea dispoziției ce trecea prin trup, arătând potolirea fiarei. Lent, nuanța trandafirie se întunecă spre roșu, înlăturând treptat toate detaliile, până când cadrul deveni un câmp de foc roșu-portocaliu.

Focul începu să pălească și să apară detalii: un elicopter zburând deasupra campingurilor, refugiați îndreptându-se spre Sud la lumina sumbră a apusului. Camera se îndreptă spre Nord, apoi trecu de culme. Jos, se vedea farfuria mare a amfiteatrului natural, acum goală, abandonată, despicată în emisfere de auriu și umbră aproape neagră. Lumina și bezna porniră să se rotească, să umple cadrul cu o răsucire de portocaliu-roșcat, ce deveni doar o lucire portocalie constantă.

Camera se retrase, iar câmpul portocaliu deveni mingea incandescentă a soarelui ce apunea, tăiată de linia orizontului. Sau răsărea?

Imaginea se apropie de soare în trei salturi discontinue, iar soarele păru să sară în perspectivă, mai aproape sau mai departe. La cel de-al doilea salt – un prim-plan al Velvei Lecock, cu ochii mari, zâmbind, suprapusă peste sfera solară, iar la cel de-al treilea, figura lui Star, imobilă, într-un moment în care cânta.

Figura ei se transformă într-un poster stilizat, de roșu și portocaliu bine conturat, apoi, filmul se transformă în alb, iar luminile se aprinseră.

Paul clipi din cauza luminii bruște, ce-i îndepărta mintea de realitatea creației sale, aducându-l înapoi, în lumea de carne și oase. Va fi un film bun, gândi el. Atât de bun, încât nici n-am dreptul să mă gândesc la asta.

Jango Beck, cu picioarele pe speteaza scaunului din față, trase dintr-o țigară cu marijuana și își clătină capul cu păr negru, râzând.

– Cum îți place să fii următorul Stanley Kubrick?

– Crezi că va fi atât de bun, sau glumești?

– Cred că va fi o legendă a cinematografiei, un mit instantaneu. De fapt, *nu cred, știu*. Garantez asta prin felul în care voi vinde filmul, albumul, posterele, tricourile, hârtia igienică și orice fel de suveniruri îmi pot închipui. Legenda lui Star, debutul Velvei Leecock, magia lui Paul Conrad, băiatul genial care a surprins toate astea! Vei fi cel mai la modă personaj în viitoarele șase luni, și sunt sigur că vei profita.

Beck se uită la Paul cu ochii lui indescifrabili, fără fund. Filmul mi se pare bun, știu că va avea succes, gândi el cu perversitate, dar este cu adevărat bun? Eu, cel care am venit în casa lui Jango împreună cu Velva, în altă eră geologică, aș fi fost mândru de mine, cel de azi, care stă în camera de proiecție? E un film bun sau e doar un succes comercial, un rahat scânteietor? Sunt, într-adevăr, valabil sau doar un ticălos cu noroc? Judecata mea are vreo valoare?

– Îți place *cu adevărat*, Jango? Chiar crezi că-i bun?

– Îmi va aduce patru-cinci milioane de dolari. Cum să fie rău? zise Jango, iar ochii lui râdeau.

– La naiba, Jango, știi la ce mă refeream! *Intrinsec*, îți place?

Beck trase din chistoc.

– Nu cred în calități intrinsece. Au loc o serie de evenimente, tu regizezi alte serii de evenimente și le înregistrezi în film atât pe cele controlate, cât și pe cele spontane. Montezi filmul într-o secvență de sunete și imagini. O campanie de reclamă atrage publicul în cinematografe să-l vadă, creând speranțe de măreție în minți. Oamenii reacționează – la film, la speranțe, la intersectarea filmului cu karma lor personală. La fel și criticii. Unde-i absolutul? Spune-mi *tu mie* care-s calitățile intrinsece.

Beck se desprinse de pe scaune, îndreptându-se spre ușă.

– Oh, apropo, trebuie să-i schimbăm titlul. Cred că *Sunset City* nu mai merge.

– A fost titlul tău. Nu mi-a plăcut niciodată.

– Îi vom spune *Trecând prin flăcări*, zise Beck.

– Îmi place, răspunse, spontan, Paul.

Apoi se gândi la evenimentele de pe celuloid, la cele prin care trecuse ca să le aducă acolo, la finalul filmului cu soare și imagini de foc, la schimbarea care avusese loc în viața lui, a Velvei, în viețile lui Doug Winter și Peggy Greene, și-și dădu seama de ce-i plăcuse titlul.

– Îmi place, spuse el, zâmbind, pentru că, *intrinsec*, e titlul corect.

– Este? se minună Jango Beck. Se întâmplă să fie și titlul ultimului album Velvet Cloud, căruia i se va face astfel reclamă. A fost o decizie comercială, Paul.

– Un amestec fericit de artă și comerț.

– Se zice că un lucru e sigur, restul e minciună, replică Beck, plecând spre ușă.

– Și care-i lucrul acela sigur?

Beck se opri, se întoarse spre Paul și deveni brusc serios.

– Mi-e milă de omul care poate să răspundă la această întrebare. Dacă vei afla răspunsul, să nu mi-l spui. Te sfătuiesc să crezi în orice minciună te face curajos, puternic, liber. Oricum, totul e o iluzie. După cum zicea Markowitz, doar haosul e real. Am considerat întotdeauna gândul ăsta liniștitor.

Se întoarse și ieși.

– Ne vedem diseară, Paul? întrebă Sandra Bayne când părăsiră clădirea administrativă, pătrunzând în lumina cețoasă a după-amiezei.

– Sunt ocupat, răspunse el, privind nervos în jos. Ce zici de mâine seară?

Ești atât de transparent, iubitule, gândi Sandra. Și totuși... totuși, într-un fel ciudat, mă bucură această mică dezamăgire. Poate, pentru că te face să semeni puțin cu mine.

– Atunci sunt eu ocupată, minți ea. Ce zici de poimâine?

Paul o privi, cu un zâmbet de ușurare pe mutră.

– Sigur. Vorbim la telefon.

De ce nu recunoaștem cinstit? Te întâlnești cu Velva Leecock. Știu. Și tu știi că știu. De ce nu putem spune lucrurilor pe nume?

– Vrei să zici că între noi s-a terminat totul, Paul? izbucni ea.

– Nu, ripostă el imediat, cu vocea tremurând de vinovăție, dar cu o sinceritate care, în fond, era liniștitoare. Adică... Sunt un pic obosit...

Sărman copil, gândi ea, strângându-i mâna. Îi pasă, într-adevăr, de mine. E încurcat pe bune cu ea. Și poate n-a mai trecut până acum

prin așa ceva. Poate-i destul de inocent să creadă că trebuie să fie sau-sau. N-a fost tras niciodată în două direcții, n-a făcut parte niciodată dintr-un triunghi nebunesc stabil. Cum am fost eu, Rod și Jango multă vreme. Sau eu, Jango... și Paul? M-am gândit, cu adevărat, la Jango? Voi aranja să fiu ocupată cu el mâine seară? De ce nu?

– Știu, zise ea.

– Am trecut prea repede prin prea multe schimbări, Sandy. Nu cred că-s capabil să iau vreo decizie acum. Simt că nu mai sunt cel care am fost, dar nu-s încă acela care voi deveni. Nu vreau să te chinuiesc...

– N-o faci, iubitule.

El îi zâmbi băiețește, făcând-o să-l sărute ușor pe buze.

– Nu sunt mama ta, ci doar amanta ta, spuse ea, silindu-se să râdă. Nu trebuie să fim împreună tot timpul.

– Ești o doamnă bună, declară Paul, sărutând-o și el, lung și pasionat. Pe joi seara, adăugă acesta, îndepărtându-se spre clădirea studioului de montaj.

Făcu semn cu mâna, apoi dispăru după un studio de sunet.

Sandra Bayne îl urmări plecând cu o căldură în suflet, cu un fior în stomac, cu o arsură ușoară în ochi, care putea – sau nu putea – să fie cauzată de smog. Te pierd, Paul? Nu știa, dar aflase destule ca să-și dea seama că, dacă încerca acum să-l păstreze, îl pierdea sigur. Trebuie să mă gândesc, să acționez cu calm. Nu-i pot fi stăpână, pot doar să-l iubesc. Nu mă pot agăța de el, pot doar să fiu eu însămi și să sper că, în final, asta o să fie suficient. După cum spune Jango, asta-i natura jocului.

Se făcuse întuneric când Paul ieși din studioul de montaj, după o zi de muncă, iar străzile din studio erau mai goale ca de obicei, în timp ce se ducea la mașină. Hârtiile fuseseră semnate și anunțurile făcute. Șirul de clădiri uriașe, ca niște șuri, lumea dintr-o lume, și prin asta întreaga realitate a unui studio important din Hollywood urma să fie dărâmată. *Trecând prin flăcări* fusese ultimul film montat aici. Într-un an-doi, avea să se întindă în locul ăsta parcarea unui centru comercial.

Pașii lui sunau sec pe strada asfaltată. Parcă ar fi mers printr-un cimitir – era trist, melancolic, și îl cuprinsese un sentiment de pierdere nejustificat. Acum șase luni, asta era lumea în care voiam să pătrund, scena unui studio hollywoodian important, Tărâmul Făgăduinței. Iar acum, parcă-s un cioclu la o înmormântare.

Ajunse la MG – mașina pe care i-o dăduse Jango –, deschise ușa joasă și se așeză, înconjurat de goliciunea de peșteră a studioului încă neabandonat complet, ca un schelet de monstru preistoric, enorm, ce se albea la lumina lunii.

Dincolo de porțile studioului, se întindea lumea veche, care acum era o lume nouă pentru el. O Sandy de care se îndepărta, o Velva de care se apropia – două femei de care se preocupa în moduri diferite, două femei care se preocupau de el în două feluri de conștiințe diferite. O alegere pe care trebuia s-o facă mai târziu – sau nealegerea de acum era ea însăși o alegere?

Și un apartament înstărit, plin cu artefacte ale trecutului său, din care simțise, până în acel moment, că nu poate ieși. Până atunci, fusese Paul Conrad, ratatul cu filmele porno, care încerca să pătrundă în lumea celor care fac filme de prim-rang. Chiar și după terminarea filmărilor, chiar și în timpul montajului, până n-am văzut prima variantă, am fost tot pustiul ce sărea, ce devenea, iar Paul Conrad, autorul de film, un om cu succes, rămânea un personaj dintr-un film pe care încercam să-l fac despre mine.

Iar acum e adevărat. Acum sunt aici. Acum am scăpat de vechituri, de tot ce ținea de vechea realitate, am casa mea pe coline, voi afla cum e să fii Paul Conrad, cel mai la modă personaj din oraș. Răsuci cheia și porni motorul. Cred că o să scap și de mașina asta, gândi el. Nu face parte din conceptul meu despre mine – e versiunea lui Jango Beck despre Paul Conrad.

Vârî mașina în viteză și ieși pe poarta studioului, din filmul hollywoodian de succes pe care-l scrisese pentru sine, apoi pătrunse în străzile din Los Angeles, în necunoscutul fără scenariu, în restul vieții.

Soarele puternic de amiază curgea ca un sirop gros, galben, din fâșia de cer clar, albastru, ce despărțea pădurea de sequoia de pârâu. Apa ce curgea iute era plăcut de rece, creând o linie clară de contrast fierbinte-rece chiar deasupra genunchiului lui Bill Horvath. Lângă el, Susan se ghemuise, cufundându-se toată în apa răcoroasă, cu excepția capului și a umerilor.

Hainele, grămădite pe malul nisipos al curentului, reprezentau singura intervenție a mâinii omului în singurătatea pădurii, și se auzeau doar sunetele chemării păsărilor, gâlgâitul pârâului și pleoscăitul lui Susan. Camionul nu se vedea, fiind parcat chiar lângă drum, la cel puțin trei sute de iarzi în umbra rece, cafenie, a codrului. Părea că se află, în sfârșit, singuri, dezbrăcați unul în fața celuilalt, dezbrăcați de lume.

Deasupra, dâra albă a unui avion cu reacție le amintea de lumea de dincolo de pădure, cea din care erau, sau cea din care fuseseră, și din care puteau fi obligați să facă iarăși parte. Trei luni de hoinăreală prin California de Nord, într-un furgon Dodge anonim – doar ei doi, bagajele și o chitară acustică –, făcuseră ca mașinile Porsche, casa din LA, întreaga scenă să pară lipsite de realitate.

Fuseseră mai mult singuri, campând în aer liber, petrecând câteva nopți pe săptămână în hotele împuțite, conducând o furgonetă obișnuită, și reușiseră să fie majoritatea timpului doar Bill și Susan. Aveau destui bani ca fantezia lor să nu se isprăvească niciodată. Chiar și puținele persoane care-i recunoscuseră se arătaseră calme, blânde, ca și cum ceea ce se întâmpla în orașele îndepărtate din Sud ar fi fost doar povești vagi ale călătorilor.

Susan se ridică din pârâu într-un veșmânt de apă lucitoare, carnea umedă sclipindu-i la soare. Râse și-și stropi pieptul gol cu pumni de apă ca gheața, ce-o făcură să tremure.

– Ah, ce gol rece, albastru! exclamă ea. Mă simt aurie.

Horvath se încruntă. Asta era singura lui nemulțumire – Susan vorbea așa tot mai des, cu ochii ațintiți într-un loc, pe care el nu-l vedea aproape niciodată, nici când erau singuri. Star era Susan era Star, n-avea ce face.

Susan înlemni brusc, auzind voci în pădurea de pe malul celălalt. După câteva momente, doi tipi în șort de doc și o fată care purta doar partea de jos a unui bikini albastru apărură dintre sequoia. Le făcură semne și începură să treacă apa înspre ei. Fata avea păr castaniu, sâni mici, ascuțiți, și un zâmbet cald. Băiatul mai înalt avea părul lung, blond și aspru. Cel scund căra un bidon cu cidru de mere.

Zâmbind și rânjind, plescăiră prin apă și se opriră în fața lui Horvath și a lui Star, nereacționând la goliciunea lor. Horvath decise că-i plac.

Îi întinseră bidonul lui Susan, iar ea bău îndelung.

– Hei, nu sunteți...

– Da, suntem, răspunse Susan, dându-i bidonul lui Horvath.

– Grozav! rânji blondul.

Era respectuos, uluit și calm, în același timp. Horvath sorbi din cidrul rece, dulce și răcoritor.

– Avem tabăra la vreun kilometru și jumătate de-aici, spuse fata. Vreo douăzeci de indivizi cu adevărat grozavi, un mic sat în pădure, ceva nemaipomenit!

– Vreți să mâncați cu noi și să rămâneți peste noapte? Poate cântăm puțin?

Star le zâmbi. Se uită la Horvath, cu ochii ei verzi fosforescenți din cauza soarelui reflectat.

– Sigur, zise el. Un pic. Noaptea asta suntem ai voștri.

O luă de mână și, împreună, îi urmară pe noii lor tovarăși dincolo de apă, către catacombele pădurii umbroase de sequoia, sub soarele veșnic dătător de viață.

Cuprins

Partea întâi
„REGELE COLINEI“ 7

Partea a doua
„ȘI ÎNCEPURĂ ÎNCORDAREA,
NELINIȘTEA ȘI VRAJBA“ 131

Partea a treia
„ORAȘUL NU ARE NICI
UN MOTIV SĂ FIE NERVOS“ 302

Partea a patra
„TRECÂND PRIN FLĂCĂRI“ 396

Epilog
„PODEAUA CARE TAIE CAMERA“ 566

nautilus

Norman Spinrad

TRECÂND PRIN FLĂCĂRI

HOLLYWOOD. ANII 70. SEX, DROGURI, VIOLENȚĂ. O JUNGLĂ ÎN CARE O NOUĂ SPECIE DE PRĂDĂTORI ÎNCEARCĂ SĂ-ȘI CROIASCĂ DRUM SPRE SUPREMAȚIE. MARILE STUDIOURI STAGNEAZĂ, DAR PRODUCĂTORII DE FILME PORNO ȘI STUDIOURILE DE MUZICĂ ROCK ACUMULEAZĂ TOT MAI MULTĂ PUTERE. ÎN MIJLOCUL ACESTUI RĂZBOI APAR FRUMOASA VELVA, A CĂREI SENZUALITATE INOCENTĂ ÎI POATE OFERI CHEIA SUCCESULUI, ȘI AMBIȚIOSUL PAUL – AMENINȚAT DE MARELE SĂU DUȘMAN: SINCERITATEA SA TOTALĂ.

ISBN 973-569-411-5

www.nemira.ro